

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTROUS: BOOK SEVEN

LOR

LILY MAYNE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MONSTROUS: BOOK SEVEN

LOR

LILY MAYNE

LOR

CANAVARCA
KİTAP YEDİ

LILY MAYNE

Copyright 2023 by Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Kate Wood okuma](#) tarafından [beta ve düzenleme Düzeltme](#)

Uyarı: Bu m/m aşk hikayesi açık cinsel içeriklidir ve genç okuyucular için uygun değildir. Ayrıca insan olmayan cinsel organlar, geçmişteki bir aile ölümünden, kederden, depresyondan, cinayete teşebbüsten, yaralanma ve şiddet tasvirlerinden, eşitsizlik ve önyargı temalarından ve kısa homofobiden bahseder.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm Yirminci

Bölüm On Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Yirmi Altıncı

Bölüm Beşinci Bölüm

Yirmi Bölüm Yedinci Yirmi

Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç Otuz
BölümDört Bölüm Otuz
Bölüm Otuz AltıBeş
Otuz Yedinci Bölüm Otuz
Sekizinci Otuz Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Kırkinci Bölüm
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Kırk Üçüncü Bölüm
Kırk Kırk Kırk
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm Altıncı
Bölüm
Kırk Yedi Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Dokuz
Sekiz Bölüm Elli
Bölüm Elli Bir
Bölüm Elli İki
Elli Üçüncü Bölüm
Bölüm Elli Dört Elli
BölümBeş Bölüm
Elli Altı
Elli Yedinci Bölüm
Elli Sekizinci Bölüm
Elli Dokuzuncu
Bölüm

[Altmışıncı Bölüm](#)
[Bölüm Altmış Bir](#)
[Bölüm Altmış İki](#)
[Bölüm Altmış Üç](#)
[Bölüm Altmış Dört](#)
[Bölüm Altmış Beş](#)
[Bölüm Altmış Altı](#)
[Altmış Yedinci Bölüm](#)
[Altmış Altmış](#)
[Dokuzuncu Sekizinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Yetmişinci Bölüm](#)
[Bölüm Yetmiş Bir](#)
[Bölüm Yetmiş İki](#)
[Bölüm Yetmiş Üç](#)
[Yazarın Notu](#)
[Canavar Endeksi](#)
[İnsan Endeksi](#)
[Lily Mayne tarafından yazılan kitaplar](#)
[Yazar Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Lor

*Canavar Kıyametinden Yaklaşık On Yıl Önce (Seksenlerin
sonlarında bir zaman)*

"Nedir bu?" Boş gözlerle havada asılı duran, ara sıra kıvılcımlar saçan ve fokurdayarak yok olan küçük siyah zerreye bakarak sordum.

Lyri yanımda umursamazca omuz silkti ve elindeki hançeri savurdu. "Hizmetçi fark etti. İçine girdiğini ve onu şok ettiğini söyledi."

"İçine mi girdin?" Tuhaf küçük lekeyi işaret ettim. "Bu sadece... bir toz parçası. Yani içinden mi geçti?"

Bir şekilde havada sabit duran toz parçasının içinden.
Kıvılcım.

"Hayır, içine girdiğini söyledi." Lyri sonunda hançerini bir kenara bırakıp kollarını kavuşturdu ve hafif ilgili bir ifadeyle lekeye baktı. "Derisini çektiğini hissettiğini söyledi. Yanağında küçük bir delik var şimdi."

"Ne?" Ona kuşkuyla baktım. "Onu kesmiş gibi mi?" "Hayır, sanki yüzünden küçük bir parça koparmış gibi."

Dönüp kardeşime baktım, az önce söylediklerine rağmen sanki hiç rahatsız olmamış gibi lekeye bakmaya devam ediyordu.

"Yüzünden küçük bir parça mı emdi?" Yüzüne daha yakından baktım, benimkine çok benziyordu. Dar ve keskin, koyu mavi teni mat ve kusursuzdu. Gümüş gözleri berrak görünüyordu ama "Hâlâ sarhoş musun Lyri?" diye sordum.

Homurdanarak kolumu itti ve lekeye doğru yürümeye başladı. Kolundan tutup onu geri çekme isteğime karşı koydum ve yüzen garip noktaya dikkatle baktım.

Ona yaklaşmamasını söyleyemeden eldivenli elini kaldırdı ve parmak ucunu beneğe yaklaştırdı. Deri ona değdiği anda cızırdadı, kıvılcımlar uçuştı ve bir telaş içinde patladı. Kıkırdayarak elini geri çektiğinde deride küçük bir delik gördüm.

"Lyri, dokunma ona, seni aptal." Tişörtünü tutarak onu geri çektim.

"Sanki..." Başını eğdi, uzun gri saçları omzunun üzerinden düştü. "En küçük delikten giren rüzgâr gibi. Basınç. Neredeyse bir vakum gibi. Beni içine çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum."

"Seni içeri mi çekeyim?" Onu bir adım daha geri çektim, gözüm endişeyle beneğe takıldı.

Lyri her zaman umursamaz biri olmuştu, bu yüzden annemiz öldüğünde Morik olmak için ilk benim doğmuş olmamın bir şans olduğunu düşündüm.

Tımarım o kadar da geniş değildi ama bu pek de umurumda değildi. Diğer bazı Morikler gibi güç ve toprak peşinde koşmuyordum - zaten üzerinde hâkimiyet kurduğum topraklar ve tebaamla zar zor uğraşabiliyordum - ama yine de ikimiz arasında daha sorumluluk sahibi olan kardeş bendim.

Zamanımın çoğunu Lyri'nin kazara kendini öldürtmediğinden ya da bir oyunda veya bahiste hile yaptığı diğer kişiler tarafından dövülmediğinden emin olarak geçirdim. Ya da sarhoşken hyll'i çevreleyen duvarın üzerinden düşüp aşağıdaki denize çakılarak ölmemesini sağlamakla. Misafirlerimiz olduğunda en sevdiği parti numarası o lanet duvarın üzerinde ters takla atmaktı.

Çocukken neredeyse onun kadar pervasız ve özgür ruhluydum, biraz daha çekingen olsam da. Ama Moric olduğumda bunu dizginlemek zorunda kaldım.

Moric olmak hayatı oldukça sıkıcı hale getiriyordu.

Ve şimdi de garip, küçük bir leke hyll'imdaki insanların deliklerini emiyordu. Nefes verdim ve odaya göz gezdirdim. Nadiren kullanılan bir misafir odasında ortaya çıkmıştı - misafirleri sevmezdim - böylece en azından yoluma çıkmayacaktı.

"Odayı kapatacağım ve herkesi dışarıda tutmak için dışarıya birkaç nöbetçi göndereceğim," dedim odun gibi bir sesle.

Yıllardır ilk kez, bitmek bilmeyen konsey toplantıları döngümün, meclis üyelerimin bana bir eş bulmam gerektiğini söylemelerini dinlememin ve yetişkin çocuklarının neden benim için *mükemmel* olacağına beni ikna etmeye çalışan yapmacık soylu ziyaretçileri dinlememin dışında bir şey olmuştu.

Ama sadece bir noktaydı. Uzaktan yakından heyecan verici bir şey değildi. Ona bakmaktan zaten sıkılmıştım, bu yüzden Lyri'yi kapıya yaklaştırdım.

"Odayı öylece kapatacak mısın?" Bana deliymişim gibi baktı. "Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"O bir leke, Lyri."

"Derinizi yırtabilecek bir leke!" Kolunu sallayarak kurtardı. "Şuna bakın! Bu normal değil, Lor."

"Bu konuda tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum! Oraya bir şey mi soktun?" Kıs kıs güldü, bu da gözlerimi devirmeme neden oldu.

"Eğer gerçekten çok ilgileniyorsan yarın gelip bakabiliriz." Kapıyı açtım ve oflayıp puflayana kadar ona dikkatle baktım.

odadan dışarı süzüldü. "Sakın buraya gizlice girip onu bir şeyle dürtme. Özellikle de lanet parmağınla."

Onu dışarı kadar takip ettim ve iki özel muhafızımız Gryf ve Seis'in duvara yaslanıp sessizce konuştuklarını gördüm. Bizi görünce doğruldular, başımızın üzerinde yükseldiler, formları iri ve kaslıydı. Kraliyet muhafızları koyu mavi yelekler ve göğsünde Moric'in amblemi olan pantolonlar giyiyorlardı ve uzun, koyu renkli yelelerini

-Sırtlarından aşağıya uzanıyordu.

"Seis, ikinci bir emre kadar bu kapıda kalmaları için iki muhafız bulabilir misin?" Özel muhafızıma sordum. "Ve kimsenin bu odaya girmesine izin vermeyin. *Hiç kimsenin.*"

Hızlıca başını salladı. "Elbette, Moric."

"Teşekkür ederim."

Lyri ve ben koridorda yürümeye başlayana kadar sessiz kalarak takip ettiler.

"Düzüştüklerinden oldukça eminim," diye mırıldandı Lyri bana, ama yeterince sessiz değildi.

Arkamızdaki çıplaklardan birinin garip bir şekilde öksürdüğünü duydum.

Kardeşime yan gözle baktım, kulaklarım utançtan seğiriyordu. "Sen ve Gryf'in bunu... yaptığınızı sanıyordum."

Lyri yetişkinliğe adım attığından beri sahip olduğu her kişisel korumayla *yakın* olmayı başarmıştı. Onları sık sık değiştirmenin en ufak bir faydası olmamıştı, bu yüzden birkaç yıl önce vazgeçmiştim. Gryf uzun zamandır onun kişisel korumasıydı.

Bir el salladı. "Ara sıra yapıyoruz. Çok iyidir."

İçlerinden biri tekrar öksürdü. İçimi çektim ve geniş hyll'de ana salona doğru ilerlerken sessizliğe gömüldüm.

"Bir içki ister misin?" Lyri yanından geçtiğimiz *başka bir m u h a f ı z a* göz kırparak neşeyle sordu. Koca çıplak kızardı, gri yanakları al al oldu.

"Yapamam," dedim, sesim zaten günümün geri kalanının beklentisiyle sıkıntıyla düzleşmişti. "Konsey ile toplantı var."

Lyri homurdandı. "Bir tane daha mı? Bu ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Sanırım vergi."

"Kulağa sürükleyici geliyor." Omzuma vurdu. "Ben biraz kılıç pratiği yapacağım."

Sırtında çapraz duran ikiz kılıçlara baktım. "Neden? Sen zaten bir uzmansın."

Omuz silkti. "Gelişime her zaman yer var."

"Kraliyet mensupları hâlâ ordularını savaşa götürmüyorlar, Lyri."

Verin olarak Lyri teknik olarak benim generalimdi ve Thinir'in küçük ordusunu kontrol ediyordu. Ancak geniş adamızdaki Moriklerin güçlerini birleştirerek Eyriadları yeraltına sürmesi ve birçok derebeyliği hükümdarsız bırakması sonucu birkaç kraliyet ailesi yok olduktan sonra, Verin'in rolünün sadece törensel olmasına karar verildi. Artık Lyri'nin yakın çalıştığı bir baregh generalimiz vardı - yüzyıllardır kimse küçük şehrimize saldırmaya çalışmamıştı.

"Gerçekten saldırıya uğrarsak, herkese kılıçlarımla ne kadar iyi olduğumu göstermeyeceğimi mi sanıyorsun?" diye söylendi.

"Hayır. Yapmayacaksın."

Yetenekli olduğunu biliyordum - mükemmel bir savaşçı, iyi bir lider. Yaralanmayacak ya da koz olarak kullanılmak üzere yakalanmayacak kadar kurnaz ve hızlıydı. Ama o benim kardeşimdi. Sahip olduğum tek aile. Ve o adam olmak için çok şey atlatmıştı. Gösteriş için hayatını kısa kesmesine izin vermeyecektim ve Lyri'nin savaş meydanına çıkarsa gösteriş yapacağından hiç şüphem yoktu.

Gözlerini devirdi ve hiçbir şey söylemedi, reddetmemin onun yeteneklerine ya da hünerlerine olan inançsızlığımdan değil, endişemden kaynaklandığını biliyordu. Yanağımlı okşayarak hyll'in arka tarafındaki eğitim alanına doğru yürümeye başladı, muhafızı Gryf de onu takip etmeden önce bana doğru hafifçe eğildi.

Sessiz bir nefes vererek Seis'e başımı salladım ve içinde yapılan konuşmalar kadar donuk ve loş bir oda olan konsey odasına doğru ilerlemeye başladık. Dairesel alana adım attığımda konseyimin çoktan koltuklarında beklediğini gördüm. On yaşlı porsuk, kulakları o kadar uzundu ki, sivri uçları gevşekçe sarkacak şekilde kendi üzerlerine katlanmışlardı. Bir zamanlar zengin ve derin olan ten renkleri -siyah ve gri- şimdi solmuş ve kırışmıştı.

Geldiğimde hepsi ayağa kalktı, tahta sandalyeler geri çekildi ve başlarını eğerek selam verdiler. Onlara hafifçe başımı sallayarak odayı geçtim ve masanın başındaki heybetli tahtıma doğru ilerledim.

"İyi günler."

"İyi günler, Moric." Konsey başkanı Raynir ben oturduktan sonra oturdu, diğer danışmanlar da biz oturana kadar bekledi. "Sizinle Thinir'deki salyık nüfusuna uygulanan vergiler hakkında konuşmak istiyoruz," diye devam etti Raynir, sesi yaşlılıktan kısılmıştı. Uzun, ince parmaklarının ucunda çizgili, kıvrık kahverengi pençeler vardı ve her zaman elinin altında bulunan, eski deriye sarılı defterini açarken hafifçe titriyordu. "Sayıları yeniden artıyor. Birçok genç doğuyor-"

Elimde değildi, zaten sıkılmış olduğumdan hemen kulak kesildim. Dinliyormuş gibi görünmek için arada bir başımı sallayarak dirseğimi tahtımın kolçağına yasladım ve yanağımı elime dayadım. Parmaklarım, ben onları durmaya zorlayana kadar elmacık kemiğimin üzerinde gezindi.

Konseyl Üyesi Raynir'in donuk sesi devam ederken, aklım dışarıda güneşin altında kılıçlarıyla pratik yapan Lyri'ye kaydı. Hyll'deki her muhafızı oyalamakla meşgul olsa da, kasabada aptal gibi içse de ya da paralarını dolandırdığı kızgın bir kumarbaz tarafından suratına yumruk yese de her zaman keyfi yerindeydi.

Birbirimize benziyorduk. Her zaman benzerdik. İkimiz de çocukken aşırı enerji doluyduk, kıpırdamadan oturmaya ve kraliyet öğretmenleriyle derslerimize girmeye zorlandığımızda huzursuz ve kıpır kıpırdık. İkizdik ama ben ondan birkaç dakika önce doğmuştum, bu da annemiz öldüğünde kaderimde Moric olmak olduğu anlamına geliyordu.

Acı hissetmedim. Bunun bir anlamı yoktu. Bunun benim kaderim olduğunu hep biliyordum, Lyri ise hayatını istediği gibi yaşayacaktı. İstemediği sürece asla bir yuva kurmayacaktı. İkimiz de sahip olduğumuz ayrıcalıklı hayatın tadını çıkarıyorduk. Ama her ne kadar kaygısız ve umursamaz olsa da görevlerini ciddiye alıyordu - benim istediğimden daha fazla. Muhtemelen benimkinden daha fazla ciddiye alıyordu.

Onu kıskanmama izin vermedim. Onun hayatı heyecan ve zevk doluyken, benimki tarif edilemeyecek kadar sıkıcı ve Moric'in görevleriyle ağırlaşmıştı.

Misafir odasındaki o küçük, tuhaf zerreyi hayal ettim. Belki de hyll'e ilginç bir şey getirecekti, hayatımın monotonluğunu kıracak bir şey. Ama bundan şüpheliydim.

Sadece bir zerreydi.

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün, leke büyümüştü.

Çok az bir miktar, ama Lyri kapıdaki muhafızları geçip misafir odasına girdiğimiz anda fark etti.

"Pekâlâ, şimdi oraya bir şey sokmamız *gerekiyor*." Ben gömleğinin arkasından tutup onu çekiştirene kadar yaklaşımaya başladı.

Ama ben de merak ediyordum. Zerre artık küçük tırnağım büyüklüğündeydi, havada asılı duran kara bir delikti, kenarları hâlâ kıvılcım saçıyor ve bulanıklaşıyordu.

Lyri'ye olduğu yerde kaldığından emin olmak için sert bir bakış atarak, garip noktanın etrafından yavaşça diğer tarafa doğru yürüdüm. Ben yanındayken neredeyse... düzleşti, havadaki hafif bir bozulma dışında neredeyse görünmez oldu. Sonra diğer tarafında Lyri'nin karşısında durduğumda yeniden ortaya çıktı.

"Bakalım ne olacak." Çekmecelere doğru yürüdü ve bir vazodaki salkımdan kurumuş bir dolna sapı kopardı, odayı küflü çiçek kokusuyla doldurdu.

İçimi çektim ama onu durdurmadım. Ne olacağını merak ediyordum - sapın küçük delikten geçip geçmeyeceğini ve baktığım taraftan tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını.

Lyri lekeye doğru yürüdüğünde "Dikkatli ol," diye geveledim.

Gözlerini devirdi. "Edeceğim, seni endişeli ihtiyar."

Burnumu çektim ve çenemi kaldırarak koyu gri saçlarımdan bir tutamı, hiç çıkmayan mücevherler ve boncuklarla süslü karmaşık örgümün içine doğru düzelttim. "Senden *birkaç dakika* daha yaşlıyım. Ve hiç siğilim yok."

Lyri cevap verme zahmetine girmedi, sapın ucunu çoktan beneğe yaklaştırmıştı. Sap Lyri'nin elinden fırlayıp küçük deliğin içine çekilmeden önce çılgınca köpürdü. Baştaki tüm kurumuş tomurcuklar yere düştü ve yok olurken gövdeden sıyrıldı.

Diğer taraftan çıkmadı.

Lyri inanamayarak güldü ve yüzen siyah lekenin etrafına baktı. "Nereye gitti bu?"

"Bilmiyorum." Kaşlarımı çatarak deliğe baktım.

"Birden kayboldu. Sanki bir şey onu yakalamış ve içinden çekip çıkarmış gibiydi."

"Ya da... ona dokunduğu anda yandı. Hiçbir şeye dönüşmedi," dedim temkinli bir şekilde, çünkü Lyri'nin gözlerinin merakla parladığını görebiliyordum.

Odanın etrafına bakındı. "Tekrar deneyelim."

"Sanmıyorum-"

Ama o çoktan başka bir dolna sapını yakalamış ve deliğe doğru kaldırıyordu. Hızla etrafından dolaştım, geniş bir alan bıraktım ve sapın ucunun değdiği anda içine çekilmesine bakakaldım.

"Boşluk gibi bir şey." Lyri'nin gırtlaktan gelen sesi hayranlıkla doluydu. "Küçük parmağımı içine sokarsam ne olacağını düşünüyorsun-"

"Bunu öğrenmeyeceğiz." Omzunu kavradım ve onu bir adım geri atmaya zorladım. "Derini kemiklerinden ayırabilir. Parmağını kesip koparabilir. Ne olduğu ya da ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrimiz yok, Lyri."

"Pekala, bunu öğrenmeliyiz." Y ü z ü n ü bana döndü, geniş bir sırtıyla ağzını gerdi ve keskin dişlerini gösterdi. "Hadi ama Lor, bu *yıllardır* burada olan en ilginç şey. Geçen hafta Gryf ve diğer üç muhafızla geçirdiğim keyifli geceyi saymazsak-"

"Birinin canı yanmadan bunu nasıl öğreneceğiz?" Daha fazla detaylandıramadan sözünü kestim. "Ne olacağını görmek için oraya bir şeyler sokup duramayız."

Kıs kıs güldü, oflayıp puflamama ve omzunu hafifçe ittikten sonra bırakmama neden oldu.

"Şimdilik sadece göz kulak olabiliriz," dedi, bakışları çoktan deliğe geri dönmüştü. "Şimdiden büyüdü bile. Belki büyümeye devam eder. Yeterince büyürse, ne olduğunu görmek için kafamı içeri sokabilirim-"

"Aptal kafanı insanların derisini yüzen bir kara deliğe sokmuyorsun," diye homurdandım.

"Ama bunu yapmayabilir - artık daha büyük olduğu için daha az baskı var," diye ısrar etti. "Çekim bu sefer o kadar güçlü hissettirmedi. Sanki ne kadar büyürse, vakum o kadar az... yoğun oluyor."

"Yine de. Güvenli değil." Homurdandı.

"Ne olmuş yani?"

"Kafanı koparabilir!" Hala kıvılcım saçan ama artık uğraşmadığımız için daha az çılginca yanan deliği işaret ettim. "Belki de... kafatasını ezip hiçliğe dönüştürecek ve ben de burada durup kardeşimin başsız bedeninin yere yığılmasını izlemek zorunda kalacağım."

Gözleri yumuşadı ve sinsi bakışları deliğe dönmeden önce yanağımı hafifçe okşadı. "Ya da diğer tarafta bir şey *olabilir*."

"Diğer tarafta ne olabilir ki?"

Omuz silkti ve "Başka bir yerde," derken düşünceli bir şekilde lekeye baktı.

Ona baktım. "Ne? Başka hiçbir yer yok, Lyri."

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz," diye ısrar etti. "Salyık reisinin tuhaf eşi hakkındaki efsaneleri hatırlıyor musunuz? Nereden **ç ı k t ı ğ ı** bilinmeyen yaratık? *Bir yerlerden* gelmiş olmalılar. Neden başka bir dünyadan olmasın?"

Homurdandım. "Muhtemelen medeniyetten saklanan gizli bir kabileden geliyorlardı. Bunu düşünmek mantıksız-"

"Hayır, onlar *başkaydı*." Gözleri heyecanla parlıyordu. "O kadar tuhaflardı ki herkes salyıklarından uzak duruyordu, hatırladın mı? Yani onlar... bilinmeyen bir yaratık olmalıydılar."

"Salyık dışlandı çünkü olan bu. Kitlesele histeri ya da - Her zaman en altta bir grup vardır, Lyri. Bu sadece hayat-"

"Bu tamamen saçmalık," diye araya girdi, alnında bir miktar öfke belirmişti. "Ve onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorsunuz. Onlara böyle davranılmasına izin verdiğiniz için sefalet içinde yaşıyorlar."

"Ne?" Geri çekildim. "Bu doğru değil. Onlara farklı davranmıyorum.
-"

"O zaman neden onları Thinir'deki diğer herkesten daha fazla vergilendiriyorsunuz?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Neden onların bölgesindeki koşulları bu kadar kötü tutuyorsunuz?"

Gücenerek kaskatı kesildim. "Ben öyle bir şey yapmam-"

"Evet, Lor." Bana öyle bir baktı ki, sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi içim sıkıştı. "Konseyiniz onlardan her şey için daha fazla ücret alıyor. Bazı nedenlerden dolayı bölgelerinde bulundurmalarına izin verilmeyen bazı ürünler var. Şehrin ana kısmında dükkan ya da pazar yeri kiralamalarına izin verilmiyor. Bize diğerlerinden daha fazla vergi ödüyorlar, bu yüzden yoksulluktan kurtulma umutları yok."

"I-" Kalbim daha sert atıyor, alnımda boncuk boncuk terler birikiyordu. "Buna asla izin vermedim-"

"Konsey toplantılarınızda dinlemediğinizi siz de benim kadar iyi biliyorsunuz." Başını salladı ve benden uzaklaşıp tekrar beneğe baktı. "Ama Raynir'in aptal defterine hiç *bakmıyor* musun?"

"Ama-" Sıcaktan kafa derim diken diken oldu. "Belediye neden onları yoksulluk içinde tutmak istesin ki?"

Lyri omuzlarını silktili, hâlâ bana değil o lekeye bakıyordu. "Onlardan çok var. Ve oldukça hızlı ürüyorlar. Belki de bir devrimi durdurmak için? Onlara umut vermeyerek morallerini bozmak için mi? İyi metal işçileri ve mücevher zanaatkârları olma geleneklerini canlı tuttular. İnsanlar mallarını gerçekten satın alsaydı, bu pazarda kolayca gelişebilirlerdi."

Bana hızlıca bir bakış attı, ince gri kaşlarından biri kalkmıştı. "Konseydeki Tildr'in kraliyet kuyumcusu işinde bir payı yok mu? Onun kızı, değil mi? Raynir'in ailesi de yüzyıllardır şehrin metalci dükkânının sahibi." Omuz silktili. "Ya da belki sadece basit bir önyargıdır. Onları oldukları şey için küçümsemek. Daha derin bir nedeni yok."

Sessiz kaldım, aşağılanmışlık tenimi ısıtıyordu. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

-Kardeşimin hayal kırıklığına uğramasını ya da bana kızmasını nasıl engelleyebilirim?

"I..." Dudaklarımı yaladım, sesim boğuk çıkıyordu. "Onlarla konuşacağım, konseyle. Onlara bunun sona ermesi gerektiğini söyleyeceğim."

Sert bir omuz silkme hareketi yaptı ve göz ucuyla bana baktı. "Güzel."

Kelepçelerimle oynama dürtüsüne direndim, çünkü Raynir bana bu gergin alışkanlığın beni zayıf gösterdiğini söylemişti.

"Bilmiyordum," diye mırıldandım sonunda. "Madem biliyordun, neden daha önce bir şey söylemedin?"

İçini çekti, sonunda bana döndü ve sıcak yanağını şefkatle okşadı. "O eski vinte dikkat etmediğini biliyorum, ama en azından derebeyliğinde neler olduğu hakkında *biraz* fikrin olduğunu sanıyordum."

Gözlerimi hızla kaçırdım, utancımdan geri çekilmek istedim. O haklıydı. Bilmem gerekirdi. Daha dikkatli olmalıydım, konseyin tüm kararları almasına izin vermemeliydim, ben de bir kukladan başka bir şey değilmişim gibi hyll'de aylak aylak dolaşmamalıydım.

"Buna bir son vereceğim," dedim sessizce, çocukken hep yaptığım gibi kolunu tutma dürtüsüne direnerek. Yaşça benden büyüktü ama başı belaya giren ya da yeni bir maceraya atılan ilk kişi hep o olurdu. Ona ayak uydurmak için tutunurdum.

Ama ona baktıkça, vahşi çizgisine rağmen belki de daha iyi bir Moric olabilirdi diye düşünürken buldum kendimi. En azından gerçekten umursuyordu. En azından hala değişim yaratmak, konseye karşı çıkmak için ateşi vardı. Kraliyet Morik boncukları ve mücevherleri saçıma takıldığı anda içimdeki bu ateş sönmüş gibi hissediyordum.

"Özür dilerim Lyri," diye mırıldandım, sonunda uzanıp kolunu tutma isteğıme boyun eğdim. Onun hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesine katlanamıyordum.

Ben.

Homurdandı, beni sertçe kucakladı ve sırtıma bir tokat attı. "Duygusal aptal. Benden özür dilemene gerek yok Lor. Senin iyi bir insan olduğunu biliyorum. Sadece unvana alışman zaman alıyor. Sadece yirmi yıldır Moric'sin."

Ürperdim. Uzun değildi ama kulağa öyle *geliyordu*. Belli ki yirmi yıl içinde çok şey değişebiliyordu. Bir Morik'in tüm yönetimi silinebilir, yeni yasalara ve farklı yaşam biçimlerine yer açmak için bir kenara itilebilirdi. Gerçi salyıklar kendimi bildim bileli Thinir'in en fakir bölgesinde yaşıyorlardı. Sadece benim yönetimim altında yoksulluğa itilmiş değillerdi. Belki de bu, konsey tarafından onlara dayatılan adaletsiz değişiklikleri iptal etmek için zamanım olduğu anlamına geliyordu. Belki de iyi bir şeyler yapabilirdim.

"Peki ya bu benek?" Lyri neşeyle sordu ve tekrar yüzleşmem için beni serbest bıraktı.

İçimi çektim ve kaşlarımı ovmak için uzandım. Artık gerçekten Moric *olmak* istediğime göre -rolümü hakkıyla oynamak için- misafir odalarımından birinin ortasındaki minicik bir boşluk için endişelenecek vaktim yoktu.

"Gözümüz üzerinde olacak," dedim dalgınca. "Ama ona dokunmayacağız. Vücudumuzun hiçbir parçasını içine sokmayacağız."

"Konseye söyleyecek misin?" Lyri temkinli bir şekilde bana bakarak sordu.

Dudaklarımı büzdüm, gözümü lekeye diktim. Ne yapacaklarını merak ediyordum. Bunun endişelenmeye değer olduğunu düşünecekler miydi?

Ancak tüm sorunlarımı onlara aktarmaya devam edemezdim, uygun gördükleri şekilde başa çıkmalarına izin veremezdim - ki bu doğru yol değildi.

"Hayır." Kendimi daha da yukarı çektim. "Eğer bundan bir şey çıkarsa, icabına bakarız. Bu bizim ilimizde. Derebeyliği etkileyecek bir şey değil. Onları ilgilendirmez."

Lyri bana etkilenmiş bir bakış attı, kaşları çatıldı, sonra eldivenli ellerini birbirine vurdu ve neşeyle ovuşturdu.

"Çok iyi." Dirseğiyle beni dürttü. "İkiz anlaşması mı? Bu bizim sırrımız olabilir mi?"

Ağzım seğirdi. Bir adım daha yaklaştım ve kolumu omuzlarına atarak şakağımı hafifçe onunkine vurdum. "Evet. Tamam."

"Mükemmel. Yine de oraya daha fazla şey sokacağım." "Lyri-"

"Vücut parçaları yok, söz veriyorum." Gözlerini lekeye dikti. "Umarım büyümeye devam eder. Diğer tarafta ne olduğunu görmek istiyorum."

Gözlerimi devirerek bizi kapıya doğru çevirdim. "Diğer tarafta hiçbir şey yok. Sadece bir boşluk. Garip bir anomali. Muhtemelen kendiliğinden geçecektir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geçmedi.

Sonraki birkaç ay boyunca, leke büyüdü. Ve büyüdü. Lyri ve ben misafir odasına her adım attığımızda, neredeyse yere değene kadar daha da büyüdü.

Kabaca omuzlarımın açıklığına kadar genişledikten sonra uzamaya başladı. Sanki birisi bir parşömen yaprağını ortadan yavaşça yırtıyormuş gibiydi.

Ve artık siyah bir boşluk değildi. Şimdi havada renkler dalgalanıyordu; mavi parıltılarla birlikte tembel yeşiller ve kahverengiler, odaklanmaya çalıştığımda gözlerimi acıtan çarpık, bulanık şekiller. İçinden alçak, gürleyen bir uğultu geliyordu, kulak zarıma baskı yapıyormuş gibi hissettiren derin bir ses.

Lyri ve ben her gün ona bakmaya gittik. Yaklaşmasına izin vermedim - kesinlikle kafasını içeri sokmasına izin vermedim, artık diğer tarafta bir yerlerde bir şey olduğuna ikna olmuş olsa bile.

"Şuna bak," diye haykırdı bir öğleden sonra, biz yine orada durmuş öylece bakarken. "Burası bir yer, sadece bir boşluk değil."

Kollarımı kavuşturarak homurdandım. "Burası daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyor. Renkler yanlış."

"Çünkü o *başka bir yerde*." Lyri'nin parmakları ona dokunma, yaklaşma isteğiyle kıpırdadı. O dokunamadan ben gömleğinin arkasından tuttum.

"Neden başka bir yer olduğu düşüncesine kafayı takmış durumdasın?" Çenemi pencereye doğru salladım, Thinir şehrinin dolambaçlı sokaklarının tepeden keskin bir şekilde indiğini görebiliyorduk. Deniz, pembe gökyüzünün altında uzakta parıldıyordu ve buradan bile rıhtımların sesleri bize ulaşıyordu. Birbirlerine bağırarak deniz avcıları, mallarını boşaltan tüccarlar, limanda sallanan bir geminin belli belirsiz gıcirtısı.

"Burası sana yetmiyor mu, Lyri?" Ses tonumu acının renklendirmesine izin vermemeye çalıştım. Kardeşim isterse gezip dolaşmakta özgürdü; Thinir'den ayrılmakta, derebeylikten ayrılmakta, herhangi bir yere seyahat etmekte. Ama ben değildim.

Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak kolumu itti. "Burası *yeterli* değil demiyorum. Ama bu nasıl ilgini çekmez? Bu *normal* değil Lor. Hyll'inizdeki havada bilinmeyen büyük bir yırtık var. Bir portal ya da öyle bir şey."

Alay ettim. "Bu bir geçit değil."

"Evet, öyle!" Bir kolunu ona doğru uzatarak ısrar etti. "Şuna bakın! Orada bir şey var."

"Bu doğru olsa bile, hiçbir şey yapamayız," diye terslendim, artık bu tartışmayı defalarca yaptığımız için bıkmıştım. "Kafanı içeri sokmayacaksın. Bu tehlikeli, Lyri."

Homurdandı. "Olmayabilir."

"Öğrenmeye niyetim yok," dedim dişlerimi sıkarak ve elimi omzuna koyarak onu kapıya doğru yönlendirdim. "Katılmam gereken bir toplantı var. Buraya gelip deliğe bir şey s o k m a y a c a ğ ı n a söz veriyor musun?"

Homurdandı, ama bana bakıp kaşlarımı ne kadar sert çatmakta olduğumu görünce yapmak üzere olduğu edepsiz şakadan vazgeçti. İç çekerek uzandı ve yanağını okşadı.

"Söz veriyorum, seni yaşlı sıkıcı."

Yüzüm kızardı. "Ben sıkıcı değilim."

"Mm." Lyri kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce kaşlarını çatarak bana baktı.

Muhafızlarımız belli ki bu odada garip bir şeyler döndüğünü biliyorlardı ama ne onlar sordu ne de biz onlara söyledik. Baregh'ler korkunç dedikoduculardı ve benim yanımda çalışanlardan bazıları da pek *kurnaz* sayılmazdı. Eğer bu haber muhafızlar arasında yayılırsa, konseyin bu garip boşluğu fark etmesi an meselesi olurdu. Ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Arkama bakmayı reddederek kapıyı arkamdan kapattım ve Lyri'ye yetişmek için acele ettim.

"Ben sıkıcı *değilim*!" Seis ve Gryf'in duymamış olmasını umarak tısladım. "Ben sadece... herkesin çıkarını düşünmek zorundayım. Verin'imizin misafir odasında garip bir boşluk tarafından kafasının koparılması Thinir'in çıkarına olmaz!"

"Tamam, özür dilerim. Sıkıcı biri değilsin." Koridorda yürürken Lyri'nin gümüş gözlerinin etrafımda döndüğünü gördüm. "Yine de en son ne zaman eğlenceli bir şey yaptığını hatırlamakta zorlanıyorum. Neden bu gece şehre inmiyoruz? Birkaç kadeh bir şey içeriz?"

İtiraz ettim, elim refleks olarak saçlarımı düzeltmek için kalktı, parmaklarım saçlarımın arasından geçen taşlara çarptı. "Şehirde içki içmeye gidemem."

"İstersen yapabilirsin."

"Hayır, yapamam," diye tısladım, arkamızdaki iki sessiz çıplak adama bakarak. "İnsanlar Moric sarhoşlarını göremiyorlar, Mabs aşkına!"

"Pekâlâ," dedi Lyri, hiç istifini bozmadan. "Burada bir şeyler içmeye ne dersin? Nöbetçi olmayan muhafızlarla biraz kumar oynamaya? Çok eğlencelidirler. Ve Moric'lerini biraz çakırkeyif gördüklerinde tek kelime etmeyeceklerini biliyorsun."

Küçük bir sırtışla beni dürttü ama karşılık verdiğim gülümseme kırıldı. "Hiç sanmıyorum, Lyri."

İç çekti. "Pekala o zaman. Sadece sen ve ben mi? Biraz kağıt oynayacağız. Aşçıya söyle, annemin her zaman yaptığı gibi bize biraz ude yapsın."

Ağzımın özlem dolu bir gülümsemeyle yumuşadığını hissettim. "İçinde haşlanmış wanuk eti olan mı?"

"Ve roos yaprakları." Lyri kolunu omuzlarıma doladı. "Ne dersin o zaman?"

Kardeşimle geçireceğim sade bir akşamın özlemi içimi burktu ama tam o sırada ön salona doğru ilerlerken yanımdan bir muhafız geçti. Beni selamladıktan sonra Lyri'ye *gizli bir anlamı* olduğu belli olan sinsi bir sırtış fırlattı.

"Akşamını o *sıkıcı* kardeşinle geçirmek istediğine emin misin?" Elimde olmadan sordum, sesim hırçındı. "Yapacak daha iyi işlerin olmalı."

Ya da gardiyanlar.

"Oh, kapa çeneni." Lyri yanıma itmek için beni serbest bıraktı. "Akşam yemeğinde senin odana geleyim mi?"

Zevkten sırtıtmamaya çalışarak başımı salladım. "Pekâlâ. Evet."

"Çok iyi." Yan tarafıma tekrar vurdu ve çenesini gardiyanına doğru salladı. "Hadi Gryf, gidip biraz kasabada dolaşalım."

"Neden?" Hemen sordum, yerimde kıpırdandım ve ikisinin geniş ön kapıya yönelmelerini izlerken kıskançlık hissetmemeye çalıştım.

Lyri omuz silkti ve omzunun üzerinden bana sırtıttı. "Neden olmasın? Vatandaşların ne durumda olduğunu görmek için. Belki bir iki kadeh bir şeyler içeriz."

Gryf kaskatı kesildi, Lyri'ye bir şeyler mırıldanmadan önce gözlerini bana dikti.

"Gryf içmeyecek, belli ki," dedi ağabeyim çok hızlı bir şekilde, yüzünü buruşturarak.

dudaklarını gülümsemekten alıkoydu. Gözlerimi devirdim ama oyunumu sürdürdüm.

"Tabii ki yapmayacak," diye kestirip attım. "Tamam o zaman. Peki... Sonra görüşürüz." "Toplantınızda iyi eğlenceler!" Lyri alaycı bir neşeyle seslenirken Muhafızlar ön kapıları açtılar ve Gryf'le birlikte dışarıda kayboldular.

Kapılar tekrar kapanıp parlak güneş ışığını ve aşağıdaki şehrin belli belirsiz seslerini engelledikten sonra içimi çektim ve Seis'e döndüm. "Hazır mısın, Seis?"

"Evet, Moric." Başını eğdi, ama dişlek ağzında küçük, sepmatik bir gülümseme belirdi. "Belki de çok uzun sürmezse, toplantınızdan sonra arazide yürüyüşe çıkabiliriz. Biraz temiz hava alırız."

"Konsey her zaman çok uzun sürüyor," diye mırıldandım, zayıf bir an için saygılı bir iki adım geride kalmak yerine yanıma gelmesini diledim. Lyri dünyada gerçekten yanımda yürüyen tek kişiydi, konsey üyeleri bile bitmek bilmeyen bir toplantıdan daha çıkarken kulağını çekmeye çalıştıklarında bir adım geride dururlardı.

Daha dikkatli olmaya çalışıyordum. Raynir'in defterini görmek istemişim ama o hâlâ vermemek için bahaneler üretmeye devam ediyordu. Salyiklerden neden daha fazla vergi alındığını sorguladım, ancak o lanet defteri görmemişken ve bu konuda hiçbir şey bilmiyorken bu konuyu açtığım için kendimi son derece yetersiz ve acı verici derecede saf hissettim. Geçmişte ne kadar az dinlediğimin, derebeyliğimin işleyişine ne kadar az ilgi gösterdiğimin apaçık ortada olduğunu hissetmeme neden oldu.

Sıkıcı konsey toplantılarımızda ne zaman araya girmeye çalışsam, o yaşlı vintlerin yüzlerindeki küçümseyici bakışlar hiç yardımcı olmuyordu. En son vatandaşlara uygulanan vergi oranlarının bir listesini istediğimde Raynir başını eğmiş ve bana şöyle demişti: "Küçük ayrıntılarla uğraşma Moric. Biz bunun için buradayız."

Artık onlara pek güvenmiyordum ama bunu nasıl yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Moric'e yüzyıllardır konsey tarafından danışmanlık yapılıyordu. Binlerce yıldır. Bu işler hep böyle yapılmıştı. Konsey her şeyi yöneticilerinden geçirirdi ama dışarı çıkıp işi yapanlar *onlardı*. Gerçek bilgiye sahip olanlar onlardı. Onlardan *kurtulamazdım*. Bir derebeyliği tek başıma nasıl yöneteceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve zaten bu mümkün de olmazdı.

Şu an için yapabileceğim en iyi şey gerçekten dinlemek ve yavaş yavaş öğrenmeye çalışmaktı - salyik'e neden bu kadar kötü davranılmasını sağladıklarını ve diğer deneklerime de aynı şeyi yapıp yapmadıklarını anlamaya çalışmak. Sonra da bunu düzeltmeye çalışmalıydım. Bir şekilde. Yılların mevzuatını, yasalarını ve sistematik önyargıları çözmek için.

Tüm bu derebeylikteki en güçlü varlık olmam gerekiyordu ama Moric'in gerçekte ne kadar güçsüz olduğunu fark etmeye başlamışım. Göstermelik bir liderden başka bir şey değildi. Asla karar almıyor, sadece elini kolunu sallayarak konseyin istediği her şeyi yapmasına izin veriyordu.

Gerçi tahtı annemden devraldığımndan beri bu kültürü ben mi geliştirdim, yoksa hep böyle miydi, bilmiyordum.

Ortaya çıktığından beri ilk kez, misafir odamdaki garip boşluk sorunlarımın en küçüğü gibi görünüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeni keşfettiğim dikkatime rağmen, toplantı Moriklerin Yiğitliği'nin uzun uzadıya anlatılmasından başka bir şey değildi, her ne kadar daha aylar olsa da ve prosedürler hiç ama hiç değişmemiş olsa da. Yüzyıllardır aynı kalmışlardı.

Moriklerin Yiğitlik Günü, ülkenin dört bir yanındaki Moriklerin, yağmalayan, şehirleri yok eden ve tahtlarını ele geçirmek için Morikleri öldüren fetihçi bir savaş lordu ırkı olan Eyriadları alt etmek için birleştikleri hatırlanması gereken bir gündü.

Bu günün, derebeyliğimize - ve çevresindeki diğerlerine - barışın geri döndüğü günü sembolize etmesi gerekiyordu ama çoğunlukla insanlar bunu sadece çalışmamak için bir gün olarak görüyorlardı. Morik olarak, hıllın önündeki bahçelere bakan konuşma balkonundan tebaama hitap etmek benim görevimdi. Ardından, savaş lordlarını tek başlarına geri püskürtmeyi başaramayınca Moriklerin ordularıyla güçlerini birleştiren eyriadlar ile kayıp ırk isdenuclar arasındaki son savaşın yeniden canlandırılmasına tanıklık edecektim.

Artık isdenuclar yok olmuştu, ancak onları yok eden o son savaş değildi. Yıllar sonra, komşu derebeylikte yaşadıkları ormanda sayıları gittikçe azalmış, ta ki isdenuclardan geriye kalan son kabile bölgesi de yakılıp yıkılmış ve çürüyen cesetlerden başka bir şey kalmamış halde bulunana kadar.

O gün başlarına ne geldiyse bir tanesinin hayatta kaldığına dair söylentiler bugün bile devam ediyor. Seyahat eden halk, bazen unutulmuş bir çağdan kalma hortlak yaratıklar olan telyth'lerden birinin eşliğinde topraklarda dolaşan yalnız bir isdenucl görmekte ısrar ediyordu.

Hem isdenucl hem de eyriad formlarının görkemine rağmen, sanatçılar tarafından giyilen bayağı kostümler bence her şeyi ucuzlaştırdı. Ve o son savaşın yeniden canlandırılması -gerçekten yaşandığında kanlı ve korkunç olduğuna şüphe yok- her geçen yıl izlemesi daha da ilginç hale gelmedi.

Bütün bu çile acı verici bir şekilde sıkıcıydı.

Raynir toplantının büyük bir bölümünü o gün yaşananların üzerinden geçerek geçirdi. Tıpkı bir önceki yıl yaptığı gibi. Ondan önceki yıl da. Dürüst olmak gerekirse, bazen konseyin bu toplantıları beni ölümüne sıkmak için düzenlediğine yemin ediyordum, başka bir şey için değil.

Nihayet sona erdiğinde huzursuzdum ve sandalyemde kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyordum. Meclis üyelerine başımı salladım ve ayağa kalkarak hızla kapıya doğru yürüdüm.

"Moric."

Raynir'in hırıltılı sesi arkamdan geldiğinde omuzlarımın kamburlaşmasını ancak engelleyebildim. Bu kadar yaşlı bir vint için, istediği zaman hızlı hareket edebiliyordu.

Yanıt olarak kayıtsızca homurdandım, Lyri akşam için gelmeden önce odamın mahremiyetine kavuşmak ve banyo yapmak istiyordum.

Raynir yılmadı ve beni odadan dışarı kadar takip etti. "Konsey Üyesi Tildr ve ben akşam yemeğinde size katılabilirsek çok memnun oluruz. Konuşmamız gereken... biraz hassas bir konu var."

Ön salona doğru yürürken adımlarımı yavaşlatmadan kaşlarımı çattım. "Bu akşam kardeşimle yemek yiyeceğim. Bekleyebilir mi?"

"Elbette," dedi yumuşak bir sesle. "Aslında bu sizi rahatsız etmeye degecek bir mesele olmayabilir. Konsey olarak bu konuyu uygun gördüğümüz şekilde ele alabiliriz-"

"Hayır." Kendimi araya girmeye zorladım ve sonunda kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Her ne ise, herhangi bir karar verilmeden önce bunu bilmek istiyorum. Başka bir zaman mı? Yoksa acil mi?"

Raynir bir süre durakladıktan sonra, "Acil değil," dedi, çizgilerle kaplı yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle bekleyebilir Moric, ama çok uzun süre değil. Salyık bölgesinden fısıltılar geliyor-"

Yine mi salyık? Konseyin Thinir'deki salyık nüfusuna karşı kişisel bir kan davası olduğuna ya da en azından onları çamura bulamak için sinsi bir nedeni olduğuna daha da ikna olmuşum.

"Benim tam katılımım olmadan salyikle ilgili hiçbir karar alınmayacak." Raynir'e kaşlarımı çatarak baktım, heybetli ve kontrollü görünmeye çalışıyordum. "Anlaşıldı mı?"

Gözlerini kırptırdı, başını eğerken şaşkınlığını ancak gizleyebildi. "Ama elbette Moric. Senin onayın olmadan hiçbir karar alınmaz."

Bu beni, zar zor dinlerken ne kadar çok "kararı" onayladığım konusunda endişelendirdi. Bu düşünce karşısında kıvrınma isteğime karşı koyarak ona soğukkanlı bir şekilde başımı salladım ve arkamı döndüm.

"Evinize iyi yolculuklar, sayın meclis üyesi."

Ben geri çekilirken beni izlediğini hissedebiliyordum, Seis sessizce birkaç adım geriden takip ediyordu. Özel odama girdiğimizde bir adım daha yaklaştı.

"İyi misin Moric?"

Aniden durdum. Yüzümü ona dönerek bir nefes aldım. "O toplantılarda söylenenlere dikkat ediyor musun, Seis?"

Gözlerini rahatsız edici bir şekilde kaçırıldı. "Muhafızlara özel meselelere kulaklarını kapatmaları öğretilir, Moric."

"Biliyorum." Sabırsız bir el salladım. "Ama sen dinliyor musun? Yoksa meclis üyelerinin söylediklerini mi dinliyorsun?"

Büyük ayaklarının üzerinde kaydı. "Şey, ben... O odada alınan kararlar beni ilgilendiriyor. Ben de herkes kadar buranın bir vatandaşıyım."

"Başın belada değil, Seis," dedim ona küçük bir gülümseme vererek. "Korkarım çok fazla dinlemedim ve şimdi... benim yönetimim altında alınan kararlar konusunda endişeliyim" diye itiraf ederken yüzümün sıcaktan karardığını hissettim.

Seis beni izledi, yüzü sakın ve yargılayıcı değildi. "Meclis üyeleri bilgiyi son derece sıkıcı hale getiriyor."

"Evet, ama ben hala..." Başka tarafa baktım. "Dinlemeliydim."

Seis küçük bir adım atmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Tahta çok genç yaşta geçtin Lor. Ve meclis üyeleri sana alışman ve yas tutman için hiç zaman vermedi. Bir anda kararların içine atıldın ve bir derebeyliğin nasıl yönetilmesi gerektiğini bilmen beklendi. Bu tür şeyleri öğrenmek zaman alır."

Ben bir şey söylemeyince tereddütle ekledi: "Söylememe izin verirseniz, konseyin yaptığı bazı seçimlerin hiçbir gerçekliği yok **g i b i** görünüyor. Sanki kendi gündemleri varmış gibi."

"Evet," diye mırıldandım. "Kesinlikle. Ama ne?"

"Açgözlülük," dedi açıkça. "Her zaman açgözlülük ve güce tutunmaktır. Annenle de aynıydılar ama..." Yanakları kırmızı bir kızarıklıkla karardı. "Özür dilerim Lor, ama annen belki de... onları hizada tutma konusunda biraz daha iyiydi."

Benim de yüzüm alev alev yanıyordu ama öfke hissetmiyordum. Haklıydı ve Seis bana karşı gerçekten dürüst olan iki kişiden biriydi - diğeri de Lyri'ydi.

"Hatalarımı düzelteceğim." Çenemi kaldırdım ve ona sıkı bir gülümseme verdim. "Kararlıyım."

Bana çarpık gülümsemesiyle karşılık verdi, bir dişi yukarı bakıyordu. "Bunu duyduğuma sevindim, Moric."

"Lor." Yatak odama doğru yürümeye devam etmek için dönerken bir el salladım. "Özel olduğumuzda sadece Lor olduğunu biliyorsun, Seis."

Kıkırdadı ama yatak odama giden antreye ulaşana kadar hiçbir şey söylemedi. "Bu akşam burada mısın?"

"Evet." Tuniğimin üzerindeki işlemeli ceketini silkerken omuzlarımla rahatlatarak çöktüğünü hissettim. "Bu gece için rahatladın. Git ve rahatla."

"Teşekkür ederim, Moric. İyi akşamlar dilerim."

"Bekle." Döndüm ve onun kapı aralığında durakladığını gördüm. Utançtan kıpırdanmamaya çalışarak sordum, "Ne... yapıyorsun? Akşamları ne yaparsın? Nasıl vakit geçiriyorsun?"

Seis bu soru karşısında biraz irkilmiş görünüyordu. "Şey, ben... Biliyorsun ki bareghler oldukça sosyaldır, bu yüzden görevde olmayanlarımız muhafızların ortak salonunda toplanma eğilimindedir. İçki içmek ve kâğıt oynamak için. Çok uçuk şeyler değil." Beceriksizce öksürdü. "Çoğu zaman."

"Kartlar?" Bir adım öne çıktım. "Hangi kart oyunlarını oynarsınız?"

"Oh, her türlü. Çoğunlukla kumar oynamak için." Kıkırdadı. "Ya da şehre iniyoruz, ama aynı anda çok kalabalık olmuyoruz yoksa taverna sahipleri çok fazla yer kapladığımızdan şikayet ediyor."

"Şehirde ne yapıyorsun?" Merakla sordum. En son ne zaman resmi olmayan bir sıfatla şehre gittiğimi bile hatırlayamıyordum. Lyri ve ben henüz ergenlik çağındayken, annemiz hâlâ hayattayken ve Moric'teyken olmalı.

"İçki içmek," diye itiraf etti Seis hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ya da bir gösteri izlemek için." "Ne tür bir gösteri?"

Yanakları tekrar kızardı. "Sadece... farklı türler."

Müstehcen gösterileri izlemeye gidip gitmediklerini merak ettim. **A d l a r ı n ı** duymuştum ama kendim hiç görmemiştum. Lyri ve ben çok gençtik ve daha yetişkinliğe bile ulaşmadan Morik olmuştum. Moric müstehcen bir gösteride görülemezdi.

Başımı salladım ve ona hafif bir gülümseme verdim. "Lyri size sık sık katılıyor mu? Ortak salonda mı yoksa kasabada mı?"

"Evet, oldukça sık," dedi yavaşça.

Kıskançlık içimi kemirdi ve göğsümü daralttı. Günlerimi ve akşamlarımı sadece istediğim şeyi yaparak geçirebilmeyi, bunun nasıl görüneceği konusunda endişelenmemeyi, bir Morik'in *saygınlık* uğruna katılamayacağı şeyleri düşünmek zorunda kalmamayı hayal bile edemiyordum.

Çoğu akşamı özel odamda yalnız geçiriyordum. Okuyor, kendimi şımartıyor ya da pencereden aşağıdaki şehre bakarken yemek seçiyordum.

Hyll.

"Seni tutmak istememiştim," dedim Seis'in hâlâ kapının yanında kararsızca beklediğini fark ettiğimde. Telaşla ellerimle onu uzaklaştırdım. "Git. Akşamın tadını çıkar."

Başını salladı ve tekrar kapıya yöneldi ama durakladı. "Bize her zaman katılabileceğini biliyorsun Lor," dedi dikkatle.

Homurdandım. "Beni orada istemezsin. Bir Moric'in muhafızları, Moric'leri oradayken rahat edemezler."

"Belki *her* gece değil ama... ara sıra size eşlik etmekten mutluluk duyarız."

Canım çok çekmişti, hem de utanç verici bir şekilde. Moric'te geçirdiğim süre uzadıkça kendimi daha yalnız ve izole hissediyordum. Küçükken Lyri'den başka bir arkadaşa asla ihtiyaç duymayacağımı düşünürdüm. Başka çocuklarla da oynardık - Thinir'e gelen ileri gelenlerin ya da soyluların çocuklarıyla- ama Lyri'yle o kadar yakındık, birbirimize o kadar benziyorduk ki önemsediğim tek kişi oydu.

Ve şimdi o gerçekten sahip olduğum tek arkadaşımdı. Seis ve ben arkadaştık ama o her şeyden önce benim korumamdı. Ben onun Moric'idim. İzinli olduğu akşamlarda -bütün gününü benimle geçirmediği akşamlarda- benimle birlikte olmaktan *gerçekten* rahat olmayacağını biliyordum.

"Hayır, hayır, akşamlarınız benden uzakta geçirdiğiniz zamanlardır." Ona kuru bir gülümseme verdim. "şimdi git. Biraz yemek ye ve bir şeyler iç. Sen de benim gibi o korkunç toplantıya katlanmak zorunda kaldın."

Gülümsedi ve sonunda kapıyı arkasından kapatarak gitti. **Ö n c e** hareketsiz kaldım, ağır ayak seslerinin yavaş yavaş azalmasını dinledim, sonra iç geçirdim ve botlarımı çıkarmak için dar bankın üzerine oturdum. Ayaklarımı yatak odama sürüklemeyen önce onları bir kenara koydum.

Oda bir Morik'e yakışır şekilde karanlık ve kasvetliydi ama yine de rahatlatıcı buluyordum. Belki de bunun nedeni daha önce annemin odası olmasıydı, gerçi yatağı ölümünden kısa bir süre sonra kişisel eşyalarının geri kalanıyla birlikte alt kata indirilmişti. Annemin yatağında her gece tek başıma uyumak benim için çok rahatsız edici ve acı verici olurdu - Lyri ve ben küçükken onun rahatını istediğimizde kıvrılıp yattığımız yatak.

Görevliler ateşi ve odanın etrafındaki mumları yakmak için çoktan gelmişlerdi. Yatağın üzerindeki perdeler geri çekilmiş, çarşaflar taze ve düzgündü. Kenarına ağır bir şekilde oturdum ve gölgelikten sarkan boncukların birbirine çarparak çınlamasını sağladım. Değerli taşlar ve boncuklarla süslenmiş ipler

tüm odayı kaplıyordu, tavandan ve ince perdelerin üzerinden sarkıyordu, böylece her sabah güneş onların arasından parlıyor ve karanlık döşeme tahtaları üzerinde renk kırıntıları oluştuyordu.

Yatak dışında buradaki tüm mobilyalar eskiydi. Geçmiş Moriklerden kalıntılar, farklı çağlardan farklı tarzların birbirine tam olarak uymayan bir karışımı, ancak hepsi açıkça eski yapımdı - aşırı süslü, el oyması girdaplar ve desenlerle serpiştirilmiş keskin köşeler.

Ayak parmaklarımı ayaklarımın altındaki kalın halıya kıvrarak, kendime sessizlik içinde oturmak için birkaç dakika izin verdim, başka bir günün ezici sıkıntısından sonra gevşemeye çalıştım. Pek yardımcı olmadı. Hiçbir zaman da olmadı. Ateşin çıtırtısı dışında oda çok sessizdi ve beni daha da geriyordu, bu yüzden kalmıyordum ve banyo yapmaya başlamak için su odasına gittim.

Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra saçlarımı ıslanmaması için dikkatlice başımın tepesine tutturdum. Aynada kendime bakarken yüzüm bir maske gibi görünüyordu. Boş ve ahşap. İfade­siz. Neredeyse ölüydüm. Morik olduğum andan itibaren bu bana öğretilmişti. *Hiçbir şey gösterme*, demişti Raynir defalarca. *Sen vahşi duyguların üstündesin*.

Yalnızken ya da Lyri'yle birlikteyken bile bu alışkanlığımdan vazgeçmem zordu ama kardeşim her zaman beni gülümsetmeyi ve güldürmeyi başarırdı. Önümüzdeki akşamın beklentisi beni neşelendirdi ve yeni bir tunik ve pantolon giymeden önce banyoda çabucak yıkandım, sonra saçlarımı dikkatlice düzenledim, böylece süslü tarzına geri döndü, üst yarının sayısız boncuklu örgüsü, ustalaşmam aylarca süren beklenen şekilde birbirine sarıldı.

Lyri'nin tanıdık kapısı çalındığında karnım aılıktan gurulduyordu. İçeri girmesi için seslenirken saçlarımı düzelttim ve kapı açılır açılmaz yatak odasına girdim.

Kıkırdadı. "Hâlâ saçınla mı uğraşıyorsun? Sadece benim."

Ona ters ters baktım, elim bastırılmış bir şekilde uzanıp saç örgüleriyle tekrar oynama isteğiyle titriyordu. "*Telaşlanmıyordum*. Sadece belli bir şekilde görünmesi gerekiyor."

Lyri gözlerini devirdi. "Bu akşam başka ziyaretçi bekliyor musun?"

Yatak odamda ziyaretçi ağırlayacağım önerisi karşısında öfkeyle irkildim. "Tabii ki ağırlamayacağım!"

"Saçının nasıl görüldüğünün ne önemi var?" Lyri elini salladı ve yatağa uzandı. "Konseydeki o aptal yaşlı vints dışında kimse için önemli değil."

"Sadece... bu iş böyle yapılır."

"Bence tüm saçlarını kazıtmalısın." Bana muzip bir sırıtış fırlattı.

İnanılmaz bir kahkaha attım. "*Kazıtmak* mı? Sen delisin, Lyri."

"Bu onlara bunun hiçbir anlamı olmadığını gösterecektir. Bu sadece gösteriş için. Ve o zaman tüm o rahatsız edici boncukları kalıcı olarak kafanıza takmak zorunda kalmazsınız."

"Madem bu kadar asisin, neden tüm saçlarını kazıtmıyorsun?" Lyri bir dirseğinin üzerinde doğrulurken yatağın kenarına tüneyerek homurdandım.

"Çünkü saçımı seviyorum." Omuz silkti ama sonra gözleri parlayarak ekledi: "Çektirmeyi seviyorum."

Boğazımın arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardım ve omzunu itmek için uzandım. "Sen bir canavarsın."

Lyri kıkırdadı. "Muhafızlar bana böyle söylüyor."

Kulaklarım utançla ısınırken konuyu değiştirmek için acele ettim. "Yemeğe hazır mısın?"

Bu, Lyri'nin yataktan fırlamasına neden oldu. "Evet, çok acıktım. Kasabadan döndüğümüzde Gryfe aşçıdan bize biraz ude yapmasını istemesini söyledim."

"Oh, güzel. Sormayı unutmuşum," diye itiraf ettim, onu kapıya kadar takip ederek. "Bütün gün yine anlamsız bir toplantıda tıklıp kaldım."

Koridoru geçip benim özel yemek odama doğru ilerlerken Lyri, "Hepsi anlamsız toplantılar," diye mırıldandı.

Aynı fikirde değildim ama iki servis elemanı yemeğimizi masaya yerleştirirken selam vermek için duraklayınca sessiz kaldım. Lyri onlardan birinin sırtına dostça bir tokat atarak masanın diğer ucuna doğru ilerledi, sandalyesini çekti ve sunucu onun yerine oturmadan önce oturdu. Ben de aynısını yapmaya çalıştım ama garsonlardan biri masaya önce oturmak için acele ederken neredeyse ayağı takılacaktı.

Her zaman yaptığım gibi kendimi rahatsız hissederek başımla teşekkür ettim ve onlar yemeğimizi masaya yerleştirmeyi bitirirken ellerimi kibarca kucağıma koydum. Önümüze dumanı tüten iki büyük kase konmuş, ortalarına da başka yemekler yerleştirilmişti. Sığ bir kase salamura jakma, bir cam tabak jöleli şilte eti, bir somun geleneksel vint ekmeği ve birkaç sürahi şarap.

Lyri neşeyle teşekkür etti ve onlar selam verip odadan çıkarken şaraba uzanmaya başlamıştı bile. Eliyle işaret ettiğinde kadehimi uzattım.

"Bugün şehir nasıldı?" Koyu yeşil sıvının soluk mavi kristalin kenarlarına vuruşunu izlerken sordum.

Lyri omuz silkti, arkasına yaslandı ve kendi bardağını doldurdu. "Pekâlâ. Rıhtım boyunca bir gezintiye çıktım."

Durduramadan boğazımın arkasından küçük bir özlem sesi yükseldi. "Uzun zamandır rıhtıma gitmemiştim."

"Geçen yıl oradaydın, hatırladın mı? İnşa edilen yeni ticaret gemisini anmak için."

Ağzım düğümlendi, bu yüzden yere baktım ve kaşığımı ude'mde karıştırırken mırıldandım, "Aslında suya yaklaşmama izin verilmedi. Özellikle benim için inşa ettikleri o aptal küçük platformda kalmak zorundaydım."

Lyri kıkırdadı, ağzına bir lokma ude tıktırdı ve onun etrafında konuştu. "Evet, tüm o süslü püslü kıyafetlerin içinde gerçekten de çok rahatsız görünüyordun."

"Kapa çeneni." Ben de bir kaşık yedim, tanıdık tatlar beni rahatlattı. *Tam* olarak anneminki gibi değildi -aşçı wanuk etini biraz farklı baharatlarla pişirmişti- ama bana küçüklüğümü hatırlattı. İçimizden biri kendini kötü hissettiğinde bunu özel olarak yapar, aşçıyı mutfaktan kovarak kendisi yapardı.

Lyri birkaç dakika sessizce yemek yedikten sonra, "O yaşlı vint Haknir hâlâ rıhtımda çalışıyor," dedi. "Onu hatırlıyor musun? Orada oynadığımızda bize hep b i r şeyler kızartırdı."

Başımı sallarken ağzım sevgi dolu bir gülümsemeye dönüştü. Lyri ve ben çocukken rıhtımda bir aşağı bir yukarı koşturur, ayak altında dolaşır ve teknelere gizlice binmeye çalışırdık. Tüccarlar ve deniz avcıları Morik'in çocukları olmamıza rağmen bize korkutucu olduğumuz için bağırmaktan çekinmezlerdi ve Haknir her zaman denizden taze çıkmış, yarılmış tatlı bir çöreğin içine doldurulmuş kızarmış posk vererek bizi birkaç dakikalığına da olsa kıpırdamadan oturtmayı başarırdı.

"Evet, hatırlıyorum." Lyri'ye sırttım. "Şimdiye kadar çok yaşlanmış olmalı. Biz gençken de öyle görünüyordun."

"Gençken herkes yaşlı görünür."

Thinir'deki çocuklara yaşlı görünüp görünmediğimi merak ederek *mırıldandım*. Lyri ve ben vint yaşam sürelerine göre hâlâ çok gençtik ama *kendimi* yaşlı *hissedi-yordum*. Ağırlaşmış. Muhtemelen ben de öyle görünüyordum, her zaman bir Morik'e yakışan havasız, aşırı süslü kıyafetler giyiyordum. Çoğu zaman hyll'de inzivaya çekildiğim için şehirdeki hiç kimse beni pek görmüyordu.

Seis'in boş zamanlarını nasıl geçirdiğini anlattığını hatırlayarak boğazımı temizledim ve "Akşamları sık sık kasabadaki muhafızlara katılır mısın?" diye sordum.

"Evet." Lyri başını eğerek salamura jakmaya uzandı ve üç tanesini ağzına atıp çıtırdattı. "Sevdiğimi biliyorsun. Neden?"

Omuz silktilim, kâseme bakarken kulaklarımın ucu rahatsız edici bir şekilde ısındı. "Sık sık... Çok sık gösterilere gider misin?"

Lyri kıkırdadığında daha da ateşlendiğimi hissettim. Neden bu gösterilere takıldığımdan emin değildim ama orada neler olabileceğini hayal bile edemiyordum. İnsanlar gerçekten... sahnede *zina* mı yapıyordu? Yoksa başka bir şey miydi?

Daha önce de annemle birlikte tiyatroya gitmiştik - uzun, sıkıcı ve bol şarkılı oyunların resmi prodüksiyonları. İkimiz de birkaç dakika içinde kıpırdanmaya başladık ve annem ne kadar asi olduğumuzu görünce kahkahalarını bastırsa da bizi sürekli susturmak zorunda kalırdı. En azından seyircilerin üstündeki özel locadaydık, böylece kimseyi rahatsız etmemiş olurduk.

Her nasılsa, Lyri bu tür şovlardan bahsetmediğimi biliyordu. Muhtemelen, artık mecbur kalmadığı için kendisini asla o tür programlara maruz bırakmayacağını farkında olduğunu bildiğinden.

"Müstehcen şovları merak ediyor musun?" diye sordu hafifçe, ona sert bir bakış attığımda tekrar kıkırdadı.

"Hayır. Tabii ki hayır." Şarabıma uzandım ve yudum yudum içtim.

"Seninle gelmeyi teklif ederdim ama bunun ikimiz için de pek eğlenceli olacağını sanmıyorum." Yüzüm daha da koyulaşıp simsiyah bir hal alınca durakladı. "Ama örtünüp Seis ya da Gryf ile gidebilirsin. Seni götürmekten mutluluk duyarlar. Çoğu tiyatronun özel locaları vardır, böylece fark edilmezsin. Eğer endişelendiğin buysa."

Muhafızlardan birinden müstehcen bir gösteride bana eşlik etmesini isteme düşüncesi neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Sana iyi gelebilir." Lyri bardağına uzandı, bir yudum alırken gümüş rengi gözlerini bardağın kenarından bana dikti. "Ya da en azından ilgileneceğin bir şey olup olmadığını sana gösterebilir."

Kekeledim. "*İlgilenmek* mi? Müstehcen gösterilerde uzmanlaşmış bir tiyatronun patronu olmayacağım, Lyri."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Başıma biraz daha kan hücum ederse bayılacaktım. Daha önce hiç... biriyle bu şekilde birlikte olmamıştım. Samimi olarak. Yetişkin olduğumda çoktan Morik olmuştum. Ve bir Morik'in yapmaması gereken şeyler vardı, buna istedikleri kişiyle *zina* yapmak da dahildi. Kurallar vardı. Ve *her zaman* kendi gündemleri olan insanlar vardı, yetişkin çocuklarını önümde göstererek hyll kapısında daha sağlam bir ayak kazanmaya çalışıyorlardı.

Lyri gibi istediğim kişiyi takip etme lüksüne sahip değildim. Hiçbir tepki görmeden sıradan bir ilişkiye girme özgürlüğüm yoktu. Geçmişte gizli eşleri olan Morikler olduğundan emindim ama bu beni fazla ilgilendirmiyordu.

Lyri hiçbir zaman konseyin yaptığı gibi beni biriyle evlenmeye zorlamamıştı. Geçmişte herhangi bir sorum olup olmadığını sormak ve seks ya da romantizm istememenin yanlış bir şey olmadığını söylemek dışında romantik arayışlarımdan neredeyse hiç bahsetmedi.

Ama ben istedim. İkisini de istiyordum. Sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyordum.

"Evet, pekâlâ." Boğazımı temizledim, son kalan ude'umu sıyırdım. "Ben -Kendim gitmekle ilgilenmiyorum. Sadece... merak ediyordum."

Lyri omuz silkip bardağını yere bırakmadan önce birkaç dakika beni izledi. "İstersen sana neye benzediklerini anlatabilirim."

Kardeşimin o gösterilerde gerçekleşen aktiviteleri anlatmasını duymak istemediğimi düşündüm, bu yüzden hemen "Hayır, hayır, sorun değil. Ben... Bitirdin mi?"

"Evet." Lyri boş kâsesini itti ve son şarabını da içti. "Bu iyiydi."

"Öyleydi," diye kabul ettim ve peçetemi dikkatlice katlayıp düzgün bir kare haline getirdikten sonra kâsemin yanına koydum. "Aşçıya teşekkür etmek için bir not göndereceğim."

"Ee, kartlar?" Lyri bana gülümseyerek peçetesini masanın üzerine buruşturdu ve ayağa kalktı. "Oturma odasına geçelim mi?"

Kolumun eteğiyle oynayarak onu takip ettim. "Bütün akşamı burada geçirmek zorunda değilsin Lyri. Eminim yapacak daha ilginç işlerin vardır."

"Ne?" Bana ulaştığında sırtıma bir tokat attı. "Saçmalama. Akşamı seninle geçirmek istiyorum. Kart oynamaya hazır değil misin?"

"Hayır, istiyorum," dedim hızla, yemek odasından çıkarken onu takip ederken. "Sadece sıkılmanı istemiyorum."

"Sıkılmayacağım, ahmak." Durdu ve bana döndü, gözleri parlıyordu. "Ama neden önce gidip boşluğa bakmıyoruz?"

"Ne? Neden?" Ona baktım, sonra gözlerimi devirdim. "O lanet boşluğa k a f a y ı takmışsın."

"Evet, çünkü bu gizemli bir *boşluk*." Omzumu kavradı ve beni özel odama açılan kapıya doğru döndürdü. "Ha di, sadece kısa bir göz at ve sonra seni iskambilde döveceğim."

Nefesimin altında homurdandım ama beni kapıların dışındaki nöbetçilerin yanından geçirip geniş koridora götürmesine izin verdim. Ön salona çıktığımızda Seis ve Gryf birlikte gülerek barakalardan çıkıyorlardı.

Bizi görünce durdular, ikisi de kısa selamlar verdiler.

"Moric." Lyri beni onlara doğru yönlendirdiğinde Seis kibarca başını eğdi. "Verin. Akşam için dışarı mı çıkıyorsun?"

"Sadece misafir odalarına," dedi Lyri neşeyle.

Seis ve Gryf birbirlerine baktılar. Bize orada pek çok kez eşlik etmişlerdi ama odaya hiç girmemişlerdi. Onlara boşluktan doğrudan hiç bahsetmemiştik ama tuhaf bir şeyler olduğunu biliyorlardı - elbette biliyorlardı. Yoksa neden Lyri ve ben sürekli olarak hyll'in büyük ölçüde kullanılmayan bir bölümündeki boş bir misafir odasını ziyaret edelim ki?

Ancak iyi muhafızlar gibi hiç sormamışlardı. Sadece gittiğimiz her yerde bize eşlik ettiler, tıpkı Seis'in şimdi yapmayı teklif ettiği gibi.

"Sana katılacağız, Moric."

Kızardım. "Hayır, Seis, yapmak zorunda değilsin."

"Ben senin korumanım." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Bu benim görevim."

Şimdi akşamlarını mahvettiğim için kendimi kötü hissediyordum. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Lyri beni misafir odalarının bulunduğu kanada doğru yönlendirmeye başlamıştı bile.

"Çok iyi," dedi neşeyle. "Uzun sürmez, sonra akşamına dönebilirsin. Çıkalım mı?"

"Evet." Sessiz koridorlardan misafir odalarına doğru ilerlerken arkamızdan Gryf'in derin sesi geldi. "Sadece sessiz bir tane için ama."

Müstehcen gösteri yok mu? Sormak istedim ama cesaret edemedim.

Koridorda zaten iki muhafız vardı ve Seis'in onları selamladıktan sonra kendisi ve Gryf orada olduğuna göre artık gidebileceklerini söylediğini duydum. Buraya her zaman nöbetçi koyma emrimden dolayı zaten kendimi suçlu hissediyordum - bu bölgeye hiç kimse gelmiyordu.

Seis ve Gryf misafir odasının kapısına ulaştığımızda kapıdan biraz uzakta yerlerini aldılar. Lyri kapıyı bir aralık açıp biz içeri süzülürken ikisi de tek kelime etmedi ama arkama baktığımda temkinli bir bakış attıklarını gördüm. Acaba burada tehlikeli bir şey yaptığımızı mı düşünüyorlardı?

Kapıyı arkamdan kapatıp döndüğümde, boşluk her zamanki gibi görünüyordu. Artık büyümüş gibi görünmüyordu ama bunu söylemek daha zordu.

Şimdi.

İçimi çektim ve Lyri'ye kaşlarımı kaldırdım. "Tatmin oldun mu? Hâlâ burada.

Hâlâ sadece bir boşluk.

Bakacak ilginç bir şey yok."

O daha cevap veremeden, boşluk çılgınca kıvılcımlar saçmaya başladı. İçindeki hava, tıpkı bir gölün yüzeyi bozulduğunda olduğu gibi parıldıyordu. Ondan her zaman gelen alçak, gürleyen uğultu daha da yükseldi, kulak zarlarımda zonkladı.

Ve sonra içinden bir yaratık yuvarlandı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lyri ve ben şaşkın bir sessizlik içinde yerdeki inleyen kütleye ve onun altın rengi saçlarla tozlanmış uzun, doğal olmayan pembemsi uzuvlarına baktık - başının üzerinde, arkaya doğru uzayan, bareghlerin yelelerinin daha kısa bir versiyonu gibi, omurgalarından aşağıya doğru uzanan vahşi bir şey vardı.

Garip bir tür zırh giyyordu; küçük, parlak renkli ve hiçbir şeyi örtmeyen bir zırh. Gerildim, kalçalarındaki parlak pembe parçaya, göbeğini açıkta bırakan gevşek beyaz göğüs plakasına baktım. Bu... korkunç bir savaşçı mıydı? Zırhı, kılıçlardan ve diğer silahlardan ne kadar az korunmaya ihtiyacı olduğunu göstermek için mi tasarlanmıştı? Savaş alanında göze çarpmasını sağlamak için mi?

"Bu da ne böyle?" Lyri **h o m u r d a n a r a k** yaratığın kafasını kaldırmasına neden oldu.

"*Waddafuk.*" Geri çekilirken çıkardığı bu ses, bakışlarımı garip bir şekilde pembe olan ağzına çekti.

Yüzü... bizimkine biraz benziyordu ama geri çekilmeme neden olacak kadar da tuhaftı. Daha geniş ve yumuşaktı, vint bakmayı bu kadar güzel kılan keskin hatlardan hiçbir yoktu. Ve kulakları *minikti*. Üst kısımları yuvarlaktı. Endişe içinde onlara baktım. Biri onu sakatlamış mıydı? Ne kadar zalimce.

Uzun bacaklarını tekmeleyerek zeminde geri geri gidiyordu. Vücudunun bir kısmı -bir kol ya da ön bacak, dört ayak üzerinde yürüyüp yürümediği hakkında hiçbir fikrim yoktu- boşlukla temas etti ve... yok oldu. Uzuv sanki emiliyormuş gibi dalgalı ve çarpık bir hal aldı. Yaratık garip bir havlama sesi çıkardı.

Ben tepki veremedim Lyri ileri atıldı ve yaratığın beyaz ayak kaplamalarından birini yakalayarak boşluktan uzaklaştırdı. Yaratık tekrar bağırıp tekme atmaya başladı ama Lyri sırtından bir kılıç çıkardı ve yaratığın yüzüne doğrulttu.

"Ne yapıyorsun sen?" Dehşet içinde sordum.

"Gitmesine izin veremeyiz!" Lyri onunla boğuşuyor, bacağını tuttuğu yerden çekmeye çalışarak çırpınırken onu boşluktan uzaklaştırıyordu.

"*Ztahp!*" Yaratığın tuhaf, parlak mavi gözleri telaşla açılmıştı. "*Gittovmee!*"

"Bu hangi dil?"

"Bu bir dil mi?" Şüpheyile sordum. "Sadece... yüksek sesler çıkarıyor. Sanırım ona zarar veriyorsun, Lyri."

"Ona *zarar* vermiyorum, sadece..." Ofladı, yaratığın bacağına tekrar tutundu ve tekrar çekiştirdi. "Squirmy."

"Korkmuş!"

"Eğer bu kadar çok kıpırdanmayı bıraksaydı, ben de-" Lyri yaratığı yüzüstü çevirmeyi başardı ve ön bacaklarını arkada birleştirdi. "İşte böyle."

"Bacakları bu şekilde bükülebilir mi?" Dehşete kapılarak sordum. Omuz silkti ve bana sırttı. "Öyle görünüyor."

"*Gittovmee!*" diye bağıırıyordu yaratık, Lyri'yi uzaklaştırmaya çalışıyordu. "*Gittov -Omigawdwaddafukwaddafuk.*"

"Sence bu onun... savaş çığlığı mı?" Lyri yaratığa bakarken başını eğerek sordu. "Yoksa bir imdat çağrısı mı?"

Alarm içimi sıktı. "Olabilir. Ya daha fazlası gelirse?"

"Şey, çok korkutucu görünmüyor..." Lyri bir parmağıyla yaratığın göğüs zırhının altındaki çıplak derisini dürttü. Yaratık hemen kıpırdanmaya başladı ve yine korku içinde havladı. "Oldukça yumuşak. Silahı varmış gibi görünmüyor. Onları nerede saklıyor olabilir ki?"

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor!" Çığlık attım. "O... zehir tükürebilir! Ya da ateş püskürtebilir!"

Lyri homurdandı. "O zaman neden değil?" Yaratığın bedeninin üzerine çömelip eğildi ve omurgasına hafifçe vurdu. "Hadi o zaman canavar, en kötüsünü yap."

"*Gittovmee!*" diye çığlık attı, tekrar yerde çılınca kıvranmaya başladı. "*Omigawd, omigawd, mgunadye.*"

"Moric?" Seis'in derin sesi kapıdan gergin ve temkinli bir şekilde geldi. "Orada iyi misin?"

"Tamam!" Panik içinde havladım. "Biz iyiyiz." "Garip bir ses duyduk-"

"Sadece şarkı söylüyordu," dedi Lyri kıs kıs gülererek ve yüzüm kızarıırken ona ters ters bakmama neden oldu.

"Sesim öyle gelmiyor," diye tısladım ve hâlâ Lyri'nin elinde çılınca kıvranan yaratığı işaret ettim.

"Yeterince yaklaştın," diye mırıldandı, sonra yaratığa tekrar vurdu - bu sefer kafasının arkasına. "Şimdi sakınleşecek misin, canavar? Bize sebep vermezsen sana zarar vermeyeceğiz."

"Seni anlayabildiğini sanmıyorum." Yaratığa baktım, sanki yeterince hava emmeye çalışıyormuş gibi sert ve hızlı nefes alıp veriyordu. "Bence onu daha çok korkutuyorsun."

"Ah, Mabs'ın aşkına." Lyri botlarını yere sağlamca bastı ve yaratığı havaya kaldırdı. Yaratık onun üzerinde yükseldi ama ne kadar çırpınırsa çırpınsın bileklerindeki demir kısıkaçtan kurtulamadı. Arka ayakları üzerinde sabit duruyor gibiydi, bu da belki de bizim gibi iki ayaklı olduğunu gösteriyordu.

Yüzü şimdi daha da pembeydi, mavi gözleri geniş ve dehşet içinde bana kilitlenmişti. Başka bir şey geveledi, telaşlı nefeslerinden dolayı beyaz göğüs zırhının altında karnı şişiyordu ve bu da bakışlarımı aşağı çekti. Göbeği vardı. Nedense bu onu daha tanıdık gösteriyordu.

"Sana zarar vermeyeceğiz," dedim sesimi sakın ve kendinden emin çıkarmaya çalışarak.

"Olabilir."

"Kapa çeneni Lyri," diye tısladım ve tereddütlü bir adım daha yaklaştım. Yaratık telaşa geri çekildi, ama bu sadece Lyri'nin sırtına çarpmasına neden oldu, bu yüzden küçük bir çığlık attı ve tekrar yer değiştirdi.

"Size zarar vermek istemiyoruz," diye düzelttim, çünkü Lyri haklıydı. Eğer bu yaratığın gizli numaraları varsa ve bize saldırmaya kalkarsa, bunu yapmak zorunda kalacaktık.

Nasıl ifade ettiğimin bir önemi yoktu zaten. Yaratık açıkça bizi anlayamadı, sözlerime hiç tepki vermedi, sadece geniş, dehşete düşmüş gözlerle bana baktı.

"Lyri," diye mırıldandım, gözlerimi yaratıktan ayırmadan. "Onu esir tutmamızın bir nedeni var mı?"

"Ah, *evet*. Ne olduğunu ve nereden geldiğini bulmak için. Geri dönüp bir orduyla gelmeyeceğinden emin olmak için. Hyll'ımızda başıboş dolaşmasını engellemek için. Devam edeyim mi?"

"Tamam, peki," diye homurdandım, sonra yüzümü hoş bir gülümsemeye dönüştürmeye çalıştım.

Gözleri keskin dişlerime kaydı ve daha da büyüdü. Küçük bir inleme sesi çıkardı.

Sinirle ofladım. "Biz onu anlayamazken ve o da bizi anlayamazken nasıl bir şey bulacağız?"

"Bir yolunu buluruz," dedi Lyri neşeyle. "Küçük ayrıntılar. Şimdi, onu nereye koyalım?"

"*Koymak* mı?"

"Sanırım kaçamaması için zindanda olması gerekecek."

Yutkundum, içim huzursuzlukla kasıldı. "Bu biraz... haksızlık gibi görünüyor. Aslında hiçbir şey *yapmadı*. Ve açıkça şimdiden korkmuş durumda."

"Peki, ne öneriyorsun?" Lyri sabırsızca konuştu. "Odanızda havlamasını ve sağa sola saldırmasını mı istiyorsunuz?"

"*Pliz*," diye homurdandı yaratık ve ikimiz de sustuk. Hâlâ çok hızlı nefes alıyordu ve Lyri'nin pençesinde sertçe titriyordu. "*Aiwon tel enniwun. Ai-Ai-*"

Lyri homurdandı. "Sanırım *biraz* zeki olabilir." Büyük gövdesinin etrafına baktı, gözleri merakla parlıyordu ve nedense ona ters ters bakmama neden oldu. "Erkeğe benziyor."

Bakışlarını yaratığın garip kısa bacak örtüsünün altındaki belirgin tümseğe kadar takip ettim. Evet, bu... gerçekten de erkek gibi görünüyordu. Boğazımı temizleyerek, yanaklarım kızarıırken bakışlarımı hızla başka yöne çevirdim.

"O zaman belki de ondan *bu* şekilde bahsetmeyi bırakmalıyız," dedim sert bir şekilde. "Ve belki de onu sebepsiz yere zindana atmamalıyız."

"Çamura batmış bir sopa gibi," diye mırıldandı Lyri. "Rahat etmesini sağlayacağız. Ona battaniye vereceğiz. Yemek ve şarap, eğer isterse." Bana bakarken gözleri sertleşti. "Ama onu öylece bırakmanın akıllıca olmayacağını biliyorsun Lor. O boşluğun diğer tarafında ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kaç tane daha var. Bu şeylerden bir lejyonun hyll'inize akın etmeye başladığını hayal edebiliyor musunuz?"

"Yani onu... burada tutmamızı mı öneriyorsun?" Havadaki yırtığı işaret ederek yaratığın bakışlarının oraya kaymasına neden oldum. Gözleri o kadar büyüdü ki, gözbebeklerinin kafasından düşeceğini sandım. "Geldiği yere geri dönmesine izin vermeyecek misin? Sonsuza dek mi, Lyri? Onu *sonsuza dek* tutsağımız olarak mı tutacağız?"

"Hayır, sonsuza kadar değil," diye homurdandı Lyri. "Sadece onun ne olduğunu ve nereden geldiğini anlayana kadar. Eğer bu fikre bu kadar karşıysan, ne zamandır söylediğim gibi kafamı içeri sokabilirim-"

"Hayır," diye bağırdım ve yaratığın şiddetle sıçramasına neden oldum.

Lyri içini çekti ve çenesini kapıya doğru salladı. "Seis ve Gryf'in içeri girmesini engellemenin bir nedeni var mı?"

"Evet, çünkü-bilmiyorum, panikledim!" Tersledim. "Yerde çırpınan garip bir yaratık vardı!"

"Personel görmeden onu zindana götürmek için onlara ihtiyacımız olacak." Lyri bana sert bir bakış attı. "Tüm meclis üyeleri gitti, değil mi? Hiçbiri kalmıyor mu?"

"Hayır, gittiler." Dudaklarımı yaladım, garip yaratığa bakarken endişeyle manşetimi kıpırdattım. Hâlâ korkudan hızlı ve sert nefes alıyordu ama dikkatleri üzerine çekmek istemiyormuş gibi olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Biz konuşurken gözleri aramızda gidip geliyordu ama söylediklerimizden tek bir kelime bile anlamadığı açıktı.

Yine de kendisi hakkında olduğunu biliyordu. O kadarını söyleyebilirim.

"Belki de meclis üyelerini dahil etmek daha iyi olur-" diye başladım ama yüzüm kızarıırken Lyri bana ters ters bakarak sözümü kesti.

"Bunun onlarla bir ilgisi yok, Lor."

"Olabilir!" İtiraz ettim, boşluğu işaret ettim, bu da yaratığın gözlerinin oraya kaymasına neden oldu. "Kendin söyledin - ya daha fazlası gelirse? Ya bir *ordu* gelirse? Ya Thinir saldırıya uğrarsa?"

"O zaman Iorn ve ben bununla ilgileniriz," dedi Lyri sakince, yanında çalıştığı baregh generaline atıfta bulunarak. "Eğer *böyle* bir şey olursa, o eski püskü vinte'lerin bir yardımı dokunacak gibi değil."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Ama tüm bunlar... tüm bunlar tek başıma üstesinden gelemeyeceğim kadar bunaltıcıydı. Boşluk tek bir şeydi - havada hareket etmeyen, hiçbir şey yapmayan, günlük hayatımızı etkilemeyen garip, parıldayan bir yırtık. Büyüdükçe bile ona neredeyse alışmıştım. Yanına gitmezsek bize *zarar veremezdi*, bu yüzden varlığını kabullenebildim.

Ama şimdi burada yaşayan bir yaratık vardı. Daha önce hiç görmediğim bir şey. Bu dünyadan gelmiş gibi görünmeyen bir şey. Garip pembemsi-beyaz derisi, göz kamaştırıcı parlaklıktaki zırhı ve çılgınca havlayan diliyle bir tür... uhrevi canavar.

Gözlerine baktığımda sinir bozucuydu. Parlak mavi, etrafı beyazla çevriliydi, siyah değil. Teninin rengi hasta olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Yanaklarında iki parlak pembe leke vardı ve garip bir şekilde dolgun olan ağzı titriyordu.

Ona baktığımı görünce "*Pliz*," diye geveledi. "*Juzpliz lehmigoh. Pliz, pliz, pliz-*"

"Bir şeyler söylüyor." Lyri'nin sesi temkinli geliyordu. "Nedir o? Bir lanet mi? Bizi lanetliyor mu? Kesin şunu!" Yaratığın çıplak tarafını tekrar dürttü ve bir çığlıkla sıçramasına neden oldu.

"Sanırım... Sanırım sadece korkuyor." Ona zarar vermeyeceğimizi göstermek için bir kez daha gülümsemeye çalıştım ama o yine dişlerine baktı ve daha da dehşete düştü.

Yenilgiyle nefes vererek yüzümü ovaladım ve "Seis ve Gryfi çağırayım" diye mırıldanarak kapıya yöneldim.

ALTINCI BÖLÜM

Sürahiler

"İtiraf et Jugs, Becky'den hoşlanıyorsun." April yanıma dürttü, bira kutusuyla işaret ederken bana doğru sallandı. "Ona baktığını görebiliyorum. Çok belli ediyorsun."

Ağzım sıkı bir gülümsemeye dönüştü ama bir şey söylemedim. Kamp ateşinin karşısından baktığım Becky değildi. Onun konuştuğu adamdı. Todd'du. Güzel, ulaşılmaz Todd, Becky'yle kıçını yırtarcasına flört ediyor ve bana benden hoşlanma ihtimalinin onunla ilk tanıştığımda umduğumdan çok çok daha düşük olduğunu söylüyordu.

Yine de imkansız değildi. Birasını yudumlarken, Becky'nin söylediği bir şeye gülerken ve elini utangaç bir şekilde düz tepesinde gezdirirken ona gizlice bakmaya devam etmemin nedeni buydu.

Tanrım, o kadar *harikaydı* ki. Süper arkadaş canlısı ve her şeyde iyi - kamptaki çocukların planlanan etkinliklere gerçekten katılmalarını ve onlardan zevk almalarını sağlamak da dahil.

Dürüst olmak gerekirse bunda da iyiydim. İnsanlar beni severdi. Diğer tüm kamp danışmanları beni severdi. Bütün   ocuklar beni severdi. Wynsome Kampı organizatörleri de beni severdi, bu yüzden üç yıl üst üste tekrar gelmemi istediler.

Babam bundan nefret ediyordu; yazlarımı hâlâ bu şekilde geçirdiğim için utanç verici olduğumu söylüyordu. Aile şirketine katılmam, zamanımı ve parasını boşa harcamayı bırakmam, büyümeye başlamam gerektiğini söyledi.

Henüz büyümek *istemiyordum*. Onun süper sıkıcı yatırım şirketine süper sıkıcı, düşük maaşlı bir stajyer olarak katılmak ve hayatımın geri kalanını onun yaptığı gibi zirveye doğru çalışarak geçirmek istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece   yle olmadığını biliyordum. Babama benzemek istemediğimi biliyordum - göz kamaştırıcı derecede zengin ama tamamen mesafeli ve ailesiyle vakit geçiremeyecek kadar meşgul. Evlenmek ve sonunda günlerini doldurmak için çok fazla içen ve tüm zamanını diğer zengin annelerle öğle yemeği yiyerek geçiren mutsuz bir eşe sahip olmak istemiyordum.

Bir eş istemedim, *nokta*.

şu anda yazlarımı New York'un kuzeyindeki bu küçük kampta geçirmek beni mutlu eden tek şeydi. Birçok arkadaşım liseden sonra   niversiteye gitmek için taşınmıştı. Gitmek istemediğimi söylediğimde babam çok sinirlenmişti. Ne kadar morardığını hala hatırlayabiliyordum.

Yüzü asılmıştı. Sonunda, tartışmadan uzaklaşmak için çaresizce, onun yerine şirketine katılmayı düşünceğimi söyleyerek onu yatıştırdım.

"Bir bira daha ister misin?"

April'in neşeli sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Gözlerimi kırptım, kamp ateşinden çıkan duman yüzünden gözlerim biraz sulanmıştı ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"İyi misin, Jugs?" April soğutucuya doğru eğildi ve Mike'ın kolunu iterek içinden bir kutu daha aldı. "Çok sessizsin."

Ilık biramı yudumlarken Todd ve Becky'yi sinsice izlemeye geri dönerek, "Ben radikalim," dedim.

"Aww." Birasını açtı ve ağır bir şekilde yanıma yaslandı. "Eminim Todd'a geri çekilmesini söyleseydin, çekilirdi. Siz arkadaşsınız, değil mi?"

Becky ile ilgilenmiyorum! Bağırarak istedim ama ona küçük bir gülümseme daha verdim.

Narin parmak uçlarının kalçamda gezindiğini hissettiğimde tüm vücudum kaskatı kesildi. Şortum zaten oldukça kısıydı ama yerde bağdaş kurarak oturduğum *için gerçekten de* kısıydı. April'in parmakları daha yukarılara, aletime rahatsız edici bir şekilde yaklaştı.

"Onu kısıkandırabiliriz," diye mırıldandı kulağıma, sesi biraz bulanıktı.

Ayağa fırladım, biramın yarısını kamp ateşinin üzerine döktüm, ateşten daha fazla duman çıkarken tısladı ve püskürdü. Todd ve Becky başlarını kaldırıp baktılar, öksürüyor ve burunlarını kırıştırarak dumanı uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

"Neyin var?" April bana bakıyordu, gözleri kocaman ve biraz kan çanağı gibiydi.

"Yok bir şey," diye kekeledim. "Sadece işemem gerekiyor."

"Oh." Bana abartılı bir göz kırptı. "Tamam. Çabuk dön."

"Uh-huh," diye mırıldandım kayıtsızca, kamp ateşinden uzaklaşmadan önce el fenerimi aldım.

Tüm kamp danışmanları hava karardıktan sonra küçük bir parti için ormana doğru yürüyüşe çıkmıştı. Bazıları içki içecek yaşta değildi ama Mike birkaç altılı paket almıştı ve birayı kimin içtiğini umursamıyordu.

Yirmi bir yaşına yeni girmiştım, yani içki içebilirdim ama saatlerdir aynı birayı içiyordum ve gerçekten eğlenmek istemiyordum. Hâlâ babamın kampa gitmeden önce söylediği sert sözleri, bu şekilde devam edersem hiçbir şey olamayacağımı, bunun ne kadar utanç verici olduğunu düşünmekle meşguldüm.

küçük bir çocuk gibi her yıl yaz kampına giden bir oğlu olduğu için.

Ayrıca, takıldığım adam -ki takıldığım *tek adamdı*- ben ayrılmadan hemen önce ilişkiyi bitirmişti. Bu da demek oluyordu ki, eğer yazdan sonra sinemaya geri dönersem, bu çok garip olacaktı. Greg'in o zamana kadar hala orada çalıştığını varsayarsak.

Bunların hiçbirinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Bu benim cazibemin bir parçasıydı - yumruklarla yuvarlanmak, asla yenilmemek, her zaman eğlenceli ve her şeye hazır olmak. Kampa vardığımda Todd'un kulübelerden birinin dışında durduğunu, April'in söylediği bir şeye gülerken beyaz dişlerinin parladığını gördüğümde, *belki de bu yaz o kadar da kötü geçmeyecek* diye düşünmüştüm.

Ve sonra Becky ile flört etmeye başladı.

Her neyse, diye düşündüm acı acı, ağaçların arasında kamp ateşinden uzaklaşırken, el fenerim kalın gövdelerin ve yapraklarla aydınlanmış orman zemininin üzerinde sallanıyordu. *Başka bir ateşli adam bulurum. Erkeklerden gerçekten hoşlanan birini.*

Diğerlerinin yüksek sesle konuşmalarından ve kahkahalarından, April'den ve onun tuttuğu ellerinden, Todd'un Becky'ye çok yakın durmasından uzaklaşmak istemiştım ama şimdi buradaydım ve gerçekten de işlemem gerektiğini fark ettim.

Arkama baktığımda ağaçların arasında kamp ateşinin etrafında oturan diğerlerini görebiliyordum, bu yüzden aletim dışarıdayken kimse bana rastlamasın diye biraz daha yürüdüm. Todd ve Becky'nin birlikte yalnız kalmak için gizlice kaçtıklarını düşününce içim cız etti. Tanrım, bütün bu gece *berbattı*.

Saygın bir mesafeye geldiğimde, şortumu karıştırdım ve aletimi çıkarıp bir ağaç gövdesine nişan aldım. Çıplak baldırıma bir şey süründü, ben de diğer ayağımı kaldırdım ve spor ayakkabımla onu fırçaladım, yerimde kalmak için zıplarken yanlışlıkla her yere çiş püskürttüm.

Ateşten uzakta hava soğuktu, şortum ve tişörtüm pek bir şey örtmüyordu. Çocuklar kamptaki ranzalarında uyurken biraz daha rahat giyinerek Todd'u ikna etmeye *çalışıyordum* ama belli ki işe yaramamıştı.

Biraz titreyerek sikimi tekrar şortumun içine soktum ve işerken koltuk altına sıkıştırdığım el fenerimi aldım. İç çekerek geri döndüm, yatmaya gittiğimi söylersem hepsinin benim tamamen ezik olduğumu düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordum.

Nereye bastığıma dikkat etmiyordum, sadece buraya gelmek için izlediğim yolu takip ettiğimi düşünüyordum ama orman zeminindeki ani bir eğim bileğimin dışa doğru yuvarlanmasına ve bacağımın bükülmesine neden oldu. Ayaklarımı düzeltmeye çalıştım,

ama ayakkabım bir ağaç köküne falan takıldı ve onun yerine yana doğru tökezledim.

Yuvarlanmaya devam etmeden önce kafamı bir ağaç gövdesine çarpmak üzere olmadığımı ummak için bir saniyem vardı, zemin aşağı doğru eğimliydi, dallar ve kuru yapraklar çıplak bacaklarımı ve karnımı çiziyordu. El fenerimi düşürdüm ve inişimi durdurmak için panikle ellerimi uzattım ama parmaklarım sadece daha fazla yaprak ve toprağı tırmaladı.

Bu çukurun ne kadar büyük olduğunu -ormanın ortasında garip bir mini uçurumdan yuvarlanıp yuvarlanmadığımı- göremeyeceğim kadar karanlıktı ve yuvarlanmaya devam ederken korkunç bir his beni ele geçirdi. Sanki içimdeki her şey dışarı çekiliyordu, sanki birkaç saniyeliğine hiçbir şeye dönüşmüştüm ve sonra çarparak durdum.

Yüzümü sert zemine bastırarak inledim. *Garip* bir şekilde sert bir zemin. Neredeyse... biraz vernik kokan döşeme tahtaları gibiydi. Kapalı göz kapaklarımın ardında yumuşak bir ışık parlıyordu - sadece ormanın aşılmaz karanlığı değil. Odun, toprak ve yaprak kokuları gitmiş, yerine tütsü gibi dumanlı ve hoş kokulu bir şey gelmişti. Ve sıcaktı. Ve sessizdi. Artık diğerlerinin konuşma ve gülme seslerini, kamp ateşinin ç ı t ı r t ı s ı n ı , ağaçların hış ı r t ı s ı n ı duyamıyordum.

Hış ı r t ı l ı bir ses yabancı bir dilde konuştuğunda başımı kaldırdım.

Önümdeki iki kişiye baktım. Hayır, insan değillerdi. Onlar insan değildi. Tenleri koyu maviydi, kulakları devasa ve sivriydi ve gözleri neredeyse parlayan ürkütücü gümüş irisleri olan siyah kürelerdi.

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sürahiler

Umutsuzca yaratıklardan uzaklaşmaya çalışırken uzuvlarım tekmelendi ve sert zeminde geri çekilmeye çalıştım. Çok fazla ayrıntıya dikkat edemeyecek kadar paniklemişim ama aniden bir tür odada olduğumu görebiliyordum, *lanet* olası *ormanda değil*.

Bayılmış mıydım? Kaçırılmış mıydım?

Canavarlar tarafından mı?

Aman Tanrım, her yaz kampa gittiğim için başıma gelen buydu. Olan buydu. Genç kamp danışmanları her şeyin yolunda olduğunu, parti yapıp eğlenebileceklerini ve birbirleriyle yiyeceklerini düşünürken korkunç bir canavar tarafından teker teker öldürülüyorlardı.

Ve ilk giden bendim! İlk giden her zaman kaybeden olurdu - kimsenin ölmesini umursamadığı kişi. Ne *oluyor* be?

Dehşet verici olsalar da, zeminde geri geri giderken onlara bakmaya cesaret edemedim, ama kolumun soyut bir şeye çarptığını hissettim ve o soğuk karıncalanma hissi geri geldi, düşerken hissettiğim, sanki bir şeyin içine çekiliyormuşum gibi. Dehşet içinde bağırdım, sonra canavarlardan biri öne atılıp spor ayakkabımı kaparak beni kendilerine doğru çekince tekrar bağırdım.

Ohmygod. İşte bu kadar. Ölecektim. İlk öldürülen bendim ve sonra gidip diğerlerinin peşine düşeceklerdi.

Çılginca ayağımı canavarın inanılmaz sıkı kavrayışından kurtarmaya çalışıyordum, tekme atıyor ve bağıırıyordum, ama sonra sırtından bir kılıç *çıkardılar* - lanet olası bir kılıç ve yüzüme doğrulttular, beni bir anda tamamen hareketsiz ve sessiz hale getirdiler.

Odadaki diğer canavar konuştu ve bana anlamsız gelen o garip akıcı dilde bir şeyler söyledi. Yüzüme kılıç doğrultan tekrar bacağımı tuttu ve çekerek beni tekrar kıvranmaya ve kurtulmaya çalışmaya itti. Oflayıp pufladılar ve kılıcı bırakıp çırpınan kollarımı tuttular, bir şeyler söyleyerek karşılık verdiler.

"Dur!" Dehşet içinde bağırdım, bunun tamamen anlamsız olduğunu biliyordum. *Öleceğim*. "Bırak beni!"

Ben umutsuzca kurtulmaya çalışırken iki canavar birbiriyle konuşuyordu. Beni tutan kişi aniden beni karnımın üzerine doğru kaldırdı. Benim

Çenem acı veren bir gümbürtüyle yere çarptı ve kollarımı arkamdan çekip bileklerimi sıkıca birbirine kenetlediklerini hissettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bırak beni!" Tekrar çığlık attım. Canavarın yüzükoyun yatan formumun üzerine çömeldiğini hissedebiliyordum, bu yüzden onları devirmeye çalışmak için eğildim. "Çekil üstümden, aman Tanrım, ne oluyor lan?"

Korkudan gözlerim yaşardı. Canavar beni sertçe yere bastırıyor, göğsümü sıkıştırıyor ve panikten nefesim kesilirken nefes almamı zorlaştırıyordu. Sonra kemikli bir parmakla yan tarafımı dürttüler ve bir dehşet sarsıntısı görüşümü karartırken tekrar çığlık atmama neden oldular.

Bana ne yapacaklardı? Aman Tanrım, aman Tanrım, böyle şeylerin gerçekten olması gerekmiyordu. Sadece filmlerde olurdu. Canavarlar *gerçek* değildi.

Canavar beni tekrar dürttü, bu sefer omurgamdan ve konuşurken sesleri daha yakından geliyordu. Bir şekilde, bu sefer doğrudan bana hitap ettiklerini anlayabiliyordum ve bu beni daha da dehşete düşürdü.

"Bırak beni!" Sanki yardımı olacaktı gibi beynim bu cümleye takılıp kalmıştı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, öleceğim," diye hıçkırdım.

Bir yerlerden başka bir ses geldi - boğuk ama derin ve gür. Aman Tanrım, *onlardan daha mı vardı?*

Odadaki canavarlardan biri bir şey seslendi, sonra diğeri konuştu ve neredeyse kahkahaya benzeyen garip, hırıltılı bir tıslama sesi çıkardı. *Gülüyorlardı.* Beni korkunç bir şekilde, vahşice öldüreceklerdi ve *gülüyorlardı.* Tekrar kıvranmaya başladım, beynim bunun sonuçsuz olduğunu bilse de bedenim hala kaçmak için savaşıyordu. Canavarlar o kadar da uzun boylu görünmese de bileklerimin etrafındaki pençeli tutuşu kıramıyordum. Onlardan daha iriydim ve onları alt edemezdim.

Boku yemiştim.

Canavar başımın arkasına vurup bir şeyler söylediğinde çığlık attım. Göğsüm sıcak ahşap zemine çarpıyor, dehşet dolu hıçkırıklarımı tutmaya **ç a l ı ş ı r k e n** ciğerlerim sızlıyordu. Kaçmak için daha çok mücadele etmem gerektiğini biliyordum, ama ezici korku beni güçsüzleştiriyor, uzuvlarımın kontrolsüzce titremesine neden oluyordu.

Birdenbire, arkamdaki küçük canavar tarafından kolaylıkla ayağa kaldırıldım. Bileklerimi sırtımın alt kısmına sabitlemişlerdi, kollarım ağrıyor ve omuzlarım keskin bir acıyla burkuluyordu. Dizlerim çılgınca titriyordu ve ellerimi kurtarmak için ne kadar çabalasam da başaramıyordum.

Diğer canavar bana bakıyordu. Saçları uzun ve dalgalıydı, koyu griydi ama yaşlı görünmüyordu. Yüzleri keskin düzlemler ve açılardan oluşuyordu, kulakları korkunç derecede *büyük* ama genç görünüyorlardı. Saçlarındaki garip taşlar ve boncuklar ışıktaki parlıyordu ve onlara odaklanmak titreyen birkaç nefes almamı sağladı.

Ama sonra canavar konuştu. Benimle konuştu.

Beni tutan kişi de bir şeyler söyledi ve önümdeki canavar bir adım daha yaklaştı, bu da dehşet içinde geri çekilmeme neden oldu. Arkamdaki canavara çarptım ve çığlık atarak onlardan da kaçmaya çalıştım.

Canavar tekrar konuştu ama ben olduğum yerde donup kaldım. Konuştukları dil daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu, hafif ve müzikaldi ama aralara sert tıslamalar serpiştirilmişti. Ben hiçbir şey yapmayınca tekrar konuştular ve arkamdaki cevap verdi.

Söyledikleri her şey canavarın gülümsemesine neden oldu - ağzı keskin beyaz dişlerle dolu, korkunç, uğursuz bir gülümseme. İnledim. *Ne söylüyorlardı? Bana ne yapacaklar? Neden gülümsüyorlardı?*

Çift tekrar konuşmaya başladı, öndeki arkadaşıyla konuşurken bile hala bana bakıyordu. Aman *Tanrım* ne planlıyorlardı, ne yapacaklardı-

"Lütfen," diye mırıldandım, son bir umutsuz, anlamsız çabayla çılgınca titriyordum. "Kimseye söylemem. BEN-"

Arkamdaki bir şey homurdandı ve aniden çevremde belirerek beni sıçrattı. Bana bakarken uzun gri saçları bir perde gibi aşağıya dökülüyordu. Gümüş bakışları kasıklarımın sabitlenip başka bir şey söylediklerinde korku midemi bulandırdı.

Diğerinin gözleri de aşağıya kaydı. İkisi de sikime bakıyordu.

Ne sikim ne sikim-

Saf dehşet tekrar hiperventilasyona başlamama neden oldu. Kanım kulaklarıma hücum ederken konuşmaya devam ettiklerinin sadece belli belirsiz farkındaydım ama sonra içlerinden biri keskin bir sesle "*Rai*" diye havladı ve beni yerimden sıçrattı.

Onlar konuşmaya devam ederken -beni nasıl öldüreceklerini tartışmaya devam ederken- gözlerim aralarında gidip geliyordu, ta ki öndeki kolunu yana sallayana kadar. Bakışlarım otomatik olarak onu takip etti ve havada parıldayan, yatak odasına benzeyen şeyin bir kısmını kapatan tuhaf şeyi gördüğümde gözlerimin neredeyse yuvalarından fırladığını hissettim.

Bir geçit gibiydi. Havada, ortasında aşılmaz bir karanlığın olduğu ve kenarlarından sanki içinden elektrik geçiyormuş gibi ışık saçan sivri bir yarık.

Aman Tanrım, bunlar... bunlar *uzaylı* mıydı? Beni kaçırmak ve üzerimde *deney* yapmak için mi ormandan çıkarmışlardı? Bu yüzden mi sikime bakıyorlardı? *Aletim* zerinde deney mi yapacaklardı?

"Lütfen," diye bağırdım, ellerimi aletimin üzerinde koruyucu bir şekilde tutabilmeyi diliyordum. Sikime ne yapacaklardı? "Lütfen bırak gideyim," diye inledim. "Lütfen, lütfen, lütfen-"

Beni tutan kişi sert bir şekilde havladı ve yan tarafımı dürterek çığlık atmama neden oldu. Sonra ndeki bana yine o korkunç gülümseme yapıtı - geniş ve keskin, sanki üzerinde deney yapmak için sikimi kesmeyi dört gözle bekliyorlarmış gibi.

Onlara hiçbir tepki vermediğimde yüzlerindeki gülümseme kayboldu, sadece dehşet içinde onlara baktım. Uzun, kemikli parmaklı bir ellerini yanaklarında gezdirdiler ve aniden hareket ederek ahşap bir kapıya benzeyen bir şeye doğru döndüler.

Bu garip bir uzay gemisi, diye düşündüm boş boş, ama sonra iki kurt adam içeri girdi ve ben bayıldım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Seis ve Gryf odaya girdiğinde yaratık Lyri'nin avucunda sallanmaya başladı. Lyri'nin onu yakalayıp yere sertçe çarpmasını ve ölü ağırlığın altında homurdanmasını önleyecek kadar zamanı vardı.

"Ne..." Seis'in benekli, kırmızı-kahverengi gözleri irileşmişti. "O da ne?"

"Bilmiyoruz," diye homurdandı Lyri, topallayan yaratığı kaldırırken. Gryf onu almak için hızla öne çıktı ve dikkatlice omzuna attı.

Gözlerim garip pembe bacak kaplamalarına takıldı -bacaklarının *herhangi* bir kısmını gizlemiyorlardı. Yaratığın arka tarafı zar zor örtülmüştü, uzun, altın tozlu bacakları Gryf'in sırtından aşağı sarkıyordu. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

"Nedir *bu*?" Gryf boştaki eliyle boşluğu işaret ederek sordu.

"Bilmiyoruz," diye yineledim Lyri, dik durup saçlarımı düzelttim, sakın ve kontrollü görünmeye çalıştım. "Onu izliyorduk, ama hiçbir şey... şimdiye kadar hiçbir şey gelmedi."

"Bu *içinden* mi geldi?" Seis kuşkuyla sordu. "Yani... başka bir yere mi gidiyor?"

"Ben de bunu söylüyordum," diye mırıldandı Lyri ama ben ona ters ters bakınca oflayıp pufladı ve sustu.

"Görünüşe göre bir yere çıkıyor," dedim, sesim istediğim kadar düzgün çıkmıyordu. "Bu... yaratık az önce içinden geçti."

İki çıplak bir an sessiz kaldılar, Gryf'in omzuna asılı baygın yaratık ile misafir odasının ortasındaki parıldayan, çarpıtılmış boşluk arasında bakiştılar.

Sonra, her iyi muhafızın yapması gerektiği gibi, Seis bunu kabul etti ve "Ne yapmamızı istersin Moric?" diye sordu.

Hayır, sen söyle! Bağırarak istedim. *Beni karar vermek zorunda bırakma!*

Boğazımı temizledim ve çenemi kaldırdım. "Ne olduğunu ve neden burada olduğunu anlayana kadar onu şimdilik zindana koymak en iyisi."

Ses tonumu otoriterleştirmeye çalıştım, sanki bu Lyri'nin değil de benim fikrimdi. Neyse ki kardeşim sessiz kaldı. Tehditkâr biriydi ama asla beni baltalamaya çalışmazdı.

"Ama rahat olduğundan emin olun," diye ekledim çabucak, yaratığa bir bakış atarken içimde bir suçluluk duygusu düğümlendi. Artık çırpınmıyordu -ya da uyanık değildi- neredeyse... savunmasız görünüyordu.

Küçük kıyafetinin onu ek bir korumaya ihtiyaç duymayan, korkutucu, müthiş bir savaşçı gibi göstermek için tasarlandığını düşünmemiştim. Onun bir savaşçı olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Lütfen bunu kendinize saklayın," dedim iki yalınayağa. Tüm muhafızlar korkunç dedikoduculardı ama Seis ve Gryf benim ve Lyri'nin kişisel muhafızlarıydı; onlara güvenilebilirdi. "Tüm bunlar hakkında daha fazla şey öğrenene kadar gereksiz yere telaşa kapılmaya gerek yok."

Seis başını salladı ve kaşlarını çatarak Gryf'e baktı. "Arka merdivenlerden birini kullanarak onu zindana indirebiliriz. Ama hâlâ yukarıda birkaç personel olabilir..."

"Ben önden gidip koridorları temizleyeceğim." Lyri bana başıyla onay verdi ve kapıdan içeri süzüldü.

Oda garip bir sessizliğe gömülürken Lyri'nin hızlı ayak seslerinin geri çekilişini dinledim. Rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, Gryf'in omzunun üzerinden sarkan yaratığa bakmamaya çalıştım.

Vintlerin başları ve kaşları dışında her yeri kılısızdı ama bu yaratığın kollarında ve bacaklarında ince altın rengi kıllar vardı. Garip siyah çizgili beyaz çoraplar, neredeyse çizme gibi görünen o tuhaf beyaz ayak kaplamalarının üzerine çekilmişti. Üzerlerinde yabancı işaretler vardı ve sanki biri... ayak parmakları ve yanları boyunca düzgün sıralar halinde küçük delikler açmış gibi görünüyordu. Bunu neden yapmış olabilirler ki? Bu sadece suyun içeri girmesine neden olmaz mıydı?

O müstehcen derecede küçük bacak örtüleri -ki yine yaratığın bacaklarının hiçbir kısmını örtmüyordu- göz kamaştırıcı derecede parlak bir pembeydi, bu rengi sadece tımarımdaki kutsal kaplıcalarda bulunan layth sarmaşıklarının çiçeklerinde görmüştüm. Annem yıllar önce şifalı sularda yıkanmak için kraliyet ziyaretinde bizi oraya götürmüştü.

Ama bu malzeme daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Neredeyse... kaygan görünüyordu. Parlak. Kenarları beyaza boyanmış yırtmaçları fark ettiğimde yüzüme bir sıcaklık yayıldı; kumaştan iki kanat ayrılmış ve bana yaratığın kalçasının üst kısmını göstermişti. Neredeyse *hiçbir* şey giymemiş gibiydi.

Gömlek olması gereken o küçük kumaş parçası sayesinde gövdesinin büyük bir kısmı bakışlarımıza açıldı. Etek ucu yırtık pırtıktı, sanki

Kesikti ve ön tarafında, göğsünün üzerinde garip bir amblem gördüğümü hatırlıyordum ama şimdi Gryfin geniş gövdesine gizlenmişti ve daha önce bunu anlayamayacak kadar şok olmuştum.

Kolları Gryfin önünden sarkıyor, garip, dağınık altın rengi saçlarının bir kısmı yüzüne düşüyordu. Yanlardan daha kısaydı ama ensesinden aşağıya doğru sarkıyordu. Daha önce hiç görmediğim bir renk olsa da, gerçekten de bareghlerin yelelerine benziyordu.

Durdurmaya fırsat bulamadan bakışlarım tekrar o pembe örtülere yöneldi. O m u r g a s ı n ı n dibinde, bel kuşağının hemen üzerinde iki küçük çukur vardı. Vintlerin kuyrukları yoktu, bu yüzden onu kuyruksuz görmek şaşırtıcı değildi. Gözlerim yaratığın dikkat dağıtacak kadar yuvarlak sağrısında gezindikten sonra tekrar bacaklarına kaydı. Uzun bacakları vardı. Dik durduğunda hem Lyri'den hem de benden daha uzundu ama kesinlikle baregh'den daha uzun değildi.

O da ne?

"Ona bakmak kesinlikle tuhaf bir şey."

Seis'in sert sesi beni aval aval baktığım yerden kaldırdı ve alaycı bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettiğimde yanaklarımdaki ateşi geri çekmeye çalıştım.

"Oldukça," dedim ellerimi arkamda kavuşturup parmaklarımı sıkıca birbirine kenetleyerek. Lyri'nin dönüşü için kapıyı kollamaya çalıştım ama bakışlarım tekrar yaratığa kaydı.

"Üzerinde iyi bir ağırlık var," diye yorumladı Gryf, ama yaratığı omzunun üzerinde tutarken herhangi bir zorlanma altında gibi görünmüyordu. Bareghler akıl almaz derecede güçlüydü, bu yüzden mükemmel muhafızlar oluyorlardı.

"Lyri onu kolayca zapt etti," dedim soğukkanlılıkla, kardeşimin gücünden şüphe etmelerini istemiyordum.

Gryf kıkırdadı, sesi sevecen ve biraz hırıltılıydı - bu da beni "Hiç şüphem yok." dediğinde *çılgınca* rahatsız oldum.

O sırada Lyri geri döndü, kapıyı iterek açtı ve çenesini bize doğru salladı. "Her yer temiz."

Seis ve Gryf benim bir adım öne çıkıp odadan çıkmamı beklediler. Personelin misafir odalarıyla ilgilenmesini sağlayan arka merdivene doğru yürüdük. Etrafta kimse yoktu ama ben gergindim, sanki biri üzerimize atlayacakmış gibi bakışlarım gölgeli köşelerde geziniyordu.

Konsej Üyesi Raynir'in karanlıktan fırlayıp suçlayıcı parmağını bana doğrulttuğunu ve şöyle bağırdığını hayal ettim: "Altına girmesine izin verdiğin şu karmaşaya bak.

senin kuralın! Başka bir dünyadan gelen garip yaratıklar tarafından istila ediliyoruz ve siz bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız!"

Ürpererek, Gryf ve Seis'in hemen arkamda olduğundan emin olmak için arkama baktım. Gryf benimle Seis'in arasındaydı, yaratık omzuna asılmıştı ve kocaman bir eli onu sabit tutmak için yırtık gömleğinin eteklerinin altındaki o tuhaf solgun tene dayanmıştı. Neredeyse tökezlemeden önce gözlerim ona takıldı ve hızla tekrar öne doğru döndüm.

Lyri ve benim çocukluğumuzdan, huysuz ve yaşlı öğretmenimizden kaçmak ve o günkü derslerden kurtulmak için hyll'de çılgınca koştuğumuz, personel alanlarında saklandığımız zamanlardan sadece zayıf anılarım olan uzun, loş ışıklı bir koridorda sessizce yürüdük.

Yıllardır akıl hastanesinin bu bölümlerine gitmemiştim. Moric'in sadece personele ayrılmış alanlarda dolaşması, hyll'in her gün sorunsuz çalışmasını sağlayan, yemeklerimizi hazırladıkları, yatak çarşaflarımızı ve kıyafetlerimizi temizledikleri hummalı çalışmaları görmesi uygun değildi.

Koridor artık boştu ve çok geçmeden başka bir karanlık merdivenden inerek hyll'in en derin katına, devasa binanın üzerine oturduğu kayanın içine gömüldük. Duvar apliklerinde titreyen meşalelere rağmen burası soğuk ve rutubetliydi. Aslında hiçbir şey *yapmadığı* halde yarattığı burada bıraktığım için suçluluk duygusuyla içim sıkıştı ama Lyri haklıydı, tehlike arz etmediğinden emin olana kadar onu koyabileceğimiz başka bir yer yoktu. Ne olduğunu ve neden burada olduğunu anlayana kadar.

Ve tam olarak nereden geldiğini.

Lyri zindana açılan ağır kapının kilidini açarken Gryf sessizce, "En sondaki hücre en az rahatsız edici olanı," dedi. "Kuru ve hyll'in altındaki sıcak kaynak sayesinde taş sıcak kalıyor."

Başımı salladım, yanımdan geçip baygın yarattığı içeri almasına izin vermek için bir kenara çekildim. Gryf onu nazıkçe hasır şilteye yatırırken endişeyle kelepçemle oynayarak, "Ona battaniye getirmeliyiz. Ve belki... biraz yiyecek ve su..."

Seis sakince, "Onları getireceğim Moric," dedi.

Telaşla başımı salladım. "Hayır, Seis, yapmak zorunda değilsin-"

"Gryf ve ben gidip bir şeyler alacağız." Gryf hücreden çıkarken Lyri neşeyle gardiyanının sırtına bir tokat attı. Hiçbirimiz arkasından kilitlemedik. "Siz ikiniz öteki dünyadan gelen misafirimizle burada bekleyin."

Bana gardiyan anahtarlarının kalın halkasını uzattı ve nemli taş koridorda geri yürümeden önce omzumu sıktı. Onlar gittikten sonra Seis'in bana baktığını gördüm.

"Öteki dünya," diye gürledi, bir elini tüylü yelesinin üzerinde gezdirerek. "O zaman başka bir yerden mi geliyor? Sadece başka bir yerden değil, başka bir..."

"Tam olarak değil," dedim çabucak. "Bilmiyoruz. Biz..."

Ellerimi yüzümde ovuşturarak keskin bir nefes verirken omuzlarım ç ö k t ü .
"Mabs adına, Seis."

Kıkırdadı ve sırtıma hafifçe vurmak için yaklaştı. Seis toplum iç i n d e y k e n her zaman hürmetkâr ve saygılıydı ama yalnız olduğumuzda ya da sadece Lyri ve Gryfle birlikteyken konuşma ve bana davranış şekli çok daha rahattı. Bunu ihmal edilmiş küçük bir folna yavrusu gibi yalayıp yutuyordum. Kardeşimle olan ilişkim bir yana, Seis'le yaşadığım o kolay anlar gerçek dostluğun tek örneğiydi.

"İstemiyorsan bununla uğraşmana gerek yok Lor," dedi alçak bir sesle. "Senin yeterince işin var. Lyri zaten bu gizemi çözmeye hevesli görünüyor. Gryf ve ben ona yardım edebiliriz-"

"Hayır," diye ağızımdan kaçırdım, nedenini tam olarak bilmiyordum. Gözlerim, hücreesindeki hasır şiltenin üzerinde hâlâ baygın yatan öteki dünya yaratığına kilitlendi. Bacakları iki yana açılmış, bir kolu yükseltilmiş yatağın kenarından sarkıyordu. Solgun karnı eşit nefeslerle inip kalkıyordu.

Bakışlarımı uzaklaştırarak Seis'e baktım ve ona sıkı bir gülümseme verdim. "Hayır," diye tekrarlardım, bu sefer daha sakindim. "Ne olduğunu bilmem gerek... ne olduğunu ve nereden geldiğini. O şey, o boşluk, benim hyll'imde."

"Mm." Seis kocaman kollarını kavuşturdu ve yaratığa baktı, bir dişi üst dudağını endişelendiriyordu. "Diğer tarafta ne olduğunu görmek için boşlukta yolculuk edebilirim."

"Hayır," diye tekrarlardım, dehşete düşmüştüm. "Hayır, bunun için seni riske atmayacağım. İç i n d e ne olduğu *hakkında hiçbir* fikrimiz yok. Nereden" -yaratığı başımla işaret ettim- "g e l d i ğ i n i . Tek bildiğimiz, korkunç bir şeyden kaçmak için geldiği. Ya da bizi yok etmek isteyen bir ordunun gözcüsü."

Ama son kısmın doğru olabileceğini düşünmemiştim. Hiç savaşıya benzemiyordu. Korkmuş görünüyordu.

Ve biz durumu daha da kötüleştirdik.

"Bence onu burada tutmamalıyız," diye mırıldandım. "Bu pek adil görünmüyor. Kendimi bir zorba gibi hissettiriyor."

"Şimdilik en güvenli şey bu Lor." Seis çenesini koridorun sonundaki kapıya doğru salladı. "Ve Lyri senin generalin. Teknik olarak bu onun yetki alanına giriyor. Bu sizin güvenliğinizi etkiler."

Bununla alay ettim ve elimi salladım. "Tehlikede değilim."

"Belki de değil, ama bu yine de Lyri'nin kararı. Tabii siz onu geçersiz kılmadıkça." Ben bir şey söylemeyince Seis ekledi, "Lyri zalim ya da adaletsiz değil ama sanırım yarattığı burada tutmanın en iyi hareket tarzı olduğunu kabul ederdi. Onun neler yapabileceğini bilmiyoruz."

İkimiz de hücredeki bilinçsiz yaratığa baktık. Çok genç görünüyordu. Tuhaf yüzü yumuşaktı, yanakları hâlâ kızarmıştı ama artık endişe verici derecede renkli değildi. Altın sarısı saç telleri alnına dökülmüş, gözlerinin içine sarkıyordu.

Ama sonra bakışlarım aşağıya indi. Vücudu kesinlikle genç değildi. Hayır, sağlamdı. Güçlü ve sıkıydı ama Seis'inki gibi korkutucu derecede kaslı değildi. Omuzları genişti. Karnı düzdü. Uylukları kalındı ve o ilgi çekici saçlarla tozlanmıştı.

Koridorun sonundaki kapı açılıp da Lyri ve Gryf kolları dolu bir şekilde görüldüğünde bakışlarımı kaçırdım.

"Biraz yiyecek getirdik ama ya yiyemezse?" Lyri yanıma ulaştığında bana bir sepet uzattı, bir yığın kalın battaniye ve kürkle uğraşıyordu. "Ya onun türü yerse... Bilmiyorum. Taş, kum ya da başka bir şey?"

Seis kıkırdarak battanileri ondan aldı. "Bir behamot olacak kadar büyük değil."

Deniz kenarındaki sarp kayalıklarda bulunan tımarımın boş bir bölümünde yaşayan o iri yarı canavarları düşünerek ürperdim. Et yiyorlardı ama kayaları çiğnedikleri ya da yiyeceklerinin üzerine kum ve çakıl taşları serptikleri biliniyordu.

"Açlıktan ölmesine izin veremeyiz!" Bilinci yerinde olmayan yaratığa bir kez daha baktığımda kendimi daha da suçlu hissederek tersledim.

"Biliyorum," dedi Lyri kolayca, sepeti geri aldı ve Gryf'in kendisine uzattığı kalın cam su şişelerini kaptı.

Onları hücreye taşıdı ve yatağın yanında yere koydu, bu da beni tekrar kıpırdattı.

"Belki bir masa-"

"Hücrelerini bir Morik'e yakışır şekilde donatmamızı ister misiniz?" Lyri geri dönerken bana kaşlarını kaldırdı. "O iyi olacak Lor." "O bir hayvan değil!" Z a t e n düşünmemiştim. "En azından oturacak bir yer."

"Yatağa oturabilir." Seis ve Gryf diğer eşyaları bırakmak için hücreye girerken Lyri bana bir adım daha yaklaştı. Ağabeyim elini omzuma sıkıştırırken sesi alçaldı, kaşları çatıldı. "Bundan memnun olmadığını biliyorum Lor, ama güvenliğini riske atmayacağım. Bu yaratık hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ama onu burada tutmanın ne *anlamı* var ki?" Bir elimi hücreye doğru u z a t t ı m . "Onu anlayamayız. O da bizi anlayamaz. Ondan nasıl *bir şey* öğrenebiliriz ki?"

"Ben hallederim." Beni bırakıp bir adım geri çekilirken Lyri'nin sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Dehşet içinde ona baktım. "Ona *işkence* yapmayacaksın-" "Elbette y a p m a y a c a k s ı n . " Lyri homurdandı. "Onu elde etmek için işkenceye başvurmama gerek yok. insanlardan bilgi almak."

"Söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamazsın, Lyri!" Ellerimi yumruk yaparak tısladım.

"Küçük ayrıntılar." Elini salladı ve yüzünü hücreye döndü. "Bir yolunu bulacağım."

Kardeşimin kafasının arkasına baktım, sessizce öfkelendim ve sonra patladım: "Onunla konuşmaya çalıştığında burada olmak istiyorum."

Bana tuhaf bir şekilde bakmak için arkasına baktı. "Neden?"

Yüzüm kızardı. "Çünkü ben Moric'i m ve onun geldiği boşluk benim ilimde. İşte bu yüzden."

Lyri yavaşça yüzünü bana dönerken Seis ve Gryf sessizdi, hücrenin kenarında beceriksizce duruyorlardı. Kaşları sert bir şekilde çatılmıştı ama gümüş gözlerinde incinmiş bir parıltı görebiliyordum.

"Bana güvenmiyor musun?"

"Tabii ki sana güveniyorum," diye tersledim, neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum. "Mesele *güven* değil. Sadece burada olmak istiyorum. Ben de... Ben de senin gibi daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

Üçü de sessizce bana bakıyor, yüzümün kızarmasına neden oluyorlardı. Boğazımı temizleyerek daha dik durdum ve saçlarımı düzeltip kendime gelmeye çalıştım.

"Uyanmasını burada bekleyeceğiz," dedim, kendinden emin, kontrollü bir ses tonu hedefleyerek. Ve başarısız oldum. "Hepimiz. Belki... belki uyandığında daha sakın olacaktır. Belki bizimle konuşabilir."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sürahiler

Kendime geldiğim anda çığlık atmaya başladım.

İlk gördüğüm şey, parmaklıkların arkasından bana bakan o iki mavi tenli canavarın büyük, ürkütücü gümüş gözleriydi.

Bekle, parmaklıklar ardında olan *bendim*. Başım dönerek doğruldum ve taş duvarlı, ortaçağ görünümlü bir hücrede olduğumu fark ettim. Samanla doldurulmuş hissi veren bir şiltenin üzerinde yatıyordum ama doğrulduğumda kucağıma birkaç kürk ve battaniye kaymıştı.

Yatağın köşesine kıvrıldım ve kendimi olabildiğince küçültmek için kollarımı dizlerime doladım. Dehşet dolu çığıklarım iniltiye dönüştü, ağlamamaya çalışırken çenem titriyordu.

Canavarlardan biri, sesi kızgın bir şekilde bir şeyler mırıldandı ama bana değil arkadaşına bakıyordu. Saçlarına boncuklar ve mücevherler takmış olanın o olduğunu fark ettim. Bana o korkunç, kana susamış gülümsemeyi atan, sanki benim ıvır zıvırımla uğraşmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi ve bu iyi bir anlamda değildi.

Nefesim kesildi ve ellerim şortumun üzerinden sikimi ve taşaklarımı korumak için aşağıya indi. Onları hâlâ orada hissedince rahat bir nefes aldım.

Saçları süslü olan bana geniş gözlerle bakarken, diğeri **h o m u r d a n a r a k** bir şeyler mırıldandı ve sırtırken keskin dişleri ortaya çıktı. Söyledikleri her neyse, arkadaşlarının onlara ters ters bakmasına neden oldu, yüzlerinde garip bir insan ifadesi vardı.

"*Le no faya, Lyri,*" dediler o garip, melodik dilde. Diğeri ofladı.

"*Amo!*"

Sırtlarındaki pırıl pırıl parlayan iki kılıcı çekip aldılar, dehşet içinde inledim ve arkamdaki sıcak taş duvara daha sıkı bastırmaya çalıştım. Ama onları hücreden uzağa fırlatmaya devam ettiler. Gözden kaybolduklarında metalin taş üzerinde sıçrayışını duydum.

"*Amo?*" diye tekrarladılar hızlıca, ama bu kez bana yönelttikleri bir soruyla.

Atılmış kılıçları işaret ettiler. "*Ka no pinya-ra. Ta no jul.*"

Onlara baktım, korkudan dilsizdim. Ve az önce ne dediklerini bilmeden.

"*Jul,*" diye patladı diğeri, beni zıplattı. Parmaklıkları kavradılar ve bana cesaret verir gibi başlarını salladılar ama ağızları gerilmişti

yine keskin dişli bir sırtışa dönüştü. "*Ta no jul. Ya niri-ra kime ta.*"

Kafamı toparlamak için sakinleştirici bir nefes almaya çalıştım. Beni bir hücreye kilitlemişlerdi ama battaniyelerle de örtmüşlerdi ve bana... bana zarar vermeye çalışmıyorlardı. *Henüz.*

Benimle konuşmaya çalışıyorlardı.

"I..." Kuru dudaklarımı sinirli bir şekilde yaladım, sesim çığlık atmaktan kısılmıştı. "Seni anlayamıyorum."

"Pre?" diye mırıldandı kılıçları fırlatan, çatık gümüş kaşlarıyla diğerine bakarak. "*Eyekaan derrstah yoo*" demeden önce hızlıca bir dizi kelime daha söylediler.

Daha dik oturdum, kucağımdaki kürk yığınına terli parmaklarımla kavradım. "Evet. Seni anlayamıyorum. Sen beni anlayabiliyor musun?"

İki canavar-uzaylılar mı? İzimi kaybetmiştim, bana öylece bakınca söndüm.

"Bak, lütfen bırak gideyim." Çenem tekrar titredi ve gözümü kırptığımda yanağımdan süzülen sıcak gözyaşlarına engel olamadım. "Lütfen. Lütfen beni öldürmeyin. Bunun olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Kimseye uzaylıların, canavarların ya da her neyseniz onun var olduğunu söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

İkisi de bana bakmaya devam etti, ben hüngür hüngür ağlayıp daha fazla gözyaşı döktüğümde yüz ifadeleri daha da telaşlandı. Kendimi tam bir ezik gibi hissederek onlara gereksiz yere vurdum.

Yeni bir ses konuştu ve o kurt adam yaratıklardan biri iki mavi canavarın arkasındaki gölgelerden öne çıkınca bayıldım. Gerçi şimdi onları gördüğümde dehşetten bayılmadığım için kurtadamlara *pek* benzemediklerini fark ettim. Kurtlar gibi uzun burunları yoktu ve derilerinin bazı kısımları kıllarla kaplı değildi ama başlarından sırtlarına kadar uzanan ve giydikleri garip yeleklerin altında kaybolan kalın kahverengi yeleleri vardı.

Tekrar konuştuğunda canavarın dudaklarının arasından dişleri görünüyordu. Erkek gibi görünüyordu - vücudu kocaman ve iriydi ve pantolonunda belirgin bir şişkinlik vardı. Sesi derin ve gürdü.

İki mavi canavara baktığımda, ikisinin de erkek gibi görüldüğünü fark ettim. Büyük, kaslı olandan çok daha küçük ve zayıftılar ve sesleri o kadar derin değildi ama yine de hışırtılı ve erkeksiydi.

Yüzleri keskin ve köşeliydi, yüz hatları insanlık dışıydı ama neredeyse... güzeldiler. fark ettim ki ben onlara bakmaktan vazgeçemiyordum-

Özellikle de çok sayıda örgüden oluşan karmaşık görünümlü yarım bir modelle şekillendirilmiş uzun saçlarında boncuklar ve mücevherler olan. Daha ince iki örgü yüzünü çevreliyor, başının tepesine ulaşan o inanılmaz büyüklükteki sivri kulaklarının önünde sarkıyordu.

Masmavi teni kusursuzdu. Taş duvarlara monte edilmiş meşalelerden gelen titrek ateş ışığında yumuşak ve neredeyse parıltılı görünüyordu. Aptalca bir nedenden ötürü, kendi görünüşümle ilgili bir öz-bilinç dalgası hissettim. Ağlamaktan yüzümün zaten lekeli ve parlak kırmızı olduğunu biliyordum. Saçlarım muhtemelen dağınmıktı. Hücre biraz sıcak olsa da, açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oldu. Kollarımı bacaklarıma dolayarak yatağın köşesine daha da sokuldum.

"*Ya niri-ra kime ta,*" dedi saçında taşlar olan, sesi neredeyse nazikti. Sonra hücredeki bir şeyi işaret etti, tekrar konuştuğunda başım döndü.

Hücrenin zemininde, üç büyük cam şişenin yanında duran yiyecek gibi görünen sepete baktım. Ekmeğe benzeyen bir şey vardı ama koyu yeşil renkteydi ve hamur sarılmadan önce birbirine örülmüştü. Yanında meyve olabilecek birkaç top vardı ama morumsu kahverengi kabukları inişli çıkışlı sigillerle kaplıydı. Pek iştah açıcı görünmüyorlardı.

Ayrıca iki ucunun da soğanlı olması dışında neredeyse havuca benzeyen birkaç uzun, ince soluk mavi şey vardı. Yanlarında deniz yeşili camdan yapılmış, içindekiler görünmeyen bir kavanoz vardı.

Bana yiyecek mi verdiler? Ve içecek? Ne düşüneceğimi bilemeden eşyalara ve hücrenin dışındaki canavarlara dikkatle baktım. Bu bir numara mıydı? Ama neden zahmet etsinler ki? Çaresizdim. Bayılmışım. Bana ne isterlerse yapabilirlerdi.

Tekrar yüzlerine odaklandığımda, beni gizlemedikleri bir merakla izlediklerini fark ettim. Ama kötü niyetli ya da neşeli görünmüyorlardı, sanki aptalca bir şey yememi ve zehirden ya da her neyse ondan korkunç bir şekilde ölmemi bekleyemiyorlardı.

Onlar da benim onlar hakkında düşündüğüm kadar şaşkın görünüyorlardı.

Belki... belki de odalarına düştüğümde onlar da benim kadar şok olmuşlardı. Belki de onları ürkütmüştüm - iki canavar sakın bir akşam geçiriyor, yatmaya hazırlanıyordu ve sonra yatak odalarındaki tuhaf bir delikten bir insan düştü.

Belki de benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

"Ben... Şey... Yemek için teşekkürler," dedim yavaşça, beni esir alanlara karşı beni anlamasalar bile nazik davranmanın daha güvenli olacağını düşünerek. Belki *şu anda* bana zarar vermeyi planlamıyorlardı ama yine de beni... bir zindana ya da onun gibi bir şeye atmışlardı.

Hiçbiri tepki vermeyince -iki mavi canavarın arkasında kurt adam olmayan ikinci bir kurt adam birinciye katılmıştı ve ikisi de kalın kollarını kavuşturmuş, başlarını eğmiş aynı pozda duruyordu- sepeti işaret ettim. "Yiyecek mi?"

"*Malu*," dedi mücevherli mavi canavar hemen, bana tekrar gülümseyerek. Bu sefer o kadar tehditkâr görünmüyordu. Düşündüm ki... Düşündüm ki belki de beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. "*Birime go ta. Ri no jul*."

"Um"-endişeyle yüzümü ovaladım-"teşekkürler."

"*Tenkz*," diğer mavi canavar beni taklit etmeye çalıştı, sonra arkadaşına daha fazla yabancı kelime saydı.

"*T-tings*," dedi güzel olan ve diğeri bir kahkaha atıp dirseğiyle onu dürttüğünde yanakları neredeyse siyaha dönecek kadar kızardı. Ona ters ters baktı ve tekrar denedi. "*Tengs*."

"Th" sesini çıkarmakta zorlandıklarını tahmin ediyordum. Yine de çabaları karşısında dudaklarımda sulu, geçici bir gülümseme belirdi.

Titreyip hücreme göz gezdirdiğimde de aynı hızla düştü. "Bana ne yapacaksınız?" Diye sordum, sesim korku doluydu.

Dört canavar da sessizce bana baktı. Doğru. Beni anlayamadılar.

"Uhh..." Sesim titriyordu ve hücreyi işaret etmek için kollarımı kaldırdığımda kollarım titriyordu. Dört çift göz hareketlerimi takip etti. Kendimi işaret ettim, omuz silktim, sonra tekrar işaret ettim.

Kılıçlarını fırlatıp atan mavi canavar başını eğdi. Saçları da uzun ve griydi ama çok daha sade bir şekilde şekillendirilmişti ve hareketle birlikte dalga dalga omzunun üzerinden düştü.

"*Ta no jul*," dedi bana. Sesi, daha yumuşak ve zarif bir tona sahip olan diğerine göre daha törpülenmiş ve sertti. Ben ona bakarken hepsi birbirine karışan daha fazla kelime söyledi, sonra hayal kırıklığıyla homurdandı ve bir şeyler mırıldandı.

"*Ka mitlay ta*," diye tersledi diğeri, ona ters ters bakarak. Bana eliyle bir işaret yaptı ve daha fazla şey söyledi; belki de benim tarafımda olanın o olduğu izlenimine kapıldım. Beni savunuyor gibi görünüyordu.

Eski moda, ağır bir anahtar halkasını kaldırıp bana tekrar işaret ettiğinde canlandım. O... o beni dışarı çıkarmak için tartışıyor muydu? Gitmeme izin vermek mi?

"*Rai*," diye bağırdı diğeri, anahtarları olana, bana ve kurtadam olmayan iki kişiye eliyle işaret ederken ağzından daha fazla kelime döküldü.

İki mavi canavar didişmeye başladı. Saçında boncuklar olanın daha az sert görünmesi dışında neredeyse birbirlerinin aynısıydılar. Sanki ikiliden daha yumuşak ve sakın olan oydu. Kıyafetleri ve saçları diğer canavarların giydiklerinden çok daha karmaşık ve ayrıntılıydı, sanki arkadaşı tarafından azarlansa da güçlü bir konumdaymış gibiydi.

Sonunda diğeri ellerini havaya kaldırdı ve kızgın bir ses tonuyla bir şeyler söyledi. Keskin, kemikli bir parmağını bana doğrulttu, beni geriye itti ve battaniyenin altına soktu, sonra elini uzattı. Anahtarlar için.

Güzel olan çenesini kaldırdı, öylesine muhteşem ve mükemmel görünüyordu ki bir an şaşkınlıkla ona bakakaldım.

"*Rai, Lyri*," dedi ve anahtarları siyah tuniğinin cebine soktu. "*Ka niri ro terris*."

"*Perrka lis*," diye tersledi diğeri, saçlarını yüzünden geriye doğru iterek. Sonra da güzel olanın yanaklarını tekrar karartan başka bir şey mırıldandı ve kurtadam olmayanlardan birinin yeleğinin önünü tutup onu çekti.

Onlar gittikten sonra, kurtadam olmayan diğer kişi öne çıktı ve derin, gür sesiyle bir şeyler söyledi. Mavi canavar yorgun bir şekilde içini çekti, hücrede bana bakıyordu, ifadesi perişandı. Gözlerim yine yaşlarla doldu. Beni burada mı bırakacaklardı? Sonsuza kadar burada kapana mı kısılacaktım? Nerede *olduğumu* bile bilmiyordum.

"Lütfen." Burnumu çektim, akan burnumu sildim. "Lütfen bırak gideyim."

Mavi canavarın ağzı kapandı, bana bakarken kaşları çatıldı. Ama sonra döndü, kurtadam olmayana bir şeyler mırıldandı ve ikisi yavaşça uzaklaştı, ta ki ben hücrede kucağıma örtülmüş tuhaf beyaz ve mor kürkler ve bir sepet uzaylı yiyeceğinden başka bir şey olmadan yalnız kalana kadar.

Zayıf bir hıçkırık çıkardım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

En azından aletim hala bana bağlı sanırım.

ONUNCU BÖLÜM

Seis ve ben zindandan çıkarken suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. O zavallı yaratığı orada yalnız bıraktım.

Belli ki zekiydi. Bizimle iletişim kurmaya çalışmıştı ve bu konuda bizden daha iyi bir iş çıkarmıştı.

Onu terk etmek istemiyordum ama kalırsam elde edeceğim bir şey yoktu. O bizi anlayamazdı. Biz de onu anlayamazdık. Lyri ile onu burada tutmanın ne kadar anlamsız olduğunu, misafir odasındaki boşluktan geri dönmesine nasıl izin vermemiz gerektiğini tartışmıştım ve Lyri de bana karşılık vermişti.

Anahtarları ona vermemi istemişti. Reddetmiştim. Sonra bu konuda tartışmaktan bıktığını, yorgun olduğunu ve uyumadan önce sevişmek istediğini söyledi ve Gryfi zindandan dışarı sürükledi.

Zindanın kapısını arkamızdan kilitlediğimde kendimi daha da kötü hissettim. Aşağısı soğuk ve nemliydi; hiç de hoş koşullar değildi. Yaratık yanlış bir şey yapmamıştı bile. Mabs'ın hatırı için *ağlamıştı* - bir hücrede kilitli olarak uyandığı ve açıkça tanımadığı varlıklar tarafından aval aval bakıldığı için korkudan *ağlamıştı*. Geldiği yer her neresiyse... başkaydı. Burası değildi. Bu dünya değil. O kadarını anlayabildim.

Bu düşünce son derece korkutucuydu. Bir yerlerde başka bir dünya vardı ve misafir odamda oraya açılan bir *kapı* vardı. Diğer tarafta o yaratıklardan kaç tanesi yaşıyordu? Kaç tanesi benim sığınağıma akın etmeye başlayacaktı?

Lyri'nin daha fazla şey öğrenmeden onu bırakma konusundaki isteksizliğini anlıyordum ama y i n e de bundan memnun değildim. O yaratığın buraya istilacı bir ordu için keşif göreviyle ya da herhangi kötü bir şey yapmak için geldiğini düşünmemiştim. Boşluğa kazara düştüğünü düşünmüştüm. Onun da bizim kadar şaşkın ve şok olmuş olduğunu sanıyordum.

Seis ve ben sessiz hyll'den özel odama doğru yürürken endişe mideme kramplar girmesine neden oldu. Mabs adına, ne yapmam gerekiyordu? Zindanımda kilitli, korkmuş ve ağlayan dünya dışı bir yaratık vardı. Seis'e söylediklerimde ciddiydim, kendimi korkunç bir zorba gibi hissediyordum. Yaratıkları sırf farklı oldukları için hapseden, güç delisi bir Morik.

Birbirimizi anlayamazken Lyri ondan nasıl bilgi *almayı* umuyordu? Onu daha ne kadar burada tutmamızı istiyordu? Ve gitmesine izin verdiğimizde ne olacaktı?

Seis'le birlikte yatak odanın girişine girdiğimizde başım ağrımaya başlamıştı, şakaklarımda ağrı zonklarken kulaklarım seğiriyordu.

"Onunla kalmamı ister misin Moric?" diye sordu alnımı ovma için uzandığımda. "Diğer kurt adamla mı?"

Seis'e bunu yaptırmak adil görünmüyordu, özellikle de dinlenmeye ihtiyacı olduğu için, zavallı yaratığın yalnızken daha da korktuğu düşüncesi beni perişan etse de. Ama evet dersem, Seis'e gardiyanın anahtarlarını vermek zorunda kalacaktım. Seis'e hayatım pahasına güveniyordum -o benim kişisel muhafızımdı- ama nedense o anahtarları bırakmak konusunda çok isteksizdim.

"Hayır, Seis." Ona yorgun bir gülümseme vermek için baktım. "Git ve uyu. Akşamın çoktan mahvoldu."

"Mahvoldu demezdim," diye düşündü, bir elini yelesinin üzerinde gezdirerek kıkırdadı. "Yıllardır geçirdiğim en ilginç akşam olduğunu söyleyebilirim."

"Mm. Oldukça," diye mırıldandım ve yaratığın gözyaşı lekeli yüzünü tekrar hayal ederken boş gözlerle duvara baktım.

"Sen de uyumalısın Lor," dedi Seis nazikçe. "Olabildiğinçe rahat durumda. Yemeği, suyu ve yatağı var. Sabaha kadar iyi olacak."

"Rahat değil. Korkuyor. Taş kesilmiş."

"Şey..." Seis kocaman omuzlarını çaresiz bir omuz silkmeye kaldırdı. "Korkarım şimdilik bu korkuları hafifletmek için yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

Dudaklarımı büzdüm, sonra sertçe süslü banka doğru yürüdüm ve botlarımı çıkarmak için oturdum. "Gitmesine izin verebiliriz" dediğimde sesim gergin çıkıyordu.

Seis bir an sessiz kaldı, bu da omuzlarımdan endişeyle kamburlaştığı anlamına geliyordu ki dikkatlice, "Bundan mutsuz olduğunu biliyorum Lor, ama... Lyri'ye katılıyorum. Kendin de söyledin. O boşluğun diğer tarafında ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Geri dönmesine izin verirsek neler yapabileceğini de."

Seis'in köşesinden destek alamayacağımı anlayınca içimi çektim ve başımı salladım. "Bakalım yarın ne getirecek. İyi geceler, Seis."

Kapıya yönelmeden önce bir süre havada asılı kaldı. "İyi geceler, Moric."

"Lor," diye düzelttim ve onun eğlenerek ofladığını duydum.

"Lor," diye düzeltti başını küçük bir eğişle. "İyi geceler."

Sonra gitti, kapıyı arkasından kapattı ve beni sessizlik içinde bıraktı. Botlarımı çıkarmayı bitirdim ve onları düzgünce bankın altına sıkıştırdım,

ve yatak odama doğru ilerledim. Yatmak için soyunurken, narin myrix ipeğinden yapılmış bol bir gecelik ve pantolon giyerken aklım yaratıkta sabit kaldı.

Dişlerimi temizlerken ve saçlarımdaki tüm örgüleri dikkatlice çözerek omuzlarımin etrafına gevşek bir şekilde düşmelerini sağlarken, hala Moric'in boncukları ve mücevherleriyle delik deşik olmuş bir şekilde ona sabit kaldı.

Mumları ve fenerleri söndürüp yatağa girdiğimde, şömineden gelen ışığı engellemek için perdeleri çekerken gözlerim ona sabitlenmişti. Lüks gysian çarşafının altında kaskatı ve gergin bir şekilde gölgeliğe baktım. Moric'in boncukları her gece olduğu gibi başımın arkasını yastığa gömüyordu.

Uzanıp onlarla oynamamak için kendimi zorladım - Raynir'in beni azarladığı bir başka gergin alışkanlık. İlk başta ağır gelmişlerdi, sanki annemizin varlığının ağırlığı içlerinde hapsolmuş gibiydi. Annem katafalkının üzerinde hareketsiz ve cansız bir şekilde yatarken orada durup kraliyet ölüm avcısının onları saçlarından nazikçe çıkarmasını izlemek zorunda kaldığımı hâlâ hatırlıyorum. Her birinin törensel metal tabağa çarpma sesinden irkilmişim, mücevherler ve boncuklar sık siyah karnında parlıyordu.

Varisin, ölen Moric'in saçından kraliyet mücevherlerinin çıkarılmasını izlemesi bir gelenektir. Lyri'nin benimle birlikte izlemesi gerekmemiştir ve orada sessizce durup ölmüş annemize bakarken ellerimin tekrar tekrar yumruk haline geldiğini hatırladım, keşke yanımda olsaydı.

Hayattayken olduğu gibi görünüyordu. Güzel ve zarıftı, teni hala zengin bir kraliyet mavisiydi, ancak bu ölümün solgunluğunu örtmek için boyanmıştı. Büyükbabamız öldükten sonra Morik olduğundan beri, iki yüz yıldır ilk kez gri saçları bir kez olsun açılmıştı, böylece mücevherler çıkarılabilmisti.

Lyri ve ben, o öldüğünde sadece on yedi yaşındaydık. Ben Moric olduğumda. Henüz yetişkin değildik. Annemiz iyi bir hükümdardı; güçlü iradeli, şefkatli ve adil. Çok genç yaşta ölmüştü ve onu neyin aldığını, o son aylarda onu neyin bu kadar zayıf ve cansız yaptığını hâlâ bilmiyorduk.

En azından oğullarının yetişkinliğe erişmesine neredeyse tanıklık etmek için buradaydı. En azından Lyri'nin her zaman olduğu gibi vücudunu şekillendirdiğini görmüştü. Lyri ona nihayet kızının değil oğlunun olduğunu söylediğinde hemen kraliyet sağlık görevlisini çağırmişti, bana söyledikten yıllar sonra, odasına gittiğimiz gece Lyri'nin eli benim elimde terlemişti.

Ona sıkıca sarılmıştı, ikimize de sarılmıştı. Bu, Lyri'yi küçüklüğümüzden beri ağlarken gördüğüm üç andan biriydi; ikincisi ameliyattan uyanıp düz göğsüne ilk kez baktığında olmuştu. Annem ve ben, nihayet içeri girmemize izin verilene kadar odanın dışındaki koridorda volta atmış ve hemen onun yanına koşmuştuk.

Üçüncüsü ise öldüğü zamandı.

Lyri'ye her zaman hayalini kurduğu diğer şeyleri vermek için, kişinin vücudunu değiştirme yeteneğine sahip olduğuna dair söylentiler duyduğu egzotik bir bitkinin ithal edilmesini emretmişti. Daha kalın bir ses, daha yoğun kaslar, benimki gibi daha köşeli bir çene.

Kendisini diplomatik bir yemekte temsil etmesi için komşu derebeyliğin başkenti Ayivis'e giderken morke'sinden atılan babamız için yas tutarken bile harika bir anne olmuştu. Lyri ve ben onu tam olarak hatırlayamayacak kadar küçüktük, ama kederin onun gümüş gözlerini terk etmesinin ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyordum.

Bizden çok erken koparılmıştı. **H i ç b i r i m i z i n** tahmin edemeyeceği kadar erken; yüzyıllarca yaşadı ve yaşlılık onu alıp götürmeden önce birkaç yıl daha yaşaması gerekirdi. Ama hayat böyleydi. Zalim, adaletsiz ve kafa karıştırıcı. Layth sarmaşıklarının kristalize çiçekleri bile ona yardım etmemişti. Onu öldüren her neyse görünmezdi, açıklanamazdı. Olmuştu ve onu durdurmak mümkün değildi.

Ve şimdi Moric'tim, ama o anda, yan yatıp top gibi kıvrıldığımda, kendimi yine küçük bir çocuk gibi hissettim. Annemin burada olmasını, her şeyi daha iyi hale getirmesini, tüm bu sorunlarla başa çıkmasını istiyordum. Konseyin salyiklere davranış şekli. Arkamdan başka ne çeviriyor olabilirlerse. Zalim bir tiran gibi zindana kilitlediğim o dünya dışı yaratık.

Annem ne yapacağını bilirdi. Annem her şeyin üstesinden geldiği gibi, tüm bunların üstesinden de soğukkanlılık ve zarafetle gelirdi. Kendimi Moric'in kıyafetlerini ve boncuklarını giymiş, hayal dünyasında oynayan eğitimsiz bir çocuk gibi hissediyordum.

Bunların hiçbirisiyle başa çıkabilecek kadar güçlü hissetmiyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra hâlâ uyanıktım ve yaratığı düşünüyordum.

Hâlâ ağlıyor muydu? Yemeklerden birini denedi mi? Biraz su içti mi?

Yoksa onu zehirlemeye ya da hasta etmeye çalıştığımızı mı düşündü?

Ya onun türünün çok özel bir diyeti varsa? Ya Lyri haklıysa - ya hayatta kalmak için bizim yiyecek olarak bile görmediğimiz bir şeye ihtiyaç duyuyorsa? Ya buna sık sık ihtiyaç duyuyorsa, her saat başı? Ona nasıl bakacağımıza dair hiçbir fikrimiz yoktu. O daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Hiçbirimizin görmediği bir şeydi.

Ya zaten ölüyorsa?

Korkudan yatakta doğruldum ve yorganı geriye attım. Ah Mabs, ya sabah zindana indiğimizde yaratık *ölmüş* olsaydı? Kendimi asla affetmezdim.

Perdeleri aralayarak yataktan fırladım ve işlemeli terliklerimi ayağıma geçirdim, ardından aceleyle bornozumu giydim ve kemerini bağladım. Amaranthine Ormanı'ndan bir şafak kırığı içeren feneri kaptığım gibi cama vurarak canlanmasını sağladım.

Zayıf pembe ışık, karanlık yatak odamın üzerine ürkütücü bir parıltı yayıyordu, ateş artık kendi ışığını sağlayamayacak kadar kısık yanıyordu. Ön odadan geçip salona girdiğimde kalbim gümbür gümbür atıyordu, sonra durakladım ve cam bir kutuda sergilenen dekoratif bir hançeri almak için iki kat geri döndüm. O şeyle hiçbir işe yaramıyordum ve onu yaratığa karşı kullanma düşüncesi içimi kemiriyordu ama... oraya yalnız gidiyordum. Eğer kendimi öldürtürsem, Lyri'nin aptallığı yüzünden beni öldürmek için beni hayata döndürmenin bir yolunu bulacağından oldukça emindim.

Tekrar çıkmadan önce tereddüt ettim ve yatağımın başucundaki gardiyan anahtarlarına baktım. Ben... Kardeşimin arkasından iş çevirmesine izin vermezdim ama anahtarları almak da mantıklıydı. Hastaysa ya da ölüyorsa yardıma ihtiyacı olabilirdi.

Ağır anahtarlığı cübbemin cebine sokarken parmaklarım hafifçe titredi, ağırlığı dayanıksız malzemeyi ağırlaştırıyordu. Dikkatsizlik yüzünden yanlışlıkla kendimi bıçaklamamak için hançeri hâlâ kınında tutarak koridora geri döndüm ve sondaki çift kapıya doğru aceleyle ilerledim.

Tam önlerinde aniden durduğumda, diğer tarafta nöbet tutan muhafızların boğuk, gürültülü seslerini dinlerken endişeyle kıpırdandım.

yan yana durmuş, bütün gece nöbet tutmanın sıkıntısını hafifletmek için birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Morik'i gece kıyafetleriyle görmek kimseye yakışmazdı. Moric'in gecenin köründe elinde bir hançerle, ipek gömleği ve cübbesi içinde terleyerek hyll'd a dolaşması da muhtemelen pek hoş karşılanmazdı.

Zindana ulaşmamın başka bir yolu var mıydı? Mabs adına, burası *benim sığınağımdı* ve kendi odamda kapana kısılmış gibi hissediyordum! Kapılardan uzaklaşarak döndüm ve aceleyle koridordan aşağı indim. Personel merdiveni vardı. Orayı kullanabilir ve hyll'in büyük ölçüde görünmeyen kısımlarında dolaşırken kaybolmamayı -ya da fark edilmemeyi- umabilirdim. Koridorun sonundaki pencereden baktığımda, gökyüzünün denizin ufkunda koyu bir pembeye dönüşmeye başladığını görebiliyordum, bu da şafağın yaklaştığını işaret ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, personelin günlük işlerine başlamak için ne zaman uyanmaya başladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Herhalde şafaktan önce değildir? Eğer öyle olsaydı, buna bir son vermem gerekirdi. Her gün şafaktan önce kalkma düşüncesi beni ürpertiordu.

Sadece taş üzerine ince bir halıyla döşenmiş sade merdivenlerden aşağı inerken ayaklarım narin terliklerimin içinde terliyordu. Özel odalarımın etrafına serilmiş görkemli halılara hiç benzemiyordu. En son ne zaman değiştirildiklerini merak ettim - tüm personel alanlarında bu kadar ince ve kaba zemin kaplamaları var mıydı?

Daha en alt basamağa ulaşmadan, önümdeki ahşap kapının ardında sesler duydum. Panikledim, sanki kapıdan içeri girerlerse beni görmelerini engelleyecekmiş gibi kendimi duvara yapıştırdım. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Burası benim evimdi. İstedğim yere gidebilirdim.

Belki de düzgün giyinmeliydim.

Artık geri dönmek için çok geçti. Yaratığın iyi olduğundan emin olmalıydım - onu ihmal ettiğimiz için çoktan ölmediğinden, çünkü onun... bilmiyorum, içmek için kaynar suya ihtiyacı olduğunu ya da sadece canlı böcekleri yediğini ya da garip pembe rengini korumak için her iki saatte bir aside batırılması gerektiğini fark edemediğimizden emin olmalıydım. Onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyorduk ve onu birkaç değersiz battaniye ve damak *tadımıza* hitap eden yiyeceklerle kilit altında bırakmıştık. Bu büyük bir haksızlıktı.

Kapının arkasındaki sesler azaldı ama geri dönmediklerinden emin olmak için birkaç dakika daha hareketsiz kaldım. Sonra kapıyı yavaşça araladım, büyük bir gıcırtı çıkardığında irkildim ve loş koridorda neredeyse koşarak ilerledim.

"Hey!" Arkamdan gelen sert bir ses nabzımın korkuyla atmasına neden oldu. "Kimsin lan sen-"

Boğuk bir nefesle sözlerini kestiler. "Hag'in taşakları, yani M- Moric. Size... herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Zorlukla nefes alarak durdum ve sessiz, boğuk bir ses çıkardım, gözlerimi sıkarak kısa süreliğine kapattım. Çenemi kaldırarak döndüm ve gece kıyafetlerimin içinde saçlarım dağınık bir şekilde dururken toplayabildiğim kadar vakarla bana aval aval bakan vint'e baktım. Ellerimi arkamda birleştirerek hançerin kabzasını sıkıca kavradım.

"Evet, yapabilirsin." Yüzümün sinir terinden fazla parlak olmamasını umarak burnumu çektim. "Belki beni şu adrese yönlendirebilirsiniz..." Çılgınca zindanın yakınında başka hangi odaların olduğunu hatırlamaya çalıştım, sonra ağzımdan kaçırdım, "Yeraltı! Ben... Ben yeraltını ziyaret etmek istiyorum."

Hyll'de bir Morik'in hiç ziyaret etmediği bir alan olmasına rağmen yeraltının nerede olduğunu biliyordum. Lyri ve ben çocukken hyll'in ana katının altındaki cereyanlı, tonozlu alanda saatlerce oynamış, sandıklar arasında birbirimizden saklanmış ve geçmişteki Moriklerin zırhlarını ve modası geçmiş kıyafetlerini denemiştik.

Vint tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Sen... Alt kat, Moric? Neden sen-"

Durdu, kendimi sert bir kaş kaldırmaya zorladığımda yanakları karardı. Personele -herhangi birine- hükmetmekten nefret ediyordum ama soru sormasını da istemiyordum.

Gerçi personelin de muhafızlar kadar dedikoducu olduğuna şüphe yoktu. Hemen koşup başka kim kalkmışsa -*neden* bu kadar erken kalkmışlardı- Moric'i darmadağın bir halde gördüğünü, bu Allah'ın belasası saatte alt kata ulaşmak için çılgınca bir arayışla personel odalarından geçtiğini söyleyeceğinden emindim.

"Annemin geri almak istediğim bir eşyası var." Annemi bir yalan olarak kullandığım için kendimi çok suçlu hissediyordum ama personelin bir şeylerden şüphelenip hyll'in o bölgesini karıştırmasına kesinlikle izin *veremezdik*. Ya yaratık acı içinde çılgılık atmaya başlarsa? Duyarlardı. *Anlarlardı*.

"Elbette," demek için acele etti ve tereddütlü bir adım attı. "Yapabilirim... Size eşlik etmekten ya da bir muhafız getirmekten mutluluk duyarım-"

"Gerek yok." Çenemi daha da kaldırdım ve yanağımı gıdıklayan dağınık örgüyü görmezden gelmeye çalıştım. "Eğer bana doğru yönü gösterebilerseniz."

"Evet, elbette," diye tekrarladı, bir adım daha atmadan önce hafifçe eğildi, sonra bir kez daha eğildi, sanki o da benim kadar telaşlanmıştı. "Bu koridoru sonuna kadar takip edin, sonra sağdaki son kapıdan girin. Bu sizi alt kata götürecektir. Ama orası... orası oldukça tatsız. Beni tercih etmeyeceğinize emin misiniz?"

"Ben kendim gitmekten gayet memnunum. Teşekkür ederim." Ona hafifçe başımı salladım ve hançeri fark etmemesi için cübbemin kıvrımlarının altına sokarak kendimden emin adımlarla uzaklaştım. Terliklerimden biri neredeyse düşerek tökezlememe neden oluyordu ama hemen ayağımı düzelttim ve sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ettim.

Doğru kapıyı bulup açana kadar vint'in hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum, karşıma çıkan pis taş duvarlı koridor karşısında dehşete düşmüş gibi görünmemeye çalışıyordum. Tavandan sarkan Scurig ağları tozla kaplıydı ve kirli zeminde çöpler vardı, ancak fenerimin ışığı alt kata ulaşmak için tam olarak nelerin üzerinden geçmem gerektiğini seçemeyecek kadar zayıftı.

Vint hâlâ beni izliyordu, bu yüzden çenemi kaldırdım ve dar koridora adım attım, kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve beni neredeyse karanlığa gömdüm. Bir ağ yüzüme sürtünüp kulağıma ve yanağıma çılgınca vurduğunda ciyaklamamaya çalıştım, bacaklarımın derimin üzerinde sıçradığını hissedebildiğime ikna oldum.

Uyku pantolonumun ipeksi kumaşını buruşturdum, paçaları kirli zeminde sürüklenmesin diye korkunç bir şekilde kırıttım. Belirsiz şekillerin üzerinden parmak uçlarımla geçerken, fenerimin pembe ışığı küçük bir kemik yığınının üzerinden kayınca ürperdim. Sonra bir şey *hareket* etti.

Buranın havası berbat kokuyordu, odamın etrafına serpiştirilmiş kurutulmuş dolna sapsaplarından gelen tatlı bitki kokusuna hiç benzemiyordu. Önümdeki karanlıkta bir şey cıvıldadığında dehşet içinde soluğumu tuttum, bir sürü minik bacak taşların üzerinde tırmalıyordu.

Lyri ve ben çocukken bu kadar korkunç olmamıştı, değil mi? Ya da belki de öyleydi ve ben umursamamıştım. Zaten günlerimizin çoğunu çamur ve çimen lekeleriyle kirli geçirirdik. Ve Lyri scurig ağlarını asla umursamazdı. Bahçede oynarken o korkunç yaratıkların elinin üzerinde gezinmesine izin verirdi. Ayrıca çılgınlık atmam için onları yüzüme doğru iterdi.

Böceklerden *nefret ederdim*. Mabs adına, öteki dünya yaratığının yemek için böceklere ihtiyaç duymadığını umuyordum. Kanatları, kısıkaçları ve çok fazla bacağı olan küçük, kıllı şeyleri yerken onu izleyemezdim.

Nemli koridordan küçük, yuvarlak bir antreye çıktığımda rahat bir nefes aldım. Feneri yere bırakıp ellerimi saçlarımın, yüzümün ve cüppemin üzerinde çılgınca gezdirdim ve üzerime hiçbir yaratığın yapışmadığından emin oldum.

Gecenin erken saatlerinde kullandığımız kapı solumdaydı ve oradan üç kapı daha açılıyordu. Biri alt kata, biri savaş zamanlarından kalma silahların depolandığı kasaya ve sonuncusu da zindana açılıyordu.

Zindanın bu kapısını kilitlediğimi unutmuştum, bu yüzden anahtarları yine de yanımda getirdiğim için şanslıydım. Sessiz kalmaya çalışarak anahtarları karıştırdım ama doğru anahtar kilide sokmadan önce fenerimin yan tarafına çarparak tıngırdadılar. İrkildim, yavaşça çevirdim ve bir çınlama duydum.

Artık buradaydım ve yaratıkla yalnız kalacağım için korkunç derecede gergindim. Beni güvende hissettirecek ne Lyri ne de Seis vardı. Mabs, tamamen aptallık mı ediyordum? Ya yaratık sadece çaresizmiş gibi davranıyorsa? Ya beni yalnız gördüğü anda asit tükürdüyse, ateş püskürdüyse ya da derisinin altından ölümcül tüyler fırlattıysa?

Kapı gıcırdayarak açılıp zindana inen karanlık merdiven ortaya çıkınca donakaldım. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Yaratığın nefes alışını bile duyamıyordum. Bu beni harekete geçirdi ve hala uyku pantolonumun paçalarını temiz tutmaya çalışarak merdivenlerden aşağıya doğru sürünmeye başladım.

Ara, bana bilgelik ver. İçimden eski duayı ettim. Hag, bana cesaret ver.

Mabs, lütfen bu gizemli öteki dünya yaratığının ellerinde korkunç bir şekilde ölmeme izin verme.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Meşaleler burada hâlâ yanıyordu -yaratığı tamamen karanlıkta bırakmamıştık- ve şafak vakti fenerimin pembe ışıltısı taş duvarlarda titreyen beyaz ateş ışığının üzerinden kayarak hücreler arasındaki geniş yürüyüş yolunu aydınlatıyordu.

Yaratığın yaklaştığında keskin, korkulu bir nefes aldığını duydum, bu beni daha da kötü hissettirdi. Uyku pantolonumun tozlu zeminden kirlenmesini artık umursamadan aceleyle geçitten aşağı indim, ama hücrelerine varmadan önce kınlı hançeri dikkatlice pantolonumun arkasındaki kemerin içine soktum. Hançeri görmesinin bana güvenmesini sağlayacağını sanmıyordum.

Hücrelerine ulaşır onu daha iyi görebilmek için feneri kaldırdığımda kalbim küt küt atıyordu. Hâlâ daha önce oturduğu yerde, yatağının köşesinde duvara yaslanmış, kürkünü dizlerinin üzerine çekmiş bir şekilde oturuyordu.

Gözyaşları içinde kalan yüzü eskisinden çok daha solgundu ve tuhaf gözlerinin kenarları kırmızıydı ve şiş görünüyordu. Yüzündeki tek renk lekesi burnuydu, şimdi parlak bir pembeydi ve bana bakarken ıslak bir şekilde burnunu çekti ve sildi.

Suçluluk duygusu neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Beni anlayamazdı.

Yemek sepetine ve suya dokunulmamıştı ama en azından o hâlâ hayattaydı. Yine de ağlamanın bizim için olduğu gibi onun türü için de aynı anlama gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu - belki de üzgün değildi. Belki de... ölmek üzere olduğu için tüm iç sıvılarını dışarı sızdırıyordu.

Panikle feneri yere bıraktım ve cübbemin ceplerini karıştırdım. Personel odasından geçerken kemerim gevşemişti ve ipek c ü b b e m i n bir tarafı cebimdeki ağır gardiyan anahtarları tarafından aşağı çekiliyordu. Ama diğer cebimde işlemeli mendilimi buldum.

"İşte." Mendili tereddütle parmaklıkların arasından uzattım, göğsüm bu edim yüzünden daha fazla suçluluk duygusuyla daraldı. Eğer gerçekten ölesiye su sızdırıyorsa, lanet olası bir mendil işe yaramayacaktı.

Yine de almak için hareket etmedi. Önce ona, sonra bana baktı ve korkunç yatağında donup kaldı. Ama en azından ağlamayı -ya da sızlamayı- kesmişti.

Eğer şok gözlerinden akan yaşları durdurmuş olsaydı.

Yüzüm alev alev yanarken, elimi geri çektim ve boğazımı temizledim, gevşek saçlarımdaki boncuklarla oynamak için uzandım. Bu onun bakışlarını boncuklara çekti ve gergin omuzlarının biraz olsun gevşediğine yemin edebilirdim. Belki de... belki de beni daha önce tanıdı.

"*Arryoo gunuh keel mee?*" diye mırıldandı.

Ne dediğini ve nasıl cevap vereceğimi bilmeden yutkundum ve sepeti ve şişeleri işaret ettim. "Yemek mi istiyorsun? Ya da içmek?"

Onlara baktı, bakışları temkinli olmaya başlamıştı. O zaman bize güvenmiyordu. Elbette güvenmiyordu. Lyri ortaya çıktığı anda onu yere sermişti, sonra da biz onu *zindana* atmıştık.

"Özür dilerim," diye tekrar ağzımdan kaçırdım. "Ne yapacağımızı bilemedik."

Şimdi de aynı ihtiyatla bana bakıyordu, pembe ağzı titriyordu ama neyse ki artık gözyaşı akıyordu. Gözleri iri ve sulu görünüyordu, gözyaşlarının parıltısı gözlerinin mavisini daha da parlaklaştırıyordu, tıpkı nehir kenarlarını kaplayan ve şelalelerden fışkıran kristaller gibi.

Kendimi ona bakarken buldum, her şeyi kavırıyordum. Burnu oldukça büyüktü ve bir vint burnunun keskin kenarından daha yuvarlaktı. Çenesi de daha genişti ve pembe dudakları garip bir şekilde dikkat dağıtıcı bir şekilde dolgundu.

O yuvarlak kulakları görünce bir kez daha üzüldüm. Böyle mi doğmuştu, yoksa birileri onu biçimsizleştirmiş miydi? Ne tuhaf, minicik kulaklar. Kulakları bir tencerenin kulpları gibi oldukça dışarı çıkıktı ve bir lobunda altın bir halka olduğunu fark ettim, bu da ilgimi çekti. Vints bizim de kulaklarımızı delmişti. Bu tamamen dekoratifti ama diğer piercingler bir vint'in hayatındaki belirli dönüm noktaları için gelenekseldi ve kraliyet mensupları herkesten daha fazla piercing takardı.

Uzun bir süre sessizce birbirimize baktık. Bakışlarının yüzümde dolaştığını görebiliyordum, tıpkı benim ona yaptığım gibi aramızdaki tüm farklılıkları inceliyordu. Bu beni yıllardır hissetmediğim bir şekilde utandırdı. İnsanlar artık bana pek *bakmıyordu*; beni gördüklerinde eğiliyor, başlarını saygıyla eğiyor ve gözlerini kaçırıyorlardı. Bir Morik'e cesaretle bakmak küstahlık olarak görülüyordu.

Ama bu yaratık açıkça bana bakıyordu, beni gerçekten *görüyordu*. Benim bir Morik olduğumu bilmiyordu - muhtemelen Morik'in ne olduğunu bile bilmiyordu. Ben onun için sadece garip bir yaratıktım, tıpkı onun benim için olduğu gibi.

Hücreden alçak bir gurultu sesi geldiğinde yüzü pembeleşti ve hızla başka tarafa baktı. Ama sesin ne olduğunu anladım; aç bir karın. Her nedense, bu sıradan ses onun bazı

hala aklımın bir köşesinde duran korku. Belki de o kadar farklı değildik. Bazı kısımları bir şekilde tanıdık geliyordu. Göbeği. Delinmiş kulağı. Guruldayan midesi, bana yemeğe ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Ama yemiyordu. Belki yiyemiyordu, belki de denemeyecek kadar korkuyordu. Ve ona güvenli olduğuna dair güvence vermenin bir yolu yoktu. Tabii...

"Benimle... benimle bir yemeği paylaşır mısın?" Yavaşça kendimi yere bıraktım ve topuklarımın üzerine oturdum. Bornozum ve gece kıyafetlerim korkunç derecede kirlenmiş olabilirdi ama umurumda değildi. Tamam, biraz umursuyordum. Ama daha çok yaratığın mümkün olduğunca rahat etmesini sağlamakla ilgileniyordum.

Onu hücreye kapatan ben olduğumda.

Hareket etmedi, ben de ona küçük bir gülümseme vermeyi denedim ve tekrar yiyecek ve suyu işaret ettim. Yine kıpırdamayınca somunu kırıp kemiriyormuş gibi yaptım ve tekrar işaret ettim.

Başını salladı, bu da benim daha dik oturmamı sağladı. Bu bizim için de aynı anlama mı geliyordu? Hayır mı diyordu?

"*Aiduno wutitt iz,*" diye mırıldandı, kürklerin altında daha derine sokularak. "*Mnaht gunuh eeditt.*"

Ben kucığımdaki mendille endişeyle oynarken tekrar sessizliğe gömüldük. Gözleri aşağıya kaydı, ben de onun bakışlarını takip ederek kendi ellerime baktım. Daha önce benimki gibi ten rengine sahip birini hiç görmemiş miydi? Doğrusu, *bu* dünyadan pek çok kişi kraliyet vintini hiç görmemişti. Bu derin, zengin mavi tona sahip olanlar sadece bizdik. Diğer tüm vintler yaşlandıkça solgunlaşan siyah ya da gri bir **t e n e** sahipti.

İlk iki parmak eklemimin arasında, tüm parmaklarımın arkasına gömülü küçük halterler vardı. Moric'in varisi yetişkinliğe ulaştığında, törenlerde kollarımızı saran ince zincirlerle ellerimiz süslenebilsin diye burası delinirdi. Ben kendiminkini annem öldüğünde erken almıştım, böylece tahta çıkarken uygun şekilde süslenebilecektim.

Parmaklarımı esnettiğimde metalin derimin altında kaydığını hissedebiliyordum. Resmi olarak Moric adını almak için giymek zorunda kaldığım tören kıyafetleri ve zincirler taze piercingleri acı verici bir şekilde çekiştirmişti ama artık iyileşeli çok olmuştu.

Yaratığın midesi tekrar guruldadığında başımı kaldırdım ve sefil bir şekilde ona baktım. "Lütfen ye," diye yalvardım. "Güvenli, sana söz veriyorum."

"Sssafe," diye tekrarladı temkinli bir şekilde ve gözlerim açılırken parmaklıkları kavramak için sıçradım. "*Yooall kepp sayindatt urrleer. Sa-aafe. Ne demek bu?*"

"Evet, evet." Ona cesaret verici bir şekilde başımı salladım. "Güvenli. Güvende. Sen güvendesin." "Ssafe," dedi tekrar, beni şüpheyile izliyordu. Ama sonra içini çekti ve

arkasına yaslandı, yüzünü başka yöne çevirdi ve kürkünü çenesine kadar çekti.

Yavaşça arkama yaslandım, ağzım sefil bir kaşla aşağıya doğru çekildi. Bu imkansızdı. *Anlamsızdı*. Lyri birdenbire birbirimizi anlamamızı sağlayacak sihirli bir iksir üretebilecek gibi değildi.

Bu zavallı yaratığı burada tutmanın bir anlamı yoktu. Canavar gibi davranıyorduk. Ve onun benim bir canavar olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Seni serbest bırakacağım," diye mırıldandım, bakışlarımı cübbemin cebine indirdim ve Lyri'nin ne yapmak üzere olduğumu öğrendiğinde yüzünde belirecek öfkeli ifadenin görüntüsünden kurtulmaya çalıştım. Mabs, kardeşim bana çok kızacaktı.

Cebimden ağır anahtar halkasını çıkardığımda, yaratığın hareketsiz kaldığını ve keskin bir nefes aldığını hissettim. Titrek bacaklarımın üzerinde yükselirken ona gülümsemeye çalıştım. Hançer hâlâ sırtıma dayalı duruyordu, deri kılıfı tenimden ısınmıştı.

Bana saldırırsa kullanabilir miyim?

Anahtarlarla oynarken endişeyle ona baktım. Ben Lyri değildim. Bir savaşçı değildim. Kılıç oyunlarında berbattım. Ve vücudum sıkıcı toplantılarda oturmaktan ve kamaramda üzülmekten başka pek bir şey yapmadığı için daha yumuşak ve zayıftı. Hiçbir şey Lyri'nin güçlü, sıırım gibi vücuduna benzemiyordu.

"Seni boşluğa geri götüreceğim," dedim ona, sonra kafesin kilidini açıyormuş gibi yaptım ve iki parmağımı kullanarak bizi hyll'den misafir odasına doğru yürürken canlandırdım.

"*Yur leddin meegoh?*" Yaratık doğruldu, kürkü kucağına kaydı ve bana gömleğinin kısa, yırtık pırtık eteğinin altındaki soluk karnını gösterdi.

Ön tarafındaki amblemi anlamaya çalıştım ama yapamadım. Üzerinde anlaşılmasız işaretler olan garip bir görüntü. Bakışlarımı başka yöne çekerek kendimi ona dikkatle bakmaya zorladım ve tekrar hareketleri taklit ettim, sonra onu ve beni işaret ettim.

Hızla başını salladı - bunun ikimiz için de aynı anlama geldiğini ummak zorundaydım - ve yataktan fırladı. Dizlerinin titrediğini, uzun bacaklarındaki ince tüylerin diken diken olduğunu ve derisinin soğuktan karıncalandığını görebiliyordum. Bu sadece kararımın doğruluğunu pekiştiriyordu. Onu burada bırakamazdık. Bu yanılttı. Çok yanılttı.

"Lütfen, Mabs adına, bu lanet hücreyi açtığım anda beni öldürme," diye mırıldandım kendi kendime, yüzükteki doğru anahtarı bulup titreyen parmaklarımla kilide uzanırken.

Yaratık geride durdu, kollarını kendine doladı ve sessizce beni izledi. Kilit tıngırdayıp kapı açıldığında nabzım boğazımın boşluğunda gümbürdüyordu.

İkimiz de kıpırdamadık. Dudaklarımı sinirli bir şekilde yaladım ve anahtarları cebime koydum, sonra pantolonumun önünün ne kadar kirli olduğunu fark edince kızardım. Aceleyle kiri temizlemeye çalışarak bir adım geri attım, sonra feneri elime aldım.

"Biz... biz çok sessiz olmalıyız. Ve dikkatli." Üç parmağımı ağzımın üzerine bastırdım, "sssst" in sözsüz işareti - sessiz kalmak için - ve anlaması için dua ettim.

Birkaç saniye sonra yavaşça başını salladı. Önce bir adım, sonra bir adım daha yaklaşırken hiç ses çıkarmadı. Sanki incinmekten korkan kendisiymiş gibi çılgınca titriyordu. Bu beni biraz olsun rahatlattı ve ona cesaret verici bir gülümseme vermemi sağladı.

Bu yaratığın tehlikeli olduğunu hiç düşünmemiştim.

Hâlâ korkmuş görünüyordu, özellikle de beni takip etmesini işaret edip hücreden uzaklaşmaya başladığımda. Sonra Lyri'nin onu arkama aldığım için beni ne kadar azarlayacağını fark ettim, bu yüzden durdum ve bana yetişmesini bekledim.

Hücresinin hemen dışında titreyerek olduğu yerde donup kalmıştı. Küçük bir adım daha yaklaştım ve tekrar beni takip etmesini işaret ettim.

Söylemedi. Bunun yerine yutkundü ve mırıldandı: "*Arryoo gunuh egzpurmen onmai dik?*"

Sesindeki soruyu duyabiliyordum. Orada öylece durup çaresizce ona baktım, keşke onu anlayabilseydim - korkularını hafifletebilseydim. Sadece ona *yardım* etmek istedim.

"Gitmeliyiz." Yalvaran ses tonumun onun için açık olduğunu umarak bir adım daha yaklaştım. "Lütfen. Acele etmeliyiz. Herkes yakında uyanacak."

Bana baktı, çenesi yine titriyordu ve bu beni son derece endişelendirdi. Oh Mabs, yine ağlamaya mı başlayacaktı? Buna dayanamazdım.

"Lütfen," diye tekrarladım. "Güvendesin. Söz veriyorum. Sana zarar vermeyeceğim."

"Güvenli," diye yineledi, ancak beni taklit ettiğini ve kelimeyi gerçekten anlamadığını biliyordum. Yine de onu yatıştırmak umuduyla başımı salladım.

Birkaç saniye sonra sert bir nefes verdi ve etrafına bakındı. Bana sertçe başını sallayıp ilerlemeye başlamadan önce ilginç yüz hatlarına bir tür kararlılığın yerleştğini görebiliyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O yanıma gelene kadar bekledim, ona bakarken gözlerim büyüdü. Benden çok daha uzun ve genişti. Ve bu kadar yakınken onun kokusunu alabiliyordum. Korku terinin kokusu vardı ama rahatsız edici değildi. Altında sıcak ve yumuşak bir şey vardı, kokusunu ciğerlerime çekmek ve orada tutmak istememe neden olan bir şey. Bu bana Thinir'de soğuk aylarda her zaman servis edilen, aromatik maddelerle pişirilmiş meyvelerden yapılan ve şekerlenmiş tuzlu et parçalarıyla süslenmiş hafif hamurlu bir kekin üzerine yığılan lokl tatlısını hatırlattı. Benim favorimdi.

Bana baktı, bakışları korku ve merak karışımıydı. Değerli saniyelerimi boşa harcadığımı fark ederek gözlerimi kaçırdım ve tekrar yürümeye başladım.

Sessizce beni zindandan dışarıya kadar takip etti ve merdivenlerden antreye çıktı. Hangi yoldan gideceğimi düşünürken donup kaldım. Az önce kullandığım yoldan misafir odalarına nasıl gideceğimi bilmiyordum ama onu gece buraya getirmek için geldiğimiz yolu hemen hemen hatırlıyordum.

Zindanda ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama umarım daha fazla personel uyanmamıştır. Hyll hâlâ sessizdi ve şafağı çoktan geçmiş olamazdı. Yine de girişten çıkmadan önce cübbemi silktim ve beceriksizce yaratığa uzattım.

"Yüzünü... yüzünü saklamak için," diye fısıldadım, bakışlarım yarı çıplak vücudunu tararken öfkeyle kızardım. "Böylece pek dikkat çekmiyorsun."

Elimdeki bornoza baktı, sonra yavaşça uzanıp onu aldı. Neyse ki büyük ve dökümlü olarak tasarlanmıştı, bu yüzden geniş omuzlarına tam oturdu ve kolları garip soluk pembe ellerini örttü. Bacaklarının alt kısmı hâlâ görünüyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Titreyen parmaklarımla uzandım ve altın yelesinin üzerindeki başlığı kaldırdım. Parlak kristal mavisi gözlerinden sarkan tellerle bana baktı.

Tuhaf ama güzel gözler, diye düşündüm dalgınca, sonra yüzümün daha da ısındığını hissettim ve hızla geri çekildim.

"Gel." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüşürken kapıya doğru süründüm ve kulağımı kapıya dayayarak diğer tarafta kimsenin gizlenmediğinden emin oldum. Beni sessizlikten başka bir şey karşılamayınca kapıyı hafifçe araladım ve başımı dışarı uzattım.

Koridor boştu. Bu da başka bir personel koridoruydu - yaratığı buraya getirmek için kullandığımız yol - ve daha önceki o geveze vint'in beni neden o korkunç nemli koridordan alt kata değil de *bu* yoldan gönderdiğini merak ettim.

Aceleyle aşağı inmeye başladığımızda nedenini hemen anladım. Hyll'in farklı bir bölümüne, benim özel odamdan uzağa gidiyordu ve personel alanının sadece Moric'le ilgilenmek için ayrılmış ayrı bir bölümü olup olmadığını merak ettim. Bu oldukça savurgan görünüyordu.

Bu koridordan çıkan odalarda hiç personel sesi duymuyordum, bu da mantıklı geliyordu - misafirimiz yoktu, dolayısıyla misafir odalarıyla ilgilenmek için kimsenin burada olmasına gerek yoktu. Ancak koridorun sonuna yaklaştığımızda, merdivenin olduğunu bildiğim yerde, diğer uçtan iki ses yükseldi.

"İbne taşakları!" Tısladım, ağzımdan kaba bir ifade çıkınca hemen yüzüm kızardı. Tanrıya şükür beni anlayamadı. Çok utanırdım.

Hiç düşünmeden yaratığın bileğinden tuttum ve onu en yakındaki odaya sürükledim. Küçük bir depo ya da bir çeşit kiler olduğu ortaya çıktı, ahşap raflar tozlu kasalarla doluydu ve küçük alanı kaplıyordu.

Yaratığı gölgelerdeki uzak duvara doğru sıkıştırdım, içgüdülerim bizi gizli tutmam için beni yönlendirdi. Nefes alış veriş hızlanmıştı ve onunla birlikte rafların arasına sıkışıp şafak ışığının kaybolması için fenerime dokunurken kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyordum.

İki vinte yaklaşıyor, koridorda yavaşça ilerliyor ve yüksek sesli esnemeler arasında sohbet ediyorlardı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve bunu duyabileceklerinden emindim. Koridordan gelen zayıf sabah ışığı dolabın içine süzülüyordu ama biz gölgelerin arasına sıkışmıştık ve onlar içeri girmedikçe bizi fark edemezlerdi.

Neyse ki yaratık önümde sessiz kaldı. Birbirimize garip bir şekilde sıkışmıştık, vücutlarımız boğazımı ve kulaklarımı inanılmaz derecede ısıtacak şekilde birbirine yapışmıştı. Vintler yaklaştıkça koridordaki sesler daha da yükseliyordu ve ben çılgınca bizi görürlerse ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Tüm bunlar çok yakışıklıydı - Moric, kirli ve dağınık gecelik kıyafetleriyle, yarı giyinik bir dünya dışı yaratıkla birlikte bir personel dolabında saklanıyordu. Üstelik Mabs aşkına, benim *cübbemi* giyiyordu. Ne düşünürlerd ki?

Vintlerden biri kıkırdadı ve "Bu gardiyanlar sevişirken ne kadar çok çarşaf yırtıyor. Bir baregh ile bir gece geçirmek için neler vermezdim."

"Ne?" diğeri dehşete düşmüş bir kahkaha attı. "Seni ikiye bölerler, Mayri!"

"Hayır, onlar *olağanüstü* aşıklar olmalı." Seslerindeki sırtımayı duyabiliyordum. "Aletlerinin dibinde bulunan düğümü duymadın mı? İçine sığdırabilirlerse, boşalırken sizi birbirinize kilitliyor."

"Gerçekten mi?" Diğer vint'in sesi artık dehşete düşmekten çok meraklanmış gibiydi. Yüzüm yandı ve zavallı Seis'in pantolonundaki her zaman göze çarpan şişkinliği hayal etmemek için çok ama çok uğraştım.

"Mmm, ve görünüşe göre pençeleri o zaman ortaya çıkıyor. Seni düğümleyebilirlerse, bu onları o kadar sert boşaltır ki *en az* bir dakika boyunca durmazlar. Çılgına dönüyorlar. Tüm bu süre boyunca sen sadece"-Vint hülyalı bir şekilde iç çekti

- "Altlarında, kocaman siklerinin üzerinde sıkışıp kaldılar."

Tüm vücudum utançtan yanıyordu. Tanrı'ya şükür ki diğer yabancı bu kaba konuşmayı anlayamamıştı. Tüm personel böyle şeyler hakkında bu kadar *açık mıydı*? Muhtemelen öyleydiler. Lyri öyleydi ve o da benim gibi bir asildi. Ama Lyri bir dehşet kaynağıydı, her ne kadar baregh muhafızlarıyla olan ilişkilerinin *bu* yönünü bana hiç anlatmamış olsa da.

Diğer vint boğazını temizlemeden önce bir an sessiz kaldı. "Belki ben... belki bugün barakaları temizlemenize yardım edebilirim."

Bir kahkaha sesi duyuldu ve hem ben hem de yaratık sıçradık. "Demek *şimdi* de muhafızların yatak odalarında sinsice dolaşmak istiyorsun. Tamam, yardım edebilirsin ama önce şu fazladan çarşafları bulmamız gerek."

Oh Hag'in topları, çarşaflar bu dolapta mıydı? *Lütfen çarşafların bu dolapta olmasına izin verme.*

"Buradalar."

Bu dolaba girmediklerini, koridorun diğer tarafındaki başka bir kapıyı açtıklarını fark edene kadar dehşetten gözlerim karardı.

"Muhafızların yerine misafir çarşaflarını mı kullanacağız?" diye sordu asmalardan biri kuşkuyla. Katlanmış çarşafları kollarına yığarlarken kumaş hışırtılarını duyabiliyordum.

Diğeri, "Moric misafir kabul etmez, bunun için minnettarım," dedi. "Kibirli soylulardan nefret ediyorum. Seneschal'a haber vereceğiz, böylece daha fazla çarşaf siparişi verebilir, ama muhafızları çarşafsız bırakamayız."

"Pekala."

Kapanan bir kapının gıcırtısı duyuldu, sonra ayak sesleri uzun koridorda geri çekildi. Hareket etmedim, gerçekten gittiklerinden emin olmak için dinlemeye devam ederken kulaklarım seğirdi.

Yaratık bana karşı kıpırdamıyordu ama iri bedeninde hâlâ belli belirsiz bir titreme hissedebiliyordum. Korkudan terlemiş kokusu keskinleşmişti ve ipeksi geceliklerimin içinde kendini çok sıcak hissediyordu.

Hâlâ ön tarafına doğru bastırılıyordum, edep sınırlarını aşacak kadar yakındım ama... kendimi kıpırdamaya zorlayamıyordum. Ondan bir baş kısıydım ve karanlıkta boğazındaki belirgin çıkıntıya baktım, uzanıp parmak uçlarımı üzerinde gezdirmek için garip bir dürtüye direndim, özellikle de yutkunurken eğildiğinde.

Koridorun uzun saniyelerdir tamamen sessiz olduğunu fark edince aceleyle geri çekildim ve yanan yüzümü saklamak için döndüm.

"Neredeyse geldik," diye anlamsızca fısıldadım, koridorun boş olup olmadığını kontrol etmek için dolaptan dışarı baktım.

Dışarı çıkıp koridorun sonundaki merdivene doğru aceleyle ilerlerken yaratık sessizce beni takip etti. Misafir odasına ulaştığımızda, iyi olup olmadığından emin olmak için arkama baktım.

Gözlerini kocaman açmış etrafa bakıyordu, biraz şaşkın görünüyordu. Onu bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Burası sadece bir koridordu, duvarlar Amaranthine Ormanı'ndan gelen pırıl pırıl yanardöner ahşapla kaplanmıştı, perdeler beyaz parıldayan eşsiz bir tür gysian'dan yapılmıştı.

Misafir odalarının dekorunu pek beğenmedim. Çok şatafatlı ve gösterişliydi, misafirleri *önemli* hissettirmek için tasarlanmıştı. Kendi odamdaki mücevher tonlarını tercih ederdim.

Boşluğun bulunduğu misafir odasının kapısı korumasızdı ve dün gece onları gönderdiğimizi fark edene kadar duraksamama neden oldu. Artık bizim lehimize çalışıyordu. Yaratığın h e r nereden geldiyse oraya dönmesine izin vermeye çok yaklaşmıştım.

Birdenbire içimi bir umutsuzluk dalgası kapladı. Bu çok saçmaydı. O dünya dışı bir yaratıktı. Burada kalamazdı. Burada kalmasını *istememeliydim*. Belli ki korkmuş ve rahatsızdı. Yemek yemesi gerekiyordu.

Gitmesi gerekiyordu.

Kapıyı açıp boşluğu -bütün bunları başlatan şeyi- ortaya çıkarırken bu düşünce neden omuzlarımın çökmesine neden oldu? Neden bu yaratığı bir daha göremeyeceğim için üzgün hissediyordum? Onu anlayamıyordum. Ne olduğu ya da n e r e d e n geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kıyafetleri tuhaftı ve

Yüz hatları yumuşak ve yuvarlaktı, bir vint'inki gibi keskin ve güzel değildi. Cildi ağlamaktan hâlâ lekeli, saçları başının tepesinde karmakarışık. Ona **b a k m a k** hiç de hoş olmamalıydı, ama beni odaya kadar takip ettiğinde ve yüzümü ona döndüğümde gözümü alamadım.

Boşluğa bakıyordu, dehşet zaten solgun olan yüz hatlarını daha da ağartmıştı. Bir adım geri çekildi ve başını salladı.

"*Ai dunwunnuh goh froodat fing.*"

"İşte içinden geçtiğin şey bu," dedim ona nazikçe, boşluğu işaret ederek. Yaratık dün gece içinden yuvarlandığında siyahtan başka bir şey yoktu, ama şimdi renkler geri dönmüştü -kahverengiler, yeşiller ve gözlerinden daha soluk mavi parıltılar.

Diğer tarafta ne olduğunu merak etmeme neden oldu. Oradaki tüm yaratıkların gözleri onunki gibi mavi miydi? O mavi parıltılar, önümdeki varlığın devasa bir versiyonunun boşluğa bakıp geri dönmesini bekleyen gözleri miydi?

"İşte böyle geri dönülür," dedim, boşluğu cesaretlendirmek için başımı sallayarak. Ama endişesini anlıyordum, ben de o şeyin içinden geçmek istemezdim.

Ve şüphelendiğim şeyi doğruladı - buraya casusluk yapmaya ya da bir ordu için keşif yapmaya gelmemişti. Kendi dünyasındaki boşluğa kazara düşmüştü. Gerçekten de kelimenin tam anlamıyla *düşmüş* ve misafir odasının zeminine bir yığın halinde inmiş gibi görünüyordu.

Onu bir hücreye kapatmıştık.

Ağzım titredi ve bir adım daha yaklaşarak beni anlamamasına rağmen konuşmaya başladım.

"Sana nasıl davrandığımız için özür dilerim," diye mırıldandım, onun tuhaf kristal gözlerine bakarak. "Seni kilit altında tuttuğumuz ve sana bilmediğin yemekleri yedirmeye çalıştığımız için özür dilerim. Kardeşim seni yere attığı ve sen sadece... korkmuş ve kafan karışmışken kollarını arkadan bağladığı için özür dilerim. Lyri muhtemelen korkmamıştı ama ben de korkmuştum. Ben hiç... Biz daha önce senin gibi bir şey görmedik."

O da bir şey söylemedi. Tabii ki söylemedi. Mavi gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Umarım evinize sağ salim dönebilirsiniz. Ve karnınızı sevdiğiniz yiyeceklerle doldurun." Hiç düşünmeden elimi uzattım ve

Parmak uçlarımla çıplak karnına dokundum, sonra aşağılanmış bir nefesle boğulurken elimi hemen geri çektim. Mabs, benim neyim vardı?

Yaratık kıpırdamadan durdu, kısa dokunuşumla midesi alçaldı. Hâlâ bana bakıyordu ama şimdi daha sakın görünüyordu. Göğsü düzenli olarak yükseliyordu ve gözleri o kadar geniş değildi.

Pembe ağzı yavaşça yukarı kalkarak minik, sulu bir gülümsemeye dönüştü. Bunu görünce nabzım sıçradı, bakışlarım dudaklarında sabitlendi. Sıcak ve tatlı bir şey karnımı delip geçtiğinde, telaşla geri adım attım ve gözlerimi kaçırdım.

"Umarım bu seni çok fazla travmatize etmez ve hayatına geri dönebilirsin," diye mırıldandım, bornozumun altındaki iri bedenine bakmamaya çalışırken artık rahatsızdım. Mabs, gerçekten de bende bir sorun vardı. Hissettiğim şey... doğal değildi. O bilinmeyen bir yaratıktı. Bu *sapkınlıktı*.

"Lütfen, gitmelisiniz," diye mırıldandım ve tekrar boşluğu işaret ettim. "Birazdan kalkıp güne başlamam bekleniyor. Personel ya da muhafızlarım beni odamda bulamazsa kıyamet kopar."

Ne söylediğimi bilmemesine rağmen nefesini bıraktı ve boşluğa bir adım daha yaklaştı. Sonra dönüp bana baktı, dudakları yine minik bir gülümsemeye dönüştü ve nefesim kesildi.

"*Tengyoo*," dedi, sesi hâlâ kararsızdı ama çok çok daha sakindi. "*Ai dun- Ai dunnoh waddafuk izgowen onbut... tengyoo fur leddinmee goh*."

Az önce ne dediğini bilmek, onu anlamak arzusuyla göğsüm ağrıyordu. Ve sadece bir anomali, başka bir yerden gelen büyüleyici bir yaratık, sığınağıma düşen gizemli bir yabancı olduğu için değil. Ama nedense *onu* anlamam gerektiğini hissediyordum.

Sessizce durdum, boğazımın neden kederle kapandığından tam olarak emin değildim, onun boşluktan geçip sonsuza dek yok olmasını izledim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sürahiler

Hangisinin daha korkunç olduğundan emin değildim - o canavarlarla yüz yüze gelmek mi yoksa bile bile bir geçitten geçmek zorunda kalmak mı?

Bu his korkunçtu ama neyse ki kısa s  rd  . Tanıdık bir şekilde hışırdayan ve çatırdayan zemine tökezlemeden önce bir iki saniye boyunca organlarımın karıştığını ve göbek deliğimden emildiğini hissettim.

Ve hemen yüzüstü düştüm.

Ağzımdaki kiri ve eski yaprakları çıkarmak için sıçrayarak ba ımını kaldırdım ve etrafıma göz ucuyla baktım. Rahatlama tüm bedenimin yere çökmesine neden oldu. Ormana geri dönmüştüm.

  ılgınca titreyerek, kendimi yamaçtan yukarı kaldırmak için toprağı tırmaladım, sonra da dengesiz bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Önümde, orman zeminindeki geniş çukuru görebiliyordum; tam bir aptal gibi hafif eğimden aşağı yuvarlanırken açtığım yolu.

Gerçekten görmek istediğimden emin olmasam da kendimi arkaya bakmaya zorladım. Güneş yükseliyor, ormanı puslu bir ışıkla dolduruyor ve   ı man bir ağaç gövdesinin kovuğundaki neredeyse görünmez parıltılı yarığı görmemi sağlıyordu. İçinden geçebileceğim kadar geniş değildi, bu da demek oluyordu ki bu koca ormanda ayağımın takılıp doğrudan başka bir ucube *dünyaya* açılan ge ide düşmeme neden olan şey benim aptal   ansımdı.

Buna neredeyse inanamıyordum. Gerçekten kafamı çarpmış ve tüm bunları baygınken mi görmüştüm? Bu -açıkçası- çok daha mantıklı olurdu. Ama karmakarışık saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için elimi kaldırdığımda, kolumu kaplayan koyu renkli, ipeksi kolu gördüğümde donup kaldım.

Canavar -sa ında boncuklar olan güzel canavar- bana cübbesini vermişti. Ve ben hala onu giyyiyordum. Kumaşa baktım, simsiyahtı ve tuhaf bir yanardöner parlaklığı vardı, kolumu hareket ettirdiğimde rengi derin morlara ve altınlara dönüşüyordu.

Beni kurtarmak için geri gelmişti. Gözlerim ısınırken çenem titredi ve bir tür   okta olduğumu fark ettim. Burada öylece duramazdım. Kampa geri d  nmeliydim - diğer danışmanlar muhtemelen i  emekten d  nmediğimde   ıldırımı lardı. Organizat  rlerden birine söylemiş olabilirler. Çocuklar korkabilirdi.

Ayakkabılarım nemli yaprakların üzerinde kayarken, sabahın soğuk havasında titreyerek yokuşu çıktım. İpeksi bornozu etrafıma daha sıkı sararak ormanda sessizce yürüdüm, dün geceki kamp ateşinin kalıntılarını ve hala yere dökülen bira kutularını geçerek kampın kenarına g e l d i m .

İlk fark ettiğim şey arabalardı. Yakındaki Linden Falls kasabasından gelen şerifin arabasını merkez ofisin önüne park etmiş halde gördüğümde panikle ciğerlerim tekledi. Aman Tanrım, bir şey için tutuklanacak mıydım? Ormandan dışarı a d ı m ı m ı attım ve cübbemi daha sıkı sararak olduğum y e r d e durdum. Şerif, kamp organizatörlerinden Stan'le konuşuyordu, kalın bıyığı asık suratlı ağzını gizliyordu ve gözlerinde aviator güneş gözlükleri vardı. Ebeveynler burnunu çeken çocukları arabalarına götürüyordu ve diğer kamp danışmanlarından bazıları bir araya toplanmış, endişeli ifadelerle konuşuyordu yüzlerinde.

İlk başta kimse beni fark etmedi, ta ki April bakıp çılgılık atana kadar.

"Jugs!" Bana doğru koşmaya başladı, ben de titreyen bacaklarımın üzerinde yavaşça ilerledim. Bana ulaştığında kollarını boynuma doladı ve sertçe sıktı. "Aman Tanrım, iyi misin? Senin için çok endişelendik!"

"Ben... Ben iyiyim," dediğimi duydum, sesim titriyordu.

"Ne oldu?" Küçük eli benimkine kaydı ve beni kampa doğru götürmeye başladı. Stan'in karısı Mindy ona ve şerife katılmıştı ve üçü de bizi karşılamak için çimlerin üzerinde ilerliyorlardı.

"Jugs, aman Tanrım, iyi misin?" Mindy geri çekilmeden önce beni kucakladı, elleri omuzlarımdaydı. "Yaralandın mı? Ne oldu?"

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, ince bornozun altında kontrolsüzce titriyordum.

"Bize ne olduğunu anlatmak ister misin, evlat?" Şerifin sert sesi paniğin göğsüme saplanmasına neden oldu. Bana bakıyordu ve gözlüklerinin yansımasında solgun, sersemlemiş yüzümü görebiliyordum.

Ona baktım, ağzım sözsüzce açılıp kapanıyordu. Ona ne söyleyebilirdim ki? Bir portaldan canavarların dünyasına düştüğümü mü? Herkes uyuşturucu falan aldığımı düşünürdü.

"Kayboldum," diye mırıldandım. "Biz... biz ormanda takılıyorduk ve ben işemek için dışarı çıktım ve... kayboldum."

"Ne?" April bana bakıyordu. "Ama saatlerce seni aradık. Seni arıyorduk."

"Sanırım duymadım," diye mırıldandım, etrafımdaki herkesin bakışları altında geri çekilmek istiyordum.

Şerifin bıyığı seğirdi, kara kaşları güneş gözlüklerinin arkasından yukarı bakıyordu. "İçki mi içiyordun, evlat?"

"Jugs sadece bir bira içti." April kızardı, Mindy ve Stan'e gergin bir bakış fırlattı. "Ve sadece birkaç kişi içiyordu. Reşit olmayan kimse yoktu."

Mindy içini çekti ve bana kaşlarını çatan Stan'e baktı.

"Başka bir şey aldın mı, Jugs?" diye sordu. "Bize söyleyebilirsin. Sorun değil."

"Hayır!" Ağzımdan kaçırđım. "Ben bir şey almadım ve April haklı, ben sarhoş değildim. Yemin ederim."

Şerif sert bir sesle, "O zaman nasıl oldu da arkadaşlarının seni çağırđığını duymadın?" diye sordu.

Yutkundum ve mırıldandım, "Bilmiyorum. Çok uzaklara gitmiş olmalıyım."

"Bu gerçekten tehlikeliydi, Jugs." Şimdi Mindy de bana kaşlarını çatıyordu.

Büyük bir utançla çenem sallanmaya başladı ve gözlerim ateşlendi. Bitkin düşmüştüm ve olanlardan dolayı hâlâ şoktaydım. Vücudum son bilmem kaç saattir korkudan kaskatı kesilmişti ve şimdi herkes uyuşturucu alıp ormanda sızdığımı düşünüyordu.

"Ben bir şey almadım," dedim gözyaşları içinde. "Sadece kayboldum."

"Tamam, sorun yok." Mindy öne çıktı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Dinlenmen gerek. Sana biraz kakao yapayım. Jugs iyi bir çocuktur şerif," diye ekledi. "Bir şey alacağını sanmıyorum."

Şerif ellerini kalçalarına koyarak homurdandı. "Pekâlâ. Bir dahaki sefere daha dikkatli ol, tamam mı? Burada bir sürü insanı korkuttun."

Burnumu çektim ve başımı salladım, Mindy'nin beni kampa doğru götürmesine izin verdim, April yanımda ilerlerken Stan şerifle konuşmak için geride kaldı. April'in elinin tekrar benimkine kaydığını ve sıkığını hissettim, bu yüzden kampın dışındaki büyük insan kalabalığı bakarken rahatlamaya ihtiyaç duyarak elini sıkıca kavradım.

Ebeveynler benim dağınık halime endişeyle bakıyor ve çocuklarını hızla arabalarına bindiriyorlardı. Diğer danışmanlar endişeli gözlerle beni izliyordu ve benim yüzüm de bu halde görölmekten utanç duyarak kızarmıştı. Saçlarım karmakarışık, yüzüm ağlamaktan lekeli, gözlerim şiş ve burnum kıpkırmızıydı. Ormanda düştüğüm yerden çıplak kaval kemiklerime kir bulaşmıştı ve üzerimde hâlâ şortumun ve tişörtümün üzerine canavarın tuhaf ipeksi bornozu vardı.

"Neden burada ebeveynler var?" Ofisin dışına yığılmış küçük bavulları görünce sordum.

Mindy iç çekti. "April ve diğerleri bize senin kaybolduğunu söylediğinde şerifi aradık. Onun çocuğu yaz için burada, şerif yardımcısınıninki de öyle. Sanırım... Sanırım kasabada haber çabuk yayıldı. Pek çok aile çocuklarını almak için gelmeye başladı, çünkü biz... şey..."

"Öldürüldüğünü düşündük," diye ağzından kaçırdı April. "Çılgın bir psikopatın seni ormanda yakalayıp sürüklediğini düşündük."

"April," diye mırıldandı Mindy, sonra derin bir nefes verdi. "Evet, görünüşe göre kamp erken kapanacak."

Islak bir şekilde burnumu çektim ve titreyen bir elimle gözümü ovmak için uzandım. "Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil," dedi ama sözlerinin altındaki gerginliği duyabiliyordum ve gelecek yıl tekrar danışman olarak davet edilmeyeceğimi biliyordum. Bundan sonra olmaz.

Zayıf bir hıçkırık çıkardım, bütün gecenin dehşeti bir anda üzerime çöktü. Korkunç canavarlarla yüz yüze gelmek. Yere yıkılmak ve öleceğimi düşünmek. Soğuk, karanlık bir hücrede korkmuş, kafam karışmış ve titreyerek uyanmak.

"Oh, Jugs." April elimi sıktı. "Gidip sana battaniye getireyim. Titriyorsun."

Mindy beni bereket versin ki boş olan ofise götürürken o da kaçtı. Beni masasının arkasındaki sandalyeye oturtuktan sonra önümde çömeldi.

"Bana doğruyu söyle, Jugs." Sert gözlerle bana baktı. "Bir şey mi aldın? Şerife söylemem. Ama kampta uyuşturucu olup olmadığını bilmem gerek."

"Ben yapmadım," diye gözyaşları içinde ısrar ettim. "Yemin ederim. Ben hiç uyuşturucu kullanmadım. Nasıl uyuşturucu *bulacağımı* bile bilmiyorum."

Nefes verdi. "Diğerleri bir şey alıyor muydu?"

Burnumu ovuşturarak başımı salladım. "Hayır, sadece içiyorlardı."

"Bu tek başına harika değil," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve alnını sildi. "Pek çok ebeveynin çocuklarını reşit olmayan danışmanların sarhoş olduğu bir kampa göndermekten memnun olacağını sanmıyorum."

"Özür dilerim," diye hüngür hüngür ağladım, birayı satın alan ben değildim ve neredeyse hiç içmemiştim.

Bana sertçe baktı. "Birayı sen mi aldın?"

"Hayır!" Çılgınca başımı sallayarak ağızımdan kaçırdım. "Hayır, yemin ederim ve sarhoş değildim. Yarım kutu bile içmedim!"

"O zaman kim satın aldı?"

Sessizleştım, bornozun altında toplandım. Diğer danışmanlardan hiçbirini otobüsün altına atmayacaktım. Ne anlamı olurdu ki?

Ben bir şey söylemeyince Mindy iç çekti. "Gidip sana biraz kakao yapayım."

Ofise bitişik küçük mutfakta kayboldu ve birkaç saniye sonra April elinde bir battaniyeyle içeri daldı. Battaniyeyi omuzlarıma sararken ve ısınmama yardımcı olmak için kollarımı hızlıca ovarken ona sulu bir gülümseme vermeyi başardım.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu bornozu göstererek. "Dün gece bunu giymiyordun."

"Um, um..." Ne diyeceğimi bilemeden panikledim. "Ben... buldum. Üşümüştüm, o yüzden..."

"Oh, Jugs." Önümde diz çöktü ve ellerini çıplak, titreyen dizlerimin üzerine koyduğunda irkilmemeye çalıştım. "Senin için çok endişelendik. El fenerini bulduk ve *saatlerce* seni aradık."

"Özür dilerim." Gözyaşlarımı aceleyle yanaklarımdan sildim.

"Üzülme." Dizime yatıştırıcı bir masaj yaptı. "Çok korkmuş olmalısın."

Bu benim tekrar ağlamaya başlamama neden oldu, ağızım çılgınca titreyerek "Korkmuştum. Çok korkmuştum."

"Nasıl bu kadar uzağa gittin? Kelimenin tam anlamıyla senin adını haykırıyorduk." *Zindana kapatılmış başka bir dünyadaydım, bu yüzden seni duymadım.*

"Bilmiyorum," diye zırladım. "Özür dilerim."

Mindy elinde dumanı tüten bir kupayla yeniden ortaya çıktı, ben de tekrarladım, "Özür dilerim. Aileleri korkuttuğum için özür dilerim. Ve çocukları. Hepsi... Eve gidiyorlar mı?"

"Evet," dedi Mindy kupayı yanıma, masanın üzerine bırakırken acımasızca. "Bir danışmanın ormanda kaybolduğu haberinin yayılması uzun sürmedi. Şafaktan önce ortaya çıkmaya başladılar."

"Yani kamp yaz için kapanıyor mu?"

"Evet." April bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Hepimiz eve gidiyoruz. Ailem yolda."

Bunun üzerine başımı kaldırıp Mindy'ye baktım, koyu renk atkuyruğu gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı görüşümde pusluydu. "Ailemi aradın mı?"

Yüzünü buruşturdu, rahatsız görünüyordu. "Evet, tabii ki aradık. Um... bir hizmetçi ya da biri cevap verdi. Annenin uyuduğunu ve babanın da çoktan ofise gittiğini söyledi, yani..."

Başımı salladım, annemin 'uyuyor' olmasının muhtemelen bayıldığı anlamına geldiği gerçeğini dile getirmedim. "Babama ulaşmayı başardın mı? Yolda mı?"

"Uh..." Mindy April'a baktı. "Ona... ulaşamadık."

Canımın yanmasına izin vermemeye çalıştım. Beni gerçekten önemseydiğini düşünmüyordum, annem de pek önemsemiyordu ama oğullarının *kayıp* olduğu haberi en azından bir kez olsun babamın ofisten çıkmasına neden olmaz mıydı? Özellikle de bir hafta sonu?

"İstersen benimle kalabilirsin, Jugs." April dizimi sıktı, acıyan gözleri başımı eğmeme neden oldu. "Ailem için sorun olmaz. Belki."

"Hayır, sorun değil." Doğrudum ve burnumu çekerek yüzümü tekrar ovaladım. "Benim arabam var. Babamın buraya kadar gelmesi zaten mantıklı olmazdı."

Sesim tahta gibiydi ve April ile Mindy'nin birbirlerine baktıklarını gördüm. "İyi olduğunu öğrenince çok mutlu olacak," dedi Mindy, sesi daha yumuşaktı Şimdi.

Muhtemelen her şeyden çok olay çıkardığım için öfkelenecekti. Ama bunu söylemedim.

İkisine de sulu bir gülümseme verdim ve kupaya uzanarak ellerimi ısıtmasına izin verdim. "Kakao için teşekkürler. Tüm bunlara sebep olduğum için çok özür dilerim."

April yumuşak bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, Jugs, sen gelmiş geçmiş en tatlı adamsın." Tekrar dizimi sıktı ve ayağa kalktı. "Senin için eşyalarını toplamamı ister misin?"

"Sorun değil. Ben yaparım." Eve erken dönüp babama hesap vermek zorunda kalacağımı düşündükçe içimi bir korku kaplıyordu; gece ormanda neden dolaştığımı ve tüm kampı neden kapattığımı açıklamaya çalışacaktım.

Ona gerçeği söyleyemezdim. Muhtemelen beni hayatımın sonuna kadar bir yere kapatır, utanç verici bir aile sırrı gibi saklardı.

Battaniyeyi omuzlarımda tutarak dengesizce ayağa kalkmadan önce yanan sıcak kakaodan bir yudum almayı başardım. April hiçbir şey söylemeden beni ofisin arka kapısından çıkardı ve ön tarafta toplanan insanları görmek zorunda kalmayayım diye kısa mesafeyi geçerek danışman kabinlerine götürdü. Ağzım yine titredi.

"Teşekkür ederim," dedim ona gözyaşları içinde, bir gece önce beni biraz rahatsız etmiş olsa da arkadaşlığı için minnettar hissediyordum. Ama çakırkeyifti ve benim... kızlardan hoşlanmadığımı bilmiyordu. O iyi bir arkadaş ve iyi bir insandı.

"Keşke seni bulsaydık da bütün geceyi ormanda korkmuş ve yalnız geçirmek zorunda kalmasaydın." Elimi sıktı ve beni erkek danışmanların kaldığı kulübeye götürdü. Boş olduğunu görünce rahatlardım ve yatağımın altından çantamı çıkarmak için elini bıraktım.

"Çocuklar iyi mi?" Kıyafetlerimi gelişigüzel bir şekilde çantaya doldururken mırıldandım.

"Ne olduğunu bilmiyorlar ama sanırım birkaçı eve gittiği için üzüldü."

İçim suçluluk duygusuyla kasıldı. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Hey, bilerek kaybolmadın ya." Sırtımı okşadı ve tişörtlerimi benim için katlamaya başladı. "Ve her zaman gelecek yıl var, değil mi?"

"Mindy ve Stan'in beni gelecek yıl geri isteyeceklerini sanmıyorum," diye mırıldandım sefilce, parmak arası terliklerimi kapıp çantama tıktırırken.

Kulübenin kapısının açıldığını duyduğumda omuzlarım kamburlaştı, ardından Mike'ın boğuk sesi geldi.

"Hey, Jugs, ne oldu dostum?"

"İyi misin?" Todd y a n ı m d a belirdi, omzumu kavrarken kara gözleri endişeliydi.

Ona küçük bir gülümseme verdim, keşke tamamen bok gibi görünmeseydim. "Ben iyiyim.

Teşekkürler."

"Eve gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sorun değil," dedim çabucak. "Teşekkürler. Arabam burada, yani..."

"Baban tam bir pislik gibi görünüyor, dostum." Mike kollarını kavuşturarak ortaya çıktı. "Mindy'nin Stan'e senin kaybolmanla ilgili bir mesaj bıraktığını söylediğini duydum ve o burada bile değil."

Omuzlarım daha da kamburlaşırken April, "Mike," diye tısladı. Sessizce toplanmaya devam etmek için başımı çantamın üzerine eğdim.

"Um..." Todd'un sesi rahatsız geliyordu. "Neden seni eve bırakmıyorum? Arkadaşlarımdan biri gelip arabayı alabilir ve evine götürebilir. Sen... uzun bir yolculuk yapacak gibi görünmüyorsun, dostum."

"İyi olacağım." Ona sahte bir gülümseme vermek için başımı kaldırdım. "Cidden, ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Sadece yalnız kalmak istedim. Nerede olduğum hakkında yalanlar uydurmaya devam etmek istemiyordum. İçten içe başka bir dünyaya düşüp canavarlarla yüz yüze gelmekten korkarken iyiymişim gibi davranmaya devam etmek istemiyordum.

Hâlâ cübbeyi giyyordum. Saçında boncuklar olan mavi canavarın beni bırakmadan önce verdiği.

Bazı nedenlerden dolayı, onu çıkarmak istemedim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sürahiler

Eve dönüş berbattı.

Üç kez kenara çekip yolun kenarında mini bir çıldırma nöbeti geçirmek zorunda kaldım, kalbim çok hızlı atıyor ve gece zihnimde tekrarlandıkça alnımda ter damlaları oluşuyordu.

Arabama binip yola çıkmadan önce üzerimi değiştirme zahmetine bile girmemiştim, o kamptan, o ormandan mümkün olduğunca uzakta olmak istiyordum. April bana el fenerimi vermiş ve ben ayrılmadan önce bir kâğıda numarasını karalamış, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylemişti.

Kendimi kimseyle konuşacak ruh halinde hissetmiyordum. Olanları bir şekilde sindirmem gerekiyordu, her ne kadar bu imkânsız gibi gelse de.

Ne yazık ki biriyle konuşmam *gerekecek* gibi görünüyordu,        sonunda ailemin evinin önüne geldiğimde babamın spor arabası gelişigüzel park edilmişti.

Motoru rölantide çalıştırmaya devam ettim, direksiyonu sıkıca kavrayarak ona baktım ve geri dönüp gitmeyi düşündüm. Başka bir yere gitmeyi. Şimdiye kadar kayboldu  uma dair mesajı almış olmalıydı -ve Mindy'nin ona iyi olduğuma dair bıraktığını söylediği diğer mesaj- ama içeri girdiğimde beni kucaklayaca  ı ve iyi olduğum için ne kadar mutlu olduğunu söyleyeceği gibi bir yanılsama içinde değildim.

Belki benimle konuşmaz bile, diye düşündüm sonunda motoru durdurup yolcu koltuğundan çantamı alırken. Cumartesi günü olmasına rağmen muhtemelen evdeki ofisindeydi, belki de beni duymadan içeri g i r i p odama   ıkabilirdim. Evimiz aptalca büyüktü ve onun ofisi de diğer taraftaydı.

Ben o kadar şanslı değildim. Ben daha kapıya ulaşamadan   n kapı açıldı ve babam kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Babama pek benzemiyordum; saçları koyu renkti ama artık şakaklarına doğru a  arıyordu ve burnu küçüktü. Kulaklarımı ve burnumu annemden miras aldığıma emindim ama sarı sa  larım dışında artık ona da pek benzemiyordum. Ben altı yaşındayken "kaplıca tatilinden" eve gözleri morarmış, yüzü şişmiş ve burnunun üzerinde kalın bir al  ıyla döndüğünü hatırlıyordum ve kulaklarının arkasındaki küçük yara izlerini de görmüştüm.

"Bütün gece kaybolmanla ilgili duyduğum şey de ne?"

Ön verandada durup babamın ayakkabılarına bakarken omuzlarım kamburlaştı, böylece onun gözlerine bakmak zorunda kalmayacaktım. "Ben..."

"Ne giyiyorsun böyle? *Kadın elbisesi* mi o? Komşular seni görmeden içeri gir," diye tısladı babam, geri adım atıp kapıyı açık tutarak.

Aceleyle içeri girerken başımı eğdim, doğruca merdivenlere yöneldim ama babamın sert sesi beni durdurdu.

"Oturma odası, Michael."

Yüzümü buruşturarak döndüm ve ayaklarımı sürükleyerek oturma odasına girdim, çantamı kapının yanına bıraktım ve babam arkamdan içeri girerken aceleyle yolumdan çekildim.

"Otur."

En azından annem de burada değildi, gerçi onun da konuşmaya pek bir katkısı olacağından şüpheliydim. İyi olup olmadığını görmeye bile gelmediği için kendimi incinmiş hissetmeme izin vermedim.

Kanepenin kenarına rahatsız bir şekilde tünediğimde, dizim endişeyle aşağı yukarı zıplarken, babam kollarını kavuşturmuş bana doğru bakıyordu.

"Neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye havlayınca başımı kaldırıp ona inanamayarak baktım. Bana ne olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

"Bunu gazetelerde okumadığımı mı sanıyorsun?" Bana bir el salladı, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Gençler geceleri gizlice ormana gidip şeytana tapıyor, ayinsel kurbanlar kesiyor ve... *seks partileri* düzenliyorlar?"

Şok içinde ona bakakaldım. "Ne?"

"O şey bu mu?" İpeksi siyah cübbeyi işaret etti. "Şeytani ayinleriniz için giydiğiniz cüppeler mi?"

"Şeytani ritüeller mi?" Gözlerimi hızla kırıştıtarak y i n e l e d i m . "Ben satanist değilim baba!"

"Odanızda o berbat heavy metal müziğini dinlediğinizi duydum."

"Ben *satanist* değilim!"

"O zaman bütün gece orada ne *hale* ediyordun?" diye tısladı. "Neden oğlumun ormanda kaybolduğunu ve aptallığı yüzünden bütün bir *kampı* kapattırmayı başardığını söyleyen bir mesaj aldım?"

Geri çekildim, bornozu kendime daha sıkı sarmak istedim. "Ben... Ben kayboldum."

"Uyuşturucu mu kullanıyordun?" "Hayır!"

"İçiyor muydunuz? Bana yalan söyleme Michael, kamp organizatörü diğer danışmanların da içtiğini söyledi."

"Hayır, neredeyse hiç içmedim ve zaten içmek için yeterince büyüğüm!"

"Bu saçma yazışının tam bir zaman kaybı olduğunu düşündüğümü biliyorsun, ama en azından *bir* iş," diye tersledi. "Ve sen sarhoş olup bir soytarı gibi ormanda dolaşarak her şeyi berbat etmeyi başardın!"

"Sarhoş değildim!" Gözlerim ısınmaya başladığında hızla gözlerimi kırptım.

"Benimle bu tonda konuşma, Michael," diye hırladı babam. "Biliyor musun? Oğlumun bütün bir çocuk kampını kapattırdığını duymak ne kadar utanç verici? Bazı meslektaşlarımın çocukları o kamptaydı. Pazartesi günü işte ne kadar alay konusu olacağımı biliyor musunuz?"

"Ben yapmadım-" Çenem titredi. Şimdiye kadar babama alışmış olmalıydım ama çocuksu bir yanım hâlâ başıma gelenlerden sonra bir kez olsun iyi olup olmadığımı sormasını diliyordu. "Özür dilerim."

Tiksintili bir ses çıkardı ve arkasını döndü. "Odana git ve o saçma bornozu çıkar. Kendini temizle. Ve yazın geri kalanını evde aylak aylak dolaşarak geçireceğini sanma. Yeni bir iş bul ya da şirkette stajyer olarak başlaman için gerekli evrakları hazırlayacağım. Senin yaptığını yapacak kadar aptal birini işe almayı düşünmeleri için işleri yoluna koymam gerekecek ama en azından işe yarar bir şey yapmış olursun."

Koltuktan kalktım ve hızla kapıya doğru ilerledim, yolda çantamı aldım. Babam arkamdan konuştuğunda omuzlarım kulaklarıma kadar kamburlaştı.

"Bir noktadan sonra erkek olmaya başlamalısın, Michael. Artık çocuk kampları yok. Artık çıkmaz sokak, asgari ücretli işler yok. Geceleri arkadaşlarınla ormanda sarhoş olmak yok. Tanrı aşkına, hayatında işe yarar bir şeyler yap. *Adam* ol."

Hiçbir şey söylemedim, odadan aceleyle çıktım ve ondan uzaklaşmak için çaresizce merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Onunla yaptığım bu konuşma en azından iyi bir şey yapmıştı. Sersemletici şokun bir kısmını atmış ve yerini yakıcı bir öfkeye bırakmıştı. Babamdan nefret etmiyordum - içimde kimseden nefret etmek olduğunu sanmıyordum - ama onu sevmiyordum. Kötü bir baba ve soğuk bir insandı.

Yine de bu beni sevmesini dilememe engel olmadı.

Odama girdiğimde nihayet bornozu çıkardım ve ona baktım. O zaman gerçekti. Hepsi gerçekti. Geçit. Mavi derili, keskin dişli canavarlar ve devasa, iri kurtadam olmayanlar. Zindan.

Mavi canavarlardan biri, saında boncuklar olan, beni kurtarmak ve geide götürmek için geri geldi. Bana cübbesini verdi. Benimle garip, akıcı dilinde konuşuyor, sesi kederli, uzun parmaklı elinde içinde parlayan pembe kristaller olan bir fener tutuyor.

Eğer bunlardan herhangi birini uzun süre düşünürsem, baygınlık hissetmeye başlıyordum. Bu yüzden parıldıyan siyah bornozu dikkatlice yatağımın üzerine bıraktım ve titreyen bacaklarımın üzerinde banyoya doğru yürüdüm. Suyun ısınmasıyla duşu açtım ve kirli kıyafetlerimi çıkardım; spreyin altına girdiğimde, sıcak buhar başımı yorgunluktan yzdrd.

Kvetin zeminine kıvrıldım ve şokun etkisiyle ağlamaya başladım. Su saçlarımı başıma yapıştırdı ve gözyaşlarımla birlikte yanaklarımdan aşağı aktı ve duş soğuyana kadar hareket etmedim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Lor

Bütün günü ağlayarak ve kardeşimden saklanarak geçirdim.

Neden bu kadar üzgün olduğumdan bile emin değildim. *İyi* bir şey yapmıştım. Yaratığın geldiği yere geri dönmesine izin vermiştim ve o da minnettar görünüyordu - gülümsemenin bizim için olduğu gibi onun için de aynı anlama geldiğini varsayarak. İlk başta ona gülümsediğimde benden korkmuş gibi görünmüştü ama sonra dişleri benimkiler gibi keskin değil, küt ve düz olmuştu. Belki de benim sivri dişlerim onu korkutmuştu.

Onu hayal etmeden duramıyordum. Sıra dışı yüzü, yumuşak ve solgun. Yanlardan kırılmış ama önden ve arkadan uzun, vahşi altın yelesi. Bakışlarımı bir işaret feneri gibi kendine çeken pembe ağzı. Uzun altın kirpiklerle çevrili kristal mavisi gözleri. Göbeğinin çukurluğu. Uzun, saç tozuyla kaplı bacakları.

Onu her düşündüğümde, havasız giysilerimin altında ateşim yükseliyor ve telaşlanıyordum.

Bugün konseyle toplantım yoktu ve bir kez olsun olmasını diledim. Yaratıkla ilgili bu sapkın düşüncelerden beni uzaklaştıracak ve Lyri'nin yaptığım şeyi öğrendiğinde ne kadar öfkeleneyeceği konusunda çalkalanan sinirlerimi kovalayacak bir şey istedim.

Bütün sabah kütüphanede saklanarak ondan kaçmayı başarmıştım ve bu fırsatı boşluklarda beliren pembe derili tuhaf yaratıklardan bahseden herhangi bir kitap olup olmadığına bakmak için kullanmıştım. Ama yoktu. Ya da en azından benim bulabildiğim yoktu.

Kütüphane kapısının açıldığını duyduğumda egzotik bitkilerle ilgili kitapların bulunduğu bir rafa asık suratla göz atıyordum. Bir saniye sonra Lyri'nin sert sesi adımı haykırdı.

Korkuyla eğildim ve saklanıp saklanamayacağımı merak ederek çılgınca etrafıma bakındım. Botlar hızlı adımlarla döşeme tahtalarının üzerinde ilerliyordu ve ben kitaplığın altındaki boşluğun altından sürünerek geçebileceğim kadar geniş olup olmadığını düşünürken, kardeşim sıranın sonunda belirdi.

Ayağa fırladım, refleks olarak saçlarımı düzelttim ve sakın görünmeye çalıştım. "Oh, merhaba, Ly-"

"Ne yaptın Lor?" Lyri'nin sesi alçak ve tehditkârdı; hyll'in arka tarafındaki avluda ordusunu eğitirken kullandığı sakın, otoriter ton.

Bakışlarına karşılık veremeyerek irkildim. "Ben...

Ben-" "Yaratığın gitmesine izin mi verdin?"

"Evet!" Patladım. "Bizim hatamızdı, Lyri. Çok korkmuştu. O değildi tehlikeli-"

"Ara aşkına, onun tehlikeli olmadığını nereden *biliyorsun*?" Lyri karşılık verdi. "Biz konuşurken o boşluğun diğer tarafında bir ordu topluyor olabilir!"

"Eğer buraya bir ordu için keşif yapmaya geldiyse, neden silahı yoktu? Zar zor giyinmişti! Ve onu dışarı çıkardığımda bana saldırmaya çalışmadı. *Benden* korkmuş gibiydi-"

Lyri boğuk bir sesle sözümü kesti ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bazen çok saf olabiliyorsun Lor. Tamam, belki bir izci değildi. Ama yine de *başka bir yerden* gelmişti. Ya bulduklarını, gördüklerini birilerine anlatırsa? Ya *onlar* gelirse? Ya da birine anlatırsa ve bir sürü yaratık o boşluktan akmaya başlarsa? *Hyll*'ımızın içinde Lor ve ondan kurtulmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Savunmasızız. *Sen de savunmasızın*."

"Bunun zaten olmayacağı ne malum?" Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Eğer boşluğu kendi tarafında bulduysa, başkalarının bulmayacağı ne malum? Ve onu burada tutmak hiçbir işe yaramazdı, Lyri. Onu anlayamazdık."

"Bir yolunu bulabilirdik! Daha fazlasını öğrenmek, ne istediğini öğrenmek için onunla iletişim kurmanın bir yolunu."

"Hiçbir şey *istemedi*!" Ben de en az Lyri kadar sinirlenmişim, dar yüzü öfkeyle gerilmişti. "Boşluğa düştü. Korkmuştu. Bu sadece hepimiz için garip bir olaydı." Yutkundum ve üzüntüden boğazım ağrıdı, "Eminim o boşluktan geri dönmek istemeyecek kadar taş kesilmişti. Muhtemelen hayatının geri kalanında oradan uzak duracaktır."

Lyri hayal kırıklığı içinde homurdandı. "En iyisi onun ve diğerlerinin tam olarak bunu yapmasını umalım. Ama o boşluktan başka bir şey çıkıp çıkmayacağını görmek için öylece oturup beklemeye niyetim yok. Ben de o boşluktan geçeceğim."

Nefesim kesildi, kolunu kavramak için aceleyle öne atıldım. "*Hayır*, Lyri. Bu tehlikeli olabilir."

"*Biliyorum, ben de sana bunu söylüyordum*" der gibi kaşlarını kaldırdı. Kızardım, koluna yapıştım, sanki o anda *hyll*'den geçip o boşlukta kaybolacakmış gibi bırakmak istemedim.

"Lütfen," diye mırıldandım. "Lütfen yapma. Ya geri dönemezsen? Ya kapanırsa-"

"Sanırım yaratık sorunsuz bir şekilde geri döndü."

"Evet, ama o-" Kolunu daha sıkı kavradım. "Lütfen yapma, Lyri. Lütfen."

Kolunu çekerek kurtardı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Güvenliğini riske atmayacağım Lor."

"Tehlikede değilim!" Çığlık attım. "Peki ya *senin* güvenliğin?" Omuz silkti. "Ben halledebilirim."

Dönüp kapıya doğru yürümeye başladığında panik beni sardı. Peşinden tökezledim.

"Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyorsun! Bununla başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyorsun!" Suçluluk duygusu nefes almamı zorlaştırıyordu. Her şeyi çok daha kötü hale getirmiştım ve şimdi kardeşim o boşlukta kaybolmaya kararlıydı. "Lütfen Lyri, lütfen yapma. Özür dilerim. Gitmesine izin verdiğim için özür dilerim, kendimi çok kötü hissettim. Çok suçluydu. O yanlış bir şey yapmamıştı-"

Lyri içini çekti ve durup yüzünü bana döndü. Gözlerinin yumuşadığını gördüğümde karnımdaki korkunun bir kısmı hafifledi.

"Sadece doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum. Ama benim doğru olduğunu düşündüğüm şey bu. Bunu şansa bırakmayacağım Lor. Kardeşimi ve bu cehennemdeki diğer herkesi, tüm şehri riske atmayacağım. Sadece diğer tarafta ne olduğunu görmek için geçeceğim-yaratığın geri dönme ya da başkalarının gelme olasılığının ne kadar olduğunu görmek için."

Fikrini değiştiremeyeceğimi anlayabiliyordum. Ve bana bunu yapmayacağına dair güvence verse bile, Lyri ne isterse onu yapıyordu. Ben uyurken ya da bir toplantıdayken misafir odasına gizlice girmesini engelleyen hiçbir şey yoktu.

Çenem titredi, kardeşime duyduğum korku içime doldu. Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve yanağımı hafifçe okşamak için yaklaştı.

"Dikkatli olacağım, Lor. Söz veriyorum."

"Ya geri dönmezsen?" Kolunu tutarak ağlamaklı bir şekilde sordum. "Ya çok kötü bir şey olursa? Ya sıkışıp kalırsan?"

"Sıkışmayacağım. Gececeğim, etrafıma bakacağım ve geri döneceğim."

"Ama ya bir şehrin ortasına adım atarsanız? Ya bizim ona yaptığımız gibi, geçtiğiniz anda biri *sizi* yakalarsa?"

Lyri homurdandı, birinin onu yakalamayı başarması fikri açıkça eğlenceliydi. Benim için eğlenceli değildi.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi kuru bir sesle ama yanağını tekrar okşadı. "Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, Gryfi alacağım."

Dudağını çiğniyor, iri gözlerle ona bakıyordum. "Birkaç muhafız al. En az on tane."

Geri adım atarak kıkırdadı. "Sırtımda on çıplakla pek göze çarpmayacağım."

"Zaten göze çarpmayacaksın!" Ona elimle işaret ettim. "Yaratığın pembe bir derisi vardı ve bir vint'e hiç benzemiyordu!"

"Ben bir pelerin giyeceğim. Gryf de bir tane giyebilir."

Cılız bir pelerinin, bir baldırı çıplağın devasa boyutunu ve cüssesini gizleyebileceğini sanmıyordum. Yaratık Gryf ve Seis'i görünce bayılmıştı. Elbette bu, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemedikleri anlamına geliyordu. Lyri ve Gryf boşluktan geçselerdi göze batarlardı.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandım. Buna sebep olduğum için daha da nefret ediyordum. "Tüm bu olanları unutamaz mıyız? Boşluk ortaya çıktığından beri geçen aylar boyunca içinden sadece *bir* yaratık yuvarlandı."

"Belki de bu, diğer tarafta uzak bir yerde olduğu anlamına geliyordur." Lyri omuz silkti. "Bu da Gryf ve benim etrafa bakmak için geçmemizde bir sorun olmayacağı anlamına geliyor."

Ben daha fazla tartışmadan döndü ve kütüphanenin kapısını açtı. Seis bizi görünce doğruldu, bakışları Lyri ile benim aramdaydı. O sabah odama geldiğinde Seis'e yaptıklarımı fısıltıyla anlatmıştım, o da Gryf'e ya da Lyri'ye söylemeyeceğine söz vermişti ama Lyri'nin yakında öğreneceğini de eklemişti. Özellikle de yaratığı boşluğa geri götürmek için acele ederken zindanın kapısını açık bıraktığım için.

Gryf kütüphane kapısının diğer tarafında bekliyordu ve Lyri koridorda ilerlerken iki çıplak bizi sessizce takip etti ve ben de onun peşinden gittim.

"Gryf, pelerinini alabilir misin?" Lyri durmadan sordu. "Ve silahlar. Bir sürü silah. Bizimle misafir odasında buluş."

"Elbette, Verin." Gryf başka bir şey söylemeden kışlaya doğru yola koyuldu.

"Moric..." Seis'in sesi tedirgin geliyordu.

"Lyri behamot beyinli bir taş kafa gibi davranıyor ve boşluktan kendisi geçmekte ısrar ediyor," diye tısladım ve Seis'in gözlerinin açıldığını görmek için tam zamanında arkama baktım.

"Belki de... Neden Gryf ve ben geçmiyoruz?"

"Hayır, Seis, sorun yok." Lyri'nin sesi neşeliydi ama içinde hâlâ çelik gibi bir kararlılık olduğunu duyabiliyordum. "Gryf ve ben hallederiz. Sadece bir göz atacağız."

Seis'ten dalga dalga yayılan rahatsızlığı hissedebiliyordum ama Lyri'yi özel odalarına, özellikle de sayısız silahının sergilendiği odaya kadar takip ederken sessiz kaldı. Biri göğsünde diğeri kalçasında olmak üzere iki kılıf takmasını, ardından birkaç bıçak, bir avuç kavisli fırlatma bıçağı ve bir miğferin göz yarıklarına sığacak şekilde tasarlandığını bildiğim iğne keskinliğinde mızrak uçlarından oluşan küçük bir sadak takmasını sessizce panikleyerek izledim. Sonra uzun bir boğma telini çözdü ve tekrar sarmadan ve cebine sokmadan önce gücünü test etti.

Kendimi oldukça baygın hissettim. "Neyi bekliyorsun?"

"Orada ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokken bir şey beklemek aptallık olur." Omuz silkti ve kapının yanında asılı duran uzun pelerine uzandı. "Sadece hazırlıklı oluyorum."

Pelerinini giydi, sonra ikiz kılıçları için sırtına bir kılıf daha bağladı. Yüzünü bana dönerek sırttı, ifadesi neredeyse heyecanlıydı. "Tamam, bu yeterli olmalı."

Seis ve ben onun peşinden odadan çıkarken, "Aptallık etme," diye yalvardım. "Tehlikenin içine koşma. Eğer başka yaratıklar görürseniz, saklanın."

Lyri kayıtsızca homurdandı. "Göreceğiz."

"Hayır, Lyri." Kolunu tuttum ve onu yüzüme bakmaya zorladım, ağzım öfkeyle sıkıştı. "Kavga çıkarmayacaksın. Sadece etrafa bakacağını söylemiştin. Yaratık zaten silahsız ve zararsızdı. Belki de hepsi öyledir. Kimseyle dövüşmek için bir nedenin olmamalı."

"Sadece mecbur kalırsam savaşıcağıma söz veriyorum Lor." Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Eğer Gryf ya da ben tehlikedeysen. Savunmasız yaratıkları öylece öldürecek değilim."

"Ve eğer... eğer yarattığı görürsen" -içim sıkıştı- "onu sorgulamak için buraya geri getirmeyeceğine söz ver. Onu rahat bırakmalısın."

Lyri gözlerini devirdi. "Onu buraya geri getirmeyeceğim. Çok ilgimi çekmesine rağmen-"

"Hayır, Lyri!"

"Peki, tamam." Yanağına okşadı ve yürümeye devam etmek için döndü, bizi odasından çıkarıp misafir odalarına doğru götürdü. Omzunun üzerinden, "Ondan hiç mi hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

Sesi kısılmıştı. "Çok tuhaf biriydi. Acaba nereden geldiyse hepsi ona mı benziyor?"

"Bu onu kilitleyip üzerinde çalışabileceğimiz anlamına gelmiyor!" Tısladım. "O zeki bir varlıktı. Onun bir hayatı var. Ailesi var. Sırf *ilgimizi* çekti diye onu evinden uzaklaştıramayız."

Bazı personel ana salonda yanımızdan aceleyle geçip giderken sessiz kaldık, yollarına devam etmeden önce derin selamlar verdiler. Misafir odasına ulaştığımızda Gryf, kapüşonu yelesinin üzerine kadar çekilmiş gri bir pelerin giymiş, boşluğun olduğu odanın dışında bizi bekliyordu. En sevdiği baltasının yanı sıra birkaç hançer de beline b a ğ l a n m ı ş t ı .

"Boşlukta küçük bir gezinti için bana katılmak ister misin, Gryf?" Lyri neşeyle sordu, ona ulaştığımızda kalın kolunu tokatladı.

Gryf biraz gergin görünüyordu ama usulca başını salladı ve "Elbette Verin," dedi.

"Bunu telafi etmek için daha sonra sikini emeyeceğim." Lyri ona sırtıttı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Tabii öteki dünyalılardan oluşan bir ordu tarafından pusuya düşürölüp öldürölmezsek."

Elimi alnıma bastırdım, birçok nedenden dolayı baygın hissediyordum. "Lyri."

"Sadece şaka yapıyorum, endişeli çocuk. İyi olacağız." Bana kısa bir sarılma yaptı.

misafir odasının kapısını açmadan önce.

Sanki boşluğun önünde yere yığılmış bir öte dünyalı yığını bekliyormuşuz gibi hepimiz hazırlandık. Ama oda boştu, boşluk her zaman olduğu gibiydi; havada hafifçe uğuldayan, kenarları kıvılcım saçan bir yırtık. Kafamın içinde kardeşim için hızlıca dua ettim ve Mab'l a r d a n bu garip öteki dünyada onu korumalarını istedim.

Seis omzunu tutmuş Gryf'e bir şeyler mırıldanıyordu ama Lyri çoktan boşluğa doğru adım atmaya başlamıştı.

"Bekle," diye ağızımdan kaçırdım ve onu olduğu yerde durdurdum. "Ya oradaki hava zehirliyse? Ya da yağmur zehirliyse?"

Lyri kuşkulu görünüyordu. "Yaratık burada iyi nefes alıyor gibiydi, yani hava o kadar da farklı olamaz. Ve eğer öyleyse, doğrudan geri döneceğiz."

"Ya- Ya- Ya-"

"Bak, eğer seni daha iyi hissettirecekse, neden bunu yapmıyorum?"

Hiçbirimiz tepki veremedi, Lyri boşluğa doğru koştu ve kafasını içeri soktu.

Panikle bir çılgılık attım ve Seis'in omzumdaki büyük eli beni nazikçe durdurana kadar ileri atıldım. Gryf boşluğa doğru yürüdü, yüzü gergindi.

ama ona ulaşmadan, Lyri'nin başı doğrulurken yeniden belirdi.

"Hag's balls." Başını ıslak bir folna yavrusu gibi salladı. "Bu *garip* oradan."

"Ne gördün?" Gryf ona hayretle bakarak hemen sordu.

"Ormana benziyor. Ama her şey... Renkler çok doğal değil. Gökyüzü *mavi*."

"*Mavi mi?*" Şok içinde tekrarladım, yaratığın kristal mavisi gözlerini hayal ettim. Gökyüzü renginde gözleri vardı.

Lyri başını salladı, heyecanlı görünüyordu. "Ağaçların hepsi kahverengi ve yeşil. Toprak da öyle."

"Belki pelerin olmadan daha iyi uyum sağlarım," dedi Gryf kararsızca. "Hiç öteki dünyalı gördün mü?" Seis sordu. "Yaratık orada mı?"

Lyri başını salladığında içimi kaplayan hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Hayır, kimse yoktu. Ben de hiçbir şey duyamadım." Gryf'e sırtıttı. "Hazır mısın?"

Büyük çıplak ihtiyatlı bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım."

"A fer in sana." Lyri uzanıp sırtarak onun yanağını okşadı ve mırıldandı: "Sözümün eri olduğumu biliyorsun. Geri döndüğümüzde _."

"Lyri." Kulaklarım seğirdi ve utançla ısındı.

Kıkırdadı ve pelerininin kapüşonunu başının üzerine kaldırdı. "Uzun sürmeyecek."

"Dikkatli ol," diye mırıldandım, ikisi de boşluğa doğru adım atarken midem düğüm düğüm oldu.

Seis'e doğru yaklaştım ve tıpkı saatler önce yaratığın yaptığını izlediğim gibi, kardeşimin boşluktan geçip yok olmasını izlerken ellerimi birbirine kenetledim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Ne kadar oldu?" Misafir odasında volta atan Seis'e bağırdım.

"Sadece birkaç dakika, Moric."

"Boşluktan fazla uzaklaşmayacaklarını sanıyordum." Ellerimi birbirine kenetledim. "Ya bir tür yerleşim yerine rastlarlarsa? Ya saldırıya uğrarlarsa?"

"İyi olduklarına eminim Moric," dedi Seis sakince.

"Lor," diye düzelttim dalgınca, hâlâ volta atıyordum.

"Lyri son derece yetenekli Lor. Ve Gryf onun muhafızı. Onu hayatı pahasına koruyacaktır."

"Lyri onu korumak için Gryf'in ölmesine izin vermezdi," diye mırıldandım. Aralarında romantik bir ilişki yoktu ama çok yakın arkadaşlardı ve bazen birbirleriyle oynıyorlardı. Görünüşe bakılırsa sık sık. Ve Lyri'nin kendi hayatını muhafızlarınınkinden daha önemli görmediğini biliyordum - *herhangi bir* muhafızından.

Kardeşimi ve Gryfi bu gizemli başka yerden sağ salım geri getirmeleri için Mab'lara sessizce dua ederek odanın uzunluğunu adımlamaya devam ederken sessizliğe gömüldük. Onlardan bu boşluğun hyll'ında neden ortaya çıktığını bana göstermelerini istedim. Bunun ne anlama geldiğini.

Boşluk çılgınca kıvılcımlanmaya başladığında, yüzeyi bozulmuş su gibi dalgalandığında sanki çağlar sonra gibi geldi. Lyri genişçe sırtarak ortaya çıktığında ona ulaşmak için acele ederken neredeyse tökezliyordum. Bir saniye sonra Gryf arkasından geldi, yüzü her zamanki gibi soğuktu.

Kollarımı kardeşimin boynuna doladım ve onu sıkıca kavradım. "İyi misin?"

Kıkırdadı, bana tekrar sarıldı ve bizi boşluktan uzaklaştırdı. "Evet, gayet iyi."

Geri çekildim, yüzüm kızardı ve ellerimi tuniğimden aşağı indirdim. "Ya sen, Gryf?"

"İyiyim, teşekkür ederim Moric."

"Ne oldu?" Seis bir adım daha yaklaşarak sordu. "Ne gördün?"

"Boşluk bir ormana açılıyor ve her yönden aynı görünüyordu. Sadece garip renkli ağaçlar. Gryf daha uzağı görebilmek için bir tanesine tırmandı ve yakın mesafede bazı garip görünümlü binalar olduğunu söyledi. Çok fazla değil."

"Binalar mı?" Endişe içime saplandı. "Bir yerleşim yeri gibi mi?"

Lyri omuz silkti. "Eğer bir yerleşim yeriye bile çok küçüktü. Ve hiç öteki dünyalı görmedik. Yine de bir şey bulduk."

Elini pelerininin cebine soktu ve garip bir nesne çıkardı. Bodurdu ve silindirikmiş gibi görünüyordu ama bir tarafı kendi üzerine buruşmuştu. Düz üst ve alt kısımları parlak gümüş rengindeydi ama ortasında garip işaretlerle kaplı geniş bir kırmızı şerit vardı.

Ben elindeki şeye bakarken Lyri, "Küçük bir kamp ateşine rastladık, görünüşe bakılırsa yeni yakılmış," dedi. "Bunlar ateşin etrafında yere bırakılmıştı. Bak, tepesinde bir delik var."

Bana uzattı ve nesnenin bir tür ince metalden yapıldığını fark ettim. Parmak uçlarımin altında kolayca ezildi ve üst kısmında, Lyri'nin bahsettiği deliğin yanındaki garip gümüş halkaya dokundum.

"İçinde bir şey var mı?"

"Elime aldığımda içinden sarı bir sıvı damladı." Lyri kıs kıs güldü. "Deliği kokladım. Biraz bira gibi kokuyor."

Ona baktım, *kokladığı* için dehşete düşmüştüm. Ama eşya o kadar tuhaf, o kadar ilgi çekiciydi ki, kendimi aynı şeyi yapmak için burnuma götürürken buldum.

Keskin ve keskin bir kokusu vardı. Lyri haklıydı; diğer derebeyliklerden gelen bazı soylu misafirlerin hyll'i ziyaret ettiklerinde tercih ettikleri koyu biraya benziyordu. Burnum kırıştı ve nesneyi hızla kendimden uzaklaştırdım.

"Yani... içinde bir çeşit içki mi vardı?" Ne kadar garip. Neden kendine içmek için böyle küçük bir delik açasın ki? Ve kenarları keskin görünüyordu. Diğer yabancının dudakları yumuşak görünüyordu. Bu onların ağzını kesmez miydi?

"Muhtemelen," dedi Lyri. "Belki de yaratık ormanda geceleme için kamp kurmuş bir grup gezgindi. Belki de boşlukta tökezlediğinde sarhoştı."

"Sarhoş gibi görünmüyordu," dedim şüpheyle, ama yine de o boşluğun diğer tarafındaki yaratıkların *genellikle* nasıl davrandıkları hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

"Yani hiç öteki dünyalı görmedin mi?" Seis sordu. "Yaratığı görmediniz mi?"

"Hayır, kimseyi görmedik."

Kafa karıştırıcı hayal kırıklığımı gizlemek için elimdeki nesneye bakmaya devam ettim. Yaratığın kendi dünyasına, evine sağ salım dönmüş olmasından *memnun* olmam gerekmez miydi?

Gryf'in uzakta gördüğü küçük yerleşim yerinde mi yaşıyordu? "Başka birinin bu bölgeye gelme riskini nasıl değerlendiriyorsun? Boşluk mu?" Ben orada sessizce dururken Seis doğru şeylere odaklanarak sordu

Bu ilginç yarattığı bir daha asla göremeyeceğim için üzüliyordum.

Lyri nefes verdi, Gryf'e baktı ve kollarını kavuşturdu. "Bunu söylemek imkânsız, gerçekten. Eğer öteki dünyalı Gryf'in gördüğü yerleşim yerinde yaşıyorsa, geri dönüp herkese anlatabilir. Onlara boşluğun nerede olduğunu gösterebilir."

"Yine de fark etmek kolay değil," diye ekledi Gryf. "Bir ağacın kovuğunda."

"Neredeyse birkaç dakikalığına kaybediyorduk," dedi Lyri kıkırdayarak ve benim dehşete düşmüş bir ifadeyle başımı kaldırmama neden oldu. "Ama kaybetmedik," diye hızla ekledi, Gryf'e yine yan gözle bakarak.

"Yerleşim yeri çok küçük görünüyordu," dedi Gryf. "Çok fazla bina yok. Orada çok fazla insan yaşıyor olamaz, tabii diğer dünyalılar yuva gibi bir şeyde bir araya gelmeyi sevmiyorlarsa. Sadece çatıları görebiliyordum ama kulaklarım herhangi bir ses duymadı."

"Ben de hiç duymadım," dedi Lyri, bu beni biraz rahatlattı. Vints herkesin en iyi duyanıydı.

"Belki de yerleşim yeri terk edilmiştir," dedim kararsızca. "Boşluktan aylardır kimse geçmedi. Yakınlarda insanlar yaşıyor olsaydı, ormanda sık sık yiyecek arıyor ve avlanıyor olurlardı."

"Evet, mükemmel bir nokta." Lyri'nin övgüsü karşısında yüzüm kızardı. Sözlerine şöyle devam etti: "Öteki dünyalının geri döndüğünden beri ne yaptığını hâlâ bilmiyoruz. Geri dönmeyeceğini ya da başkalarına buraya nasıl geleceklerini söylemeyeceğini varsaymamalıyız. Boşluğu izlemeye devam etmeliyiz."

"Belki Gryf ve ben yerleşimi keşfetmek için geçebiliriz," diye önerdi Seis. "Gerçekten terk edilmiş olduğundan emin oluruz."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Lyri hevesle, Gryf'e sırttıktan sonra elimdeki metal şeye başını salladı. "Belki o şeylerden daha çok buluruz. Dolu olanlardan. Biraz deneyebiliriz."

Telaşla ona baktım. "Oradaki şeyleri yiyip içemezsin! Ya onlar senin için zehirliyse? Ya seni hasta ederlerse? Öteki dünyalı ona verdiğimiz yiyecek ve içeceklerin hiçbirine dokunmadı. Belki de yiyemeyeceğini biliyordu."

Lyri kayıtsız bir homurtu çıkardı. "Küçük bir yudumdan zarar gelmez."

"Lyri!" Kendimi baygın hissederek avucumu alnıma koydum. "Bana çarpıntı veriyorsun."

Güldü ve sırtıma bir tokat atmak için öne çıktı. "Çok dramatik. Eğer yerleşimi keşfetmek için geri dönersek, söz veriyorum hiçbir şey yiyip içmeyeceğiz. Ama silah bulursak, onları incelemek için geri getireceğiz."

"Silahlar," diye yankılandım belli belirsiz. "Onlarla bir *savaş* başlatmayı düşünüyor olamazsın."

Lyri homurdandı. "Elbette yapmıyorum. Bir *savaş önlemeye* çalışıyorum. Yaratığın bir casus ya da izci olmadığından emin değiliz."

Gryf kollarını kavuşturarak homurdandı. "Eğer öyleyse, boktan biriydi."

Ağzım sıkıştı, yaratık adına savunma amaçlı bir öfke parıltısı yükseldi. "İkisi de olduğuna inanmıyorum."

"Evet, bunu açıkça belirttin Lor," diye tersledi Lyri. "Gitmesine izin verdiğine göre."

Kızardım, daha dik durdum ve çenemi kaldırdım. "Kararımın arkasındayım."

"Ve ben de geçip diğer tarafta ne olduğunu görmek için benimkinin yanındayım." Lyri çenesini boşluğa doğru salladı. "Boşluğun etrafında o yaratıklardan bir sürünün yaşamadığını bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor."

"Evet, rahatladım," diye itiraf ettim ama aklım mavi gözlü ve altın yeleli yaratığa döndü.

Sanki çoktan gitmiş gibiydi. Bir daha dönmeyeceğine şüphe yoktu.

Metal nesneye baktım. Aslında onun dünyasından bir şey tutuyordum. Onu daha sıkı kavradım, ince metal parmaklarımın altında buruşuyordu. Onu bırakmak istemiyordum.

Boğazımı temizledim ve Lyri'ye baktım. "Bu bende kalabilir mi?"

Lyri sırtıma bir tokat daha attı ve kapıya yöneldi. "Tabii ki. Bu başka bir dünyadan gelen nadir bir hazine. Moric'imizin ona sahip olması çok uygun."

Zevkten yüzüm kızardı, eşyaya gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Şimdi, tüm bu silahlardan kurtulmak ve yiyecek bir şeyler almak istiyorum. Ve tutmam gereken bir söz var." Kapıyı açtı ve sırtarak Gryf'e baktı. "Geliyor musun, Gryf?"

Gryf kocaman sırtarak dişlerini gösterip hevesle Lyri'nin peşinden odadan çıkarken kulaklarım utançla çınladı.

Seis boğazını temizledi ve gülümsememeye çalışarak, "Nöbet tutmaları için birkaç muhafız getirmemi ister misin, Lor?" diye sordu.

Aklım başımdan gitti. Burada kalmak istiyordum. Ve Lyri ile aynı nedenlerle olmasa da boşluğu izlemek için birçok kez geri geleceğimi biliyordum.

Yaratığın geri dönüp dönmeyeceğini görmek istedim.

Ama bunu yaptıysa ve dışarıda muhafızlar varsa, Gryf ve Seis olmayan muhafızlar... Ona zarar verebilirler. Bir şey duyup beni savunmak için odaya dalabilirler ve yaratığı korkutup kaçırabilirler.

Seis'e, "Misafir odalarının girişine birkaç muhafız yerleştirelim," dedim. Böylece kapının hemen dışında olmayacaklardı ve ben de personel bölümüne en az şüpheyile girip çıkabilecektim. "Personelin hyll'ın bu bölgesine gelmek için bir nedeni yok, bu yüzden sorun olmamalı."

"Kapıya bir kilit taktırabilirim."

Başımı salladım. "İyi fikir ve dördümüze yetecek kadar anahtar yaptır. Başka kimseye yok."

"Elbette, Lor."

Hâlâ metal içki kabını tutarak boşluğa tekrar baktım. Bu onun muydu? Bundan kendisi mi içmişti?

"Şimdi ne yapmak istersin, Moric?" Ben k ı p ı r d a m a y ı n c a Seis kibarca sordu.

Burada kalmak için bir nedenim yoktu. Lyri muhtemelen... faaliyetlerinden sonra boşluğa göz kulak olmak için geri dönecekti. Ve tüm zamanımı boş bir misafir odasında oturup havada dalgalanan bir boşluğa bakarak geçiremezdim.

Kapıya doğru isteksiz bir adım atarak Seis'e, "Ben odama çekileyim de sen kilidi gör," dedim.

Başını salladı, kapıyı benim için açık tuttu, sonra beni takip ederek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Hyll'den kamarama doğru yürürken içki kabını işlemeli ceketimin altına sıkıştırdım ve Seis beni uyku odamın kapısında başıyla selamlayarak bıraktı.

Giriş odasından yatak odama doğru yürürken botlarımı çıkarma zahmetine bile girmedim. Kabı saygıyla çekmecenin üzerine koyarak ona baktım. Bu başka bir dünyadan gelen paha biçilmez bir objeydi. Evet, buruşuk görünüyordu ama belki de... belki de diğer dünyalılardan küçük delikten su içmelerine yardımcı olmak için bu şekilde tasarlanmıştı.

Biraz harap olmuş olsa bile, yine de nadir bulunan bir hazineydi. Onu güvende tutmak istedim; sık sık bakabilmek ve gizemli bir yaratığın sığınağına düştüğü o gerçeküstü geceyi hatırlayabilmek için onu sergilemek istedim.

Yıllar boyunca Moriklere hediye edilen pek çok nadir eşyayı barındıran devasa büfeye doğru ilerleyerek, böylesine eşsiz bir hazineyi koruyacak bir şey bulmak amacıyla dolap kapaklarını açmak için çömeldim. Havada aşınıp aşınmayacağını bilmiyordum, bu yüzden bilgi arayışındaki aytorin tarafından geçmişteki bir Morik'e hediye edilen devasa, ufalanmakta olan kitap gibi korunması gerekiyordu

Güneyden gelen insanlar. Büfenin üzerinde, cam bir örtünün altında duran bu kitabın sayfaları yaşlılıktan solmuştu.

Dolapta uygun bir şey bulamadım, bu yüzden ayağa kalktım ve giyinme odamda dolaşım. Duvarlarda devasa gardıroplar sıralanmıştı ve birçoğunu kullanmıyordum, bu yüzden içlerinde başka eşyalar saklanmış olma ihtimali vardı - belki de kabı sarabileceğim narin bir kumaş. Annem arkasından yere kadar uzanan uzun kuyruklu elbiseleri tercih ederken, ben daha sade, dar tunik ve pantolonlar ile düzgün, işlemeli ceketleri tercih ediyordum, bu yüzden benim kıyafetlerim onunkilerden çok daha az yer kaplıyordu.

Annemin cüppeleri özenle korunmuş ve alt katta saklanmıştı, bu yüzden açtığım gardırop, gardırobun zemininde düzgünce istiflenmiş birkaç parça gysian kumaş dışında büyük ölçüde boştu. Onları karıştırmak için eğildim ama gardırobun arkasındaki karanlıkta bir şey göz kırptı ve duraksamama neden oldu.

Eğilerek gardırobun ahşap arka kısmına baktım. Bu... bir mandal mıydı?

Uzanıp metal armatüre dokundum, parmaklarımın altında bir şey ezildiğinde ve gardırobun arkası açıldığında sıçradım. Bir kapı gibi.

Yavaşça ayağa kalkarak karanlığa baktım. Sahte gardırobun arkasında hiçbir şey göremiyordum, bu yüzden döndüm ve bir fener kapmak için aceleyle odama girdim, gardıroba doğru dengesiz bir şekilde yürürken şafak parçasını uyandırmak için cama vurdum.

Kaldırıp içeri baktım. Zayıf pembe ışık, amaca uygun yapılmış gibi görünen karanlık, dar bir tüneli aydınlatıyordu. Taş duvarlar pürüzsüz ve tekdüze, zemin ise uzun, ince bir halıyla kaplıydı. Buraya kasıtlı olarak konulmuştu.

Odamda gizli bir geçit olduğunu nasıl bilmezdim? Ne içindi o? Nereye açılıyordu? Seis'i çağırmayı düşündüm, böylece kendisi keşfedebilirdi ama sonra kararlılık üzerime çökerken fenerin sapını daha sıkı kavradım. Başkalarının benim adıma bir şeylerle uğraşmasını sağlayamazdım. Ve Seis ona verdiğim emirleri yerine getirmekle meşguldü.

Moric bendim. Bu gizli geçidi kendim keşfedebilirdim. Soyunma odamdaydı.

Gardırobun zeminine temkinli adımlarla basarak başımı eğdim ve tünele girdim. Hava durgun ve küflüydü, sanki uzun zamandır rahatsız edilmemiş gibiydi.

çok uzun bir süre. Ama hava kuru ve biraz ılıktı ve alt kata giden o korkunç koridordaki gibi yerde ölümler yoktu.

Sessizce yürüdüm, koridoru takip ederek keskin bir şekilde sağıma döndüm, sonra tekrar. Bir noktada, kalın taşların arasından boğuk sesler duyduğumu sandım; yüksek sesli, şamatalı kahkahalar bana diğer tarafta personel odaları olabileceğini düşündürdü.

Sonra tekrar sessizliğe gömüldü. Sonunda, geçit başlangıçta boş bir duvar gibi görünen bir yerde sona erdi, ancak fenerimi daha yükseğe kaldırdığımda başka bir mandal gördüm.

Kalbim küt küt atıyordu, el yordamıyla kapıyı açmaya çalıştım ve kapı içe doğru dönüp daha fazla karanlığı ortaya çıkarınca geri sıçradım. Sonra başka bir gardıroba açıldığını fark ettim ve gardırop kapaklarını açmak için ileri doğru adım attım.

Başka bir soyunma odasına girdim, bu benimkinden çok daha küçük ve karanlıktı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırarak kemerli kapıya doğru yürüdüm ve daha iyi misafir odalarından birinde olduğumu gördüm; koyu, romantik renklerle görkemli bir şekilde dekore edilmişti ve Moric'in kraliyet mavisi, koyu mavi perdeleri arkaya çekilmiş devasa sayvanlı yatak da dahil olmak üzere her yerdeydi.

Şehvet ve romantizmle ilgili her konuda son derece deneyimsiz olabilirdim ama ben bile Moric'in odasıyla bu duygusal bir şekilde dekore edilmiş yatak odası arasında neden gizli bir geçit olduğunu anlayabiliyordum. Şüphesiz burası geçmişteki Moriklerin gizli eşlerini sakladıkları ve şüphe uyandırmadan onları özgürce ziyaret edebildikleri bir yerdi.

Mabs adına, ne kadar *iğrenç*. Odanın içinde parmak uçlarımla kapıya doğru ilerlerken kulaklarım seğirdi, kapıyı açtım ve başımı dışarı uzattım. Koridor boştu ama boşluğun olduğu odanın yakınında olduğumu hemen anlayabiliyordum. Bakışlarım koridorun diğer ucundaki kapalı kapıya kilitlendi.

Omurgama gizli bir heyecan yayıldı. Ne büyük bir keşif! Artık misafir odalarının ana kapılarında nöbet tutan muhafızları uyarmaksızın boşluğu istediğim sıklıkta ziyaret edebilirdim. Lyri ile buraya neden bu kadar sık gelmek istediğime dair utanç verici bir konuşma yapmak zorunda kalmadan.

Neşeyle sırtıttım, geri çekildim ve kapıyı **u s u l c a** kapattım, sonra aceleyle soyunma odasına ve tünele geri döndüm. Geçidin sonuna ulaştığımda sahte gardırobun bu tarafında mandal olmadığını fark ettim, bu da ben uyurken davetsiz bir misafirin odama girebileceğine dair içimi kemiren endişeyi biraz olsun hafifletti.

Sadece Morik bu uğtaki geçide girebilir ya da birinin odasına girmesine izin verebilirdi.

Ve boşluğu gizlice izlemek için özgürce gelip gidebiliyordum. Yaratığın geri dönüp dönmeyeceğini bekleyip görebilmek için.

Yıllardır ilk kez, itibarımı riske atacak bir şey yapmaktan endişe etmiyordum. Nasıl en iyi, en zarif Moric olabileceğimi düşünmüyordum.

Ne kadar heyecan verici.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sürahiler

Ne yapıyorsun?

Kafamın içindeki o mantıklı sesi duymazdan geldim - doğrusu, zaten hiçbir zaman o kadar yüksek sesle konuşmamıştı - boş yolda ilerlerken orman solunda belirdi.

Ve hemen ileride, karanlıkta zar zor görülebilen büyük Wynsome Kampı'na Hoş Geldiniz tabelası.

Cidden, ne yapıyorsun?

Ne yaptığımı *bilmiyordum*! Tek bildiğim olanları düşünmeden duramadığımdı. Gördüklerimi. O canavarları.

Saçında boncuklar olan canavar, ipek cübbesiyle yolcu koltuğunda yanımdaydı.

Geçen sefer sizi öldürmemiş olmaları, geri döndüğünüzde sizi öldürmeyecekleri anlamına gelmez.

Gerçekten de o tuhaf delikten geri dönmeyi ciddi ciddi düşünüyor muydum? Gerçekten o kadar aptal mıydım?

Ama başka bir şey düşünemiyordum. Konsantrasyonum en iyi zamanlarda bile oldukça **k ö t ü y d ü** ama son birkaç haftadır zombi gibiydim. Kendi kafamın içinde kaybolmuş, büyük sivri kulaklı ve gümüş gözlü mavi derili canavarları düşünüyordum. Şık yelekler ve pantolonlar giyen iri yarı kurtadam olmayanları.

Güzel olanın ben ormana dönmeden önce benimle konuşma şekli, büyük gümüş gözleri kederliydi ve sesi çok yumuşak ve müzikaldi, bana anlaşılmaz sözler söylerken... karnıma dokundu. Uzun parmaklarının hafif bir dokunuşuydu ama tüylerimi diken diken e t m i ş t i .

Bornoz artık onun gibi kokmuyordu ve kokusu tamamen kaybolana kadar sürekli kokladığım için ne kadar tuhaf *biriydim*? Yine de kokuyu hâlâ hatırlayabiliyordum; dumanlı ve bitkisel, şenlik ateşindeki lavanta gibi.

O yerle ilgili anılarımı geri getirmişti ve pek çoğu da iyi değildi. Dehşete kapılmışım, yere yatırılıp kılıçla tehdit edilirken öleceğime inanmışım. Kurtadam olmayanları görünce bayılmak ve bir zindanda uyanmak.

Ama sonra güzel olanın geri döndüğünü hatırladım. Benimle konuştuğunu. Geriye dönüp baktığımda, beni rahatlatmaya çalıştığını hissettim. Ve sonra o

beni hücreden çıkardı ve geçide geri götürdü. Gitmeme izin vermişti.

Ondan önce, diğer canavarlardan saklanmak zorunda kaldığımızda, karanlıkta kıvrak vücudunu bana doğru bastırmıştı, sert ve gergindi, ama... tepki vermişim. Vücudum tepki verdi, temastan ısındı, nabzım kulaklarımda gümbürdedi. Karanlıkta başının tepesine, uzun gri saçlarındaki örgülere dolanmış tüm o sıra dışı taşlara ve boncuklara baktım. Kocaman kulaklarını süsleyen narin yüzüklere ve mücevherlere. Burnunun keskin eğimine ve ağzının belirgin aşk tanrısı kavisine.

O insan değil! Kendimi öfkeyle azarladım ve kamp kapılarına giden yola dönerken direksiyonu daha sıkı kavradım. Bir canavar hakkında böyle düşünemezsin. Bu hasta, dostum!

Kamp alanı tamamen karanlıktı ve kapalı kapının ötesinde ıssızdı. Kampın yaz için kapatılmasından ve zavallı çocukların evlerine dönmek zorunda kalmasından dolayı hâlâ kendimi suçlu hissediyordum.

Mindy ve Stan'in beni gelecek yıl tekrar danışman olarak davet etmeyeceklerinden eminim, diye düşündüm arabayı durdurup motoru kapatarak kendimi zifiri karanlığa bırakırken.

Orada otururken nefesim kesildi, hâlâ direksiyonu tutuyor ve kamp kapısının ötesindeki karanlık ormana bakıyordum. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Buraya ne yapmak için geldiğimi bile bilmiyordum. Evdeydim, yerimde duramıyordum, yatak odamda volta atıyor ve yatağımın üzerindeki siyah bornoza bakıyordum, düşüncelerim olan biten her şey tarafından tüketilmişti.

Sonrasında tek bildiğim, arabama atladığım ve buraya doğru yola çıktığımdı.

En azından bu sefer biraz daha uygun bir kazak giymiştim ama yine de üzerimde şort vardı. Yaz boyunca uzun pantolon giymeyi reddettim, geceler hiç o kadar sıcak olmasa da, özellikle de burada.

Arabadan inmeden önce bornozu ve el fenerimi toplarken hâlâ kontrolsüzce titriyordum. Kapıyı kilitlerken etrafıma dikkatle baktım. Kampta artık kimsenin olmadığından emindim ama şerifin bu yolda devriye gezip kamp alanı kapalıyken gençlerin kamp alanında ya da yakındaki ormanda parti vermediğinden emin olup olmadığını bilmiyordum.

Pekala. Artık çok geç. Bornozu eşofmanımın altına soktum ve el fenerimi terli elimle kavrayarak çitin üzerinden tırmandım, inerken dizimi sıyırdım. Kamp binalarının hiçbirinde tek bir ışık bile yanmıyordu,

Ama yine de partimizi vermek için daha önce ormana girdiğimiz yere doğru ilerlerken arazinin çevresinden ayrılmadım.

Tekrar bulamayabilirsin. İlk seferinde bile bulamadın.

Bir ezik gibi doğrudan içine düştün.

Belki de bunun gerçekten var olduğunu, aklımı kaçırmadığımı ya da kafamı çarpıp tüm bunları hayal etmediğimi kendim görmem gerekiyordu. Ormanda atılmış tuhaf, eski bir cüppe bulup sersemlemiş bir halde giymediğimi, sonra da mavi tenli güzel bir canavarın bana verdiği kendimi ikna etmediğimi.

Bunun kesinlikle *gerçek* olduğunu bilmek istiyordum. Gerçekten başka bir dünyaya gittiğimi. Canavarlarla dolu.

Ormana girerken kullandığımız patikanın başlangıcını işaret eden iki kütüğü görene kadar ağaç çizgisi boyunca ilerlerken kendime *geri dönmeyeceğim* dedim. *Hâlâ orada olup olmadığına bakacağım. Gerçek olduğunu göreceğim.*

Yine de... Kafamın içindeki pervasız ses - itiraf **e t m e l i y i m** ki mantıklı olandan daha çok dinlediğim ses - yükseldi. *Bornozu gerçekten iade etmelisin. Bu sadece kibarlık. Muhtemelen sende kalmasını istememiştir.*

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken dudağımı çiğnedim, el fenerimin ışıkları ileri geri sallanıyordu. Bornozu getirmiştım. Nedense. Döndüğümünden beri gözümün önünden neredeyse hiç ayırmıyordum, her sabah ve gece ona bakıyor, neredeyse başka hiçbir şey yapmıyordum.

İşimi geri alıp alamayacağımı görmek için çoktan sinemaya gitmem gerektiğini biliyordum. Artık yazı evde geçireceğim için buna ihtiyacım olacaktı. Babama daha fazla bel bağlamak istemiyordum ve hâlâ onun evinde yaşıyor ve onun yemeklerini yiyordum. Ve eski arabasını kullanıyordu. Ama yeni ve parlak bir arabası vardı.

Ormanda dolaşıp başka bir dünyaya açılan bir kapı bulmaktan çok daha mantıklı şeyler yapabilirdim. Canavarlarla dolu bir dünya.

Ama devam ettim.

Kamp ateşimizin kalıntılarına rastladığımda hâlâ oradaydılar, etrafındaki bira kutuları hiç bozulmadan yere saçılmıştı. Sinirden daha da fazla titreyerek, o gece işlemek için açtığım yolu takip ettim, yanlışlıkla takılıp tekrar geçide düşmemek için çok ama çok dikkatli yürüyordum.

Günün bir noktasında buraya yağmur yağmıştı ve orman zeminindeki yapraklar el feneri ışığında parlak görünüyordu. Hava nemli ve toprak kokuyordu,

Soğuk şortuma kadar giriyor ve tenimi karıncalandırıyor.

Durdum ve el fenerimi etrafa tuttum, karanlık bir ormanda tek başıma dururken soğuktan daha fazla titriyordum. Tanrım, bu çok *aptalcaydı*. En azından geceyi geçirecek bir yer bulmalı ve sabah buraya gelmeliydim.

Ayağımın takılıp tekrar düşme ihtimaline karşı etrafta fazla dolaşmak istemedim, bu yüzden ışığı etrafımdaki her şeyin üzerinde parlatarak yavaş ve dar bir daire çizdim. Geçit bir ağacın kovuğundaydı, dar bir yamacın aşağısında, zar zor görülebiliyordu. Onu nasıl bulacaktım ki?

Bir baykuş öttü ve beni yerimden sıçrattı. Karanlıkta öylece dururken dişlerim takırdıyordu, bacaklarım çıplak ve soğuktu, bornozun ipeksi kumaşı eşofmanımın altından tenime sürtünüyordu. Geri dönmeyi düşündüm ama kendimi buna ikna edemedim. Bunun gerçek olduğunu bilmem *gerekiyordu*. Onun gerçek olduğunu.

Teredditle ileriye doğru bir adım attım ve ışını orman zemininde takip ederek tekrar etrafıma bakındım. Solumda hafif bir yamaç gördüğümde nabzım hızlandı ve yeniden düşünmeme izin vermeden ona doğru ilerledim.

Aman Tanrım, işte burasıydı! Eğimden aşağıya, en alttaki ağaca doğru baktım. Ortası yarılmış ve zifiri karanlık görünüyordu ama el fenerimi doğrudan içine tuttuğumda, içindeki havanın duman gibi dalgalandığını görebiliyordum. Oyuğun derinliklerinde, geçidin kenarları kıvılcımlar saçıyor, ağacın ortasını belli belirsiz parıltılarla aydınlatıyordu.

Uzun süre ona baktım ve diğer tarafta ne olduğunu hayal ettim. Koyu, yanardöner ahşap duvarlı o tuhaf yatak odasını. Sıcak havayı dolduran küflü çiçek kokusu.

Saçında boncuklar ve büyük gümüş gözleri olan canavar.

Elimi eşofmanımın altındaki yumrunun üzerine koydum, ısınan ipeksi kumaş tenimde kayarken titredim. Bornozu geri verebilirdim... vermeliydim. Yerde bulması için portaldan atabilirdim.

Titreyerek nefes verirken, eğimi yanlış değerlendirmedikten ve tekrar aşağı yuvarlanmadığımdan emin olmak için spor ayakkabımın burnuyla zemini yokladım. Yavaş ve dikkatli hareket ederek aşağıya doğru indim, ayaklarım ıslak yaprakların üzerinde biraz kaydı. Ağaca ulaştığım anda kendimi sabitlemek için bir elimi ağacın gövdesine, oyuğun üzerine koydum.

Geçide bu kadar yaklaşmışken, içindeki renkleri görebiliyordum. Soluk pembe girdaplar ve koyu mavi bulanıklıklar. Kalbim kaburgalarımın sertçe çarpıyordu. O orada mıydı? Diğer tarafta mı?

Eşofmanımın altından bornozu çıkarıp portala atmıyordum. Hiç hareket etmiyordum. Geçide bakıyor, ağacın kovuğunda yankılanan alçak, zayıf uğultusunu duyuyordum. Orada bambaşka bir *dünya* vardı. Gerçekten de cübbeyi atıp gidebilir miydim? Asla geri dönmeyecek miydim?

Belki kafamı içeri sokabilirim. Son bir kez görebilirdim. Gerçek olduğunu kendime teyit edebilirdim. Aradan zaman geçtikçe daha az gerçek hissetmeye başlamıştım ve bu da nedense içimi garip, umutsuz bir hüznün duygusuyla doldurmuştu.

Kahretsin, bunu gerçekten yapacak mıyım? Doğru kararlar verme konusunda hiçbir zaman o kadar iyi olmamıştım ve sanırım... sanırım alışkanlığım devam ediyordu. Çünkü çoktan yavaşça eğilmiş, yüzümü o çukura yaklaştırmıştım. Havanın yüklü olduğunu hissediyordum ve uğultu kulaklarımda zonkluyordu. Neredeyse beni içine çekmeye *çalışıyormuş* gibi hissediyordum.

O korkunç his yüzümü karıncalandırdığında yüzümü buruşturdum ama sebat ettim. Gözlerimi kırptırarak, görüşümü aniden bulandıran sıcak pembe sise alışmaya çalıştım. Bir saniye sonra bulanıklık dağıldığında, kendimi geniş gümüş ve siyah gözleri olan masmavi bir yüze bakarken buldum.

İkimiz de çılgık attık. Sarsılarak geri çekildim, tökezleyip ıslak orman zeminine kırımın üzerine düşerken kalbim küt küt atıyordu, el fenerimi düşürdüm. **G ö ğ s ü m** kabarak geçide baktım. Koyu mavi girdaplar şimdi daha belirgindi, sanki canavar bedensiz kafamın yatak odasında belirdiğini gördükten sonra daha da yaklaşmış gibiydi.

Kuru dudaklarımı yaladım, nefes nefese kaldım ve titreyen ellerimle toprağa tutundum.

"Beni... duyabiliyor musun?" Sessizce sordum. Cevap gelmedi.

Ancak birkaç saniye sonra, portalın bozulmuş sisini bir şey deldi. Uzun lacivert parmakların uçları belirğinde olduğum yerde donmuş bir şekilde bakakaldım, en az benim kadar titriyorlardı.

İçimde sıcak ve ezici bir şey beni uzanıp o eli tutmaya itti. Parmaklarının arkasında daha önce de fark ettiğim gümüş-siyah halterleri görene kadar daha fazlası belirdi.

Bu oydu.

Uzun, zarif parmaklar hafifçe kıvrıldı, hâlâ titriyordu. Ben hâlâ kıpırdamayınca, geri çekilmeye başlamadan önce esneyerek portalın içinde kayboldular.

İ ç i m e bir panik dalgası yayıldı. *Hayır*. Gidiyordu. Gidemezdi... Gidemezdi.

Bunu yapıyor muydum? Aman Tanrım, bunu yapıyordum. Korkudan ve dehşet verici bekleyişten tir tir titreyerek, sanki ralph olacakmışım gibi hissederek uzandım ve parmaklarımı onunkilere doladım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Boşlukta bir yüz belirdiğinde büyük bir şokla çılgılık attım.

Burada sessizce oturup boşluğa bakarak çok fazla zaman geçiriyordum. Lyri ve Gryf'in kısa bir süreliğine keşfettiği garip ormanın dışında diğer tarafta başka neler olduğunu merak ediyordum. Yaratığın nerede olduğunu merak ediyordum.

Gryf ve Lyri gördükleri küçük yerleşim yerini gözetlemek için tekrar gitmişler ve döndüklerinde buranın terk edilmiş olduğunu ilan etmişlerdi. Küçük, tuhaf binaların pencerelerinden bakmışlar ve üst üste yığılmış yataklar, çıplak bırakılmış garip desenli şilteler görmüşlerdi.

Lyri bazen burada bana katılırdı, benim gibi üzölmektense boşluğu dikkatle izlerdi, Seis ve Gryf ise dışarıda nöbet tutardı. Seis şu anda dışarıdaydı, gecenin yarısı değil de akşamın geç saatleri olduğu için

-Tek başıma nöbet tutmak için sık sık gizli tünelden gizlice geçtiğimde. Çılgılığımı duyunca odaya daldı.

"İyi misin Moric?" diye sordu gergin bir sesle, odaya bakıp kalçasındaki baltanın kabzasını kavrayarak.

N e f e s nefese kaldım, hâlâ boşluğa bakıyordum. O *oradaydı. Oradaydı.*

İçimi bir telaş kapladı ve beni yerden kaldırdı.

"Ben iyiyim," dedim çabucak, Seis'in odadan çıkmasını istiyordum. "Sadece biraz ürktüm. Teşekkür ederim, Seis."

Koridora geri adım atıp kapıyı kapatmadan önce bir an tereddüt e t t i . Dengesiz bir şekilde boşluğa doğru yürüdüm, ona bakarken kalbim çarpıyordu.

Geri dönecekti.

Elimi uzatmaktan kendimi alamadım, boşlukla buluşup gözden kaybolurken titreyen parmak uçlarımda garip bir his hissettim. Hâlâ orada mıydı?

Boşlukta elime bir şey dokunduğunda şiddetle sıçradım, nemli ve sıcak bir şey. Kısa bir an için Seis'i geri çağırmayı düşünürken panik beni sardı. Ya o değilse? Ya boşlukta sürüklenip öteki dünyalılar tarafından kaçırılmak üzereysem?

Ama sonra bir şey adım atarken elim bana doğru geri çekildi. Cığerlerim tekledi, kalbim güçlü bir şekilde çarptı ve yaratık önümde belirirken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nefeslerim beni sığ püskürmelerle terk ediyordu. O geri gelmişti. Karşımda durmuş, korku dolu gözlerle bana bakıyor, nemli eli hâlâ benimkini kavıyordu. Ona bakarken parmaklarım refleks olarak gerildi, sanki elini çözüp tekrar ortadan kaybolacağından korkuyordum.

"Buradasın," diye nefes aldığımı duydum, buna inanamıyordum.

Öncekinden çok daha sakın görünüyordu, garip yelesi daha düzgündü, küpesi göz kırpyordu. Mavi gözleri, hala arkamda yerde duran ve odayı sessiz bir pembeyle yıkayan şafak fenerimin zayıf ışığında karanlık görünüyordu.

"*Hoh-lee sheet*," diye mırıldandı.

Bunun bir tür selamlaşma olup olmadığını merak ettim. Lyri daha önce yarattığı taklit etmeye çalışmama gülmüştü ama yutkundum ve çekingen bir şekilde "*H-hoh-li sheet*" diye tekrarladım.

Yaratık bir an için bana baktı ve ardından küçük bir kahkaha olduğunu düşündüğüm bir ses çıkardı. Pembe ağzı yukarı kıvrıldı ve kendimi açlıkla ona, kör beyaz dişlerin parıltısına bakarken buldum.

Daha önce onu korkutmuş olma ihtimaline karşı kendi sivri dişlerimi saklamaya çalışarak tereddütle gülümsedim. Şu anda çok korkmuş görünmüyordu, bakışları yüzümde gezindikten sonra çerçeveme doğru eğildi.

Tanrı'ya şükürler olsun ki bu sefer gece kıyafetlerimi değil, tunik ve pantolonumu giymiştim. Kendimi ona da bakarken buldum, bu sefer solgun göbeğini açıkta bırakan kesilmiş bir gömlek giymediğini fark ettiğimde yaşadığım hayal kırıklığını kabul etmemeye çalışıyordum. Kalın ve yumuşak görünen farklı türde gri bir gömlek giymişti, manşetleri bileklerini sıkıca sarıyordu.

Bacakları dışındaki örtüleri canlı bir pembe değil, garip bir desenle kaplı koyu renkli bir kumaştı, birden fazla renkte tırtıklı çizgiler ve şekiller vardı. Bakmak neredeyse gözlerimi acıtıyordu.

Bakışlarım uzun, çıplak bacaklarından aşağıya, geçen sefer giydiği beyaz çoraplara ve garip botlara doğru inerken kulaklarımın ısındığını hissettim. Telaşla sonunda parmaklarımı onunkilerden ayırdım ve geri çekildim.

"*Ai, uhm...*" Gömleğine uzanmak istedi ama ellerine bakarken durdu, yanaklarına bulaşan o ilginç pembe lekeyi gördü.

Bakışlarını takip ettim ve avuçlarının her yerinde lekeler olduğunu fark ettim. Kendi elimi kaldırdığımda parmaklarıma yapışan kir gibi bir şey hissettim.

"*Zohree*." Boğazını temizledi. "*Ai, uhm, ai fel owvurr.*"

Tuniğimin cebini karıştırarak işlemeli mendilimi çıkardım ve ona uzattım. Bir süre durakladıktan sonra mendili aldı ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. Mendili görünce karnım sıkıştı.

"*Tenkz.*" Ellerini dikkatlice sildi, sonra kirli mendili koyacak bir yer aradı, yüzünün rengi yeniden koyulaştı.

Elimi uzattım ve gömleğinin altına uzanıp... bornozumu çıkarırken parmaklarımdaki kiri gizlice sildim. O sabah saklanması yardımcı olması için ona verdiğim bornozu.

"*Ai-ai, uhm, wunned too ruhtern dis.*"

Boğazım düğümlenerek ondan aldım ve elimdeki kâğıda baktım. Buruşmuştu ve kurtarılamayacak kadar kırıışmıştı ama... onun teninden gelen bir sıcaklık vardı. Yüzümü içine gömme, onu içime çekme isteğime zorlukla karşı koydum. Lokum gibi sıcak, rahatlatıcı bir kokuydu.

Boğazımı temizleyerek, kumaşı düzeltmeye çalışırken başımı eğik tuttum. "Teşekkür ederim." Sesim biraz boğuk çıkmıştı ve kafamı kaldırdığımda yine bana bakıyordu.

Birbirimize bakarken sessizliğe gömüldük. Pek garip değildi - garip olamayacak kadar gerçeküstüydü - daha çok ikimiz de birbirimizin alışılmadık varlığına alışmaya çalışıyorduk. Sonunda, odanın etrafına bakmak için bakışlarını ayırdı, kaşları içeri girerken kıstı.

Sonra içini çekti, omuzları çöktü ve boşluğa bakmadan önce bana küçük bir gülümseme daha verdi.

Panik alevlendi. Ya sadece bornozumu geri vermek için geldiyse? Ya tekrar gidecekse?

Ya hepsi bu kadarsa? Onu bir daha asla göremeyecek miydim?

"Bekle," diye ağızımdan kaçırdım, beni anlamamasına rağmen. "Sen -Kalacak mısın? Sadece kısa bir süre için," diye aceleyle ekledim, belki şimdi beni sihirli bir şekilde anlayabilir ve onu tekrar kilitleyeceğimi düşünür diye.

Sormak anlamsızdı. Beni anlayabilse bile, ne için kalacaktı ki? Ona yurdumu gezdiremezdim -çalışanların ve muhafızların bu garip, uhrevi yarattığı gördüklerinde ne yapacaklarını düşünmekten korkuyordum. Ona yemek sunabilirdim ama daha önce yemek konusunda isteksiz davranmıştı ve belki de bu dünyadan yemek yiyemezdi. Belki de onu hasta ederdi.

"*Mahn, ai wysh ai cud unner-stahn yoo.*" Kaşları hâlâ çatık bir şekilde bana baktı, sonra yavaşça elini göğsüne doğru kaldırdı. "*Aihm Juhgz. Juhgz.*"

Başımı eğdim, göğsünü sıvazlayıp tekrarlarlarken bana ne söylediğini anlamaya çalışıyordum.

"*Juhgz.*" Önce kendini, sonra beni işaret etti ve umutlu bir ifadeyle beni izledi.

Juhgz. Bu onun adı mıydı? Bana adını mı söylüyordu? Kalbim heyecanla yerinden fırladı.

"Lor," dedim ona. "Benim adım Lor. *Lor.*"

"Lyorrrr." Beni taklit etmeye çalıştı, Rs'lerini benim yaptığım gibi yuvarlamaya çalıştı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

O da kıkırdadı ve sırtışının görüntüsü midemin heyecan verici bir sinirle çırpınmasına neden oldu.

"Lor," diye tekrarladım, göğsüme dokunarak, sonra bir şekilde uzanıp onunkine dokunacak cesareti buldum. Parmak uçlarım sıcak kumaşa değdi ve kalbinin hızla çarptığını hissettim. "*Juhgz.*"

"*Evet, evet.*" Heyecanla başını salladı ve elimi kendi eliyle kapatarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "*Juhgz.*"

Adı *Juhgz*'du. Ne tuhaf bir isim - çok sıradışı ve egzotik. Kendi dünyasında, kendi dilinde özel bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Belki de benimki gibi asil bir isimdi.

"*Wul, ai meen, evvree-wun kulls mi Juhgz, cuhzuv, uhh, mai eerz.*" Nedense tatlı bir şekilde çıkık kulaklarını işaret etti ve yüzü tekrar pembeleşti. "*Bud mainem iz atchli mai-kuhl. Ownli mai dahd kulls mi dat doh.*"

Hızla hareket eden ağzına baktım, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştım ama yine de büyülenmişim. Sesi pürüzsüz ve hareketliydi, dili müzikaldi ve kelimeler arasında sıçramalar ve düşüşlerle doluydu. Onu anlamayı umutsuzca istememe rağmen, o anda anlayamamış olmamın bir önemi yoktu. Yine de saatlerce konuşmasını memnuniyetle dinleyebilirdim.

"*Uhm, enni-whey...*" Boğazını temizledi ve geniş, endişeli gözlerle bana baktı. "*Uhm, yoor nuht gunnuh keelmi rait? Sadece... sadece geddat kleerd up.*"

"Ne dediğini anlamıyorum," dedim çaresizce. "Özür dilerim."

Sert bir nefes verdi. "*Aihm nudal dat smuhrt, zoh aihm juss gunnuh assoom da bezt heeran gess datiff yoo wunned takeel mi, yoo wudav bainow.*"

"I-" Kendimi işe yaramaz hissederek ona anlamsızca bakarken kulaklarım utançtan seğirdi.

Bir saniye sonra bana gülümsedi. Kendini güvende hissetmesine yardımcı olmak umuduyla hemen ben de gülümsedim ama bakışlarının sivri dişlerime yöneldiğini gördüm. Onları saklamak için hızla yere baktım, yüzüme utanç verici bir kızarıklık yayıldı.

"Zohree," dedi çabucak. "*Ai juss... Yur teef ahreeli shahrp. Uhm, ai...*"

Uzanıp koluma hafifçe dokundu, başımı kaldırdığımda elini geri çekti.

"Zohree," diye tekrarladı, yüzü tekrar pembeleşti. "*Uhm, uhm... ai... aihm uh hoomun.*" Arkasındaki boşluğu işaret ederek bakışlarımı oraya yöneltmemi sağladı. "*Hoomun.*" Önce kendini, sonra beni işaret etti.

"*H-hoo-mun,*" diye temkinli bir şekilde tekrarladım, bu sefer bana ne anlatmaya çalıştığını merak ediyordum.

"*Yez, aihm hoomun.*" Tekrar boşluğu işaret etti. "*Frum, uhh, urf. Yoo... Yur naht hoomun, rait?*"

"*N-naht hoo-mun rait,*" diye tereddütle yineledim, kelimeleri karıştırdığıma şüphe yoktu.

Kıkırdayarak bana bir başka parlak sırtış attığında karnım zevkle ısındı.

"*Duzzen maddehr. Yur, uhm, kleeerli naht hoomun.*" Tekrar boşluğa baktı ve ondan temkinli bir adım uzaklaştı. "*Wuddiz dat?*"

Sesindeki soruyu duyabiliyordum. Acaba o da boşluk karşısında bizim kadar şaşkın mıydı?

"Bir gün ortaya çıktı," dedim ona. "Küçük bir nokta, büyüdükçe büyüdü. Ve sonra... ve sonra sen onun dışına düştün."

Tekrar birbirimize baktık ve sessizliğe gömüldük. Hâlâ bornozumu ve kirli mendilimi tutuyordum ve ona boşluktan düzgünce uzaklaşması için bir şans bile vermediğimi fark ettim. Kabalığımdan dolayı kendimi son derece mahcup hissederek yatağı işaret ettim.

"Oturmak ister misiniz?"

Ona baktı, kaşları yukarı kalktı ve alnından sarkan altın rengi saçlarının altında kayboldu. Bunun nasıl görüldüğünü fark ettiğimde kulaklarımın ucu seğirdi ve utançtan yandı - Mabs'ın hatırı için bir *yatağı* işaret ediyordu.

Bir yanım ondan uzaklaşırsam dönüp boşluğa doğru koşacağından korkuyordu ama kendimi yatağa doğru yürümeye ve kenarına tünemeye zorladım. Kirli mendili yanıma koydum ama bornozu elimde tutmaya devam ettim, kısa bir süre önce onun üzerindeyken - *gömleğinin* altındayken - onu bırakmak istemiyordum.

Yavaşça yanıma doğru yürüdü. Oturup temkinli bir şekilde etrafına bakarken dizlerimiz birbirine değdiğinde omurgamda bir heyecan oluştu. Oda loştu, sadece yerdeki fenerimin pembe ışıltısı ahşap tahtalar ve duvar dipleri boyunca puslu bir ışık saçıyordu. Korkutucu derecede samimi hissettiriyordu.

"*Diz duzzen fil reel.*" Kıkırdadı ve bir elini altın yelesinin üzerinde gezdirerek saç tellerini karıştırdı.

Profiline, kafasından dışarı taşan küçük, yuvarlak kulaklarına, kulak memesindeki altın halkaya, başının tepesinde ve ensesinde uzun tutamlara dönüşen sık kesilmiş saçlarına baktım.

Ona bakmak çok etkileyiciydi. Yumuşak yüz hatları ve kolayca pembeleşen soluk teni. Belirgin burnu ve geniş, dolgun ağzı. Düşük ışıktaki çok daha koyu görünen kristal mavisi gözleri. Neredeyse benim tenimin rengindeydi.

Bana baktığında kızardım ve bakışlarımı kaçırdım.

"Baktığım için özür dilerim." Kaçamak bir şekilde tekrar vücuduna baktım, gözlerim uzun, çıplak bacaklarına, kalın, tüylerle kaplı kalçalarına takıldı. Bakışlarım bacaklarını örtmeyen giysisinin altındaki şişkinliğe takılınca kulaklarım seğirdi ve gözümü hızla başka tarafa çevirdim.

"*Uhm, deezarr inn-trestin.*"

Uzanıp parmaklarımın arkasındaki halterlerden birine hafifçe dokunduğunda kıpırdamadan durdum. Temas nedeniyle kolumda karıncalanmalar oldu ve parmaklarımı tam olarak inceleyebilmesi için düzeltmeden önce parmaklarım esnedi.

"*Derr rahd.*"

Yüzüne baktığımda bana gülümsedi. Ben de gülümsedim, bakışlarım bir kez daha açgözlülükle onun yüz hatlarında gezindi.

"*Yoogott uhlodda pirr-senz.*" Kulağıma başıyla işaret ederek elimi kulağıma götürdü. Tüm mücevherleri ve halkaları parmak uçlarımda hissettiğimde, hâlâ piercinglerimden bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

"Vinçler ağır piercinglidir," dedim ona. "Herkesten çok kraliyet mensupları. Onlar... onlar bazı şeyleri sembolize ederler. Kulaklar sadece süs içindir, çünkü tüm ırklar arasında en belirgin kulaklara sahip olan biziz."

Gevezelik ediyordum ama beni anlayamasa da kendinden geçmiş görünüyordu.

"Ellerimde olanlar..." Başparmağımı diğer elimdeki piercinglerin üzerinde gezdirdim. "Onlar asil. Moric olduğumda onları aldım. Ama orada

başkaları da var. Bir vint bir başkasıyla birleşmek istediğinde, nişanlısı hakkında asla kötü konuşmayacağını ya da ağzıyla bir başkasının vücuduna dokunmayacağını sembolize etmek için dudağını deler."

Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamamasına rağmen kulaklarım utançtan yanıyordu. Sustuğumda bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

Kalın bir şekilde yutkunarak uzandım ve tek bir parmak ucumla kulağındaki halkaya dokundum. "Sende de piercing var."

Kıkırdadı, dokunmak için elini kaldırdığında parmakları benimkilere çarptı. Telaşla elimi hızla geri çektim. "*Juss da wun fur me. Goddit wenai ternd ay-teen. Mai dahd haydzitt.*"

"Bu... bunun bir anlamı var mı?" Az önce bana bunu söylediği için kendimi aptal gibi hissederek sordum.

"Uhm..." Biraz oflayıp pufladı ve bana alaycı bir gülümseme verdi. "*Dissiz weerd raiht? Aa uhh, ai rili wysh ai cud unner-stahn yoo. Buhdai... ai gess ai shud bi gowen.*"

Boşluğu işaret ettiğinde nabzım panikle sıçradı. Gidiyor muydu?

Hayır! Hayır, gidemezdi! Daha yeni dönmüştü! "Gitmek

zorunda mısın?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Ne söylediğimi bilmeden bana tereddütlü bir gülümseme verdi ve yataktan kalktı. Oh Mabs, gerçekten gidiyordu. Peşinden koştum, o odayı geçip boşluğun önünde dururken ellerimi birbirine doladım.

"Teşekkür ederim," diye geveledim, bir adım daha yaklaşarak. "Geri döndüğün için teşekkür ederim. Çok özür dilerim... Daha önce olanlar için özür dilerim. Sana nasıl davrandığımız için özür dilerim. Başka pek bir şey düşünmedim ve... iyi oldu ğ un u z u görmek beni rahatlatmış."

"*Ai uhh, ai dunoh wut yoo sed buhdum... idwuz naihss too meet yoo proh- pehrli diss taihm. Uhh... ai gess...*"

Elini uzattı. Kıkırdarak öne doğru uzanıp benimkini nazikçe tutana kadar şaşkınlıkla ona baktım. Birbirine bağlı ellerimizi bir nedenle aşağı yukarı hareket ettirirken şaşkınlıkla göz kırptım.

Tekrar kıkırdadı ve beni serbest bıraktı. "*Yeh, dat meks mi fil laik uh miduhl-ayj biznuhss mahn enni-whey.*" Avuç içi bana bakacak şekilde elini kaldırarak, "*Hai-faihv inn-stehd?*" diye ekledi.

Kendimi biraz aptal hissederek onu taklit etmek için elimi kaldırdım. Güldü ve avucunu benimkine vurarak beni sıçrattı.

"*Hai-faihv*," diye tekrarladı, sonra yüzü tekrar pembeleşti. "*Itt cud, uhm, maybi itt cud bi howee zahy heh-loh. Ivyoo duhn maihn mi cuminbak. Wi cud hai-faihv.*"

"*Hai-faihv*," diye yineledim, hâlâ avucumu yukarıda tutuyordum.

Güldü ve tekrar yaptı, bu da beni sırtmaya itti. Elimi yavaşça indirdim, keşke biraz daha kalmasını isteyebilseydim. Keşke geri dönüp dönmeyeceğini sorabilseydim.

"Tekrar ziyaret edecek misin?" Yine de ağzımdan kaçırdım. Kızarak, önce ona, sonra boşluğa, sonra da kendime işaret ederek bunu kelimeler olmadan ifade etmeye çalıştım.

Başını salladı ve göğsümde dizginlenemez bir umudun hızla alevlenmesine neden oldu. "*Aihll cum bek zoon*," dedi.

Mabs, lütfen bu tekrar ziyaret edeceği anlamına gelsin.

"Umarım geri dönersin," diye mırıldandım, parmaklarım birbirine dolanıyordu. Gergin bir yutkunmadan sonra gülümsedim ve "*Juhgz*" diye ekledim.

Yüzünü aydınlatan sırtış ışıl ışıldı, sıcak ve parlaktı ve göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"*Lyorr*," dedi ve uzanıp elimi nazıkçe sıktı. Ben de hemen parmaklarımı sıkarak karşılık verdim. "*Aihl zeeyoo zoon, Lyorr.*"

O boşluğa doğru dönerken bırakmak istemiyordum, son saniyeye kadar ona tutundum. Bana son bir kez daha baktı, ileriye doğru adım atıp gözden kaybolmadan önce bana güzel bir gülümseme daha verdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün yüzüyormuşum gibi hissettim. Yaratık geri dönmüştü. O vardı *elime dokundu*. Bana gülümsedi, güldü ve konuşmaya devam etti.

Lyri'ye söyleme düşüncesiyle heyecandan neredeyse başım dönüyordu. Yaratığın geri dönmesinden bu yana geçen haftalarda çok gergindi, misafir odasında oturup saatlerce hançeriyle oynayarak boşluğu izliyor ve içinden bir şey çıkmasını bekliyordu.

Yaratığın geri dönmesinden benim kadar heyecan duyup duymayacağını bilmiyordum ama bunu ondan saklayamazdım. Kardeşimden hiçbir şey saklamadım ve ona yaratığın silahsız, ordusuz, korkunç bir amaç olmadan geri döndüğünü söylemek, bir gün odaya dalıp onu orada bulmasından daha iyiydi.

Tabii yaratık Juhgz'un tekrar ziyaret edeceğini varsayarsak. Geleceğini hissediyordum. Sakindi. Ve arkadaş canlısıydı. Bana adını söylemişti.

Elime dokunmuştu.

Bütün sabah bir konsey toplantısına takılıp kalmıştım, bu yüzden Lyri'ye öğle yemeğinde bana katılması için bir mesaj gönderdim. Odama döndükten sonra hiç uyuyamamıştım, karanlıkta yatarken Juhgz'la karşılaşmamızı tekrar tekrar düşündüm, midem nefes nefese heyecandan köpürüyordu.

Bu, yorgun olduğum ve toplantıya konsantre olmakta zorlandığım anlamına geliyordu ama neyse ki komşu derebeylikten bir diplomatın gelecekteki ziyaretiyle ilgiliydi. Moric Oril'in bir kez daha yetişkin çocuklarını önümde geçit töreni yapmak üzere getireceğini bildiğim için şimdiden korkuyordum. Oril bir süredir derebeyliklerimizi birleştirmeye hevesliydi -hiç şüphesiz hareketli liman ticaretimizin faydalarından yararlanmak için- ve ben Morik olduğumda, beni yavrularıyla birleştirmeye çalışarak bunu yapma fırsatını görmüşlerdi.

Moric Oril bir ashara idi. Doğrusu, ashara boş, düz yüzleri ve kocaman gözleriyle beni biraz korkutuyordu. Moric Oril'in yavrusu Atil ile daha önce karşılaşmıştım ve benimle konuşurken üzerimde yükselmişlerdi, vücutları kırbaç gibi ince ve rahatsız edici derecede hareketsizdi.

Atil ile bir birlik kurmakla ilgilenmiyordum ve güçlerimizi birleştirirsek derebeyliğimin nasıl daha güçlü olacağına dair üstü kapalı önerileri kibarca savuşturmak zorunda kalacağımı bildiğim için ziyaretlerinden şimdiden korkuyordum. Konsey bunu yapmamı istedi, çünkü Amaranthine Ormanı'nın bulunduğu Ayivis derebeyliğinden yapılan ithalatta daha iyi fiyatlar istiyorlardı. Biz

Meyvelerimizin çoğunu Amaranthine Ormanı'ndan, değerli taşları, nadir kürkleri ve şehirdeki fenerlerde kullanılan şafak kırıklarını ithal ettik.

Toplantı sona erdiğinde, öğle yemeğimizin yanında biraz melt çayı servis edilmesini umarak esnemelerimi bastırıyordum. Sık sık içmezdim ama baharatlı etkisi sıkıcı günümün geri kalanında bana güç vermeyi asla ihmal etmezdi.

Lyri'den bahçelerde öğle yemeği için bana katılmasını istemiştım çünkü harika bir ruh hali içindeydim ve bir süre güneşin ve temiz havanın tadını çıkarmak istiyordum. Hyll'in bahçelerinin çoğu halka açıktı, böylece Thinir'in diğer türlü yapılaşmış ve kalabalık şehrinde bitki yaşamının tek gerçek alanının tadını çıkarabilirlerdi, ancak hyll'in arka tarafında sadece kraliyet ailesi için ayrılmış özel küçük bir bölüm vardı.

Thinir bir dağın yamacına inşa edilmişti, zemin sert ve kayalıktı, bu yüzden burada doğal olarak pek bir şey yetişmiyordu. Morik'in bahçeleri çağlar boyunca bir gurur kaynağı olmuş, aksi takdirde burada yetişmekte zorlanacak bitkilere sevgiyle bakmak için bir bahçıvan tayfası istihdam edilmişti.

Onları yeterince sık ziyaret etmedim. Seis'le dışarı çıktığımızda yüzümü güneşe doğru eğdim ve birkaç dakika sıcaklığının tadını çıkardım. Çok aşağıımızdaki rıhtımlardan gelen belli belirsiz sesleri duyabiliyordum; deniz avcılarının bağırışları ve teknelerin gövdelerine vuran denizin sesi. Havayı taze, tuzlu bir tat dolduruyordu, temiz ve keskin.

"Güzel bir gün," diye yorum yaptı Seis. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona sııttım.

"Oldukça. Öğle yemeği güzel olur."

Bolska çiçeklerinin damladığı süslü kafeslerin altındaki gölgede kurulmuş masa ve sandalyelere doğru yürümeye başladık ve Lyri ile Gryf'in çoktan orada olduklarını görebiliyordum - Lyri, elbette, genellikle öğle yemeğinde servis edilen hafif köpüklü şarabı içiyordu.

Gryf yaklaştığımda hızla ayağa kalktı ve eğilerek selam verdi. Ona oturması için el salladım, Seis ve ben masanın diğer tarafındaki yerlerimizi aldık.

Elimde olmadan Lyri'ye sııttım, içim heyecandan köpürüyordu, o da göz kırptı ve bana sııtarak karşılık verdi.

"Bugün mutlu görünüyorsun Lor." Bana hemen bir kadeh şarap doldurdu ve uzattı, sanki iyi ruh halimin devam etmesine yardımcı olacağını düşünüyordu ve bunun solmasını görmek istemiyordu.

Lyri'nin Moric olduğumdan beri ne kadar kasvetli ve içine kapanık biri olduğum konusunda endişelendiğini biliyordum. Her zaman beni eğlenmeye, şehirde ona katılmaya, bir akşamı çılgınca sarhoş olarak geçirmeye ikna etmeye çalışırdı. Bu teklifleri asla kabul etmedim, çünkü tebaama nasıl görüneceğim konusunda sürekli endişeliydim. Ve konseye.

"Evet, şey." Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı büzdüm. "Güzel bir gün ve iyi bir arkadaşlığın içindeyim."

Seis'in yanımda sessizce eğlenerek ofladığını duydum. Juhgz bir gece önce ayrılır ayrılmaz, heyecanla ona neler o l d u ğ u n u anlatmak için koridora koşmuştum. Başta telaşlanmış, benim için endişelenmişti ama ben ona yarattığın zararsız ve dost canlısı olduğunu ve konuşmuş olduğumuzu söylemiştim. Bir anlamda.

Servis elemanları öğle yemeğimizi getirmek için dışarı çıktılar; hafif bir ızgara posk tabağıydı bu, şüphesiz o sabah yakalanmış ve rıhtımdan doğruca hyll'a getirilmişti. Onlar gitmeden önce, ihtiyacım olacağını bildiğim için biraz melt çayı istedim, çünkü bütün geceyi yine misafir odasında bekleyerek geçireceğimi zaten biliyordum. Juhgz'un dönüp dönmediğini görmek için bekleyerek.

Lyri, Gryf ve Seis öğle yemeklerini mideye indirmeye başladılar ama ben tabağımı karıştırıyordum, yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıyım ve haberimi Lyri'ye açıklamak için en uygun anı düşünmeye çalışıyordum. Mükemmel bir şekilde ızgara edilmiş ve hala narin ve lapa lapa olan, hafifçe otlarla kaplanmış posk'tan birkaç ısırık almayı başardım ve bitirmesi için tabağımı Lyri'ye doğru ittim.

"Aç değil misin?" diye sordu, yemeğimi birkaç ısırıkta bitirirken. Benden çok daha fazla enerji harcıyordu, vücudu sıırım gibiydi ve sürekli hareket halindeydi, oysa ben hyll'in etrafında pek bir şey yapmadan uzanıyordum.

"Kahvaltıdan sonra hâlâ tokum." Hizmetçiler masayı toplamak ve yeni bir sürahi şarap getirmek için yeniden ortaya çıktıklarında sessizliğe gömüldüm.

Lyri kadehini doldurup memnun bir iç çekişle arkasına yaslanırken dudaklarımı yaladım ve Seis'e baktım.

"Yaratık dün gece geri geldi."

Lyri az önce şarabından bir yudum almıştı ve sıçrarken şarabı masanın üzerine püskürtmeye başladı. Lyri öksürürken Gryf sırtına bir tokat attı ve koluyla ağzını sildi.

"Geri mi geldi?" Boğulmaktan sesi kısılmıştı ve onu bu kadar derinden şok ettiğim için küçük bir heyecan hissettim.

"Evet," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. "Çok nazikti. Konuştuk."

"*Konuştun mu?*"

Kulaklarım seğırdi. "Yani, biz... bir anlamda iletişim kurduk." Lyri'ye ciddi bir ifadeyle baktım. "O bir tehlike değil, Lyri. Sadece bizim onu merak ettiğimiz gibi o da bizi merak ediyor."

"Merak çok tehlikeli olabilir, Lor." Lyri sert ve temkinli gözlerle bana bakıyordu. "Gelip beni almalıydın. *Neredeydin?*" diye sordu Seis'e. Benim için duyduğu endişe sesini titretiyordu.

"Seis koridordaydı, onu beklemesi için yönlendirdiğim yerde," dedim soğukkanlılıkla. "Beni kontrol etti ama endişelenecek bir şey yoktu. Yaratık... Çok nazikti. Bornozumu geri verdi."

"Ne?" Lyri bana tuhaf bir bakış attı. "Neden senin bornozunu aldı?"

"Ben... Ben onu boşluğa geri götürürken üstünü örtebilsin diye ona verdim. Biri bizi fark ederse diye."

Lyri elini yüzünde gezdirmeden önce bir süre daha bana baktı. "Hag'in taşakları, Lor."

"O bir tehdit değil, Lyri," diye ısrar ettim. "O..." Yüz ifademim hülyalı bir hal aldığıını hissedebiliyordum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. "Onun adı Juhgz."

Ona baktığımda Lyri telaşla bana bakıyordu. Kulaklarım ısındı, bu yüzden kendime daha fazla molt çayı doldurmak için hızla aşağıya baktım.

"Ona *vuruldu* mu? Öteki dünya yaratığına mı?"

Nefesim kesildi, ellerim titredi ve tencereyi fincanımın içine düşürdüm. "Ne? Hayır, tabii ki hayır!"

"Öylesin." Lyri inanamayarak güldü ve koltuğunda geriye yaslandı. "Ş u haline bak. Yüzüne bir bak. Aşık olmuşsun."

Ona ters ters baktım. "Yüzüm normal!"

"Ben kendi adıma bu ifadeyi daha önce hiç görmedim. Ya sen, Seis? Gryf?"

İki çıplak sessiz kaldılar, rahatsız bir şekilde yer değiştirdiler, Moric'lerini utandırmak ya da Verin'lerine karşı çıkmak istemiyorlardı.

Lyri'ye zayıf bir bakış attım. "Zavallı Seis ve Gryf'i de acımasız alaylarına alet etmeye çalışma."

Ayıldı ve tekrar öne doğru eğildi. "Özür dilerim Lor, seni utandırmaya çalışmıyordum. Ben sadece... oldukça şaşırdım. Yani o... o geri mi geldi? Yalnız mı?"

"Evet, yalnız ve silahsız," dedim ona kaşlarını kaldırarak. "O tehlikeli değil, Lyri."

Nefes verdi, yüzünü tekrar sildi ve derin bir yudum almak için şarabına uzandı. "Ve sen... onunla iletişim kurmayı başardın?"

"Şey, bir anlamda," dedim tereddütle. "Birbirimizi anlayamıyorduk ama... ortak bir zemin bulduk."

Lyri beni dikkatle izledikten sonra şöyle dedi: "Öteki dünyalılarla iletişim kurmanın yollarını araştırıyorum. Boşluktan daha fazlası gelirse diye."

Kıpırdamadan durdum, çay fincanım ağzımın yarısına kadar gelmişti. "Gerçekten mi? Onu-onu anlamamanın bir yolu var mı?"

"Şart değil." Gryfe baktı. "Ama şehrin girişine yakın bir yerde turist tuzağı işleten eski bir şarap tüccarı var. Karaborsa işlerine paravan olduğuna dair fısıltılar duyduk. Onda yardımcı olabilecek bir şeyler olabilir."

"Ne gibi?" Hevesle öne doğru eğilerek sordum.

Cevap veren Gryf oldu. "Güneyde, eski Aytörin halkının harabe şehrine yakın bir yerde yetişen nadir bir bitki olduğu söyleniyor. Efsaneye göre bu bitkiyi diğer türlerle iletişim kurabilmek için kullanıyorlarmış; dillerini hızlı bir şekilde özümseyerek onlar hakkında daha fazla şey öğrenebiliyorlarmış."

"Görünüşe göre tüccarlar da bunu kullanıyor," diye ekledi Lyri. "Mallarını yabancı topraklarda satabilmek için. Ve etkili pazarlık yapabilmek için. Aldatılmadıklarından emin olmak için."

"İşe yarıyor mu? Biraz alabilir miyiz? Şu tüccarda var mı?"

Lyri hevesli sorularım karşısında kıkırdadı. "Bana biraz daha zaman ver. Tüccar Falnir ile yakınlık kurmakla meşgulüm. Belli ki Verin'e karaborsa mallar sattığını itiraf etmeyecektir. En azından uygun bir teşvik olmadan."

Lyri'nin karaborsa mallara el atmaya çalışması fikri karşısında bocaladım. Eğer bunu başardıysa ve belediye bunun bende olduğunu öğrendiyse... "Neden karaborsa bir ürün?" Alt dudağımı kemirdim. Sesim

"Yasadışı o zaman?" diye sorduğumda sesim kısık bir fısıltıya dönüştü.

"Çünkü çok nadir bulunur," diye cevapladı Gryf omuz silkerek. "Yasadışı değil, ama onu elde etmenin en kolay yolu... şüpheli mallarla uğraşan bir tüccar aracılığıyla."

"Bitkiyi güneyden getirmeleri için birkaç muhafız gönderemez miyiz?"

"Görünüşe göre bulmak son derece zor. Ve bu çok uzun sürer zaman." Lyri bana çarpık bir sırıtış attı. "Geri dönerse öteki büyücünle konuşmak için o kadar beklemeye razı mısınız?"

Juhgz'la gerçekten düzgün bir şekilde konuşabilmek, onunla gerçekten sohbet edebilmek, onu *anlayabilmek* düşüncesi nefesimi kesti.

"Tüccarı yanınıza almak için neye ihtiyacınız var?" Aceleyle sordum. "Söyle bana, ben temin ederim. Para mı? Pahalı şarap mı?"

Lyri bir kahkaha patlattı ve masanın öbür ucuna uzanıp kolumu sevecen bir şekilde iterken bana etkilenmiş bir gülümseme attı. "Sanırım ikisinin de yardımı dokunacak ama merak etme, Gryf ve ben onu tatlandırıyoruz." Bana bakarken gülümsemesi yumuşadı. "Onu senin için getireceğiz Lor. Böylece onunla konuşabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, kocaman gülümsememe engel olamıyordum. "Teşekkür ederim, Lyri. Gryf."

"Onunla ben de konuşmak isterim," diye ekledi Lyri kayıtsızca, Gryfin şarabını ve ardından kendi şarabını doldururken. "Hâlâ onun dünyası hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyor. Onun gibi kaç kişi var?"

"Halkı ne kadar da savaşa aç," diye ekledi Gryf.

Tatlı, gülümseyen Juhgz'u kana susamış bir savaş kışkırtıcısı olarak hayal edemediğim için kaskatı kesildim. "Savaşa hiç de aç olmadıklarına eminim."

"Oldukça savunmasız görünüyorlar," dedi Lyri başını eğerek. "Yaratığın derisi yumuşaktı ve görebildiğim kadarıyla hiçbir doğal savunması yoktu. Dişleri bile körelmişti. Bir çift dişi bile yoktu."

Juhgz'un düz, küt dişlerini oldukça beğeniyordum. Gülüşünü büyük ve güzel yapmışlardı.

"Bu sadece kendilerini güvende tutmak için etkileyici silahlar inşa ettikleri anlamına gelebilir," diye söze girdi Seis, sesi acımasızdı. "Ya da kırılğan bedenlerini korumak için aşılmaz zırhlar. Bu onların bir tehdit olmadığı anlamına gelmez."

Ona ihanet dolu bir bakış attım, o da bana küçük bir gülümseme verdi ve ekledi,

"Ama yaratık tehlikeli görünmüyordu. Yine de... tetikte olmalıyız." Dudaklarımı büzdüm ve saçlarımı geriye attım. "Bu gizemli bitkiyi ele geçirmek için bir neden

daha. O zaman onunla konuşabilir ve ne olduğunu öğrenebiliriz. varsayımlarda bulunmak zorunda kalmadan onun dünyası ve türü hakkında daha fazla bilgi edinmek."

"Mm." Lyri sırtarak kaşlarını çatı. "Çünkü *bu* yüzden onu anlayabilmek istiyorsun. Tatlı sözlerle ona kur yapmak için değil."

"Kapa çeneni." Ona ters ters baktım, kulaklarım çıldırışçasına yanıyor ve seğiriyordu.

Ama Juhgz'la doğru düzgün konuşabilseydim ve beni anlayabilseydi ona neler söyleyeceğimi hayal ederek şimdiden heyecandan nefesim kesilmişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sürahiler

Endişeyle bir ayağımdan diğerine geçerek koridordaki telefonda April'in numarasını çevirdim. Telefon çaldığında, hizmetçimiz Jenny'nin hâlâ bulaşık yıkamakla meşgul olduğundan ve mutfakta kendi kendine mırıldandığından emin olmak için endişeyle arkama baktım.

Derin bir erkek sesi "Alo?" demeden önce telefon kulağımda tıkladı.

"Merhaba," diye geveledim. "Şey, merhaba Bay-" April'in soyadını bilmediğimi fark ettiğimde donup kaldım. "Merhaba efendim. Ben... April orada mı?"

Bir homurtu duydum. "Kim konuşuyor?"

"Oh." Gergin bir kahkaha attım. Arkadaşlarımın aileleriyle konuşmanın beni neden bu kadar gerdiğini bilmiyordum. Belki de kendi babamın beni ne kadar gerdiğinden dolayıdır. "Ben yaz kampından bir arkadaşım, başka bir danışmanım."

Bir homurtu daha. "Adın lazım evlat."

"Ah, doğru ya. Bu Ju-" Aniden durdum, April'in olanları ailesine anlatmış olabileceğinden ve onunla konuşmama izin vermeyeceğinden endişelendim. "Michael. Michael Pyne."

"Bekleyin. Müsait olup olmadığına bakacağım."

Ahizeyi yerine koyduğunu ve kızın adını söyleyerek telefonda bir çocuk olduğunu söylediğini duydum.

"Kamptan Michael," dedi.

"Michael?" Telefonu açtı, "Mike?" derken sesi biraz nefes nefese çıkıyordu.

"April, hey. Ben Jugs."

"Oh, *Jugs!*" Güldü. "Adının gerçekten Michael olduğunu bilmiyordum. Mike'ın beni aradığını sanıyordum."

"Evet." Sıkı bir kıkırdama çıkardım, mutfığa doğru endişeyle baktım ve sesimi alçalttım. "Şey, ailemin evinden taşınmayı düşünüyordum. Şehirde ev arkadaşı arayan bir arkadaşın olup olmadığını merak ediyordum."

"Linden Falls'a mı taşıyorsun?" Heyecanla ciyakladı ve beni irkiltti. "Aman Tanrım, her zaman takılabiliriz!"

Küçük, içten bir gülümseme ağzımı eğdi. "Evet, bu harika olur. Yani..."

"Sanırım kardeşimin arkadaşı Anton bir oda arkadaşı arıyor olabilir. Arkadaşı eyalet dışına yeni taşındı."

"Oh, harika." Canlandım. "Acaba... Acaba ona benim numaramı verebilir misin? Ve belki, annem ya da babam telefonu açarsa neden aradığından bahsetmemesini söyleyebilirsin."

Taşınmayı planladığımı öğrenirse babamın nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ya arkamda beni gördüğüne sevinecekti ya da aile şirketine katılmam için yaptığı hayat planına uymadığım için öfkelenenecekti.

Ve ona gerçek sebebi söyleyemezdim. Geçide daha yakın olmak istediğimi. Lyorr'u tekrar ziyaret edebilmek istiyordum. Yaptığım şey hakkında uzun süre düşünürsem bana çılgınca geliyordu ama bir noktada taşınmam gerekiyordu ve babamın işine katılmak istemiyordum. Hayatta ne yapmak istediğimi tam olarak bilmiyor olabilirdim ama onun izinden gitmeyeceğime emindim.

April, "Elbette, numaranızı iletirim," dedi.

"Teşekkürler." Yüzümü buruşturdum, boynumun arkasını ovuştururken utanarak ekledim, "Ve, şey... şehirde herhangi bir yerde iş olup olmadığını biliyor musun?"

"Ooh, evet!" Onun yüksek ve aşırı heyecanlı sesi karşısında yine irkildim. "Kamp kapandığında kasabadaki dondurmacıda b i r iş buldum ve Patty yoğun aylarda bir kişiye daha ihtiyaç duyduğundan bahsetti. Yarın ona sormamı ister misin?"

"Evet, lütfen, bu harika olur." Sırıttım, sonra endişeyle tekrar mutfığa baktım. "Çok teşekkür ederim April."

"Tabii ki. Sen benim dostumsun." Durakladı, sonra sordu, "Şimdi nasıl hissediyorsun? Her şeyden sonra..."

"Ben iyiyim," dedim çabucak. "Her şey yolunda. Tamamen iyiyim."

Annemin topuklu ayakkabılarının merdivenlerden indiğini duydum, bu yüzden aceleyle April'a tekrar teşekkür ettim, gitmem gerektiğini söyledim ve telefonu kapatmadan önce numaramı tekrarladım.

"Selam anne," dedim, o bir küpeyle oynayarak portmantoya doğru yürürken ben de telefondan uzaklaştım.

"Merhaba, Michael." El çantasını aldı ve açtı, kulaklarının arkasına sürmek için küçük bir parfüm şişesi çıkardı. "Nasıl olur da işte olmazsın?" diye sorarken sesi çok az ilgiliydi.

Durakladım. "Yaz boyunca kampta çalışmam gerekiyordu, hatırladın mı? Ama... erken kapandı."

"Ah. Evet." Ön kapının yanındaki pencereden içeri baktı. "Arabam burada. Kızlarla öğle yemeğine gidiyorum."

"Tamam," dedim odun gibi bir sesle, ön kapıyı açmasını izlerken. "İyi eğlenceler."

O gittikten sonra nefes verdim ve yukarı çıkmak için döndüm, telefona baktım ve Anton'un olası bir kiralık oda için benimle iletişime geçmesinin ne kadar süreceğini merak ettim.

"Sana öğle yemeği hazırlamamı ister misin, tatlım?"

Jenny mutfak kapısında duruyordu, omzuna bir bulaşık havlusu asmıştı ve yüzünde beni kızartan sempatik bir gülümseme vardı.

"Ben iyiyim, teşekkürler." Ona gülümsedim ve üst kata çıkarak yatak odama çekildim.

Çocukluk yatağıma uzandım, tavana baktım ve ormandaki bir geçitten geçerek yabancı bir dünyaya daha yakın olmak için tüm hayatımı kökünden söküp atmanın delilik olup olmadığını düşündüm. Ama geri döndüğümünden beri geçen bir hafta boyunca -Lyorrr'la konuştuğumdan beri, sayılır- başka bir şey düşünememiştim.

Geri dönmek istedim. O yeri daha çok görmek istedim. Onu tekrar görmek istedim.

Keşke bornozunu geri vermeseydim de hâlâ ona ait bir şeyim olsaydı diye düşündüm.

Gerçek olduğunu kanıtlayacak bir şey. *Onun* gerçek olduğunu.

Onu düşünmeden edemiyordum. Ne zaman onun yüzünü hayal etsem, içim bir tuhaf oluyordu. Sinemada çalışmaya başladığımda ve Greg'in benim onunla ilgilendiğim gibi benimle ilgilendiğini fark ettiğimde hissettiklerim gibi. Beni ilk kez malzeme dolabına itip öptüğünde hissettiklerim gibi.

Ama bu *daha fazlasıydı*. Bu, sonunda bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmenin ruhumu okşayan, heyecan verici telaşından daha fazlasıydı. Sırf gülünç derecede azgın olduğum için biriyle takılmak istemekten daha fazlasıydı. Greg'den o kadar hoşlanmamıştım bile - birbirimizi gizlice azdırmadığımız zamanlarda biraz sıkıcıydı.

Lyorrr sıkıcı görünmüyordu. Lyorrr hayatımda tanıdığım en ilginç insandı. Yani, o insan değildi, tabii ki öyleydi. Ama sadece bu değildi. Birbirimizi anlayamasak da, tatlı ve nazık görünüyordu. Biraz utangaç. Annemin taklit etmek için çok uğraştığı şekilde zahmetsizce zarifti, pijamalarıyla beni serbest bırakmak için geri döndüğünde bile saçları vahşi boncuklu örgülerinde yarı açıktı.

Alt kattaki telefonun çaldığını duyduğumda hâlâ yatağımda uzanmış, yine düşüncelere dalmıştım. Sarsılarak ayağa kalktım, Jenny'nin aramasıyla yataktan fırladım.

bir telefon geldi.

"Teşekkürler Jenny," dedim nefes nefese merdivenlerden inerken, ahizeyi aldım ve kulağıma **g ö t ü r m e k** için onun mutfağa dönmesini bekledim. "Alo?"

"Hey, o Jugs mı?" Boğuk ses yabancıydı. "Ben Anton. April'in kardeşi Johnny bir odayla ilgilenebileceğinizi söyledi."

"Evet, hey, evet. Evet. Aradığın için teşekkürler." Jenny'nin hâlâ mutfakta olduğundan emin olmak için arkama baktım. "Linden Falls'a taşınmayı umuyorum."

"Eğer istersen oda şu anda müsait." Telefonda sakız çıtlattığını duyabiliyordum.

"Arkadaşım birkaç gün önce taşındı. Hepsi bu kadar değil. O kadar büyük değil ama oturma odasında güzel bir düzeneğimiz var."

"Büyük bir odaya ihtiyacım yok," dedim hevesle, sonra tereddüt ettim. Hep evde yaşamıştım, bu yüzden prosedürün ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. "Referansa ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Anton kıkırdadı. "Hayır, April sana kefil oldu. Harika olduğunu söyledi. Bu benim için yeterince iyi ve burayı tek başıma karşılayamam. Buraya ne zaman taşınmayı düşünüyorsun?"

"Şey, bir iş bulmam lazım." Bunu itiraf ederek her şeyi berbat edip etmediğimi merak ederek yüzümü buruşturdum. "Ama April yarın patronuna bir pozisyon soracağını söyledi."

"Evet, Johnny onunla birlikte kampta çalıştığınızdan bahsetmişti ama kamp erken mi kapandı? Yazık."

Kendimi son derece rahatsız hissederek kıkırdadım. "Evet. Peki... ben bir iş bulana kadar odayı tutmak için depozitoya ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Burası küçük bir kasaba ve başka bir teklif almadım. Bir iş bulduğunda oda senindir. Sadece ne zaman taşınacağını haber vermek için beni ara."

"Güzel." Kocaman sırtıyor, telefonu sıkıca kavıyordum. "Çok teşekkür ederim."

Bana kiranın ve faturaların ne kadar olduğunu söyledikten sonra numarasını karaladım ve bir iş bulur bulmaz iletişime geçeceğimi söyledim.

Ertesi gün öğleden sonra April aradı ve Linden Falls'taki yerel tatlı ve dondurma dükkânı Patty's Sweet Palace'ta bir röportaj yapmak isteyip istemediğimi sordu. Ertesi sabah oraya gittim ve sahibi Patty ile tanıştım, Patty sarışın at kuyruklu ve gamzeli, tatlı, tombul bir kadındı. O a n d a bana işi teklif etti ve gelecek hafta başlayabileceğimi söyledi.

Hafta sonu geldiğinde, eşyalarımı toplamış ve taşınmaya hazırdım. Anton'u aradım ve hafta sonu taşınacağımı söyledim. April teyit etmek için aramıştı.

İşteki ilk vardiyamdı. İlk ayın kirasını peşin ödemek için birikimlerimin bir kısmını çekmiştim, hâlâ harçlık alıyordum ama bunun yakında biteceğinden emindim.

Geride kalan tek şey aileme söylemekti.

Neredeyse hiç evde olmazlardı, özellikle de ikisi aynı anda.

Ama o Cuma akşamı, onları yemeğe çıkarken yakalamayı başardım. "Hey, baba?

Anne?" Merdivenlerden inerken yarı yolda durdum, ayak parmaklarımı kıvırdım.

Babamın, annemin sert omuzlu ceketini giymesine yardım edişini izlerken halıya gömüldüm. "Seninle hemen konuşabilir miyim?"

"Ne oldu, Michael?" Kravatını düzeltmek için koridordaki aynaya dönen babamın sesi sıkıcıydı. "Çıkmak üzereyiz."

Çoraplı ayağımı baldırımın arkasına sürterek, "Biliyorum, uzun sürmez," diye aceleyle çıktı. "Sadece, şey, bilmeni isterim ki ben... ben taşıyorum."

Annem çantasını karıştırıp bir ruj çıkarırken ona baktı. "Taşınıyor musun, Michael?"

Babam bana kaşlarını çatarak bakarken aynanın önünde onun yerini aldı. "Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?"

"Bir işim var."

Dudakları inceldi. "Nerede?"

"Linden Falls'da." Babamın bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanmamaya çalışarak boğazımı temizledim. "Oraya taşıyorum."

"Linden Falls'a mı?" Alay etti. "Orada o küçük kamptan başka ne var? İş nedir?"

Yüzüm yandı. "Sadece kasabadaki dondurmacıda." "*Dondurma* salonu mu? Michael-"

"Aferin hayatım." Annem rujunu kapattı ve dudaklarını büzdü, saçlarını kabartıp babama bakmadan önce aynada onları inceledi. "Hazır mısınız?"

Babam hâlâ kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Michael, hâlâ çocukmuşsun gibi davranmandan bıktım artık. Artık bir *erkeksin*. Lanet olası bir dondurmacıda çalışamazsın. Gerçek bir iş bulmalısın."

Yüzüm yandı. "Bu gerçek bir iş."

"Neden bu kadar zor davrandığını anlamıyorum. Önce üniversiteye gitmeyi reddettin, sonra her yazı o lanet çocuk kampında geçirdin, şimdi de bu mu? Yaşına uygun davranmaya başlamalısın."

"Öyleyim!" İtiraz ettim. "Başka bir iş buldum. Yaşayacak bir yer buldum. Taşınıyorum."

Alay etti. "Peki nerede yaşamayı planlıyorsun? Serserilerle dolu köhne bir kulübede mi?"

"Hayır, normal bir adamla normal bir daire!"

"Ve bahse girerim yol paranı ödememi bekliyorsundur, değil mi?"

"Hayır!" Patladım, kulaklarım ısınmaya başlamıştı. "Bu yüzden bir işim var!"

"Bana sesini yükseltme." Babam sert bir parmakla beni işaret etti. "Bunu yaparsan hâlâ harçlık alacağını sanma Michael. Kendine gerçek bir kariyer yapman için sana pek çok fırsat sundum ve sen her seferinde reddettin. Hayatını çöpe atmakta ısrar ederken seni desteklemeye devam etmeyeceğim."

"Senden bunu *istemiyorum*! Bu yüzden bir iş buldum ve kendime yaşayacak bir yer buldum!"

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve annemle babama baktım. Annem ceketinin manşetini kurcalıyor, gitmek için sabırsızlanıyordu. Babamın yüzü öfkeden mosmor olmuştu.

"Taşınıyorum," onlara söyledim, sesim titriyordu. "Bu hafta sonu. Yarın."

Babam sinirli bir ses çıkardı ve elini umursamaz bir şekilde sallayarak arkasını döndü. "Tamam. Ama bizden yardım bekleme."

"Yapmayacağım." Sesim titriyordu, bu yüzden başka bir şey söylemeden gitmelerini izlerken dudağımı ısırdım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Geri gelmeyecek.

Misafir yatağının ayakucuna kıvrılmış, üzerime bir kürk atılmış halde boşluğa bakıyordum. Juhgz döneli neredeyse üç hafta olmuştu ve o zamandan beri boşluktan hiçbir şey gelmemişti.

Misafir odasına giden gizli geçidi bulduğuma çok sevinmiştim, çünkü burada sadece izleyerek ve bekleyerek utanç verici bir zaman geçiriyordum.

Ama geri döneceğinden umudumu kesmeye başlamıştım.

Bakışlarım odanın diğer ucundaki çekmeceli dolabın üzerinde, kurutulmuş dolna saplarından oluşan vazonun yanında duran küçük ahşap kutuya kaydı. Lyri bu tuhaf bitkiyi kasabadaki yaşlı tüccardan, onunla içki içip kumar oynadığı pek çok akşamdan sonra temin etmeyi başarmıştı.

Bunlara Nami otları deniyordu. Sadece Aytörin halkının harabe şehrinin yakınındaki küçük bir kurak alanda yetişen ince sarı gövdeler. Nadir bulunan ve az bilinen bir sırdı, elimize geçirmek için Hyll'in kasasından büyük bir meblağ ödemiştik.

Lyri bunu test bile etmişti, bir gece kumar oynadığı bir sarhoşa bir sap yemesi için rüşvet vermiş ve aniden bareghlerin ana dilini anlayıp anlayamayacağını görmüştü. Lyri, Gryf onunla baregh dilinde konuştuğunda ve sonunda mucizevi bir şekilde her kelimeyi anlayabildiğinde ushonun zaten şişkin olan gözlerinin nasıl büyüdüğünü anlatırken kıkırdamıştı.

Nasıl çalıştığını bilmiyorduk. Gryf, Uşo'nun onu anlayabilmesi için söylediği her şeyi tekrarlamak zorunda kaldığını söyledi, sanki otun özellikleri onları kendi diline çevirmesine izin vermeden önce zihninin yabancı kelimeleri bir kez duyması, onları kaydetmesi **g e r e k i y o r m u ş** gibi.

Ve şimdi hepsi bir hiç içindi.

Lyri bu nadir bitkiyi elde ettiği için hâlâ çok mutluydu. Tüccara daha fazla -çok çok daha fazla- para ödeyerek köklü bir bitki almıştık ve Lyri bu bitkiyi özel bahçelere dikmesi için baş bahçıvana vermişti, böylece buradaki koşullarda gelişebileceğini varsayarsak sonsuz bir kaynağımız olacaktı.

Sonsuz bir kaynağa sahip olmak umurumda değildi. *Tek umursadığım şey bir diğer kurtadamlı konuşabilmektir ve bu şansı bir daha asla elde edemeyecekmişim gibi görünüyordu.*

Misafir bölümü kapalı kapının ardında ürkütücü bir sessizlik içindeydi ama zamanımın çoğunu kendi boş odamda yalnız geçirdiğim için buna alışkındım. Kapalı perdelerin arkası karanlıktı - uyumam gereken gecenin bir yarısı. Ama Juhgz iki kez de gece gelmişti. Belki de buradaki birçokları gibi onun türü de gececiydi. Geri gelirse onu kaçırma riskini almak istemedim.

İç çekerek kürkün altında daha derine sokuldum, boşluğu izleyebilmek için yan tarafımda bir top şeklinde kıvrıldım. Kenarları fenerimden gelen zayıf ışıktaki usulca kıvılcımlanıyordu, merkezindeki karanlık kütle sakin ve rahatsız edilmemişti.

Bir noktada umudumu yitirmek zorunda kaldım. Bu kadar önemsemek bile aptalcaydı. Juhgz'la *iki kez* karşılaşmıştım ve o... o garip bir yaratıktı! Başka bir dünyadan! Ona olan ilgim farklılıklarımızı merak **e t m e k t e n** öteye gitmemeliydi, göğsümdeki bu... bu ağrıyan baskı değil. Onu tekrar görmek için duyduğum bu umutsuz *ihtiyaç*. Onun müzikal sesini duymak için. Sadece ona yakın olmak için.

Sonunda göğsümü tatlı, nefessiz bir beklentiyle titreten birini bulmuştum ve o başka bir dünyadan gelen gizemli bir varlıktı. İstese bile daha ulaşılmaz olamazdı - ki öyle de yapıyor olabilirdi. Belki de beni tekrar görmek istemiyordu. Belki de onu korkutmuştum.

Belki de beni korkunç buluyordu, mavi tenimden, kocaman kulaklarımdan ve gümüş gözlerimden iğreniyordu.

Diğer aslanların sahip olmayı ancak hayal edebilecekleri şeylere sahiptiler; kraliyet ailesi kadar görkemli, büyük ve sivri kulaklar. Derin, asil bir mavi ten. Değerli madeni paralar gibi parıldaayan gözler.

Ama belki de Juhgz için bunlar iğrenç bulduğu şeylerdi. Belki de beni çirkin buluyordu.

Çirkin olduğunu düşünmemiştim. Hem de hiç. Yumuşak yüz hatlarını büyüleyici buluyordum. Pembe dolgun ağzı nedense sürekli bakışlarımı üzerine çekiyordu. Küçük, yuvarlak, tatlı çıkıntılı kulakları göğsümün ağrmasına neden olmuştu. Mavi gözleri güneşte parıldaayan çarpıcı su kristalleri gibiydi. Ve uzun, çıplak bacakları... Onları hatırlayınca içim sıkıştı ve uyuyan pantolonumun altından sikim seğirince utandım.

Boşluğun kenarları çılgınca kıvılcımlanmaya başladığında sıçradım. Kürkümü geriye atarak ayağa fırladım ve yatarken örgülerimin fazla karışmadığından emin olmak için saçlarımla oynamadan önce aceleyle geceliğimi düzelttim.

Juhgz göründüğünde nefesim kesildi, gözlerim açgözlülükle onu içine çekti. Üzerinde bir çift daha o hoş, bacakları örtmeyen giysilerden vardı; bu seferkiler parlak sarı renkteydi ve daha önce olduğu gibi manşetleri dar, kalın, düğmesiz bir gömlek giymişti.

Elinde bir şey vardı ve odanın içinde garip sarı bir ışık huzmesi parlatıyordu. O kadar parlaktı ki gözlerimi acıttı ve bunun bir silah olup olmadığını merak ederek korkuyla bir adım geri attım, aniden yanıldığımı ve gerçekten bana zarar vermek için burada olduğunu düşünerek dehşete kapıldım. Bize.

Sonra bir tıkırtı duydum ve ışık kayboldu. Fenerimin pembe ışığına yeniden alışmak için hızla gözlerimi kırptım ve Juhgz'un bana sırtıttığını gördüm.

"Yur heer."

Hareket etmediğinde, garip ışığıyla beni kör etmeye çalışmadığında biraz rahatladım. Dudaklarımı yalayarak bir adım öne çıktım ve saçlarımla tekrar uğraşma dürtüsüne direndim.

"Geri döndün." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Döneceğinden emin değildim."

Bir adım daha yaklaşıp elini kaldırmadan önce şeyi yere koymak için çömeldi. *"Uhm, hai-faihv? Çok mu sehy heh-loh?"*

Bunu hatırlamıştım! Sırtarak hızla avucumu kaldırdım ve avucumu avucuma vurduğunda küçük bir heyecan hissettim. Belki de onun türü birbirini böyle selamlıyordu.

"H-hai-faihv," dedim utangaçça, güldüğünde karnım zevkle şişti.

"Yoo ruh-memburrd! Datz rahd." Bir elini altın yelesine sürterek bana tekrar gülümsedi. *"Uhm, zohree iz taykuhn mi zohlong too cumbek. Ai moovdan stuhrted uh nyoo jahb soh-izzbin uhlidel hek-tik."*

Neredeyse heyecandan titreyerek parmağımı kaldırdım ve çekmecenin üzerindeki kutuya doğru koştum. Açarken ellerim titredi ve bir sap nami otu koparıp ağzıma attım ve hızla çiğnedim. Daha fazla bekleyemezdim. Onunla doğru düzgün konuşmak, onu anlamak ve onun da beni anlamasını sağlamak istiyordum.

Ne yazık ki otun tadı iğrençti. Acı tat dilimi kaplarken ağzım burkuldu ve Juhgz'un ihtiyatlı bir şekilde kıkırdadığını duydum.

"Dat duzzen luk laihek it tests gud. Uhm, zohree iffai inntuhrup-ted yur dinnehr."

Yutkunup ona bakarken içimi umutsuzluk kapladı. İşe yaramamış mıydı? Ya da belki de... belki de etkisini göstermesi için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

Sonra hatırladım, Gryf uşo onu anlamadan önce her şeyi tekrar etmesi gerektiğini söylemişti. Dudaklarımı yalayarak ve üzerlerindeki acı tattan dolayı yüzümü buruşturarak, "Tekrar konuşacak mısın?" dedim.

Juhgz sadece bana baktı ve sonra derin bir iç çekerek odaya göz gezdirdi. "*Duhn zuh-powz dehrz uh mohn-stehr too in-glysh dikshuhnerri ahrown heer.*"

Gözlerimi kıstım ve bir elimi kulağımın arkasına götürdüm, tekrarlaması için duymamış gibi davranmaya çalıştım. Ama o sadece kıkırdadı ve başını salladı.

"*Nehv-urr maihnd.*"

Mabs, bu asla işe yaramayacaktı! Çılgınca bir çözüm ararken, yere koyduğu ışık veren garip nesneyi işaret ettim ve ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"*Oh, diss?*" Almak için eğildi. "*Izz juss a flahsh-laiht. Zoh I cahn see- in duhdahrk.*"

Bekle. Bekle. Bekle. Neredeyse kaçırıyordum ama orada anladığım iki kelime vardı. "A" ve "I" demişti ve kendi dilinde konuştuğunu bilmeme rağmen, zihnim bir şekilde onları tercüme etmişti.

İşe yaramıştı!

Belki de. Bunu söylemek için çok erkendi ve sinir bozucu bir şekilde, Juhgz pek çok kelimeyi tekrarlıyor gibi görünmüyordu.

Hayal kırıklığının hırıltısını bastırarak nesneyi tekrar işaret ettim ve kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım. Juhgz emin olmayan bir bakış attı ama bana uzattı.

"El feneri," dedi.

"Hag'in taşakları," diye geveledim, sonra kulaklarım ısınınca bir elimi ağzıma kapattım. Tanrı'ya şükür beni henüz anlayamamıştı.

El fenerinin ne olduğunu bilmiyordum ama kelimeleri anlamıştım! Onu anlamıştım!

"*Wuzz rong?*" Juhgz telaşlanmış gibiydi, mavi gözleri elindeki fenere kaydı. "Ah. *Levha.* Bu bir *whep-uhn*, ben *prohmizz*. Gördün mü?"

El fenerini karıştırdı ve acı verecek kadar parlak beyaz ışık geri gelmeden önce bir klik sesi duyuldu. Gözlerimi kıstım ve başımı sertçe çevirdim, o da aceleyle ışığı tekrar söndürdü.

"Kahretsin, özür dilerim."

"Sorun değil, sadece konuşmaya devam etmene ihtiyacım var," diye geveledim. "Böylece seni anlayabilirim. Lütfen. Erm, erm..."

Telaşla uzanıp gömleğine dokundum ve ona sorgulayan bir bakış daha attım. Elime baktı.

"*Mai swett-shurt?*"

"*M-mai zwwet...*" Onu taklit etmeye çalıştım, bunun onu tekrarlamaya teşvik edeceğini umuyordum.

"Sweatshirt," dedi ve kelime gerçekten kaydedilmeden önce kalbim güçlü bir şekilde çarptı ve başımı eğmeme neden oldu. Onun... eşofman üstü mü? Onu terletmek için mi tasarlanmıştı? Terliyormuş gibi görünmüyordu.

Önemli değildi. Ot işe yaramıştı! Ayak parmaklarımın üzerinde zıplarken kutuyu tutarak ona sııttım.

"Bunu almalısın." Kutudan bir sap kopardım ve ona uzattım. "Böylece birbirimizi anlayabiliriz."

Juhgz gövdeye temkinli bir bakış atarak bir adım geri çekildi. "Um, ben *theenk...*"

"Lütfen," diye geveledim, endişeli olduğunu anlayacak kadar anlayışlıydım. "Lütfen."

Hareket etmeyince kutuyu aceleyle kolumun altına sıkıştırdım ve önce kendi ağzımı, sonra onunkini, sonra da nami sapını işaret ettim. Ona parlak bir gülümseme ve cesaretlendirici bir baş hareketiyle sapı tekrar uzattım.

Juhgz bana baktı, omuzları umutsuzluk içinde çökmüştü. "*Ne demek* istediğini anlamıyorum. Özür dilerim."

"Üzülme," diye bağırdım. "Üzülme."

Sapını ağzıma götürdüm ve ısırır gibi yaptım, sonra da "Konuşabileceğiz," dedim ve ona doğru uzattım. Önce bana, sonra nami otuna baktı, sonra da elini yüzünde gezdirdi.

"*Wayht...*" Elini uzatarak tereddütle sapı aldı ve ona baktı. "Bunu seni anlayabilmem *için mi* söylüyorsun?"

"Evet!" diye bağırdım, sonra utancımdan kızardım. Boğazımı temizledim ve daha sakın bir şekilde "Evet" diye tekrarladım.

Öfkeyle başımı sallayarak tekrar sapı işaret ettim. Juhgz ona baktı.

Birkaç uzun ve tedirgin saniyenin ardından derin bir nefes verdi ve "Ne oluyor?" diye mırıldandı.

Sapını ağzına sokup çiğnediğinde heyecandan karnım guruldadı, berbat tadı yüzünden benim gibi yüzünü buruşturdu. Titreyen parmaklarımla kutuyu kapattım ve çekmecenin üzerine geri koydum, sonra kalbim çarparak bir adım daha yaklaştım.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye sordum, sonra hızlıca tekrarladım, kelimeleri çıkarma telaşımdan dolayı takılıp düştüm.

Juhgz yüksek sesle yutkunurken kristal mavisi gözleri acı verici bir şekilde büyüdü. Pembe ağzı birkaç saniye boyunca sözsüz bir şekilde açılıp kapandı ve ardından "*Hoh-lee* shit" diye mırıldandı.

Benden histerik ve gergin bir kahkaha yükseldi, ben de ellerimi ağzıma kapattım. "Mabs adına, işe yarıyor."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Sürahiler

Lyorr tekrar konuşmaya başladığında, kulaklarıma bir kez daha tamamen yabancı gelen uzun bir kelime dizisi gevelediğinde, hâlâ onu anladığım gerçeğinin şaşkınlığı içindeydim.

Ama sonra bir nefes aldı ve tekrar konuştu ve tuhaf bir nedenden dolayı bu sefer onu anladım.

"Her şeyi ilk başta iki kez söylemeliyiz. Nedenini bilmiyorum ama bitki **b u** şekilde  alışıyor."

"Ha?" Ona b  n b  n baktım, kelimeleri algılamam birkaç saniye s  rd  . Az önce yediğim şeyin tadı bok gibiydi ama beni zehirlemeye falan çalışmadığından emindim. Kendimi iyi hissediyordum ve o da yemişti. Ben sadece... ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Lyorr heyecanın  otesinde görünüyordu, gümüş gözleri parlıyor ve keskin beyaz dişleri geniş sırtışında sergileniyordu. Uzanıp kolumu kavradı, parmakları titriyordu.

"  lk başta her şeyi iki kez söylemeliyiz." Daha fazla yabancı kelime ve sonra, "Tüm kelimeleri söyleyene ve birbirimizi tamamen anlayana kadar."

"Tüm kelimeler mi?" Telaşla yankıladım. Lyorr beklentiyle bana bakınca kızardım ve "Tüm... tüm kelimeler mi?" diye tekrarladım.

"*Malu*. Evet." O kadar mutlu görünüyordu ki benim de ağzım cevap veren bir gülümsemeye dönüştü. Sonunda onu anlayabildiğimi fark ettim ve karnım heyecanla çırpınmaya başladı.

"Tamam, tamam. Tamam. Um..."

"*Ganig we janiv?* Oturalım mı? Oturalım mı?" Lyorr yatağı işaret ederek sordu.

"Himm, tamam," diye mırıldandım, onu yatağa kadar takip ederken birden utandım

ve kenarına tünedi.

Lyorr yatağa tırmandı, topuklarının üzerine oturup bana baktı, ağzı hâlâ neşeli bir sırtışla gergindi. Ben de sırttım ve onu daha iyi görebilmek **i   i n** bir dizimi yatağa dayadım.

Ama ona baktıkça sinirlerim y  zeyeye çıkıyordu. Tanrım, ya benim tam bir aptal olduğumu d  ş  n  yorsa? Çok zeki değildim ve o... Çok zarif ve şık görünüyordu. Bakışlarım gergin bir şekilde portala kaydı. Ya fizik ya da başka bir şey hakkında konuşmak isterse? Portalı mı tartışacaktı? Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Bir şeyler söyledi, sonra tekrarladı, "Geri dönmeni çok umuyordum."

Zevkten kızarak ona utangaç bir gülümseme verdim. "Gerçekten mi? Gerçekten mi?"

Lyorr'un büyük kulakları seğirdi, yanakları daha koyu bir tona büründü. Sesi biraz utangaç çıkmıştı: "Evet, *Tarya Lomis* bende. Ben... Ben bekliyordum."

Karnımda kelekler uçuştı ve ona gülümserken yüzümün kızardığını hissettim. "Ben... Geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Daha yakın olmak için taşındım, taşındım ve yeni bir işe başladım, bu yüzden çok meşguldüm."

Anlaması için tekrarladım ve o da bana ciddi bir şekilde başını sallayarak konuştu.

"Evet, tabii ki anlıyorum. Burada olduğun için çok mutluyum."

Dudağımı ısırdım, yanaklarımı acıtacak kadar geniş sırttım. "Ben de burada olduğum için mutluyum."

Anlaması için tekrar söyledim, yüzüm alev alev yanıyordu. Her şeyi tekrar etmek çok garipti ama bir şekilde işe yarıyordu. Bana portaldan ilk geçtiğim gece neler olduğunu sordu, ben de takılıp düştüğüm o utanç verici çileyi anlattım. Sonra bana portalın -buna boşluk diyordu- bir gün nasıl ortaya çıktığını ve ben içinden yuvarlanana kadar nasıl büyüdüğünü anlattı. Kardeşi beni yere mıhladığı için çok özür diledi ama çok şaşırdıklarını ve benim bir ordunun gözcüsü mü yoksa onlara zarar vermek için mi burada olduğumu anlayamadıklarını söyledi.

Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Daha önce hiç insan görmemişlerdi - ona ne olduğumu söylediğimde tereddütle bu kelimeyi tekrarladı. Bana bir *vint* olduğunu söyledi.

"Seni korkuttuğum için çok özür dilerim, Jugs." Adımı biraz beceriksizce, yanlış bir tonlamayla söyledi ve ben gülümsediğimde dudaklarını büzdü. "Yanlış mı söyledim? Özür dilerim."

"Sorun değil, muhtemelen ben de senin adını yanlış söylüyordum.

Lyorr?" Sivri dişleri sevimli bir gülümsemeyle parladı. "Adım Lor."

"Lor," diye tekrarladım, "Çok güzel," derken yüzüm yanıyordu.

"Bu ne?" Başını eğdi.

Boğazımı temizledim. "Güzel. Senin adın güzel."

"Ah." Elini kaldırıp tekrar indirdi, kulakları seğiriyordu. "Teşekkür ederim. Seninki de öyle. Çok sıradışı. Bir *meaanya* ismi mi? Soylu bir isim mi?"

H o m u r d a n d ı m , başımı salladım ve kulağımı işaret ettim. "Hayır, bunlar yüzünden."

Tereddüt etti. "Senin... *pikni*? Kulakların mı?"

"Evet." Kıkırdadım. "Sürahi kulaklar. Çok dışarıda kalıyorlar. Arkadaşlarım bana yedinci sınıfta Jugs demeye başladı."

Ben tekrarladıktan sonra yüzünde kızgın bir ifadeyle geri çekildi.

"Onları seviyorum," dedi bana buyurgan bir tavırla, sonra uzanıp delikli lobuma hafifçe dokundu. "Çok küçük ve *kaamy*. Zarif."

Kulaklarıma daha önce hiç ama hiç *zarif* denmemişti. Öfkeyle kızardım ve şortumun paçalarıyla oynamaya başladım. "Teşekkürler."

"Bu senin adın değil o zaman? Sadece *hakımanın* seni çağırdığı şey mi?"

"Benim gerçek adım Michael. Ama ailem dışında kimse beni böyle çağırmaz."

Anlaması için tekrar söyledim ve Lor "Jugs'ı seviyorum" demeden önce bir süre sessizce bana baktı.

Sırıttım ve yatakta ona daha iyi bakabilmek için yer değiştirdim. "Teşekkürler."

Orada ne kadar oturup konuştuğumuzu bilmiyorum. Bana dünyamı sordu, bu biraz zaman aldı ama ben arabaları, televizyonu ve abur cuburu anlatırken kendinden geçmiş gibiydi. Kampı sordu -yerleşim yeri diyordu- kardeşi ve muhafızları Lyri ve Gryfin etrafa bakmak için kısa bir süreliğine boşluktan geçtiklerini anlattı. Ben de bunu açıkladım, bütün gece ortadan kaybolup aileleri korkutarak kampın yaz için erken kapanmasını sağladığımı itiraf ederken yüzüm kızardı.

Lor şaşırmış görünüyordu. "Çok üzgünüm, Jugs."

Uzandı ve kolumu kavradı, parmakları gri koluma karşı çok uzun ve karanlıktı. Temas yüzünden karnım guruldadı ve geri çekilip çekilmeyeceğini merak ederek tereddütle elini kendi elimle kapattım.

"Sorun değil. Bilmiyordun. Hepimiz için çılgın bir geceydi."

Üst üste binmiş ellerimize bakıyordu. Parmaklarının benimkilerin altında büküldüğünü hissettim ve panikle geri çekilmeye başladım ama ben yapamadan elini çevirdi ve benimkini sıkıca kavradı.

"Ben... Seninle tanıştığımıza çok memnunum, Jugs." Büyük siyah ve gümüş gözler utangaç bir şekilde benimkilere baktı. "Tekrar gelecek misin?"

"Evet," diye ağızımdan kaçırdım, avuç içimin onunkine karşı çok fazla terlememesi için dua ediyordum. "Evet, gerçekten istiyorum. Sakıncası var mı? Yatak odanı sürekli işgal etmek istemiyorum."

Ben tekrarladıktan sonra Lor durakladı ve çınlayan bir kahkaha attı. "Oh, hayır, burası benim yatak odam değil. Burası bir *digir* odası. Bir misafir odası."

"Oh, tamam." Yatak odasını görmek istemek gibi gülünç bir dürtüye direndim. Elimi tutuyordu ve bana, ağızma bakıp duruyordu ama... belki de

Onun türü, insanların genel olarak olduğundan daha alıngandı. Bu ille de bir şey ifade etmiyordu. "Yani... geri dönmemin bir sakıncası yok mu?"

Elimi daha sıkı kavrayarak bana baktı. Boğazının düğümlendiğini gördüm. "Geri gelmeni istiyorum."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kardeşime Jugs'ın döndüğünü söylemem gerektiğini biliyordum ama bunu yaptığım anda misafir odasına yerleşeceğini ve Jugs'la bizzat konuşma fırsatı bulana kadar yerinden kıpırdamayı reddedeceğini de biliyordum. Onu *sorgulamak* için.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve ondan uzak durdum çünkü yüzümdeki hülyalı gülümsemeyi silmek imkânsızdı ve bir şeyler olduğunu anında anlayacaktı. Zaten ondan uzak durmak zor değildi, çünkü bütün sabah bir konsey toplantısında sıkışıp kalmıştım ve toplantı bittiğinde Seis bana Lyri ve Gryfin öğleden sonra şehre gittiklerini söyledi.

İlk kez, kardeşimin istediği gibi gelip gitme özgürlüğünü kıskanmıyordum. Hyll'den ayrılmak *istemiyordum*. Misafir odasına dönüp Jugs'ı tekrar görebilmek için günün bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Güneş doğarken ayrılmadan önce bu gece geri geleceğine söz vermişti. O sırada ikimiz de yüksek sesle esniyorduk ama o da benim kadar konuşmayı kesmeye isteksiz görünüyordu. Yavaş yavaş, yabancı kelimeler daha a z ortaya çıkmaya başladı ve bir seferde bütün cümleleri tekrarlamayı bırakabildik.

Şafak vakti heyecandan başım dönerek yatağa girmiştım, onu tekrar göreceğim düşüncesiyle karnım deli gibi çırpınıyordu. Hiçbir gün bu kadar yavaş geçmemişti ve Jugs'ın düşünceleriyle tamamen tükenmiş bir halde konseyle olan toplantıma hiç dikkatimi verememiştım.

Altın sarısı güzel saçları ve kristal mavisi gözleriyle Jugs. Jugs ve insanların hareketli resimlerini gösteren garip konuşan kutusu ve içine tırmanıp bir şekilde ön tarafa dizilmiş herhangi bir mork olmadan başka yerlere sürdüğü büyük metal tabutu. Jugs ve metal tabutunu pencereye doğru sürdüğünde sihirli bir şekilde pencereden görünen "çizburgerleri" ve "patates kızartmaları".

Onun dünyası kulağa inanılmaz geliyordu. Boşluktan geçip kendi gözlerimle görmekten çok korkuyordum ama Jugs yine de buraya dönmeye hevesli görünüyordu. Ona hyll'imı daha fazla göstermek için yanıp tutuşuyordum ama bu mümkün değildi. Garip, dünya dışı bir yaratığı etrafta dolaştırmaya başlarsam kıyamet kopardı. Haberler hızla yayılırdı. Konsey bunu öğrenirdi.

Konseyin Jugs'a nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Onu gizli geçitten geçirip odamı gösterebilirdim. Düşüncesi bile kulaklarımı öfkeyle yakıyordu. Kimse benim odama giremezdi.

-Bırakın *yatak* odamı, Lyri, Seis ve birkaç personel dışında

sadece benim odamla ilgilenirdi. Onu doğrudan yatak odama götürsem Jugs ne düşünürdü? Kesinlikle dehşete düşerdi. Benden hoşlanıyor gibiydi ama o farklı bir türdü. O... *insandı*. Beni bu şekilde düşünmenin imkânı yoktu ve bir parçam *onu* bu şekilde düşünmenin neredeyse sapkınlık olduğunu hissediyordu.

Ama ben biliyordum. Onu her düşündüğümde göğsüm sıkışıyordu ve o şafakta ayrıldıktan sonra yatakta uzanırken, pembe ağzını, büyük vücudunu ve uzun, çıplak bacaklarını hayal ettiğimde sikim ağırlı bir şekilde sertleşmişti.

Yorganı arkaya atıp aceleyle su odasına gittim ve vücudumu sakınleştirmek için soğuk bir banyo yaptım. Birçok insanın yaptığından emin olduğum gibi ben de kendime sık sık dokunurdum ama geçmişte hayal ettiğim belirli bir kişi olmamıştı. Tatlı Jugs'ı hayal etmek ve... bunu yapmak bana sapıkça geliyordu, bu yüzden kendime izin vermedim.

Ama sikimin inmesi uzun zaman almıştı.

Konsey toplantısından sonra Seis ile özel bahçede hızlı bir öğle yemeği yedikten sonra ona günün geri kalanında odama çekileceğimi ve dilediğini yapmakta özgür olduğunu söyledim. Ona Jugs'ın dönüşünden de bahsetmemiştim ve böyle bir sırra sahip olmak heyecan vericiydi.

Geçmişteki bir Morik'in o gizli tüneli neden inşa ettirdiğini anlamaya başlıyordum.

Seis beni odamın kapısında bıraktıktan sonra, en sevdiğim tatlı kokulu yağlarla uzun, sıcak bir banyo yaptım. Saçlarımı yıkadım ve boncuklu örgülerimi pürüzsüz ve düzgün olmaları için dikkatlice yağladım. Saçımı her zamanki gibi şekillendirmeden önce kurumasını beklemem gerekiyordu, bu yüzden kıyafetlerimi seçmek için soyunma odama girdim.

Süslü işlemeli bir ceket ve en güzel tunik ve pantolonumda karar kıldıktan sonra, hepsi siyahtı - tüm kıyafetlerim siyahtı - herhangi bir iz veya gevşek iplik olup olmadığını kontrol ettim. Bir gece önce gece kıyafetlerimi giymiştim ve en iyi myrix ipeğinden yapılmış olsalar da, Jugs için en iyi şekilde görünmek istiyordum.

Bu amaçla, su odasına geri döndüm ve cildim, saçlarım ve tırnaklarım için çeşitli karışımlar ve karışımlar içeren ince yapılmış kristal kavanozlar ve tabaklarla kaplı rafı inceledim. Küçük bir soliri kremi kavanozunda karar kıldım, onu aşağı indirdim ve tıpasını çıkardım.

Sahip olduğum en pahalı yüz kremiydi; çok çok kuzeyde, birçok derebeyliğin uzağında ki bir adada, küçük bir ılık kumsalda yaşayan nadir soliri yaratıklarının pullarından yapılmıştı. Deniz insanları

Soliri suya çekildikten sonra saatlerce kumları tarıyor, güneşlenmek için karaya çıktıklarında doğal olarak döktükleri güzel, yanardöner pulları arıyorlardı.

Soliri pullarının gençlik veren özelliklere sahip olduğuna inanılırdı. Bunlar dikkatlice eritilir ve küçük pama deniz yaratıklarının kayaların üzerinde bıraktığı kalın, sütlü bir madde olan pama jölesi ile karıştırılırdı.

Tüm bu süreç aylar sürüyordu, malzemeler gülünç derecede pahalıydı ve krem oldukça kötü kokuyordu ama yüzümde her zaman myrix ipeği kadar yumuşak ve pürüzsüz bir his bırakıyordu. Cildime küçük bir parça sürdükten sonra aynada kulaklarıma baktım. Piercinglerime takabileceğim daha pahalı mücevherlerim vardı ama... Jugs'a ondan daha iyi görünmeye çalışıyormuşum gibi görünmek istemiyordum. Ona henüz Moric olduğumu söylememiştim.

-Burada ne anlama geldiğini ve... Bir kez olsun normal bir insan olmak oldukça hoşuma gitti. Onun için onun gibi insan olmadığım gerçeğinden daha ilginç değildi ve unvanım yüzünden de değildi.

Tüm öğleden sonrayı şımarık bir Moric gibi kendimi şımartarak geçirmiştim ama ilk kez kendimi suçlu hissetmiyordum. Akşam yemeğim özel yemek odama getirilmişti ve ben sadece yarısını yiyebilmişim, çok heyecanlı ve gergindim. Yatak odama döndükten sonra dişlerimi kuvvetlice fırçaladım ve boncuklu örgülerimi karmaşık şekillerine sokmak için uzun bir zaman harcadım, ardından sırtımdan aşağı sarkan saçlarımı parlayana kadar taradım. Sonra daha önce hazırladığım kıyafetleri dikkatlice giydim.

Tanrı'ya şükürler olsun ki gizli tünel çoğunlukla temizdi, böylece içinden geçerken ince ceketime toz bulaşmayacaktı. Ne olur ne olmaz diye çıkmadan önce yatak odamın kapısını kilitledim ve soyunma odasındaki gardıroba gitmeden önce bir şafak feneri aldım, midem zaten gergindi.

Gizli geçitte sessizce yürürken, Jugs'ın bu gece ne giyeceğini merak ettim. Onun gibiler sadece uzun bacaklarını sergileyen, benim de çoktan aşık olduğum o hoş, bacaksız örtüleri giyiyor gibiydi. Ama o ilk geceki gibi kırılmış bir gömlek daha giymemişti ve içten içe giymesini umuyordum, böylece solgun karnını ve güçlü kollarını tekrar görebilecektim. Bu düşünce kulaklarımin öfkeyle seğirmesine neden oldu.

Tünelin diğer ucundaki gardıroptan çıktıktan sonra aceleyle romantik misafir odasına girdim ve başımı koridora uzattım. Boştu. Misafir odasının girişinde her zaman iki koruma görev yapıyordu ve personele, misafirlerle ilgilenmelerine gerek olmadığı bildirilmişti.

Misafirimiz olmadığına göre, şimdilik bakım için bile olsa, hyll'ın bu bölgesine giremeyiz.

Fenerimi tutarak koridorda yürüdüm. Bu alan kullanılmadığı zamanlarda oldukça soğuktu ve koridor loştu, duvar fenerleri yanmıyordu ve uzun pencerelerden görünen gökyüzü zaten karanlıktı. Anahtarı bulmak için tuniğimin cebini karıştırdıktan sonra Seis'in misafir odasının kapısına taktırdığı yeni kilidi açtım.

Kapıyı açtığımda beni boşluk karşıladı; yatağın yanında havada asılı duran, hafifçe uğuldayan siyah bir kütle. Fenerimi çekmeceli sandığın üzerine bırakıp kapıyı arkamdan kilitledim ve ceketimi gergin bir şekilde düzelterip ince siyah kumaşına toz yapışmadığından emin oldum. Sonra kendimi odayı geçmeye ve Jugs'ı beklemek için yatağın ucuna tünemeye zorladım.

Uzun dakikalar sonra, boşluğun alçak uğultusu daha kararsız bir gümbürtüye dönüştü. Kenarları çılgınca kıvılcımlanmaya başladığında ayağa fırladım ve bir saniye sonra Jugs bu kez avucunda farklı bir şey tutarak içeri adım attı - iki saplı bir tür çanta. Bacaklarını örtmeyen giysileri bugün soluk maviydi ve üzerinde bir kez daha göbeğini açıkta bırakan bir t i ş ö r t değil, eşofman üstü vardı. Hayal kırıklığına uğramamak için kendimi zor tuttum.

"Jugs," diye nefes aldım, ellerimi yanlarımda kalmaya ve endişeyle saçlarımla oynamamaya zorlayarak. Öne doğru bir adım attım ve selamlamak için avucumu kaldırdım. "*Çak bir beşlik.*"

Bana parlak, güzel bir sırıtış attı ve elindeki garip çantayı yere bırakıp odanın içinden geçerek avucunu benimkine vurdu. "Merhaba."

Selam mı? Beşlik çakmanın kendi halkının selamlaşması olduğunu sanıyordum. Belki de merhaba, sadece arkadaşlar ve yakın tanıdıklar için ayrılmış, kısaltılmış, sıradan bir versiyondur. Midem zevkten dört köşe oldu.

"Bugün sana nasıl davrandı Jugs?" Bakışlarım garip çantaya kaymaya devam etse de nezaketen standart nezaketi sormaya zorladım kendimi. Bana göstermek için bir şey mi getirmişti? Kendi dünyasından başka bir şey mi? Belki de yatak odamdaki garip içki kabı kadar değerli ve ilginç bir şey.

Gözlerini kırıştırdı, sorudan biraz ürkmüş görünüyordu. "İyiymi sanırım. İşim vardı, bu yüzden oldukça sıkıcıydı."

Bir şeyin nasıl "oldukça sıkıcı" olabileceğini gerçekten anlamıyordum - iş yerinin sıkıcı ama bakması hoş olduğunu mu kastediyordu? Önemli değildi. Ona gülümsedim ve "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum.

"*Aihyz-krim*'de çalışıyorum."

"Aihy..."

"Dondurma." Bana sırtıttı. Şaşkınlıkla göz kırptım. *Buzlu krema mı? Dondurmayı neden dondursunlar ki?* "Dondurma ve diğer *duh-zehrleri* satıyoruz. Tatlılar."

Canlandım. "Tatlı mı? Tatlıları severim. Lokumunuz var mı?"

"Şey... hayır. O nedir?"

"Oh, bu şehre özel bir şey. Meyveler baharatlarla pişirilir ve tatlı-tuzlu etli bir kekin üzerinde servis edilir." Tam olarak anlayabilmesi için sözlerimi tekrarladım, sonra utangaç bir şekilde ekledim, "Bu... bu benim favorim."

"Oh. *Nahrr-li.*" Jugs ihtiyatlı bir şekilde kıkırdadı. "Biz, biz eti *sehvuhri-tuzlu-yemek* olarak yeme eğilimindeyiz. Tatlılarda pek kullanmayız. Ama... Denemek isterim. Eğer favorinizse."

Bana tatlı bir gülümseme verdi ve kalbim neredeyse patlayacaktı.

"Bir sonraki ziyaretinizde size biraz getireceğim," dedim ona, yüzüm acıyacak kadar geniş gülümseyerek. "Birlikte bir yemeği paylaşacağız."

"Tamam, kulağa hoş geliyor," dedi utangaç bir ifadeyle, gri eşofmanının eteğiyle oynarken. "Ve, denemen için işten biraz dondurma da getirebilirim."

Burnumu kırıştırmamayı başardım, bunun yerine ona kibarca gülümsedim. "Memnuniyetle..."

Kıkırdadı, bir şekilde endişemi hissetmişti. "Her şey yolunda, söz veriyorum."

"Sana inanıyorum." Yerde, boşluğun yanında duran tuhaf çantayı işaret ettim.

"Ne... bu da ne?"

"Oh!" Jugs heyecanlı görünüyordu ve çantayı almak için döndü, sonra yatağın yanına getirdi, bir dizini şiltenin üzerine koyarak kenara oturdu.

Neredeyse kasıklarının kıvrımına kadar görünen, yumuşak görünümlü, tüylerle kaplı iç uyluk derisine bakmamaya çalışırken kulaklarım gülünç derecede ısındı. Aletim pantolonumun içinde kıpırdandığında aceleyle ona katıldım ve bacaklarımı sıkıca kavuşturdum.

"Aklıma bir fikir geldi." Jugs küçük metal bir şeyi kavradı ve çantaya doğru sürükledi, çantanın ortasında bir sıra parlak diş yarılırken yüksek bir *zzzt* sesi havayı doldurdu. Büyük bir şokla gözlerimi kırptım ama o çoktan bir şey çıkarmıştı.

Elinden biraz daha büyük, siyah ve gümüş renkli bir kutuydu, üst kısmında bir sıra siyah çıkıntı vardı. Ortasında renkli şeffaf bir bölme vardı ve içinde iki düz daire görebiliyordum.

Hayatımda gördüğüm en garip şeydi.

"Bu benim *cuh-ssehtt play-ehrr*'ım," dedi Jugs ben ona bakarken. "Kaset çalar. İngilizce öğrenmene yardımcı olacak birkaç kaset bulmak için öğle tatilimde kasabadaki *trr-iffd* mağazasına -um, thrift store- gittim."

Daha fazla nesne çıkardı. Tuhaf, ince, sert siyah bir kıvrımın iki ucunda parlak turuncu renkte iki şişkin disk vardı. Birinden bir sarmaşık ya da bir tür kalın iplik sarkıyordu. Sonra bir yığın kutu çıkardı, bunlar *kasetçalardan* çok daha küçüktü ve birbirine çarptığında cam gibi ses çıkarmayan, daha çok içi boş bir ses çıkaran garip, şeffaf bir camdan yapılmıştı.

"*Hehd-fownz*. Kulaklıklar." Heyecanla sırtarak küçük kutulardan birini kaldırmadan önce kalın disklerin bulunduğu garip eğriyi işaret etti. "Bir sürü kaset aldım. İkinci el mağazasındaki adam bunun *tayp'taki en iyi ehnsaih-kloh-peedee-ahz* seti olması gerektiğini söyledi ama demek istediğim, birkaç tane eksik olabilir."

"Ben... Korkarım anlamıyorum," diye itiraf ettim, cehaletimden utanarak.

"Hayır, elbette, üzgünüm, sadece heyecanlıyım." Jugs gümüş ve siyah kutuyu aldı ve çıkıntılardan birine bastı. Kutu yarılıp da karnından düz gri bir dikdörtgen çıkarınca sıçradım. "İşte, sana göstereceğim."

Utangaç bir şekilde kıkırdadı ve dikdörtgeni kaldırdı. "Bu sana pek yardımcı olmaz. Sadece *keehss*. Um, *rahd bahnd* though."

Onu çantasına tıktırdı ve küçük kutulardan birini açarak içinden gri bir dikdörtgen daha çıkardı, onu da büyük kutunun içine yerleştirdikten sonra önünü kapattı. Ne yaptığını merak ederek belirsiz bir şekilde ona baktım.

Disklerin bulunduğu eğriyi -kulaklıkları- aldıktan sonra sarmaşığın ucunu büyük kutudaki bir deliğe soktu. Sonra kulaklıkları yüzüme doğru tuttu ve beni temkinli bir şekilde sertleştirdi.

"Bunları sana takabilir miyim?" diye sordu utangaç bir gülümsemeyle. Ona bakarak yavaşça başımı salladım ve yumuşak, kalın diskler kulaklarımın üzerine yerleştğinde irkildim. Siyah kıvrımlar kulaklarımın üst kısımlarına rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyordu ama Jugs'ın sesi boğuklaşırken bile hareket etmedim.

"Tamam, *plai*'ye basacağım. *Vohl-yoom*'un sesini kısacağım çünkü tahminimce işitme duyunuz oldukça iyidir."

Büyük kutuyla oynadı, sonra düğmelerden birine bastı. Kulaklarımda aniden derin bir ses duyulduğunda şiddetle sıçradım ve neredeyse panik içinde kulaklığı çıkarıyordum.

"Sorun yok, sadece bir kaset," dedi Jugs hızlıca, şaşkın ifadem karşısında endişeyle kaşlarını çatarak. "Bir *ruh-kohr-din*. Kayıt. Kasetleri kasetçalarda oynatırsın."

Nabzım hızla atıyordu ama Jugs'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ve bu kaset çaları bana göstermek için getirmişti, bu yüzden kendimi sakinleşmeye ve kulaklarımdaki sesi dinlemeye zorladım. Her birkaç kelimeyi anlayabildiğimi fark ettim ve Jugs'a bakarken yüzüme yavaşça bir sırıtiş yayıldı.

Çok zekiydi! Bu kaydı dinlersem, bir sonraki ziyaretinde çok daha fazla kelime anlayacaktım. Ve kutuya yerleştirilen kasetlerden çok ama çok sayıda getirmişti, bu da dinlenecek çok ama çok kelime olacağı anlamına geliyordu.

"Jugs, bu harika." Kulaklıkları dikkatlice kulağımdan çıkardım ve kutunun üzerindeki başka bir düğmeye bastığında kulaklıklardan gelen seslerin kesildiğini duydum. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Yani, *seedeez* daha iyi ama kasetler ikinci el mağazasında çok *ucuza* satılıyordu." Kıkırdadı. "Ve tüm ansiklopediyi CD olarak satın alamam. Bunun öğrenmene yardımcı olacağını düşündüm."

"Bu mükemmel bir fikir." Ona baktım. "Çok zekisin, Jugs."

Yüzü pembenin o harika tonuna büründü ve kasetleri yatağın üzerine düzgün bir yığın halinde dizmeye başlamak için hızla aşağı baktı. "Oh, hayır, gerçekten değilim. Liseden zar zor *mezun oldum*."

Ne dediğini tam olarak anlamamıştım ama utanmış görünüyordu, ben de uzanıp elini sıktım. "Çok zekisin."

Başını kaldırdı, yanakları hâlâ pembeydi ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Teşekkürler."

Bakışları ağzıma kaydı, ben de hemen dişlerimin onu rahatsız etmemesi için saklandığından emin oldum. İkimiz de uzun bir süre kıpırdamadık ve pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladığında, nedense nabzım çılgınca attı.

Jugs sonunda bakışlarını kaçırınca boğazını temizledi ama yüzü daha da pembeleşerek mırıldandı: "Bugün gerçekten çok hoş görünüyorsun. Yani, her zaman öylesin, ama ben, yani..."

Zevkten yüzüm kızardı, kulaklarım övgüden seğirdi. "Teşekkür ederim. Sen... Sen de öyle. Bacaklarınızı çıplak tutmak halkınız için bir gelenek mi?"

Anlaması için tekrarladım ve Jugs çıplak bacaklarına bakıp kıkırdadı. "Özel bir şey değil, gerçekten. Sadece yazın hep *ayakkabı* giyerim."

"*Sh-shohrrrz*," diye tereddütle tekrarladım ve o da sırttı.

"Şort."

Başımı salladım, kulaklarım tekrar seğirirken itiraf ettim, "Onları çok sevdim. Ben... Ben pembe olanları severdim. Boşluktan ilk geldiğinde giydiğin."

"Öyle mi?" Bakışları tekrar ağızıma kaydı ve çok hafifçe eğildi. Kendimi onu taklit ederken buldum, nefesim kesilmişti. "Bir dahaki ziyaretimde giyerim o zaman."

"Ne zaman döneceksin?" Ağızımdan kaçırđım, daha uzun olmasa bile bütün bir gün boyunca tekrar gitmesinden korkuyordum. "Yarın mı?"

Başını salladı, tekrar ağızıma bakmaya başladı ve midemin düğümlemesine neden oldu. "Evet. Yarın. Yarın. Denemen için dondurma getireceğim."

Gülümsedim, elini sıktım. "Ben de lokum getireceğim. Birlikte bir yemeği paylaşacağız."

Bekleyemedim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Donuk insan sesi kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu, artık söylenen kelimelerin ç o ğ u n u anlayabiliyor olmama rağmen kaseti başlattığım zamankinden daha ilginç değildi. Bu ses Jugs'inki gibi müzikal ve ilginç değildi. Düz ve monotondur. Ama bana tüm kelimeleri öğretiyordu ve önemli olan da buydu.

Sesin aslında ne hakkında *konuştuğunu* pek **a n l a m ı y o r d u m** ama bu umurumda değildi. Zaten *Jugs*'ın bana kendi dünyasını öğretmesini istiyordum. Ve tüm kelimeleri öğrendiğimde, bana her şeyi kolaylıkla anlatabilecekti.

Yatak odamda bir aşağı bir yukarı volta attım, karnım açıktan gurulduyordu ama kulaklığı birkaç dakikalığına bile çıkarmayı reddettim. Bu gece Jugs'ı tekrar görmeden önce mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyordum.

Ayrıca, akşam yemeği istemiyordum. Aşçıdan Jugs ve benim paylaşmamız için büyük bir kase lokum yapmasını istemiştik ve o da buzlu kremasını getirecekti. Denemek konusunda endişeliydim ama onun için deneyecektim.

Kasetçalar elimdeydi. Jugs bana nasıl kullanılacağını göstermiş, kaseti durdurmak, "geri sarmak" ve ikinci kez oynatmak için hangilerine basmam gerektiğini bilmem için düğmelerdeki farklı sembolleri açıklamıştı. Kulaklarım acımaya başlamıştı, kulaklıkların baskısı yüzünden tüm piercinglerim başımın arkasına batıyordu ama onu tekrar görmeden önceki son dakikaya kadar dinlemeye devam etmeye kararlıyım.

"Lor."

İleri geri volta atarken ses ilk başta dikkatimi çekmedi, ama kulaklarımdaki donuk insan sesinin üzerinde tekrar çınladığında, şiddetle sıçradım ve kulaklıkları çıkarmak için uzandım. Kardeşim yatak odamın kapısında duruyordu, bir eli hâlâ kapının kolundaydı.

"Lyri," diye mırıldandım, kaset çaları karıştırdım ve sesi kapatmak için hızlıca Durdur düğmesine bastım. "Ne-"

"*Bu lanet şey de ne?*"

Boğazımı temizledim, kulaklıkları kasetçalarla birlikte dikkatlice topladım. "Bunu bana Jugs verdi."

"Ne? Geri döndüğünde sana bir şey verdiğini söylememiştin. Nedir bu? Ne işe yarar?"

"Bu-" Kaset çaları kardeşime nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyordum ve açıklamak da istemiyordum. Bunun ne olduğunu, ne işe yaradığını anlarsa, diğer dünya hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için kendisi için isteyecekti. Ve o *benimdi*. Onu *bana* Jugs vermişti. "Bu sadece bir biblo."

Lyri homurdandı, dudağı kıvrılırken kollarını kavuşturdu. "Kulaklarınıza takacağınız bir şey mi? Pek rahat görünmüyor."

Kasetaları ve kulaklıkları dikkatlice yan masaya yerleştirdim, sonra saçlarımı düzelttim ve Lyri'ye dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Odama habersiz girmenin bir nedeni var mı?"

Öfkelendi. "Evet, *aslında*. Aşçıdan akşam yemeğı için lokum yapmasını istediğini duydum. Yemekte tatlı mı, sevgili kardeşim? Birileri kendini asi hissediyor. Ben de sana katılmak istedim."

"Lanet olası dedikoducu muhafızlar," diye mırıldandım. Mesajı aşçıya iletmesi için Seis'i göndermiştim. O da şüphesiz Gryfe bahsetmiştir, o da şüphesiz Lyri'ye. Hepsi en az birbirleri kadar kötüydü.

Lyri'ye bakarak burnumu çektim ve saçlarımı geriye attım. "Korkarım hiç alamazsınız."

"Neden olmasın?" Lyri'nin sesi gücenmiş gibiydi.

"Çünkü bu-" Sinirle yutkundum ama çenemi kaldırıp ona baktım. "Bu Jugs ve benim için. Paylaşmak için. Birlikte yemek yemek üzere anlaştık."

Lyri bana aval aval baktı. "*Ne?* Geri mi geldi? *Tekrar* geldi ve sen bana söylemedin mi? Seni sinsi küçük pislik."

"Sadece birkaç kez daha," dedim hızla, kızarak. "Sana söyleyecektim-"

"*Birkaç* kez daha mı? Bu ne lan, Lor!"

"Sana söyleyecektim!" İtiraz ettim, aniden sırrımla ilgili korkunç bir suçluluk hissettim. "Özür dilerim, sen onu agresif sorgulamalarınla korkutup kaçırmadan önce onu tanımak istedim sadece-"

Lyri homurdandı. "Birkaç basit soruyla onu *korkutup* kaırmayacağım."

Ona bir bakış attım, o da gözlerini devirdi.

"Daha fazlasını öğrenmemiz gerektiğini *biliyorsun* Lor. Ve eğer ona kur yapmakla meşgulsen, bizim işimize yarayacak çok fazla soru sorduğundan şüpheliyim. Belli ki o da aynısını yapıyor," diye mırıldanarak ekledi, kaset alara şüpheyile bakarak.

"Bana *kur* yapmıyor," diye terslendim, keşke yapsaydı. "Sadece nazik davranıyor. O... o harika biri Lyri ve bana dünyası hakkında o kadar açık davrandı ki-"

"Yani onunla konuştun mu? Düzgünce?" Lyri keskin bir şekilde araya girdi. "Nami işe yaradı mı?"

"Evet, işe yaradı. Evet, konuştuk." Tuniğimi düzelttim ve boğazımı temizledim. "Ve yakında bir yemeği paylaşmak için geri dönecek, o yüzden sakıncası yoksa..."

"Ben de seninle geleceğim." Lyri bana hınzırca sırıttı. "*Jugs*'ınla tanış düzgün bir şekilde."

"Hayır, yapmayacaksın!" Parmağımla onu işaret ederek homurdandım. "Sakin *cüret* etme yemeğimizi yarıda kes, Lyri. Ciddiyim."

"Peki. Seni ve öteki büyücünü romantik akşam yemeğinizle baş başa bırakacağım. Ama bir noktada onunla konuşacağım, Lor."

Midem sinirden düğüm düğüm oldu. "*Jugs*'a seninle konuşmaktan memnun olup olmadığını soracağım. Ama gerçekten gitmeliyim, Lyri. Onu bekletmek istemiyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ. Garip öteki dünyalıyı bekletemem. Lokl'unu unutma. Yemek odasında."

Onu yatak odamdan çıkıp koridoru geçerek yemek o d a s ı n a kadar takip ederken saçlarımla oynadım. Lyri, içinde büyük, sığ bir lokum tabağı ve bir yığın küçük yemek kâsesi bulunan tepsiyi alıp bana uzattı ve gizlemediği bir özlemle baktı.

İçimi çektim ve onu uzattım. "H a d i , kendine bir kâse hazırla. Yeterince var."

Sırıttı, çoktan bir kaşık ve kâse kapmıştı. "Teşekkürler."

Haşlanmış meyvelerle süslenmiş pastadan büyük bir parça koparıp kendi kâsesine koyduktan sonra, koca bir kaşığı ağzına tıkmak dışında kıpırdamadı.

Beklentiyle ona baktım. "Eee?"

"Peki ne?" diye sordu ağzındaki lokmayı yutarken. "Sen gitmiyor musun?" "Evet." Hâlâ kımıldamıyordu, ben de ofladım. "Neden *gitmiyorsun*?"

Öfkeyle kaskatı kesildi, yanakları lokum gibi şişti. "Ne yani, seninle misafir odasına kadar bile yürüyemeyecek miyim?"

"Henüz tam olarak hazır değilim. Önce saçımı düzeltmem gerekiyor."

Lyri gözlerini devirdi ama sonunda kapıya doğru döndü. "Saçların gayet güzel, Lor."

"Lokmanın tadını çıkar, Lyri," dedim kararlılıkla, onu salona kadar takip edip beklerken, ana kapıya doğru kasıla kasıla ilerleyişini ve kısa bir el s a l l a y ı ş l a ayrılışını izledim.

O gittikten sonra aceleyle yatak odama ve giyinme odasındaki dolaba geri döndüm, tepsiyle birlikte dikkatlice gizli tünele girdim. Misafir odasına ulaştığımda, tepsiyi iki pelüş koltuğun arasındaki küçük masaya yerleştirdim ve burada yemek yememizin en güzel yer olacağına karar verdim.

Jugs gelmeden önce iyi görüldüğümünden emin olmak için aceleyle aynanın karşısına geçtim. Dişlerime baktım ve boncuklu örgülerimi düzelttim, ardından karışıklıklardan kurtulmak için parmaklarımı gevşek saçlarımda gezdirdim.

Boşluk değişiminin uğultusunu duyduğumda döndüm ve aceleyle tuniğimi ve ceketimi düzelttim. Ağzım geniş bir gülümsemeye dönüşmüştü ki Jugs elinde bir gece önce bana *sırt* çantası olduğunu söylediği çantayla belirdi.

Ve pembe şort giyiyordu.

"Jugs." Yaklaştım ve avucumu kaldırdım. "*Çak bir beşlik.* Selam," diye utangaçça ekledim, umarım beni böyle sıradan bir selamlaşma için yeterince yakın bir arkadaş olarak görüyordur.

"Merhaba Lor." Çantayı yere bıraktıktan sonra avucunu benimkine vurdu, sonra alt dudağını ısırıldı. "Hey, şey... aslında insanların birbirlerini selamlamasının başka bir yolu daha var."

"Oh?" Hevesle bir adım öne çıktım. "Ne oldu?"

"Bazen sarılıyoruz. Sarılıyoruz. Bunu yapar mısınız?"

"Oh, evet!" Ona sııttım. "Yakın olduğumuz kişilere sarılırız. Yani siz de... bunu yapıyor musunuz?"

"Evet." Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Bunu yapmak ister misin?"

"Evet," dedim hemen, ona bu kadar yakın olma düşüncesiyle zaten nefesim kesilmişti.

İkimiz de beceriksizce öne doğru adım attık ama kollarını bana doladığı anda eridim. Yüzümü omzunun ön tarafına yasladım ve kokusunu içime çekmeye çalıştım. Lokl'dan çok daha iyiydi. Aynı derecede sıcak ve rahatlatıcıydı ama... daha derindi. Benzersiz bir şekilde onun.

Çok büyük ve sıcaktı, eşofman altı yanağımın altında inanılmaz yumuşaktı. Sırtını ellerimin altında güçlü ve geniş hissediyordum ve çıplak bacaklarındaki tüyler pantolonuma sürtündüğünde ürperdim.

Sonunda geri çekildiğinde yanakları pembeleşmişti. Boğazını temizledi ve ensesini ovuşturduktan sonra çantasını işaret etti. "Ben, dondurma getirdim."

Kendimi sıcak ve telaşlı hissediyordum, kulaklarım seğiriyordu, bu yüzden sarılmaya verdiğim tepkiyi gizlemek için lokuma uzanmak üzere döndüm. "Oh, çok güzel. Lokumu getirdim."

Sandalyelerin yanına gitmesini işaret etmek için arkama baktım ama Jugs çoktan yere çökmüş, bağdaş kurmuş oturuyor ve çantasından buruşuk beyaz bir çuval çıkarıyordu. Tereddüt ettikten sonra tepsiyi aldım ve yanına götürdüm, karşısına oturdum ve aramızda yere koydum.

"Oh, rad." Jugs hafifçe buharlaşan lokum tabağına baktı. "Bu... güzel görünüyor."

"Gerçekten çok güzel," diye ısrar ettim ve bir yığın beyaz kapaklı kabı ortaya çıkarmasını merakla izledim. Kaselere benziyorlardı ama dayanıksız bir malzemeden yapılmışlardı. Bir tane sinin üstünü açtı ve ortaya bir yığın... pembe, damlayan toplar çıktı.

"Biraz *mehll-tin* yapıyorlar." Kıkırdadı. "Eriyor. Ama yine de iyi olacaklar."

"I..." Belli belirsiz başladım. "Çok güzel görünüyorlar."

Güldü ve kapların geri kalanını açarak kahverengi, beyaz ve soluk yeşil renklerde daha fazla top ortaya çıkardı.

"Tamam." Dört kabı düzgün bir sıraya dizdikten sonra lokl'a başıyla işaret etti. "Önce seninkini deneyelim mi?"

"Tamam," dedim, gerçi önce buzlu kremayı denemeyi tercih ederdim, böylece daha sonra lokumu kullanarak tadından kurtulabilirdim. Ama bir kaşık alıp ona uzattım ve "Her şeyden biraz aldığından emin ol. Meyveden, pastadan ve en azından bir parça etten."

Jugs yutkundu, hamurlu kekin kenarını dikkatlice kesip kaseden çıkarırken yüzünde sevimli bir endişe ifadesi vardı. Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı büzdüm, kaşığı dudaklarına götürdüğünde eğildim, tereddüt ettim, sonra bir lokma yedim.

"Beğendin mi?" Bana şaşkın ve etkilenmiş bir bakış attığında karnım ısınarak sordum.

"Aslında biliyorum." Ağzındaki lokmanın etrafında konuşurken eliyle ağzını kapattı, sonra yutkundu ve bana sıırttı. "Tuzlu tatlıyla çok iyi gidiyor."

"Evet, kesinlikle!" Ona gülümsedim. "Çok iyi dengeliyor. Bu nedenle benim favorim."

"Um, belki dondurma senin için çok tatlı olur..." Kararsızca aşağıya baktı.

"Hayır, ben denemek istiyorum," diye atıldı ve bir kaşık aldı. "Önce hangisini deneyeyim?"

"Şey, işte *pisst-ashyoh*." Önce yeşil, sonra pembe topları işaret etti. "*Strahh-behri. Vuh-nilah ve shok-litt*."

Tekrar etmesine rağmen kelimelerin anlamını hala anlamamıştım, bu yüzden ona çaresiz bir bakış attım. Kıkırdadı ve beyaz topların olduğu kâseyi eline aldı. "Vanilya ile başlayalım. En hafif tat odur."

Dudaklarımı sinirli bir şekilde yaladım ve kaşığa küçük bir miktar sıyırdım, derin bir nefes alıp yalamadan önce eriyen beyaz lapaya baktım. Dişe dokunacak kadar tatlıydı ama... fena değildi. Beni dikkatle izleyen Jugs'a sıırttım.

"Hoşuma gitti."

Yutkundu, başka bir kap almak için yere bakmadan önce gözleri ağzıma kaydı. "Harika. Çileğe ne dersin?"

Bu sefer biraz daha kazıdım ve kaşıktan yaladım, yanaklarının kızardığını ve nefes alış verişlerinin biraz dengesiz olduğunu fark edene kadar Jugs'a gülümsedim. "İyi misin, Jugs?"

"Evet, iyiyim," diye mırıldandı ve bu kez yeşil topların olduğu kabı aldı. "Bunu dene."

Ben yaptım, en çok bunu beğendim. O kadar tatlı değildi ve beyaz toplardan farklı bir şekilde hafifti. Kaşığı yalayarak temizledim, ama Jugs "Lor" diye mırıldandığında kıpırdamadan durdum.

Kaşığı indirerek ona baktım ve daha da yaklaşıp ağzıma baktığını fark ettim. Ben de aynısını yaptım, pembe yanaklarına ve hızlı nefes alışlarına dikkat ettim.

"Jugs?" Mırıldandım. Nedense bana bakma şekli nabzımın çılgınca atmasına neden oluyordu. Yüzlerimiz artık birbirine çok yakındı ama uzaklaşmak istemiyordum ve nedenini de bilmiyordum.

Keskin bir nefes verdi, mavi gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Sonra tekrar dudaklarıma doğru eğildiler ve aceleyle öne doğru eğilerek ağzıma *çok* yaklaştı.

Başımı geriye attım, irkildim. "Ne... ne yapıyorsun?"

Birinin yemek yemesini çok ama çok yakından izlemek insanlar için alışılmış bir şey miydi? Bu oldukça iğrenç görünüyordu ama bunu söyleyip Jugs'ı gücendirmeye cesaret edemezdin.

Yanakları pembeleşmişti ve olduğu yerde donup kalmış, dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, arkasına yaslandı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

"Ne? Neden?" Bileğini kavradım ve elimi yüzünden nazikçe çektim. "Neden üzgünsün? Ne... ne yapıyordun?"

"Ben... ben seni öpmeye çalışıyordum." Şimdi tüm yüzü pembeleşmişti. "Aman Tanrım, ben tam bir *ihd-yuht*'um."

Birdenbire hastalanıp hastalanmadığını merak ederek ona göz kırptım. *Öpücük*. Kelimeyi anlamıştım, bu da daha önce söylediği anlamına geliyordu. Ama ne zaman? Ve ne anlama geliyordu?

"Öpücük nedir?" Neden bu kadar utanmış görüldüğünü merak ederek sordum.

Başını kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Sen... Senin türün öpüşmez mi?"

"Emin değilim," diye kararsızca itiraf ettim. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Oh, *Tanrım*," diye mırıldandı, kızarmış yüzünü ovuşturarak. "Bu... bu... ağızlarınızı birbirine bastırdığınız yer."

"Onları... birbirine bastırmak mı?" Pembe ağzına baktım, nedense karnım sıkıştı. "İnsanlar bunu yapar mı? Amacı nedir?"

"Bunu gerçekten hoşlandığın biriyle yapıyorsun. Çok." Omuzlarını kamburlaştırdı. "*R-roh-mahntik-li*."

"*Roh*..."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jugs, sonra da "Romantik bir şekilde," diye tekrarladı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Ona baktım, kalbim göğsümde sert ve hızlı çarpmaya başlamıştı. "Romantik olarak. Sen... sen benden romantik olarak mı hoşlanıyorsun?"

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı, sesi boğuklaşmıştı. "Yapmamalıydım... Burada var mı onu bile bilmiyorum. İki erkek ya da kız... Benim dünyamda pek çok insan bundan hoşlanmaz, ama-"

"Neyi beğenmedin?" Kafam iyice karışmış bir halde sordum.

"İki erkek ya da kadının birlikte olmasından hoşlanmıyorum. Romantik olarak." Bana kararsızca baktı. "Burada var mı?"

"Tabii ki var." Anlamamıştım. "Sizin dünyanızdaki insanlar neden bundan hoşlanmıyor? Bu önemsenecek saçma bir şey gibi görünüyor."

Bana bakarken omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı, rahatlamış, neşeli bir gülümseme dudaklarını eğdi. Omuz silkti. "*Beehtz* me. Bazi

İnsanlar bunun yanlış ya da doğal olmadığını düşünüyor. Ama benim için doğal olmayan bir şey değil. Ben sadece diğer erkeklerden hoşlanıyorum."

İki insanın birbirini romantik bir şekilde istemesinin nesinin *doğal olmadığını* anlamıyordum ama o anda aklımı meşgul eden şey bu değildi. "Ve sen... sen benden hoşlanıyorsun. R-romantik olarak."

Jugs yine pembeleşti. "Evet, hoşlanıyorum. Sen... sen de başka erkeklerden hoşlanıyor musun? Diğer erkeklerden?"

Bana bakışı öylesine kırılğan bir umutla doluydu ki göğsüm, arzularının yanlış ya da doğal olmadığını hissettiren tüm insanları avlamak için boşlukta bir baregh ordusu gönderme dürtüsüyle **y a n d ı**.

Kendimi onun sorusuna odaklanmaya zorladım, düşünürken dudaklarımı büzdüm. "Daha önce *romantik* anlamda başka biriyle birlikte olmadım ama ben-"

"Bekle." Jugs gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Sen... sen bir yetişkinsin, değil mi?"

Güldüm. "Evet, tabii ki bir yetişkinim. Ama ben... Daha önce hiç bu kadar... güçlü hisler beslediğim birini bulmamıştım."

"Ah." Yere baktı, omuzları kamburlaşırken şortunun paçasıyla oynuyordu. "Tamam. Anlıyorum."

Başımı salladım ve elini sıkmak için uzandım.

"Hayır, bunu kötü ifade ettim. Şimdiden *öncesini* kastetmiştim." Kulaklarım yandı ama kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Ben de senin için böyle hissediyorum, Jugs. I

-Senden hoşlandım. Çok, çok fazla. Romantik olarak." "Gerçekten mi?" diye nefes aldı, bana bakıyordu.

Başımı salladım, kendimi onun ağzına bakmaktan alıkoyamıyordum. "Ve ben... ben öpüşmek istiyorum. Dudaklarımızı birbirine bastırmak."

Yapılacak çok garip bir şey gibi görünüyordu. Vints'in yaklaşma sırasında yaladığını, ısırıldığını ve emdiğini biliyordum, ama ağızlarımızı birbirine bastırmadık.

Ama bu bir insan geleneğiye, romantik sevgiyi g ö s t e r m e n i n bir yoluysa, bunu yapmak istedim. Jugs'ın onun için hissettiklerimden şüphe duymamasını istedim.

"Um, tamam." Jugs gergin görünüyordu. "Hoşuna gitmezse bırakırız."

Başımı salladım, çünkü ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yüzümün bir başkasına bu kadar yakın olması... çok tuhaf olurdu. Ama o Jugs'tı. Ona yakın olmak için **y a n ı p** tutuşuyordum.

"Öpüşürken genellikle gözlerini kapatırsın."

Göz kapaklarımı kapattım ve onun küçük bir kahkaha attığını duydum.

"Tamam. Sadece... sadece beni takip et, sanırım."

Gözlerim kapalı, kıpırdamadan oturdum ve beklemeye başladım. Jugs'ın keskin bir nefes verdiğini duydum, ardından kumaş değişerek bana yaklaştı, ta ki varlığının ağırlığını tam önümde hissedinceye kadar.

Yumuşak dudaklar benimkine bastırdı. Hayal edilemeyecek kadar yumuşak ve pelüştü, alt dudağımı hafifçe çekiştirmek için biraz büzüştü. Nefesim kesildi ve geri çekildiğinde neredeyse itiraz etmek için gözlerimi açacaktım ama sonra tekrar yaptı.

Onun sıcak kokusunu alabiliyordum. Burnunun ucunun yanağımı hafifçe okşadığını hissedebiliyordum. Tereddütle onu taklit etmeye çalıştım, dudaklarımı hafifçe hareket ettirerek onunkilere daha sıkı bastırdım.

Çok *samimi* hissettirdi. Ellerim dizlerimin üzerinde kıpırdandı, yüzünü tutup onu kendime çekmek için garip bir dürtü içimde yükseldi. Belli ki bunu yapmadım, kıpırdamadan durdum, aramızda yerde duran tatlı kaselerinin üzerine eğildiğimizde vücudumuzun birbirine değen tek kısmı ağızlarımızdı.

Jugs sonunda geri çekildiğinde yumuşak bir itiraz sesi çıkardım, gözlerimi kırıştırarak açtığımda onu hâlâ yakın, yanakları tatlı bir şekilde kızarmış ve mavi gözleri normalden çok daha koyu gördüm.

"Nasıldı?" Sesi boğuk çıkıyordu.

Karınçalanan ağızıma dokundum. "Hoşuma gitti."

Bana çarpık bir sırıtış attı, bakışları tekrar dudaklarıma kaydı. "Öyle mi?"

Başımı salladım, hâlâ öne doğru eğiliyordum. "Bunu... Bunu tekrar yapabilir miyiz? Yoksa bu sadece bir kez yaptığınız bir şey mi?"

Yutkundu ve mırıldandı, "Hayır, bunu istediğimiz kadar yapabiliriz. Ama... birinden... *gerçekten* hoşlandığında öpüşmenin başka bir yolu daha var."

"Var mı?" Hevesle daha da yaklaştım. "Nasıl? Bunu yapabilir miyiz?"

"Sen, um... *tungzlarını* kullanıyorsun. Dillerinizi." Yüzü yine pembeleşmişti.

"Dil mi?" Karnım sıkıştı, bakışlarım onun ağızına sabitlendi. "Siz... birbirinizin ağızını mı yalıyorsunuz?"

"Hayır, daha çok... dillerinizi birbirine sürtüyorsunuz. Anlatırken kulağa pek hoş gelmiyor ama... gerçekten iyi hissettiriyor." Beyaz dişleri alt dudağına battı. "Bunu gerçekten hoşlandığın biriyle yaptığında."

"Bunu yapmak istiyorum," dedim hemen. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Jugs. Bunu yapabilir miyiz?"

"Tabii, ben de çok istiyorum ama... Senin... dişlerin beni kesecek mi?"

Elim ağızıma gitti, kulaklarım utançtan seğiriyordu. Bir vint'in ağızının içindeki et hâlâ yumuşaktı ama keskin dişlerimizden korumak için sertti. Jugs'ın dişleri kördü, bu yüzden ağızının içinin de benzer olduğundan şüpheliydim.

"Yapmak zorunda değiliz," diye ağızımdan kaçırdım. "Özür dilerim, ben-"

"Hayır." Jugs uzandı ve elimi kavrayarak ağızımdan uzaklaştırdı. "Ben istiyorum. Sadece dikkatli olacağız. *Özür dilerim, sana kendini kötü hissettirmek istememiştim.*"

Ben ondan bu kelimeyi tekrarlamasını isteyemeden öne atıldı ve ağızıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yine, dudakları hâlâ acıyla benimkine yakındı, kararsız nefesleri yanağıma çarpıyordu. "Hâlâ istiyor musun?"

"Evet," diye nefes aldım. "Dikkatli olacağım."

Beni tekrar öperken hâlâ elimi tutuyordu ama avucunu dizime koymak için bıraktı. Temastan ürperdim, bu sefer daha kendinden emin bir şekilde onu öptüm. Dudaklarının biraz ayrıldığını hissettim, ben de onu taklit ettim. Sonra biraz daha, ben de onu tekrar taklit ettim.

Sonra alt dudağıma ıslak bir sıcaklık dokundu ve nabzım boğazımda a t m a y a başladı. Dilimle ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değildim, bu yüzden ağızımı biraz daha açarken onu sabit tuttum.

Jugs'ın dili geri çekilmeden önce kısa bir süre dudaklarımın arasına daldı, sonra sanki benimkini de dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi biraz daha içeri daldı. Çekingen bir şekilde dilimin ucunu onunkine dokundurdum ve sonra birden dudaklarımız daha da açıldı ve dillerimiz yavaş bir süzülüşle tamamen buluştu.

Vücudum en utanç verici şekilde tepki verdi, her t a r a f ı m ateşlenirken kulaklarım çılgınca seğirdi. Bu çok garip bir histi, dili yumuşak ve kaygan bir şekilde benimkine değiyordu ama aletimin uyanmasına ve acı verici bir hızla sertleşmeye başlamasına neden oldu. Başım dönüyordu, neredeyse u ç u y o r d u m . Jugs'ın sıcak eli aniden çenemi kavrayıp başparmağı yanağıma okşayınca öne doğru sarktım ve bir çılgılık attım

Ağızına karşı çaresiz bir zevk sesi.

O zaman ağızlarımızdan daha fazlasına dokunabilir miydik? Ellerim dizlerini kavramak için dışarı fırladı, parmaklarım sert, sıcak ten ve kaba saç hissiyle büküldü. Öpücük yavaştı ama sikim pantolonumun içinde daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde zonklarken zevkten titrememe neden oluyordu.

Geri çekilmeden önce ağızıma son bir öpücük kondurduğunda durmaması için ona yalvarmak istedim. Çok hızlı nefes alıyordum, kulaklarım delicesine seğiriyordu.

uçları yanıyordu. Dudaklarını yalayıp bana gergin bir gülümseme fırlatırken nefes nefese ona baktım.

"Sen... hoşuna gitti mi?"

Cevap vermedim, ona bakarken bakışlarım vahşileşmişti. Sonra onu tekrar öpmek için öne atıldım, kollarımı boynuna doladım ki kaçamasın. Dizimin çürük krema kaplarından birine çarparak tamamen ezildiğini hissettim ve ben daha da yaklaşırken sığ lokum tabağı devrildi, pantolonumu sıcak haşlanmış meyveyle ıslattım.

Umurumda değildi. Jugs dudaklarıma karşı boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardı ama o da beni öpüyordu ki dengesini kaybedip geriye doğru devrildi ve ben üzerine düştüğümde homurdandı. Bacaklarımız birbirine dolandı, tatlılar her yere bulaştı ama o da benim kadar umursamıyor gibiydi, dili artık benimkine karşı daha agresif bir şekilde kayıyordu.

Zonklayan sikim kalçasına sıkıca bastırırken ağızına doğru inledim ve şortunun içinden kalçama doğru sert ve sıcak bir şey hissedebiliyordum. İnsanların da buradaki bazı insanlar gibi sikleri var mıydı? Neye benziyorlardı? Öğrenmek istiyordum. Jugs'ın sikini görmek, ona dokunmak ve dilimi ağızında sevdiği kadar orada da sevip sevmediğini öğrenmek istiyordum.

-

"Tanrı aşkına, *kardeşime* ne yapıyorsun?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sürahiler

Kapının açılma sesi ve yüksek, sert sesle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lor'un başı geriye doğru sarsıldı, göğsü benimkine çarptı ve omzunun üzerinden parlayan gümüş gözleri olan öfkeli, koyu mavi bir yüz gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım Lor ayağa kalkmaya çalışırken, botları yerdeki erimiş dondurmanın içinde kaydı.

"Lyri!" Ayağa kalkmayı başardı, tuniğini çılgınca aşağı çekerken kendini sabitlemeden önce biraz kaydı. Pantolonunun önünden aşağıya dondurma damlıyordu. "Buraya öylece giremezsin! Sana *söyledim* ben-"

"Evet, evet, sana öteki dünyalı ile romantik küçük yemeğin için zaman verdim." Elini salladı, ben ayağa fırlayıp ereksiyonumu eşofmanımla örtmeye çalışırken gözleri hâlâ öldürücü bir şekilde bana dikilmişti. "Ve bunun yerine onu... *yüzüne* saldırırken buldum."

"Değildi!" Lor'un kulakları seğirdi ama çenesini kaldırdı ve önümde durmak için ayaklarını sürüyerek ilerledi. Bu hiç de iyi görünmüyordu. "Biz... biz öpüşüyorduk, eğer bilmen gerekiyorsa."

Aman Tanrım, bu çok utanç vericiydi.

"*Öpüşmek* de ne demek?" Lyri gözlerini şüpheyile bana dikti. "Bu bir insan geleneği ve seni ilgilendirmez."

Kurt adam olmayanlardan biri Lor'un öfkeli kardeşinin arkasında belirdiğinde biraz bayıldım. Lor bana onlara *Baregh* dendiğini söylemişti. Adam iriydi, kalın kashıydı ve başının üstünde mohawk görünümlü bir kürk vardı. Derin ve gürleyen bir sesle konuştuğunda ağzından dişleri dışarı fırlıyordu.

"*Hoo-mun* geleneği nedir?"

"Kim bilir," diye tersledi Lyri. "*Öpüşme* denen bir şey. Dağınık görünüyordu."

"Aslında çok hoş." Lor daha dik bir şekilde ayağa kalktı ve elimi tuttu ve sıkıca sıktı. Bu göğsümü sıkıştıran paniği biraz hafifletti ve ona doğru yaklaştım, sonra Lyri'nin gümüş gözleri tekrar yüzüme kayınca yutkundum.

Bana uzun bir süre sessizce baktı, içimde geri çekilip Lor'un arkasına saklanma isteği uyandırdı. Sonra bakışları tekrar kardeşine kaydı.

"Neden her tarafın yemek içinde?" Çenesini Lor'un bacaklarına doğru salladı. "Bu *öpüşmenin* bir parçası mı?"

"Hayır, sakarlık ettim ve döktüm. Jugs denemem için biraz buzlu krema getirdi. Çok güzeldi."

Büyük baldırı çıplak adam canlandı. "Ne oldu?"

"Bu, şey..." Sesim sinirden titriyordu ve Lor'a bir bakış attım. "Bu benim dünyamdan bir tatlı."

İki canavar bana boş boş baktı. Lor elimi sıktı ve mırıldandı, "Seni anlayamazlar. Bitirdin mi Lyri?" diye ekledi daha yüksek bir sesle. "Birlikte geçirdiğimiz geceyi mahvediyorsun."

"*Öpüşmenizi* mahvetmek demek istiyorsun. Jugs'nızın size öğrettiği garip *perrinya* uygulamalarını bölmek *niyetinde* değilim. Sadece onunla kendim konuşmak istedim." Bana geniş, keskin dişli bir sırıtış fırlattı ama bu beni daha az gergin yapmadı.

Lor'un kardeşi Lor'a hiç benzemiyordu. Daha küstah, daha sert görünüyordu. Açıkçası, sırtındaki büyük baldırı çıplaktan daha korkutucuydu. Bakışlarım kalçasındaki hançere kaydı. Yutkundum, yüzümdeki kan çekiliyordu.

Lor kararlı bir şekilde, "Jugs'ı sorgulamayacaksın," dedi.

İçim dehşetle sıkıştı. Beni sorgulamak mı? Neden? Aman Tanrım, beni yine zindana mı atacaktı? Eminim Lor buna izin vermezdi.

"Onun dünyası hakkında daha fazla şey öğrenmeliyiz. Halkı hakkında." Lyri komodinin üzerindeki küçük ahşap kutuya doğru yürüdü ve onu açarak Lor'u anlamak için yediğim sarı bitkiden iki sap kopardı. Birini ağzına attı ve hızla çiğneyerek diğerini baregh'e uzattı.

Lor'un elini daha sıkı tutarak, "Beni sorguya çekmene gerek yok," diye geveledim. "Sana ne istersen söyleyeceğim."

"Yine mi öteki dünyalı?" Lyri sabırsızca parmaklarını şıklattı. "Tekrar söyle."

"Bu kadar kaba olma!" Lor bana dönüp özür dileyen bir gülümsemeyle elimi sıktı. "Özür dilerim, Jugs. İstedliğini elde edene kadar peşimi bırakmayacak."

"Ben... Benim için sorun değil." Omzunun üzerinden endişeyle Lyri'ye baktım. "Sakıncası yok," diye tekrarladım, çünkü işbirliği yapmadığımı düşünmesini istemiyordum.

"Mükemmel." Lyri bir adım öne çıktı, bu da benim bir adım geri atmama neden oldu ve geçidi işaret etti. "Senin gibi kaç kişi var? Kaç kişi oradan geçerek yaşıyor?"

"Kaç *tane*? Yani tüm dünyada mı?" Onunla Lor arasında endişeli bir bakış attım. "Sanırım bir yerde okumuştum,

Belki beş milyar insan? Beş milyar," diye hızlıca tekrarladım ki anlasın.

Lyri bir adım geriye sendeledi, eli çıplak adamın yeleğinin önünü kavramak için dışarı fırladı. "Beş *milyar* mı?" diye yankılandı belli belirsiz.

Lor bile dehşet içinde bana bakıyordu. Çıplak da aynı derecede şok olmuş görünüyordu. Endişeyle kıpırdandım, sesim ürkek bir şekilde "Ben... Sanırım?" dedim.

"Beş *milyar* öteki dünyalıya karşı kendimizi savunamayız." Lyri çıplakla yüzleşmek için döndü, iki eliyle yeleğinin önünü yumrukluyor ve başarısız bir şekilde dev canavarı sarsmaya çalışıyordu. "Beş *milyar*, Gryf."

"Kendinizi savunmak mı?" Telaşla tekrarladım. "Hayır, hayır, bu tüm *dünyayı* aşar. Ve buna ihtiyacınız yok - kimse size *saldırmak* istemiyor. Kimsenin geçidin - um, boşluğun- varlığından haberi olduğunu bile sanmıyorum."

Lor, diğer ikisinin anlaması için sözlerimi hızla tekrarladı, omuzları gevşedi.

"Gördün mü? Sana söylemiştim," diye ekledi. "Boşluğu sadece Jugs biliyor ve o da kimseye söylemedi. Ona güvenebilirsin Lyri. *Ben* ona tamamen güveniyorum."

Elimde olmadan ona gülümsedim ve onu tekrar öpebilmeyi diledim. Ama bu, huysuz kardeşinin önünde olmayacaktı.

"Evet, öyle," diye mırıldandı Lyri. "Onunla *lominas* yapıyorsun." "O... o ne?" diye sordum.

"Tekrar etme-"

Lyri, Lor'un üzerine yüksek sesle, "Vurulmuş, öteki dünyalı," diye konuştu. "Sana vurulmuş durumda. Çünkü ona garip insan cinsel yöntemlerini gösteriyorsun. Ve ona tuhaf hediyeler getiriyorsun," diye ekledi, bacaklarımıza ve yere bulaşan erimiş dondurmaya işaret ederek.

Lor, "Bu kadar yeter," diye tersleyince kıpkırmızı oldum.

Lyri şok içinde ona göz kırptı. Çıplak Gryf rahatsız bir şekilde kıpırdandı, öksürdü ve gözlerini kaçırdı.

"Onunla bu şekilde konuşamazsın." Lor'un keskin dişleri parladı, yüz ifadesi öfkeliydi ve biraz da korkutucuydu. "Buraya gelip ona hakaret edemezsin. Şimdi defol Lyri ve bizi yalnız bırak."

Lyri'nin yüzündeki tüm öfke boşaldı, acı dolu suçluluk duygusu gri kaşlarını çimdikledi. "Lor-"

"Hemen Jugs'tan özür dile ve *git*. Seni daha fazla görmek istemiyorum. *Hiçbir* şey yapmadığı halde ona çok kötü davrandınız."

Lor'un kardeşiyle nadiren de olsa bu kadar öfkeli konuştuğunu söyleyebilirdim. Buna sebep olduğum için karnımda suçluluk duygusu çalkalanıyordu. Lyri için biraz üzülüğümü bile hissettim,

Çünkü çok yıkılmış görünüyordu.

"Özür dilerim Lor, öyle demek istemedim-"

"Benim için değil." Lor daha uzun durdu ve elimi sertçe sıktı. "Jugs'a."

Lyri'nin kulakları seğirdi, yanakları mavinin daha da koyu bir tonuna döndü. Boğazını temizledi, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakmadan önce kollarını kavuşturup açtı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Gryf'e mahcup bir bakış atarak.

"İyi," dedi Lor kibarca, sonra bana döndü, sesi ve ifadesi çok ama çok daha yumuşaktı, "İyi misin, Jugs?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim çabucak. "Gerçekten. Lyri'nin bunu yapmaya çalıştığını sanmıyorum-" "Lyri kendi bildiğini okumaya fazlasıyla alışmış, zorba bir hödük."

"Ben sadece senin güvenliğin için endişeleniyordum!" Lyri itiraz etti, sonra Gryf onu dürtüp hafifçe başını sallayınca ağzını kapattı.

"Gördün mü?" Lor'a kararsız bir gülümseme verdim. "O sadece iyi bir ağabey oluyor. Nereden geldiğim hakkında daha fazla şey bilmek istemesini anlıyorum. Ben başka bir dünyadan gelen tamamen yabancı biriyim. Ama birbirimizi tanıdıktan sonra çok iyi a n l a ş a c a ğ ı m ı z a eminim."

Sonunda Lor'un elini bırakarak nemli avuçlarımı şortuma sildim ve öne çıkarak Lyri'ye elimi uzattım. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Lyri önce elime, sonra Lor'a, sonra da Gryf'e baktı. Yavaşça uzandı ve orta parmağımın ucunu dürttü.

"Uh... selamlar?"

"Buna el sıkışma denir, Lyri." Lor bunu şimdiden bildiği için biraz kendini beğenmiş görünüyordu. "Elini kavra ve aşağı yukarı hareket ettir."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü *kibarlık* bu," diye tersledi Lor. "Bu bir insan geleneği. O yüzden *yap*." "Pekâlâ! Cadı topları, bağırmaya gerek yok."

Lyri elimi avucunun içine aldı ve acı verici bir şekilde sıktı, kollarımızı kuvvetlice aşağı yukarı pompaladı. "Selamlar, *insan*. Ben Lyri. Lor'un ikiz kardeşi ve *Verin*."

Omzumu neredeyse yuvasından ç ı k a r ı r k e n yüzümü buruşturarak gülümsemeye çalıştım. "H-hi. Selamlar. Siz... ne?"

"Verin." Elimi bıraktı ve çenesini Lor'a doğru salladı. "Lor'un *mikril*. General."

"G-general?" Aralarında kararsızca bakiştım. "Lor'un neden bir generale ihtiyacı var?"

Lor'un yüzü çok ama çok koyu bir maviye dönmüştü. Kulakları çılgınca seğiriyordu ve aniden bana bakmaz oldu.

Lyri bana tuhaf bir bakış attı. "nk o *Moric*. Bizim hükümdarımız."

Ayaklarımla üzerinde bocaladım, aniden başım döndü. "O... o ŗimdi ne?"

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Sürahiler

Lor bana bakarken perişan görünüyordu. Ben de gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum, çünkü az önce bir canavar dünya *hükümdarıyla* yoğun bir öpüşme seansı yaşadığımı yavaş yavaş fark ediyordum.

"Pekâlâ." Lyri'nin sesi son derece rahatsız geliyordu ve çevremde onun Gryfi kapıdan içeri iterken garip bir öksürük çıkardığını gördüm. "Bunun sizin için yeni bir haber olduğunu görebiliyorum. O yüzden belki de sadece..."

Kapı arkalarından kapandı ve bizi dışarıda yavaş yavaş kaybolan çılgınca fısıltılar dışında sessizlik içinde bıraktı. Lor'un boğazı düğümlendi, kulakları hâlâ seğiriyordu. Tek bir adım daha yaklaştı ve mırıldandı, "Jugs-"

"Sen... sen bir *hükümdar* mısın? Ne, kral gibi mi?" Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sen bir *kral* mısın?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum-" Lor kekeledi, bir ayağından diğerine geçti ve ceketinin manşetiyle oynadı. "Ben... Ben dünyanın bu kısmının hükümdarıyım. Çok *büyük* bir alan değil..."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, iki elimi de yüzümde ovuşturarak.

"Özür dilerim, Jugs." Lor'un sesi kederli geliyordu. "Çok üzgünüm, ben-"

"Bekle, ne?" Ona bakmak için ellerimi indirdim. "Neden üzgünsün?"

"Çünkü sana söylemedim." Çenesi titredi, siyah ve gümüş rengi gözleri cam gibi oldu. "Ben sadece beni farklı bir şekilde düşünmeni istemedim. Sadece *kendim* olmayı sevdim, Moric olmayı değil."

"Aman Tanrım, Lor." Onu sımsıkı kucaklamak için öne atıldım ve başımı eğerek boynuna gömdüm. "*Kızgın* değilim. Sadece şok oldum. *Hem de çok* şaşırdım."

Eşofmanımın arkasını sıkıca kavradı ve yüzünü boğazıma gömdü. "Kızgın değil misin?"

"Tabii ki değilim." Cesaretimi toplayıp boynuna nazik bir öpücük kondurdum ve bana karşı ürperdiğini hissettim. Arkama yaslanarak utangaç bir şekilde ona sııttım. "Az önce bir kralla öpüştüğüme inanamıyorum."

"Moric," diye düzeltti, başını eğerken bile gülümsemesini engellemek için dudaklarını büzdü. "Yapılmış... dışarı mı?"

"Öpüşmek." "Süper ateşli öpüşme gibi" diye eklerken gülümsemem biraz müstehcenleşti.

Lor'un güzel gümüş gözleri parladı ve kapüşonlu bir hal aldı, bakışları ağzıma kaydı. Bir elini kaldırıp parmak uçlarını ağzımın üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesildi.

Alt dudağımı. "Seni öpmek hoşuma gitti."

"Ben de," dedim kısık sesle, sikim seğırip ona doğru bastırđında yüzüme sıcaklık doldu.

Lor hâlâ parmağıyla dudaklarımda geziniyor, nefes alış verişleri biraz daha hızlanıyordu. "İnsanlar başka ne yapar?"

Kalın kalın yutkundum. "H-huh?"

"İnsanlar romantik olarak hoşlandıkları kişilerle başka ne yaparlar?" Kulakları seğırdi, bakışlarımla buluştuğunda yanakları karardı ve tereddütle sordu, "Siz... sevişiyor musunuz?"

Vay anasını.

"Evet." Sesim çatallaştı. Artık filizlenmekte olan ereksiyonumu *kesinlikle* hissedebiliyordum. "Biz... biz sevişiyoruz."

Lor'u çırılçıplak, sol tarafımızdaki yatağa uzanmış, uzun gri saçları yastıkların üzerine dökülmüş ve ben vücudunu öperken gümüş gözleri zevkle parlarken hayal etmemeye çalışarak ürpertici bir nefes verdim. Ya da Lor'u üstümde, başını arkaya atmış ve ellerini göğsümde-

"Jugs." Lor düşüncemi yarıda kesti, bu şanslıydı çünkü sikim artık şortumun içinde zonkluyordu. "Seni... Seni tekrar öpebilir miyim?"

"Evet," diye mırıldandım hemen, başımı eğmiştim bile.

Dudaklarımız buluştuğunda boğuk bir zevk sesi çıkardı. Ağzı hâlâ sevimli bir şekilde beceriksizdi ama o kadar tatlı ve istekliydi ki bunun en ufak bir önemi yoktu. Ve dili aklıkla benimkine doğru kayarken, daha önce fark ettiğim o hafif çıkıntıları hissederek zevkle ürperdim.

Ellerim hafifçe sırtında duruyordu ve titrediğini hissedebiliyordum. Onu daha da yakına çekmekten kendimi alıkoyamadım ve sıcak, sert uzunluğunu kalçamda hissettiğimde aletim şortumdan fırladı.

Kahretsin, eğer böyle devam edersek, *şu anda* sevişeceğimizden oldukça emindim. Ve daha önce hiç kimseyle birlikte olmadıysa, onu acele ettirmek istemedim. Muhtemelen ilk kez öpüşmeyi keşfettiği için bunalmıştı ve bundan *gerçekten* hoşlanıyor gibiydi. Onu bir anda çok fazla şeyle korkutarak her şeyi mahvetmek istemedim. Ayrıca, daha önce hiç biriyle gerçekten... sevişmemiştim. Greg ve ben neredeyse diğer her şeyi yapmıştık ama bunu yapmamıştık. Ve *çok* gergindim.

Ayrıca, Lor'un kardeşinin her an odaya dalabileceği hissinden de bir türlü kurtulamıyordum.

Yavaşça geri çekilmeden önce Lor'u öpmek için kendime birkaç uzun, hoşgörölü an daha tanıdım. Sonunda dişleri sorun olmamıştı,

Yine de keskin kenarlarının birkaç kez dilime hafifçe sürtündüğünü hissettim. Garip bir şekilde, bu beni daha çok içine çekmişti.

"Yani, um..." Geri çekilirken garip bir şekilde utandığımı hissettim, Lor'un tuniğini düzeltirken kulakları seğiriyordu. "Kasetlerden herhangi birini dinledin mi?"

"Evet, öyle yaptım." Bana gülümsedi, bakışları ağızma gidip tekrar uzaklaştı. "Sadece bir tane. Oldukça uzundu."

"Yardıma oldu mu?"

"Evet, birçok yeni İngilizce kelime öğrendim. Birçoğunun anlamını bilmiyordum ama siz bana öğretebilirsiniz."

Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Rad."

Yerdeki dağınıklığa baktı; her yerde meyve, kek ve erimiş dondurma vardı. "Yemeğimizi mahvettiğim için özür dilerim."

"Sorun yok." Öpüşme seansı dondurmadan *çok* daha iyiydi. "İstersen bir dahaki sefere daha fazla getirebilirim."

"Yeşil olan mı?" diye sordu umutla.

Sırıttım. "Elbette."

"Ne zaman..." Ceketinin manşetiyle oynayarak kıkırdandı. "Ne zaman geri döneceksin?"

"Um." "Yarın mı?" diye sorduğumda tam bir ezik olduğumu düşünmemesini umarak pembeleştım. Eğer sorun olmazsa?"

"Evet." Çılgınca başını salladı ve uzun parmaklarını benimkilere dolamak için uzandı. "Lütfen. Yeşil buzlu kremayı getirmek zorunda değilsin, ben sadece... Seni yakında tekrar görmek istiyorum."

Kalbim güçlü bir şekilde çarptı. Elini daha sıkı tuttum ve "Ben de" diye mırıldandım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sürahiler

"Kahretsin, oyuncu geri döndü!"

Dairemin kapısından içeri adımı attığımda Anton'un elindeki kumandayı bırakarak kanepeden kalkmaya çalıştığını görünce omuzlarım kamburlaştı. "*Adamım*, geceyi geçirmek için gizlice dışarı çıktığın kız arkadaşın kim?" Bir kolunu boynuma doladı ve beni kapıdan uzaklaştırdı, sonra bizi aniden durdurdu. "Kahretsin, April mı? Yemin ederim Johnny'ye söylemem, dostum."

Beni kanepeye doğru çekmesine izin vererek kıkır d  d  m. "Hayır, April değil." *O bir kız değil. Ya da bir insan.*

"Peki kim o? Hadi, kardeşim, söyle."

O arkasına yaslanıp baca ımdaki kurumuş dondurma lekesini sinsice silmeye çalışırken ben de yanındaki kanepeye oturdum. "Um..."

"Bu kasabadaki herkesi tanıyorum. Sadece doğru ismi söylediğimde beni durdur. Jamie-Lynn? Heather? Tiffany?" Kıpırdamadı, sonra omzumu hafifçe itti. "Kahretsin, *yaşlı* bir kadın mı? Bir anne mi? Buralarda çok seksi anneler var, yalan söylemeyeceğim."

"O bir kız değil," diye mırıldandığımı duydum, sonra her yerim ateşlendi.

Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Lor'dan önce hiç kimseye eşcinsel olduğumu söylememiştim - yani Greg belli ki biliyordu - ve Anton'u sadece birkaç haftadır tanıyordum. Ardından gelen sessizlikte, boş bira kutuları ve pizza kutularıyla dolu sehpaye şaşkın şaşkın baktım. Anton biraz serseriydi, ama her zaman arkasını temizlerdi ve iyi bir adama benziyordu. Ama...

"Sorun değil, dostum." Omuz silkti ve kumandasını geri aldı. "Yine de yemek lazım. Ateşli kardeş kim?"

Şaşkınlıkla ona bakmak için yavaşça başımı çevirdim. "Uh..."

"Yani, istemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Sadece dostumun biraz aldığını bilmek hoşuma gidiyor. Yaban yulaflarını ekmek, anlı or musun? Ya da o kadar da vahşi değil, eğer kararlı bir ilişki i indeysen. "O yulafları ek, adamım."

"Uhh, o..." Sesim biraz titriyordu, az önce yaptığım şeyin şokuyla tüm vücudum hâlâ karıncalanıyordu. "O buralı değil."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Eğer istersen burada kalabileceğini biliyorsun." Anton eğilip omzumu kavradı, kahverengi gözleri ciddiydi ve yüzünde anlamlı bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sana banyo dolabındaki prezervatif kutusunu kullanma izni veriyorum kardeşim. Sadece önce son kullanma tarihlerinin geçip geçmediğini kontrol et."

"Ben... Teşekkür ederim," diye kekeledim, ayak uydurmaya çalışıyordum. "Um, uh... Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?"

Omuz silkti ve kanepenin minderlerine yaslandı. "Dün gece kızartıldım, henüz yatmadım. Bugün çalışmıyorum, o yüzden biraz uyuyup günün geri kalanında sızacağım. Senin işin var mı?"

"Evet." Kendimi koltuktan kaldırdım, dizlerim hâlâ adrenalinden dolayı çılgınca titriyordu. "Gidip duş almam lazım."

"Tükenme, kardeşim. Gecelerini erkek arkadaşınla romantizm yaşayarak ve bütün gün çalışarak mı geçiriyorsun? Kendine biraz zaman ayırmalısın. Pillerini şarj et."

Açıkçası, kampa gitmekten ve her gece işten sonra Lor'la saatler geçirmekten oldukça yoruluyordum ama buna değdi.

"Evet, yapacağım." Ona gülümsedim, sonra beceriksizce boğazımı temizledim. "Ve hey, um... teşekkürler. Havalı olduğun için."

Anton şaşırtıcı bir şiddetle, "Seni olduğun gibi hissettiren herkesin canı cehenneme, dostum," dedi. "Hayatını nasıl yaşaman g e r e k i y o r s a öyle yaşamalısın. Hepimiz bunu başarmayı umabiliriz, değil mi?"

Hâlâ biraz kafasının iyi olduğundan emindim - nargilesi sehpanın üzerinde duruyordu - ama Anton'un *her zaman* biraz kafasının iyi olduğundan da emindim. Ona sııttım, o da tembelce gülümseyince içimdeki gerginlik nihayet yatıştı.

"Evet, haklısın. Haklısın. Sen iyi bir adamsın, Anton."

"Büyükanmem de bana böyle derdi," dedi neşeyle ve elini bana doğru salladı. "Git bir duş al ve işe başlamadan önce biraz kestir. Bu arada şortunun her yerinde dondurma lekeleri var." Kaşlarını bana doğru salladı. "Çılgın bir gece mi?"

Keskin dişleri ve dev sivri kulakları olan mavi tenli güzel bir adamı öpmek için bir portaldan geçtiğimi söylesem bu kadar sakin tepki verir mi diye merak ederek homurdandım.

"Onun gibi bir şey," dedim banyoya gitmek için dönerken.

Bacaklarımdaki dondurma ve meyvelerden kurtulmak için **b i r** duş aldıktan sonra, işe hazırlanmak için kendimi yataktan sürüklemeyi önce biraz kestirdim. Patty's Sweet Palace'ın üniforması biraz aptalcaydı ama umursamadım. En azından hâlâ

şort giymek zorunda kaldım, ancak bunlar beyazdı ve bir şeyleri çok fazla dökmeye eğilimliydim, bu yüzden çok dikkatli olmalıydım.

Pembe beyaz çizgili gömleğimi çekiştirerek oturma odasına girdiğimde Anton'un kanepede sızmış, yüksek sesle horladığını gördüm. Yine de önce temizlenmeyi başarmıştı, bu yüzden ona kızamazdım. Anton bana kızmam için bir neden vermemişti, özellikle de bu sabahtan sonra.

İşe giderken kendimi daha hafif hissediyordum. Evimiz kasabada bir nalbur dükkanının üstündeydi, bu yüzden arabamı almadım ve caddede yürürken kendimi hiçbir şeye gülümsemezken buldum. Sabahın geç saatleriydi, bu yüzden güneş gökyüzünde çoktan yükselmişti ve hava kavurucu sıcaktı. Patty's Sweet Palace'a adım attığımda, buzdolaplarından ve dondurma tezgahından gelen soğuk hava cildimi karıncalandırdı.

"Hey, Jugs!" April tezgâhın arkasından bana şımarık bir el salladı, kabarık kâkülleri hareketle birlikte zıplıyordu.

"Merhaba April." Arka ofise gitmek için tezgâhın etrafından dolanırken sırt çantamdan üniforma şapkamı çıkardım.

Beni takip etti, Patty'nin bugün izinli olduğunu, bu yüzden kendi başımıza kapatacağımızı, arkadaşlarıyla bu hafta sonu bir partiye gitmeyi düşündüklerini ve annesinin dün gece işten sonra küçük kardeşine bakması gerektiğini söyleyerek onu nasıl kızdırdığını anlattı.

"Aman Tanrım, bu aptal üniformayı bu kadar sevimli göstermeyi nasıl başarıyorsun?" diye sordu sırt çantamı yerleştirdikten sonra başımdaki bebek pembesi şapkayı düzeltirken. "Bu şeyin içinde çok iğrenç görünüyorum. Patty bana ilk kez gösterdiğinde, "Ah, ağzımı kaşıkla tika," dedim.

Tezgâha geri dönerken ona bakarak kıkırdadım. "Güzel görünüyorsun."

Bana gülümsedi, sonra omzuyla kolumu dürtmek için eğildi. "Bay Jugs, dün gece sizi arayıp bugün saat kaçta başlamanız gerektiğini sordum ve Anton bana burada *olmadığınızı* söyledi." Kaşlarını sallayarak beni tekrar dürttü. "Neredeydin, ha?"

"Oh. Uh..."

April'dan çok hoşlanıyordum ama bir günde üç kişiye eşcinsel olduğumu söylemeye kendimi ikna etmem mümkün değildi. Lor ve Anton'a zaten söylemiştim. Yirmi bir yılda tam olarak sıfır kez söyledikten sonra sadece birkaç saat arayla *üç kez* söyleyemezdim. Sinirden dondurma tezgâhının üzerine ralph dökeceğimden emindim.

"Aman Tanrım, buraya biri için mi taşındınız? Bu *çok* romantik."

Yüzüm yandı, çünkü aslında... biraz öyleydi. Babamdan uzaklaşmak, ailemin evinden çıkmak istemiştim ve Linden Falls'u sevmiştim. Kasaba güzel ve oldukça sessizdi, bunu sevmiştim. Ama... Lor'la tanışmak beni gerçekten de kıcımlı kaldırıp bunu yapmaya iten şey olmuştu. Tanrım, bilseydi muhtemelen benim tam bir ezik olduğumu düşünürdü.

"Şey... sayılır," diye itiraf ettim April'a. Dondurma çeşitlerinden hiçbirinin yeniden doldurulmaya ihtiyacı olmadığından emin olmak için başımı eğerek kontrol ettim. "Ama bu, şey, oldukça yeni, yani..."

"Sırrın benimle güvende, dostum." Serçe parmağını uzattı, ben de bir kahkaha attım ve benimkini ona doladım.

"Teşekkürler, April. Peki, sen... Biriyle çıkıyor musun?" "Ugh, şu anda değil. Mike tam bir pislik gibi davranıyor."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Kamptan Mike mı?"

Mike iyi bir adamdı ama Anton'dan daha sersemdi. Kamptaki işi sadece Stan'in yeğeni olduğu için aldığından emindim.

"Evet," dedi April asık suratla, tezgahı silerken. "Benimle uğraşıp duruyor. En kötüsü o. Ama *çok* seksi."

"Evet, o-" Panik içinde donup kaldım, "Evet, o en kötüsü. Sen çok daha iyisini yapabilirsin April."

Güldü. "Yapabileceğimi biliyorum. Bazen çok tatlı olabiliyor. Ama... Jugs? Söylemek istiyordum..."

Kaskatı kesildim, temkinli bir şekilde ona döndüm. Pembeleşmişti ve bana gergin bir şekilde gülümsüyordu.

"Sanırım kamptaki parti sırasında seninle biraz flört etmiş olabilirim. Sen... Her neyse. Biraz sarhoştum ve sadece Mike'ı kızdırmaya çalışıyordum ve... Ben..."

"Hiç sorun değil April." Ona gülümsedim, yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

"Ciddiyim.

Ve sen... Sen benim için gerçekten iyi bir arkadaş oldun."

Kıpırdanarak bana sarılmak için öne atıldı. "Buraya taşınmana çok sevindim, Jugs. Daha çok takılmalıyız. Johnny Anton'un evine gitmeme izin vermiyor çünkü onun tam bir serseri olduğunu söylüyor ama belki bir ara sinemaya gidebiliriz?"

Sahip olduğum her boş akşamı canavarlarla dolu başka bir dünyada geçireceğimden oldukça emindim ama geri çekilirken ona gülümsedim. "Elbette. Kulağa hoş geliyor."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Sürahiler

O gece portaldan geçtiğimde Lor her zaman olduğu gibi odada beni bekliyordu.

Onu görünce nefesim kesildi. Onu tekrar görene kadar ne kadar insanlık dışı g r nd   n  hep unutmuş gibiydim; gece mavisi tenini, kocaman sivri kulaklarını ve simsiyah gözlerindeki gümüş irisleri görene kadar.

Saçlarını hep aynı tarzda  r yor gibiydi - üst yarısı karmaşık, girift bir şekilde arkadan ba lanmış, kulaklarının önünde sarkan ikisi hariç tüm o boncuklu örgüler birbirine dolanmıştı. Boncukları hiç çıkarmıyor gibiydi, bu yüzden bir anlamları olup olmadığını merak ettim. Kardeşinin sa ında hiç boncuk ya da mücevher olmadığını fark etmiştim.

Lor'un uzun gri saçlarının geri kalanı, siyah ceketinin üzerine işlenmiş narin nakışların üzerinden yumuşak bir perde gibi sırtından aşağıya sarkıyordu. Tüm kıyafetleri siyahtı ve hepsi de ince bir işçilikle yapılmış, kıvrak vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuş görünüyordu.

Odada volta atıyordu, ama beni görünce durdu, kocaman bir gülümseme ağzını gerdi ve pırl pırl parlayan, sivri beyaz dişlerini gösterdi.

Ben de sııttım. "Merhaba, Lor."

"Jugs."  ne doğru bir adım attı ve avucunu kaldırdı, sonra kollarını uzattı, sonra geri adım attı, kulakları seğiriyordu ve yüzü tela lıydı. "Ben... artık nasıl selamla mamız gerektiğinden emin değilim. * ak bir beşlik* ya da sarılma ya da..."

Yutkundum, bakışlarını onun ağzına kaydı. "Nasıl istersen öyle selamla abiliriz."

Ceketinin manşetiyle oynadı. "Ben... Ben hepsini seviyorum."

Kıkırdadım, sırt çantamı bırakıp yaklaştım ve elimi kaldırdım. "O zaman hepsini yapabiliriz."

Sııttı, avucuma kendi avucuyla vurdu ve "* ak bir beşlik*. Selam." dedi.

Ona her seferinde beşlik  akmak zorunda olmadığını s yleyemedem, kollarını boynuma doladı ve başımı aşağı çekerek ağzını benimkine yapıştırdı. Gülümsedim, kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerken  p c   yumu attım.

Lor ağzımın içinde yumuşak bir ses çıkardı, bu ses kanın hemen sikime hücum etmesine neden oldu ve diliyle dudaklarımın dikişini dürttü. I

Öpüşmeye alışmasının biraz zaman alacağını *biliyordum* ve üzerinde alıştırmaya yaptığı kişi olmak benim için hiç sorun değildi.

Dillerimiz buluştuğunda titredi ve tekir saçlarımın arkasını avuçladı, uzun parmakları ensemden gezindi ve kafa derimin zevkle karıncalanmasına neden oldu. Dudakları sertti ve ağzının içi, üzerinde yumuşak çıkıntılar ya da kabartılar olan ve benimkinden daha sivri olan dili gibi hafif dokulu hissediliyordu.

Öpücüğü bıraktığında nefesleri sığıdı, gözbebekleri onları yutarken gümüş rengi irisleri ince halkalar halindeydi. "Dün boynumu öptün. Bu başka yerlerden de öpüşebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Aletim şortumun içinde kıpırdandı ve yüzüme sıcaklık yayıldı. Kekeledim, "Evet, insanlar başka yerlerde de öpüşür."

Bakışları açgözlülükle yüzümde gezindi. "Herhangi bir yer mi?"

"Evet," diye mırıldandım, biraz sersemlemiştim. "Nereye istersen."

Sırıttı, keskin dişleri yüzünün gece mavisinde bembeyaz parlıyordu, sonra çeneme, yanağıma ve çeneme öpücükler kondurmaya başlamadan önce ağzıma bir öpücük daha kondurdu. Saçlarımı kavrayarak başımı yana yatırıp dudaklarıyla delikli kulak mememi çekiştirdikten sonra aşağıya doğru öpücükler kondurduğunda nefesim kesildi.

Sırtına yapıştım, ipeksi gri saçları çeneme değdikçe daha hızlı nefes alıyordum. Gözlerim kapalı kapıya kaydı, bir endişe bıçağı hazzın puslu havasını dağıttı.

"Kardeşin bu gece tekrar gelmeyecek, değil mi?" Lor boynuma saldırırken sordum, dili tenimi tatmak için dışarı fırladı ve beni ürpertti.

Durakladı ve omzunun üzerinden kapıya bakmak için geri çekildiğinde parmaklarım ceketinin arkasında sıkıştı. "Kapıyı kilitledim. Ama... onda da anahtar var."

Tekrar bana döndüğünde yanakları daha da koyu bir maviye dönmüştü ve boğazının düğümlendiğini gördüm. "Biz... Biz benim odama gidebiliriz. Yatak odamın kapısının anahtarı onda yok."

Aletim şortumun içinde titriyordu ve Lor'un aletimi hissettiğini biliyordum çünkü gözleri parlamıştı. Yüzümü saran ısı ve karnımda dönen yoğun sinirle, "Tamam," diye mırıldandım.

"Keşfettiğim sırrı ilk gören sen olacaksın." Bana sıırıttı, heyecanlı görünüyordu ve parmaklarımızı birbirine dolamak için geri çekilmeden önce çeneme son bir öpücük kondurdu. "Gel."

Şaşkınlık içinde kıkırdayarak sırt çantamı aldım ve beni kapıya doğru çekmesine izin verdim. "Yani... birinin beni görmesi önemli değil mi?"

Tekrar bir zindana atılmayı *gerçekten* ama *gerçekten* istemiyordum ve Lor daha önce beni geçide geri götürürken diğer iki canavardan saklamıştı. Kardeşinin bana verdiği tepkiye bakılırsa, buradaki varlığımın... şok edici olacağını tahmin ediyordum.

"Kimse bizi görmeyecek." Lor kapının kilidini açtı ve başını dışarı uzattı. Fenerini alıp beni odadan çıkardıktan sonra kapıyı arkamızdan kilitledi ve ben kapılarla kaplı uzun, geniş koridora baktım.

Lor buranın sadece misafir alanı olduğunu söylemişti. Eğer burası sadece misafir alanıysa, bu lanet ev ne kadar büyüktü? Daha önce bir kısmını gezdiğimi biliyordum ama çok korkmuş, sersemlemiş ve bitkin olduğum için tam olarak anlayamamıştım.

Tekrar elimi tuttu ve beni koridorda ilerletti, sağ tarafımızda rastgele bir kapı açtı ve beni içeri çekti. Burası başka bir yatak odasıydı, geçidin olduğu odadan çok daha büyüktü ve daha koyu renklerle ve çok sayıda dökümlü kumaşla dekore edilmişti. Yatak çok büyüktü.

Orada durmadık. Lor beni kemerli bir kapıdan geçirerek dolapların ve kocaman aynalı bir makyaj masasının olduğu daha küçük bir odaya soktu. Dolaplardan birinin kapağını açıp içeri uzandı ve bir saniye sonra küçük bir tıkırtı duydum.

Bana sırtarak gardırobun içine girdi ve beni de peşinden sürükledi. Gardırobun arkasından çıkan ve bir kapı gibi içeri doğru **a ç ı l a n** tünele aval aval baktım.

"Yatak odama giden gizli bir tünel," diye fısıldadı Lor, görebilmemiz için feneri kaldırarak. "Kardeşimin haberi olmadan seni görmeye bu şekilde geliyorum. Yani, çoğunlukla. Sonunda her şeyi öğreniyor," diye homurdanarak ekledi.

"Vay anasını, bu çok acayip," diye nefes aldım, gizli kapıyı kilitleyip bizi tünele kilitlemeden önce gardırop kapılarını arkamızdan kapatmasını izledim. Duvarları fenerden gelen pembe ışıktaki parlıyordu, pürüzsüz ve siyahtı.

Lor beni tünelden aşağı çekmeye başlarken, "Onu çok yakın bir zamanda buldum," diye fısıldadı. "Bunu başka kimse bilmiyor."

"Neden burada?"

Bana baktı, fenerinin loş pembe ışığında parlayan gümüş gözleri nefesimin kesilmesine neden oldu. O kadar insanlık dışı görünüyordu ki, koyu mavi

Teni pırıl pırıldı, kocaman, sivri kulaklarındaki mücevherli piercingler göz kırpiyordu. Ama o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

"Geçmişteki bir Moric'in misafir odasında sakladığı gizli bir sevgilisi olduğunu hayal ediyorum."

Bana bakıp elimden tutarak gizli tünelden yatak odasına götürürken hava aniden çok yüklü hissettirdi.

Ama sonra nereye gittiğine dikkat etmediği için tökezledi ve hızla tekrar öne doğru döndü. Kulaklarının utandığında ya da telaşlandığında onu ele verdiğini fark etmeye başlamıştım ve şimdi çılgınca seğiriyorlardı. Bir gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı büzdüm ve elini sıktım.

Geçit tamamen sessizdi ama bir noktada Lor arkasına baktı ve üç parmağını ağzına bastırdı. Beni zindandan çıkarırken de aynı şeyi yaptığını hayal meyal hatırlıyordum. Bunun onun "şşt" deme şekli olduğundan oldukça emindim, bu yüzden sessiz kaldım, acaba kocaman kulakları duvarların arasından benim duyamadığım sesleri mi algılıyordu?

Sonunda tünelin sonuna geldik ve Lor feneriyle ilerlediğinde, yerde garip bir kil heykelcik tarafından açık tutulan bir kapı olduğunu fark ettim. Onu aldı ve kapıyı tamamen açarak ikimizin de başka bir dolaba adım atmamızı sağladı.

Gizli kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra bana tekrar "sus" işareti yaptı ve fısıldadı, "Odamda personel olmadığından emin olmalıyım."

Başımı salladım, o gardırobun kapısından geçip gözden kaybolurken sessiz kaldım. Endişeyle kıpırdanarak sahte gardırobun arkasına baktım. Başka bir canavar kapıları açarsa kilidi açıp kaçacak zamanım olacak mıydı?

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Lor geri döndü ve bana parlak bir gülümseme verdi. "Yatak odasının kapısını kilitledim. Yalnızız."

"C-cool." Gardıroptan çıkarken hâlâ elinde duran bodur heykelciğe başımı salladım. "O da ne?"

"Oh." Utangaç bir şekilde kıkırdadı. "Bu *Mab*'ların bir simgesi. Muhtemelen kapıyı açmak için kullanmamalıydım ama elime aldığım ilk şey buydu."

"*Mabs mı?*" Kelimeyi tereddütle tekrarladım.

Birkaç yabancı kelime söyledi ve sonra tekrarladı, "Yaşayan tanrılar. Tımarımın güneyindeki büyük bir kalede yaşıyorlar. Savaşları ülkeyi sarsıyor."

Savaşlar mı? Kale mi? *Yaşayan* tanrılar?

"Oh," dedim belli belirsiz, kafamı toparlamaya çalışarak. "Um... odan güzelmiş."

Duvarlar karanlık ve pırıl pırıldı, mobilyaların çoğu siyah ahşaptan yapılmıştı. Yüzeylerde titrek beyaz alevli mumların yanı sıra Lor'un fenerindekilere benzer parlayan pembe kristallerden daha fazlasını içeren birkaç cam duvar armatürü vardı. Camın ortasında mükemmel bir şekilde süzülüyorlarmış gibi görünüyordlardı.

Lor güldü, jetonu yere bıraktı ve tekrar elimi tuttu. "Burası sadece soyunma odası."

Beni büyük kemerli bir kapıdan geçirerek başka bir odaya soktu; bu oda *çok büyüktü*. Ağzım sözcüksüzce açılıp kapandı. Bir duvarın karşısında, koyu mavi çarşafları ve perdeleri geriye çekilmiş, gölgelikten parıldayan mücevherler ve boncuklar sarkan sayvanlı devasa bir yatak vardı.

Çekilmiş olan karanlık perdelerden daha fazla boncuk dizisi sarkıyordu.

-Karşı duvarda yatağın karşısında kocaman, yanan bir şömine vardı ve aradaki siyah döşeme tahtalarını kalın, koyu renkli bir halı kaplıyordu.

Tüm mobilyaların cılız ayakları ve karmaşık girdaplı oymaları vardı ve tuhaf nesneler odayı dolduruyordu. Şifonyerin üzerinde parlak kırmızı rengiyle gözüme çarpan bir şey dışında neredeyse her şey siyah, gümüş ya da koyu maviydi.

"Bu... bira kutusu mu?" İnanamayarak sordum, markasını Mike'ın kamp danışmanlarının ormandaki küçük partisi için aldığı altılı paketlerden hatırlıyordum.

"Bir ne?" Lor bakışlarımı takip etmek için döndü. "Ah! Lyri onu sizin dünyanızda buldu ve saklamam için geri getirdi." Kazanan bir gülümsemeyle tekrar yüzüme baktı. "Böyle nadir bir hazineye sahip olduğum için çok şanslıyım. Sizin dünyanızdan bir şey."

Ona bakarken dudağımı ısırdım, değersiz olduğunu söyleyecek kadar yürekli olduğumdan emin değildim. Tam bir tane bile değildi - birisi içini boşalttıktan sonra avucunun içinde buruşturmuştu.

"Sana başka şeyler de getireceğim," dedim kısık sesle, boş bir bira kutusuna sahip olmaktan gurur duyuyor gibi görüldüğü için onu kollarımın arasında ezmek istiyordum. "Sen ne istersen."

Gözleri heyecanla parlıyordu ama bana doğru e ğ i l d i ve ellerini göğsüme koyarak, "Bana bir şey getirmene gerek yok, Jugs. Sadece geri gelmeye devam ettiğin sürece."

Şimdiden ona ne getirebileceğimi bulmaya çalışıyordum - gerçekten iyi bir şey- ama sözleri kalbimin avucuna sertçe çarpmasına neden oldu.

"Geri gelmeye devam edeceğim," diye mırıldandım, onu öpmek için eğilmekten kendimi alamadım.

Lor göğsüme yaslandı, uzun parmakları kazağımı sıkarken beni hevesle öptü. Uzanıp başının arkasını kavradım, parmaklarımı ipeksi yumuşak saçlarının arasından geçirdim ve ağzıma karşı küçük bir zevk sesi çıkardı.

Aman Tanrım, bu sesi daha çok duymak istiyordum. Ama daha yüksek sesle. Sınırsız. Aletim şortumun içinde yeniden canlandı ve dilimi Lor'un ağzına soktum, ortak nefeslerimiz telaşlı bir hal aldı.

Sinirlerim karnımda çalkalandı. Lanet olsun, *şimdi* mi sevişecektik? Bu gece mi? Beni yatak odasına götürdü ve rahatsız edilmememiz için kapıyı kilitledi. Devasa yatağı tam oradaydı ve lacivert çarşaflar süper yumuşak ve lüks görünüyordu. Seks yapmasak bile o yatağa tırmanmak ve kendimi çarşafların altına gömmek istiyordum. Lor her gece orada uyuyordu.

Çıplak mı uyudu?

Hayır, hayır, tabii ki yapmadı. Onu süslü pijamalarıyla görmüştüm, ama nedense onu bu pijamalarla hayal etmek -önümde yavaşça çıkardığını ya da benim kendim çıkardığımı hayal etmek- çarşafların altından cırılçıplak kayarkenki görüntüsünden bile daha ateşliydi.

Düşüncelerim yüzünden aletim zonkluyordu ve buraya gelme önerisinin onun açısından tamamen masum olması durumunda onu korkutmak istemedim, bu yüzden geri çekilmeden ve ona gülümsemeden önce ona son bir öpücük verdim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı, biraz şaşkın görünüyordu ama karşılığında bana hülyalı bir gülümseme verdi. İstemekten boğazım düğümlendi.

"Odan çok güzel," dedim ona, şehvetten kısılmış bir sesle.

Geri çekilip etrafına bakınırken elleri yavaşça göğsümden kaydı, yüz ifadesi biraz ilgisizleşti. "Burası Moric'in odası. Aslında benim değil."

"Ama ben seni... Moric sanıyordum."

Omuz silkti. "Öyleyim ama bu çok uzun zamandır böyle. Hiçbir şey değişmiyor. Bu şeylerin çoğu gerçekten benim değil."

"Yine de geçmiş Moriklerden kalan tüm bu eşyalara sahip olmak güzel, değil mi?" Etrafıma bakındım, bir pencerenin yanında tuhaf şeylerle kaplı büyük bir büfe gördüm. "Bunlar da ne?"

Lor da peşimden geldi ve hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemedi önünde durdu. Bu eşyaların bazıları eski görünüyordu. Hem de çok eski.

"Moriklere hediye edilen paha biçilmez eşyalar." Lor'un sesi o kadar da ilgili gelmiyordu, sesi biraz düzleşmişti. Ama şımarık bir şekilde değil, sanki hediye almaya o kadar alışmıştı ki onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Daha çok bu durumdan rahatsız olmuş gibiydi. Hatta belki biraz kırgındı.

"Sen... Moric olmaktan hoşlanmıyor musun?" Garip bir şekilde sordum. Lor başını eğdi.

"Bundan hoşlanmadığımdan değil." Sesi rahatsız gibiydi ve bana sert bir gülümseme fırlattı. "Ama *vinnir*'im öldüğünde Morik oldum. Annem öldüğünde."

"Oh. Kahretsin. Üzgünüm, Lor. Yapmak zorunda değiliz."

"Sorun değil. Ondan sonra görevi devralacağımı hep biliyordum ama... o genç yaşta öldü ve ben henüz bir yetişkin değildim. Bu yüzden... zor oldu."

"Hayal bile edemiyorum," diye mırıldandım, elini tutmak için uzandım. "Ondan sonra her şey değişti," diye devam etti kısık sesle. "Ben... büyümek zorunda kaldım.

çok hızlı büyüdüm. Ama aynı zamanda sanki hiç büyüme şansım olmamış gibi hissediyorum. Sanki hala bir çocuğum ve ne yaptığımı bilmiyorum. Moric gibi davranıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bu boncukları takmamalı ya da bu odada uyumamalıymışım gibi."

Başını işaret ederek gözlerimin saçının üst yarısına karmaşık bir şekilde işlenmiş örgülere sarılmış mücevher ve boncuklara kaymasını sağladı. "Ben de öyle hissediyorum," dedim elini sıkarak. "Hemen hemen her zaman ne yaptığımı bilmiyorum. Babam nefret eder. Ama... Eminim çoğu insanlar böyle hissediyor. Sadece sen değilsin. Ve ben."

Ona küçük bir gülümseme verdim ve birkaç saniye sonra o da gülümsedi. Ama sonra yüzünü buruşturdu ve "Lyri *her zaman* ne yaptığını bilir" dedi.

Boğazımı temizledim. "Lyri... uh. Kendinden emin."

Lor bir kahkaha patlattı, sesi hırıltılı ve biraz tıslıydı ama hoşuma gitmişti. Saçlarını geriye atıp omuzlarını dikleştirirken ona sırttım, belli ki kısa süreli savunmasızlık anından sonra kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Şimdi, ne hakkında bilgi almak istiyorsunuz?" Önümüzdeki büfeye başıyla işaret etti.

"Oh, um..." Eşyalara baktım, bakışlarım hemen içinde sıvı içinde asılı duran gözbebekleri varmış gibi görünen sarı renkli cam kavanoza odaklandı. "Ah, bu mu?"

"Ah." Lor kavanozu aldı. "Geçmişte Moric için çalışmış eski bir vint kahininin gözleri. Moric Timir. Öldüğünde gözlerinin onda kalmasını istemiş,

Kendisi öldükten sonra bile onu izlemeye ve geleceğine rehberlik etmeye devam edebileceğine inanıyordu. Beni biraz tedirgin ediyorlar," diye itiraf ederek kavanozu yerine koydu.

Oookay, devam ediyoruz. "Peki ya bunlar?" Pırıl pırıl parlayan bakır bir levhaya monte edilmiş bir çift hayvan boynuzunu göstererek sordum. Siyah ve kavisliydi, her boynuzu boylu boyunca delen beş kırmızı metal halka vardı. Burada sığırları böyle mi işaretlediklerini merak ettim.

"Bu topraklarda dolaşan son *eyriadlardan* birinin boynuzları."

"Olamaz, soyları mı tükendi?"

"Oh. Hayır. Eyriadlar-" Çoğunlukla anlamadığım uzun bir kelime dizisine dönüştü, sonra tekrarlardı, "Eyriadlar karşılaştıkları her yerleşim yerini veya şehri fetheden savaşçı bir halktı. Çok çok uzun yıllar önce Morikler güçlerini birleştirerek onları geri püskürttü. Kalan son ordular yeraltına sürüldü ve o zamandan beri orada kalıyorlar."

Bunu anlamaya çalışarak ona göz kırptım. "Doğru ya," diye mırıldandım ve hızla yoluma devam etmek için bakışlarımı tekrar raflarda gezdirdim.

Bu sefer vücut parçası olmayan bir şey seçmeye çalışın.

"Buna ne dersin?" Bir kitabın güvenli olması gerektiğini düşünerek aceleyle cam bir panonun altındaki kalın bir kitabı gösterdim.

"Güneyden gelen bilgi arayışındaki *Aytorin* halkı tarafından hediye edilmiş kadim bir kitap. Çok değerli."

Tercüme edemediğim bir şey daha söyleyince başımı salladım ve bana deriye bağlı olduğunu söylemediği için rahat-

"Görünüşe göre Anaerkillerinden birinin derisine bağlı. Türlerine bahşedilebilecek en büyük onur - bedenleri kelimeleri ölümsüzleştirmek için kullanılmış."

"Tamam, belki de şimdilik bu kadar eşyaya bakmak yeter," dedim zoraki bir neşeyle, iğrenç eserlerle dolu büfeden uzaklaşarak.

Sırt çantamı yerde gördüğümde "Kahretsin," diye geveledim. "Sana daha fazla fıstıklı dondurma getirdiğimi unutmuşum. Muhtemelen şimdiye kadar erimiştir."

"Yeşil olan mı?" Çantaya doğru yürüyüp onu elime aldığım da Lor arkamdan umutla sordu. Kıkırdadım, karton kabı çıkarmak için fermuarını açtım.

"Evet, yeşil olan." Kapağı açtığımda içindeki erimiş pisliği görünce irkildim. "Evet, erimiş. Üzgünüm."

"Benim için fark etmez." Lor aşağıya bakmak için yaklaştı. "Yine de biraz istiyorum. Tabii bu şekilde yiyebilirim."

"Elbette yapabilirsin. Tadı yine de güzel olacak."

Lor sırtarak boştaki elimi tuttu ve beni yatağına doğru sũrũkledi. Yutkundum, dondurma kabını tuttum.

Lor topuklarının ũzerine tırmanıp arkasına yaslandđında, ona katılmadan ũnce spor ayakkabılarımı hızla çıkardım ve ona bakacak şekilde bağdaş kurdum.

"Kařđı unutmuşum," dedim utangaç bir ifadeyle.

Lor kabı benden aldı. "Kaseden iebilir miyim?"

"Elbette." Kıkırdadım, dudaklarına gũtũrũp kũũk bir yudum almasını izledim. "İyi mi?"

Bana gũlũmsedi, gũzleri kâsenin ağzında parlıyordu. Bir yudum daha aldığında, sinsice etrafıma bakındım. Yatağı çok bũyũktũ ve şilte kıçımın altında sũper rahat hissettiriyordu. arşaflar ıplak bacaklarıma karşı pũrũzsũz ve yumuşaktı ve gũlgelik boyunca uzanan perdeler ateşten gelen ısıyı kũũk, rahat bir yuva gibi içeriye hapsediyordu.

"Burası diğer odadan çok daha sıcak oluyor, değil mi?" Kıkırdadım, eşofmanımı çıkarmak için uzandım.

Başım kumaştan ıktđında Lor kıpırdamadan durmuş, kabı dudaklarının yarısına kadar kaldırmıştı. Gũzlerini gũbeđime dikmişti, ben de kararsızca aşağıya, kıpılmış tiřũrtũme ve çıplak karnıma baktım.

Belki de o... Belki de burada karnını gũstermek kabalıktı? şortumla ilgilenmişti, belki de onun tũrũ her zaman tamamen ũrtũnũyordu. Kızardım.

"Pardon, tiřũrtũ geri koymamı ister misiniz?"

Lor kabı dũřũrdũ, erimiş fıstıklı dondurmayı sũslũ mavi çarşaflarının ũzerine dũktũ ve bana doğru hamle yaptı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Daha sırtı yatağa değmeden, kendimi ona doğru fırlatmamın gücüyle devrilmeden önce dilim çoktan Jugs'ın ağzındaydı.

Eşofmanını çıkarıp çıplak, solgun karnını ortaya çıkardığında kendimi durduramadım. Uzun bacakları, kolları ve göbeği o kadar çok şey sergiliyordu ki. Ona dokunmak zorundaydım. Onu öpmeme izin verdiği her yerde onu öpmeliydim.

Daha önce de her yerde demişti. Ciddi miydi? Yırtık gömleğini kaldırıp göğsünü öpebilir miyim? Göbeğini öpebilir miyim? Küçük şortunu aşağı çekip öpebilir miydim-

"Efendim," diye nefes nefese ağzıma kapandı Jugs, elleriyle birdenbire normalden daha boğucu hale gelen ceketimin arkasını kavradı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım öpücüklerimin arasında, parmaklarım kısa gömleğinin bol eteğinin altına girip göğsünü avuçladı. "Seni her yerinden öpmek istiyorum, Jugs."

Böyle şeyler söylediğime inanamıyordum ama ağzımdan gayri ihtiyari dökülüyorlardı. Aletinin şortunun altından kalkıp kalçamın ön tarafına bastırıldığını hissettiğimde, parmaklarım göğsünün üzerinde yayıldı ve tepki olarak esnedi.

Göğsü çok geniş, sıkı ve... *etliydi*. Avuçlarımdaki esnek teni hissedince ürperdim ve parmaklarım iki sert küçük yumrunun üzerinde gezindi. Tıpkı bir vint gibi meme uçları vardı. Başparmaklarımı tekrar üzerlerinde gezdirdiğimde, kalçaları seğirirken ağzıma doğru inledi.

Başımı kaldırdım, ona bakarken nefes nefese kalmıştım. Meme uçlarını tekrar okşadığımda kulaklarım utançla seğirdi ve sesim normalden daha derin ve gırtlaktan çıkarken, "Bunları öpebilir miyim, Jugs?" diye sordum.

Daha önce kendi meme uçlarımla oynamıştım ve piercing halkaları onları çok hassaslaştırmıştı. Jugs'ınkiler piercingli değildi ama onun da aynı zevki alıp almadığını öğrenmek istiyordum. Aletinin kalçamda zonklamasına bakılırsa kesinlikle öyle görünüyordu. Bunu hissetmek omurgamda bir ürperti yarattı. Daha önce başka birinin vücudunu hiç bu şekilde hissetmemiştim. Aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jugs. Bunu sık sık söylerdi. Çılgınca başını sallayarak, "Evet, eğer istersen," diye mırıldandı.

Doğrudum, gömleğini yukarı doğru çekiştirmeye başlamıştım bile. Gömleği çıkarmama yardım etmek için kollarını kaldırdı, hızlı hızlı nefes alıyordu ve ben göğsüne bakarken sikim pantolonumun içinde deli gibi titriyordu.

"Mabs, sen... sen çok büyüksün," diye nefes aldım, ellerimi saygıyla göğsünün üzerinde gezdirdim ve sert tümsekleri sıktım.

Jugs'ın zaten kızarmış olan yüzü daha da pembeleşti ve utangaç bir kıkırdama çıkardı. "Evet, insanların bana Jugs demesinin bir diğer nedeni de bu. Lisedeyken çok çalışmaya başladığımda..." Göğsünü işaret etti. "Bunlar oldukça büyümüş."

Egzersiz yapmanın ne anlama geldiğini ya da bu kadar büyük, güzel bir göğse sahip olmanın neden *Jugs* adını gerektirdiğini anlamıyordum ama o anda sormak umurumda değildi. Göğüs uçları avuçlarıma batan sert noktalardı ve onları dilimin altında hissetmek istiyordum.

Ellerimi karnına doğru kaydırarak başımı eğdim ve dudaklarımı göğsünün ortasında gezdirdim. Orada bir tutam ince altın rengi saç vardı ve burnumu ona sürüp kokusunu içime çekerken boğazımdan hırıltılı bir inilti yükseldi.

Sert bir tümseği öperken, göğüs ucunun sert tepesi dudaklarıma değdiğinde zevkten titredim. Onu öptüğümde yukarıdan boğuk bir ses geldi, dudaklarımı büzdüm ve bırakmadan önce hafifçe çektim.

Tekrar öptüğümde, bu sefer ağzım açıktı, dilim küçük noktanın etrafında dönerken Jugs altımda sarsıldı. İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum, ama işe yarıyor gibi görünüyordu, çünkü Jugs ceketimin arkasını tutuyor ve altımda nefes nefese kalıyordu.

Tekrar yaladığımda gözlerim mutluluktan kapandı. Meme uçlarımla delen minik halkaları çekiştirmek her zaman iyi hissettirirdi ve bu hissi ağzımla onun için tekrarlayıp tekrarlayamayacağımı merak ettim. Meme ucunu sararak emdim, Jugs'ın ağzından düzensiz bir ses çıktığında ve kalçaları yukarı kalktığında zaferle sırtıtmak istedim.

"Lor," diye soludu, bir eli saçlarımla arasından kayarak başımın arkasını kavradı, sanki durmamı istemiyormuş gibi.

Tekrar emdim, dilimi oynattım, sıcak teninin tadıyla inledim. Biraz fazla sert emmiş olabilirim, çünkü sonunda diğerine de aynı muameleyi yapmak için geri çektiğimde, göğüs ucu parlak, kızgın bir pembeydi, etrafındaki deri her zamanki soluk rengine karşı kızarmıştı.

"Canını yaktım mı?" Nefes aldım ama göğsünden diğer meme ucuna doğru öpmeye başlamıştım bile.

"Asla," diye mırıldandı hemen, başımın arkasını tutarak daha hızlı hareket etmem için beni teşvik etti. "Devam et."

Diğer meme ucuna da aynı ilgiyi gösterdim, o altımda titrerken hararetle yaladım ve emdim. Onda böyle bir tepkiye neden olan kişinin *ben* olduğuma inanamıyordum. Başka bir dünyadan gelen ve bana çok şey öğreten güzel, gizemli Jugs'ta ve onun büyük, yakışıklı vücudunu bu kadar küçük kıyafetler içinde sergileyen Jugs'ta.

Kendini bir hediye gibi hissetti. Bir hazine. Onu tüm derebeyliğe göstermek, dünyasındaki pek çok insan -beş *milyar* insan- arasından Jugs'ın boşluktan tökezleyerek buraya gelmiş olmasından dolayı ne kadar şanslı olduğumuzu göstermek istedim. Ama aynı zamanda onu saklı tutmak, konseyden ve beni anlamayacak diğer insanlardan uzak tutmak istiyordum. Sadece o ve ben, geldiğimiz farklı yerlerin p a r ç a l a r ı y l a oluşturduğumuz kendi küçük dünyamızda.

"Lor," diye nefes aldı meme ucunu sertçe emerken, sikim pantolonumun içine sızmaya başladı.

Yumuşak tenini incitmek istemediğim için onu ısırma, dişlerimle sıyrma isteğimi bastırdım. Nefes nefese, daha aşağılara doğru öptüm, sonunda mükemmel meme uçlarını bırakıp karnına doğru ilerledim ve dilimi kısa bir süreliğine göbeğine daldırdım.

"Oh f-fuck," diye mırıldandı, bu da başımı telaşla kaldırmama neden oldu. Belki de *hiçbir* yeri kastetmemişti. Belki de insanlar birbirlerini vücutlarının bu kısmından öpmüyorlardı.

"Hayır, dur demek istemedim," dedi aceleyle, ama şortunun altındaki hareket vahşi bakışlarımı çoktan aşağı çekmişti.

Soluk mavi şortunun üzerinden, sağ kalçasına doğru uzanan uzun bir çıkıntı olan sert sikinin dış hatlarına baktım. Parlak kumaştan sızan bir ıslaklık lekesi vardı, bu da her tarafımın ısınmasına ve havasız ceketimin ve tuniğimin altında terlemeye başlamama neden oldu.

Uzanarak sert uzunluğunu saygıyla avuçladım, parmaklarıma süründüğünde ve Jugs inlediğinde dişlerim alt dudağıma battı. Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda göğsü kabarmış, mavi gözleri irileşmişti.

"Seni burada öpebilir miyim, Jugs?" diye sorarken kulaklarım deli gibi titriyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, yanaklarını boyayan tatlı kızarıklık boğazından göğsüne kadar uzanıyordu. Meme uçları hâlâ sert ve parlak pembeydi, keşke ellerim ve ağzım aynı anda onun her y e r i n d e olabilseydi diye düşündüm.

"Yapmanı istiyorum." Dirseklerinin üzerine doğru manevra yaptı. "Yani, gerçekten çok kötü. Ama... bunu daha önce yapmadın, değil mi?"

"Dikkatli olacağım," diye geveledim, keskin dişlerimi görüp fikrini değiştirmesin diye ağzımı kapatmak istiyordum. "Söz veriyorum."

Yüzü yumuşadı ve uzanıp yanağımı okşadı. "Hayır, öyle demek istemedim Lor. Bu umurumda bile değil. Ben sadece... bunu ilk *sana* yapmak istiyorum. Önce sen deneyimle."

Nefesim kesildi, ellerimden biri çılgınca zonklayan pantolonumun içinden kendi uzunluğumu avuçlama dürtüsüyle seğirdi. "Sen... Sen benim sikimi öpmek mi istiyorsun?"

"Sadece öpücük değil." Sesi daha derindi, daha hırıltılıydı. Yatağın üzerinde onun üzerine diz çöktüğümde tam aletimin dış hatlarına bakıyordu. "Ama evet. İstiyorum. Çok kötü."

Mab'lar adına, bu oluyordu. Sinirlerim aniden yükseldi ve nabzım boğazımda çırpınmaya başladı. Onun önünde *kıyafetlerimi* çıkarmam gerekecekti. Daha önce bir başkasının önünde hiç tamamen çıplak kalmamıştım.

Ve ağzı -yumuşak pembe ağzı- bacaklarımın arasında olacaktı. Sadece elimin dokunduğu sikimin üzerinde.

Bu düşünce neredeyse oracıkta boşalmama neden oluyordu, sertleşmiş aletim pantolonumun ön kısmına sürtünüyordu, kumaş sıcaktı ve ucundan sızan sıvıyla nemlenmişti.

"Bunu yapmanı istiyorum," dedim ona kısık sesle. "Ama ben... ben yine de önce seni görmek istiyorum."

"Tamam." Yutkundu, bakışları bedenimde geziniyordu. "Sen... sen de kıyafetlerini çıkarmak ister misin?"

Ceketimi aceleyle çıkardım ama sabrım ancak buna yetmişti. Parmaklarımı şortunun buruşuk, esnek bel bandının altına kıvrarak emin olup olmadığından emin olmak için yukarı baktım. Dudaklarını yalayarak ve ellerime bakarak başını salladığında, onları ve altındaki bir başka beyaz kumaş katmanını kalçalarının üzerinden aşağı çekmeye başladım.

Önce kafasındaki yeleden daha koyu, altın rengi buklelerden oluşan bir yuva ortaya çıktı. Hayranlıkla baktım, neden burada saçı olduğunu merak ediyordum, ama onu görmek sikimin daha da sert atmasına neden oluyordu.

Aleti serbest kalıp yukarı doğru sallanarak karnının alt kısmına çarptığında neredeyse sıçrayacaktım. Hag'in taşakları çok büyüktü. Ve kalındı. Şortunu aceleyle bacaklarından aşağıya ve çoraplı ayaklarının üzerinden çekiştirirken gözlerimi ondan alamıyordum.

Mabs tarafından, Jugs altımda çıplaktı. Çorapları hariç ama onlar da umurumda değildi. Aleti koyu pembe renkteydi ve benimki gibi sivri değil, yuvarlak, hafif şişkin bir başı vardı. Çıkıntısının çıkacağı bir yer göremiyordum ama uzunluğunu saran birkaç kalın damar vardı. Ben bakarken zonkladı ve ucundaki küçük bir yarıktan boncuk boncuk berrak bir sıvı belirdi ve dilimin ağzımın çatısına sertçe bastırmasına neden oldu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ve ellerimi, o harika kalın pembe uzunluğun altındaki kızarmış, hafif buruşuk ikiz küreleri çerçevelemek için yayılmış iç uyluklarına yerleştirdim. "Sen benden çok daha büyüksün" diye itiraf ederken kulaklarım seğirdi.

Yutkundu, kalçalarının iki yanındaki çarşafı yumruklarken kaşları çatıldı. "Bu kimin umurunda?"

Bu beni ona gülümsetti, ama bakışlarım neredeyse anında onun sikine geri çekildi. Kalın bir şekilde yutkundum. "Seni önce buradan öpemeyeceğime emin misin?"

Başparmağım, benimkinden daha büyük ve daha dokulu olan, koyu altın rengi kıllarla kaplı kesesini okşamak için uzandı. Jugs boğuk bir inilti çıkardı, kalçaları ellerimin altında seğiriyordu.

"Ve burada?"

"Aman Tanrım, Lor." Bir eliyle altın yelesini ovuşturdu. "Beni burada öldürüyorsun."

"Ne?" Dehşetle başımı kaldırdım ama o hemen ayağa fırlayıp yüzümü kavradı ve beni öptü.

"Bu sadece bir ifade." Beni tekrar öptü, sonra dudaklarını çenemden boynuma doğru geçirdi.

Titreyen bir nefes verdim, başımı eğdim ve aramızda neredeyse müstehcen bir şekilde çıkıntı yapan sert sikine bakmaya çalıştım. Mabs, ona dokunmak istiyordum. Neden henüz dokunmamıştım ki? Parmaklarımı kalın uzunluğun etrafında kıvrırmak için uzanmaya başladım, ama yapamadan önce Jugs'ın tuniğimi hafifçe çektiğini hissettim.

"Ben de seni görmek istiyorum Lor," diye mırıldandı boynuma karşı, sonunda başını kaldırıp kristal mavisi gözleriyle bana baktı.

Dudaklarımı yaladım ve başımı sallayarak tuniğimi çıkarmasına yardım ettim. İçimden gelen düzgünce katlama dürtüsüne direnerek -şimdi zamanı değildi- yatağın üzerine bıraktım ve gergin görünmemeye çalışarak Jugs'a baktım.

"Vay canına," diye nefes aldı, uzanıp parmaklarını meme uçlarımdaki minik halkaların üzerinde gezdirerek karnımın sıkışmasına neden oldu. "Bunlar çok ateşli."

Bana normal bir sıcaklıkta gibi geldiler ama bakışlarını takip etmek için aşağı bakarken sessiz kaldım. Gümüşü siyah halkaların her birinde, çıkarılıp daha karmaşık vücut takılarıyla değiştirilebilen minik mavi bir mücevher vardı. Vintler yetişkinliğe ulaştıklarında göğüs uçlarını deldirirlerdi ve bir vint bir başkasına kur yaparken göğsüne genellikle narin zincirler takardı - tamamen gösterişe dayalı, şehvet uyandırmak ve birinin ilgisini ve dikkatini çekmek için tasarlanmış bir uygulama.

Ama Jugs'ın şu anda eski kültürle ilgilendiğini sanmıyordum, bu yüzden ona bunların hiçbirini söylemedim, bunun yerine yatakta karşılıklı diz çökerken farklılıklarımızı katalogladım. Benim vücudum onunkinden çok daha inceydi ve onun göz alıcı pembesinin aksine benim meme uçlarım siyahtı. Göbeğimin altında küçük bir halka daha vardı ve Jugs parmak ucunu onun üzerinde gezdirdiğinde karnım hassasiyetle titredi.

Yutkundu, parmakları yavaşça aşağı inip pantolonumun önünü okşarken bakışları benimkilerle buluştu. Zorlanan sikimin üzerinden. Hareket edemiyordum, beklentiyle titriyordum, ona bakarken nefeslerim hızlı ve sığıdı.

"Bunları çıkarmak ister misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, titreyen parmaklarımı pantolonumun önündeki narin siyah düğmelere götürürken boğazım gergin bir yutkunmayla titriyordu. Yatağın üzerinde diz çökmüşken onları nasıl zarifçe çıkaracağımdan emin değildim.

-Üstelik hâlâ botlarımı giyiyordum ama sonra Jugs eğildi ve beni usulca öptü.

"Ben yapabilir miyim?"

Başımı salladığımda göğsüm rahatladı. Nedense bunu ona yaptırmak daha az korkutucu gelmişti. Düğmeleri çoktan çözmüştüm, bu yüzden Jugs beni birkaç kalın yastıkla desteklenmiş yatak başlığına yaslanmaya teşvik ettikten sonra, pantolonumu bacaklarımdan aşağıya doğru yavaşça çekmeye başladı.

Her iki yanımdaki çarşafı yumrukladım, aniden aramızdaki farklardan iğreneceğinden korktum. Ve sadece ondan çok daha küçük olduğum için değil - benim aletim konikti, onunkinin tepesindeki şişkin kafa yoktu ve onu kaplayan koyu mavi deri kılıf, ereksiyon halindeyken geri çekildi ve altındaki daha soluk, daha hassas dokuyu ortaya çıkardı.

Ya beğenmezse? Ya ekstrüzyonumun tabanındaki küçük yarığı fark edip bunun ne olduğunu sorarsa? Benzer bir şeyi yok gibiydi ve bu onun için çok fazla olabilirdi - kendisi gibi insan olmayan biriyle birlikte olduğunu hatırlamasına ve durmasına neden olabilirdi.

O... o tiksiniş gibi görünmüyordu ama, pantolonumu ayağıma geçirmek için botlarımı çekiştirirken ona korkuyla baktığımı fark ettim. Bacaklarımın arasına bakarken boğazındaki yumru zıplıyordu ve sikinden çarşafın üzerine ince bir iplelik halinde berrak bir sıvı akıyordu.

Sinirlerim ereksiyonumu biraz tetiklemişti, ama kalçalarımı nazikçe ayırıp iri vücudunu kalçalarımın arasında gezdirdiğinde, tekrar acı verici bir şekilde sertleşti, dik durdu ve onunki gibi göbeğime yaslanmadan gölgelikleri işaret etti. Belki de bunun nedeni Jugs'ın sikinin ağırlığıydı. *İri* görünüyordu.

Aramızdan sarkan sikine baktım, kızarmış pembe başı benim dar ve sivri sikime nefes kesici bir şekilde yakındı. Kesesi bacaklarının arasında benimkinden daha aşağı sarkıyordu ve buruşuk derisinin altında bir değil iki küre varmış gibi görünüyordu. Benim kesem daha pürüzsüz ve küçüktü, vücuduma daha sıkı yapışmıştı.

Bir süredir ikimiz de konuşmamıştık ve ikimiz de hızlı hızlı nefes alıyorduk. Bacaklarım endişeyle onun kalın kalçalarına doğru kaydı ve kıllarla pürüzlendirilmiş teni hissettiğimde ürperdim.

Jugs bana baktı, göğsü kabarmış ve yanakları koyu pembe bir renk almıştı. "Şimdi *aletini* emebilir miyim Lor?" diye sorarken sesi boğuk çıkıyordu.

Sikim kontrolsüzce nabız gibi atıyor, hassas, açıkta kalan ucundan sıvı sızıyordu. "Sikimi mi emeceksin?" Benimkine pek benzemeyen alçak bir sesle sordum.

Neden sorduğumdan emin değildim - vintlerin orada birbirlerini emdiklerini biliyordum. Ama *insanların* da emdiğini bilmiyordum. Belki de benim onun meme uçlarına yaptığım gibi onun da benimkini öpüp yalayacağını düşünmüştüm.

Jugs'ın yumuşak pembe ağzının aletimin etrafına sarılması fikri neredeyse o anda boşalmama neden oluyordu. Kasık tümseğimin altındaki çıkıntılarımın kaydığını ve şimdiden serbest kalmakla tehdit ettiğini hissettim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım - serbest kalmaya yaklaştığımda dışarı fırlamasını engelleyemeyecektim ve gerçekleştiğinde Jugs'ı korkutacağı veya iğrendireceği korkusu nefesimi panikle tutturdu.

"Bekle," diye kekeledim, bir elimi karnımın alt kısmına bastırdım ve bir parmak ucuyla, aletimin hemen üzerinde yuvalanmış ve cildimi delen başka bir hassas kavisli halterle çerçevelenmiş ekstrüzyonum için küçük deliği kapattım. "Hoşuna gitmeyebilecek bir şey var..."

Jugs sikime bakıyordu, kristal mavisi gözleri karanlık ve açlıkla doluydu. "Güven bana, hoşuma gitti." diye mırıldandı.

"Ama bende... Bende sende olmayan bir şey var. Bunun seni ürkütmesini istemiyorum."

Sinirlerimin gerildiğini hisseden Jugs derin bir nefes aldı ve topuklarının üzerine oturarak bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Eminim öyle olmayacaktır. Ama sen... bana göstermek ister misin?"

"Gerçekten kontrol edemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım, kulaklarım deli gibi seğiriyordu. "Serbest kalmaya yaklaştığımda ortaya çıkan bir... bir dışavurumum var."

Tüm kelimeleri anlayabilmesi için tekrarladım ve Jugs başını eğdi. "Bir ekstrüzyon mu?"

Yüzüm alev alev yanarken başımı salladım ve parmağımı yana kaydırdım. Jugs öne doğru eğilerek açtığım küçük yarığa baktı.

"Buradan çıkıyor. Aleti olan tüm vinlerde vardır." Açıklamak için utancımı bastırdım. "Ve seks yapmaya başladığımızda onu nasıl kontrol edeceğimizi öğrenmek zorundayız, ama ben daha önce hiç yapmadım, bu yüzden..."

"Bu ne için?" Jugs sordu ve sesinin iğrenmiş ya da sinirlenmiş değil, sadece ilgilenmiş gibi geldiğini duyunca rahatladım.

"Hamile bırakma." Sikimi işaret ettim. "Aletlerimizden salgıladığımız sıvı tek başına hamile bırakamaz. Ekstrüzyon farklı bir sıvı salgılar ve bunlar karıştığında gebe kalmaya neden olabilir. Her zaman değil, ama siki olan aslanlar bunu kontrol etmeyi, dışarı çıkan sıvıyı durdurmayı öğrenirler, böylece kazara gebelikler olmaz."

"Oh." Jugs'ın sesi ilgisini çekmiş gibiydi ve bana çarpık bir gülümseme attı. "Zaten beni hamile bırakamazsın. Özellikle de bir *bloh-jahb* aracılığıyla."

"Hayır, biliyorum," diye atıldım, bunu kesin olarak bilmesem de. "Ama olacak... ben gelmek üzereyken ortaya çıkacak. Seni korkutmak istemedim. Onu nasıl kontrol edeceğimi hiç öğrenemedim."

Bu itiraf yüzümü yaktı. Aleti olan Vintsler seks yapmaya başladıklarında dışa atımlarını nasıl kontrol edeceklerini çabucak öğrenirlerdi ve çoğu Vints yetişkinliğe ulaştıktan çok kısa bir süre sonra seks yapmaya başladılar. Böylesine temel bir bedensel işlevi hâlâ öğrenemediğimi itiraf ettiğim için utanç verici derecede çocuksu hissediyordum.

"Tıkayabilirim," diye ağzımdan kaçırdım ve yataktan kalkmak için doğruldum. Bu, bir vint'in üzerinde tam kontrol sahibi olmadan önce ortaya çıkan ekstrüzyonunu durdurmak için yaygın bir uygulamaydı. Çok rahat olmadığını duymuştum ama Jugs için bunu yapmaya çok istekliydim.

Kaşlarını çattı ve beni nazıkçe yastıklara geri itti. "Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Bana açıkladın, şimdi ne beklemem gerektiğini biliyorum. Sorun değil Lor. Ve... Ben de görmek istiyorum." Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Um, neye benziyor?"

"Bu... bu uzun ve ince." Yutkunarak, parmak uçlarımı ağzımın içi gibi soluk gri olan aletimin hassas, açıkta kalan ucunda hafifçe gezdirdim. "Bununla aynı renkte."

Parmak uçlarımın kaygan uca doğru kaydığını hissedince zevkten titrememeye çalıştım ama Jugs kısık bir inilti çıkarıp iri ellerini iç bacaklarımdan yukarı kaydırıp sıkıca kavradığında başaramadım.

"Tamam, ne bekleyeceğimi biliyorum. Boşalmak üzereyken ortaya çıkacak. Sakin ol." Yutkundu, vahşi bakışlarını sikimden kaldırıp bana bakarken nefesleri kesildi. "Şimdi sikini emebilir *miyim lütfen?*"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Göğsümü sıkkan endişenin bir kısmı hafifledi ve Jugs'a gülümseyerek utangaç bir şekilde başımı salladım.

Hâlâ inanılmaz derecede gergindim. Onun önünde çırlıçıplak olduğuma, bacaklarımı iki yana açtığıma ve sertleşmiş sikimin aramızdaki gölgelikte müstehcen bir şekilde durduğuna inanamıyordum.

Çarşafı tuttum ve Jugs'ın dudaklarını yalarken ağzına baktım. Dilime karşı inanılmaz derecede yumuşak hissettirmişti, ama ya... ya aletimin etrafında rahatsız hissederse? Ya boşalmaya başladığımda dışarı fırlarsa ve gözüne batarsa ya da burnuna giderse? Mabs, tamamen aşağılanmış olurdum. Ona bir daha asla bakamazdım.

Şehvet ve sinirin rahatsız edici karışımından dolayı yatağa doğru çılgınca titriyordum. Jugs bana yumuşak bir gülümseme verdi ve beni öpmek için öne doğru eğildi. Aleti benimkine değdiğinde nefesim kesildi, kalçalarım seğirdi ve kollarım çekilemesin diye boynuna sarılmak için havaya kalktı.

"Ben de gerginim," dedi ve yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Bunu çok fazla yapmadım ve daha önce hiç... yani tam anlamıyla sevişmedim."

"Gerçekten mi?" Ona baktım ve ensesindeki saç iziyle oynadım. Nedense bu... bu beni daha az endişelendirdi. "Ama sen... sen daha önce sakso çektin mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet, birkaç kez. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Ve seninki gibi değildi." Küçük bir sırıtışla dudağını ısırıldı. "Seninkini gerçekten beğendim."

Yavaşça sırtıttım, kulaklarım onun sözleri karşısında zevkten çılgınca seğiriyordu. Ve yardımcı oldular. Bu ikimiz için de yeniydi. Her şeyi birlikte öğrenecektik.

Ayağa kalkarak ağzımı onunkine bastırdım. O da beni öptü, yaklaştıkça dili ağzımın içine kayıyordu. Sert aleti benimkine sürtündüğünde ikimiz de inledik ve çenem boyunca ve boynumda çılgınca öpücükler izlemeye başlamak için ayrıldı.

"Jugs," diye nefes aldım, saçlarını yumrukladım ve başımı kaldırarak geniş sırtının uzunluğuna baktım, yuvarlak arka tarafının yarığı sadece görünüyordu. Gördüğüm manzara dişlerimin alt dudağıma batmasına neden oldu, ama sonra siki

Başım tekrar yastıklara gömülürken göz kapaklarım dalgalandı.

Aşağıya doğru inerken meme uçları göğsümden karnıma doğru sıyrıldı. Şimdi daha hızlı nefes alıyordum, yumuşak dudakları bir meme ucuna ulaşana kadar tenimde gezinirken her tarafım kızarmıştı. Onu ağzına aldı ve diliyle piercingi yokladı.

"Ah!" Altında kıvrandım, saçlarını çok sıkı tuttum, kalçalarım sikimi karnına bastırmak için yukarı doğru gerildi. Bu hisle ürperdim, bir yanım o daha yanına bile yaklaşmadan boşalacağım diye dehşete kapıldı.

Meme ucumun etrafındaki emme şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi, ağzı sıcak ve ıslaktı, dili piercingimin etrafında dönerken ve fiske atarken sertti. Geri çekilip yüksek bir sesle beni bıraktığında kaybının yasını tuttum, ama hızla diğerine geçti.

Dilini diğer meme ucumun üzerinde gezdirirken boğazımdan kaçan gırtlaktan gelen hayvani ses, zihnimin uzak bir parçasını dehşete düşürdü. Bacağım sırtına dolandı, onu kendime sabitledi, böylece sikimi karnına sürtebildim. Vahşi bir *canavar* gibi davranıyor, saçlarını sıkıca kavırıyor, altında kıvranıyor, o bana işkence ederken göğsüm ağzına doğru kabarıyordu.

Sikime yaklaştığı anda boşalacağımdan emindim ama karnıma ateşli öpücükler kondurmaya başladığında ona durmasını söyleyemedim. Bunu hissetmek için çok çaresizdim, tüm tereddütlerim gitmişti. Kalçalarım, geniş omuzlarının aralarına sığmasına izin verecek şekilde genişlerken çılgınca titriyordu.

Jugs ağzını sikimin üzerine daldırıp emmeye başladığında boğuk bir şekilde inledi, dolgun dudakları sikimin etrafını sımsıkı sarmıştı ve dili aşağı yukarı kayarken akıl almaz derecede yumuşak ve kaygandı. Zevk şoku o kadar yoğundu ki haykırdım, sırtımı yatağa yasladım, bir elim saçlarını pençeleyerek kavradı ve benden kaçan sesleri boğmak için ağzımı kapattı.

İri elleri iç bacaklarımın üzerine yayılmıştı, onları neredeyse acıtacak kadar geniş bastırıyordu, ama aletimdeki emişin ezici, korkunç zevki dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Neredeyse çok fazlaydı ama durmasını da istemiyordum. Kesem o kadar sıkılaştı ki neredeyse tamamen yok oldu, dışarı çıkmaya hazırlanırken sikimin üzerindeki küçük yarık karıncalanıyordu.

Ağzımdan sürekli bir inilti akışı dökülüyordu, hala elimle boğuluyordu. O kadar sıcak ve kızarmıştım ki saç tellerim nemli şakaklarıma yapışmıştı,

Başımın arkası yastıklara sertçe bastırırken, kalçalarımı eğmek için onun tutuşuyla mücadele ettim.

Bir kez başladığımda duramadım, kalçalarımı tekrar tekrar yukarı kaldırarak sikimi ağzının sıcak emişine soktum. Burnu kasık tümseğime bastırırken biraz tıkanı ve üst dudağının oradaki küçük yarığa sürtündüğünü hissettiğimde, çılgınca sallanırken gözlerim başımın içinde geri yuvarlandı.

Jugs fark etmiş gibiydi, çünkü inledi ve bir elini horozumun tabanını çerçevelemek için daha yükseğe kaydırды, başparmağı sıkı kesemin üzerinde okşadı. Uzunluğumu geri emerken, bir parmak ucunun tereddütle ekstrüzyonum için deliğin üzerinde ileri geri ovuşturduğunu hissettim.

Avucuma doğru ciyakladım, gözlerim kapanırken sertçe titredim. Zevk titremeleri tüm vücudumu sararken, gittikçe güçlenirken ve uzuvlarımı karıncalandırırken tam bir nefes bile alamıyordum. Kasık tümseğimin derisinin altındaki çıkıntılarımla çözölmeye başladığını hissedebiliyordum ve Jugs'ın parmak ucuna karşı ısrarla itmeye başlamadan önce sadece saniyelerim olduğunu biliyordum.

Başı hâlâ hararetle sikimin üzerinde sallanıyordu ve acı verici bir şekilde sertleştiğini hissettiğinde boğuk bir iniltiyle daha da sert emdi. Eli kayboldu ve ben başımı kaldırıp kan çanağına dönmüş gözlerle vücudumun uzunluğuna baktım, sonunda avucumu ağzımdan kaydırıp çarşafı sıkıca kavradım.

Jugs'ın beni emerken bacaklarının arasında kendi sikini okşadığını gördüğümde artık bedenimi kontrol edemiyordum. Çıkarım dışarı fırladı ve Jugs'ın uzunluğumun etrafına sarılıp dudaklarının arasında kıvrılırken boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardığını duydum. İkisini birden emdiğini hissetmek başımı yastıklara yaslamama neden oldu, boşalmaya başladığımda içimden çiğ bir çığlık patladı.

Ayak parmaklarım o kadar sert büküldü ki kramp girdi. O kadar güçlü bir şekilde çektiğim çarşafın yırtıldığını duyabilirdim. Bacaklarım titriyor, kalbim o kadar sert çarpıyordu ki, aletimin etrafındaki sıcak emme ve vücudum tükenmiş ve zayıf hissedene kadar benden uzun salınımlar çekerken sonsuz saniyeler boyunca başka hiçbir şey duymadım.

Yatağın üzerine yığıldım, sanki hyll boyunca koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım, kollarım ve bacaklarım yatağın üzerine düşerken işe yaramıyordu. Sersemlemiş bir halde gölgeliklere doğru göz kırptım, görüşüm hâlâ göz kırptıyordu.

"İyi misin, Lor?" Jugs'ın sesi derin ve gırtlaktan g e l i y o r d u , ama içindeki siniri duyabiliyordum.

Titreyen uzuvlarıma mücadele etmeme izin verecek kadar güç gönderdi, bacaklarım hala müstehcen bir şekilde genişledi ve dışa çekilmem geri çekilirken aletim yavaşça yumuşadı.

"Ben... Ben çok iyiyim, teşekkür ederim," dedim titrek bir sesle, bu da onun kahkahalarla gülmesine neden oldu.

Çılgın saçlarımı zayıf bir kolla geriye iterek ona sııttım. Sonra bakışlarım hülyalı bir hal alırken gülümseme yüzümden kayıp gitti.

Lyri haklıydı. Aşık olmuştum. Tamamen, tamamen vurulmuştum.

Ve sadece ben neredeyse bilincimi kaybedecek kadar sert boşalana kadar sikimi emdiği için değil. Ona baktım, altın sarısı saç yelesine, şimdi vahşi ve kavrayan ellerimden dağılmıştı. Kristal mavisı gözleri şehvetle kararmıştı. Kızarmış yanaklarına, tatlı bir şekilde çıkık kulaklarına ve az önce yaptığı şeyden dolayı normalden daha da pembe olan dolgun ağzına.

Göğsüm acıyla sıkıştı ve beni tam bir aptal gibi gösterecek bir şey söyleyeceğimden endişelendim, bu yüzden bakışlarımın büyük vücudundan aşağı inmesine izin verdim - etli göğsünün ve düz karnının üzerinden - bolca sızan ve neredeyse çekmecemin üzerindeki kırmızı içme kabı kadar koyu renkte kızaran gergin horozuna.

Karnım sıkıştı, uyarılmışlığım yeniden alevlendi.

"Şimdi sen," diye homurdandım, kararsız dizlerimin üzerine çökerek. "Şimdi bunu sana ben yapacağım. Lütfen."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jugs, elini yüzünde gezdirerek. "Çok uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

Ona gururlu bir sırıtış attım, kollarımı boynuna doladığım sırada dizlerimi ona doğru bastırarak yaklaştım. Aleti karnıma çarparak ıslak bir leke bıraktı.

"Bu kimin umurunda?" Daha önceki sözlerini tekrarlardım ve Jugs bana gülümsedi.

Ona uzun bir öpücük verdikten sonra -dilindeki tadım sikimin yeniden kalkmasına neden oldu- ellerim şehvet ve heyecandan titreyerek onu sırt üstü yatırdım. Jugs dirseklerinin üzerinde arkasına yaslandı, çarşafı bulaşan büyük yeşil buzlu krema birikintisinden utangaç bir şekilde uzaklaştı ve bana bakarken dudağını ısırıldı. Ben topuklarımın üzerinde geriye doğru otururken göğsü hızla yükseliyor ve uzun bacakları iki yanımda yayılıyordu.

Sertleşmiş sikine baktım, şimdi alt göbeğinin üzerinde duruyordu, altındaki ikiz ağırlıklar eskisinden daha sıkı çekilmişti. Parmak uçlarımla

Uyluklarının iç kısmındaki ince altın tüyler onu ürpertti, kalçaları seğirdi ve sikinin karnının üzerine çıkmasına neden oldu.

Bana verdiği zevke karşılık vermek için yanıp tutuşuyordum ama çok erken bitmesini de istemiyordum. Parmaklarımı dar kesesinin üzerinde gezdirirken, dudağını ısırıp boğuk bir inilti çıkarırken ona baktım.

"Sadece beni emdiğini biliyorum ama... seni buradan da öpebilir miyim? Ve yalayabilir miyim?" Her santimini öpmek isteyerek sordum.

Jugs ellerini iki yanında yumruk yaparak gergin bir kıkırdama çıkardı. "Evet, seni biraz hırpaladım, ha? Bir dahaki sefere daha yavaş yapacağım. Ama evet, ne istersen yapabilirsin."

Ne istersem. Onunla her şeyi yapmak istedim.

Ve sadece seks açısından değil. Bütün yemeklerimi onunla yemek istiyordum. Hyll'in bahçelerinde onunla birlikte dolaşmak, bir insan için hiç de alışılmadık olmayan tüm bitkileri ona göstermek istiyordum. Her gece birlikte yatağa girmek ve perdeleri çekerek sabaha kadar saklanmak istiyordum, sadece ikimiz.

Ama bunlara sahip olamazdık, çünkü o bu dünyadan değildi. Çok yakında geri dönmesi gerekecekti ve ben de onu tekrar görebilmek için uzun, acı dolu bir gün daha beklemek zorunda kalacaktım.

En azından şimdi buradaydı. En azından bunu onunla paylaşabilirdim - başka hiç kimseyle paylaşmadığım bir şeyi. Başımı eğerek karnına bir öpücük kondurdum ve Jugs titreyen bir nefes verdiğinde dudaklarımın altına düştüğünü hissettim. Bir elim tereddütle saçlarımın arasından geçti, başımın tepesine yığılmış gülünç boncuklu örgülerden kaçınmaya dikkat ediyordu.

Aşağıya doğru sokuldum, hareketlerime şehvetten daha fazlası yön veriyordu. Jugs'ın siki yanağıma değdiğinde, pürüzsüz uzunluğunu öpmek için başımı çevirdim, nefeslerim sinirden sığlaşmıştı.

Bu işte iyi olmak istiyordum. Ona da bana hissettirdiği kadar harika hissettirmek istiyordum. Ama küçük, hınzır bir parçam da onu benim kadar akılsız hale getirip getiremeyeceğimi görmek istiyordu. Jugs'ın kıvranışını, nefes nefese kalışını ve altımda ağlayışını görmek istiyordum.

Sikini öperek aşağıya doğru inerken, her yerine ulaşabilmek için kalçalarını iyice açtım. Kesesi dudaklarımın altında sertleşmişti, derisi vücuduna yaklaştığı için buruşmuştu. Kaba kılların serpintisi dudaklarımı okşadı ve burnum shaftının tabanına bastırırken derin bir nefes aldım. Teninin kokusu burada daha güçlüydü ama daha derin bir katman vardı. Daha samimi ve ilkel bir şey.

Tadı burada da farklı mıydı? Yalamak için dilimi dışarı uzattım ve Jugs'ın nefesi üzerimde kesildi, siki göbeğinden kalkıp tekrar aşağı indi.

Ooh, bu tepki hoşuma gitti. Tekrar yaladım, Jugs kısık, gırtlaktan bir inilti çıkarıp saçlarımı daha sıkı tuttuğunda gururla sırtmamaya çalıştım.

Burada onunla oynamak büyüleyiciydi. Kesesinde bir değil iki küre vardı ve benimkilerden daha ağır hissediyorlardı. Onları yaladıkça, yalamalarım uzuyor ve yavaşlıyor, ellerimden biri parmak uçlarımı üzerlerinde gezdirmek için uyluğunun iç kısmına doğru süzülüyordu.

Başımı kaldırarak, iki küre parmaklarımın altında yuvarlanırken hayranlıkla baktım. Hâlâ sert ve sıkıydılar, ama ince, buruşuk derilerinin altında biraz esneklik vardı. Yavaşça avucumun içine aldım ve Jugs'a sırttım. Yüzü gerginlikten gerilmişti, küt beyaz dişleri alt dudağına gömülmüştü.

"Kesen çok büyük." Kelimeler daha önce sesimde hiç duymadığım bir mırıltıyla çıkmıştı. İkiz küreleri avucumun içine aldım ve nazıkçe sıktım.

"Teşekkürler." Jugs'ın sesi gergindi ve üzerindeki elime bakarken göğsü kabardı. Aleti tekrar kalktı, karnına berrak bir sıvı akıttı ve hemen bakışlarımı üzerine çekti.

Başımı tekrar aşağı eğerek parmaklarımın kesesinde kalmasına izin verdim, dudaklarımı sikinin dibine bastırırken hafifçe oynadım. Tekrar sarsıldı, ağzımın altında gerildi, sıcak, sert ve ipeksi. Dilim ağzımın çatısına baskı yapıyordu, dışarı çıkıp uzun, kızarmış uzunluğa kadar yalamak için çaresizdi, ama ona önce onu buradan öpeceğimi söylemiştim ve bunu istiyordum. Hem de çok.

Boyu boyunca yumuşak öpücükler bırakarak yuvarlak kafasına doğru ilerledim. Görünüşe göre shaftını kaplayan ince bir derisi de vardı ama bu deri, sikinin büyüdüğü yerden geriye doğru çekilmişti. Soğanlı başın shaftla birleştiği yerde yumuşak görünümlü bir bağlantı vardı ve dudaklarımı saygıyla oraya bastırdım, bu da Jugs'ın boğuk bir inilti çıkarmasına neden oldu, dişleri hala alt dudağına kenetlenmişti.

Kokusu burada daha güçlüydü ve alt dudağımı sikinin ucuna götürdüğümde ıslaklığı hissettim. Refleks olarak dudaklarımı yaladım, onu tadarken kendi sikim de gerildi. Daha önce meraktan kendi boşalmamın tadına bakmıştım ve Jugs'ın tadı benimki gibi değildi, ama altında yatan aynı tuz ipucu vardı.

Çoktan bağımlısı olmuştum, sikinin ucunu tekrar öptüm, sonra çekingen bir şekilde karnına dökülen sıvıyı yaladım, gözlerimi yukarı kaldırarak onun

Tepki. Jugs'ın kalçaları seğirirken saçlarımı bıraktı ve iki yanındaki çarşafı yumrukladı, dudakları şimdi nefes nefese nefeslerinin etrafında ayrılmıştı.

"Bu... iyi mi?" diye sordu, sesi gergindi. "Hoşuna gitti mi? İstemiyorsan bırakabilirsin."

"Hoşuma gitti," diye fısıldadım, sonra dilimin ucuyla sikinin başındaki küçük yarığa dokundum.

Jugs boğuk bir ses çıkardı, titreyen kalçaları daha da genişledi. Bu bana parmaklarımı sikinin dibinde gezdirmek ve göbeğinden yukarı doğru eğmek için güven verdi, böylece dilimi ucunun etrafında döndürerek ondan dökülen tüm sıvıyı yalayabilirdim.

"Kahretsin." Jugs nefes nefese kalmıştı, kalçalarını sabit tutmaya çalışırken karnının altındaki kaslar dans ediyordu. "Sanırım yakında boşalacağım."

Ne? Ama neredeyse hiçbir şey yapmamıştım! Henüz durmaya hazır değildim, kendi sikim şimdi bacaklarımın arasında onun tadı ve dilime karşı hissi yüzünden geriliyordu.

"Henüz değil," diye yalvardım, bitmeden önce mümkün olduğunca çok almak için aceleyle horoz kafasına alıştırdım. Parmaklarım shaftının tabanını sıktı ve bir şekilde eskisinden daha da sert hissettiğini fark ettim. Jugs titriyor, yatağı tırmalıyor, göğsü kabarırken başı geriye düşüyordu.

Ama önce her santimini öpmek ve yalamak istiyordum! Bunu yapamayacağımdan panikleyerek, dilimi uzunluğunun bir tarafından aşağı, diğer tarafından yukarı kaydırdım, her yerini tatmak istiyordum, dilimin altında titreşen kalın damarları hissederek inledim. Başından daha fazla sıvı sızmıştı, ben de aceleyle dilimin ucuyla onu kalın uzunluğa bağlayan yumuşak okun üzerinde gezindim.

Dudaklarımı dikkatlice ucuna kapattım, yumuşak bir şekilde emdim ve ağzımın içindeki hissiyle hırıltılı bir şekilde inledim. Jugs bir nefeste boğuldu, uylukları iki yanımda titriyordu.

"Siktir, geliyorum." Kalçaları sarsıldı ve sikinin hassas ucunu dişlerimin önüne bastırdı. Onu yanlışlıkla incitmek istemediğim için hemen geri çektim. "Geliyorum-geliyorum-"

Aleti avucumun içinde inanılmaz derecede sertleşti ve kalın beyaz damlalar fişkırtmaya başladığı anda başını yalarken alçak sesle inledim. Parmaklarım dilimin üzerine inerken kalçasına saplandı ve siki her büküldüğünde o hassas oka hafifçe sürtündü.

Jugs titriyordu, boğazındaki belirgin çıkıntı başını geriye atarken zıplıyor ve dilimin üzerine her fişkırıtışında boğuk iniltiler çıkarıyordu. Kendi horozumun mini bir serbest bırakma ile patladığını hissettim, ekstrüzyonumun ortaya çıkmaya başlaması için çok hızlı bitti, ama yine de beni titretecek kadar yoğun.

Onun boşalması benimki kadar uzun sürmedi ama bittiğinde hâlâ çılgınca titriyordu, dirsekleri kırılıp yatağa yığılırken titrek nefesler alıyordu. Dilimi kaplayan kalın sıvıyı yuttum, sonra geri kalanı için horoz kafasını hafifçe emdim, kalçalarının seğirmesini sağladım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, titreyen elini kızarmış yüzüne silerken.

Henüz durmaya niyetim yoktu, bu yüzden öpücüklerimi şaftının uzunluğundan kesesine kadar takip ettim ve orada ona sokuldum.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz, Jugs?" Ona karşı mırıldandım, yalvaran gözlerimi yüzüne çevirdim.

Nefes nefese kaldı ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Aleti yavaş yavaş yumuşuyordu ama karnına doğru seğiriyordu. "Tabii ki. Önce kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Dudaklarını ısırdı, bacaklarının arasından bana baktı ve mırıldandı, "Muhtemelen o kadar uzun sürmeyecek."

Ona sııttım, kulaklarım zevkten seğiriyordu ve vücudum hala yavaşça sakinleşiyordu. Ama bunu yakında tekrar yapmak istiyordum. O yanımdayken kendimi ona doyurmak istiyordum.

Vücudunun uzunluğuna doğru kayarak yanağımı omzunun ön tarafına bastırdım ve bacaklarımdan birini yayılmış kalçalarının arasına sıkıştırdım.

"Ne kadar kalabilirsin?" Parmaklarımı solgun göğsüne doğru uzatarak mırıldandım.

"Kesinlikle birkaç saat daha." Kolunu kaldırdı ve bileğindeki tuhaf bileziğe baktı.

Ne olduğunu açıklamasını isteyemeyecek kadar doygun ve kemiksizdim, bunun yerine yanağımı göğsüne yasladım ve kolumu ona doladım.

"Ne zaman döneceksin?" Sormadan edemedim.

"Yarın mı?" Jugs, eli omurgamdan aşağı kayarken örgülerime bir öpücük kondurdu. "Eğer... eğer istersen."

"Gelmeni istiyorum," dedim hemen, gözlerimi kapatıp onu içime çekerek. "Lütfen geri gelmeyi bırakma."

Bunu söylerken bile çok talepkâr olduğumdan, ondan çok şey beklediğimden endişelendim.

Boşlukta kendi hayatı vardı. İşi, ailesi ve arkadaşları. Bunların hiçbirini onunla paylaşamayacağımı bildiğim için göğsüme zayıf bir keder parçası saplandı. Bir gün Jugs geri gelmeyi bırakabilir, bir daha asla kendi dünyasından boşluğa adım atmayabilirdi.

Ve beklerdim, beklerdim, evimdeki boş bir misafir odasına dadanır, onu bir kez daha görebilmek için Mab'lara dua ederdim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Çıplak bacaklarımız birbirine dolanmış halde Jugs'ın yanına sokulup neredeyse uyuyacaktım ama kendimi uyanık kalmaya zorladım. Onunla geçirdiğim tek bir anı bile boşa harcamak istemiyordum.

Yatağın ayak ucuna yakın bir yerde çaprazlama yatıyorduk, bu yüzden ayağa kalkıp bornozuma uzandığımda, ona yorganın altına girmesini ve ben yemek odasına gidip bize biraz su getirirken beni beklemesini söyledim. Büfenin üzerinde her zaman dolu bir sürahi bulunurdu.

Yatak odamın kapısını açtıktan sonra koridoru geçip suyu getirdim ve iki bardakla birlikte geri götürdüm. Jugs yatak başlığına yaslanmış oturuyordu, çarşaflar kucağının üzerindeydi ve tüm giysileri hala yatağa ve yere saçılmıştı. Sırıttım, ayağa kalktım ve ona bir bardak doldururken topuklarımın üzerinde arkama yaslandım.

"Vay canına, bu... gevrek." Bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yaladı.

Kendi bardağımı yudum yudum içiyordum, ağzım o kadar kuruydu ki sanki Jugs vücudumdaki tüm sıvıları aletim aracılığıyla emmişti. Bardağı boşalttıktan sonra ağzımı sildim ve "Biz suyumuzu otlarla demleriz. Bu tilik demlenmiş. Benim favorim."

Bardağımı ve sürahiyi komodinin üzerine bıraktığımda, Jugs bir yudum daha aldı.

"Hoşuma gitti." Bana gülümsedi. "Tadı biraz *laihm* gibi."

Laihm'in ne olduğunu bilmiyordum ama ona sıırıttım, bardağı bırakmak için eğilmeden önce biraz daha içmesini hevesle izledim. Çarşaflar aşağı doğru kayarak arka tarafının kıvrımlarını ve kalçasının üst kısmını ortaya çıkardı. Açlık karnımı sıktı ama ben daha kıpırdayamadan elimi tutup beni daha da yaklaştırmak için uzandı.

Dizlerimin üzerinde ilerledim, kucağına yerleşirken nefesim kesildi, aramızda çarşaflar ve kıvrılmış bornozum vardı. Ama hâlâ onun sert uzunluğunun içime doğru bastırıldığını hissedebiliyordum ve o da bana hınzırca sıırıttı.

"İyileştim."

Daha yakına eğildim, aletim hızla sertleşmeye başladığında kalçalarım oynadı. Ellerimi büyük göğsünde aşağı yukarı kaydırarak, "Bu sikini tekrar yalayabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Söz konusu alet altımda sarsıldı ve kumaş katmanlarının arasından bile keseme değdiğini hissettiğimde kalçalarım sallanmaya başladı. Jugs'ın boğazı

yutkunarak sallandı, mavi gözleri karardı ve vücudumdan aşağı süzüldü. "Sadece seninkini yaladıktan sonra." Bornozuma uzandı ve el yordamıyla Kravat açıldıktan sonra ellerini içeri kaydırdı.

Kollarımı boynuna dolayarak titredim, iri elleri yanlarımı aşağı yukarı okşadıktan sonra aşağıya inerek arka tarafımı avuçladı. Sikim seğirdi, bornozumun açık kenarları arasında dimdik duruyordu, deri kılıf soluk gri ucu ortaya çıkarmak için geri çekildi.

Jugs çoktan ona bakmaya başlamıştı, gözleri aklıktan kararmıştı. Neredeyse sırt üstü yatana ve ben de göğsüne yaslanana kadar yatakta aşağı doğru kaymaya başladı. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım ama ne yaptığını soramadan beni daha da yaklaştırmak için arkamdan tuttu.

Pembe dili aletimin açıkta kalan ucunu yalamak için ortaya çıktığında, elim ağzımı kapatmak ve benden kaçan şok iniltisini bastırmak için havalandı.

Bu sefer bana eziyet etti. Öpüyor ve sikimin her santimini yalıyor, dilini sivrilen ucun etrafında döndürüyordu. Kesemi ağzına almak için beni daha da yukarıya itti, bu da avucuma karşı haykırmamı ve daha yakın bastırmamı sağladı, kalçalarım dilinin kaygan sürtünmesini arttırmak için sallanıyordu.

Sonunda sikimi ağzına aldığıında, kalçalarım öne doğru fırlarken tekrar bağırdım, bir elim hala ağzımı kapatıyordu ve diğeri yatak başlığını o kadar sıkı kavırıyordu ki parmaklarım ağrıyordu. Artık bedenimi kontrol edemiyordum ve bir hayvan gibi ağzının içine girdim. İçimden bir dizi çaresiz ses döküldü ve giderek daha yüksek sesle çıkmaya başladı. Jugs birkaç kez boğuldu, boğazı sikimin ucu etrafında sıkıldı, ama ben... ağzını *becerirken* inliyordu, kalçalarım başının her iki yanında çılgınca titriyordu. Boşalmaya başladığıında öne doğru eğildim, avucumu ısırdım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Sikim tamamen Jugs'ın ağzına gömülmüştü, bu yüzden dışarı çıktığıında, şaşkınlıkla homurdanırken hassas ucunun burnuna çarptığını hissettim. Ama utanmak için fazla ileri gitmişim, kığım ellerinin altında kenetlenirken ve sikim boğazına doğru fişkırırken avuçlarıma karşı zevkle hıçkırıyordum. Dudaklarının mührü, dışa doğru çıkmamın içeri girmesi için çok sıkıydı ve yanağına karşı titrediğini hissettim,

Boynunun yanından aşağı sıvı pompalıyor.

Bittiğinde nefes nefese yatak başlığına yaslandım. Ağzımdan çektiğimde avucum salyayla ıslanmıştı, bu yüzden kulaklarım utançla seğirirken aceleyle bir yastığa sildim. Jugs inledi

Altımda, sikimi sonuna kadar emerken kalçalarımı nazikçe geri itti, tüm vücudum aşırı duyarlılıkla seğirirken beni inletti.

Yüzünden inerken bacaklarım kontrolsüzce titriyordu. Jugs çoktan yorganı tekmelemeye başlamıştı, göğsü kabarmış, dizlerini iyice açmış ve sertleşmiş sikini kavramıştı.

"Kahretsin, boşalmaya çok ihtiyacım var." Pervasızca hızlı hızlı okşamaya başladı, diğer eli ağır kesesini kaldırmak için eğildi.

Açgözlülükle baktım, hâlâ serbest bırakıldığım için titriyordum. Onu tekrar yalamak istiyordum ama... bunu da görmek istiyordum. Kendini boşaltırken görmek.

Çıkardığım sütümsü sıvı yanağından ve boynundan aşağı damlıyordu. Karnım çırpınırken, yalamak için eğildim ve teniyle birleşen tadıyla inledim. Ben daha doğrulamadan Jugs başını çevirdi ve ağzıma atıldı, dilini ağzıma doğru iterken akılsızca inliyordu.

Biz öpüşürken yatağın hareket ettiğini hissedebiliyordum, kalçaları onun pompalayan eline doğru kalkıyordu. Jugs'ın inlemeleri ağzımda daha da keskinleştiğinde, nefesleri hızlandığında, vücudunun sertleşmesini izlemek için geri çekildim.

Uzun, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı, başı yastıklara yaslandı ve siki karnının her tarafına beyaz kurdeleler fişkırtırken kalçaları seğirdi. Elleri kesesinin etrafında sıkılaştı ve koca vücudundaki gerginlik azalırken iç uyluğuna kaymadan önce sıkı küreleri ovuşturdu.

"Fuuuck," diye inledi, eli hâlâ sikinde yavaşça aşağı yukarı kayıyor, karnına damlayan son zayıf sıvı damlasına masaj yapıyor gibi sıkıyordu.

Onu bunu yaparken izledikten sonra tekrar gitmeye hazırdım ama kendimi eğilmeye ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmaya zorladım.

"Jugs," diye mırıldandım. Onun her yerinden kendimin kokusunu alabiliyordum ve göğsümde keskin ve sahiplenici bir şey alevlendi.

Buralı olmaması önemli değildi. O benimdi. Ve eğer o da beni aynı şekilde istiyorsa, tekrar tekrar gelmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Boşluk keşfedilse ya da binlerce insan Hyll'e akın etmeye başlasa bile kimsenin bizi birlikte olmaktan alıkoymasına izin vermeyecektim.

Sonunda kendimizi yataktan dışarı attık, böylece ona temizlenmesi için su odasını gösterebildim. Büyüklüğü karşısında şok olmuş gibiydi, odanın ortasındaki devasa gömme küvet hakkında yorum yaptı, ama güzel yüz hatları

doygunluktan yumuşak ve pusluydu ve kısa süre sonra çarşafların altına geri tırmanıyorduk.

ılğınca ekıştirmemden yırtılmış, vücut sıvıları ve lacivert kumaşı ısıtatan büyük bir yeşil buzlu krema birikintisi ile dolu tam bir karmaşaydı. Sabah personelin gelip onları keşfedeceği düşüncesiyle yüzüm kızardı ama bunu uzun süre umursayacak durumda değildim.

Yatakta birbirimize sokulduk, Jugs esneyene ve doğan güneşin ilk ışıkları ince perdelerden süzölen boncuklardan döşeme tahtalarının üzerine renk sıçramaları gönderene kadar sessizce konuştuk.

Jugs sonunda gidip giyinmek için ayağa kalksa iyi olacağını söylediğinde, onu takip ettim ve misafir odasına kadar onu görebilmek için uygun kıyafetler giydim. El ele gizli tünelden geçtik ve misafir odasının kapısını açtığımda boşluğun alçak u ğ u l t u s u bizi karşıladığında içim acıyla sıkıştı.

Bana son bir uzun öpücük verdikten ve bu gece geri geleceğini söyledikten sonra Jugs boşluktan geçip gözden kayboldu. Olduğum yerde kaldım, uzun süre ona baktım, vücudum hala gevşekti ve paylaştığımız hayal edilemez zevkten dolayı kemiksizdi.

ılğınca, aptalca bir an için onu takip etmeyi düşündüm. Boşluktan kendim geçmeyi, onun dünyasını görmeyi, böylece onunla biraz daha kalabilmeyi.

Ama yapamadım. Hyll'den kaybolursam kaos çıkar. Lyri hiç şüphesiz Jugs'ın beni kaçırdığını düşünecek ve orada var olan beş milyar diğer dünyalıyla savaş başlatacaktı.

Sonunda döndüm ve tek başıma odama doğru yol aldım. Uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden Jugs'ın kokusunu tenimde biraz daha tutmak istememe rağmen kendime bir banyo hazırladım. Ama bu gereksiz bir riskti. Baregh'in mükemmel bir koku alma duyusu vardı.

Jugs'ın elleri ve ateşli bir çaresizlik içinde çarşaflara sürtünmekten saçlarım karmakarışık olmuştu, bu yüzden banyodan sonra oturup uzun bir süre saçlarımı düzelttim ve örgülerimi her zamanki tarzlarında tutturdum.

Aynada kendime bakarken yüz hatlarımın uzun zamandır olmadığı kadar yumuşak göröndüğünü fark ettim. Kahvaltıdan sonra bir konsey toplantım vardı ve Raynir bana hiçbir duygu göstermemem gerektiğini tembihlemişti ve özellikle onun önünde hiçbir şey göstermek istemiyordum. Kalın defterini hâlâ teslim etmemişti ve ona her geçen gün daha az güveniyordum.

Nefes vererek, giyinmek için ayağa kalkmadan önce yüzümü tekrar boş, kibar maskesine dönuştürdüm. Tuniğim ve ceketim o kadar zaman geçirdikten sonra daha da boğucu gelmişti.

Çıplak vücudumu Jugs'inkine bastırarak uzun süre bekledim ve koridora çıkıp yemek odasına geçerken kelepçelerimle huzursuzca oynadım.

Oturdum ve beni bekleyen kahvaltıyı sessizce yedim. Jugs da aynısını mı yapıyordu? Yoksa dondurmacıdaki işine gitmeden önce uyuyor muydu?

Onu uyurken görmek istedim. Belki bu özlem duymak için garip bir şeydi ama yüzünü yumuşak, rahat ve savunmasız görmek istiyordum. Yanımda uyurken düzenli nefes alışını duymak istiyordum. Kocaman, boş bir yatakta tek başıma uyumak yerine, kendimi onun koca bedenine sokmak ve onunla çevrili olmak istiyordum.

Hiç yapabilecek miydik? Birlikte geçirdiğimiz zaman kısaydı ve onunla konuşmak, güzel yüzüne bakmak, onun dünyasından bir şeyler keşfetmek, onu öpmek varken uyuyarak bu zamanı boşa harcamak istemiyordum. Onunla zevki paylaşmak.

Tam ben masadan kalkarken Seis geldi. Ona kısa bir gülümseme vermeyi başardım ama konseyle toplantım için hazır olup olmadığını sorduğunda gülümsemem düştü. Odamdan çıkıp hyll'e doğru ilerlerken arkamdan saygın bir adım attı.

Neden böyle hissediyordum? Jugs'la paylaştığım geceden sonra üzgün olmamalıydım. Sonunda başka bir insanla akıllara durgunluk veren bir zevk yaşayabildiğim için coşkulu ve biraz da kendini beğenmiş olmalıydım. Ama o buradayken böyle hissetmemiştim bile, sadece iliklerime kadar tatmin olmuşum. *Doğru* hissetmişim, sanki yanımda olması gerekiyormuş gibi. Bu sadece ilk kez seks deneyimi yaşamakla ilgili değildi. Ondan başka biriyle olsaydım böyle hissetmeyeceğimi biliyordum.

Gitmek zorunda olmamasını diledim. Paylaştıklarımızdan sonra ondan ayrılmak beni neredeyse savunmasız hissettirdi. Ya gün içinde bedenlerimiz arasındaki farklılıklardan hoşlanmadığını fark ederse? Ya diğer insanları görüp benim ne kadar farklı göründüğümü hatırladıysa ve bana bir daha dokunmak istemediğine karar verdiyse?

Ya bu gece geri gelip bana bunun son kez olduğunu ve asla geri dönmeyeceğini söylerse?

Morik olmama rağmen hayatımdaki pek çok şeyi kontrol ettiğimi hissetmiyordum ve bu daha önce hiç deneyimlemediğim yeni bir durumdu. Jugs'ı burada kalmaya zorlayamazdım. Beni, bedenimi, hayatımı ve bunların onunkinden ne kadar farklı olduğunu kabul etmesi için onu zorlayamazdım. Geri gelmeye devam etmesi için onu zorlayamazdım. Sadece benim onu istediğim kadar onun da beni istemesi için dua etmeliydim.

Ben odaya girerken meclis üyelerinin hepsi yerlerinden kalktı. Keyfim iyice kaçmıştı, az önceki kemiksiz doaygunluğum gitmiş, vücudum bu sıkıcı ihtiyarlarla bitmek bilmeyen bir toplantı daha yapacağım düşüncesiyle gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Onlara kısa bir baş selamı verdim ve tahtıma doğru yürüdüm, otururken duruşum sert ve rahatsızdı. Seis sessizce arkamda, biraz solumda yerini aldı.

"Günaydın, Moric." Raynir defterini açarken elleri yaşlılıktan titriyordu ve bakışlarımı hemen deftere çekti.

"Bunu bugünkü toplantıdan sonra alacağım, Sayın Meclis Üyesi," dediğimi duydum, ses tonum kısıktı.

Dondu kaldı, süt gibi gözlerini kırıpıştırarak bana baktı. "Özür dilerim, Moric?"

"Haftalardır defterinizi görmek istiyordum." Çenemi ona doğru salladım. "Yeterince bekledim. Yoksa bakmamı istememenin bir nedeni mi var?"

Raynir'in bakışlarının masanın karşısındaki birine kaydığını gördüm. Başımı çevirdiğimde Konsey Üyesi Tildr'in hızla başka tarafa baktığını gördüm.

"Elbette, Moric." Raynir'in sesi yaşlılıktan titriyordu ama tonu küstahçaydı. Neredeyse küçümseyici. "Sadece ihtiyacınız olan her şeyi içerdiğinden emin oluyordum... Bağışlayın ama neden görmek istediğinizi tam olarak hatırlayamıyorum. Yaşlılık." Hırıltılı bir kahkaha attı.

Ona bakarken bakışlarımın soğuk ve düz olmasına izin verdim. Zor olmadı. Saatlerce burada mahsur kalacağımı ve Jugs'ı tekrar görebilmemin daha da uzun süreceğini bildiğim için kötü bir ruh hali içindeydim.

"Sadece görmek istiyorum," dedim sessiz, duygusuz bir sesle. "Bunun bir sorun olmayacağına inanıyorum."

"Elbette hayır, Moric. Bu toplantı biter bitmez onu alabilirsin." Arkama yaslanıp parmaklarımı kolçağa vurdum. "Başlayalım mı? o zaman?"

Diğer meclis üyeleri hep birlikte hareket ederek kâğıtları karıştırıyor ve defterleri açıyorlardı. Onları izlerken içim endişe ile sıkıştı. Bu toplantılarda konuşulanları yazmak için bir defter getirmeli miydim? Annem yazmış mıydı? Çılgınca onu bu odadan herhangi bir defterle çıkarken görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım ama sonra Raynir konuştu.

"Haftalar önce hassas bir konuyu görüşmek üzere sizden bir d a k i k a n ı z ı rica ettiğimi hatırlarsınız, Moric."

Kısık sesindeki küçümseyici tonu fark edince kaskatı kesildim. Konsey Üyesi Tildir ile özel bir akşam yemeği talebini hayal meyal hatırlıyordum ama bu akşamı Lyri ile geçirmeyi planlamıştım.

Ve sonra Jugs ortaya çıktı.

"Meşguldüm," dedim, kulaklarımın seğirmemesini dileyerek.

"Elbette," dedi hemen aynı tonda. "Korkarım aradan geçen süre zarfında konu... daha da kötüleşti."

Sessizliğe gömüldüğünde çenemi sıktım ve "Peki sorun nedir?" diye sordum.

"Bir salyikin kendi bölgelerinde muhalefeti kışkırttığına dair haberler aldık. Salyik'in adı..." Defterine bakmak için öne doğru eğildi. "Malomar in'ya Konikt. Bölge meydanında, dinleyen herkese saçma sapan vaazlar verirken görülmüşler."

Kaşlarımı çattım. "Ne saçmalıyorsun?"

Raynir elini salladı, ince dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Eşitsizlik ve kötü yaşam koşulları hakkında saçmalıklar. Salyik halkının kafasına Thinir'in *gerçek yöneticileri* olduklarına dair hayali fikirler yerleştirmeye çalışıyorlar." Kelimeleri küçümsedi.

Parmaklarım kolçaklarda sıkıştı. "Anlıyorum."

"Thinir ve bu derebeylik bin yıldır vintlerin egemenliği altında," diye söze girdi Tildir, sesinde de bir o kadar küçümseme vardı. "Bu topraklar son çağdan beri salyiklere ait değil."

Bakışlarım ona kaydı. "Demek bir zamanlar öyleydi?"

Raynir'in bir kıkırdamayı bastırıldığını duydum ve yüzüm kızardı.

"Eğitiminin üzerinden birkaç yıl geçtiğini biliyorum Moric, ama derebeyliğinin tarihini hatırladığına eminim."

Kulaklarım seğirdi, bu yüzden yüzümü daha da soğuk bir maske haline getirdim, ama meclis üyelerinin hiçbirinin gözlerine bakamadım. Orada otururken kendimi bir çocuk gibi hissediyordum, tüm yaşlı yüzleri beni izliyordu. Cahilliğimi kabul ediyorlardı.

Tanrı aşkına, neden Lyri ve ben çocukken derslerimizden kaçmaya bu kadar kararlıydık?

Ben konuşmayınca Raynir, "Kadim salyik kabileleri Astorin Çağı'nda bu topraklarda yaşadı," dedi. "Ama o zaman çoktan geride kaldı. Eski ırklar neredeyse yok oldu. Son telythler dağlarında ve vadilerinde saklanıyor. Aytorinler yıkık şehirlerinde eski yaşam tarzlarına tutunmaya çalışıyor, eyriadlar ayaklarımızın altına sürüldü ve isdernuclar tamamen yok edildi. Salyiklerin hâlâ burada olmasının tek sebebi..."

güçlü Vint halkının refahını sömürüyorlar. Parazitlerden farkları yok."

Şok içinde ona baktım. Buruşuk yüzü saf bir nefretle çarpılmıştı ve masanın etrafındaki birkaç kafanın onaylayarak başını salladığını görebiliyordum.

"I..." Annem sadece yaşamaya çalışan bir grup insana karşı böylesine asidik duygularla nasıl başa çıkabilirdi? Hayatta kalmaya mı? "Onlar parazit değil. Bizden çok da farklı değiller."

"O kadar da farklı değil," diye alay etti biri. Konsey Üyesi Gimir'in alay ettiğini görmek için hızla başımı çevirdim. "Onlar ilkel. Eski inançlara bağlılar. Her gün şehrin ana pazarında pusuya yatıp, kötü işlenmiş ıvır zıvırlarının *güçleri* olduğunu iddia ederek tebaanızın parasını dolandırmaya çalışıyorlar."

"Güçler?"

Raynir hırıltılı bir kahkaha attı. "Göz açıp kapayıncaya kadar büyük mesafeler kat edebilme yeteneği. Hapsetme lanetleri. Hastalıklar için tedaviler ve iyi şans tılsımları."

"Madem böyle şeyler yapabiliyorlar, neden hepsi sefalet içinde yaşıyor?" Tildr kendini beğenmiş bir tavırla araya girdi. "Böylesine *büyülü* eşyalar yaratabilen bir ırk elbette diğerlerinden daha başarılı olurdu."

Lyri'nin bir süre önce bana söylediklerini hatırlayarak, "Belki de kendilerine yapılan muamele yüzünden yapamıyorlar," dedim. Raynir'in defterine başımı salladım. "Salyık nüfusuna uygulanan vergi oranlarını detaylandıracağına inanıyorum? Ve bölgelerine getirilen kısıtlamalar?"

"Kısıtlamalar mı?" Raynir bir süre durakladıktan sonra sordu, sesi temkinliydi.

"Belki de bu tür eşyaları yapmak için gerçekten ihtiyaç duydukları alet ve malzemeleri temin edemiyorlar." Ayağa kalktım ve defteri almak için elimi uzattım. "Defterinizin tamamını okuma fırsatı bulana kadar bu toplantıyı yeniden planlamanın en iyisi olacağını düşünüyorum Sayın Konsey Üyesi."

"Eğer... istediğin buysa, Moric." Raynir tekrar Tildr'e baktı. "Ama biz aslında yalnız bir salyığın kendi bölgelerinde sorun çıkarması meselesini tartışıyorduk, tüm salyık nüfusunu değil-"

"Defterinizi okumadan *hiçbir* salyikle ilgili karar verilmeyecek," diye dişlerimi sıkarak araya girdim. "Anlaşıldı mı?"

Oda sessizliğe gömüldü. Masanın diğer ucunda biri garip bir şekilde öksürdü. Raynir beni izliyordu, filmsi gözleri kısılmıştı.

"Gayet açık, Moric," dedi bir süre sonra, sesi artık soğuktu, artık yalvarmıyordu.

Defteri kapatıp masanın üzerinden bana doğru kaydırırken kıvrık kahverengi tırnakları defterin kapağına sürtünüyordu. Defteri sakince almak için kendimi zorladım ve ben tahtımdan kalkarken tüm meclis  yeleri ayağına kalktı.

"Meclis  yeleri." Onlara başımla selam verdim ve dizlerim adrenalinden titrerken bile çenemi yukarıda ve duruşumu dik tutarak odadan  ıktım.

Odadan çıktıktan sonra Seis bana, "Aferin Lor," diye fısıldadı.

Lanet defteri tutarken kısa bir g l msemi hissettim ama sonunda kontrol   ele aldığım için hiçbir memnuniyet duymadım. Değerli defterini elime aldığım da Raynir'in yüzündeki ifade beni sadece endişelendirdi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lyri o öğleden sonra beni özel bahçede buldu, başım masanın üzerine serilmiş defterin üzerine eğilmişti, yanında da dolu bir demlik melt çayı vardı.

Kendimi neşelendirmek ve okumalarımı daha az sıkıcı hale getirmek için burada oturmaya karar vermiştim, ama hava bolska çiçeklerinden gelen tatlı kokusuna ve çok aşağıdaki rıhtımların belli belirsiz seslerini duyabilmeme rağmen işe yaramıyordu.

"Tamam mı ikizim?" Lyri neşeyle boş bir koltuğa oturdu ve hemen uzanıp kendine bir fincan çay doldurdu. "Görüyorum ki sonunda Raynir'in kitabını ele geçirmişsin."

"Evet," diye mırıldandım, yanağımı ovuşturarak. "*Her şeyi kaydediyor.*"

Lyri kıkırdadı. "Ve o yaşayan en sıkıcı vint, bu yüzden çok keyifli bir okuma yaptığından şüpheliyim."

"Hayır, öyle değil." İçimi çektim ve sonunda başımı kaldırdım, ağrıyan boynumu ovmak için irkilerek arkama uzandım. "Günün nasıl geçti?"

Omuz silkti, arkasına yaslanıp kendi çayını yudumlamadan önce bana bir fincan çay doldurdu. "Bir süreliğine şehre gittim."

Fincanımı ellerimin arasına aldım ve buharın havaya doğru kıvrılmasını izledim. "Salyık bölgesini ziyaret ettiniz mi?"

Lyri yüzünü buruşturdu. "Hayır. Oraya gitmeme eğilimindeyiz. Vintlerin bölgelerini istila etmesini pek hoş karşılamıyorlar, özellikle de kraliyetten olanları."

"Bu sabahki görüşmemde Raynir, ilçe meydanında vaaz veren bir salyangoz olduğunu söyledi."

Başını eğdi. "Ne hakkında vaaz veriyorsun?"

"Onlara nasıl davranıldığı hakkında." Yüzüm kızardı. "Ve onların bu toprakların gerçek halkı olduğunu."

Lyri yavaş bir nefes verdi. "Pekâlâ. Bu iki yoldan birine gidebilir." "Sizce hangi yol daha olası?" Endişeyle elimi çiğneyerek sordum. dudak. "Söylediklerinize bakılırsa, yanlış değiller. Ben de kesin olarak öğrenmeye çalışıyorum ama..."

"Salyık güvenliği uyumda bulur." Lyri bakışlarımı karşıladı, yüz ifadesi acımasızdı. "Burada bu şekilde hayatta kaldılar. Asla sorun çıkarmadılar, onlara daha sert koşulların dayatılması için asla sebep vermediler - bu onlara pek yardımcı olmadı," diye mırıldanarak ekledi.

"Peki ne... Ne düşünüyorsun..."

"Konseyin dikkatini çeken yalnız bir salyık varsa, sorunla kendileri ilgilenebilirler. Güvende kalmak için. İstenmeyen dikkatlerden kaçınmak için."

"Nasıl başa çıkacaksın?" Endişeyle sordum.

"Vaaz veren salyıklarından uzak durun." Lyri omuz silkti. "Onları şehirden kendiniz kovun. Ya da... dinlemeye başlarlar. Sayılarının ne kadar büyük olduğunun farkına varırlar. Bu salyık bir devrim başlatırsa geniş kapsamlı sorunlara yol açacak kadar çoklar."

"Ne tür sorunlar?" Utançtan kızardım. Tımarımızın güvenliği ve savunmasıyla ilgili her konuda uzman olan Lyri olmasına rağmen, tüm bunları bilmesi gereken kişi ben olmalıydım.

Ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "Bu cehennemin istila edilmesiyle ve ön kapılarında kafalarımızın çivilere geçirilmesiyle sonuçlanan türden."

Dehşet içinde ona baktım, elim boynuma gitti. "Sivri uçlar mı?"

Lyri başını salladı. "Biz müesses nizamız, Lor. Eğer bir devrim olursa peşlerine düşecekleri kişiler bizleriz. Biz ve konsey. Ama *sen* hükümdarsın. Önde gelen kişi. Ölümü güçlü bir mesaj gönderecek olan kişi sensin."

"Ama ben... Onlara bu şekilde davranan ben değilim."

"Hayır, ama..." Rahatsızca kıpırdandı. "Buna izin verdin Lor."

"Bilmiyordum," diye ağzımdan kaçırdım, tüm salyık nüfusunun hyll'e saldırıp kafalarımızı keseceği düşüncesiyle suçluluk duygusu dehşetle karıştı. "Ben-"

"Böyle bir şey olmayacak Lor." Lyri sesini yumuşattı ve öne doğru oturarak elimi sıktı. "Buna izin vermeyeceğim. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Elini çok sıkı tuttum. "Bunun olmasını nasıl engelleyeceğiz?"

"Eh, zaten bir başlangıç yapmışsınız." Masanın üzerinde açık duran deftere başıyla işaret etti. "Gryf ve ben de salyık bölgesini ziyaret edeceğiz. Bakalım kaç tanesi bu vaize gerçekten kulak veriyor."

"Oraya gidemezsin." Korkuyla ona baktım. "Ya onların bölgesine adımını attığın anda kafanı keserlerse?"

Kıkırdadı ve elimi sıktı. "Sıkmayacaklar."

Gryf, Seis'le birlikte kapının yanında durduğu yerden, "Onlara asla izin vermem Moric," diye seslendi.

Lyri homurdandı. "Seni sikin için yanımda tutuyorum, baregh," diye alaycı bir şekilde seslendi. "Dövüş yeteneklerin için değil."

Gryf'in kıkırdadığını duydum ama Lyri'yi kaba dili yüzünden azarlayamayacak kadar gergindim. Onu bunun için yargılayabileceğimden değil. Daha birkaç saat önce Jugs'a korkunç derecede müstehcen şeyler söylemiştim.

"Merak etme, Lor." Lyri tekrar elimi sıktı. "Bir sorun haline gelmeden önce bununla ilgileneceğiz. Söz veriyorum."

"Pekâlâ," dedim belli belirsiz, çay fincanımı alırken elim hafifçe titriyordu.

Lyri arkasına yaslandı ve deftere başıyla onay verdi. "Orada ilginç bir şey buldun mu?"

"Henüz değil. Acı verici derecede sıkıcı," diye itiraf ettim.

Kıkırdadı. "Peki, en azından sıkı çalışmanızın ödülü olarak bu gece Jugs'unızı görebilecek misiniz?"

Karnım sıkıştı ve Lyri'nin Jugs'a ne yaptığımı yüzümün her yerinde görebileceğinden korktum, bu yüzden ona hafif bir gülümseme verdim. "Umarım."

"Sizi *öpüşürken* bulduğumuz gecedan beri geri döndü mü?" Lyri durakladı, Bana kaşlarını çatarak. "Aslında bana bunun ne olduğunu hiç söylemedin."

Lyri'ye Jugs'ın bir gece önce yatağıma geldiğini söylememek için bu fırsatı değerlendirdim. "Bu bir insan geleneğidir, birbirlerine karşı romantik hisler besleyenler arasında yapılır."

"Yani bu bir seks meselesi."

Kulaklarım çılginca seğirdi. "Seks olması şart değil. Romantik sevgiyi göstermenin bir yoludur. Siz... siz ağızlarınızı birbirine bastırırsınız."

Lyri boş gözlerle bana bakıyordu. "Neden?"

"Çünkü çok güzel hissettiriyor." Ses tonum utancımı maskeleyemeye çalışıyordu. "Ve ayrıca... dillerinizi birbirine sürtüyorsunuz. Bu da..."-yutkundum-"çok hoş bir his."

"Dilleri mi?" Bu Lyri'nin ilgisini çekti. Koltuğunda doğruldu, kapının yanındaki Gryf'e yan gözle baktı ve sonra seslendi: "Gryf, bana dilini göster."

Yüzüm alev alev yanıyordu ve kardeşimin muhafızının *dilini* ona doğru uzattığını görmemek için önüme bakmaya devam ettim.

Lyri homurdandı ve düşünceli bir ifadeyle başparmağını alt dudağına sürttü. "Gerçekten de güzel bir dili var."

"Lyri." Ona zayıf bir bakış attım.

Bana bakmadı bile, hâlâ yan tarafa bakıyordu. Gryf'e. Sonra oturduğu yerden fırladı ve kapının yanındaki iki çıplak muhafıza doğru yürüdü.

"Hadi, Gryf." Kapının açıldığını duydum. "Gidelim... silahları tartışalım."

Ayak sesleri geri çekilmeden önce Gryf'in kıs kıs güldüğünü duydum. Kulaklarım utançla seğirirken, tüm vücudum Seis'in sessizce arkamda durduğunun farkındaydı.

Defteri kapatıp yerimden kalkmadan önce çay fincanımla oynadım.

"Sanırım odama ekileceğim, Seis," dedim, ne kadar telaşlı olduğumu gizlemeye çalışarak.

"Elbette, Moric." Bana kapıyı açarken yüzü dikkatle boştu, ama dişlek ağzının köşelerinde oynayan bir eğlence dokunuşunu görebiliyordum.

İçeri girerken kısık bir sesle, "teki dünyalı bu gece dönüyor mu?" diye sordu.

"Evet, sanırım bu gece görüşmek için plan yapmıştık," dedim, sesimi kaygısız çıkarmaya çalışarak - ve başarısız olduğumdan şüphelenerek.

"Bu akşam size misafir odalarına kadar eşlik etmemi ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil Seis," dedim hemen. "Saatin ka olduğundan emin değilim... Bu akşam geç saatlerde oraya gideceğim. Günün geri kalanında izinli olmanı istiyorum. Ben de o zamana kadar odamda kalacağım. Ve misafir odalarına kısa bir yürüyüş mesafesinde. Bana eşlik etmenize gerek yok."

Gevezeliği kesmek için kendimi zorladım ve kamaramın kapısına vardığımızda rahatladım. Seis'e veda ettikten sonra aceleyle içeri girdim ve Raynir'in defterini masanın üzerine koymak için utanç verici bir şekilde hiç kullanmadığım çalışma odama gittim.

Pencereden batan güneşi fark ederek, Jugs'ı görmek için hazırlanmaya başlamak üzere yatak odama girdim. Sıcak, ıslak bir bezle kendimi hızlıca yıkarken karnım beklentiyle gerildi, bacaklarımla arasını dikkatlice temizlediğimde delicesine kızardı.

Bu gece tekrar yapar mıyız?

şehvet, sinirler ve tatlı, baş döndürücü heyecan, günün olaylarının neden olduğu mide çalkalayıcı endişenin bir kısmını koymayı başardı. Defterini elime aldığmda Raynir'in örtülü bakışı. Lyri'nin salyık devrimi hakkındaki dehşet verici sözleri. Jugs'la geçirdiğim zamanı mahvetmek istemediğim için hepsini zihnimin gerisine itmeye çalıştım ve temiz bir tunik ve pantolon giydiğimde, onu tekrar görme beklentisiyle başım dönüyordu.

Saçlarımla kontrol edip cildimin pürüzsüz ve lekesiz olduğundan emin olduktan sonra fenerimi aldım ve soyunma odasına girdim. Gardıroptaki gizli kapıyı açık tutmak için bir kez daha jetonlarını kullanırken Mab'lara hızlıca bir özür diledim ve kısa süre sonra adımlarım bütün gün olduğundan daha hafif bir şekilde gizli geide doğru ilerliyordum.

Geçidin, duvarın içinden sık sık boğuk, gürültülü sesler duyduğum bölümünden geçerken, "Moric" kelimesini duyduğumda durakladım.

Hyll personelinin benim hakkımda konuşması alışılmadık bir şey değildi ama bir şekilde Jugs'ı bilip bilmediklerini merak ettiğimde paniğe kapıldım. Sürünerek yaklaştım ve kulağımı duvara dayadım. Vints'in kulakları çok iyi işitirdi, kraliyet mensupları diğerlerinden daha iyi işitirdi.

"Moric'in çarşafalarında bu sabah değiştirdiğini söylemeni *gerektirecek* kadar ilginç olan ne?" Belli belirsiz ama alaycı bir ses duydum.

"Çünkü yırtılmışlardı ve üzerlerinde garip bir yeşil leke vardı," diye cevap verdi biri. "Hag onun orada ne yaptığını biliyor."

Kulaklarım utançtan titredi ve vint devam ettiğinde her tarafım ateşlendi.

"Belki de bizim sinirli Moric sonunda odasında tek başına vakit geçirmek için *ilginç* bir şeyler bulmuştur."

Onlar kıs kıs gülerken yüzümü duvara çevirdim, öfkem alevlendi. *Aslında ben yaptım!* Duvara doğru bağırmak istedim. *Daha dün gece güzel bir öteki dünya yarattığı tarafından sıkım emildi. Hem de iki kez! Kulağa pek gergin gelmiyor, değil mi!*

Geceyi nasıl geçirdiklerine dair kaba sözler söylemeye başladıklarında geri çekildim ve aceleyle geçitten aşağı indim.

Misafir odasına ulaştığımda, boşluğun çılgınca ısıldamaya başlaması ve alçak uğultusunun temposunun değişmesi için fazla beklemem gerekmedi. Jugs küçücük şortu ve yırtık gömleğiyle -bu gece eşofman yok- içeri girdiğinde ağzım geniş bir sırıtışa dönüştü, bu sabah onunla birlikte olduğumdan beri ilk gerçek gülümsememdi bu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sürahiler

"Bunlara neden cips dendiğini anlamıyorum."

Lor'a bakarak kıkırdadım. Şaşkınlığına rağmen, yatakta yanıma uzanırken getirdiğim patates cipslerini çıtırdatmakla ilgili bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Saçları ellerimden dolayı dağılmıştı, ince göğsü sergileniyordu ve siyah meme uçlarında minik mavi mücevherler göz kırpıyordu.

"Bilmiyorum." Kemikli omzunu öpmek için eğildim. "Sadece tatlarının güzel olduğunu biliyorum."

Bana sırtıttı, keskin dişleri bir cipsi daha kolayca parçaladı. "Öyle. Tadı biraz *jakma* turşusuna benziyor."

Jakmanın ne olduğunu bilmiyordum ama "Sanırım bu mantıklı" dedim. Bunlar tuz ve sirkedir ve sirkeyi turşu yapmak için de kullanırız."

"Tüm yiyecek ve içecekleriniz böyle parlak renkli kaplarda saklanıyor." Boş cips paketini dikkatlice düzeltti. "Bunu saklayacağım. Yakında öteki dünya eserlerinden oluşan görkemli bir koleksiyonum olacak."

Ne kadar tatlı olduğunu görünce göğsüm ağrıdı. "Onu saklamak zorunda değilsin. Sadece çöp."

Nefes nefese kaldı. "Bu *çöp* değil! Senin dünyandan ve onu bana sen verdin. Bu nedenle değerlidir."

Kalın bir şekilde yutkunarak uzandım ve çarşafın arasından kalçasını sıktım. Lor eğildi ve boynumun kıvrımını öptü, dudakları cipslerden biraz yağlanmıştı.

"Şimdi ağzım kurudu." Yataktan kalktı ve bornozuna uzandı. "Bize biraz su getireyim."

Ona baktım, sikim çarşafın altında seğiriyordu. O kadar güzeldi ki. Ufak tefek ve inceydi, masmavi teni pürüzsüz, mat ve lekesizdi. Vücudundaki birçok piercing ateş ışığında göz kırpıyordu, kasık tümseğindeki o küçük, kavisli halter, bornozunu çekmek için kayarken parlıyordu. Çıkıntısının deliği bu mesafeden göremeyeceğim kadar küçüktü ama o alışılmadık uzantıyı düşününce karnım hala sıkışıktı.

Aleti yumuşakken daha küçüktü ve koyu mavi deri kılıfı onu tamamen kaplayarak altındaki yumuşak soluk griyi gizliyordu. Onu ağzıma almak ve dilime karşı gerildiğini ve sertleştiğini hissetmek istedim, ama o zaten bornozunu kuşatmış ve vücudunu görüşten koruyordu.

Boş cips paketini dikkatlice şifonyerindeki bira kutusunun yanına koyduktan sonra odadan çıktı. Saatile baktım ve biraz ürperdim. Saat daha gece 1'di, yani burada birkaç saat daha kalabilirdim. İsteki vardiyam zaten öğleden sonra başlayacaktı, bu yüzden döndüğümde önce uyuyabilirdim.

Parmaklarımı yumuşak çarşafların üzerinde gezdirdim ve burada uyumanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Lor'la birlikte. Bunu ister miydi? Muhtemelen bütün sabah uyuyamayacak kadar meşguldü. O bir kraldı -Moric- ki bunu düşünmek bile çok tuhaftı.

Süslü metal bir sürahiyi göğsüne bastırarak odaya geri döndüğünde Lor'un yüzü endişeyle gerilmişti. Hemen ayağa kalktım. "Neyin var?"

"Yemek odasında biri vardı."

"Ne?" Yataktan fırladım. "İyi misin?"

"Hayır, evet, sadece bir personeldi ama..." Tekrar kapıya baktı, keskin dişleri alt dudağını endişelendiriyordu. "Sadece benim için suyu değiştirdiğini söyledi ama gecenin bu saatinde bunu neden yaptığını bilmiyorum."

Tekrar bana döndü, gümüş rengi gözleri panikle irileşmişti. "Ya bizi duyduysa?"

"Um..." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek kapalı kapıya baktım. "Buraya insanların girmesine izin vermiyor musunuz?"

"Hayır, sanırım öyleyim ama..." Bir adım daha yaklaştı, endişeyle bana bakarken çüppesinin üzerine su döktü. "Biri seni fark ederse ne olur bilmiyorum, Jugs. Personelin hepsi korkunç dedikoducular ve eğer

-"Eğer konsey boşluğu öğrenirse..."

Bana tımarını yönetmeye yardımcı olan konseyden biraz bahsetmiş, hepsinin önyargılı, modası geçmiş görüşlere sahip, havasız ihtiyarlar olduğunu söylemişti. Kapıya tekrar temkinli bir şekilde bakarken tedirginlik göğsümü sıktı. Hakkımda bir şey öğrenirlerse beni zindana mı kapatacaklardı? Gelip Lor'u göremeyeyim diye boşluğu kapatırlar mıydı?

Ne olduğumu ve nereden geldiğimi bilmeyen tuhaf yaratıklarla dolu başka bir dünyanın yatak odasında çıırılçıplak dururken birden kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissettim. Burada canavar bendim. Korkulacak şey. Anlaşılamayan şey.

"Um, gidebilirim-" Endişeyle kollarımı ovuşturarak başladım.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Lor, su sürahisini aceleyle komodinin üzerine koydu, daha da fazla döktü ve kollarını bana dolamak için öne atılmadan önce

yanasını göğsüme bastırdı. "Lütfen gitme, Jugs. Lütfen."

Bornozundaki ıslak yama göğüs kafesime baskı yaparken titreyerek kollarımı ona doladım ve başının tepesini öptüm, sert boncuklar ve taşlar dudaklarıma batıyordu. "Tamam, gitmeyeceğim. Sadece başını belaya sokmak istemiyorum Lor."

"Yapmayacaksın." Geri çekildi, bana bakarken ellerini göğsümün üzerinde gezdirdi. "Kapı kilitli. Kimse içeri giremez."

Başımı salladım. "Belki personeline geceleri senin odandan uzak durmalarını da emredebilirsin?"

"Evet," diye kabul etti. "Siz burada olmasanız bile ben uyurken etrafta dolanacakları düşüncesinin oldukça sinir bozucu olduğunu kabul ediyorum."

"Evet, bu beni de korkuturdu."

Parmak uçları göğsümdeki hafif tüylerin arasında gezindi. "Paniklediğim ve gecemizi mahvettiğim için özür dilerim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin." Köşeli yüzünü kavrayarak onu öpmek için eğildim. Yumuşak bir sesle önüme doğru sarktı, parmakları göğsümde sıkılaştı.

Geri çekildiğimizde dudaklarımı yaladım ve şifonyerin üzerindeki bira kutusuna ve cips poşetine başımı salladım. "Ama eğer beni sır olarak saklamak istiyorsan, belki de bunları saklamalısın. Burada başka bir şeye benzemiyor."

"Ah." Eşyalara bakarken Lor'un gözlerindeki panik yeniden alevlendi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Personel buraya temizlik yapmak ve ateşimi yakmak için geliyor. Onları çoktan fark etmiş olabilirler."

"Uzak bir diyardan geldiklerini söyleyebilirsin." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Üzerindekileri okuyabilecekleri falan yok."

Dalgınca başını salladı, iri siyah ve gümüş gözlerini tekrar yüzüme çevirdi.

"Keşke seni sır olarak saklamak zorunda olmasaydım," diye fısıldadı, ince kaşları acıyla kıvrılıyordu. "Sana burada her şeyi göstermek istiyorum. Herkesin senin ne kadar güzel olduğunu görmesini istiyorum."

Burnumu ovma ya da kulağımı çekme dürtüsüne direnerek kızardım. "Ben... Ben gerçekten güzel değilim. İnsan standartlarına göre."

"Evet, öylesin," dedi Lor şiddetle ve uzanıp piercingli lobuma dokundu. "Zarif kulakların, gururlu burnun ve dolgun ağzın. Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin, Jugs."

Ona bakarken boğazım düğümlendi. Babamın sesini duyar gibiydim, alay ediyor ve erkeklerin *güzel* olamayacağını söylüyordu. Bu

olmak istememeliler. Benim dünyamda başka bir erkeğe güzel deseydim, özellikle de erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmeden, muhtemelen suratıma yumruk yerdim.

"Sen de öylesin," diye mırıldandım, başparmağımı Lor'un sivri elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirirken. "Sen mükemmelsin, Lor."

Sadece görünüşünden bahsetmiyordum. Nazik, tatlı ve çok kibardı. Kibardı ve her zaman tertemiz giyinirdi ama hiçbir zaman bariz zenginliğini ve statüsünü göstermeye çalışmazdı. Kırılgan ve biraz korunaklı olduğu hissine kapıldım. Daha önce Moric olmakla ilgili hisleri hakkında bana biraz fikir vermişti ama annesi öldüğünde çocukken bu rolü üstlenmişti ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Yine de Moric olmanın biraz yalnızlık olduğunu hissediyordum.

Beni öpmek için hamle yaptı, uzun parmakları saçlarımın arkasına kıvrıldı. Onu kollarıma almak için uzanıp kıçını kavradığımda, ağzıma karşı inledi, kıvrak bacakları etrafımda sıkıca kenetlendi. Onu yatağa geri götürmek için döndüğümde ipeksi bornozu baldırlarımda dalgalanıyordu.

Onu buruşuk çarşafların üzerine yatırdığımda "Jugs," diye nefes aldı ama bornozunu çekiştirerek açıp göğsünden ve karnından aşağıya doğru öperken, açgözlülükle teninin sıcak kokusunu içime çekerken ağzım ona cevap veremeyecek kadar meşguldü.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Seis öne çıkıp kraliyet terzisinin kapısına vurarak kafasını içeri uzatıp, "Morik prova için burada," diye gürlerken huzursuzca kıpırdandım.

Yeni kıyafetler giymekten nefret ederdim ama Moriklerin Yiğitliği için hazırlıklar çoktan başlamıştı ve nedense her yıl yeni bir kıyafet giymem bekleniyordu, her ne kadar hepsi büyük ölçüde aynı görünse de.

"Evet, evet, elbette," diye duydum odanın içinden, Fadmir'in sesi sinirden titriyordu. "Lütfen içeri gelin, onun için hazırım."

Seis kapıyı sonuna kadar iterek açtı ve bir kenara çekilerek benim için açık tuttu. Ben odaya girerken Fadmir derin bir selam verdi, beyaz saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu.

"Moric." Doğruldu ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Umarım bugün sana iyi davranmıştır."

Ben de kibarca gülümsedim. "Oldukça iyi, teşekkür ederim."

Doğrusu, son birkaç haftadır her sabah olduğu gibi son derece sıkıcı bir s a b a h t ı . Jugs şafakta ayrıldıktan sonra çalışma odamda Raynir'in defterini okumadan önce birkaç saat uyumayı alışkanlık haline getirmiştım. Yavaştı, çünkü acı verecek kadar sıkıcıydı, ama onun küçük karalamasındaki sayfalarca notun, resmi konsey işleri ve kendi özel anlaşmalarının kafa karıştırıcı bir karışımı olduğunu çabucak fark etmişim. Basitçe *her şeyi* kaydediyordu. Kendisi için aldığı her giysiyi. Her şişe şarabı. Arkadaşları ya da ailesiyle yaptığı her özel sosyal ziyareti.

Onu görmeyi talep etmeye hakkım olup olmadığı konusunda endişelenmeme neden oldu. Ondan özür dilemem gerekiyor muydu? İş günlüğünün yanı sıra kişisel günlüğü olduğunu fark etmemiştim, ancak özel işlerinin resmi konsey işleriyle karıştırılmasının biraz profesyonelce olmadığını düşünmüştüm.

Yine de okumanın en kötü yanı, annemin adını tekrar tekrar görmek zorunda kalmaktı. Bu günlük -konseydeki uzun görev süresi boyunca çok daha fazlasına sahip olduğundan şüpheleniyordum- annemin *i k t i d a r ı n ı n* yaklaşık ortalarında başlıyordu. Sanki hâlâ hayattaymış gibi onun hakkında bir şeyler okumak acı vericiydi; ölümünden yirmi yıl sonra olması gerekenden çok daha fazla acı vericiydi.

Seis'in bir süre önce söylediklerinde haklı olduğuna inanıyordum. Doğru düzgün yas tutma şansım olmamıştı. Hemen Moric rolüne itilmişim, parmaklarım delinmiş ve tüm kıyafetlerim yeni bedenimi doldurmak için yok edilmişti.

Yeni odalarındaki dolaplar bir Morik'e yakışır kıyafetlerle doluydu. Ölümünden bir gün sonra, Lyri'nin yanındaki kraliyet ailesine ait çocukluk odamdan çıkarılmış ve benim için yeni bir yatak yapılana kadar ölü annemin odasında, onun yatağında uyumaya zorlanmıştım.

Dehşete düşmüş ve perişan olmuştum. Ve Raynir'in bana rehberlik etmesine, beni kontrol etmesine izin vererek hayatta kalmıştım. Bana tam olarak ne yapmam gerektiğini, nasıl davranmam gerektiğini söyledi. Görünüşe göre bu alışkanlık bir noktada yerleşmişti ve Raynir'in şu anda gerçekten beynimi kullanmaya ve Morik olmaya çalıştığım gerçeğinden rahatsız olduğundan şüpheleniyordum.

"Eğer bir adım öne çıkarsan, Moric."

Fadmir'in sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve ölçümlerimi almaya başlayabilmesi için platforma çıkarken kızardım. Keskin koyu yeşil bir pantolon ve gümüş desenli uzun kollu bir tunik giymiş halde önümde koşuşturuyordu. Sivri kulaklarında, hareketleriyle birlikte çınlayan uzun, ince zincirler vardı.

Standart uzunluktaki ince siyah ipini bacağımın iç kısmına, koluma, göğsüme, karnıma ve omuzlarıma doğru uzatırken elleri her zaman hızlı ve kişisel değildi. Her birinin arasında geniş çalışma tezgahına geçer ve ipi tahtaya kazınmış işaretlere doğru tutarak bir parşömen parçasına ölçüyü karalardı.

"İlgili kol ölçülerini kuyumcuya ileteceğim," dedi ve parmaklarımın arkasındaki piercinglerle oynamama neden oldu.

Kolumun omzumdan o halterlere kadar olan uzunluğunu not etmişti ve kraliyet kuyumcusu tuniğimin kol deliklerinden sarkacak ve el piercinglerime takılacak düzinelerce ve düzinelerce ince zincir yapardı. Her zaman rahatsız edici bir şekilde çekiştirirlerdi, ancak biraz gösterişli olmasa da etkisi kuşkusuz etkileyiciydi.

Tüm şehrin önünde tüm şıklığımla durma düşüncesi midemin sinirden kasılmasına neden oldu. Bu beni her zaman tedirgin ederdi ve hiçbir zaman daha kolay olmamıştı ama bu yıl Moriklerin Yiğitlik Günü'nde konuşma balkonuna çıktığımda, orada kanımı dökmek için bekleyen yüzlerce salyık olabileceğinin daha da bilincinde olacağımı biliyordum.

Boynum, bileklerim, ayak bileklerim ve kalçamın üst kısmı olmak üzere birkaç ölçü daha aldıktan sonra bana ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu söyledi. Bittiği için rahatlamış bir halde hızla platformdan indim. Ellerin bana bu kadar yakın olmasından hiç hoşlanmamıştım ama Jugs'la birlikte olduktan sonra

neredeyse her yerime dokunması daha da rahatsız edici ve yanlış hissettirdi.

Terzinin odasından çıkıp koridorda ilerlerken Seis bana, "Şimdi sağlıkçıyla randevun var Moric," dedi.

Omuzlarım kamburlaştı. Yani bugün *başka birinin* elleri üzerimde olacaktı. Sağlığımın yerinde olduğundan emin olmak için birkaç ayda bir kraliyet sağlık görevlisi Lilimar'ı ziyaret etmem gerekiyordu ve annemin yavaş yavaş, açıklanamaz bir şekilde kötüleşmesinden sonra randevulara sadık kalma konusunda son derece katıydı.

Onlardan hoşlanmasam da Lilimar'ı severdim. Annemin tahta çıkmasından kısa bir süre sonra burada sağlık görevlisi olmuştu ve ikisi iyi arkadaş olmuşlardı. Lyri ve benim doğumumu denetlemişti. Ve annemin gizemli hastalığına bir çare bulmak için yorulmadan çalışmış, hiçbir şey işe yaramadığında kendini suçlamıştı.

Lilimar'ın odası villanın arka tarafındaydı ve özel bir şifalı bahçeye açılıyordu. Ben bu hobiyi hiç e d i n m e m i ş olsam da pek çok aslan botanikçiydi ve kültürümüzde dünyanın dört bir yanında çeşitli iyileştirici özelliklere sahip bitkileri keşfetme ve toplama konusunda uzun bir geçmiş vardı.

Yine de hiçbiri annemi kurtaramamıştı.

Seis bana kapıyı açarken Lilimar neşeyle, "Ah, Moric," dedi. "Bu ziyaret uzun sürmemeli. Sağlığın gayet yerinde görünüyor."

Ona kibar bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim, Lilimar. Bugün sana nasıl davrandı?"

"Oh, pekâlâ." Seis dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken odanın ortasındaki minderli bankı okşadı. "Yeni bir piercingin iyileşmesini hızlandıracak yeni bir merhem üzerinde çalışıyorum."

Ceketimi çıkarıp otururken ağzım bir karış açık kaldı. "Her yerdeki Vints bunun için sana teşekkür edecek."

Kıkırdadı. "Gerçekten de öyle. Şimdi, açlık ya da susuzlukta bir değişiklik var mı?" "Yok."

"Peki ya cildin ve saçların?"

"Her zamanki gibi."

Görüşümü kontrol ettikten sonra dişlerime baktı ve kulaklarımı dikizledi -ki bu beni her zaman rahatsız etmiştir- ardından kibarca tuniğimi çıkarmamı istemeden önce boynuma dokundu. Çıkardım ve düzgünce

katladı, sonra Lilimar kalbimi dinlerken ve soğuk parmaklarını karnıma ve belime bastırırken kıpırdamadan oturdu.

Defterine notlar alırken "Dışkıda bir değişiklik var mı?" diye sordu.

Kulaklarım utançla seğirdi. "Hayır, hepsi normal."

Hızlıca başını salladı. "Cinsel organların iyi çalışıyor mu? Boşaltım sırasında dışarı çıktığında acı hissetmiyor musun?"

Yüzüme sıcaklık yayıldı. "Hiç acı yok. Her şey yolunda."

"Güzel." Son bir not aldı ve defterini kapattı, başını kaldırıp bana gülümsedi. "S a k ı n c a s ı yoksa sadece kanınızdan bir örnek alacağım, Moric."

Başımı salladım, işaret parmağımın ucunu batırması için elimi kaldırmıştım bile. Lilimar her ziyaretinde Lyri ve benden kan alırdı, annemizi öldüren şeyin bizim içimizde de gizlenip gizlenmediğini kontrol etmek için.

Koyu renkli kanımın, altında tuttuğu küçük şişeye damlamasını kayıtsızca izledim. Kan akışını durdurmak için gazlı bezle bastırdıktan sonra iğne deliğinin üzerine bir merhem sürdü ve bana gülümsedi.

"Son ziyaretinizden bu yana fark etmiş olabileceğiniz bir şey yoksa, işiniz bitti Moric."

Banktan kaydım ve tuniğime uzandım. "Teşekkür ederim, Lilimar."

"Hazır buradayken yeni bir piercing yaptırmak istemezseniz tabii?" Tecrübelerime dayanarak içinde çeşitli boyutlarda piercing iğneleri olduğunu bildiğim bir rulo siyah bezi işaret etti.

Başım tuniğimin yakasından çıkarken ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Belki merhemin hazır olduğunda."

Güldü. "Verin de son sağlık kontrolünde aynı şeyi söyledi. Her zamanki gibi zinde ve sağlıklı," diye ekledi güven verici bir gülümsemeyle. "Terörün bu kadar çok içmesine rağmen. Ve kavgalara karışmasına rağmen."

Tuniğimi düzeltirken oflayıp pufladım. "Muhafızlara ayak uydurmaya çalışıyor."

"Ve görünüşe bakılırsa, onları tamamen geçmese de çoğunlukla başarılı oluyor." Kapıyı işaret etti. "Sizi tutmayayım. Seni görmek güzeldi Moric."

"Lor," diye ısrar ettim her zaman yaptığım gibi, kulaklarım seğiriyordu. Doğumuma yardım eden vint'in bana böyle seslenmesi rahatsız ediciydi.

Başını zarif bir selamla eğdi. "İyi akşamlar Lor."

"Ve sen." Kapıyı açtım, Seis duvardan doğrulurken ona kısa bir gülümseme verdim.

"Bir mesaj aldınız, Moric." Bir kâğıt uzattı. "Konsey Üyesi Raynir bu akşam sizinle özel bir akşam yemeği yeme onurunu talep etti."

Sesi dikkatli bir şekilde duygusuzdu, ama kâğıdı alıp okumak için açtığımda bakışlarımızı paylaştık. Geçmişte Raynir'i ağırlamak için her zaman acele etmişim, ne kadar kısa sürede olursa olsun, çünkü konsey başkanı için yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi tüm bunların üstü kapalı hakaretler ve kontrol taktiklerinden ibaret bir oyun olduğunu görmeye başlamıştım. Moric olan *bendim* ama etkileşimlerimizi yönlendiren hep o olmuştu.

"Haberciyi bulup Konsey Üyesi Raynir'e, her ne kadar bundan memnuniyet duyacak olsam da" -birbirimize baktık- "bu gece başka bir işim var ve belki de bu tür talepleri daha önceden bildirmek gelecekte tüm taraflar için daha faydalı olacaktır."

Seis'in ağzı seğirdi. "Elbette, Moric."

"Teşekkür ederim, Seis."

Lilimar'ın odasından uzaklaşmaya başladığımızda, "Bugün başka randevun yok Lor. Belki de bütün öğleden sonra dürtüldükten sonra rahatlamak için bahçelerde bir gezintiye çıkmak hoşuna gider."

Eğlenerek ofladım, bir pencerenin önünden geçerken dışarı baktım. Öğleden sonra olmuştu, yani Jugs'ın gelmesine daha birkaç saat vardı. "Evet, tamam, Seis."

Ana salona çıktığımızda Lyri ve Gryfin ön kapıdan içeri girdiğini ve bir şey hakkında kıkırdadığını gördük. Lyri beni görünce ayıldı, adımlarını hızlandırarak yanıma geldi.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu, yanağımı şefkatle okşarken gülümsedi.

"Tabii ki. Biz de tam bahçede yürüyüşe çıkacaktık." "Size katılabilir miyiz?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Yapmak yerine sormak mı? Birileri bugün kendini kibar hissediyor."

Güldü ve ön kapıya doğru yürümeye başladığımızda omzumu omzuna çarptı. Bahçeler halka açık olduğu için Seis bize katılmaları için dört muhafız daha çağırdı.

"Bugün şehre gittiniz mi?" Kapıyı bizim için açık tutan görevliye başımı sallayarak sordum.

"Evet." Parlak öğleden sonra güneşine çıkarken Lyri etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Gryf ve ben salyık bölgesini ziyaret ettik. Birkaç haftadır etrafta pusuya yatmış, gelip gidenleri izliyorduk ama bugün içeri girdik."

Karnım endişeyle gerildi. "Ya sen... vaizi gördün m ü ?"

"Hayır, ama etrafa sorduk. Konuştuğumuz salyıklerin çoğu bize onları dinlemediklerini yeterince hızlı söyleyemedi. Topluluk, meydana durduklarında vaizi büyük ölçüde görmezden gelmeye karar vermiş, sonunda kendilerinin farkına varıp duracaklarını umuyorlar. Ama sanırım Hyll'in dikkatini çektiklerini bilmek onları tedirgin etti," diye ekledi, sesi asıktı. "Sorunu bir an önce halletmeye karar verebilirler."

Bahçelerde yavaşça ilerlerken etrafımızdaki sarmaşıklara ve çiçeklerle dolu ağaçlara bakamadan keskin bir nefes aldım. "Vaizi öldüreceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, muhtemelen değil. Salyık kana susamış bir halk değildir. Ama onları dışlayarak gitmelerini sağlayabilirler."

"Nereye giderler ki? Thinir'den ayrılırlarsa?"

Lyri omuz silkti. "Kim bilir? Belki de kendi başlarına yeni bir yerleşim kurmuşlardır. Bazı takipçileri olabilir ve konuştuğum kişiler bunu bana söylemeye korkuyor olabilir. Belki bir grup salyık ayrılır ve derebeyliğin başka bir yerinde yeni bir topluluk oluşturur. Ya da daha ileride."

"Bu bizim için sorun yaratır mı?" Halka açık bahçelerde gezintiye çıkmış üç uşağın yanından geçerken mırıldandım. Hepsi beni görünce derin bir şekilde eğildi.

"Pek olası değil. Ancak bölgeye göz kulak olacağım ve şehir kapılarında görev yapan muhafızlara beni gelen gidenlerden haberdar etmelerini söyleyeceğim." Lyri bana güven verici bir gülümseme verdi. "Gryf ve ben de birkaç gün içinde geri d ö n ü p bu vaizi kendi gözlerimizle görmeye çalışacağız."

"Dikkatli ol," dedim endişeyle. Lyri kıkırdadı.

"Ben her zaman öyleyim."

Ona bir bakış attım. "Bunun bir yalan olduğunu *biliyorsun*, Lyri. Nadiren dikkatli oluyorsun."

"Konu senin güvenliğin olduğunda öyleyim," dedi sertçe. "Bu arada, Jugs'a bir daha ne zaman basit sorular *sorabilirim*?"

"Kesinlikle gerek yok." Çenemi kaldırdım. "Boşluk hakkında kimseye bir şey söylemedi. O tamamen güvenilir biri. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmaz."

Lyri bana yan gözle baktı. "Olmayabilir ama bu farklı bir öteki dünyalının şans eseri boşluğu keşfedip gelemeyeceği anlamına gelmez. Senin Jugs'ın kadar güvenilir olmayan biri."

"Diğer tarafta uzak bir ormanda olduğunu söylemiştin."

"Ama orada bir yerleşim *vardı*."

"Jugs bana yerleşimi açıkladı. Çocuklar için bir kamp olduğunu ve zaten gelecek yıla kadar kapalı olduğunu söyledi."

"Çocuklar mı?" Lyri burnunu kırıştırdı. "Yani gelecek yıl boşluktan düşen bir sürü küçük pembe öteki dünya çocuğu mu göreceğiz?"

"Hayır, çocukların gözetimsiz ormana girmelerine izin verilmediğini söyledi," dedim ukalaca. "Ve boşluk gittikleri yolların hiçbirinde yok."

Lyri homurdandı. "Pekâlâ, tamam. Yine de onu tanımak isterim Lor. Senin için önemli biri olduğuna göre. Belki bir dahaki sefere birlikte yemek yediğinizde ikinize de katılabilirim."

Kulaklarım çılgınca seğirdi ve gözlerimi birbirlerinin etrafında dekoratif desenlerle dönmek üzere eğitilmiş büyük marast ağaçlarından oluşan bir sergiye sabitledim. Son birkaç haftadır Jugs her gece ziyaretime geliyordu. Hâlâ saatlerce konuşuyor olsak da, zamanımızın çoğunu... başka şeyler yaparak geçiriyorduk.

Lyri'nin bunu bir şekilde yüzümde görüp görmediğini bilmiyordum, çünkü sinsice, "Artık konuşmadığınız veya yemek yemediğiniz ve bunun yerine tüm zamanınızı ağzınızı birbirine çarparak geçirmediğiniz sürece" dedi. Beni dürttü, sonra ekledi, "Bu arada biz denedik. Gryf ve ben."

Oh Mabs. "Neyi denedin?" diye sordum endişeyle.

"Öpüşmek. Alışmamız biraz zaman aldı. Gryf'in dişleri sürekli yolumuza çıkıyordu." Lyri kıkırdadı. "Ama haklıydın. İyi hissettiriyor."

Ona şöyle bir baktım. "Birbirlerine karşı romantik hisler besleyenler arasında yapılması *gerekıyor*. Senin ve Gryf'in böyle hissettiğinizi düşünmemiştim."

"Bilmiyoruz," dedi Lyri neşeyle. "Ama *belli ki* başka bir dünyadan öğrendiğimiz yeni ve tuhaf bir seks olayını deneyeceğiz. Kim denemez ki?"

İçten içe, aynı fikirde değildim. Jugs'ın bana anlatacağı her türlü garip seks olayını denemeye istekli ve hevesli olacağımı biliyordum. Ve onu öpmeye bayılıyordum, bu yüzden başka her şeyden zevk alma olasılığım vardı.

Belki bu gece ona sorabilirdim. Neredeyse ziyaret ettiği her gece birbirimizi emiyor ve birbirimize dokunuyorduk ve geçen hafta boylarımızı birbirine sabitlemiş ve bizi bir bütün olarak okşamıştı. Hayal edilemeyecek kadar iyi hissettirmişti.

Sadece yalayıp öpmekle kalmıyor, sikini emme konusunda da giderek daha iyi oluyordum. Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırmayı biliyordum, böylece keskin kenarlar ona yaklaşmıyordu, ancak yine de ağzıma fazla sığdıramıyordum. Yine de bundan her zaman büyük keyif alıyor gibiydi, elleri saçlarımda titriyor ve boğazından umutsuz sesler çıkıyordu.

Ama belki bu gece yeni bir şey deneyebiliriz. İnsanların yaptığı başka bir şey ya da belki de vintlerin yaptığı bir şey. Birden aklıma soyunma odamdaki, çoğunu nadiren taktığım paha biçilmez mücevherler geldi.

Jugs piercinglerimi seviyor gibiydi. Sık sık meme uçlarımdaki halkalarla oynayarak uzun zaman geçirir, şehvetten aklımı başımdan alırdı. Belki de... belki de kendimi onun için süslemem hoşuna giderdi. Bu benim kültürümün bir parçasıydı, onun değil, ama bunu onunla paylaşmak istiyordum. Kendimi gösterdiğimde gözlerinin ateşle parladığını görmek istiyordum.

Lyri yanımda korkunç derecede sarhoş olmasına rağmen bir gece önce kazandığı bir kart oyunu hakkında konuşurken omurgamda gizli bir heyecan oluştu. Birden odama dönmek için yanıp tutuşmaya başladım ama kendimi onunla birlikte bahçede yavaşça yürümeye ve onun çılgınlıklarını dinlemeye zorladım.

Bir şeyler yemeye gideceğini söylediği an, ayrılma fırsatını kaçırmadım. Seis bana odama kadar eşlik etti ve vedalaştıktan sonra aceleyle yatak odama gidip hazırlanmaya başladım, heyecandan karnım zangır zangır titriyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Sürahiler

Boşluktan içeri adımımı attığım anda Lor'un bir konuda gergin olduğunu anlayabiliyordum. Onun güzel, insan dışı yüzündeki farklı ifadelerin anlamlarını çözmekte oldukça iyi olmaya başlamıştım.

Ve bu gece, çok gergin görünüyordu.

"İyi misin?" Endişeyle sordum, beşlik çakmasına karşılık verdikten sonra başımı eğip onu öptüm, çenesini yukarı kaldırdığında ellerim göğsümün üzerine yerleşti.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim." Yutkundu ama bana yumuşak bir gülümseme fırlattı. "Sadece seni özledim."

Tanrım, böyle şeyler söylediğinde her zaman kalbimi yerinden oynatırdı. Boğazımda bir yumru oluşmuştu, onu tekrar öptüm ve "Ben de seni özledim" diye mırıldandım.

Geri adım atarak tuniğini düzeltti, elleri gergin bir şekilde telaşlanıyordu. "Günün nasıl geçti?"

Bunun temelde "nasıl gidiyor?" sorusunun vint versiyonu olduğunu çoktan anlamıştım, bu yüzden ona kısaca işteki sıkıcı vardiyamdan bahsettim ve ardından "Ya sen?" diye sordum.

Telaşlı bir ifadeyle elini salladı. "Korkunç derecede sıkıcı Morik görevleri. Sizi bunlarla sıkmak istemem."

"İlgileniyorum," diye itiraz ettim ama başını sertçe salladı.

"Şimdi bunları düşünmek istemiyorum." Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öpmek için ağzına götürdü. Lor öpüşmeyi keşfettiğinden beri, öpebildiği her yerimi öpmekten hoşlanıyordu. "Kamarama gidelim mi?"

Yüz ifadesi yine gerginleşmişti, sesi biraz titriyordu. Elini tuttum ve başımı salladım, bizi misafir odasından çıkarıp koridorda ilerletirken sessiz kaldım.

Fikrini mi değiştirmişti? Artık geri gelmemi istemediğini mi söyleyecekti?

Tünele doğru ilerlerken boğazım tekrar tekrar düğümlendi. Konuşamayacak kadar gergindim ve zaten gizli geçitte yürürken genellikle sessiz kalırdık ama neden bu kadar endişeli göründüğünü, bana ne söyleyeceğini merak ederken avuç içim onunkine karşı terlemeye başlamıştı.

Tünelin boğuk sessizliğinde Lor'dan gelen hafif bir çınlama sesi duyduğumu fark ettim. Özellikle de tuniğinden. Fenerden gelen alçak ışıktaki ceketinin arkasına baktım. Daha önce giydikleriyle aynı görünüyordu.

ama belki de süslü p ü s l ü farklı bir tasarımıdı?

Soyunma odasına adım attığımızda, kemerli geçitten geçilen yatak odası normalden çok daha karanlık görünüyordu. Lor'u takip ettiğimde bunun nedeninin sadece şöminenin yanması, tüm mumların ve fenerlerin sönmüş olması olduğunu fark ettim.

Perdeler yatağın üzerine çekilmişti. Hava normalden daha güçlü ve baş döndürücü kokuyordu, tatlı bir duman gibi ve şöminenin şöminesinden sarkan, kıvılcımlardan yanan tütsüye benzeyen bir demet çubuk olduğunu fark ettim.

Neler oluyordu? Yatağın yanında durmuş olan Lor'a baktım. Elleri sürekli yumruk şeklinde sıkılıyor, büyük kulakları utandığında ya da gerildiğinde yaptığı gibi seğiriyordu.

"Ben... Sana göstermem gereken bir şey var." Dudaklarını yaladı, gümüş rengi gözleri karanlıkta neredeyse parlıyordu. "Görmen için hazır olduğumu söyleyene kadar burada bekler misin?"

"Um..." Sanki buradaki onca tuhaf şeyin arasında bir ipucu bulabilirmişim gibi tekrar etrafıma bakındım. "Evet, tabii. Elbette."

Lor keskin bir nefes verdi, sonra çekilmiş perdeler tarafından görünmez olana kadar yatağın etrafında yürüdü. Yatağa tırmanırken kumaş hışırdamadan ve karyola gıcırdamadan önce botlarının yere vuruşunu duydum.

Kahretsin, bu bir seks olayı mıydı? Sikim kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi, çünkü şortumun içinde kalkmaya başlamıştı bile. Lor'un yatağını ve Lor'u gözden saklayan lacivert perdelere baktım, kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

"Pekâlâ," dediğini duydum usulca, yıllar sonra gibi gelen bir sesle. "Ben hazırım."

Yatağa yaklaşırken bacaklarım biraz dengesizdi, ne bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama vücudum zaten tamamen gemideydi. Perdelerden birini dikkatlice geriye doğru çektim ve kendi kendime bir nefes çektiğimi duydum.

Lor yatağın üzerinde diz çökmüş, çıplak ve yumuşak pembe ışıkla yıkanıyordu. Göğüs uçlarındaki küçük mavi mücevherler daha büyük, soluk gri mücevherlerle değiştirilmişti ve üzerlerine narin, incecik zincirler takılmıştı. Her iki mücevhere de bağlı olan bu zincirler düz göğsünün üzerinde, masmavi teninin üzerinde hafif bir kavis çizerek akan hafif gümüş bir şelale gibi süzülüyordu.

Boynunda ince bir zincir daha vardı, boğazının çukurunda daha da büyük gri bir mücevher vardı ve buna kollarının altından ve göğsünün ortasından aşağıya doğru sarkan ve göbek zinciriyle göbeğinde başka bir mücevherli halka ile birleşen birkaç zincir daha eklenmişti.

Kasık tepesindeki piercing, düz metal toplar yerine her iki ucunda yuvarlak taşlar olan daha büyük bir halterle değiştirilmişti. Onlardan daha da fazla zincir sarkıyor, sikini ve dar kesesini çerçeveleyerek uyluklarının st kısımlarına gevşekçe dolanıyordu. Bir çeşit jartiyer kemeri gibi.

Sikinin sadece yarısı sertleşmişti, sadece ucu görünüyordu ve bunun çok gergin olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordum, yatakta diz çökerken ince kalçalarının titrediğini görebiliyordum.

Ağzım tamamen kurumuştu ve yutkunurken boğazım tıkırdıyordu. "Sen..."

"Bu bir Vint kur geleneğidir." Sesi titriyordu. "Ama beğenmezsen onları çıkarabilirim."

"Onları sevdim," diye mırıldandım, sikim şortumun içinde zorlanıyordu. "Onları gerçekten ama gerçekten seviyorum Lor."

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi ve zarif, uzun parmaklı elini uzatmadan önce karnından aşağıya sarkan zincirle oynarken bana utangaç bir gülümseme attı. "Bana katılır mısın, Jugs?"

Spor ayakkabılarımı ve oraplarımı çıkarmak için yerimde zıpladım, bir dizimi yatağa koyup elini tutarken kalbim çarpıyordu. Yukarıdan gelen belli belirsiz bir parıltı bakışlarını yukarı çekti ve pembe ışığın nereden geldiğini fark ettim.

Parlayan kristallerin kk parçaları -muhtemelen yüzlercesi- gölgelik üzerine örtülmüş kalın kumaştan sarkıyor, parıldayan kk metal zincirlerle tutturuluyordu. Kapalı alanın üzerine puslu, elektrik pembesi bir parıltı yayıyorlardı, bu da tuhaf bir şekilde fütüristik ama aynı zamanda eski moda hissettiriyordu.

Perdeyi arkamdan çekiştirerek kapattım, bizi bu yabancı ama romantik kk yuvaya sakladım. Lor çoktan boynumun kenarlarını kavrayıp beni öpmek için başımı aşağıya doğru çekiyordu ve ellerim hafifçe yanlarına yerleşirken ağzına karşı inledim.

Dillerimizin açlıkla birbirini itmesi sadece birkaç saniye srd. Zaten şehvetten başım dönüyordu ve vücudunun her tarafındaki narin zincirlerin birbirine vurduğunu duymak durumu daha da kötüleştirdi. Aman Tanrım, benimle boşlukta buluşmaya gelirken tüm bunları kıyafetlerinin altına giymişti.

Bu düşünce sikimin kontrolsüzce nabız atmasına neden oldu, zaten külotumun içine sızıyordu.

Ona karşı çıplak olmak, tüm o zincirleri ve mücevherleri tenimde hissetmek *istiyordum*. Ağzlarımız, nefeslerimiz telaşlı bir şekilde birbirine çarpmadan önce tişörtümü çıkarmam için gereken saniye kadar ayrıldı.

Lor'un titreyen parmaklarının şortumu ve külotumu çekiştirdiğini hissettim ve aletimin etrafına dolandıklarında titrek bir inilti beni terk etti. Tanrım, zaten o kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu. Şortumu beceriksizce bacaklarımdan aşağı çekerken onu öpmeyi bırakmaya niyetim yoktu, dizlerimi teker teker kaldırarak onları ittim.

"Bunu istiyorum." Sikimi sıkıp tepki olarak zonklamasına neden olurken nefesleri dudaklarımı titretti.

Oh lanet olsun. Geri çekildim, şehvetten titriyordum, ellerim onun üzerinde hararetle hareket ediyordu. İnce, narin zincirler **p a r m a k l a r ı m ı n** arkasını gıdıklıyor, tenini ısıtıyordu.

"Sen..." Dudaklarımı yaladım, çarpan kalbimi konsantre olacak kadar sakinleştirmeye çalıştım. "Yani..."

Çılgın öpücükler arasında başını salladı ve elini aşağı kaydırarak taşaklarını avuçladı. Ben homurdanırken kalçalarım seğirdi, ön sperm damlacıkları boyumdan aşağı akıyordu.

Aman Tanrım, sevişmek mi istiyordu? Aşağıdaydım -çok, çok aşağıdaydım- ama aynı zamanda kıkına yaklaştığım anda boşalacağımdan da oldukça emindim. Kısa bir süreliğine önce kendim boşalmayı düşündüm, böylece sonuncu olabilecektim -vücudunda parlayan zincirlerin üzerinde patlamam için yumruğumun sadece birkaç pompası gerekeceğinden emindim - ama tüm bunları özel kılmak için yapmıştı.

Beni çok tatlı, çok hevesli bir şekilde öpüyordu, eli keseme doğru titriyordu. Onu bekleterek bunu mahvetmek istemedim. O da bunu daha önce hiç yapmamıştı.

"İstiyor musun, Jugs?" diye sordu kararsızca, iri gözlerle bana bakarak.

"Evet," diye mırıldandım, ellerimin kıkına kaymasını ve onu sıkmasını engelleyemedim. "Ama gerçekten gerginim."

Bu onu biraz rahatlatmış gibi görünüyordu. Bana utangaç bir gülümseme verdi ve yatağa uzandı, uzun gri saçları yastıkların üzerinde başının etrafında bir hale oluşturdu. Zincirler birbirine vuruyor, zayıf göğsünün ve karnının üzerine dökülüyordu. "Ben de gerginim," diye fısıldadı, elimi tuttu ve beni yaklaştırdı. Açılmış kalçalarının arasına yerleşip üzerine eğildiğimde siki seğirdi, dimdik durdu.

Uyluklarının üst kısmına dolanmış zincirlerin tüylerle kaplı tenime değdiğini hissedebiliyordum. Sikim onun dar kesesine sürtündüğünde ürperdim ama sonra Lor yüzümü kavradı ve beni öpmek için başımı aşağı çekti, dili ağzımın içinde kayıyordu.

Kalçalarımın sallanmaya başlamasına, sikimi onunkine sürtmesine engel olamıyordum. Kısa süre sonra dağınık bir çaresizlikle öpüşüyorduk, dillerimiz birbirini iterken telaşlı nefesler çarpışıyordu. Lor'un bacakları endişeyle benimkilere doğru kaydı ve öpüşmeyi kesip şehvetten sersemlemiş gözlerle bana bakarken daha da açıldı.

Ellerimden birini tutarak yüzüne götürdü ve avucumu öptü, ardından orta parmağımı ağzına aldı.

Dişlerim beni terk eden iniltiyi bastırmak için alt dudağıma gömüldü. Hafif çıkıntılı dili parmağımı emerken üzerinde gezindi ve ardından tükürüğe buladı. Tek kelime etmeden beni serbest bıraktı ve titreyen elimi vücudundan aşağı sürükledi, kaygan parmağımı deliğinin üzerinde kaydırmak için kalçalarını yukarı kaldırdı.

"Siktir," diye mırıldandım, içgüdüsel olarak minik, dar kenarını çevrelemek için hareketi devraldım. Onu emerken anlık görüntülerini görmüştüm ve buradaki büzüşmüş derinin onun zengin mavisinden daha derin bir gölge olduğunu biliyordum.

Lor bileğimi bırakarak parmak uçlarını sertleşmiş sikinin üzerinde gezdirdi ve hafifçe salladı. Koyu mavi deriden oluşan kılıf, hareketleriyle birlikte aşağı yukarı kayarak altındaki yumuşak soluk griyi daha fazla ortaya çıkardı.

Deliğini okşarken bakakaldım, hayalarım sikimin tabanını kucaklamak için sıkıca yukarı çekildi. Parmağımı eğip ucunu içine doğru kaydırmaya başladığımda, Lor'un nefesi kesildi, siki seğirdi ve bir damla berrak sıvı fişkırdı.

Lanet olsun, *çok sıkıydı*. Onu incitmeden içine nasıl girecektim? En azından şu ana kadar bundan zevk alıyor gibi görünüyordu, yavaşça derine kayarken deliği parmağımın etrafında seğiriyordu.

Çaresiz bir ses çıkardı, hâlâ sikiyle oynuyordu, diğer eli karnında ve göğsünde gezinerek bir meme ucu halkasıyla oynadı, onu çekiştirdi. Kahretsin, kendine dokunmaya devam ederse çok hızlı boşalacaktım. Gözlerinin bulanıklaşmasını ve ağırlaşmasını, dudaklarının nefes nefese kalışını izlemek hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Parmak eklemlerim sonunda kıcıyla buluştu ve hissine alışması için parmağımı orada tuttum. Daha önce burada kendisiyle oynamış olabileceğini tahmin ediyordum, çünkü şimdiden sabırsızlıkla kalçalarını zorluyor, başını yastıklara yaslıyordu.

Çekmeye başladığımda parmak ucumun kabarık bir çıkıntının üzerinde sürüklendiğini hissettim. Lor ciyakladı ve elini ağzına götürmek için meme ucunu bıraktı, gümüş gözleri büyüdü ve yukarıdan gelen pembe ışıltıyı yansıttı. Aleti seğirdi ve parmaklarının arkasına daha fazla pre-cum döküldü.

Aman Tanrım, bu prostat gibi bir şey miydi? Daha önce kendi prostatımı bulmuştum ama bundan çok daha küçük ve ince hissettirmişti. Lor'un bacakları kontrolsüzce titremeye başladı, ben onu dikkatlice okşarken, parmak ucum yumuşak çıkıntılı dokusuna aşırı duyarlıydı.

Avucuna karşı sürekli inliyordu, kaşları çatık, gözleri geniş ve çaresizdi. Kalçaları kıvranıyor, parmak ucum tekrar tekrar prostatına -ya da onun versiyonuna- çarpıyordu. Sikini bırakıp çarşafı kavradı ve malzemeyi sıkı bir yumruk haline getirdi.

Kesinlikle boşalmak üzereydi. Aleti çılgınca sarsılıyor, kasık tepesine ve oradaki mücevherli piercing'e ön sperm akıtıyordu. Elimi titreyen iç uyluğundan yukarı kaydırarak, başparmağımla sikinin tabanını daire içine aldım ve sıvıyı kullanarak işaret parmağımın pediyle ekstrüzyon deliğini kaygan bir şekilde okşadım ve hemen üstündeki piercingin derisinin altında kaymasını sağladım.

Lor'un gözleri yuvalarından fırladı ve omurgası şilteden kalkarak parmağımı prostatına daha sert bastırdı. Onu terk eden çığlık, avuç içi tarafından zorlandı ve boğuldu ve uyluklarının etrafındaki zincirler, o sallandıkça ve ekstrüzyonu ısrarla parmak ucuma bastırdıkça çılgınca sallandı. Parmağımı hızla yolundan çektim ve dışarı fırlarken bakakaldım.

Onu zaten birkaç kez görmüştüm ama yine de büyüleyici bulmuştum. Uzun ve inceydi, Lor'un sikinin ucuyla aynı soluk gri renkteydi. Berrak döllerini sikinden havaya fışkırtırken, titrediğini -neredeyse titreştiğini- görebiliyordum.

-Karnındaki zincirlerin üzerine süt gibi bir sıvı pompaladı.

Çarşafı yumruklarında sıkıca bükerken yırtıldığını duydum, o kadar çok titriyordu ki bunu şilteden hissedebiliyordum. Sonunda sikinin fışkırması durduğunda, çıkıntısı karnının üzerinde gevşedi. Daha önce, boşaldıktan sonra her zaman çabucak içine geri çekilirdi, ama bu sefer öyle olmadı.

Lor'un göğsü kabarıyordu ve ben parmağımı dikkatlice serbest bırakırken eli yüzünden gevşekçe düştü. Prostatı hâlâ zonkluyordu ve artık orada tükürüğünden çok daha fazla kayganlık hissettiğini fark ettim. Sikimden yatağa salyalar akıyordu ve parmağımı vücudundan çekip çıkardığımda küçük bir sıvı damlası parmağımı takip edince sarsıldı.

Lanet olsun, bundan sağ çıkamayacaktım. Kendimi durduramayıp iki parmağımı tekrar içine soktum ve deliğinin şimdi daha yumuşak, daha rahat olduğunu fark ettim,

Kaygandı ve içi daha da sıcaktı. Umutsuzca inleyerek parmak uçlarımı şişmiş prostatının üzerinde gezdirdim ve parmaklarımı yeni bir sıvı damlasının kapladığını hissettim. Lor boğuk bir nefes verdi, kalçaları yukarı kalktı.

"Nnngh-evet, evet," diye soludu, çarşaflara tutunarak başını arkaya eğdi. "Durma. Lütfen."

Orgazm olmasına rağmen aleti hâlâ eskisi kadar sertti ve dışa doğru çıkıntısının sertleşerek karnından yükseldiğini görebiliyordum. Teni terden parlıyordu, yukarıdaki kristallerden gelen puslu pembe ışık onu daha da güzel ve insanlık dışı gösteriyordu.

"J-Jugs, lütfen." Lor'un titreyen elleri dizlerimi buldu ve sertçe sıktı. "Sana ihtiyacım var, lütfen. Lütfen, lütfen."

Tanrım, tamam, bu oluyordu. Ve sikimi deliğine yaklaştırdığım anda boşalacaktım. Yapmak üzere olduğum şeyden başka bir şey düşünmemeye, biraz sakinleşmeye çalışarak, yeterince rahatladığından emin olmak için üç parmağımı dikkatlice içine kaydardım. Onu incitme düşüncesine hiç dayanamıyordum, umursamayacak kadar heyecanlanmış olsa bile. Altımda çok tatlı, çaresiz ve güzeldi, kendini tamamen bana teslim etmişti. Bütün bunları benim için yapmıştı. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

Kolumu kalçasına doladım, başımı eğip dudaklarımı dizinin iç kısmına bastırabilmek için daha yukarı kaldırdım. "Lor."

Parmaklarımı serbest bırakarak deliğinin üzerinde gezdirdim. Gizli yuvamızda göremeyeceğim kadar karanlıktı ama daha yumuşak ve biraz şişmiş hissediyordum. Üç parmağım kolayca içeri kaydı. O hazırды.

Yutkundum. Kahretsin, öyle olduğumu sanmıyordum.

Karnında biriken kalın salgıyı toplarken elim titredi, iki farklı sıvı birbirine karıştı. Acı verici bir şekilde sertleşen ve yumruğumun içinde doyurucu bir zonklama veren sikimi kayganlaştırmak için kullandığımda kalçalarım kasıldı. Korunmadığımız için kısa bir an endişelendim ama Greg'le ilişkimiz bittikten sonra kontrolden geçmiştim ve Lor hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Ayrıca, zaten birbirimize sakso çekmiştik ve birbirimizden hastalık kapıp kapmayacağımızı kim bilebilirdi ki?

Lor dizlerimi daha sıkı kavrarken ben öne doğru kaydım, bacakları omuzlarımın ön tarafına gelecek şekilde ayaklarını dayadı. Boşalmamaya çalışarak sikimin tabanını kavradım ve göğsüm titreyen nefeslerimle kabarıırken ona baktım.

"Emin misin?"

"Evet," diye haykırdı, elleri huzursuzca kalçalarını kavıyor, beni daha yakına çekmeye çalışıyordu. "Evet-lütfen-lütfen-"

Çaresiz bir inilti çıkararak sikimin ucunu deliğine bastırdım. Lor çoktan gerilmiş, sikimi içine sokmaya çalışıyordu. Onu sabit tutmak için ellerimi kalçalarına dolamak zorunda kaldım, yavaşça öne doğru eğilirken kalçalarım titriyordu. Sikimin başı içeri girdiğinde boğuk bir ses çıkardı, sertleşti, elleri uyluklarımı o kadar sert sıkıyordu ki morluklar bırakacağını biliyordum.

Sikimin başının etrafındaki sıcak, kaygan baskının ezici zevkinden titreyerek, kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Yapabilirim-"

"Hayır." Lor başını çılginca salladı, keskin dişleri alt dudağına saplandı ve yavaş bir nefes vermek için dudağını serbest bıraktı. Deliğinin etrafımda bir parça gevşediğini hissettim. "Ben iyiyim, Jugs."

Kalçalarındaki pençeli kavrayışını yumuşattı ve titrek bir nefes daha aldı, sonra bana gülümsedi. "Lütfen durma."

Yutkunarak biraz daha derine battım, sonra biraz daha. Orgazmımı engelleme çabasıyla terliyordum, nemli saçlarım gözlerime doluyordu. Sikim şişmiş prostatına doğru kaydığında Lor'un tüm vücudu seğirdi, ayak parmakları omuzlarıma doğru kıvrıldı.

Kalçalarım nihayet kıcıyla buluştuğunda boğazımdan hırıltılı bir inilti çıktı. Ellerimi kalçalarından yukarı kaydırmak dışında hareket etmedim, bir iniltiyle etrafımda kenetlenirken umutsuzca boşalmamaya çalıştım.

"Mabs, çok büyüksün," diye fısıldadı, yüz hatları gergindi ama içindeki hissime alıştıkça yavaş yavaş mutluluktan uçuyordu.

Bir kahkaha attım ama etrafımda tekrar kenetlendiğinde bu bir iniltiye dönüştü. Aletim aslında o kadar da büyük değildi -gerçi iri bir adam olduğum için ortalamadan daha büyüktü- ama Lor küçüktü. Neredeyse narindi. Yine de hepsini almıştı ve coşkulu bir gülümseme ağzını yavaşça yukarı kaldırıyordu.

Vücudunun alt kısmı kaydı ve sikimin üzerinde bir santim kayarken titreyen bir nefes verdi. Boğuldum ve hemen kalçalarını tekrar aşağı doğru bastırdım.

"Bekle." Nefes almakta zorlanarak başımı salladım. "Geleceğim. Bana sadece bir dakika ver."

Lor sabırsızlıkla sızlandı, ben de dikkatini dağıtmak için kalçasına uzanıp sikini ve ekstrüzyonunu yumruğumda birleştirdim. İkisi de onun yüzünden kaygandı.

Bu yüzden onları yavaşça okşamaya başladım, bunun devam eden acıyı ortadan kaldırmaya yardımcı olacağını ve aynı zamanda vücudumu kontrol altına almam için bana zaman vereceğini umuyordum, böylece onu gerçekten becerebilirdim ve sadece aletimi hareket etmeden içine gömmekle kalmazdım.

"Ah!" Elime vahşi gözlerle baktı, kalçaları yukarı doğru gerilirken bacakları tekrar titremeye başladı. Çıkıntısı sikinden biraz daha uzundu ve ucu, ucunu kızdırmak için kıvrıldı, bu şey üzerinde ne kadar kontrolü olduğunu merak etmeme neden oldu.

Yine de bunların hiçbirisi bana yardımcı olmuyordu. Kalçalarımın sallanmaya başlamasına engel olamadım, ilk başta kısa vuruşlarla ona sürtündüm, ta ki sikimi yarıya kadar dışarı kaydırıp etrafımdaki kaygan sürüklenişinden homurdanana kadar.

Tekrar içine girdiğimde Lor haykırdı, siki avucumda sarsıldı ve daha da sertleşti. Bu kadar erken boşalmasını istemedim, çok hassaslaşacağından endişelendim, bu yüzden bıraktım ve kasıklarının kıvrımındaki uyluklarının ön taraflarını avuçladım. Narin zincirler parmaklarımla dalga geçiyor, kalçalarım ciddi bir şekilde hareket etmeye başladığında bir iniltiyle daha sıkı kavramamı sağlıyordu.

Her nefes alışında inleyen Lor uzanıp başının etrafındaki yastıklara yapıştı. Vücudunun her tarafındaki zincirler benim itişlerimle aynı anda kıpırdıyor ve çınılıyordu, bu da sevişmemizin tuhaf bir şekilde seksi olan müziğini oluşturuyordu. Ayakları omuzlarımla önünde huzursuzca hareket ettikten sonra boynuma dolandı ve ayak bileklerini enseme çaprazladı. Bir an için, sert bir güreş hareketi yapıp beni yana fırlatacağını düşündüm.

Kalçalarımın daha hızlı hareket etmesini engelleyemeyerek, "L-Lor," diye nefes nefese kaldım. Ve daha hızlı. Çok iyi hissettiriyordu. O kadar sıkı ve sıcaktı ki, prostatının şişkinliği hassas horoz kafamın üzerinde kayıyordu.

"Evet," diye nefes aldı, yukarıdan gelen pembe ışıltı masmavi teninin ve üzerine örtülmüş gümüş zincirlerin üzerinde dans ederken, gümüş gözleri ağır ağır kapanarak yüzüme sabitlendi.

Aman Tanrım, çok ateşli görünüyordu ve bu çok iyi hissettiriyordu ve dayanamayacağımı biliyordum. *Bu kadar* uzun süre dayanabildiğim için tamamen şok olmuştum. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmiştim ama gerçek olan *muhteşemdi*. Özellikle de Lor olduğu için.

"F-fuck," diye boğuldum, horozum onun içinde bükülürken sertçe titriyordum, taşaklarım daha sıkı çekiliyordu. Durmam ya da en azından yavaşlamam gerekiyordu, yoksa saniyeler içinde patlayacaktım.

Çılgınca hızımı yavaşlatarak ellerimi pürüzsüz kalçalarından yukarı kaydurdım ve baldırını öpmek için başımı çevirdim. Sikim artık ona çok kolay girip çıkıyordu ama o hâlâ beni sıkıca kavriyordu, sanki vücudu beni içinde tutmaya çalışıyordu.

Ayak bileklerini boynumun arkasından nazikçe çözerek öne doğru eğildim ve dizleri dirseklerimin kıvrımlarına doğru kaydığında ve beli şilteden kalkarak içine daha da derinlemesine bastırmama izin verdiğinde çaresizce inledim. Lor, dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce nefes nefese kaldı, dilimi içeri soktu, kendimi sersemleten horozumun etrafındaki sıcak, kaygan baskıdan uzaklaştırmaya çalıştı.

Elleri saçlarımı kavradı, dillerimiz hararetle birbirine kayarken ağzımı onunkine tuttu. Hareket ettiğimin farkına bile varmadan kalçalarım ona doğru sürtünmeye başladı; önce kısa, baskılı itişler, sonra daha uzun, daha hızlı ve daha az kontrollü hale geldiler.

Nefes almak için ağzımı yırttım, kalçalarım çılgınca ona çarpıyordu. "Siktir," diye mırıldandım, yüzümü boynuna gömdüm. "Yapamam-"

"Durma," diye nefes nefese bağırdı, kollarını boynuma doladı ve saçlarımı tuttu. "Durma-Jugs, Jugs-"

Vücudundaki zincirler aramızda çılgınca sallanıyor, beni daha da hızlı hareket etmeye, zincirlerin müziğini daha da çılgınca hale getirmeye zorluyordu. Yatağın etrafındaki perdeler çekilince, küçük yuvamızdaki hava hızla dayanılmaz derecede ısındı, saçlarımı nemlendirdi ve Lor'un dizlerinin dirseklerimin arasında kaymasına neden oldu.

Onu ne kadar sert ve hızlı becerdiğime inanamıyordum ve beynimin uzak bir kısmı daha yavaş gitmem gerektiğinden endişeleniyordu, belki de bunu daha romantik hale getirmeliydim. Ama Lor bundan hoşlanıyor gibiydi. Beni sıkıca kavriyor, her manik hamlemde haykırıyor, ben olabildiğince yakınım bastırırken sertleşmiş siki karnımın üzerinde kayıyordu.

"Bu... çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, hızlı nefesleri saçlarımı karıştırıyordu. "Lütfen durma, durma."

Aman Tanrım. Yakında duracaktım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Orgazm üzerime doğru geliyor, belimi sıkıyor, taşaklarımı yukarı çekerek shaftımın tabanını kucaklıyordu. Her vuruşta ona çarpıyor, alt karnıma doğru yayılan zevk parçaları gönderiyorlardı.

Başımı kaldırdım ama ona sadece derin, dilimi dolaştıran bir öpücük verebildim, sonra ağzına karşı nefes nefese kaldım, sikim onun içinde daha da sertleşti. "Kahretsin, boşalacağım."

"Evet," diye nefes aldı, yüzümü ellerinin arasına aldı, siyah gözlerinin derinliklerinde parıldayan gümüşten ince halkalarla bana baktı. Burnu benimkine çarptı, dili dudaklarımın arasını okşamak için dışarı fırladı. "İçime. Ver onu bana, Jugs."

Aman Tanrım, tüm evrendeki en ateşli, en güzel yaratığı becerirken bu kadar uzun süre dayanabildiğim için kahrolası bir madalyayı hak ediyordum. Onu tekrar öpüp dilimi derinliklerine soktuğumda, titreyen elimi aramıza sokup sikini avuçlayacak kadar aklım kalmıştı, parmaklarım da onun çıkıntısını sabitlemek için uğraşıyordu. Lor ağzımın içine doğru ciyakladı, kalçaları sarsıldı, ben onu pervasızca hızlıca okşarken kıvrak vücudu gittikçe sıkılaştı, patlamadan önce onu bitirmek için çaresizdi.

Başını geriye atmak için ağzını benimkinden ayırdı, vücudu sarsıldıkça zincirler takırdıyordu. Çılgınca aldığı her nefeste haykırıyordu, sesi gittikçe yükseliyordu, ta ki düzensiz bir çığlık atana kadar, kollarını boynuma doladı, yüzünü göğsüme gömerken vücudu içe doğru kıvrıldı.

Parmaklarımın halkasında sikinin zonkladığını hissedebiliyordum, her ikisi de parmak eklemlerimden aşağı damlayana kadar karnımızın her tarafına sıvı pompalarken ekstrüzyonu neredeyse titreşiyordu. Kokusu beni içten içe inlett ve sonunda boşalmayı bıraktığında ellerimi şiltenin üzerine koyup kendimi bıraktım.

Lor'un tüm vücudu benim darbelerimle sarsıldı, titredi, artçı şoklarla seğirdi, köprücük kemiğime karşı inledi. Çılgınca zonklamaya başlamadan önce sikim acı verici bir şekilde sertleşti ve olabildiğince derine inip boşalmaya başladığımda boğuk bir sesle bağırırken tüm vücudumda karıncalanmalar başladı.

"Fffffuuck," diye boynuna doğru gerildim, kalçalarım her güçlü boşalmada seğiriyordu. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Kafa derim uyuştı, beyaz gürültü kafamı doldurdu ve sikim Lor'un sıcak vücudunun içinde bükülürken kalçalarım çılgınca sallandı.

Bittiğinde neredeyse üzerine yığılacaktım, ama onu ezmek istemedim, bu yüzden ayakta duracak gücü buldum, kollarım ağırlığımı tutarken titriyordu. Nefes nefese boynuna sarıldım, önlerimiz döl ve terle kayganlaşmıştı, nefes alıp verirken birbirimize kayıyorduk.

Lor'un uzun parmakları saçlarımın arasından geçmeden önce terden ıslanmış omuzlarımda yatıştırıcı bir şekilde gezindi. Titrek, memnun bir iç çekti ve başını çevirip şakağıma sokuldu. Kıçı hassas sikimin etrafında kenetlendiğinde ürperdim ve dudaklarımı boynuna bastırdım.

Boğazı uykulu bir iniltiyle titredi ve sonra beni öpmek için başımı yukarı çekti, nefeslerimiz hâlâ ağırdı ama kalp atışlarımız sakinleştikçe yavaşlıyordu. Dilinin benimkine sürtünme hissi, tükenmiş sikimin seğirmesine neden oldu ve Lor bu his karşısında tekrar inledi. Ellerinden biri bedenlerimizin arasından kaydı ve ben de rahatsız oluyordur diye çekmeye başladım ama sonra uzun parmakları aletimin tabanında dolaşmaya başladı.

Ağızına karşı kısık, boğuk bir inilti çıkarırken kalçalarım sarsıldı. Lor öpüşmeyi kesip bana sırtı, gözleri pembe ışıltılarla parlıyordu.

"Seni sonsuza dek burada tutabilseydim, tutardım." Beni tekrar öptü, parmakları tükenmiş taşaklarımı okşamak için aşağıya indi.

Kıkırdadım, kalçalarımı geriye yatırarak aletimin vücudundan kurtulmasına izin verdim. "İçinde mi yoksa burada, senin dünyanda mı demek istiyorsun?"

"İkisi de," dedi usulca, elini kalçamda gezdirerek.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve bacaklarını bıraktım, böylece artık ikiye bükülmemişti. Onları kalçalarımın doladı, elleri pazularımın ve omuzlarımın üzerinde gezindi, sanki her yerime dokunmak istiyordu.

"I..." Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bir parçam, çok büyük bir parçam da onunla kalmayı hak ediyordu. *Siktir et* demek için, *elbette, bu dünyada kalacağım*. Ama tabii ki kalamazdım. "Boşluk hiçbir yere gitmiyor. Benimle sıkışıp kaldın."

Lor gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Evet, o boşluk olmasaydı asla tanışamazdık."

Bu biraz korkutucu bir düşünceydi. Lor'la *hiç* karşılaşmamış olma fikri artık hayal bile edilemezdi. Kader üzerine hiç bu kadar düşünmemiştim ama... boşluğun Lor'un misafir odasında belirme ihtimali neydi? Ve onunla tanışmak için tökezleyip içinden düşme ihtimalim neydi?

Belki de hepsi şanstı. Şans. Belki de bu dünyaya hiç düşmemiş olsaydım, eninde sonunda böyle hissettiğim başka birini bulacaktım. Belki Lor da birini bulurdu.

Ama ben öyle düşünmüyordum. İçimde bir şey onu, sadece onu istiyordu. Bunun şans olduğunu düşünmemiştim. Her zaman tanışmamız gerektiğini düşündüm, Farklı türler olmamıza ve farklı dünyalarda yaşamamıza rağmen. Bizi bir şeyin bir araya getirdiğini düşünmüştüm. Ve onun gitmesine izin vermeyecektim.

Gerekirse hayatımın geri kalanını boşlukta ileri geri seyahat ederek geçirirdim.

Ona bakarken tatlı ve sıcak bir şey göğsümü delip geçti. Başka birini nasıl isteyebilirdim ki? Onun gibi birini asla ama asla bulamazdım, sadece insan olmadığı için de değil. Çok tatlı ve nazikti, bazı yönlerden kırılıyordu - burada bir tür büyük, güçlü bir hükümdar olmasına rağmen onu yakınımda ve güvende tutmak istememe neden olan yönleri vardı.

Ama bu umurumda değildi. Milyonlarca odası ve benim dairemden daha büyük bir yatak odası olan devasa bir sarayda yaşıyor olması umurumda değildi. O boşluktan düşüp onunla köhne bir kulübede karşılaşmış olsaydım da bir şey fark etmezdi.

Başımı eğerek dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere bastırdım. Lor da beni tatlı tatlı öptü, yüzümü kucakladı ve sonunda ayrıldığımızda adımı sayıkladı.

"İyi miydi?" Yüzüm kızarak sordum. "Ben biraz... Çok sert davrandıysam özür dilerim."

"Değildin." Bana gülümsedi. "Harikaydı."

"Evet, öyleydi," diye mırıldandım. Bunu Greg'le yapmadığım için çok ama çok mutluydum - sinemadaki malzeme dolabının sevişmek için iyi bir yer olduğundan değil. Ama bu özel hissettirmişti. İkimiz için de.

"Artık bu zincirleri çıkarabilirim." Lor bana sinsi bir sırıtış attı ve beni tekrar öpmek için yaklaştı. "Ama onları senin için tekrar takacağım."

"Evet lütfen," dedim kısık sesle, kendimi onun üzerinden kaldırdığımda ve zayıf vücudunun zincirlerden ve dölden sırsıklam olduğunu gördüğümde sikim yenilenmiş bir ilgiyle kıpırdandı. Vay anasını, bu harika görünüyordu.

Bir iniltiyle sırtüstü yığıldım, tüm vücudum gevşemiş ve kemiksizdi, Lor'un perdeleri geri çekip yataktan kaymasını izledim. Yüzünü buruşturdu, kulakları delicesine seğirdi ve bacakları gerildi, ardından çınlayan zincir sesleri eşliğinde banyoya doğru koşmaya başladı.

Yanaklarım kızarıırken bile kıkırdamamı bastırmak için dudağımı ısırdım ve neden bu kadar aceleci bir çıkış yaptığını anladım. Benim de gidip temizlenmem gerektiğini biliyordum ama orada uzanıp gölgelikten yağan yumuşak pembe kristallere bakmaktan memnundum.

Lor yeniden ortaya çıktığında, ipeksi siyah bornozunu giymiş, zincirleri gitmiş, meme uçlarındaki ve kasıklarındaki her zamanki piercingleri geri gelmişti. "Bize biraz su getireyim."

"Oh, evet. Bu harika olurdu." Boğazım acı verici bir şekilde kurumuştı. Yatağın etrafındaki perdelerden biri çekili olsa bile, ürettiğimiz vücut ısısı sayesinde burası sauna gibiydi.

O odadan çıktığında kalktım ve yatağa dönmeden önce banyoda hızlıca temizlendim. Yastık yığınının sırtımı yaslayıp vücudum gevşerken derin bir iç çektim. Çarşaflar Lor gibi çok güzel kokuyordu ve bu şimdiye kadar içinde bulunduğum en yumuşak, en rahat yataktı. Belki tekrar sevişmeden önce biraz kestirebilirdik -Lor'un çok ağrımadığını varsayarsak.

Belki... belki bazen bir geceden daha uzun süre kalabilirdim. İşten birkaç gün izin alırsam Anton'a uzaklara gittiğimi ya da erkek arkadaşımı ziyaret ettiğimi söyleyebilirdim. Yani, bir erkek arkadaşım olduğunu biliyordu. Sadece erkek arkadaşımın insan olmadığını ve başka bir dünyada yaşadığını bilmiyordu.

Lor bundan hoşlanır mıydı? Yoksa gün içinde çok mu meşgul olurdu? O bir kraldı -Moric- bu yüzden yapacak çok işi olması gerektiğini düşündüm. Ayrıca sarayında ya da kasabada öylece dolaşamazdım. Bunun tam bir kargaşaya neden olacağından oldukça emindim.

Elde edebileceğimiz tek şey bu muydu? Birlikte gizli geceler, hayatımızın geri kalanını asla paylaşmayacak mıydık?

Düşüncelerim daha fazla umutsuzluğa kapılmadan Lor elinde iki sürahi su ve iki bardakla yeniden ortaya çıktı. Bana gülümsedi.

"Personel farklı bir su bıraktı, denemek isteyebileceğini düşündüm." Hepsini komodinin üzerine koydu, sonra sürahilerden birini alıp bana bir bardak doldurdu. "Bu yavra dikenli. Ben sevmiyorum ama sen sevebilirsin."

Bardağı sırtıarak kabul ettim ve temkinli bir şekilde bir yudum aldım. "Ooh, güzelmiş. Tadı nane gibi."

"Ne gibi?" Lor diğer sürahidenden kendine bir bardak dolduruyordu.

"Nane. Bir bitki." Canlandım. "Bir gün sana naneli çikolatalı dondurma getireceğim, böylece sen de deneyebilirsin."

Suyunu yudumlarken gözleri bardağının kenarından parlıyordu.

Doymuş bir solukla geri çekilerek hevesle sordu: "Yeşil mi?"

Bir kahkaha patlattım. "Aslında öyle ama tadı antep fıstığına hiç benzemiyor."

"Yine de hoşuma gideceğine eminim." Bardağını yere bıraktıktan sonra hevesli bir sıçrayışla yatağa tırmandı, ipeksi bornozu bacaklarının etrafında dalgalanıyordu.

Lor kucağıma tırmanıp kollarını boynuma dolayınca sırtıarak suyum boşalttım ve bardağı yere bıraktım.

"Daha ne kadar kalabilirsin?"

Saatime bile bakmadan "Çağlar," dedim. Bornozunun düğmelerini çözerek kollarımı kumaşın altından geçirdim ve onu sararak kendime çektim.

Belirgin köprücük kemiğine sokularak onu içime çektim ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Hiç ayrılmak istemedim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"Seni bir daha o ay gözlerin olmadan görebilecek miyim?"

Lyri'nin sesiyle başımı kaldırdım, kulaklarım utançtan seğirmeye başlamıştı bile. "Ne ay gözü?"

"Sanki aklından geçen tek şey *Jugs, Jugs, Jugs*'miş gibi." Lyri yanımdaki bolska çiçeklerinin altındaki koltuğa çöktü ve sinsi bir sırıtışla çenesini masanın üzerindeki açık deftere doğru salladı. "Tabii Raynir'in elli yıl önce kahvaltıda ne yediğini detaylı bir şekilde anlatması seni heyecanlandırmadıysa."

Kızarmamaya çalıştım. Belki Raynir'in son derece sıkıcı karalamalarını okurken aklım bir ya da iki kez dağılmıştı ama *gözlerim fal* taşı gibi *açılmamıştı*.

"Demek hâlâ ziyarete geliyor, öyle mi?" Lyri çay bardağımı çalmak için öne eğilirken dirseğiyle beni dürttü. "Yine *öpüştünüz* mü?"

Isı tüm vücudumu kapladı ve derin bir konsantrasyon içindeymiş gibi başımı defterin üzerine eğdim. Kesinlikle *öpüşmekten* daha fazlasını yapmıştık. O harika geceden bu yana geçen birkaç hafta boyunca, neredeyse her gece Jugs'ın bir parçası içimdeydi. Parmakları, siki. Uzun uzun öpüştüğümüzde dili ağzımdaydı. Hatta birkaç kez dilinin ucunu dışıma açılan küçük deliğe daldırılmış, bu da her seferinde kontrolsüzce kıvranmama ve titrememe neden olmuştu.

"Vay, vay," dedi Lyri cevap vermediğimde sinsice. Temkinli bir şekilde başımı kaldırıp ona baktım. "Öpüşmekten *fazlasını* yaptın, değil mi?" Fincanı yarısına kadar ağzına götürmüş halde hareketsiz kaldı, gümüş gözleri parladı ve sertleşti. "Sana istemediğin bir şey yaptırmadı, değil mi?"

Sinirle ofladım ve fincanımı geri almak için uzandım. "Tabii ki yapmadı. Jugs tanıdığım en nazik insandır."

Genellikle kendimi ona atan, dudaklarımla ve dilimle ona saldıran, aceleyle elbiselerini vücudundan çekmeye çalışan bendim. Jugs bana karşı her zaman nazikti, ta ki içime gömülene kadar. Sonra zevk çok fazla geldi ve beni o kadar sert ve hızlı becerdi ki almaktan başka bir şey yapamadım. Şehvetten titriyordum, keşke burada olsaydı da onu bir süreliğine yatak odama geri götürebilseydim.

"Onu tamamen kendine sakladığın için bilemiyorum," diye mırıldandı Lyri. "Sadece onunla *tanışmak* istiyorum Lor. Özellikle de artık sen..." Parmaklarını bana doğru salladı. "Biliyorsun."

Boğazımı temizledim ve çayımdan bir yudum aldım. "Onunla tanışmışsın."

"Onunla tam olarak *konusamadım*, değil mi?" Lyri öfkeyle homurdandı. "Çoğu zaman onu anlayamadım!"

Gözlerimi devirdim. "Onu sadece insan silahları, ordular ve savaşlar hakkında sorgulamak istiyorsun."

"Hayır," dedi Lyri kararlılıkla. "Kardeşimin aşık olduğu kişiyi tanımak istiyorum. *Aslında*."

İçimi çektim ve ona küçük bir gülümseme gönderdim. Bunu inkâr edemezdim ve zaten Lyri'ye yalan söylemek de istemiyordum. Aşık *olmuştum*. Başka birine karşı böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Sonunda anlamıştım.

Jugs'ı görmeden, ona dokunmadan, onu öpmeden, harika sesini duymadan, sadece yanında olmadan tek bir gün geçirme fikri düşünülemezdi.

"Bu akşam Jugs'a bizimle bir yemeği paylaşmak isteyip istemediğini soracağım. Belki Seis ve Gryf ile de."

Lyri homurdandı ve çayımı yudumlamak için fincanımı tekrar çaldı. "Bu gece geliyor, değil mi?"

Kızardım, defterin köşesiyle oynamak için hızla başka tarafa baktım. Evet, Jugs'ın bu gece kesinlikle *geleceğinden* emindim. "Okuma nasıl gidiyor?"

Boğazımı temizleyerek sayfaları dalgınca çevirdim. "Pekâlâ. Hâlâ çok sıkıcı ama en azından işe yarar bilgiler bulmaya başladım." Masanın üzerindeki ikinci deftere başımı sallayarak ekledim: "Salyık nüfusunun koşullarını nasıl iyileştirebileceğimize dair bazı fikirler not etmeye başladım."

"Muhteşem." Lyri Raynir'in defterini yaklaştırdı ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle göz gezdirdi. "Benim de aklıma bir fikir geldi. Konseye bir değişiklik listesiyle gitmeye hazır olduğunuzda, belki bir salyık temsilcisinden sizinle konuşmasını isteyebiliriz."

Dudaklarımı büzdüm ve başımı salladım. "Konseyin buna bu kadar çabuk razı olacağını sanmıyorum."

"Hayır, konsey olmadan demek istedim." Lyri bakışlarını kitaptan kaldırıp bana baktı. "Sadece sen ve bir Salyık temsilcisi. Onlara konseyin kontrolü altında olmadığını göstermek için. Ve neye ihtiyaçları olduğunu doğrudan onlara sormak için."

Sinirlerim ceketimin manşetleriyle oynamama neden oldu. Konseyin arkasından iş çevirmek mi? Ama... ya öğrenirlerse? Ya Raynir öğrenirse? Onların katkısı olmadan şehir işlerini yürüttüğüm için beni bir şekilde cezalandırabilirler miydi?

Lyri ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Sen Moric'sin Lor. Senin sözün kanundur. Konsey, Thinir halkını temsil etmek, derebeyliği yönetirken sana rehberlik etmek için var olmalı. Ama yapmıyorlar, değil mi? Kendilerinden başka kimse için bir şeyleri iyileştirmekle ilgilenmiyorlar. Kendi aileleri." Homurdandı. "Belki bir bütün olarak vint nüfusunu biraz önemsiyorlar ama burada yaşayanlar sadece vintler değil."

"Haklısın," dedim endişeyle, alt dudağımı kemirerek. "Belki... belki bu iyi bir fikirdir. Bir salyık temsilcisiyle bizzat konuşmak. Neye ihtiyaçları olduğunu öğrenmek."

Lyri başını salladı. "Gryf ve ben onlara yaklaşıp kendilerini temsil etmesinden memnun olacakları birini seçmelerini isteyebiliriz. Ve sadece bu bile vaizin bölgede alabileceği potansiyel desteği engellemede uzun bir yol kat edecektir. Morik'in onların refahıyla aktif olarak ilgilendiğini bilirlerse, devrim hakkında saçmalayan ve onları hyll'i devirmeye zorlayan yalnız bir salyık'ın saçmalıklarını takip etme olasılıkları azalır."

"Ya konsey öğrenirse?" Endişeyle sordum.

"Gitmezler. Sence o kendini beğenmiş yaşlı vinlerden herhangi biri salyık bölgesine *yakın* bir yere gider mi? Ya da şehrin zengin kesiminden daha aşağı bir yere?" Lyri homurdandı. "Her gece evlerine, hyll yakınlarındaki büyük süslü evlerine giderler ve altlarındaki herkese burunlarının ucuyla bakarlar."

İçimi çektim, Raynir'in defterini kendime doğru çekerken Lyri'ye bir bakış attım. "İçlerinde en büyük, en gösterişli evde yaşıyoruz Lyri. Onların bile üstünde. Bunun için onları yargılayacak durumda değiliz."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, sanırım, ama-Bekle." Elimi durdurarak başıyla deftere baktı. "Neden bazı sayfalar eksik?"

"Ne?" Raynir'in küçük yazılarıyla dolu sayfaları karıştırarak bakışlarını takip ettim.

"İşte." Geçip gitmemi engellemek için elini yere vurdu, sonra bir parmak ucunu kitabın iç dikişinde gezdirdi. "Bak, gördün mü? Bazı sayfalar kesilmiş."

Daha yakından baktım ve sonunda diğerlerinin arasına sıkışmış iplik inceliğindeki kâğıt çizgilerini fark ettim. Sanki birkaç sayfa çok keskin bir bıçakla dikkatlice kesilmiş gibiydi.

Dudakları sert bir çizgiye dönüşen Lyri, "İki taraftaki sayfalarda ne var?" diye sordu.

Onları hızlıca taradım, midem huzursuzlukla burkuldu. "Onlar... Bu bölüm Annemin hükümdarlığının sonlarına doğru."

Lyri deftere bakarken gözleri sertleşti. "Bu rahatsız edici."

Parmaklarım birbirine dolandı. "Belki de... belki de okumamı istemediği kişisel şeylerdi."

Kardeşim açık kitaba birkaç dakika sessizce baktı, sonra homurdandı ve arkasına yaslandı. Sesi kuşkulu geliyordu, "Belki. Mabs, o yaşlı piçten nefret ediyorum."

"Lyri," diye mırıldandım, yakınlarda herhangi bir personel olup olmadığına bakmak için etrafıma bakındım.

"O sinsî küçük bir pislik. Ona güvenmiyorum. Sana da çocukmuşsun gibi davranıyor Lor."

"Şey, o..." Kızardım, çünkü Lyri haklıydı. "Her şey hakkında benden daha çok şey biliyor."

"Çünkü o bir *milyon* yaşında!" Lyri haykırdı. "Artık konseyde yer almaya uygun değil. Hiçbiri değil. Onlar m o d a s ı geçmiş, zararlı görüşlere sahip kalıntılar."

"Biliyorum," diye fısıldadım telaşla, tekrar etrafıma bakındım. "Ama ben nasıl... Bir konseye *ihtiyacımız* var, Lyri. Ve yıllardır konsey onlar. Onları öylece... konseyden atamayız."

"Neden olmasın?" Lyri bana bakarak açıkça sordu. "Sen Moric'sin. Yeni bir konsey kur. Diğer derebeylikler bunu yapıyor. Onların konseyleri düzenli olarak değişiyor, böylece daha genç yüzler konseyde yer alıyor."

"Bunu yapmama izin var mı?" Şüpheyile sordum. "Thinir'de uzun zamandır bu böyle-"

"Thinir'de *pek çok* şey uzun zamandır aynı şekilde devam ediyor Lor," diye araya girdi Lyri sabırsızca. "Bu doğru oldukları anlamına gelmez."

"Hayır, biliyorum," diye mırıldandım ama o odaya g i r i p tüm meclis üyelerine... sadece onlardan kurtulduğumu söyleme düşüncesi dehşet vericiydi. Bunu yapabilecek kadar güçlü değildim. Beni dinleyeceklerinden bile şüpheliydim- Raynir muhtemelen küçümseyici bir kıkırdama çıkarır ve bana bu konuda endişelenmememi söyleyip o günkü anlamsız gündemine devam ederdi.

Böyle zamanlarda, keşke Lyri önce doğsaydı diyorum. Onun Moric olmasını dilerdim. Gerçi bu beni Verin yapardı ve Morik olduğumdan çok daha korkunç bir Verin olurdu. Lyri gibi güçlü değildim. Cesur d e ğ i l d i m .

Aslında her şeyde işe yaramaz olduğumdan oldukça emindim.

"Ben... Salyık için değişikliklerle başlayacağım," diye mırıldandım, sesimin ne kadar zayıf ve belirsiz çıktığını görmekten korkuyordum. "Onlar en çok

ihtiyacım var."

"Elbette." Lyri öne doğru eğilerek kolumu sıktı. "İyi gidiyorsun Lor. Sakın pes etme. Değişim bir anda olmaz. Sabırsız görüldüğümün farkındayım, sanki seni her şeyi hemen düzeltmeye zorluyormuşum gibi, ama işlerin böyle yürümediğini biliyorum." Kıkırdadı. "Ben Moric değilim. Bu tür şeyleri benden daha iyi bilirsin."

Ama ben bilmiyordum. Bir şey bildiğimi sanmıyordum. Lyri'nin benden çok daha iyi bir Moric olabileceği dışında.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sürahiler

Kapının üzerindeki eski moda zil çaldı ve Patty arka ofisten önlüğünü bağlayarak içeri girdiğinde bakışlarımı yukarı çekti.

Bir elinde bebek arabası, diğerine tutunmuş küçük bir çocukla salona adım atan anneye gülümstedim. Biraz yıpranmış görünüyordu ama "Tamam Will, iki kaşık alabilirsin" demeden önce gülümsedi.

Kırmızı bir şort ve beyaz bir tişört giymiş olan küçük çocuk tezgâha doğru koştu ve hemen ellerini ve burnunu bardağa dayadı, büyük koyu kahverengi gözleri sıra sıra dizilmiş dondurma çeşitlerini kırıptırdı.

"Will, bardağı bırak," diye azarladı anne, özür dileyen bir gülümsemeyle tezgâha yaklaşarak. "Üzgünüm, sabahtan beri dondurma istiyor."

"Oh, işte bu yüzden orada." Patty elini salladı ve öne doğru eğilerek bebeğe baktı. "Ne kadar değerli, değil mi?"

Kadın kıvrıcık siyah saçlarını geriye iterek gülümsedi. "En azından uyurken öyle."

"Anne, Kedi de dondurma alıyor mu?" dedi küçük çocuk gözlerini önündeki ekrandan ayırmadan.

"Hayır bebeğim, Catherine dondurma yemek için çok küçük."

"Belki her ihtimale karşı ona yine de biraz alabiliriz ve eğer istemiyorsa ben yemeyi sorun etmem?"

Patty gülerken ve annesi gözlerini devirirken ben de kıkırdadım.

"Belki kız kardeşinin seveceğini düşündüğün bir aromadan fazladan bir kepçe seçebilir ve tadının nasıl olduğunu ona anlatabilirsin." Patty annesine gülümsedi. "Müesseseden."

"Tanrım, bütün öğleden sonra şekerle kafayı bulacak," diye inledi iyi huylu bir şekilde. "Ama çok teşekkür ederim."

"Şehirde yeni misin?" Patty kahve cezvesine doğru ilerleyip bir paket fincana biraz kahve doldururken sordu; yıpranmış anneler içeri girdiğinde standart uygulaması buydu.

"Evet, St Louis'den buraya yeni taşındık." Anne taşıyıcıyı yere bıraktı ve Patty fincanı tezgâhın üzerine bıraktığında minnetle fincana uzandı. "Kocam yeni bir iş buldu, biz de buradayız."

Patty onunla şehir hakkında konuşmaya başladığında, küçük çocuk -Will- büyük, ciddi gözlerle bana baktı ve "Kararımı verdim" dedi.

Gülümsedim, peçeteye sarılı bir külah aldım. "Ne istersin, küçük adam?"

"Bir kaşık sakız, bir kaşık vanilya ve bir kaşık ilek. Lütfen," diye peltek konuştu.

"Rad seçimler." Kepeyi aldım ve kuruladım, elimin hafifçe titrediğini fark edince kaşlarını çattım. Ona bir kez daha gülümseyerek, "Hangisi kız kardeşin için?" diye sordum.

"Annem çok küçük olduğunu söylüyor, o yüzden onun yerine ben yemek zorundayım," dedi bana ciddi bir şekilde. "Ama sanırım sakız sever."

Klahın iine dikkatlice yerleştirdiğim parlak pembe kepeye bakışı, belki de cikleti gerçekten seveceğini düşünmeme neden oldu, ama dudaklarım seğirirken dudaklarımı büzdüm ve vanilya için eğilmeden önce kepeyi temizledim.

Elim tekrar titrerken kepçe metal kabın kenarına çarptı. Nabzım sıçrayarak onu sabitlemeye çalıştım ve Will'in külah dondurmasını bitirdim. Ama ona vermek için tezgâhın üzerine eğildiğimde elim kasıldı. Külah devrildi,  büyük dondurma topu bir sıçramayla tezgâha düştü.

"Shi-Sugar." Telaşla külahı yere bıraktım ve bir tomar kağıt havluya uzandım. "Kusura bakma dostum, şunu temizleyip sana yeni bir tane getireyim."

Will, kahverengi gözlerini kocaman açarak dağınıklığa baktı ve sonra yalvarırcasına bana baktı. Patty'nin elini sırtımda hissettim, sesi endişeliydi, "Jugs, neyin var? Titriyorsun."

"Solgun görünüyorsun, tatlım." Will'in annesi bana sempatik bir gülmsemi verdi. "Belki de oturmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse, ben tamamen iyiyim." Will'i korkutmak istemediğim için sesimi daha da neşeli hale getirdim. "Hiç iyi olmadı. Will'e yeni bir dondurma külahı getireyim ve burayı temizleyeyim-"

"Hayır, sen git ve otur." Patty beni tezgâhın arkasından itti. "Will dondurmasını aldıktan sonra sana biraz su getireceğim."

"Gerçekten, Patty, ben-"

"Otur." şaşırtıcı bir gle beni bir sandalyeye itti, sonra yanağımlı okşadı ve tezgâhın etrafından dolaşmaya başladı.

Utana sıkıla ellerimi şortuma sildim, sonra uzanıp kasketimi çıkardım ve alnımı sildim. Kendimi tuhaf bir şekilde sıcak hissediyordum ve Patty bir bardak su getirdikten sonra, biraz içtikten sonra bile boğazım kasılmaya devam etti.

"Umarım daha iyi hissedersin, tatlım," dedi Will'in annesi kapıyı açarken gülümseyerek ve mutlu bir şekilde buzunu kemiren Will'i dışarı çıkarırken

Kremalı külâh.

"Teşekkür ederim." Ben de gülümsedim, boğazım hâlâ titriyordu.

"Tamam." Patty arka ofisten çıktı. "April senin vardiyanı devralmak için yolda. Sen dinlenmek için eve gidiyorsun."

"Ben iyiyim, Patty-"

"Solgunsun." Elini alnıma koydu. "Ve sıcak. Eve git ve uyu, tatlım."

"Emin misiniz?" Endişeyle sordum, ayağa kalkarken elimdeki şapkayla oynuyordum.

"Dondurmanın içine yüzüstü düşüp bayılmana izin veremem," dedi neşeyle ve beni arka ofise çağırdı. "Bol sıvı al ve uyu. Yarın kendini daha iyi hissedeceksin."

"Tamam," dedim yutkunmalarımın arasında titreyerek. Kalbim huzursuz bir şekilde çarptı. Belki de yeterince uyumadığım ve gecelerimin çoğunu Lor'la geçirdiğim için bitkin düşmüştüm.

Sırt çantamı aldıktan sonra Patty'ye veda ettim ve eve doğru kısa bir yürüyüş yaparak oradan ayrıldım. Anton işteydi, bu yüzden içeri girdiğimde apartman sessizdi.

Yatak odama gittim ve iş üniformamı çıkardım, sonra yatağa tırmandım. En azından boğazımdaki kasılma durmuştu ve ellerimi kaldırdığımda sabit duruyorlardı. Belki de kan şekeri düşmüştü. Yan dönerek birkaç saat kestirmeyi başardım ve uyandığımda kendimi tamamen iyi hissediyordum.

Duş aldım ve pembe şortumu giydim -çünkü Lor'un onları sevdiğini biliyordum- ve beyaz bir tişört giydim. Akşam yemeği için makarna yapıp yediğimde güneş batmak üzereydi, ben de Lor'un denemesi için aldığım kurabiyeleri ve sodayı sırt çantama doldurup evden çıktım.

Wynsome Kampı'nın kapısının önüne park ettiğimde karnım tanıdık bir heyecanla çırpınıyordu. Gün boyunca Lor'la hiç konuşamamaktan, ondan çok uzakta olduğumu bilmekten nefret ediyordum. Başka bir dünyada. Ama en azından bütün geceyi onunla geçirecektim. Kestirdiğim için kendimi zinde ve dinlenmiş hissediyordum, işteki tuhaf dönüşüm tamamen sona ermişti.

Ormandaki yürüyüş artık bana o kadar tanıdık geliyordu ki gözlerim kapalı bile yapabiliyordum. Ağacın kovuğuna sıkışmış, yukarıdaki yaprakların arasından sızan sönmekte olan ışıktaki görülebilen gizli boşluk ortaya çıktığında sırtıyordum. Hızla yamaçtan aşağıya inerek

ve uzun gri saçları ve güzel, masmavi teniyle tanıdık bir kafa gördüğümde sırtışıım genişledi.

Sonra bir anda düştü, karnım ani bir sinir telaşıyla sıkıştı. Lor'un korkunç kardeşi, boşluğun karşısındaki duvara yaslandığı rahat kamburundan başını kaldırdı. Bana geniş ve keskin bir sırtış atarken hâlâ elindeki hançeri ustalıkla çeviriyordu.

"Merhaba, eski dostum."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Lor

Koridorda aceleyle ilerlerken bir elimle boncuklu saç örgülerimi düzelttim, diğer elimle de fenerimi tuttum. Jugs'tan ayrı geçen her gün bana sonsuzmuş gibi geliyordu ama artık hava kararmıştı, bu da onun yakında burada olacağı anlamına geliyordu. Özellikle de yatak odamda onu bekleyen hediye düşünüşümde nabzım heyecanla atıyordu.

Ancak misafir odasının kapısına yaklaşırken duyduğum sesler beni aniden durdurdu. Paniğe kapılarak aceleyle ilerledim ve personel bölümüne giden dar koridora baktım. Seis o kapıyı kilitlemişti, böylece hiçbir personel içeri giremiyordu ama belki de birisi başka bir anahtar bulmuştu?

Sonra seslerin boşluğun olduğu misafir odasından geldiğini fark ettim. Görüşüm dehşetle karardı. Jugs'tan başka biri mi gelmişti? İçeride iki insan daha mı bulacaktım? Ya Jugs zaten bekliyordu ve biri ona zarar verdiyse?

Kapıya doğru tökezledim, fenerimi Jugs'ı korumak için bir silah olarak kullanmaya hazırlanıyordum - fener berbat bir silah olmasına ve herhangi bir şeyi kullanmakta *berbat* olmama rağmen - kardeşim gibi şüpheli bir homurtu duymadan önce.

"Bunu uyduruyorsun."

Mabs, o Lyri'ydi. Jugs'ı mı sorguluyordu? Onu korkutup kaçıracaktı!

Jugs'ın kıkırdadığını ve "Değilim!" dediğini duyduğum anda kapıyı açtım. Ciddiyim. Bu süper kaygan kulvara gerçekten ağır bir top atıyorsun ve- Selam, Lor."

Ben dehşet içinde bakarken o bana tatlı bir sırıtış attı. Jugs yatağın yanında yerde bağdaş kurmuş oturuyordu, Lyri ise duvara yaslanmış, kollarını dizlerinin üzerine koymuştu. Bana sinsice sırıttı.

"Tamam mı ikizim?" Jugs'ı işaret etti. "Ben de tam Jugs'ı tanımaya çalışıyordum."

"Sen-sen-" Kendimi toparlamaya çalışırken kulaklarımın deli gibi seğirdiğini hissettim. "Buraya geleceğini bana söylememiştin."

Hag's balls, Jugs'a ne demişti? Muhtemelen ona çocukluğumuzdan kalma korkunç utanç verici hikâyeler anlatmıştır. Saçlarım bir yığın marast dikenine dolandığı ve büyük bir parçasını kestirmek zorunda kaldığım için ağladığım zamanki gibi. Ya da Lyri'yi cehennemde kovaladığım zaman

Çünkü botlarımı çalmıştı ve çoraplı ayaklarım altımdan kaymış, tam da annem ve konsey toplantıdan çıkarken büyük salonun karşısına göbeğimin üzerinde kaymıştım.

"Jugs'ı siz ikinizden önce yakalamaya çalışacağımı düşündüm.

Akşam için *meşgulüm*," dedi Lyri alaycı bir sırıtışla.

Ona ters ters baktım, Jugs pembeleşirken belirsiz bir şekilde havada asılı kaldım. Tuniğimi çekiştirerek çenemi kaldırdım. "Evet, şey. Kesin bir planımız yoktu, o yüzden sanırım..."

"Hayır, hayır, seni yalnız bırakayım." Lyri ustalıklı ayağa kalktı ve Jugs'a sırtıttı. "Bir dahaki sefere ben kartlarımı getireceğim, sen de kendi dünyandan o tuhaf ikramları getir. Onlar için kumar oynarız."

Jugs da kıkırdayarak ayağa kalktı. Pembe şortunu giydiğini fark ettiğimde kulaklarım titredi.

"Kulağa harika geliyor. Gerçi daha önce hiç kumar oynamadım, o yüzden üstüme gelmeyin."

Telaşla Lyri'ye baktım. Bu Jugs'ın söyleyebileceği *en kötü* şeydi. Ağabeyimin ağzı hınzırca bir sırıtışa dönüşürken gözleri parladı.

"Yapacağım, eski dostum," dedi ağırbaşlı bir şekilde, dönüp odadan çıkarken omzuma vurdu.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra boğazımı temizledim. "Özür dilerim."

Jugs gülererek odayı geçti ve beşlik çakmak için elini kaldırdı. "Hayır, o harika."

"O bir baş belası," diye mırıldandım ve bir öpücük için çenemi kaldırmadan önce ona beşlik çaktım.

Dudakları dudaklarıma yerleşirken Jugs'ın göğsüne doğru sarktım, kolumu sırtına dolayarak avuç içimi omurgasından yukarı ve yırtık gömleğinin altına kaydardım. Diğer elimdeki fener çıplak bacağına çarparken o beni kollarıyla sardı, çenemde ve boynumda öpücükler bıraktı.

"Bugün seni özledim," diye mırıldandı beni daha sıkı sıkarak.

Parmaklarım onu daha yakından kavrama dürtüsüyle titrerken fener neredeyse yere düşecekti. Bu sefer sadece bir gece değil, daha uzun süre benimle kalmasını istemek için. Günlerce kalmasını. Haftalarca.

Asla geri dönmemek için.

Ama tabii ki istemedim. Ondan bunu isteyemezdim. Benim hayatım her geçen gün daha fazla onun ve sadece onun etrafında dönüyormuş gibi hissettirse de onun hala kendi hayatı vardı.

"Seni her gün özliyorum," dedim ona kısık sesle, kulağının üstündeki kısa altın rengi saçlarını okşayarak. "Burada olmadığın her saat."

Titredi ve beni öpmek için başını kaldırdı. Tatlı ve çaresizdi, dudaklarımız dillerimizi birbirine geçirmek için ayrılıyordu. Onunla bunu yapmanın verdiği his asla harikulade olmaktan çıkmayacaktı. Birlikte ne kadar zaman geçirsek geçirelim, bunun bitmeyeceğini zaten biliyordum.

Sonunda geri çekildiğinde dudaklarımı yaladım ve ona gülümsedim. "Odama mı?"

"Evet." Çantasını almak için geri çekilmeden önce beni tekrar öptü. "Bu gece denemeniz için biraz daha atıştırmalık getirdim."

Yüzüm aydınlandı. "Oh?"

"Evet." Kıkırdadı, misafir odasından çıkıp boş koridorda ilerlerken kolunu omuzlarıma doladı. "Sana bahsettiğim kurabiyeler ve bir kutu *sowduh*. Soda."

"Soda nedir?"

"Bir içki. Çok tatlı, bu yüzden hoşuna gitmeyebilir."

"Hâlâ denemek istiyorum," dedim hevesle, gizli geçide girip yolumuza devam ederken sessizliğe gömülmeden önce.

Soyunma odama girdiğimizde Jugs'ın bakışları hemen köşede duran ve Moriklerin Yiğitliği için giydiğim kıyafetle örtülü mankene takıldı. Sadece birkaç gün sonra gerçekleşecek olan etkinliğe hazırlık olarak bu sabah teslim edilmişti.

"Bu nedir?" diye sordu ilgiyle, ona doğru yürürken.

"İki gün sonra bir... tören var," dedim ona, yanında dururken şatafatlı kıyafetine bakarak. "Bir aptal gibi **g i y i n i p** şehre hitap etmem gerekiyor."

Güldü ve elini uzatıp işlemeli siyah tuniğin kol ağzlarından sarkan çok sayıdaki ince zincirden birine hafifçe dokundu. "*Süper* süslü." Sırıtarak yan gözle bana baktı ve ekledi: "Çok seksi görüneceksin."

Zevkten yüzüm kızardı, kulaklarım seğirirken onu muzipçe dürttüm. "Belki de görmen için açık bırakmalıyım, o zaman." Yüzümü buruşturarak ekledim: "Gerçi bugün ileri gelenler bizi ziyaret edecek ve akşam yemeği için onlara katılmam gerekecek. Muhtemelen oldukça geç bir gece olacak. Belki... belki de en iyisi o akşam ziyaret etmemenizdir. Sizi bekletmek istemem."

Bütün bir geceyi Jugs'ı görmeden geçirme düşüncesinden zaten nefret ediyordum. Onun da isteksiz olduğu belliydi, çünkü yüzünü buruşturarak karnımın çırpınmasına neden oldu.

"Beklemek umurumda değil." Gözleri parlayarak döndü ve beni kollarının arasına aldı. "Belki seni burada bekleyebilirim."

Odama döndüğümde Jugs'ı çoktan burada bulacağımı düşününce nefesim kesildi. Tercihen yataкта. Tercihen tamamen çıplak.

"Bu fikir hoşuma gitti," diye nefes aldım, ona bakarak. "Tünele nasıl gideceğimizi hatırlıyor musun?"

Kıkırdadı. "Bunu haftalardır her gece yapıyorum, yani evet. Hatırlıyorum."

"Misafir odasının kapısını kilitlemeden bırakmak pek güvenli değil ama... Seis'ten anahtarını isteyip senin için oraya bırakabilirim. Gizli bir yere." Ona sinsice sırttım. "Ben de buradaki gardırobun kapısını senin için açık tutacağım."

Yüz ifadesi tedirginleşti. "Bu güvenli mi? Senin için mi? Ya başka biri-"

"Tünelden başka kimsenin haberi yok." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. "Ve sadece bir gece için. Sen..." Bakışlarımı indirerek utangaç bir şekilde parmak ucumla çıplak karnının üzerinde gezindim. "Beni yataкта bekler misin?"

Jugs'ın nefesi kesildi ve sesi boğuklaşarak, "Evet, yapacağım," dedi.

Ona sırttım, kulaklarım seğiriyordu. "Çıplak mısın?" "Tabii ki."

Gülerek onu tekrar öpmek için atıldım ve kollarımı boynuna dolayarak ensesindeki altın sarısı saçlarıyla oynadım. Geri çekildiğimizde tekrar sırttım ve ona "Senin için bir şeyim var" dedim.

"Öyle mi?"

Jugs odayı geçip tuvalet masama gitmemi ve küçük bir bez parçası almamı izledi. Ona döndüğümde nabzım hızlandı, kulaklarım sinirden seğiriyordu.

"Sadece küçük bir şey." Yüzüm kızardı. "Ama senin almanı istiyorum. Eğer isterseniz."

Jugs'a küçük kumaş paketi uzattım, paketi açıp minik, koyu mavi bir mücevherle süslenmiş tek bir halka küpeyi ortaya çıkarmasını endişeyle izledim.

"Bu... bu taktığım ilk küpeydi. İlk piercingim." Lobuma dokundum ve kararsızca ona gülümsedim. "Annem benim için almıştı."

"Lor." Jugs'ın boğazı bir, iki kez titredi. "Bu..."

"Beğendin mi?" Gergin bir şekilde sordum. "Beğenmediysen sorun değil-"

"Bayıldım." Dudaklarını dudaklarıma çarptı ve beni sertçe öptü. "Bayıldım. Bu birinin bana verdiği en güzel şey."

Nefesi titreyerek kesildi ve tek bir parmak ucuyla minik mücevhere dokundu. "Çok teşekkür ederim Lor," diye mırıldandı, sonra titrek bir gülümsemeyle bana baktı. "Şimdi takabilir miyim?"

Nefes nefese başımı salladım, aynanın k a r ş ı s ı n a geçip kulağındaki altın halkayla oynamasını izledim. Çıkardıktan sonra, benimkini dikkatlice piercingin içine yerleştirdi. Kulak memesindeki görüntüsü boğazımı ağrıttı. Artık ayrı kaldığımız her an benden bir parça taşıyabilirdi.

Jugs'ın boğazı aynada bakarken birkaç kez sallandı, sonra eski kasnağını alıp bana döndü.

"Sen... benimkini saklayacak mısın?" diye sordu utangaçça. "Evet," diye nefes aldım, avucunun içinde ona bakarken. "Lütfen."

Onu bana verdiğinde, sol lobumdaki mücevheri çıkarmak için aynaya koştum. Jugs'ın kasnağını taktıktan sonra ona baktım. Tüm gümüş ve siyah metalin ve sessiz mücevher tonlarının arasında tek bir altın parıltısı.

Şimdi ben de ondan bir parça taşıyacağım.

KIRKINCI BÖLÜM

Moriklerin Yiğitlik Günü parlak ve canlı bir şekilde doğdu ve ilk kez heyecanlandım.

Günün olayları ya da Moric Oril'in tedirgin edici yavrularıyla yaptığı ziyaret hakkında değil. Ama Jugs buradayken olacaklar için.

Tüm bu şatafattan nefret ediyordum ama yine de en iyi şekilde görünmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden banyo yaptım ve yüzüme bir miktar soliri kremi sürmeden önce saçlarımla uzun süre uğraşarak mükemmel olduğundan emin oldum.

Soyunma odama girdiğimde, Jugs'ınki hariç küpelerimin çoğunu en pahalı mücevherlerimle değiştirdim, sonra vücut zinciri koleksiyonuma bakarken tereddüt ettim. Onları Jugs için tekrar takmak istiyordum ama bütün gün havasız kıyafetlerimin altında rahatsız edici olacaktı ve ben yürürken başkaları çınlamalarını duyabilirdi. Mabs, bu korkunç derecede utanç verici olurdu. Herkes kıyafetlerimin altında süslendiğimi bilirdi ki bu da vint kültüründe tek bir anlama gelirdi. Moric Oril onları yavruları için giydiğimi düşünebilirdi ki bu düşünce bile beni ürpertiyordu.

Tuniğim ve pantolonum tabii ki siyahtı ama tunik güneş ışığında mor ve altın renginde parıltımasına neden olacak ince bir desenle kabartılmıştı. Tuniğin kol ağzlarından sarkan zincirlerin görünebilmesi için bugün işlemeli bir ceket giymeyecektim ama pantolonumun yanlarında bazı işlemler vardı - yapraklar, sarmaşıklar ve denizi sembolize eden mor spreylerden oluşan zarif desenler.

Tuniğimin önünü düzeltirken, zincirler hala kollarımda sallanıyordu, kapı çalındı. Gelenin parmak piercinglerimi takmama yardım etmek için gelen Lyri olduğunu biliyordum ve içeri girmesi için seslendim.

"Tamam mı?" diye sordu neşeyle, resmi Verin üniformasıyla odaya girerken. Uzun çizmelerin içine sokulmuş şık siyah pantolon, omuzları ve kolları işlemeli bir tunik ve ceket.

Saçları her zamankinden çok daha düzgündü, üst yarısı arkaya tutturulmuştu ve benimki gibi yüzünün yanlarını çevreleyen iki ince örgü vardı ama onunkinde boncuk yoktu.

"Güzel görünüyorsun," dedim kollarımdan sarkan sayısız zincirle oynarken.

Homurdandı. "Şimdiden hepsini çıkarmayı dört gözle bekliyorum. En azından senin gibi ortalıkta d o l a n m a y a c a ğ ı m ."

O bana sırtarak zincirlerden birine uzanırken ben de ona zayıf bir bakış fırlattım. Zincirlere küçük olanları takmak için halterlerimin uçlarını sökmek sıkıcı bir işti ama Lyri her yıl yaptığı gibi bunu da şikâyet etmeden yaptı.

"En azından bir yıl daha bitmek üzere," dedi, her bir zinciri parmak piercinglerime bağlarken konsantrasyon içinde kaşlarını çatarak. Kollarımı rahatça hareket ettirebileceğim kadar uzundu ama yine de rahatsız ediciydi.

İçimi çektim. "Evet."

Gözleri bana doğru kaydı. "Hâlâ nefret ediyor musun? Şehre mi hitap ediyorsun?"

"Evet." İçim burkuldu. "Annemin bunu nasıl bu kadar sakın yaptığını bilmiyorum. Bu onu hiç korkutmuyordu."

Lyri omuz silkti. "Kendisinden beklenen şeye hazırlanmak için uzun bir zamanı vardı. Senin yoktu."

Bu doğrudu ama yine de kendimi başarısız hissediyordum. Topluluk önünde konuşmak bu kadar zor olmamalıydı. Çoğu beni *duyamayacaktı* bile, bu da her şeyin daha da anlamsız görünmesine neden oluyordu. Ama nefret ediyordum. Umarım bu yıl korkudan çok fazla terlememişimdir.

Daha sonra odama döndüğümde Jugs'ı burada bulma düşüncesi midemde çalkalanan endişenin bir kısmını kovdu. Eğer günü atlatabilirim, bütün geceyi onunla geçirecektim. İlk kez, başkaları tarafından kuşatıldığım, hürmet gördüğüm ve üzerime titrenen uzun bir günün ardından boş bir odaya dönmeyecektim ama kendimi yalnız hissedecektim.

Bir gün önce Seis'ten kibarca misafir odasının anahtarını istemiştim ve bu isteğim için hiçbir neden belirtmemiştim. Bana kaşlarını çatmış ve nedenini sormuştu, ben de kulaklarını çınlatarak sakın bir şekilde anahtarı onun Moric'i olarak istediğimi söylemiştim. Unvanımın gücünü onun üzerinde kullanmaktan nefret ediyordum ama işe yaramıştı. İçini çekti ve verdi, ben onu cebime sokarken sessiz kaldı ve şüpheli bakışını görmemiş gibi yaparak ona gülümsedi.

Bu sabah gitmeden önce Jugs'a vermiş, heyecanla onu bu gece odamda göreceğimi söylemiş ve beni yatakta çıplak olarak beklerse çok memnun olacağımı eklemiştim. Güldü ve beni öptü, ağzıma karşı "Tabii ki *Moric*," diye mırıldandı, bu da... garip bir nedenden dolayı sikimin seğirmesine neden oldu.

"Tamam." Lyri son zinciri de bağıladı ve geri çekildi. "Hazır mısın? Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır." Yansıma bakaak için aynaya doğru ilerledim. Narin zincirler kollarıma sürtünüyordu, tenimden çoktan ısınmışlardı, bazılarınun üzerinde minik koyu mavi taşlar vardı. Parmaklarımin rahatsız edici çekişini şimdiden hissedebiliyordum, özellikle de düzeltmek için tuniğimin eteklerini çekiştirdiğimde.

Lyri, ceketinin cebinden şık siyah eldivenlerini çıkarıp giyerken kaşlarını çatarak, "Bir şeyler yemelisin," dedi.

Başımı salladım ve bir elimi çırpınan karnıma bastırdım. "Aç olamayacak kadar gerginim. Moric Oril de katılacağı için bu geceki ziyafetin her zamankinden daha da abartılı olacağını biliyorsun."

"Ah. Evet." Lyri burnunu kırıştırdı. "Yavrularını da getiriyorlar mı?"

Omuzlarım kamburlaştı. "Evet."

"Yani Raynir'in seni Atıl'le bir birlik oluşturmaya ikna etmeye çalıştığı uzun bir gece olacak." Alaycı bir şekilde homurdandı. "Hayatımı o ölü gözlü ashara ile geçirmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Kıvırdım ve "Atıl beni oldukça rahatsız ediyor" diye itiraf ettim.

"Sen de ben de." Yanağımı hafifçe okşadı ve gülümsedi. "Çok yakışıklı görünüyorsun. Annen seninle gurur duyardı."

Bunu her yıl söylerdi ve her seferinde zevkten yüzüm kızarırdı. "Ve sen, Lyri."

Homurdanarak soyunma odasından çıkmak için döndü. "Bol bir gömlek giyip sarhoş olabileceğim anı beklediğimin tamamen farkındadır."

"Şey, evet, muhtemelen." Yatak odamdan çıkıp Seis ve Gryfin bizi beklediği koridora kadar onu takip ettim. Yeleleri özenle terbiye edilmişti, dişleri bembeyaz parlıyordu, yelekleri ve pantolonları şişkin kaslarının üzerine güzelce oturmuştu.

Ön salona doğru ilerledik, Lyri halka açık bahçelerde toplanmaya başlayan kalabalık hakkında yorum yaptı, bu beni biraz hasta hissettirdi.

"Çok salyık var mı?" Endişeyle sordum. Seis hemen arkamızdan konuştu.

"Bazıları, ama onlar kalabalığın en arkasında kalacaklar."

Tabii ki verirler. Kimse bir salyikin önlerinde durmasına izin vermezdi. Hyll'den geçip şehre hitap etmek için üzerinde durmam gereken konuşma balkonunun da bulunduğı, nadiren kullanılan tören odalarına doğru ilerlerken kaşlarımı çatıtm. Kafa derim ter içinde kaldı.

Lyri, balkona açılan aydınlık ve havadar odanın dört bir yanına serpiştirilmiş, narin, nostaljik kanepelere ve koltuklara uzanmış meclis üyeleri görüldüğünde, "Başını dik tut," diye mırıldandı.

Dışarıda, çoğu vint müziğinin temelini oluşturan flütlerin ruhani tınısına eşlik eden tören davullarının sabit, tıkırtılı vuruşlarını duyabiliyordum. Benim gözümde tüm bu gün garip bir sapkınlıktı; sözde Eyriadları geri püskürtmek için güçlerini birleştiren Morikleri onurlandırıyordu ama son savaşlarında onları yenen Morikler ve orduları bile değildi. Son saatte onların yardımına koşan İsdernuc'lardı ve birçoğu kendilerine açıkça fayda sağlamayan bir savaşta hayatlarını kaybetmişti.

Tımar bölgesini ve Thinir şehrini bir bütün olarak -tüm vatandaşlarıyla- kutlaması gerekiyordu ama gün büyük ölçüde vint kültürüne dayanıyordu. Müzik, kıyafetler, süslemeler ve kasabaya asılan bayraklar, ardından gelen şölen. Aslında başka kimseyi kutlamıyordu.

"Moric." Raynir yaklaştı ve başını hafifçe eğerek selam verdi. Tüm meclis üyeleri, kraliyet ailesine saygılarını göstermek için koyu mavi renkte tören cübbelerini giymişlerdi. Bir an için Raynir'in bana *gerçekten* saygı duyup duymadığını merak ettim. Sanırım 'doğru' bir ailede doğmak dışında bunu hak edecek pek bir şey yapmamıştım.

"Müsteşar." Başımı salladım, ellerimi sabit durmaya ve parmaklarımdan sarkan zincirlerle oynamamaya ya da saçımla uğraşmamaya zorladım. Bana atacağı azarlayıcı bakışı şimdiden hayal edebiliyordum.

"Resmi konuşmanın başlamasını beklerken bir şeyler içmek ister misiniz?"

Sinirden ağzım kurumuştı ama ben daha cevap veremedim odanın kenarında sessizce duran bir personele döndü.

"Moric'imiz için biraz tilik suyu," diye havladı, sonra yapmacık bir gülümsemeyle bana döndü. "Senin sevdiğin türden olduğunu biliyorum Moric."

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

Lyri yanımdan, "Ben kendiminkini alırım o zaman," diye mırıldandı, sonra birlikte yürürken Gryfe küçük bir kıkırdamayla bir şeyler mırıldandı.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, kulaklarım utançtan seğiriyordu. Kardeşimden farklı muamele görmekten -herhangi birinden farklı muamele görmekten- nefret ediyordum. Buna hâlâ alışamamıştım. Annem bize elinden geldiğince normal bir çocukluk yaşatmaya çalışmış, görevlilere ve gardiyanlara yaramazlık yaptığımızda bizi diğer çocuklar gibi azarlamalarını söylemiş, şehirde dolaşmamıza ve yaramazlık yapmamıza izin vermişti.

Bunu takdir etmiştim, ancak bu durum beni, bir zamanlar bana nasıl davranılacağı konusunda ne kadar ani bir değişiklik olacağı konusunda tamamen hazırlıksız bırakmıştı.

Moric. Sanırım bu çok şımarıkça bir bakış açısıydı. Bana saygı gösterilmesinden rahatsız mıydım? Bir kaide üzerine yerleştirilmekten ve nefes nefese, saygılı tonlarda konuşulmaktan mı?

Belki de kendimi tamamen eksik hissettiğim içindi. Bir sahtekâr gibi. Belki de bu şekilde muamele görmek, bunları *hak* etmediğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Tüm bunlar -en iyi yemek ve şarap, en kaliteli kıyafetler, en lüks ev ve benim için her şeyi yapan personel- tamamen hak edilmemişti.

Benden neredeyse hiçbir şey beklenmiyordu, ancak yine de Thinir vatandaşlarının çoğunun bütün bir yıl boyunca beni görebilecekleri bu tek günü kıskanıyordum. Pek çok insan kraliyet ailesi hakkında garip bir şekilde hevesliydi, sanki özel biriymişim gibi sadece beni görmek için can atıyorlardı. Daha iyi biriymişim gibi.

Ben değildim.

Elinde suyumla yaklaşan görevliye teşekkür ederek gülümsedim ve geri çekilmeden önce derin bir selam verdim. Suyumu yudumlarken, konuşan balkonu görüş alanından gizleyen kalın perdelere endişeyle baktım. Midem sıkı bir düğüm haline geldi ve uzuvlarım gerginleşirken zincirlerimin takırtısı daha da belirginleşti.

"Bunca yıldan sonra hâlâ gergin misin?" Raynir hırıltılı bir kıkırdamayla sordu, ama beni izlerken filmsi gözleri rahatsız edici derecede yoğundu.

"Hiç de değil," demek için kendimi zorladım ve kurumuş boğazımı ıslatmak için bir yudum su daha içtim. Şehre hitap ederken sesimin çatlamasını istemiyordum, ki bu işi yaptığım ilk birkaç yıl boyunca başıma gelmeyen kalmamıştı.

Raynir bana inanmamış gibi kıkırdadı. "Ah, Moric, eğer bu yükü senden alabilseydim, alırdım." Arkasında sessizce kendi aralarında konuşan diğer meclis üyelerini işaret etti. "Konsey size her türlü desteği vermek için burada, ama ne yazık ki bu görevi kendiniz yapmak zorundasınız."

Dışarıdan bakıldığında ses tonu nazik görünüyordu ama kelimeler bunu hissettirmiyordu. Sanki beni, dünyada kendi yollarını bulmaları için yüce gönüllülükle rehberlik ettiği bir çocuktan başka bir şey olarak görmüyormuş gibi küçümseyici, üstü örtülü hissettim. Ya da kendi hatalarını yapmaları için.

"En azından rolüne uygun görünüyorsun," diye ekledi yaltaklanan bir gülümsemeyle.

Lyri, Seis'e bir bardak su uzatan Gryf'le birlikte geri dönerken, "Sadece öyle *görünmüyor*," diye sertçe araya girdi. "O Moric. O bir Morik değil.

kuklayı resmi etkinliklere götürmek için."

"Tabii ki hayır, Verin," dedi Raynir hiç vakit kaybetmeden. "Ve sen iyi bir Moriksin. Eminim annen seninle gurur duyardı."

"Evet, yapardı." Lyri'nin sesi sertti. "Ve Lor bunun tamamen farkında."

Çocukken yaptığımız gibi uzanıp teşekkür etmek için Lyri'nin elini sıkmak istedim ama bu zincirler sürekli birbirine vururken bunu çaktırmadan yapmanın bir yolu yoktu. Şehre hitap ederken el kol hareketleri yapmak beni hep tedirgin ederdi, sesimin kaybolacağından endişe ederdim, bu da konuşurken aşırı katı ve resmi görüldüğüm anlamına geliyordu.

Dışarıda davulun sesi göğsümü döverek değişti ve halka açık bahçelerde toplanan kalabalığın heyecanlı kabarışını duydum. Yavaşça derin bir nefes alarak, tüm meclis üyelerinin tembelce ayağa kalkıp perdeye doğru ilerleyişlerini izledim, tüm şehrin önünde durmaktan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordlardı.

"Bu bizim işaretimiz." Raynir başını eğdi. "İyi şanslar Moric."

Meclis üyelerini bir personel tarafından tutulan perdeden geçirmesini izledim. Kalabalığın sesi hafifçe yükseldikten sonra tekrar alçaldı ve saç çizgim terlemeye başladı.

"Başını dik tut, eski dostum." Lyri bardağını yere koymadan önce omzuma vurdu.

O ve Gryf perdeye doğru ilerleyip balkona çıkarken zayıf bir gülümsemeyle yetindim. Kalabalıktan yüksek sesli bir tezahürat yükseldi. Şehir Lyri'ye hayrandı ve aralarına bu kadar sık karıştığı için onu benden çok daha cana yakın ve misafirperver bulduklarını biliyordum.

"Hazır mısın, Lor?" Seis'in iri eli rahatlatıcı bir jestle kısa bir süreliğine sırtıma yaslandı ve ben girişimi yapana kadar beni saklamak için kapalı olan perdeye doğru ilerlerken ona gülümsemeyi başardım.

Kollarımdaki zincirlerin birbirine dolanmadığından emin olurken sessizce, "Daha kolay olmuyor," diye itiraf ettim.

"Topluluk önünde konuşmak herkese göre değil," dedi Seis kolayca. "Bu sizi başarısız yapmaz."

İrkilmemi bastırdım. Bazen Seis'in beni sandığımdan çok daha iyi tanıdığını düşünürdüm; tabii güvensizliğimi herkese apaçık göstermiyorsam. Raynir beni cahil bir genç gibi hissettirmek için nereye çomak sokacağını her zaman iyi biliyor gibiydi.

Davullar ve flütler müzikleriyle kabarıyor, daha canlı hale geliyorlardı. Midem sinirden kasıldı ve yüzümün çok parlak olmaması için dua ettim.

Personel perdeyi tekrar çekti ve parlak güneş ışığı beni irkiltti.

Balkona çıktığımda kalabalıktan bir kükreme yükseldi, kendimi gülümsemeye ve resmi bir selamlama için el kaldırmaya zorladım. Vatandaşlardan gelen sürekli ve bunaltıcı gürültü kulaklarımı acıyordu; kalabalık halka açık bahçelere ve şehrin içine kadar uzanıyordu. Vints, usho, baregh, özellikle bu güne tanıklık etmek için buraya gelmiş heyecanlı turistler. Hemen arkada, uzun beyaz cübbeleri güneşte parıldayan, büyük bir küme saklı salyık zar zor görülebiliyordu. Hiçbiri tezahürat yapmıyor ya da el kol hareketi yapmıyordu ve yüzlerini tam olarak göremeyeceğim kadar uzaktaydılar ama hepsinin gözlerinin ağırlığını üzerimde hissettim.

Balkon korkuluklarına doğru ilerledim ve durup kalabalığın sessizleşmesini bekledim. Konsey hep birlikte arkamda, sağımda dururken Lyri, Gryf ve Seis solumdaydı. Ama ben en önde tek başıma duruyordum, binlerce insan benim için tezahürat yaparken kendimi küçük ve tamamen değersiz hissediyordum.

Ne için tezahürat yapıyorsun? Bağırarak istedim. Ben hiçbir şey yapmadım!

Kalabalık yavaş yavaş sessizleşirken ve müzik anlamlı bir şekilde dururken yüzümdeki sert gülümsemeyi sabit tuttum. Bunu takip eden sessizlikte avuçlarım terlemeye başladı, parmaklarım seğirirken zincirlerim çınlıyordu.

"Bugün bizden önce gelenlerin karşılaştıkları zorlukları hatırlayarak saygılarımızı sunuyoruz." Sesimi ne kadar yükseltmeye çalışsam da bunu yapabilecek kadar yüksek çıkaramadım. Sadece kalabalığın en önündeki insanlar beni duyabildiklerine dair herhangi bir işaret verdi. Ama sanırım bunun bir önemi yoktu; sözler her yıl aynıydı, bu da onları içi boş ve neredeyse değersiz kılıyordu.

"Toprakların dört bir yanındaki derebeylikler ortak bir tehdidi yenmek, halkımızı güvende tutmak, adil ve adaletli bir yönetim altında tutmak için birleştiğinde."

Bakışlarım kalabalığın en arkasındaki salyangoz kümesine sabitlendiğinde kelimeler bu yıl daha da boş geliyordu.

"Bugünü Moriklerin Kahramanlık Günü olarak kutluyoruz ama hepimiz, tüm atalarımız Eyriadların sinsi tehdidini bertaraf etmek için canlarını feda etti. Bu dünyanın insanların özgürlüklerini, haklarını korumalarını sağlamak için." Sesim sinirden çatlayınca boğazımı temizledim. "Benim atam Morik Tarin Foriyr Varis de dahil olmak üzere geçmişin Morikleri halklarını zafere taşıdılar ama bunu tek başımıza yapmadık. Bizimle birlikte savaşanları hatırlamalıyız. Güçleri ve sayılarıyla savaşı lehimize çeviren kudretli Baregh. Isdernuc'un kayıp kabileleri.

Artık bizimle olan ama son saldırımızda Eyriad'ları geri püskürtmeyi başaranlar. Bu gün sadece Thinir'in ve bu derebeyliğin refahına sevinmek için değil, aynı zamanda bizi özgür tutmak için bu kadar çok savaşanları hatırlamak için de bir gün. Ve bu özgürlük mücadelesinde nelerin kaybedildiğini hatırlamak için. Eyriadlar tarafından katledilenlere olan borcumuz asla ödenmeyecektir."

Konuşmamın neredeyse bitmek üzere olduğunu bilerek kendime hızlı bir nefes alma izni verdim. Sırtım terden karıncalanıyor, damlacıklar omurgamdan aşağı kayıyor ve tüm vücudumda düşük seviyeli bir titreme devam ederken zincirler sürekli çınılıyordu.

Topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdim.

"Gelenek olduğu üzere, kaybettiklerimizi Eyriadlar ve Isdernuc arasındaki son savaşın canlandırılmasıyla anacağız." Bunu söylerken yaltaklanmamı bastırdım. Her yıl düzenlenen palyaço gösterisinin uygun bir saygı gösterisi olduğunu düşünmüyordum ama bu benim kontrolüm dışındaydı. "Moric'iniz olarak, bugün özgürlüğünüzü ve bu büyük şehrin özgürlüğünü ve refahını kutlarken, bunu size vermek için hayatlarını feda eden herkese saygılarınızı sunmanızı rica ediyorum."

Kalabalığın ön tarafından bir tezahürat başladı ve salyık hariç herkes ıslık çalıp bağırana kadar arkaya doğru dalgalandı. Çoğu söylediklerimin tek kelimesini bile duymamıştı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"İyi olacağına emin misin?" Büyük yemek salonundan çıkarken Lyri'ye endişeyle sordum; alçak sesle mırıldanan sesler ve şingırdayan cam eşyalar koridora yayılıyordu.

"Evet, iyi olacağım." Beni sabırsızca kovaladı. "Ben Moric Oril ve Atil'i eğlendiririm. Git ve Testilerini gör."

Kardeşıme minnettar bir gülümseme verdim. Acı verici derecede uzun bir gün ve sıkıcı bir akşam olmuştu; son savaşın yeniden canlandırılmasının ardından komşu derebeylikten Morik Oril ve yavruları Atil geldiğinde özenle hazırlanmış bir ziyafet verilmişti. Açıkçası ben Oril'in yanına oturmuştum, Atil onların diğer tarafında, Lyri de benim yanımdaydı. İki aşara ne kadar duygusuz ve yapmacık olsalar da konuşmanın kolayca akmasını sağlamış ve Raynir'in konuşmayı benimle Atil arasında bir birliktelikle iki derebeyliğimizi güçlendirmeye yönlendirme girişimlerini ustalıkla savuşturmuştu.

Tatlıdan sonra, Lyri benimle özel olarak konuşup konuşamayacağını sordu. Masadan kalkıp kapıya doğru ilerlediğimizde, bütün yemek boyunca kıpırdanmayı bırakmadığımı eğlenerek fısıldamış ve haklı olarak Jugs'ı görmeyi beklediğimi tahmin etmişti.

"Git," diye tısladı şimdi, bana sırtarak. "Git ve Jugs'ını öp."

Ağzım geniş bir gülümsemeye dönüşerek başımı salladım ve soylular, meclis üyeleri ve muhafızlarla dolu odayı arkamda bırakarak koridorda aceleyle ilerledim. Ama Lyri'nin beklediğini bildiğim gibi misafir odalarına gitmedim. Lyri'nin Seis'e nereye gittiğini söyleyeceğini ve böylece endişelenmeyeceğini umarak hızla kendi odama doğru yürüdüm.

En azından Moric Oril ve yavruları Atil geceyi burada geçirmeyeceklerdi. -Misafir odasında başkaları olsaydı Jugs'ın boşluktan tek başına geçmesine asla izin vermezdim. Ashara bir vespertine türüydü, bu yüzden akşam yemeğinden sonra tımarlarına dönüş yolculuğuna başlayacaklar ve gece boyunca seyahat edeceklerdi.

Odamın kapısını açan muhafızlara başımla selam verdiğimde içim heyecandan titremeye başlamıştı bile. İçeri girdikten sonra halı kaplı koridorda hızlı adımlarla ilerledim, saçlarımı düzelttim ve kollarımdaki zincirlerle uğraştım. Jugs'ın görünüşümü beğeneceğini umuyordum ama sinirlerim beni oturma odasına yönlendirdi ve yansımamı kontrol ettim.

Şöminenin üzerindeki büyük aynaya bakarak saçlarımın iyi görüldüğünden ve cildimin hâlâ temiz olduğundan emin oldum.

Nihayet yatak odamın kapısına yaklaşıp cebimdeki anahtarı kurcaladığımda, içeriden gelen belli belirsiz sesler kulaklarımı tırmaladı. Bir nefes alma, çarşaf hışırtısı, çıplak ayakların usulca yere vurması.

Kapıyı arkamdan kilitleyip antreyi geçerek yatak odama doğru yürürken sikim beklentiyle dolmaya başlamıştı bile. Jugs'ın gelişine hazırlık olarak bütün gün kapımı kilitli tuttuğum için ateş yanmıyordu, ama daha önce beni defalarca izlediği için odanın etrafındaki bütün şafak fenerlerini yakmıştı.

Yumuşak pembe ışıkları odayı tek başına aydınlatmak için fazla bir şey yapmıyordu ama Jugs'ın yatağın kenarından tamamen çıplak bir şekilde ayağa kalktığını görmem için yeterliydi. Nefesim kesildi ve ona bakarken hareketsiz kaldım. Canlı pembe, pürüzsüz, soluk teninde dans ediyor, güçlü kalçalarını, düz karnını ve güzel, yumuşak yüzünü romantik bir pusla yıkıyordu. Zaten yarı sertleşmiş olan sikini görünce boğazım kurudu. Yanakları kızarmış ve ifadesi utangaç bir şekilde yaklaşırken sallanıyordu.

"Merhaba," dedi sessizce, ben beşlik çakmak için elimi kaldıramadan parmaklarını benimkilere doladı. "Çok güzel görünüyorsun."

Kulaklarım zevkle seğirdi ama bakışlarım çıplak bedenine geri dönmeden önce ona sadece kısa bir gülümseme verebildim. "Sen de öyle," diye mırıldandım, boştaki elimi göğsüne koydum ve parmaklarımı oradaki altın rengi saçlarda gezdirdim.

Kıkırdadı, bir elini saçlarında gezdirdi ve mahcup bir şekilde omuz silkti. "Burada çıplak beklemek biraz tuhaf geldi ama beklerim demiştim. Değil mi *Moric*?" diye alaycı bir tonda ekledi ve kolunu bana dolamak için yaklaştı.

Sıcacık kalçasının ön tarafına bastırduğım sikim seğirirken keskin bir nefes verdim. Dudaklarım konuşmak için aralandı ama zihnim tamamen boşalmıştı. Bunun yerine elimi göğsünden yukarı kaydırıp ensesini kavradım ve onu bir öpücük için aşağı çektim.

Dudaklarımız hemen aralanırken Jugs ağzımın içinde yumuşak bir ses çıkardı, diller öyle bir şekilde birbirine kayıyordu ki diğer elimi çekip kollarımı boynuna doladım ve onu olabildiğince yakın tuttum. Zincirlerin hepsi birlikte çınlayarak tenimin üzerinde kayıyordu. Sertleşen siki karnıma bastırdı ve büyük, sıcak elleri sırtımdan aşağı kayarak tuniğimin eteğinin altına girdi, uzun parmakları çıplak omurgamın üzerinde dans ederken beni ürpertti.

Şehvet içimde akıp gidiyordu ama burada onunla birlikte olmak göğsümü sıcak bir doğruluk duygusuyla dolduruyordu. Her günün böyle bitmesini istiyordum; gecelerimi onunla geçirmek için bir zamanlar yalnız kaldığım odama geri dönüyordum. Onunla yemek yemek, onunla yıkanmak ve başka kimseyle paylaşmadığım tüm parçalarımı paylaşmak. Beni savunmasız hissettiren yumuşak, gizli yanlarımı. Kendimi *normal* hissettiren, omuzlarımda koca bir derebeyliğin ağırlığını taşıyan bir hükümdar gibi hissettirmeyen yanlarımı.

Jugs her şeyi anlatmak istediğim kişiydi. Endişelerimi, başarılarımı ve sıradan hikayelerimi paylaşmak istediğim kişiydi. Ama her gece sadece birkaç kısa saatimiz varken tüm bunları onun üzerine yıkmak haksızlık gibi geliyordu. Ona her parçamı vermek, her şeyimi görmesini ve bilmesini sağlamak için yanıp tutuşsam da, güvensizliklerimle ona yük olmak istemiyordum.

Bu sahip olduğumuz tek şey olabilirdi ve ben birlikte geçireceğimiz zamanı beni korku ve endişeyle dolduran şeylere odaklanarak geçirmek konusunda isteksizdim. Onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak, o anları neşe, zevk ve mutlulukla doldurmak istiyordum. Diğer her şeyi unutmak için.

Karanlık yatak odamda hararetle öpüşürken nefeslerimiz ağırlaşmış, çaresizlikle birbirimize yapışmıştık. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde Jugs titriyor, dilimi tekrar tekrar ağzına sokuyor, hava almak için bile durmak istemiyordu. Elleri omurgamdan aşağı kayarak sırtımı avuçladı ve beni çıplak bedenine doğru yaklaştırdı.

Sonunda sikim pantolonumun üzerinden kalçasına sürtündüğünde öpüşmeyi kesip ağzına **d o ğ r u** nefes verdim. Jugs bir iniltiyle geri çekilip bana baktı, ağzının bir tarafı gülümsemeye dönüşmüştü.

"Çok süslü görünüyorsun." Sesi normalden daha sert ve derindi ve sert, kızarmış aleti tuniğimin ön tarafına dayanmıştı. Parmaklarını kolumdaki zincirlerin üzerinde gezdirerek ekledi: "Bunlar çok seksi."

Sıcak parmak uçlarını ve ince zincirlerin tenimin üzerinde kayışını hissedince ürperdim. "Beğendiğine sevindim," dedim nefes nefese, hâlâ o kadar net düşünemiyordum -hiç düşünemiyordum.

"Herkes şu anda kutlama yapıyor mu?" diye sordu. Ona birkaç dakika boyunca anlamsızca baktım ve Ara'nın adına neden *şimdi* konuşmak istediğini merak ettim.

"Evet." Kendimi toparlamak için geri çekildim, saçlarımı düzeltirken parmaklarım hafifçe titriyordu. "Kutlamalarla geçen uzun bir gün oldu ve bu gece de devam edecek. İnsanlar içiyor ve çok geç saatlere kadar ayakta kalıyorlar."

Pencereye doğru belli belirsiz bir işaret yaptığımda, Jugs'ın bakışları ilgiyle canlandı.

"Pencereden dışarı bir göz atabilir miyim? Ben buradayken perdeler genellikle çekilidir ve..." Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Şehrinizi görmek isterim."

Onu hiçbir şeyden mahrum edemeyerek başımı salladım ve parmaklarımı onunkilere dolayarak onu pencereye doğru çektim, zonklayan sikimi ve kalçalarından dışarı fırlayan Jugs'ı görmezden gelmek için çok uğraştım.

Pencereye ulaştığımızda Thinir şehri karanlık gökyüzünün altında parılıyordu. Jugs'ın kulaklarımın alabildiği sesleri duyabileceğinden şüpheliydim-şarkı söyleyenler, gülenler, eğlenenler, Thinir'in pek çok vatandaşı sabah tekrar normal hayatlarına başlamadan önce son kutlama anlarını yaşıyorlardı.

Jugs kollarını arkamdan bana doladı ve çenesini omzuma yasladı, ama sonra sertleşti. "Bizi burada göremezler, değil mi? Başını belaya sokmak istemiyorum."

"Hayır, bizi göremezler." Onun cüssesine yaslandım ve bir elimi ortama dolanmış koluna koydum. Yanağına sokulmak için başımı çevirdiğimde gözlerim kapandı. Şehrimin üzerinden bakmak umurumda değildi. Sadece ona bakmak, burada yanımdayken onu içime çekmek istiyordum.

Ama Jugs çok ilgili görünüyordu, bu da Thinir'in kendi dünyasındaki şehirlerden ne kadar farklı göründüğünü merak etmeme neden oldu.

"Sana da garip geliyor mu?" Mırıltıyla sordum, sırtımın küçük kısmına batan sert uzunluğu görmezden gelmeye çalışıyordum. Ama elimde olmadan boynuna sokuldum ve yumuşak bir öpücük kondurdum.

Jugs'ın nefesi kesildi. Cevap verirken beni daha sıkı sıktı. "Şey, oldukça karanlık, ama neredeyse... bir *mehd-ee-vuhl* kasabasının nasıl göründüğünü hayal ettiğim gibi görünüyor. Ortaçağ. Eski gibi. Gerçekten eski."

"Çok gelişmiş ve müreffeh bir şehir," diye açıklamak için acele ettim. "Küçük ama..."

"Hayır, hayır, eminim öyledir." Jugs kulağımın kabuğunu öptü ve beni ürpertti. "Hoşuma gitti. Çok hoş. Sanki... sanki doğanın etrafına inşa edilmiş gibi görünüyor. İnsanların genelde yaptığı gibi, doğayı ortadan kaldırıp ona yer açmak için değil."

Başımı salladım ama Jugs'a dokunmak için yeterince beklediğime karar verdim. "Evet, toprağı çok fazla rahatsız etmemeye çalışıyoruz, bunun yerine onun gücünü kendi gücümüz gibi kullanıyoruz," diye cevap verirken hafifçe kıpırdandım ve sikini avuçlamak için geriye uzandım.

Parmaklarım onu sardığında Jugs'ın nefesi kesildi ama o konuşmadan ya da kıpırdamadan ben kibarca "Sizin dünyanızdaki şehirler nasıl?" diye sordum.

Önce cevap vermekte zorlandı, nefes alışları hızlandıkça parmakları beni daha sıkı kavradı. Aletini yavaşça, hafifçe okşarken dudaklarımda gizli bir gülümseme belirdi. Şu anda kendimi... garip bir şekilde güçlü hissediyordum, sadece Moric olduğum için hiç hissetmediğim bir şekilde.

Jugs sonunda, "Bundan daha fazla inşa edilmiş," dedi, sesi artık gergindi. Kalçaları seğirerek sikini yumruğumun içinden daha derine itti. "Ve her şey metalden yapılmış ya da-ya da..."

"Ya da...?" Alnını başımın arkasına **y a s l a y a r a k** sözünü bitirdiğinde masumca sordum.

"Um, bu-" Başparmağımla sikinin başını daire içine alıp kayganlık damlasını yaydığımda nefesi kesildi. "Onlar-bilmiyorum."

Güldüm. "Bilmiyor musun?"

"Sen bunu yaparken düşünemiyorum," diye mırıldandı, parmakları tuniğimin eteğinin altından kayarak karnımda gezindi. "Lor."

"Bakmak istediğini sanıyordum," diye fısıldadım. Bileğim garip açılış yüzünden ağrıyordu ama Jugs soluk soluğa bir inilti çıkarıp kalçalarını tekrar kavıştırdığında durmak istemiyordum. Parmak piercinglerime takılı zincirler narin bir ritimle birbirine vuruyordu.

"Bakmaktan bıktım," diye mırıldandı Jugs, parmakları pantolonumun bağcıklarını karıştırırken nefesleri ağırlaşmıştı. Aletim beklentiyle sarsıldı ve eli beni kavramak için içeri girdiğinde inledim.

"Jugs," diye nefes aldım, o beni kocaman yumruğuyla okşarken başımın omzuna düşmesine izin verdim. Meraklı gözler tepeden baksa bile kimsenin bizi göremeyeceğinden emindim. Şehrin en yüksek noktasındaydık ve odanın içi de dışı da karanlıktı.

Yine de, eğer biri bizi fark ederse, ne kadarını görebilecekti? Bu müstehcen düşünce sikimin Jugs'ın yumruğunda inip kalkmasına neden oldu.

Arkamı dönmeye başladım ama Jugs ellerini kalçalarıma doğru kaydırarak beni durdurdu.

"Hayır, bekle." Boynumu öptü. "Önce bir şey yapmak istiyorum."

Pantolonumu kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru iterken kıpırdamadan, nefes nefese bekledim, arkamda diz çöktüğünü hissettiğimde içim beklentiyle sıkıştı. Botlarımı çıkardı ve ayaklarımı pantolonumdan dikkatlice çekerek beni tuniğimin altında çıplak bıraktı.

Dudağımı ısıtırıp nefes alırken sesim titredi, "Jugs..."

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, elleri dış uyluklarımdan yukarı ve kalçalarımın üzerinden kayarak tuniğimin eteklerini yukarı kaldırdı ve arka tarafımı ortaya çıkardı. Sıcak nefesini tenimin üzerinde hissettiğimde dudağımı daha sert ısırdım.

Hayatım boyunca güzel olduğum söylenmişti; Lyri ve ben, annemizin asil yüz hatlarına sahip, zarif yakışıklı vint kraliyet ailesinin mükemmel örnekleriydik. Ama Jugs bunu söylediğinde bunu gerçekten hissettim, sanki sadece kraliyet mirasımı, tertemiz kıyafetlerimi ve mükemmel bakımlı saçlarımı değil de *beni*, Lor'u gerçekten görüyordu. Bir insan olarak güzel olduğumu düşünüyordu. Ben de onun için aynı şeyi düşünüyordum.

Sıcak dudaklarının bir öpücükle arka tarafıma bastırıldığını hissettiğimde yumuşak bir nefes aldım. Kalçalarımı sıkıca kavrayarak tekrar yaptı ve "Biraz öne eğil" diye fısıldadığını duydum.

Bacaklarım titreyerek itaat ettim, üst bedenimi yüksek pencere koltuğuna yaslardım ve ellerimi cama yerleştirdim. Zincirler birlikte dans ediyordu ve parmaklarım camda esniyordu ama sinirden değil. Ona ve belki de meraklı gözlerle o kadar açtım ki, sikim sıkışmış tuniğimin eteklerinin altından dışarı fırlamıştı ama sadece artan bir uyarılma ve üzerimde Jugs'ın elleri olduğunu onaylayan bir bilgi hissettim. Jugs beni böyle görüyordu. Savunmasız, unvanımın tuzakları yarı yarıya sıyrılmış.

Jugs'ın elleri yer değiştirdiğinde ve başparmakları beni nazikçe açtığında nefesim kesildi. Ve sonra yumuşak, kaygan sıcaklık açıkta kalan deliğimin üzerinden geçtiğinde şok olmuş bir inilti beni terk etti.

"J-Jugs," diye fısıldadım, ayaklarım duruşumu genişletmek için çoktan dışarı çıktı.

Yanıt olarak inledi, beni tekrar yaladı, dili deliğimin etrafında dönerken belirgin burnu tenimin üzerinde gezindi. Beni yumuşak bir şekilde öptüğünü hissettiğimde, bir elini ağzımın üzerine kapatmadan önce haykırdım.

Dili beni tekrar yalamadan önce titredi, nefesi tenime karşı sıcaktı ve burnu yarığıma sıkıca bastırırken inledi ve daha sıkı yaladı, parmakları yanaklarımı ısırdı.

Bacaklarım çılgınca titriyordu ama parmaklarım önümdeki cama sertçe bastırarak dik durmayı başardım. Diğer elim hâlâ ağzımı kapatarak beni terk eden inleme ve sızlanmaları bastırmaya çalışıyordu. Bu *muhteşem bir histi*. Oramın ne kadar hassas olduğunu zaten biliyordum ama ılık, ıslak bir dilin dokusunun nasıl tarifsiz bir his vereceğini bilmiyordum. Sinir uçlarım zevkle şarkı söylüyordu ve Jugs'ın sivri ucu

Dilim içime çok az battı, içimden çıkan gırtlak sesini bastırmak için avucumu ısırmak zorunda kaldım.

Hâlâ pencereye tutunarak daha da öne eğildim, avucuma **d o ğ r u** nefes nefese kaldım ve dilini daha derine soktuğunda tekrar haykırdım. Onu kendime çekmeye çalışarak etrafımda kenetlendiğimi hissedebiliyordum ve Jugs ağzını daha da yakına gömüp beni hararetle yalayıp emmeden önce bana karşı kısık sesle inledi.

Sonunda ağzımı bırakıp geriye uzandım ve saçlarını sıkıca kavradım. Bu onu tekrar inletti, dili bir şekilde daha da çılgınlaştı.

"Oh m-my-Jugs-" Kalçalarım onun açgözlü ağzına doğru sallanmaya başlamıştı, sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti ve pencere koltuğuna ve yere damlıyordu.

Inledi, başını eğerek daracık kesemi yaladı, bu da beni haykırmaya itti. Sonra ağzı bir an için kayboldu ve ıslak bir parmak ucu yumuşamış deliğimin etrafında dönmeden önce bir şey emdiğini duydum.

Boğuk bir ses beni terk etti. "Evet, evet-"

Ben daha konuşmamı bitiremeden parmağını içeri soktu ve bedenim onu içine çekerken inledi. Kör dişleri hafifçe içeri batmadan önce arka tarafımı öptüğünü hissettim. İçime ağır bir şehvet dalgası yayıldı, bir hayvan gibi homurdanmama ve ona doğru geri itilmeme neden oldu. Beni ısırmasını, her yerimi yalamasını ve beni becermesini istiyordum-

"Daha fazla," diye mırıldandığımı duydum, onun itici parmağının üzerinde hararetle geri sallanıyordum. Inledi ve dikkatlice bir saniye daha içeri soktu, başımın artan dolgunluktan geriye doğru eğilmesine neden oldu. "Evet. Jugs-"

"Tanrım, Lor." Sesi kararsızdı ve yüzünü arkama bastırdı, dudakları saygılı bir öpücük vermek için büzüldü. "Seni çok istiyorum."

"Ben de seni istiyorum," diye umutsuzca nefes aldım. Göğsümde bir şey kırıldı ve kelimeler dökülmeye başladı ve onları durdurmak için çaresizdim. "Ben de seni istiyorum, her şeyden çok. Burada olmadığın her an seni özlüyorum. Sen gittikten sonra seni hayal ediyorum. Günlerimi yanımda olmanı dileyerek, hep yanımda olmanı dileyerek geçiriyorum."

"Lor," diye mırıldandı, tenime öpücükler kondururken parmakları hâlâ içimdeydi.

Ama sözlerimin üzerinde duramayacak, kendimi ona bu şekilde açtığım için utanç duyamayacak kadar ileri gitmiştim. Homurdandım ve kendimi parmaklarının üzerinde becererek ona doğru geri ittim.

"Lütfen, Jugs," diye nefes nefese kaldım, ellerimi cama dayadım. "Lütfen."

Aceleyle ayağa kalktı, tuniğimi itmek için ellerini yanlarımdan yukarı k a y d ı r d ı . Bir eliyle kumaşı kavrarken diğer eliyle sikini deliğime doğru yönlendirdiğini hissettim. İçeri itmeye başladığında kalın kalçaları benimkilerin sırtına çarparak titredi, ben de hızla aşağıya doğru eğildim ve uzun, ürpertici bir nefes verdim.

Kısa, tünelli itişlerle içime gömülürken derin bir inilti beni terk etti, titreyen elleri beni sabit tutmak için bir kez daha belimi kavradı.

"F-fuck," diye nefes nefese kaldı. Bakışlarını vücutlarımızın birleştiği yerde hissedebiliyordum. "Çok iyi hissediyorsun."

İnleyerek, kabzasına kadar geri ittim, ama aynı hızla tekrar geri itmek için horozundan kayıyordum. "Daha hızlı," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, Jugs."

"Seni incitmek istemiyorum." Sözlerine rağmen içime girmeye başladı, her seferinde kalçalarını arka tarafıma doğru bastıran uzun, derin itişler.

Onun bu kadar derinde olduğunu hissettiğimde içimden gırtlaktan gelen bir inilti çıktı, siki içimdeki noktanın üzerinde kayıyordu ve bu da dışa atılmamın hemen çözülüp dışarı fırlama tehdidi yaratmasına neden oldu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, kalçalarım da onunki gibi hararetle çalışıyor, her hamlesine karşılık veriyordu. Kalçalarının kıcıma çılgınca çarpması odayı doldurdu ve ellerimin altındaki cam, yükselen vücut ısımdan buğulanmaya başladı. Tunığimin altında terliyordum ama onu çıkarmak için durmaya niyetim yoktu. Kollarımdaki zincirlerin sesleri hareketlerimize eşlik ediyor, takırdıyor ve çınılıyordu.

"Siktir." Jugs'ın kolları aniden ortama dolandı ve kendini sırtıma yapıştırırken sıkıca kenetlendi. Kalçaları gittikçe daha hızlı hareket ediyor, beni her nefes alışımında inlemekten başka bir şey yapamaz hale getiriyordu.

Şimdi biri penceremden baksa ve bizi görmeyi başarsa, ne yaptığımız konusunda hiçbir şüphe kalmayacaktı. Jugs yüzünü boynuma gömdü, tenime doğru inledi. Sikim her itişte çılgınca sarsılıyor, sıvıyı pencere koltuğuna akıtıyordu. Kendimi durduramıyordum, uzandım ve elimi daha geriye kaydırıp içimde tünel kazdığını **h i s s e t m e d e n** önce dar kesemi avuçladım. Zevkin sarsıntısı o kadar yoğundu ki dizlerimin bağı çözülmek üzereydi.

Çoktan parmak uçlarıma çıkmıştım, onu olabildiğince derine sokmak için zorlanıyordum. Ama sikimi yumruklayıp hızlı hızlı vurmaya başladığımda, Jugs kısık sesle inledi ve

kalçalarını yavaşlattı. İtiraz edemedi çekildi ve beni nazikçe döndürerek yüzünü ona çevirdi. Zor nefes alarak ona bakarken bakışlarımın vahşi ve sersemlemiş olduğunu biliyordum.

"Seni görmek istiyorum," diye mırıldandı, beni öpmek için eğilirken yanağımı avuçladı. Ağzının içinde inledim, çoktan yüksek pencere koltuğuna tırmanmış ve bacaklarımı beline dolamıştım.

Sırtımı cama dayadım ve koltuğun kenarlarını kavrayarak sikini tekrar içeri sokup kabzasına kadar batırmasını izledim. Çılgılık atarak kollarını kavradım, beni yerinde tutarken parmakları kalçalarımı ısıırıyordu.

Onu olabildiğince derine sokmak istiyordum. Bacaklarımı belinden çözdüm, ayaklarımı omuzlarının ön tarafına diktim, dizlerim neredeyse kulaklarımı çerçeveliyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jugs, içimde ilerleyen sikine bakarak, beni sabit tutmak için ellerini kalçalarımın arkasına götürdü.

"Durma," diye nefes nefese kaldım, sikimi tekrar avuçlamak için uzandığımda tüm vücudum pencere kenarındaki koltukta sarsılıyordu. Diğer elimle tuniğimi yolumdan çekerek, o kadar hızlı okşadım ki, mutluluğun acelesi neredeyse acı vericiydi, üzerime kuvvetle çöküyordu.

"Jugs-" diye nefes nefese kaldım, ayaklarım omuzlarına doğru huzursuzca kayıyordu. "Jugs, Jugs-"

Aleti içimdeki noktaya çarparak her şeyin kenetlenmesine neden oldu. Deliğim onun etrafında kasıldı, sikim yumruğumun içinde acı verici bir şekilde sertleşti ve o kadar hızlı dışarı fırladı ki beni şok etti, orgazm beni parçaladığında ve tüm vücudum titremeye başladığında çılgılık atmama neden oldu.

Parmaklarım dışa doğru çıkıntımı uzunluğuma sabitlemek için beceriksizce hareket ediyordu, okşamaya devam ettim, aşırı duyarlılıktan seğirene kadar mümkün olduğunca uzun süre çektim. Jugs adımı haykırıyor, kalçaları içime çarpıyordu, ta ki aceleyle sertleşip haykırana, boynu bükülene, arkasındaki yumuşak pembe ışık altın rengi saçlarının üzerinden kayana kadar.

Doymuş bir şaşkınlıkla ona baktım, titreyen yumruğumla hassas sikimi kavrarken zor nefes alıyordum. Salgım tuniğimin ön tarafına yayılmıştı, siyah kumaşa karşı beyaz çizgiler vardı. Jugs'ın salıverilmesinin sıcaklığının sikinin etrafından sızdığını hissedebiliyordum, başım pencereye yaslanırken mutlak bir memnuniyet içinde inlememe neden oldu.

"Vay anasını," diye nefes aldı Jugs, sesi sertti. Dikkatlice çekildi ve hemen eğilip beni öptü, kollarını sırtıma doladı ve beni dikleştirdi. "Sen iyi misin?"

"Harikayım," diye mırıldandım, yüzümü boynuna gömdüm. Kalbinin benimkine çarptığını hissedebiliyordum, teni buruşuk tuniğime karşı sıcak ve nemliydi. Pencere kenarındaki koltuğa sızdığımı hissettiğimde kulaklarım utançla seğirdi ama ayağa kalkmadan Jugs beni kollarının arasına aldı ve doğruldu.

Bir adım bile atamadan sallanıp yana doğru sertçe tökezledi ve neredeyse beni düşürüyordu. Panikle midem bulandı, ayaklarım yere çarparak hızla kendimi kurtardım. "Jugs?"

Gözlerini kırıştıtarak bir elini alına götürdü, diğer eliyle de duvara yaslandı. "Kahretsin, özür dilerim. Sadece gerçekten *dihzee* oldu."

"*Dihzee*?" Endişeyle tekrarlardım, onu sabit tutmaya yardımcı olmak için yanlarından tuttum.

"Başım dönüyor. Başım dönüyor." Kıkırdadı. "Muhtemelen çok sert boşaldığı içindir." Ama ona baktığımda, yüzündeki parıltının eforun verdiği kızarıklıktan daha sert görüldüğünü düşündüm. Ve solgundu, sanki bütün kan aniden akmış gibiydi. ondan süzüldü.

"Otur," dedim aceleyle ve onu yatağa doğru yönlendirdim. Tekrar tökezleyip hafifçe sallanmaya başladığında sinirlerim gerildi. "Sana biraz su getireyim."

"Tamam." Yatağın kenarına tünedi ve yüzünü ovalayarak nefes verdi. Ellerinde ince bir titreme fark ettiğimde kaşlarım seğirdi. Ben daha yorum yapamadan bana gülümsedi ve yanağımı okşamak için uzandı. "Ben iyiyim Lor. Ciddiyim."

Ona inandığımdan emin değildim, bu yüzden aceleyle pencereye dönüp pantolonumu aldım ve bacaklarımdan yukarı çektim. Yalınayak ön odaya geçip kapının kilidini açtım, sonra da Jugs'a tercih ettiği yavralı sudan bir bardak doldurmak için yemek odasına koştum - daha önce *nane* tadında olduğunu söylemişti.

Yatak odasına döndüğümde daha iyi görünüyordu. Yüzündeki pembelik biraz geri gelmişti ve bardağı benden alırken eli sabitti.

"Teşekkürler."

Yutkunurken yanına yan oturdum ve elimi çıplak sırtında gezdirdim. Eğilip omzunu öptüm ve "İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Tamamen iyiyim. Sadece hafif bir *vuhr-ty-goh* vakası."

Tam ondan bu kelimeyi tekrarlamasını isteyecektim ki sırtındaki bir şey beni duraksattı. Elimi kaldırarak kürek kemiğindeki küçük beyaz benek kümesinin üzerinde hafifçe gezindim. Kabarık değillerdi, sadece düz beyaz lekelerdi. Daha önce de var mıydı?

Ben daha soramadan Jugs eğilip bardağı bıraktı, sonra yüzüme dönüp beni kollarının arasına aldı.

"Çok daha iyi." Bir elini kaldırıp yanağımı okşamadan önce bana sırttı ve başparmağını gözümün altında nazikçe yumuşattı. "Kıyafetini ne kadar sevsem de, şimdi çıkarmak ister misin?"

İyi olduğundan emin olmak için birkaç dakika daha ona baktıktan sonra başımı salladım ve soyunmak için ayağa kalktım. "Banyo yapalım mı?"

"Kesinlikle evet. Süslü küvetine bayıldım. Kocaman." Ayağa fırladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben gidip çalıştırmaya başlayayım."

Onu su odasına doğru yürürken izledim, adımları kararlı ve kendinden emindi. Soyundukça göğsümdeki endişe düğümü gevşedi ve çıplak olarak su odasına adım atıp Jugs'ın küvetin kenarına tünemiş beni beklediğini gördüğümde, saf mutluluk tedirginliğin son kırıntısını da kovmuş ve yerini sıcaklığa bırakmıştı.

Ona sırtarak karşılık verdim ve beni yanına çağırdığında yanına gittim. Dizlerinin üzerine çöküp rahatlamış sikimi ağzına aldığı anda, hızla seğirmeye ve dolmaya başladığında, onunla birlikte olmanın verdiği mutlak keyif dışında her şeyi unuttum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Sürahiler

Kasabadaki doktor muayenehanesinden içeri girdiğimden daha da endişeli bir şekilde ayrıldım.

Birkaç haftadır garip semptomlar yaşıyordum. Boğazım spazm geçiriyor, tekrar tekrar yutkunmak zorunda kalıyordum. Ellerim çılgınca titremeye başılyordu. Ve d  n sabah, duştan sonra banyodan çıkarken Anton sırtımdaki garip kızarıklık hakkında yorum yapmıştı.

Aynada sırtıma baktım, kürek kemiklerimin üzerinde yayılan beyaz beneklere baktım. Sonra yerel doktordan bir randevu aldım.

Pek ilgili görünmüyordu, bana bir şeye karşı alerjik bir reaksiyon gibi g  r  nd  Ğ  n   söyledi. Bu mantıklı olabilir mi? Belki de boşluğa giderken ormanda bir şeye s  rt  nm  şt  m. Belki de Lor'un dünyasından yediğim bir şeye kötü tepki veriyordum. Ama orada pek yemek yemezdim,          Lor benim dünyamdan bir şeyler denemeyi severdi, bu yüzden genellikle yatakta uzanırken yanımda getirdiğim atıştırmalıkları yerdik.

Doktor bana biraz steroid krem yazdı, antihistaminik almayı denememi söyledi ve bir hafta içinde geçmezse kan testi yaptırmamı söyledi. Ayrılmak için kalkarken, boğazım tuhaşlaştığında nefes almakta zorlanmaya başlarsam 911'i aramam gerektiğini boş yere ekledi. Hepsi bu kadardı.

Eczaneden re etemi doldurduktan ve antihistaminiklerimi aldıktan sonra eve doğru yola  ıktım. Bugün  alışmıyordum ve boğazımın yeniden kasılmaya başladığını hissedebiliyordum, bu da kalbimin korkuyla çarpmasına neden oluyordu. Neyim vardı benim?

Krem ve antihistaminikler temizleyecektir. Bu sadece bir şeye tepki.

Sessiz daireye girdiğimde nefesimi sakinleştirmeye çalıştım, spazm geçiren boğazımın etrafındaki antihistamini yutmama yardımcı olması için hemen bir bardağa su doldurdum. Sonra yatak odasına geçtim, gömleğimi çıkardım ve sırtımdaki garip soluk döküntünün üzerine steroid krem sürmeye çalıştım.

Kızarıklıklar hiç soluk olur muydu? Her zaman kırmızı ve kabarık olduklarını sanırdım. Bu lekeler düzdü ama tamamen beyazdı. Sanki cildimdeki tüm pigmentler gitmişti.

Sa   izgim terden boncuk boncuk olmuştu ve her yerim sıcaktı, bu yüzden yatağa tırmandım ve yan tarafıma kıvrıldım, böylece her tarafıma krem bulaşmayacaktı.

çarşafılar.

Lor'a bana neler olduğunu anlatmamıştım, onu endişelendirmek istemiyordum. Ama belki de söylemeliydim. Belki de onun dünyasından gelen garip ama tamamen yaygın bir böcekti ve bana bir iki gün içinde iyi olacağımı söyleyecekti.

Ancak aradan birkaç hafta geçmişti ve daha da kötüye gittiğinden oldukça emindim.

Bir süre uyumayı başardım ve uyandığımda üzerimde sadece şort olmasına rağmen terliyordum. Dik durmaya çalışırken saçlarımı geriye ittiğimde ellerimin kontrolsüzce titrediğini fark ettim.

Dudağımı ısırarak yataktan kalktım ve telefonu açmak için oturma odasına gittim. Tanıdık numarayı çevirirken karnım sinirden çalkalanıyordu. Taşındığımdan beri ailemle konuşmamıştım. Jenny'yi arayıp yeni numaramı bırakmıştım ama onlar beni hiç aramamıştı. Ben de onları aramamıştım.

Babam telefonu açtığında şok olmuştum, sesini duyunca boğazım düğümlendi. "Alo?"

"Merhaba baba," diye mırıldandım. "Nasılsın?"

Bir duraklama oldu. "Biz iyiyiz, Michael."

"Güzel. Bu iyi." Hâlâ üzerimden akan tere rağmen orada dikilirken titriyordum, ellerim telefona yapışmıştı. "Sanırım hasta olabilirim."

"Nasıl hasta?" dedi sertçe.

"Bilmiyorum." Sesim titriyordu. "Garip bir kızarıklığım var ve boğazım deliriyor ve ellerim-"

"Michael." Sert sesi sözümü kesti. "Bir şey mi aldın? Söyle bana. Bana gerçeği söyle."

"Ben hiçbir şey almadım." Sesimi sakın ve ölçülü tutmaya çalıştım ama yine de dengesiz çıkıyordu. "Yemin ederim baba. Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Doktora gittin mi?"

"Evet." Sesimdeki yalpalamayı gizlemeye çalışarak burnumu çektim. "Bana steroid krem yazdı ama bunun yardımcı olacağını sanmıyorum. Sanırım... Sanırım bazı kan testleri falan yaptırmam gerekebilir ama..."

"O zaman kan tahlili yaptırın."

Telefonu kulağıma sımsıkı tutarak irkildim. "Baba, hastane masraflarını karşılayamam."

Uzun bir süre sessizlik oldu. Sonra, "Yani bu parayla ilgili."

"Hayır, mesele para değil," dedim ağlamaklı bir sesle. "Ben sadece neler olduğunu bilmiyorum ve-"

"Kendi yolunu çizmek istedin, Michael." Babamın sesi düzdü. "Eğer şirkete katılmış olsaydın sağlık hizmetlerin olurdu. Bunun yerine taşınmaya ve lanet olası bir dondurmacıda işe girmeye karar verdin."

"Biliyorum, ama..." Ben durduramadan boğazımdan zayıf bir hıçkırık koptu.

"Kendini topla," diye tısladı babam. "Ne istiyorsun, Michael? Bağımsız olmak ve bir erkek gibi mi davranılmak istiyorsun, yoksa benim sana bir çocuk gibi mi davranıyor?"

O anda bana bir çocukmuşum gibi davranmasını istedim. Onun çocuğu. Bana bakacağını, her şeyi daha iyi yapacağını söylemesini istedim. Ama o hiç böyle bir baba olmamıştı. Şimdi de başlamayacaktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Öyle bir niyetim yoktu, sadece seninle konuşmak istiyordum."

İç çektiğini duydum. "Steroid kremi dene. Doktor reçete ettiyse, işe yarayacağını düşündüğü şey budur. Aşırı tepki vermeye gerek yok."

Gözlerimi ovuşturarak ıslak ıslak burnumu çektim. "Tamam."

"Hiçbir şey değişmediyse bir hafta içinde beni ara. Ne yapabileceğime bakarım," diye mırıldandı.

"Tamam. Teşekkür ederim." Çenem titredi. "Um-"

"İşe geri dönmem gerekiyor."

"Oh." Burnumu sildim. "Tamam. Um-" "Yakında konuşuruz, Michael." Telefonu kapattı.

Telefonu yavaşça indirdim ve yere bıraktım. Ellerim artık titremiyordu ve konuşma sırasında bir noktada boğazımın kasılması durmuştu. Daha da kafa karıştırıcı olan buydu. Gelip gidiyordu. Hiçbir şey olmadan saatler geçirebiliyordum, sonra bir saat boyunca hiç durmuyordu.

Elim otomatik olarak kulak mememe gitti, parmaklarım Lor'un halkasıyla oynuyordu. Gözlerim yine yaşlarla doldu. Lor'la birlikte olmak istiyordum. Onunla yatağa kıvrılmak, kokusunu içime çekmek ve beni seven biriyle birlikte olmak istiyordum. Bunu söylememiştik ve belki de henüz çok erkendi ama... beni sevdiğini hissediyordum.

Onu sevmiştim.

Yatak odama dönerek, giyinip anahtarlarımı ve sırt çantamı alırken o korkunç telefon konuşmasını aklımdan çıkarmaya çalıştım. Sonra evden çıktım ve artık burada olmak istemediğim için arabama bindim. Burada olmanın bir anlamı yoktu.

Lor burada değıldi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lor

"Nasıl hissediyorsun Lor?" Seis odanın kapısına vardığımızda bana sırtarak sessizce sordu.

Ben de sırttım, bacaklarım hala güçsüzdü ve adrenalinden titriyordu ama göğsüm gururla doluydu. Salyık nüfusuna uygulanan vergilerde köklü değişiklikler yapılmasını emrettiğim bir konsey toplantısından yeni çıkmıştım, vergileri düşürerek şehirdeki diğer vatandaşlarla eşit hale getirmiştım. Bölgelerine yapılan ithalata getirilen kısıtlamaların kaldırılmasını emretmiş ve mallarını satmaları için şehrin ana kısmında pazar ve dükkan alanı kiralama veya satın alma hakkı verilmesini talep etmiştim.

"Oldukça ürkütücü ama iyi," dedim Seis'e, bu kez talep listemle birlikte getirdiğim kendi defterimi kurcalarken. "Raynir oracıkta ölecekmiş gibi görünüyordu."

Seis kıkırdadı ve kapıyı benim için açtı. "Açtı. Ama yapabileceği bir şey yok. Morik'in sözü kanundur."

Kendimden utandığım için zevkten kızarmıştım ama sonunda statümü ve unvanımı kullanarak derebeyliğimde gerçek bir değişim yaratmak iyi hissettirmişti. Raynir, hyll'in kasasına giren paranın azalmasıyla kasanın tükeneceğinden bahsederek öfkeyle homurdanmıştı ama ben zaten hazinedarı kontrol etmek için ziyaret etmiştim ve bu paranın müstehcen olduğunu biliyordum. Paranın bitmesi çok ama çok uzun zaman alacaktı.

Ve azalmaya başlasalar bile yapabileceğim şeyler vardı. Mabs'ın hatırı için her Morik Valor'u için yeni kıyafetlere ihtiyacım yoktu. Yemeklerimde en iyi şaraba ve en pahalı malzemelere ihtiyacım yoktu. İnsanlar şehrimde sefalet içinde yaşarken ben lüks içinde oturmayı reddediyordum. Artık öyle değil. Çok uzun süre buna izin verdim, yeterince dikkat etmedim, Raynir'e dolaylı olarak inandım ve her şeyi kontrol etmesine izin verdim çünkü korkmuş, cahil ve konumum için niteliksiz hissettim.

Jugs'a söylemek için sabırsızlanıyordum. Benimle çok gurur duyacaktı. Ona konsey ve salyık nüfusu ile ilgili tüm mücadeleleri anlatmıştım ve o da bunların çoğunu anlamadığını söylese de, içgüdülerimi takip etmem ve konuyla ilgilenmem için beni cesaretlendirmişti.

Koridordan yatak odama doğru yürürken Seis'e sırttım. "Öğleden sonrası kendine ayır, Seis. Ben burada kalacağım ve daha sonra Jugs'ı görmeye hazırlanacağım."

Dişli ağzı bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve başını eğmeden önce bana yan gözle baktı. "Teşekkür ederim, Moric."

"Lo-" Düzeltmeye başladım, ancak yatak odamdan gelen bir ses duyunca kendimi durdurdum.

Seis'in duyamayacağı kadar sessizdi, kulakları benimkiler kadar iyi değildi ama kocaman gözlerle ona baktığımda kaşlarını çatı ve k a s k a t ı kesildi. "Sorun nedir?"

"Sanırım yatak odamda biri var," diye fısıldadım.

Jugs olabilir mi? Ama hiç bu kadar erken gelmezdi. Sadece öğleden sonraydı. Genelde bu saatlerde işi olurdu.

Seis'in yüzü gerildi, gözleri kapalı kapıya kaydı. "Burada bekle."

Baltasını çıkardı ve sessizce kapı kolunu çevirerek öne doğru adım attı. Sonra kaşlarını çatarak bana döndü. "Kapı kilitli."

Anahtarı bulmak için cebimi karıştırırken içimi bir rahatlama kapladı. O zaman Jugs olmalıydı. Odamın anahtarı başka kimsede yoktu.

"Jugs olmalı," diye fısıldadım, öne çıkıp kapının kilidini açtım. Seis yine kaşlarını çatı ve beni nazikçe geri itti. "Nasıl Jugs olabilir?"

Kızardım. "Şey, biz-"

İçeriden bir ses daha geldi. Seis üç parmağını ağzına götürdü ve başını salladı, sonra sessizce ön odaya doğru ilerledi. Arkasından içeri girdim ve endişeyle bekledim, yatak odasının kapı kolunu yavaşça çevirip bir aralık açmasını izledim.

Geniş omuzları gevşedi. "Jugs."

Ağzımı kocaman bir sırıtış kaplarken hızla ileri atıldım ve yanından geçip gittim. Erken gelmişti! Onunla daha fazla zaman geçirebilecektim.

Onu gördüğüm anda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Yatağın kenarında oturmuş, çarşafı tutuyordu, başı kayıtsızca sarkıyordu ve yüzü korkunç derecede solgundu.

Bana zayıf bir gülümseme verdi ve "Merhaba" diye mırıldandı.

"Jugs." Öne doğru sendeledim ve önünde dizlerimin üzerine çökerek ellerimi çıplak kalçalarına koydum. Titriyorlardı ve boğazının neredeyse sürekli kasıldığını görebiliyordum.

"Sana söylemeden erken geldiğim için özür dilerim. Ben sadece-um..." Ellerini kollarımın üzerinde yumuşatırken titredi ve çenesi sallanıp sesi kalınlaştığında kalbim tekledi. "Sanırım bende bir sorun var."

Nefesim kesildi, parmaklarım onun kalçalarına saplandı. "Neyin var? Anlat bana."

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı, sesi daha fazla boğaz spazmı arasında titriyordu. Mavi gözleri yaşlarla dolarken cam gibi oldu. "*Dohk-tehrr*"e gittim ve sadece alerjik bir reaksiyon olduğunu söylediler ama ben öyle olduğunu sanmıyorum."

Kelimeyi tekrar etmesini isteyemeyecek kadar endişeden çılgına dönmüştüm. Bunun bir sağlık görevlisinin insan versiyonu olduğunu düşündüm. Başımı çevirip korkuyla kapının yanında duran Seis'e baktım. "Lilimar'ı getir, Seis."

"Hasta mı?"

Seis'in Jugs'ı benim gibi anlayamadığını unutmuştum; nami otunu yememişti ve onunla konuşmamıştı.

"Evet, bir sorun var. Git, Seis. Lütfen." Seis'in odadan çıktığını duyduğumda Jug'un titreyen ellerinden birini tuttum ve her yerine öpücükler kondurdum. "Lilimar sana bakacak. O bizim sağlık görevlimiz. Sana yardım edecek, Jugs."

"Beni görmesi güvenli mi?" diye sordu elimi zayıfça tutarak. "Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Bu umurumda değil," diye boğuldum, ağzımı elinin a r k a s ı n a bastırarak. Sesimi kendimden emin çıkarmaya çalıştım ama yine de titreyerek, "O yardım edecek. O tüm derebeylikteki en iyi sağlıkçıdır."

Başını salladı ama bir damla gözyaşı dökülüp yanağından aşağı yuvarlanmadan önce çenesi tekrar titredi. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Sadece korktum ve"- burnunu çekti-"seni görmek istedim."

"Jugs." Başımı eğip kalçasını öptüm ve kokusunu içime çektim. Sonra uzanıp beyaz botlarını nazikçe çıkardım. "Hadi seni rahat ettirelim. Seis birazdan Lilimar'la birlikte dönecek. Sana yardım edecek."

Çarşafların altına girmesine yardım ettim ve onu elimden geldiğince çok yastıkla yatak başlığına yasladım. Boğazı hâlâ kontrol edemiyormuş gibi kasılıyordu ama bana zayıf bir gülümseme verdi.

"Eminim sadece bir böcek ya da onun gibi bir şeydir."

"Böcek mi?" Telaşla tekrarladım. "Isırık ya da sokma mı demek istiyorsun?"

"Hayır, mide mikrobi gibi. Kendini bok gibi hissettiren ama sonra geçen kısa bir hastalık." Elimi sıktı. "Muhtemelen bir ya da iki gün içinde iyi olurum."

Bir parça rahatlama midemdeki çalkantılı endişeyi kovdu, ama Seis Lilimar'la dönene kadar onu bırakmak istemeyerek Jugs'ın elini daha sıkı tuttum.

Birkaç dakika sonra kapının gıcırdayarak açıldığını ve Seis'in derin sesini duydum. "Moric."

Jugs'ın elini bir kez daha öptükten sonra ayağa kalktım ve oraya doğru ilerledim.

"Onu doğrudan içeri alıp almayacağımı bilemedim," diye mırıldandı Seis, bakışları başımın üzerinden Jugs'a kaydı. "Ya da önce sen açıklamak isteseydin."

Korku midemin kasılmasına neden oldu. Başımı salladım, Seis'i ön odadan geçip koridora kadar takip ettim. Lilimar deri tıbbi çantasıyla bekliyordu, yüzü endişeyle gerilmişti. Beni görünce biraz gevşedi.

"İyi misin Moric?" diye sordu, bakışları hızla bedenimin üzerinde geziniyordu.

Jugs yan odada hastayken bu konuyu uzatmak istemedim ve "Bir şeyi kendine saklayabileceğine güvenebilir miyim Lilimar?" diye sordum.

"Tabii ki." Kaşlarını çatı. "Bana söylediğin hiçbir şeyin tekrarlanmadığını biliyorsun."

Bakışlarım Seis'e kaydı. "Evet. Buraya beni görmeye gelmediniz. Buraya misafirimi görmeye geldiniz ve o... buralı değil."

"Anlıyorum," dedi yavaşça, aramıza bakarak.

"Daha önce gördüğünüz hiçbir şeye benzemiyor." Ona sertçe baktım. "Ve onun burada olduğunu başka kimsenin öğrenmemesi çok önemli."

Bakışlarında bir parça endişe vardı ama yine de başını salladı. "Elbette Moric." Lilimar'a güveniyordum ama yine de başka seçeneğim yoktu. Jugs'ı görmesi gerekiyordu.

"Onu anlayamayacaksın," dedim ona antreye girerken. "Onun için tercüme edeceğim. O seni anlayabilir."

"Pekâlâ." Sesi temkinli geliyordu.

"Ben gidip namı otunu getirebilirim," dedi Seis sessizce. "Böylece hem Lilimar hem de ben Jugs'ı anlayabiliriz."

"Evet." Sinirden içim içime sığmıyordu ama kendimi zorlayarak, "Sana daha hızlı bir yol göstereceğim, Seis," dedim.

"Daha hızlı bir yol mu?" diye yavaşça tekrarladı yatak odasına adım attığımızda.

Jugs, olduğu yerde donup kalmış ve aval aval kendisine bakan Lilimar'a endişeyle gülümsedi. Ama hemen kendini toparlayarak yatağa doğru yürüdü ve çantasını yere bıraktı.

"Merhaba, Jugs," dedi hoş bir şekilde. "Ben Lilimar, Lor'un sağlık görevlisiyim. Lor seni kontrol etmemi istiyor. Sorun olur mu?"

"H-hi." Bakışları bana doğru kaydı. "Evet, böyle iyi. Teşekkür ederim."

Kaşlarını çatarak bana baktı, ben de Seis'i soyunma odasına götürmeden önce hızlıca tercüme ettim.

"Gizli bir tünel var," dedim ona, gardırobun kapısını açarak. "Boşluğu bu şekilde ziyaret ediyorum. Doğrudan odanın yakınındaki bir misafir odasına çıkıyor."

Gardırobun arkasını iterek açtığımda Seis gözlerini koridora dikti. Sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Lor, bunun burada olduğunu bana söylemeliydin. Bu çok tehlikeli. Biri içeri girebilir-"

"Bu taraftaki tünelden kimse içeri giremez." Yüzüm kızardı ve Mabs'ın kapıyı açık bırakan işaretime başımı salladım. "Yine de Jugs için açık bırakıyorum."

"Lor," diye homurdandı, bir elini yelesinin üzerinde gezdirirken. "Demek bu yüzden misafir odasının anahtarını aldın."

"Beni sonra azarlarsın," diye atıldım ve cebimden misafir odasının anahtarını **ç ı k a r ı p** ona uzattım. "Lütfen git ve nami'yi getir, Seis. Lilimar'ın ona ihtiyacı olacak."

Gürültülü bir nefes verdi ve başını eğerek tünele girdi. "Bunu daha sonra tartışacağız, Moric."

Kapıyı onun için açık tutacak simgenin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra aceleyle yatak odasına geri döndüm. Lilimar, Jugs'ın sırtını incelemekten vazgeçip doğrulurken bana baktı.

"Sanırım baş sallama ve kafa sallama aynı anlama geliyor?" diye sordu. Başımı salladım ve endişeyle yastıklara yaslanmış, kızarmış görünen Jugs'a baktım.

"Boğazının sürekli kasıldığını ve ellerinin titremesinin durmadığını söylüyor. Ya da en azından fark ettikten sonra sorduğımda başını salladı."

"Başka bir şey var mı, Jugs?" Yanına oturup elini tutabilmek için hızla yatağa doğru yürüdüm.

"Kendimi baygın gibi hissediyorum." Sesi biraz titriyordu. "Ve sıcak. Sırtımda da ş tuhaf beyaz lekeler var."

Lilimar'ın çevirisini henüz bitirmiştım ki "Lor?" diye duydum.

Lyri'nin öfkeli sesi odaya dalmadan bir saniye önce koridorda çınladı. Etrafına çılgınca baktı ve Jugs'ı yatağımda görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Sonra bakışları bana odaklandı.

"İyi misin?" diye sordu. "Gryf az önce Seis ve Lilimar'ı senin odana koşarken gördüğünü söyledi."

"Ben iyiyim." abucak ayağa kalktım. "Jugs kendini kötü hissediyor. Lilimar'dan onu kontrol etmesini istedim."

Lyri'nin omuzları hafifçe gevşedi ve Jugs'a kaşlarını çatarak bir adım daha yaklaştı. "Pekâlâ, eski dostum? Neyin var?"

"Eminim bir şey yoktur." Lyri, Lilimar ve ben yatakta ona bakarken Jugs biraz gergin görünüyordu.

"Eh, emin ellerdesin." Lyri yatağa doğru yürüdü ve ucuna oturdu, Jugs'ın baldırına çarşafın üzerinden şaplak atmak için uzandı. Sesi neşeliydi ama bana döndüğünde bakışlarındaki endişeyi gördüm. "Belki de dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmışsındır?"

Jugs bir kahkaha attı ama sesi normalden daha hırıltılıydı. Kalbim korkudan spazm geçirdi.

"Hayır, dün gece hiç içmedim," dedi ve bana küçük, gizli bir gülümseme attı. Dün gece burada benimleydi.

Lyri onunla bir gece önce ne kadar sarhoş olduğu hakkında konuşmaya *başladığında* Lilimar omzuma dokundu ve başını kapıya doğru eğdi.

Boğazımı temizledim. "Sana biraz su getireyim, Jugs."

Bana gülümseyerek başını salladı, sonra ben Lilimar'ı ön odadan geçip koridora doğru takip ederken Lyri'yi dinlemeye devam etti, bacaklarım titriyordu. Durduğumuzda ve yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndüğünde kalbim hızlı ve hastalıklı bir şekilde atmaya başladı.

"Özür dilerim, Lor." Yutkundu. "Bu... annenle her şey böyle başladı."

Kelimeleri anlamaya çalışırken hızla gözlerimi kırptım. Hayır, bu... bu mümkün değildi. Jugs buralı değildi. Annemi alan aynı bilinmeyen hastalığa nasıl yakalanmış olabilirdi?

Kuru dudaklarımı yalayarak başımı salladım. "Hayır, o-"

"Korkarım öyle." Lilimar'ın kaşları çatıldı. "Semptomlardan şikâyet ederek bana ilk geldiği zamandan tanıyorum. Boğaz kaslarında spazm. Ellerde titreme. Onda soluk benekler şeklinde bir döküntü ortaya çıktı ve Jugs'ın sırtında da benzer bir şey var."

Ağzım titredi. Onları ben de fark etmiştim; kürek kemikleri boyunca püsküren küçük beyaz lekeler, sanki tüm rengi ondan süzülüyormuş gibiydi.

"Bu-" Boğazım sarsılarak titredi. "Ya sadece bir şeye karşı alerjik bir reaksiyon ise? Ya-"

"Son zamanlarda farklı bir şey yedi ya da içti mi? Yeni bir şey var mı?"

Bunu itiraf etmek istemediğimden -sanki bu zayıf umuda biraz daha tutunmamı sağlayacakmış gibi- başımı salladım. Ben mücadele ediyordum tutunmak için benim

Ellerim tekrar tekrar yumruk olurken tüm vücudum titriyordu.

Sessiz kaldığımda Lilimar, "Çok üzgünüm Lor," dedi. Uzanıp koluma dokundu, irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Annenden sonra araştırmayı hiç bırakmadım... Cevapları aramaya devam ettim. Jugs'ın durumunu anlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kontrolümün son zayıf halkası da koptu.

"Lütfen." Sesim kesildi. Öne çıktım ve bileklerini kavradım. "Lütfen. Neye ihtiyacın olursa olsun, ne kadar paraya mal olursa olsun her şeyi yaparım. Sadece lütfen Lilimar. Lütfen."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım Lor." Kollarını nazikçe pençelerimden kurtardı, sonra titreyen ellerimi kendi ellerinin arasına aldı ve kasvetli bir ifadeyle beni izledi. "Nedir o?"

Kalbim çok hızlı atıyordu. Sözlerine zar zor odaklanabiliyordum, kanım kulaklarımdan akıyor, giysilerimin altında soğuk terler akıyordu. S e r s e m l e m i ş gözlerim tekrar yüzüne odaklanmadan önce sorusunu tekrarlamak ve ellerimi sıkmak zorunda kaldı.

"O buralı değil."

Başka bir şey daha söyledi ama kulaklarımdaki çılgınca çarpıntıdan artık onu duyamıyordum. Daha şiddetli bir şekilde titremeye başladım, hava almak için mücadele ediyordum.

"Lor." Güçlü bir el göğsümün üzerine yerleşirken Lilimar'ın yatıştırıcı sesi kafamın içindeki gürültüyü kesti. "Nefes al. Nefes al."

"Onu ben mi hasta ettim?" Korkuyla titreyerek mırıldandığımı duydum. "Annemi alan şeyin taşıyıcısı mıyım? Ona ben mi *verdim*?"

"Hayır," dedi hemen, sesi kararlıydı. "Her sağlık kontrolünde kanını test ediyorum, hatırladın mı? Onun kanına bir şey bulaşmıştı. Seninkinde hiçbir şey yoktu. Bu bir aile hastalığı değil, Lor."

"O zaman nedir?" Sesim titriyordu. "Ne oldu? Onu ne hasta etti? Onu hasta eden ne?"

"Sana söz veriyorum, öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Lilimar bu bilinmeyen hastalığın ne olduğunu bulmayı başarsa bile, yine de bir tedavi bulması gerekiyordu. Peki ya tedavi Jugs üzerinde işe yaramazsa? O bir insandı. Vint değildi.

Mutlak umutsuzluk beni boğmakla tehdit ediyordu. Kapıdan Jugs'ın tatlı kahkahasını -şimdi daha zayıf ve ipliksi- duyunca onu geri ittim. Yapamadım

tamamen parçalandı. Bu Jugs'a haksızlıktı. Hasta olan oydu, ben değil.

Keşke ben olsaydım. Keşke bu hastalığı ondan alabilseydim ve onun yerine beni öldürmesine izin verebilseydim.

"Kanımı tekrar test etmelisin," dedim ona, sesi kararsızdı. "Emin olmak için."

Başını salladı. "Pekâlâ. Gerekli olduğunu sanmıyorum ama evet. Güvende olmak için en iyisi. Şimdilik, bence Jugs'a geri dönmelisin. Yoksa... benim ona söylememi mi tercih edersin?"

Dehşetten gözlerim karardı. Ona söylemek zorundaydık. Söyleyemezdik.

Benden nefret edecekti. Bu benim hatamdı.

"Ona söyleyeceğim," dediğimi duydum, sesim titriyordu.

Tekrar başını salladı ve kapıya doğru işaret etti. "Gidip odamdan kan alma kitimi alacağım. Geri dönüp hem senden hem de Jugs'tan örnekler alacağım."

"Evet," dedim aynı boş sesle, dönüp kapıya yönelmesini izlerken içim içimi yiyordu.

O gittikten sonra ilk başta hareket etmedim. Koridorda olduğum yerde donup kalmıştım, Lyri'nin konuşması ve Jugs'ın zayıf kahkahasının cılız sesleri yatak odasının kapısından bana ulaşıyordu.

Sonunda döndüm ve Jugs'ın suyunu almak için sert adımlarla yemek odasına doğru yürüdüm. Sürahiyi almaya çalışırken ellerim çılgınca titredi ve her yere döküldü. Çenem sallanmaya başladığında sürahiyi tekrar büfeye çarptım, kalçalarım çöktüm ve yüzümü ellerime gömdüm.

Ağlamaya başladığımda kendimi durduramadım. Lyri ve Jugs'ın yatak odasından duymaması için sessiz kalmaya çalışarak ellerimin içine ağladım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"O alçağın neden bu kadar geciktiğini göreceğim."

Lyri'nin neşeli sesiyle panik içinde irkildim, ayağa kalktım ve aceleyle gözyaşlarımı yüzümden silmeye çalıştım. Bir saniye sonra kapıda belirdi ve beni görünce kıpırdamadan durdu.

"Neyin var?" İleri atılırken sesi sertti, üzgün olduğumda her zaman kullandığı ses tonunu kullanıyordu, sanki beni inciten herkesi ya da her şeyi yok etmeye hazırlanıyor gibiydi.

Başımı salladım, boğazım sarsıldığı için önce konuşamadım.

"Lor, Lilimar ne dedi?" Lyri omzumu sıkıca kavradı, bana bakarken bakışları gergin ve acımasızdı.

"H-h-he-" Kollarımı kendime doladım, kontrolsüzce titriyordum. "Onda."

"Neye sahip?" Lyri'nin parmakları acıyla gerildi.

Kusacakmışım gibi hissederek yutkundum. "Annem ne aldı?"

Lyri bana baktı, yüzü şaşkınlıktan inanmazlığa ve kaşlarını çatmış öfkeye doğru gidip geliyordu.

"Hayır," diye ısırdı, başını sertçe sallayarak. "O yanılıyor. Onu alamaz. Annemin ne *yediğini* bile bilmiyor."

"Belirtilerin aynı olduğunu söyledi." Zayıf bir hıçkırık çıkardım ve tekrar yüzümü kapattım. "Bu benim hatam. Benim hatam."

"Bu nasıl senin hatan oluyor?" Lyri boğuk bir sesle diğer elini kaldırarak iki omzumu da sıktı.

"Sürekli geri gelmesine ben sebep oldum," diye hıçkırdım. "Onunla *samimiydim*. Bir taşıyıcı olmalıyım. Bunu ona ben vermiş olmalıyım."

"Hayır." Lyri'nin sesi sertti. "Lilimar kanımızı düzenli olarak test ediyor. Annemi öldüren şey bizde değil. Bunu ona sen vermedin." Yutkunduğunu duydum, "Lütfen bunun için kendini suçlama Lor," derken sesi acılıydı.

"Taşıyıcı olmasam bile onu geri getirmeye devam ettim, Lyri." Hıçkırarak ağladım, ellerim yere düşerken başımı salladım. "Onu buna maruz bıraktım."

"Onu geri dönmeye sen *zorlamadın* Lor. Onu buraya gelmeye zorlayamazdın. Jugs istediği için buraya gelmeye devam etti. Çünkü *seni* istiyor."

"O zaman hâlâ benim hatam," diye ağlamaklı bir şekilde tersledim. "Burada olması ve bu *şey* her neyse ona yakalanması benim hatam. Onu cesaretlendirmemeliydim. I

onu tekrar görmeyi umarak o odaya gitmemeliydim." "Lor?"

Jugs'ın sesiyle ikimiz de donup kaldık. Jugs kapıda belirlediği anda Lyri önüme geçti ve bana aceleyle yüzümü silip kendimi toparlamam için birkaç saniye verdi.

"İyi misin, eski dostum?" Lyri'nin sesi neşeliydi ama sesindeki gerginliği duyabiliyordum. "Bir dakika içinde döneceğiz."

"Lor iyi mi?"

Lyri kaşlarını çatarak bana baktı, sonra yavaş bir nefes alıp kenara çekildi. Jugs beni görür görmez daha da solgunlaştı ve ileri atıldı.

"İyi misin?"

Bu beni tekrar hıçkırıklara boğdu ama beni kollarına aldığı anda kaskatı kesildim. Ben de ona sarılmak için kendimi zor tuttum. *Onu hasta edebilirdim.*

"Lor, sorun ne?" Geri çekildi ve yanımda gergin duran Lyri'ye baktı. Yutkunarak bana tedirgin bir gülümseme verdi. "Ah... Tanrım. Doktor ne dedi? Kötü mü?"

Durduramadan boğazımdan çirkin bir ses koptu. Korkunç derecede benmerkezci davranıyordum, hüngür hüngür ağlıyordum ve Jugs'ın beni teselli etmeye çalışmasına neden oluyordum, oysa o... kim...

"Jugs," diye hıçkırarak gömleğine yapıştım. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Sen... sen burada beni biraz korkutuyorsun." Bileklerimi nazikçe kavrarken sesi titriyordu. Korkuyla Lyri'ye baktı. "Neler oluyor?"

Bunu ona söyleyen Lyri olmamalıydı, bu ikisi için de adil değildi. Ve Lilimar yakında kanını almak için geri dönecekti, neler olduğunu bilmezse bu onu daha da korkutacaktı. Ama konuşamıyordum, gözyaşlarımın şiddetinden boğazım ağrıyordu.

Lyri boğazını temizledi. "Neden oturmuyoruz-"

"Hayır." Jugs'ın sesi sertti ve irkilmeme neden oldu. "Bana şimdi söylemelisin. Hemen şimdi."

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. O haklıydı. Bu hiç de adil değildi. Geri adım atarak ıslak yanaklarımı aceleyle sildim ve başımı salladım. "Evet. Özür dilerim. I..." Yüzüne baktığımda çenem tekrar titredi. "Lilimar... Lilimar bana senin hasta olduğunu düşündüğünü söyledi."

Jugs daha da solgunlaştı. "Nasıl hasta?"

"O-" Sesim çatallaştı. "Sana annemizden bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Bir gece yatakta kıvrılmış yatarken ona anlatmıştım, o korkunç ayları anlatırken başımı göğsüne yaslamıştım. Hastalanmaya başladığında, artık yataktan kalkamayacak hale gelene kadar yavaş yavaş zayıflamıştı. Bilincini kaybetmeden önce göğsü zar zor kıpırdıyor ve bir daha uyanamıyordu.

Jugs bana bakarken Lyri garip bir şekilde yanımızda durdu, boğazı sarsılarak titriyordu. Bu manzara gözlerimin tekrar dolmasına, gözyaşlarımın akmasına neden oldu ama sessiz kaldım.

"Evet, hatırlıyorum," diye mırıldandı, sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Derin bir nefes alarak kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım ve "Annemi alan şeyin sende olduğunu düşünüyor" dedim.

Uzun ve acılı bir sessizlik oldu, sadece Lyri'nin deri eldivenlerinin gıcirtısı ile bozuldu, parmakları kıvrıldı ve yumruk haline geldi, çok rahatsız olduğunda her zaman yaptığı bir şeydi. Jugs bana bakıyordu, yüz ifadesi donuktu, sanki hâlâ söylediklerimi düşünüyormuş gibiydi.

Sonunda bir adım geri çekildi ve başını salladı, bir eli yüzünü ovmak için uzandı. "Ben... Ne? Bende ne var..."

"Hastalık," diye mırıldandım, tüm bedenimi ince bir titreme sardı. Midem kazınıyor, içindekileri dışarı atmakla tehdit ediyordu. "Onu hangi hastalık aldıysa, Lilimar senin... senin de aynı belirtileri gösterdiğini söylüyor."

Bir süre daha durakladıktan sonra Jugs gürültülü bir nefes verdi ve yemek sandalyelerinden birine çöktü. "Ama ben... Nasıl? Nasıl sahip olabilirim... Ben seninle aynı *türden* değilim."

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, acı içinde ona bakıyordum, kollarımı ona sarmak mı yoksa kaçıp saklanmak mı istediğimi bilmiyordum, suçluluk duygusu beni boğmakla tehdit ediyordu.

Ama sonra Jugs bana baktı, gözleri iri ve korku doluydu, yüz ifadesi tamamen korkmuştu. İri vücudu kendi içine doğru büzülmüş gibiydi ve "Ölecek miyim?" diye fısıldadığında sesi küçücüktü.

Dizlerimin üzerine çöküp affedilmek için yalvarırcasına kalçalarını sıkarken zayıf bir hıçkırık kaçtı içimden. "Lilimar elinden gelen her şeyi yapacak, Jugs. O- o-"

"Ama sen... geçen sefer bir tedavi bulamadın, değil mi?" Kollarını kendine doladı, bakışları Lyri ve benim aramda gidip geliyordu.

"Bu uzun zaman önceydi." Lyri sonunda konuştu, sesi sertti ama kederliydi. "O zamandan beri daha çok şey keşfettik. Tıp daha iyi. Lilimar daha deneyimli. Pes etme, eski dostum," diye ekledi kısık sesle.

"Doğru bile olmayabilir. Sen Vint değilsin. Bunun başka bir açıklaması olabilir."

Jugs yutkundu, sonra çekingen bir şekilde başını salladı. "Evet. Evet," diye tekrarladı, sesi biraz daha sertleşmişti. "Haklısın. Muhtemelen aynı belirtileri gösteren başka bir şeydir, değil mi?" Kolumu sıkarak yalvarırcasına bana baktı. "Doğru mu?"

Kendimi kabul etmeye ikna edemedim. Ağzım titreyerek elini kaldırdım ve arkasından öptüm, sonra boğazının hâlâ kasıldığını fark ettiğimde ona bir içki getirmek için titreyerek ayağa kalktım.

"İşte." Jugs'a biraz su doldurup tercih ettiği türden olduğundan emin olurken sürahi bardağa çarparak tıkırdadı. "İç."

Bardağı aldı ve elleri titreyerek yudumladı. Boğazımı temizleyerek, "Lilimar kontrol edebilmek için küçük bir kan örneği almaya geliyor. Eğer izin verirseniz."

"Tamam," dedi kısık sesle ve ona söylediklerimizi tam olarak algılayamadığından endişelenmeme neden oldu. Ona neler olduğunu. Hâlâ biraz boş görünüyordu, sanki her şey kafasında oturmamış gibiydi.

Kendimi hasta hissediyordum. Kendimi bu durumu doğru bir şekilde idare edecek kadar yaşlı, bilge ya da güçlü hissetmiyordum. Ağabeyime dönüp bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim. Annemin beni kollarına almasını, uzun, dökümlü cübbesiyle sarmalamasını ve her şeyle ilgileneceğini fısıldamasını istedim. Ama tabii ki yapamazdı. O bizden alınmıştı.

Ve şimdi Jugs da benden alınacaktı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Yemeğe o t u r d u k t a n bir saat sonra hâlâ el değmemiş kahvaltıma boş boş bakıyordum. Jugs şafak vakti gitmiş, kendini daha iyi hissettiğine dair bana güvence vermişti. Yüzümü avuçladığında ve beni öpmek için eğildiğinde elleri sabitti.

Bir aptal gibi, onun boşluktan geçip kalbimi de yanına alarak yok oluşunu izlerken umutlanmama izin vermiştim. Lyri bir gün önce gittikten sonra yatakta Jugs'ın yanına kıvrılmış ve o yüzüme doğru kayarak yanaklarımı okşayıp bana iyi olacağını söyleyene kadar sessizce ağlamıştım. Lilimar muhtemelen ona yanlış teşhis koymuştu çünkü o vint değil insandı, bu yüzden tamamen farklı bir şeye benzer tepkiler veriyor olabilirdi.

Beni korkuttuğu için özür dilemişti ve ben buna dayanamamıştım. Lilimar, Jugs'ın anneme bulaşan şey yüzünden hasta olduğunu söylediğine göre, bunu görebiliyordum. Onu tanıyabiliyordum. Boğazının kasılırken çıkardığı tıkırtıyı. Ellerindeki sinsi titreme. Annemdeki beyaz lekelerden haberim yoktu; onları bizden saklamış olmalıydı. Yine de suçluluk duygusu nefes almamı zorlaştırıyordu. Jugs'taki o lekeleri daha önce *fark etmiştim*. Onları *görmüştüm*. Bir terslik olduğunu nasıl a n l a m a z d ı m ?

Benim hatam olduğunda benden özür dilemişti. Taşıyıcı olmasam bile Jugs'ın burada olmasının sebebi bendim. Bu dünyada. Onu buna ben maruz bıraktım.

Ölmesinin sebebi bendim.

Oturup katılaştıran kahvaltıma bakarken kendimi uyuşmuş hissediyordum. Boş. Bu annemin hastalanmaya başladığı zamandan çok daha kötüydü. O zamanlar çok gençtik ve gençlik insana kendini yenilmez hissettiriyordu. Dokunulmaz. Diğer insanların başına korkunç şeyler gelirdi ama *bizim başımıza* gelmezdi. Babamızı çoktan kaybetmiştik. Aptalca bir şekilde, Babaların annemizi de bizden alacak kadar zalim olmayacağını düşünmüştüm.

Hastalanmaya başladığında Lyri ve ben korkmuştuk, elbette korkmuştuk. Onun için korkmuştuk. Ama her zaman iyileşeceğine dair söze dökülmemiş bir inanç vardı. Lilimar'ın onu tedavi edebileceğine ve iyileştirebileceğine. Annemin yatağının başında geçirdiğim o son günlere, artık bilincinin yerinde olmadığına kadar umutsuzca sarıldığım bir inançtı bu. Göğsü zar zor hareket ediyordu.

Artık daha yaşlıydim. Moric bendim. Jugs'ı koruyabilmeliydim. Onu burada güvende tutabilmeliydim. Ve artık her şeyin yolunda gideceğine dair çocukça inançlara tutunamazdım. Olmadığını kendi gözlerimle **g ö r m ü ş t ü m** .

Jugs'ı ölüme mahkum etmiştim. Çok genç, hayat dolu ve çok cesur olan güzel, canlı Jugs. O kadar zaman önce, ona korkunç bir şekilde davranmamıza rağmen geri gelmişti. Kendisi için çok yabancı ve bilinmeyen bu dünyaya sadece beni görmek için dönmüştü ve dönmeye devam ediyordu. Sadece benimle olmak için.

Ve bunun ona neye mal olduğuna bir bak. Ona neye mal *olduğuma*. Kendimi asla affetmeyeceğim.

"Moric."

Seis'in sesiyle başımı yavaşça kaldırdım. Yemek odasının kapısında ölü gözlerle ona baktım.

"Salyık temsilcisi burada," dedi sessizce, omzunun üzerinden geriye bakarak. "Toplantıyı yeniden planlamak ister misiniz?"

Ona göz kırptım. Lyri'nin Salyık halkından bir temsilcinin bugün beni ziyaret etmesini ayarladığını tamamen unutmuştum. Konseyle yaptığım toplantıdan sonra uygulamaya konulan yeni önlemleri özetlemek ve ihtiyaç duyabilecekleri başka her konuda bana rehberlik etmelerini rica etmek istemişim.

O toplantıdan çıkarken ne kadar sevinçli hissettiğimi, gelecek için ne kadar umutlu olduğumu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Şehrimin ve insanların geleceği için. Bir fark yaratabileceğim Moric olarak saltanatımın geri kalanı. Jugs'la olan geleceğim.

Tüm bunlar için safça umutlanmışım.

Yatak odama kaçmak ve her şeyden saklanmak istedim. Bütün bir derebeyliğin refahının ağırlığı omuzlarımda değilmiş gibi davranmak. Dün hiç yaşanmamış, Lilimar bana o korkunç sözleri hiç söylememiş, Jugs odamda zayıf ve hasta görünmemiş gibi davranmak.

Ama yaptığım işe devam etmemi isteyeceğini biliyordum. Dün geceki toplantımı gözyaşları içinde anlattığımda benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemişti, Jugs'ın vücudunda dolaşan bilinmeyen hastalıktan kendimi -ikimizi de- uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Her şeyden kaçmak istedim ama kaçamadım. Ben Moric'tim. Jugs için, Lyri için, buradaki herkes için devam etmek zorundaydım. Annem için.

"Hayır," dedim Seis'e, peçetemi katlayıp ayağa kalkarken nefes aldım. "Planladığımız gibi onları bugün göreceğim."

Başını salladı, endişeyle kaşlarını çatı. "Peki onları hâlâ burada ağırlamak istiyor musun? Yalnız mısın?"

Salyık temsilcisiyle odamda, kimsenin duyamayacağı ya da bizi fark edemeyeceği bir yerde konuşmayı planlamıştık. Konsey üyeleri Hyll'e sık sık gelip giderdi ve Raynir'in bu görüşmeyi öğrenmesini istemiyordum.

"Evet, yalnızım," dedim Seis'e odun gibi bir sesle. Jugs'ın hâlâ yatak odamda olup olmadığını sorduğunu biliyordum.

"Onları içeride göreceğim Moric." Seis durakladı. "Toplantı sırasında odada olmamı ister misiniz?"

Beni Salyık temsilcisiyle yalnız bırakma konusunda temkinli olduğunu biliyordum ama başımı salladım. "Sanırım korumalarım sanki haince bir şey yaptıklarından şüpheleniyormuşuz gibi her hareketlerini izlemeden daha uyumlu olacaklardır."

Seis'in yüzü bana tam olarak şüphelendiği şeyin bu olduğunu söylüyordu ama gerçekten hiçbir şey yapmadıkları halde salyıklara karşı güvensiz olmak yanlış geliyordu. Tek başına bir vaiz devrim yapmaya kalkıştı diye tüm ırkı suçlayamazdık. Bu, Raynir ve önyargılı, çağdışı konseyin geri kalanının oluşturduğu örneklerle tüm vinleri ölçmekle eşdeğerdi.

El değmemiş kahvaltımı yan masaya taşıdım, böylece Seis odadan çıkarken ayak altında olmayacaktı, sonra tuniğimi düzelttim ve beklerken bileklerimi arkamda birleştirdim. En azından düzgün giyinmiş ve saçlarımı doğru şekilde toplamıştım. Jugs gittikten sonra sabah rutinimi ezbere yapmıştım, aynada kendime baktığımda yüzüm tamamen ölmüştü.

Seis geri döndü ve odaya giren uzun boylu, ince salyık için kapıyı açık tuttu. Tek kelime etmeden, hyll'dan geçerken kendilerini görünmekten koruyan ağır kapüşonlu pelerini çıkarıp Seis'e verdiler ve sonra bana baktılar. Saçları çoğu salyık gibi beyazdı ve ifadesiz yüzlerindeki pullar da gözleri gibi soluk bir mordu. Uzun, pırıltılı beyaz cüppeleri vücutlarını kaplıyordu, kolları orta kısımlarındaki kolların içine sokulmuştu ve birkaç uzun saniyenin ardından başlarını hafifçe eğerek selam verdiler.

"Moric Lor."

Seis boğazını temizledi. "Talimuth an'ya Porril, Thinir'in salyık halkını temsil ediyor, Moric."

"Talimuth iyi," dediler, boş gözlerle odanın etrafına bakarak.

Bir adım öne çıktım ve başımı öne eğdim. "Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim Talimuth."

"Bize bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Boğazımı temizleyerek, sessizce odadan çıkan Seis'e başımı salladım. Hemen dışarıda duracağını biliyordum, bu da Talimuth'un boş, maskeye benzeyen yüzüne bakarken kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Salyık de ashara gibi çok az duygu gösterirdi ve bu beni her zaman biraz tedirgin etmişti. Şehrimde çok sayıda salyık yaşamasına rağmen hayatım boyunca çok fazla salyikle birlikte olmamıştım. Utançtan yüzüm kızardı, kulaklarım seğirdi.

"Lütfen oturun." Sandalyelerden birini işaret ettim. "Bu gayri resmi ortam için özür dilerim, ancak Thinir'deki salyıklara gerçekten faydalı bir değişim getirebileceğimizden emin olana kadar bu toplantıları kendimize saklamamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Evet," dedi Talimuth sandalyeye yerleşirken, uzun, pullu parmaklarını hafifçe kolçaklara yerleştirerek. "Ve sanırım bunu konseyden saklamak için."

Ne söyleyip ne söylememem gerektiğini bilemeden dudaklarımı büzdüm. Talimuth'un konseyin arkasından iş çevirdiğini bilmesine izin vermek... belki akıllıca değildi ama aynı zamanda bana daha fazla güvenmelerini de sağlayabilirdi.

"Bu tartışmalara daha az kişi katılırsa başarı şansımızın daha yüksek olacağını inanıyorum," dedim dikkatle. "Eğer bir anlaşmaya varabilirsek, konseyime yürürlüğe girmeye hazır bir emir listesiyle gidebilirim. Değişim çok daha hızlı gerçekleşebilir."

"Aynı fikirde değilim, Moric." Talimuth bana hafifçe başını salladı. "Sizinle özel bir görüşme yapma fırsatı bulduğumuz için hepimiz minnettarız."

"Yardım etmek istiyorum," dedim açıkça, sonra büfedeki su sürahilerini ve çaydanlığı işaret ettim. "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Lütfen."

"Molt çayı mı, su mu?"

"Su, lütfen." Talimuth'un sesinin tonu hiç değişmedi, bu da biraz sinir bozucuydu.

Kelepçelerimle oynayarak iki sürahiye başımı salladım. "Tilik demli mi yoksa yavra mı tercih edersiniz?"

Bir duraklama oldu. "Yavra."

Onlara Jugs'ın tercih ettiği otlu sudan bir bardak doldurdum ve yerime oturup tuniğimi düzeltmeden önce önlerine koydum.

Talimuth bardağı kaldırıp içindekileri koklamadan önce duygusuzca bardağa baktı. Hiçbir şey söylemedim, bardağı dikkatlice yerine bırakıp başını kaldırmamasını dikkatle izledim. Soluk mor gözleri yüzümde sabitlenmiş, tereddütsüz, ifadesizdi.

"Beni buraya zehirlemek için mi davet ettin Moric?"

Büyük bir şok içinde onlara baktım, ağzım açık kalmıştı. "Özür dilerim?" "Çoğu kişi yavra ile saffin arasındaki farkı anlayamaz ama bir salyık yapabiliriz." Bardağa başlarını salladılar. "Bu yavra yaprağı değil. Bu saffin. Zehir. Korkarım planınız işe yaramayacak."

"Ne-ne-" Dehşet içinde cama baktım, derim karıncalanırken tüylerim diken diken oldu. "Zehir mi? Ben-ben-ben-bunun basit bir yavra suyu olması gerekiyordu."

"Öyle değil." Yüzü boş kaldı ama beni izlerken başı hafifçe eğildi. "Şehrinizdeki Salyık halkına bir mesaj göndermeyi mi umuyordunuz?"

"Seni *zehirlemeye* çalışmıyorum!" Patlamam karşısında yüzüm kızardı. "Ara aşkına, neden seni buraya halkının refahını tartışmak için davet edeyim ki?"

Talimuth uzun süre sessizce beni izledi, bakışları titremeye başlayan ellerime kaydı. Zihnim yarışıyordu. Su neden zehirlenmişti? Kimse Talimuth'un geleceğini bilmiyordu. Neden biri hyll'e zehir koysun ki?

Boğazını nazikçe temizledi ve uzun, pullu parmaklarıyla bardağı kendisinden uzaklaştırdı. "O zaman belki de biri sizi zehirlemeye çalışıyordur."

Gözlerim onların vurdumduymaz yüzüne kaydı. Onlar da boş boş baktılar, biz birbirimize bakarken oda sessizliğe gömüldü. Sonra büfenin üzerindeki iki sürahi suya baktım. Biri benim tercih ettiğim, içtiğim tek su türü olan tilik suyu ile doluydu. Diğerisi ise Jugs'ın tercih ettiği ve o buradayken her zaman içtiği yavra suyu ile doluydu.

Dehşet verici gerçek midemin çukuruna saplandı. Testiler.

Birisi beni zehirlemeye çalışmıyordu. Jugs'ı zehirliyorlardı.

Ayağa fırladım, sandalyem devrildi ve takırdayarak yere düştü. Sesle birlikte Seis odaya daldı, bir eli baltasının kabzasında ve gözleri gergindi.

"Sorun nedir, Moric?"

"Jugs," diye mırıldandım. "Birisi Jugs'ı zehirliyor. Biri suyu zehirledi-"

"Jugs?" Talimuth sesindeki en ufak bir ilgi kırıntısıyla sordu. Onları duymazdan geldim ve dehşet dolu gözlerle Seis'e bakmaya başladım.

"Jugs her zaman yavralı suyu içer, ama o yavra değil. O zehir."

"Nereden biliyorsun?" Seis ihtiyatla sordu, bakışları Talimuth'un önündeki bardağa kaydı.

"Kokusunu alabiliyorum," dediler açıkça. "Çoğu kişi için neredeyse tespit edilemez ama benim halkım bu topraklarda safın yetişen bölgelerden geliyor. Onu nasıl tespit edeceğimizi biliyoruz. Sadece buranın kuzeyindeki Crepis Düzlükleri'nde yetişir ve neredeyse tıpatıp yavra gibi görünür, kokar ve tadı vardır."

"O zaman belki de yanlışlıkla toplanmıştır," diye ağzımdan kaçırdım, ellerim tuniğimin altını yumruklarken.

Talimuth başını eğdi. "Belki de. Ama yavra her yerde yabancı olarak yetişir. Onu toplamak için bu kadar uzağa gitmeye gerek yok ve dediğim gibi, safın sadece o yerde yetişiyor. Görünüşe göre birisi onu temin etmek için özel bir yolculuk yapmış."

"Kim?" Talimuth'un cevabını bildiği söylenemezdi ama ben patladım. "Odanla kim ilgileniyor Moric?" Seis gergin bir sesle sordu. "Kim yemeğinizi ve suyunuzu teslim eder misiniz?"

"BEN-BEN-" Yeni öğrendiğim her şeyi ve bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor, başım dönüyordu. "Bilmiyorum. İsimlerini bilmiyorum."

"Seneschal'dan öğrenebilirim." Seis, Talimuth'a temkinli bir bakış attı ama devam etti: "O zamana kadar hiçbir şey yiyip içemezsin Moric. Bunu yapanın kim olduğunu ortaya çıkarana kadar olmaz."

Yutkundum, çekiştirirken neredeyse tuniğimin eteklerini yırtacaktım. "Bunun bana göre olduğunu sanmıyorum, Seis. Buradaki tüm mutfak personeli yavra suyuna dayanamadığını bilir. Onlar... benim sevdiğim türden getirmeye devam ettiler ama bir süre önce içinde yavra yaprağı olduğunu *düşündüğüm* ikinci bir sürahi de getirmeye başladılar."

"Jugs'ın içtiği," diye tahmin etti Seis.

Titremeye başladım. "Evet."

"Yani birileri onu tanıyor."

"Kim?" Yine mırıldandım. "Nasıl? Ve neden onlar-neden..."

Seis boğazını temizledi. "Belki de bu konuşmaya devam etmeden önce misafirinizi yolcu etmeliyim, Moric."

Talimuth zarif bir şekilde oturduğu yerden kalktı ve ellerini cübbesinin kollarına soktu. "Gerçekten de öyle. Eğer hâlâ halkımın refahını tartışmakla ilgileniyorsan toplantımızı yeniden planlayabiliriz Moric. Ama görünüşe göre ilgilenmeniz gereken daha acil meseleleriniz var."

"Hayır, bekle," diye ağızından kaçırdım, başım çarpmaya başlamıştı. Talimuth geri dönüp salyıklara, salyık nüfusunun refahını tartışmadan onları kovduğumu söylerse, bu onları daha da kızdırabilirdi.

Ama Jugs'tan başka bir şeye odaklanamıyordum. Birisi Jugs'ı zehirliyordu.

Birisi Jugs'ı öldürmeye çalışıyordu.

Talimuth başını eğdi, yüzü hala ifadesizdi, "Kötü bir niyet yok, Moric. Bu olayın seni biraz sarstığını görebiliyorum. Şahsen ben de artık konukları zehirlemeye çalışan personel olmadığı zaman yurdunuzu ziyaret etmeyi tercih ederim."

"Bu mesele çabucak çözülecek," dedi Seis, sesi keskin ve savunmacıydı. "Morik, Hyll tarafından istihdam edilenlere çok iyi bakar. Bunu yapmak için gerekli araçlara ve güdülere sahip olan herkesi bulabileceğiz."

"Gerçekten de," dedi Talimuth boş bir sesle, sonra da beni hafifçe selamladı. "Moric. Sana ve... Jugs'a en iyi dileklerimi sunuyorum."

"Bekle," diye tekrar ağızından kaçırdım, bir adım daha yaklaşarak. "Lütfen. Eğer bu bitkiyi -bu zehri- biliyorsanız, tedavisi nedir? Suyu içmeyi bırakırsa etkileri azalır mı?"

"Ne kadar süredir içtiğine bağlı." Yutkundum,

"Haftalar" derken sesim boğuk çıkıyordu.

Talimuth'un ifadesi bir anda değişti. "O zaman hayır."

Dizlerim neredeyse bükülüyordu ve ayakta durabilmek için uzanıp bir sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldım. "Peki ya tedavi?"

"Atalarımıza sorabilirim. Onlar eski yöntemleri benim neslimden daha yakından takip ediyorlar. Bir şeyler biliyor olabilirler ama bildiğim kadarıyla tedavisi bilinmiyor."

Hava almak için mücadele ettim. Sandalyenin arkasını eklemlerim ağrıyacak kadar sert kavrarken, piercingler derimin altında gıcırdarken, Talimuth'un önünde tamamen yıkılmamaya çalıştım.

"Yakında tekrar konuşacağız, Moric."

Seis bana dikkatle bakarken kapıya doğru yürüdüler ve "Talimuth'a çıkışı gösterirken burada bekle Moric. Kimsenin odana girmesine izin verme.

Hiçbir yere gitmeyin."

Cevap vermedim, yere yığılmamaya çalışırken titriyordum. Birisi Jugs'ı zehirlemişti.

Ve bilinen bir tedavisi yoktu.

Seis'in geri döndüğünü ve beni odadan çıkarıp Lilimar'ın odasına götürdüğünü hayal meyal fark ettim. Kapıyı açtığında yorgun görünüyordu, sanki bir gün önce odama geldiğinden beri henüz uyumamış gibiydi.

Seis, Lilimar'a keşfettiklerimizi çabucak anlattı ve Lilimar tek bir kelime - annem in adı- söyleyince vahşi bakışlarım ona kaydı. "Valir."

Acı dolu gözleri bana döndü. "Biri anneni öldürdü, Lor. Bu sadece bir hastalık değildi."

Ona baktım, zihnim ne dediğini anlamakta zorlanıyordu, ta ki farkına varana kadar Thindir'in kadim kayalarına çarpan güçlü bir dalga gibi içime çarptı.

Jugs da annemle aynı semptomlara sahipti.

"Biri onu zehirledi," diye mırıldandım. "Ve şimdi de... Jugs'ı zehirliyorlar."

Annem de yavra suyunu tercih ederdi. Bu yüzden dayanamıyordum; kokusu ve tadı bana acı verici bir şekilde onu hatırlatıyordu.

"Mablar adına." Lilimar boğazını sıktı. "Aklımdan geçti, tabii ki geçti. Ama kanı zehirlenmiş gibi görünmüyor ya da davranmıyordu. Hatta yemeklerini kendim hazırlamaya ve ona sadece odamdan su vermeye başladım ama bir fark yaratmadı, ben de düşündüm ki..."

Seis sessizce, "Talimuth, safin bir süre yutulduktan sonra etkilerinin geri döndürülemez olduğunu söyledi," dedi. "Yani muhtemelen artık çok geçti."

"Ve Jugs için çok geç," diye boğuldum, dizlerim bükülürken Seis'in beni dik tutmak için kollarımı tuttuğunu hissettim. "Jugs için çok geç."

Lilimar derin bir nefes aldı, elleriyle yüzünü ovaladı ve kararlılık gergin yüz hatlarına yerleşirken dik durdu. "Hayır, Lor, bu... bu iyi. Artık ne olduğunu biliyoruz. Bu da bir tedavi bulma şansımızın çok ama çok daha yüksek olduğu anlamına geliyor."

"Talimuth tedavisi olmadığını söyledi," diye hıçkırdım.

"Hayır." Seis sakince başını salladı. "Bildikleri kadarıyla bir tedavisi olmadığını söylediler. Ataları daha fazlasını biliyor olabilir."

Lilimar başını salladı. "Ve artık zehir olduğunu bildiğimize göre, araştırmamı muazzam bir şekilde daraltıyor. Eğer saffin için gerçekten bir tedavi keşfedilmemişse, farklı zehirler için mevcut tedavileri deneyebilir ve uyarlayabilirim."

Umut etmeye cesaret edemedim ama kendimi "Neye ihtiyacın var?" diye sormaya zorladım.

"Kendim üzerinde çalışmak için biraz saffin. Bilinen diğer zehirli bitkilerin özelliklerini ayırt etmek ve nelerin benzer olduğunu görmek için - saffin zehirlenmesi için işe yarayabilecek diğer tedavileri daraltmaya yardımcı olacaktır."

"Neye ihtiyacın olursa," diye mırıldandım, sesim gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Her şeye." "Hemen halledeceğim, Lor." Seis kollarımı nazikçe sıktı.

Lilimar elimi tutmak için bir adım öne çıktı. Kalın kalın yutkundu, ağzı titriyordu. "Çok üzgünüm Lor, hem senin hem de Lyri için. Bunu öğrenmek korkunç bir şey. Ama en azından bundan iyi bir şey çıkabilir. Jugs'ı kurtarmak için daha iyi bir şansımız var."

Elini geri sıktığımda çenem titredi, başım sallantılı bir şekilde sallandı.

"Lor'un asıl hedef olduğunu göz ardı edebileceğimizi sanmıyorum," dedi Seis, sesi temkinliydi. "Senin de zehirlenmemiş olman büyük şans-"

"Bu şans değil," dedim kısık sesle, gözlerimi silerek. "Tüm mutfak personeli yavra suyu içmediğimi biliyor. Daha önce bana vermek için hiç zahmet etmediler, çünkü bir anlamı olmadığını biliyorlardı. Ben de içmezdim."

Lilimar kaşlarını çatarak, "Yani bunu her kim yapıyorsa bir kumar oynadı," diye tahmin etti. "Saffin'in işe yarayacağını ve Valir sayesinde fark edilmeyeceğini zaten biliyorlardı. Sadece Jugs'ın da zehirli suyu içeceğini ummaları gerekiyordu."

"Ama *neden*?" Hüngür hüngür ağladım. "Neden biri Jugs'ı zehirllemek istesin ki? Ve onu nereden biliyorlardı ki?"

"Kamara ile ilgilenen personelin onu hiç fark etmediğinden *emin* misin Lor?" Seis beni kendisine doğru çevirdi ve dikkatle bana **b a k a r k e n** omuzlarımdan tuttu. "Eğer yatak odana geliyorsa, bir şeyler görmüş ya da duymuş olabilirler."

"Ben... Sanırım onlar-" Durdum, yeleğini kavramak için uzandım. "Bekle. Bir süre önce Jugs odamdayken bize biraz su getirmeye gittiğimi hatırlıyorum. Gecenin bir yarısı gitmiş olmasına rağmen yemek odasında bir personel vardı. Bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Bu çok garip." Seis kaşlarını çatıyordu. "Siz yattıktan sonra şafak sökene kadar personelin odanıza girmesine izin verilmiyor. Bunu söylemeliydin

Ben."

"Özür dilerim." Ağzım titredi. "Aklımdan çıkmış." "Ne yapıyorlardı?"

Lilimar sordu. "Personel üyesi mi?"

"Tatlı su getirdiklerini söylediler. Ama yavra değildi." Başımı salladım. "Bunu hatırlıyorum. Sonra getirmeye başladılar." "Yatağınızı paylaşan biri olduğunu fark ettikten sonra." Seis ve

Lilimar bir bakış paylaştı.

Kekeledim. "Odamda benimle birlikte biri olsa personel neden umursasın ki?"

"Belki de bunun arkasında personel yoktur," dedi Seis acımasızca. "Belki de sadece size erişimi olan ve başka biri adına hareket eden bir personel vardır."

Dehşet içinde ona baktım. "Kim?"

Raynir.

Durduramadan aklımdan geçti. Dudaklarımı korkuyla yalayarak Seis'e baktım ve "Konsey mi?" diye fısıldadım.

Seis'in dudakları inceldi, dişleri ortaya çıktı. "Ben de öyle tahmin ediyorum."

"Ama..." Yutkundum ve başımı salladım. "Konsey neden Jugs'ı öldürmek istesin ki? Annemi neden öldürsünler ki?"

"Annen güçlü bir iradeye sahipti," dedi Lilimar. "Konseyin kararlarıyla sürekli mücadele ederdi. Önerilerinin çoğuna karşı çıktı, ama yine de onları gizlice geçirmeye çalıştılar. Belki de... belki de seni kontrol etmenin daha kolay olacağını düşündüler Lor. Belki de ondan kurtulup seni henüz bir çocukken tahta oturturlarsa, kolayca kendilerine uygun bir Morik kalıbına sokabileceklerini düşündüler."

"Ve Jugs tam da sen kendini savunmaya ve onlara karşı çıkmaya başladığında ortaya çıktı," diye ekledi Seis acımasızca. "Tamamen tesadüftü, ama belki de konsey kulağına fısıldayan, onlara karşı komplo kuran bir sevgili bulduğunu düşündü, bu yüzden o her kimse ondan kurtulmak istediler. Seni izole etmek ve kolayca kontrol altında tutmak için."

Utançtan kızardım, çünkü haklıydı. Moric olarak yirmi yıl boyunca, tımarımın çıkarları doğrultusunda hareket ettiklerini varsayarak konseyin her istediğini yapmasına izin vermiştim. Onlara karşı çıkmamıştım. Onlara pek dikkat etmemiş, tıpkı annem gibi güvendiğimi sanmıştım.

"Ama konsey beni her zaman bir sendikaya itmeye çalıştı," dedim belli belirsiz.

"Göz yumdukları bir sendika. Onlara fayda sağlayan bir birlik." Seis'in sesi öfkeyle gerilmişti. "Kendi adına düşünmeni istemiyorlar Lor. Eğer biliyorlarsa

Sizin için planlarında olmayan birini bulmuştunuz..."

"Ama o zaman neden annemi öldürdükleri gibi beni de öldürmediler?"

Anlamamıştım. "Eğer ben de onun gibi onlara karşı çıkmaya başlasaydım..."

"Sen ölürsen taht Verin'in eline geçer," dedi Lilimar. "Ve tüm bu derebeylik Lyri'nin asla kontrol edilemeyeceğini biliyor."

Ama yapabilirdim. Ve yaptım.

Kendimi hiç bu kadar güçsüz ve işe yaramaz hissetmemiştim. Acıması. Utanç içinde başımı öne eğdim. "Bunu zalimlik olsun diye söylemedim," diye ekledi nazıkçe. "Sen sadece bir çocuktun

Moric olduğunda, Lor. Elbette onların seni yönlendirmesine izin verecektin. Elbette onların neyin en iyi olduğunu bildiğini varsayacaktın."

"Onların planı da buydu," dedi Seis acımasızca. "Seni kendi kuklaları olarak tahtta tutmak, izole etmek ve herhangi bir onaylanmamış dış etki olmadan tutmak."

"Ne..." Elimi alnıma bastırdım, kendimi baygın hissediyordum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Seis, "Her şeyden önce şüphelerimizi teyit etmemiz gerekiyor," dedi. "Zehirli suyu dağıtan personeli bulmamız gerekiyor."

"Ve o zamana kadar, sen ve Jugs *sadece* yatak odanıza bizzat getirdiğim temiz suyu içmelisiniz," diye ekledi Lilimar sert bir sesle. "Saffinin etkilerini tersine çevirmek için çok geç olsa bile, potansiyel olarak daha fazlasını yutmak Jugs'ın kötüleşmesini kesinlikle hızlandıracaktır."

Titreyen bir elimle ağzımı kapatırken boğazımdan zayıf bir hıçkırık koptu. *Jugs*. Zavallı Jugs'ım.

Seis, "Seneschal'dan kamaralarınızla ilgilenenlerin isimlerinin bir listesini alacağım," dedi. "Yemek ve suyunuzu dağıtmakla kimin görevli olduğunu soracağım. O gece yemek salonunda gördüğünüz görevliyi tanıyor musunuz?"

"Ben... Ben bilmiyorum." Kendimi daha da işe yaramaz hissediyordum, kulaklarım aşağılanmışlıktan seğiriyordu. "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Seis kararlılıkla. "Nasıl olsa bir şey bildiğimizi onlara söyleyemeyiz. Kaçabilirler ya da kimin için çalışıyorlarsa ona söyleyebilirler. Suyu senin odana kimin getirdiğini izleyip göreceğiz."

"Sonra ne olacak?" Endişeyle sordum. "Onları bulduktan sonra ne olacak?"

Seis'in sesi sert ve kararlıydı. "O zaman onları konuştururuz."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Jugs'a bilinen bir tedavisi olmayan bir zehirden ölmek üzere olduğunu söylemek hayatımın en kötü anlarından biriydi.

Saatlerce ağladı. Onu yatakta kucaklarken, gözyaşları sessizce yanaklarımdan süzülüp saçlarına damlarken, kocaman, iç parçalayan hıçkırıkları göğsümü titretti.

Lyri'ye annemizin bilinmeyen bir hastalık yüzünden değil de öldürüldüğünü söylemek de en az onun kadar korkunçtu. Yavaşça nefes alıp çenesini sıkmadan ve Jugs için bir tedavi bulma ve tüm bunların arkasında kimin olduğunu keşfetme planımıza nasıl yardımcı olabileceğini sormadan önce çenesi titriyordu. Gözleri intikam dolu bir öfkeyle parlıyordu.

Takip eden günlerde askerlerini dünyanın dört bir yanına göndererek bilinen her türlü zehirli bitkiyi toplattı; böylece Lilimar işe yarayabilecek bir tedavi bulma umuduyla safınla benzer özellikler taşıyıp taşımadıklarını araştırabilecekti.

Lyri, Talimuth ve Gryf ile birlikte kuzeydeki Crepis Düzlekleri'nden safın toplamaya gitti. Lilimar, Talimuth'un atasıyla konuşmak, bitki hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmak ve bize daha fazla zaman kazandırmak için etkilerini yavaşlatabilecek bir şey olup olmadığını öğrenmek için gizlice salyık bölgesini ziyaret etti.

Seis, seneschal'dan odamla ilgilenen personelin listesini aldı ve özellikle Moric'in yiyecek ve suyunun dağıtımından kimin sorumlu olduğunu sorarak şüphelileri daralttı. Dört isim aldı. Ifmil, Jakir, Terinor ve Polnir.

Ve ben, işe yaramaz bir aptal olarak, çabalarımıza hiçbir katkıda bulunmadım, günlerimi umutsuzluk içinde debelenerek ve gecelerimi umutsuzca her ziyarette daha da içine kapanan Jugs'ı rahatlatmaya çalışarak geçirdim.

Onu zehrin sinsi etkilerinin pençesinde görmek dehşet vericiydi. Konuşamayana kadar boğazı spazm geçiriyordu. Elleri çılgınca titrerdi. Ateşlenir ve kızarırdı, ama yatakta ona sarıldığımda ter ondan akarken ve geceliğimi ıslatırken bile kontrolsüzce titrerdi.

Her sabah gittiğinde daha kötü görünüyordu. Kalması için ona yalvardım, kendi dünyasındayken zehrin onu ele geçirmesinden korktum ve o da

asla geri dönmeyeceğini söyledi. Ama bana her zaman zayıf bir gülümseme verir ve hayatını tamamen terk edemeyeceğini söylerdi. Bir şeylerin onu kurtaracağına dair hâlâ umutluymuş gibi davranıyordu ama umutsuzluğun gözlerini her geçen gün daha da kararttığını görebiliyordum.

Suçluluk duygusu beni sarstı. Zar zor çalışabiliyordum. O gittikten sonra her sabah odama dönüp ağladım. Onu kurtarmaları için Mab'lara dua ettim. Onun yerine beni almalarını istedim. Hayatta kalırsa kendi dünyasında huzur içinde yaşamasına izin vereceğime yemin ettim, eğer bu kalbimi başka birine vermemin cezasıysa diye.

Bu beni mahvederdi ama en azından o hayatta olurdu. En azından onun hala dışarıda bir yerlerde olduğunu, yaşlandığını, hayatına devam ettiğini ve başka biriyle mutluluğu bulduğunu bilirdim. *Hayatta olduğunu.*

Annemi alan ve şimdi de yavaş yavaş Jugs'ı alan zehri öğrendikten sonraki günlerde bir konsey toplantısı yapmıştım. Masanın üzerinden uçup Raynir'in ince boynunu sıkmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymuştum. Seis'in baltasını kalçasından kapıp yaşlı vint'in göğsüne gömmek için.

Sessiz kalarak konsey üyelerinin şehrin ana pazarındaki tezgâhlar için aldıkları kira hakkında konuşmalarını izledim. Kaç tanesi bu işin içindeydi? Hepsi mi? Yoksa sadece Raynir ve belki de özellikle yakın görüldüğü Meclis Üyesi Tildr mi?

Şehri istedikleri gibi kontrol edebilmek için annemi gerçekten öldürmüşler miydi? Jugs'ı gerçekten de *beni* kontrol etmeye devam etmek için mi öldürdüler? Salyık halkını savunmak için konuşmaya cesaret ettiğim için mi? Gerçek bir Morik olmaya çalıştığım ve sadece istediklerini yapmalarına izin veren bir figüran olmadığım için mi?

Gördüğüm her personele güvensizlikle baktım. Odama gelmelerini tamamen engellemek istemiştım ama Seis bana suyumı getiren personeli yakalayana kadar her şey normalmiş gibi davranmamız gerektiğini söylemişti. Bunu her kim yapıyorsa garip zamanlarda yapıyordu.

-şüphesiz tespit edilmemek için- bu yüzden birkaç gün sürdü.

Sonunda başardığımız bir sabahtı. Seis erkenden, Jugs gittikten hemen sonra geldi ve ben genellikle kahvaltıya oturmadan çok önce beklemek için yemek odama gittik.

Kısa bir süre sonra personel bölümünün kapısı açıldı ve uzun siyah saçlı, ince yapılı bir kadın, içinde iki sürahi bulunan bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Bizi görünce durdu.

"Ah." Garip bir şekilde eğilerek bana gergin bir gülümseme verdikten sonra gözleri kapının yanında sessizce duran Seis'e kaydı. "Günaydın, Moric. Siz... siz normalde bu kadar erken gelmezsiniz. Aşçıya kahvaltınızı aceleye getirmesini söyleyeceğim-"

"Gerek yok." İleri doğru bir adım attı, sonra toparlanır gibi oldu ve tepsiyi koymak için büfeye doğru yürüdü. "Bu tatlı su mu?"

Başını eğik tuttu. "Evet, Moric."

"Bana bir bardak doldurur musun? Sanırım bu sabah yavra içeceğim."

Elleri kasıldı, tepsideki karafları tıkırdattı. Uzun bir süre hareket etmedi, sonra yavaşça bir bardağa uzandı.

"Tilik suyu tercih ettiğini sanıyordum, Moric," dedi hafifçe, eli soldaki sürahinin üzerinde gezinirken kararsızdı. Seis ve ben birbirimize baktık, sonra sessizce odanın diğer tarafına geçip personel kapısını kilitledi.

"Bu sabah yavra istiyorum," dedim soğukkanlılıkla, arkasını kollayarak. Yutkundüğünü duydum. "Evet, tabii ki."

Yavaşça bir bardak doldurdu, sonra arkasını dönüp personel kapısının yanında Seis'i görünce sıçradı. Masaya yaklaşp bardağı önüme koyarken ikimiz de konuşmadık.

Bir adım geri çekilerek önlüğünü yumrukladı ve şöyle dedi: "Aşçıya söyleyeceğim _."

Seis kollarını kavuşturarak, "Sorun değil," dedi. "Moric'in bu sabah acelesi yok. Daha önce konuştuğumuzu sanmıyorum. Adın ne senin?"

Bir adım daha geri çekildi, aç bir folna tarafından köşeye sıkıştırılmış bir wanuk gibi titriyordu. "J-Jakir."

"Bu kadar endişelenmene gerek yok Jakir," dedim hafifçe, bardağa uzanarak. "Burada her zaman iyi iş çıkardın."

Soluk gri gözleri elimi takip etti, "Teşekkür ederim Moric," derken sesi titriyordu.

Bardağı dudaklarıma götürdüğümde oda sessizliğe büründü, sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışıyordum, oysa içimde zehir ağzıma bu kadar yakın olduğu için sinirlerim **t e p e m d e y d i** . Annemi öldüren zehir. Jugs'ı öldüren zehir.

Ama plan işe yaradı. Bir yudum almak üzereymişim gibi davranamadan Jakir, "Bekle," diye geveledi.

Durakladım, bardağı hızla indirdim, odanın öbür ucuna fırlatmak istiyordum. Bunun yerine, dikkatlice masanın üzerine koydum ve ona baktım.

Zayıf bir hıçkırık çıkarıp yüzünü kapatmadan önce ağzı çılgınca titredi. "İçme onu."

"Neden olmasın?" Seis hala personel kapısının önünde dururken hafifçe sordu. Yemek salonunun ana kapısı çoktan kilitlenmişti, anahtarı cebindeydi. Kaçamazdı.

Jakir dizlerinin üzerine çöktü, hıçkıra hıçkıra ağlarken önlüğü kucağında dalgalanıyordu. "Affet beni, Moric. Affet beni."

"Ne için?" Yavaşça ayağa kalktım ve Seis yaklaşırken onun yanına doğru ilerledim.

"Thinir'in iyiliği için bunu yapmam gerektiğini söyledi. Ve ben-ben işimi kaybetmeyi göze alamam, babam-"

"Kim?" Seis havladı. "Ne yapmak?"

Cakir titreyen bir nefes verdi ve ellerini bırakarak boş gözlerle kucağına baktı. "Su zehirli." Başını kaldırıp yalvarırcasına bana baktı. "Ama senin için değildi, Moric. Yemin ederim. Bana senin asla içmeyeceğini söylemişti-"

"Kim?" Seis tekrar sordu.

Jakir titreyen dudaklarını büzdü, gözleri korkuyla büyüyordu. Ama fısıldadı, "Konsey Üyesi Raynir."

Seis yavaşça ilerledi ve bir elini baltasının kabzasına dayayarak onun önünde çömeldi. Jakir dehşet içinde bir ciyaklama sesi çıkardı ve olduğu yerde donakaldı.

"Bize her şeyi anlatacaksın," diye tehditkâr bir şekilde gürledi.

"Bunu yapmak istemedim," diye patladı. "Hiçbirini. Ama babam yoksul ve annem de öldü ve ona bakabilecek tek kişi benim. Encümen bana geldiğinde, dediğini yapmazsam *icabına* bakılacağını söyledi."

"Ne yaptın sen?" Sandalyemin arkasını sıkıca kavrayarak sordum.

"I-" Titreyen bir nefes verdi, elleri önlüğünün içindeydi. "Burada çalışmaya başladığımda bana seni gözetleme ve olağandışı bir şey olursa rapor etme görevi verdi. Ben de... Yatak odanızı toplamak ve çarşaflarınızı değiştirmek gibi diğerlerinin yapması gereken işleri üstlendim, böylece yatak odanızın etrafına bakabiliyordum."

Tüylerim diken diken oldu. Haftalar önce gizli odanın duvarından duyduğum o boğuk konuşmayı hatırladım; personelden biri, Jugs buradayken üzerine buzlu krema döktüğüm çarşaflarımda kalan tuhaf yeşil leke hakkında yorum yapıyordu. Ve orada iki kişi olacaktı.

O gece odamda su bardakları kalmıştı. Jugs'ın dünyasından kalan hazineler hâlâ çekmecemin üzerinde duruyordu.

Hepsi *olağandışı* bir şeyin işaretiydi. Tüm ipuçları, ilk kez geceleri yatak odamda yalnız olmadığımı gösteriyordu.

"Ona yatağınızı birinin paylaşıyor gibi görüldüğünü söyledim, bana safrayı verdi ve her zamanki suyunuzla birlikte vermeme söyledi, çünkü yavra yaprağı gibi kokacağı ve tadacağı için asla içmeyeceğinizi söyledi." Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı. "Zarar görmeyeceğini söyledi. Senin için olmadığını söyledi."

"Ama misafirim içindi," diye söze girdim, öfkeyle kaynayarak. "Raynir misafirimden kurtulmak istedi."

"Evet," diye fısıldadı. "Ama nedenini bilmiyorum. Sormaya cesaret edemedim. Ona onları hiç görmediğimi söyledim. Sadece... sadece bir gece odanızda garip nesneler fark ettikten sonra buraya geldiğimde yatak odanızda başka bir ses duydum."

Yani bu vint geceleri, ben uyurken, Jugs buradayken Raynir için *casusluk* yapmak üzere odamın etrafında dolanıyordu. Bana göz kulak olmak, hâlâ izole ve yalnız olduğumdan emin olmak için.

Ve öyle olmadığım ortaya çıktığında, Raynir yatağımı paylaşan kişiden kurtulmak için planını yürürlüğe koydu. Beni etkilediğine ve konseye karşı kışkırttığına inandığı kişiyi ortadan kaldırmak için.

Seis yavaşça doğruldu ve gözlerini Jakir'e dikti. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"On beş yıl," diye fısıldadı, taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Babam Hyll'den kovulduğunda bu görevi ben devraldım."

Seis ve ben bakiştık. Yani anneme zehirli suyu veren o değildi. Ama eğer babası da aynı görevden alındıysa...

"Baban Moric Valir için mi çalışıyordu?" Seis hırslayarak sordu. "Seninle aynı pozisyonda mı?"

"Evet," dedi ağlamaklı bir sesle. "İşe başladığında işten çıkarıldı, artık aklı başında değil. Ona bakmak zorundayım."

Mabs o zamanlar Raynir'in Jakir'in babasına ne yaptığını biliyordu. Ya da belki de Raynir'in adına annemi öldürdüğü için suçluluktan delirmişti.

"Ve bunca zamandır Raynir için Morik'i mi gözetliyordun?" Seis sert bir sesle sordu. "On beş yıl önce burada çalışmaya başladığından beri mi?"

"Evet," diye fısıldadı, utanç içinde başını eğerek.

Bunu düşünmek dehşet vericiydi -biz farkına varmadan bu kadar uzun süre devam ettiğini fark etmek dehşet vericiydi. Ama Jugs'tan önce konseyin onaylamayacağı hiçbir şey yapmamıştım. Onların gözünde mükemmel bir Moriktim; cahil, silik ve sadece sığınağında lüks içinde yaşayan, işlerine hiçbir zaman gerçekten dahil olmayan biriydim.

"Başka kim olacak?" Seis ısırdı. "Personelden Raynir için çalışan başka biri var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Moric'in odasına bakan diğerlerinden hiçbiri." Korkuyla bize baktı. "Size yemin ederim. Hiçbiri ne yaptığımı bilmiyordu. Saf su sürahisini gizlice getirirdim. Hiçbiri bilmiyordu."

"Sana neden inanalım?" Sertçe sordum.

"Lütfen Moric," diye hıçkırdı. "Affet beni. Seni asla incitmek istemezdim. Sana zarar gelmeyeceğine yemin etti. H-he-"

"Ama sen misafirim Ju'ya zarar vermek istedin." Yerde acınası bir şekilde ağlıyor olması umurumda değildi. Raynir tarafından buna zorlanmış olması da umurumda değildi. Yine de Jugs'ı ölüme mahkûm etmişti. "Birini öldürmek istiyordun."

"İstemedim," diye fısıldadı, korkudan titreyerek. "Ama ona itaat etmezsem Raynir'in bana ya da babama yapacaklarından çok korkuyordum. O-o -Babamın yaşadığı evin sahibi ve eğer yapmazsam onu evden atmakla tehdit etti. Ve seni kimin ziyaret ettiğini hiç *görmedim* bile. Bu... Bunun gerçekten olmadığına kendimi ikna etmek kolaydı."

Başını kaldırarak korkuyla bana baktı. "Onlar... onlar hasta mı?"

"Öyle olduklarını biliyorsun," diye bağırdım, keder ve öfkeyle titreyerek. İrkildi. "Bunu içtiklerini biliyorsun. Bu yüzden dağıtmaya devam ettin. İşe yaradığını biliyordun."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Özür dilerim."

"Pişmanlığın hiçbir şey ifade etmiyor." Sesim titriyordu. "Masum bir insanı çoktan ölüme mahkûm ettiniz."

"Moric," diye mırıldandı Seis, ben ürperip başka tarafa bakarken omzuma nazik bir el koydu. "Bu konuda konseyden başka biriyle konuştun mu?" diye bağırdı Jakir'e. "Kiminle görüştün?"

"Sadece Konsey Üyesi Raynir," diye fısıldadı. "Beni babamın evinde ziyaret ederdi."

"Diğer meclis üyelerinden hiç bahsetti mi?" Kadın sessizce başını salladı.

"Neden bize gelmediniz?" Kısık sesle sordum. "Senden ne yapmanı istediğini neden bana ya da Seis'e söylemedin? Ya da seneschal'a?"

Jakir gözlerini kaçıırken kulakları çılginca seğirdi. "Eğer yaparsam, bunun zaten anlamsız olacağını söyledi. Senin... zayıf olduğunu ve onun cebinde olduğunu söyledi. Ve öğrenilse bile, hayatımı mahvetmek için hâlâ bir yolu varmış."

Yüzüm utançtan yandı ama sözlerinin geri kalanını düşünmek için bunu bir kenara ittim. Yani Raynir başka biriyle çalışıyordu. Sonu şehir hapishanesi olsa bile sinsi planlarını uygulamaya devam edebilecek biriyle.

Konsey Üyesi Tildr olduğundan emindim, hatta konseydekilerden daha fazlası bile olabilirdi. Raynir'le birlikte kaç tanesinin bana karşı komplo kurduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Hepsi olabilirdi.

"Şehir hapishanesinde bize bildiğin diğer her şeyi anlatmak için zamanın olacak." Seis, Jakir'in kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

Panikle nefesini içine çekti, gözleri daldı. "Önce babamla konuşabilir miyim?"

"Hayır."

Onu kapıya doğru götürürken, bana bakmak için döndü, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Üzgünüm, Moric. Özür dilerim."

Konsey Üyesi Raynir'in beni her zaman takmaya zorladığı boş ve duygusuz maskeyi sıkıca takarak ona baktım. Ama bir kez olsun, bu bana uygun gelmişti. Uyuşmuştum. Hiç acımam yoktu. Pişmanlığına inanmadım. Jugs'ın ölümünü düzenleyen kişi Raynir olabilirdi ama Jakir bunu gerçekleştiren eldi.

Umarım uzun ömrünün geri kalanında hapishanede çürümüştür.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Sürahiler

"Michael."

Babamın sesiyle başımı kaldırdım. Hastane odamın kapısında duruyordu ve çoktan kaşlarını çatmıştı.

"Merhaba baba," diye mırıldandım, kucağıma örtülmüş ince çarşafı oynuyordum.

Odaya girerken yürüyüşü sertti, paltosu kolunun üzerindeydi. Yatağın yanındaki sandalyeye yavaşça otururken hiçbir şey söylemedi, beni izlerken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Konu nedir, Michael?"

Gözlerimi ona diktim. "Sana söyledim-"

"Doktor az önce buraya *zehirlendiğinizi* söyleyerek geldiğinizi söyledi."

Yüzüm alev alev yanıyordu. Lor bana keşfettiği şeyi -birinin beni zehirlediğini- söylediğinde, başımı göğsüne gömüp saatlerce ağlamıştım. Sesi titreyerek, Lilimar'ın bir tedavi bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti. Ben i y i l e ş e n e kadar pes etmeyeceğini söylemişti.

Ama annesi için bir tedavi bulamamışlardı, o yüzden pek umutlu değildim.

Hasta olduğumu öğrendiğimden beri geçen hafta boyunca aspirin, ibuprofen, parasetamol almayı denedim. Öksürük şurubu içtim. Arınmanın yardımcı olabileceğini düşünerek müşil ve ipecac aldım. Doktora geri döndüm ve bana antibiyotik yazmasını umarak kulak enfeksiyonum olduğunu söyledim, ancak baktıktan sonra iyi olduğumu söyledi.

Aklıma gelen her şeyi denemiş, aptalca bir şekilde basit bir şeyin -Lor'un dünyasında olmayan bir şeyin- yardımcı olacağını ummuştum. Hiçbir şey işe yaramadı.

"Bir yılan tarafından ısırıldığını söylemiştin, doğru mu?" Babam kesin bir dille devam etti. "Ve sonra ısırık izini gösteremeyince, aslında zehirli olduğunu düşündüğün bir bitkiyi yediğini söyledin. Peki hangisi?"

"Bu-bu-"

"Ve bırakın *zehirlenmeyi*, testler hiçbir sorun belirtisi göstermediğinde bile" - Babamın yüzü öfkeyle gerildi- "yine de tedavi istediğini söyledi?"

"BEN-BEN-"

"Bana uyuşturucu kullanmadığına yemin etmiştin, Michael," diye homurdandı. "Bu da ne böyle? Uyuşturucuya o kadar muhtaçsın ki, ne olduklarını ya da nasıl aldıklarını umursamıyor musun? Yoksa dikkat çekmek için bir çığlık mı?"

"Hayır," diye ağızımdan kaçırdım. "İkisi de değil. Gerçekten zehirlendiğimi sandım." Zehirlendiğimi biliyordum. Sadece onlara nasıl olduğunu söyleyemedim.

"Neden?" diye tersledi. "Neden böyle düşündün ki?"

"Ben-" Ona söyleyemedim. Kimseye söyleyemezdim. Bana inanmazlardı. "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Eğer dikkatimi çekme çaban buysa, başardın." Çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki kaslarının kasıldığını gördüm. "Ne istiyorsun? Evine geri dönmek istiyorsun ama bunu söyleyemeyecek kadar gururlu musun? Para mı istiyorsun?"

"Hayır," dedim, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Ben hastayım. Bende bir sorun var."

"Doktor panik atak gibi görüldüğünü söyledi." Bana doğru bir el salladı. "Stresten kaynaklanan kurdeşen. Bununla bir erkek gibi başa çıkmaya başlamalısın, Michael. Lanet hayatını düzene sok."

"Panik atak değil," diye hıçkırdım ama boğazım yeniden kasılmaya başlamıştı ve konuşmam zorlaşıyordu. "Kurdeşen değil." Boynumu tuttum, nefes almakta zorlanıyordum. "Yapamam-"

Babam sandalyeden fırladı, gözlerinde korku parlıyordu. Kapıya doğru yürüdü ve kafasını dışarı uzatarak "Hemşire" diye bağırdı.

Bir hemşire telaşla içeri girip başucuma geldiğinde, sırtımı ovarken oturmam için beni teşvik ederken, arkasına yaslanıp baktı.

"Nefes al, Michael." Doktor Turner odaya girerken arkasına baktı. "Bir panik atak daha."

"Onlar değil-"

"Sorun yok, Michael." Yatağın ucundaki çizelgemi aldı ve çevirerek açtı. "Sakinleşmen gerekiyor. Testler yaptık ve sende kesinlikle hiçbir sorun yok. Sana söz veriyorum, tamamen iyisin."

Babama baktı ve mırıldanarak, "Her zaman yoğun anksiyeteden muzdarip miydi?" diye sordu.

Babam rahatsız görünüyordu, ayaklarının üzerinde kayıyordu. Bunu anlayacak kadar benimle vakit geçirmemişti.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Hemşire sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovarken bana baktı. "Ama yakın zamanda taşındı. Sanırım uyum sağlamakta zorlanıyor."

"Kız kardeşim de panik atak geçiriyor." Tam bir nefes almayı başarırken hemşire bana nazikçe gülümsedi. "Ölüyormuşsun gibi hissedebilirsin, biliyorum ama iyisin tatlım. Sağlıklıydın. Tamamen iyisin."

"Değ il i m," diye hıçkırdım, ellerim titreyerek çarşafları tuttum.

"Y a p m a y a c a ğ ı m .

Lütfen. Lütfen bana yardım edin."

Doktor Turner ve babam birbirlerine baktılar, sonra doktor yaklaşıp yatağımın kenarına tünedi. "Michael, stres birçok şekilde kendini gösterir. Bunu pek çok kez gördüm. Kurdeşeni tedavi etmek için steroid krem kullandığını söylemiştin, değil mi? Ve antihistaminik alıyordun? Bence ikisini de kullanmaya devam etmelisiniz. Kurdeşen geçtiğinde eminim diğer semptomlar da kaybolacaktır."

Başımı güçsüzce salladım, hemşire tekrar uzanmama yardım ettiğinde başka tarafa baktım. Gözyaşlarım şakağımdan ince yastığa damladı ve açık mavi kumaşı ıslattı.

Doktor Turner'ın iç çektiğini duydum. "Bu semptomları birkaç haftadır yaşadığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Başımı salladığımda devam etti. "Yani zehir içmiş olsaydın şimdiye kadar kötü bir şey olurdu. Çoktan kötüleşirdin. Bence senin için en iyisi eve gidip dinlenmek. Sakinleşmeye çalış. Kremi kullanmaya ve kurdeşen için antihistaminik almaya devam edin ve dediğim gibi, kurdeşen geçtiğinde ve sizde bir sorun olmadığını anladığınızda diğer semptomların da kaybolacağından eminim."

Bunun işe yaramasını beklememeliydim. Kısa bir an için onlara gerçeği söylemeyi düşündüm. Ama bunun beni akıl hastanesine göndermekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum.

Yenilgi kalın bir fırtına bulutu gibi üzerime çöktü, ağır ve bunaltıcı. Demek buraya kadarmış. Burada yardım alamayacaktım.

Artık burada olmak istemiyordum. Eğer öleceksem, Lor'un yanında olmak istiyordum. Ve eğer iyileşme umudum varsa, orada olmalıyım. Beni hasta eden her neyse onun dünyasından gelmişti, bu da herhangi bir tedavi şansının da orada olacağı anlamına geliyordu.

Lor'un annesini kurtaramamış olmaları dışında.

"Tamam," diye fısıldadım, içimdeki tüm mücadele bitmişti. "Steroid kremi kullanmaya devam edeceğim."

Birdenbire zamanın çok hızlı tükendiğini hissettim. Bu, bu şeyi durdurmaya çalışmak için son girişimimdi, çünkü bunun neredeyse imkânsız olduğunu zaten biliyordum. Onlara nasıl zehirlendiğimi anlatamazdım. Anlatamazdım.

Ne ile zehirlendiğimi. Onlara hiçbir şey söyleyemedim, çünkü deli olduğumu düşüneceklerdi.

Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Taburcu olabilir miyim?" Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülürken duvara bakarak mırıldandım. Sadece Lor'la birlikte olmak istiyordum.

Doktor yavaşça ayağa kalktı. "Evet. Burada olmanız için bir neden yok. Seni temin ederim Michael, sağlıklısın. İyi olacaksın."

Hemşire taburcu edilmeden önce giyinmeme yardım ederken, babamın koridorda garip bir şekilde gezinmesi beni şaşırttı. Beni hastaneden çıkarken takip etti ve yağmurun çiseleyip betona vururken çıkardığı sestten boğazını temizlediğini duydum.

"Buraya nasıl geldin?"

"Ben sürdüm," dedim odun gibi. Sonra kendimi ona bakmaya zorladım, çünkü bu belki de son kez olacaktı. "Geldiğin için teşekkürler. Kusura bakma."

"Faturaları ben öderim," dedi huysuz bir sesle, bir ayağından diğerine geçerken cilalı ayakkabıları yağmur birikintilerinde sıçırıyordu. "Michael, eğer geri çekilmen gerekiyorsa-"

"Gitsem iyi olacak." Bir adım geri attım. "Yarın işim var, o yüzden biraz uyusam iyi olacak."

Babamın yüzü buruştu, sonra sert bir nefes verdi ve ifadesini düzeltti. "Pekâlâ."

"Anneme selam söyle. Jenny'ye de." Döndüm ve gözlerini sırtımda hissederek uzaklaştım. Ama beni durdurmadı. Seslenmedi.

Arabama bindim ve tüm kıyafetlerimi toplamak için eve gittim, sonra da doğruca ormana gittim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jugs o gece boşluktan geldi ve bir daha hiç gitmedi.

O ilk gece kendinde değildi. Sanki bedeni benimle birlikteydi ama aklı başka bir yerdeydi. Gecenin bir yarısı yatakta ona sarıldığımda semptomları alevlendiğinde bile, kasılırken boğazının çılgınca, kontrol edilemeyen tıkırtısı dışında ses çıkarmadı.

Kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz hissediyordum, ne yapacağımı bilemiyordum. Onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilemiyordum. Bağışlanmak için yalvarma dürtüsüne direniyordum.

Ertesi sabah daha iyi görünüyordu. Uyandığında bana gülümsedi, beni öptü ve benimle kalacağını söyledi - bu yüzden dün gece gizli tünelden tekerlekli büyük, parlak bir kutu geçirmişti. İçi giysileriyle doluydu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bir yanım gitmeyeceği, hep yanımda olacağı için seviniyordu. Ama bunun tek anlamı oturup onun gittikçe daha da hastalanmasını izlemek zorunda kalacağımıydı. Tüm bunlar zamanımızın tükenmekte olduğu anlamına geliyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ve neden kaldığını biliyordum. Bunu görebiliyordum. Pes etmişti.

Beni tekrar öptüğünde ve o gün ne yapacağımızı sorduğunda gözleri aşırı parlaktı, neredeyse manikti. Sesi çok yüksek ve coşkuluydu, sanki tüm korku, umutsuzluk ve kederi görmezden gelmek, artık kabul etmemek, olanlar gerçekten olmuyormuş gibi davranmak için bastırıyordu.

Ve ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Zorla da olsa bir araya gelebildiğimiz son mutluluk kırıntısını da içime çekmeye çalışmak için ona uydum mu? Zamanının acı verici bir şekilde kısıtlı olduğu gerçeğini aklından çıkarmasına yardımcı oldum mu? Yoksa onu -ikimizi de- bunu kabul etmeye, hazmetmeye, bunun böyle olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye mi zorladım?

İkincisi bencilce geldi. Ölen ben değildim. O öldüğünde her şeyi sindirmek için zamanım olacaktı. Bunu düşünmek bile ağlamak ve hiç durmamak istememe neden oluyordu. Ve biliyordum ki - zaten biliyordum - bunu asla tam olarak sindiremeyecektim. Asla iyileşemeyecektim.

Ama yine de ölen ben değildim.

Ben de ona uydum. Jugs'a hiçbir sorun yokmuş gibi davrandım, burada olmak istediği için buradaydı, biz burada olduğumuz için değil.

O sonsuza dek gitmeden önce çaresizce birlikte geçirebileceğimiz her dakikaya sığmaya çalışıyorduk.

O benim odamdan çıkamıyordu, ben de çok az çıkıyordum. Seis, Lyri ve Gryf ile Lilimar'ın yiyecek ve suyumuzla içeri girmesi dışında kapımı sürekli kilitli tuttum. Seis bana nasıl temizlik yapılacağını ve ateş yakılacağını öğretti. Lyri taze yatak takımları getirdi ve Jugs bana alaycı bir şekilde nasıl yatak yapılacağını gösterdi, gözleri her zaman olduğu gibi neşeyle parlıyordu.

Birlikte uzun banyolar yaptık. Lyri, Gryf ve Seis ile kart oyunları oynadık. Yatakta saatlerce konuştuk. Ona odadaki her objeyi gösterdim, hepsini en ince ayrıntısına kadar açıkladım. Aklımızı gerçeklerden uzak tutmak için her şeyi yaptım.

Her gece, neredeyse ateşli bir çaresizlikle bir araya geliyorduk. Ve her gece, Jugs'ın iri vücudu benimkinin üzerinde gevşediğinde ve kalbinin göğsümde gümbürdediğini hissettiğimde, ağlamak istedim. Ama hiç ağlamadım. Jugs hiç ağlamadı, ben de kendime izin vermedim.

Konsey ve Jakir meselesiyle hâlâ uğraşıyorduk ama dikkatimi dağıttığı için minnettar bile olamıyordum. Ne zaman dışarı çıkmak zorunda kalsam saatlerce odamda mahsur kalan Jugs'ı düşünüyordum. Lyri sık sık gidip onunla oturur, konuşur, kâğıt oynar ve onu neşelendirmek için iyi bir iş çıkarırdı. Çok yakınlaşmışlardı, bu da göğsümdeki ağrıyı biraz olsun hafifletiyordu. Ama odama döndüğümde Lyri ne zaman neşeyle Jugs'a veda etse, ağabeyimin gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyordum. Dudaklarının acımasız duruşunu. Jugs hızla kötüleşiyor, semptomlar giderek daha sık alevleniyor, cildi solgunlaşıyor ve gözleri derin gölgelere bürünüyor. Tüm bunlar ikimiz için de fazlasıyla tanıdıktı.

Lilimar'ın bir tedavi bulmak için sürekli çalıştığını biliyordum ama hiç umudum yoktu. Bunu daha önce de görmüştüm. Daha önce de yaşamıştım. Ne olacağını biliyordum.

Seis konsey meselesini büyük ölçüde kendisi halletti ve toplantıya geldiklerinde hepsini tutuklamak için bir plan yaptı. Kaçının bu işe karıştığını bilmiyorduk ama Jakir'in itirafıyla birlikte, hepsini sorgulayarak Moric'in güvenliğini korumak için yeterli sebep vardı.

Seis'in planını uygulamaya koyduğumuz sabah Lilimar geldi ve Jugs'la oturdu, çünkü Lyri meclis üyelerinin tutuklanmasını denetlemek üzere Verin olarak bana eşlik edecekti. Lilimar'a kasetçalarımı ve kasetlerimi ödünç vermiştim, böylece Jugs'ın dilini dinleyip çabucak öğrenebilir ve belki de ona yardımcı olabilecek yararlı bir şeyler bulabilirdi.

Jugs ona veda öpücüğü verirken bana iyi şanslar diledi ama gözleri perişan görünüyordu. Bir gece yatakta bana sessizce Konsey Üyesi Raynir'in nasıl biri olduğunu sormuştu. Onu hiç görmemiş, onunla hiç tanışmamış, varlığından bile haberdar olmayan ama yine de onu sebepsiz yere ölüme mahkum eden adamı merak ederken sesi düz ve odun gibiydi.

"O iğrenç, güce aç bir canavar," demiştim ona, sesim titreyerek. "Hepimizi utandırıyor. Yaptığı şeyi yapmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Jugs başını salladı ve bunun benim hatam olmadığını söyledi, ama sonra hemen konuyu değiştirdi, bunu düşünmek istemedi. Bunu kabul etmek istemiyordu, çünkü biz bunu hiç yapmadık.

Şimdi elimi sıktı ve ben yataktan doğrulup tuniğimi aşağı çekerken bana zayıf bir gülümseme verdi. Onu terk etmek istemiyordum ama buna mecburdum. Jugs hâlâ buradayken Raynir'in ve olaya karışan diğer kişilerin adalete teslim edilmesini istiyordum. Ona, diğer her konuda başarısız olmuş olsam bile, en azından bu kadarını başardığımı söylemek istiyordum.

Yatak odamdan çıkmak için döndüğümde Lilimar bana yorgun bir gülümseme verdi. Gözleri donuk, cildi solgun, saçları gevşek ve geriye doğru kazanmıştı. Bitkin görünüyordu ama ona dinlenmesini söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Hiç umudum olmayabilirdi -Jugs'ın hiç umudu olmayabilirdi- ama ona aramayı bırakmasını, bir tedavi bulmaya çalışmayı bırakmasını söylersem, bu sonsuza dek vicdanımı rahatsız ederdi.

Lyri'nin askerleri dünyanın dört bir yanından Lilimar'ın incelemesi için zehirli bitkilerle geri dönmeye başlamıştı. Lyri, Gryf ve Talimuth Crepis Düzlükleri'nden safinle dönmüşlerdi ve Seis benim adıma Talimuth'a bir mesaj iletmış, onlara teşekkür etmiş ve yakında onlarla konuşacağımı söylemişti.

Belki Lilimar'ın saffin ve diğer bitkileri incelemek için daha fazla zamanı olsaydı, hâlâ biraz umutlu olabilirdim. Ama yeterli zaman yoktu. Olmadığını biliyordum.

"Tamam mı?" Yatak odamdan çıkıp kapıyı arkamdan kilitlediğimde Lyri küçük bir gülümsemeyle bana sordu. Seis koridorda ilerlememize izin vermek için kenara çekilirken hiçbir şey söylemeden ona hayalet bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Zaten kendimi bir kabuk gibi hissediyordum. Jugs'la birlikteyken her şey yolundaymış gibi davranmak beni zihinsel ve fiziksel olarak tüketiyordu. Ama nasıl şikâyet edebilirdim ki? Bunu düşünmeye nasıl *cüret* edebilirdim? Jugs *ölüyordu*. Sadece birkaç haftalık ömrü kaldığını unutmak için elinden geleni yapıyordu. Onun önünde y ı k ı l a m a z d ı m . Bu kadar bencil olamazdım.

Ama başka kimsenin, hatta Lyri'nin bile önünde yıkılmama da izin veremezdim. Çünkü kendime izin verirsem, bir nebze olsun normale dönmenin yolunu bulamayacağımı biliyordum. Durmam mümkün olmazdı.

Raynir bana en azından iyi bir şey öğretmişti; hissettiğim her şeyi nasıl saklayacağımı, hepsini nasıl bastıracağımı ve yüzümü nasıl duygusuz bir maskeye dönüştüreceğimi. Odamdan çıkarken de bunu yaptım, Lyri'nin elinin kısa bir anlığına benimkine girip rahatlatıcı bir şekilde sıkıldığını hissettiğim de bile, tıpkı çocukken yaptığı gibi.

Tepki vermeme izin vermedim, geri çekilmedim. Kendimi çok kırılgan hissediyordum. Büyük salondan konsey odasına geçerken bakışlarımı ileride tuttum, konsey üyeleri zaten bekliyorlardı, tipik bir toplantı olacağını düşündükleri şey için gelmişlerdi. Yakındaki bir odada Lyri'nin birkaç askeri hepsini tutuklamaya hazır bekliyordu.

Seis beni içeri almak için kapıyı açtı ve diğer meclis üyeleriyle birlikte yavaşça yerinden kalkan Raynir'in uzun, sarkık kulakları ve pörsümüş yüzüne bakışlarım anında sabitlendi. Lyri beni takip edip Seis ve ben masanın başındaki yerimize doğru ilerlerken kapının kenarında durduğunda onun buğulu gözlerinin bir duyguyla parladığını gördüm.

"Moric." Başını eğdi ama gözleri tekrar Lyri'ye kaydı. "Ve Verin. Toplantımıza nezaret etmeniz ne büyük bir onur. Korkarım bugün tartışacak savaş ya da kan dökme meselemiz yok." Hırıltılı bir kahkaha attı.

Ben sertçe koltuğuma yerleşirken Lyri ona alaycı, gergin bir gülümseme attı. "Gün daha yeni başlıyor Sayın Konsey Üyesi."

Hepsi yerlerine otururken Raynir kıpırdamadan durdu, gözleri masanın diğer ucundaki Tildr'e kaydı. Bir şey bildiğimizden şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim. Acaba casusu Jakir'in şu anda şehir hapishanesinde olduğunu duymuş muydu? Belki de onunla bir buluşma ayarlamaya çalışmıştı ama o hiç cevap vermemişti.

"Evet, şey." Defterine uzanıp onu açarken biraz telaşlı görünüyordu. "Günümüzün barışçıl ve bu tür katliamlardan uzak geçmesini umalım. Bugünkü toplantımız yaklaşan sevkiyatları görüşmek üzere-"

"Aslında, Sayın Konsey Üyesi." Lyri arkasındaki kapıyı bir santim açıp dışarıdaki birine işaret ederken sesi dikkatlice hafıftı. "Bugün sizinle konuşmak istediğim başka bir konu var."

Raynir durakladı. "Öyle mi?"

Askerler odaya doluşmaya başladığında, "Çok yorucu bir şey değil," dedi. "Sadece merhum Moric Valir'in öldürölmesi, Moric Lor'un ekibinde çalıştırdığınız casus ve onun kamarasına gönderdiğiniz zehir."

Askerler her bir meclis üyesinin arkasında yerlerini alırken oda tamamen sessizdi ve ikisi benim hemen arkamda Seis'in iki yanında duruyordu.

Raynir hiçbir şey söylemeyince Lyri ona bir kez daha gülümsedi. "Eee? Önce hangisini ele almak istersiniz? Oylama yapalım mı?"

"I-" Raynir'in gözleri Tildr'a kaydı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Verin-"

"Moric Valir'in safın zehirlenmesinden kaynaklanan yavaş ve acı dolu ölümüyle başlayalım mı?" Lyri'nin yüzü öfkeyle gerilmişti ama sesi sabit kalmıştı. "Yavra kılığına sokulmuş su ile yutuldu ve Jimir Garityni tarafından teslim edildi, kızı Jakir de -yakın zamana kadar- aynı pozisyonda çalışıyor ve aynı zehirli suyu Moric Lor'un odalarına teslim ediyordu."

Raynir'in sarkık kulakları çılgınca seğiriyordu, ama hırıltılı bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Saffin mi? Hiç duymadım. Birinin Moric'imizi *zehirlediğini* mi söylüyorsun?" Titreyen bir eliyle beni işaret etti. "Ama o kesinlikle iyi, Verin. Sağlığı yerinde. Genç ve-"

"Zehir onun için değildi, değil mi?" Lyri sözünü kesin bir dille kesti.

Raynir önce cevap vermekte zorlandı. "Burada neyle suçlandığımdan pek emin değilim Verin. Morik'i zehirleme niyetiyle *değil* de Morik'in odasına zehirli su götürmekle mi? Kulağa oldukça mantıksız geliyor." Daha gürültülü kahkahalar. Başka kimse katılmadı, diğer tüm meclis üyeleri yerlerinde donup kaldı.

"Moric için değil. Misafiri için." Lyri bir el salladı. "Ama kafanızın karışık olması önemli değil, Sayın Konsey Üyesi. Hapishanede yönünüzü bulmak için çok uzun bir zamanınız olacak. Belki biraz dinlendikten sonra tüm bu ayrıntıları kafanızda sıralayıp bizimle paylaşabilirsiniz. Oldukça karışık *olmalı*, hmm?"

Raynir'in çizgili yüzü öfkeyle gerildi. "Bu bariz saygısızlığı görmezden gelmeyi seçeceğim Verin, masumiyetimi itiraf etmeyi tercih edeceğim. Merhum, harika Morik Valir'i zehirlemek mi? Şu anki Morik Lor'umuzu zehirlemeye çalışmak mı? *Casus* bulundurmak mı? Bu fikirler tam olarak nereden çıktı? Hangi temele dayanıyorlar? Bunlar, meslektaşlarımın önünde bana yönelttiğiniz son derece ağır suçlamalar."

"Merak etme," dedi Lyri zoraki bir neşeyle ve en yakınındaki askere başını salladı. "*Akranlarınız* da sizinle gelecek."

Askerler bir adım öne çıkarak meclis üyelerinin kollarından tuttu. Tildr'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama ayağa kaldırılıp kolları arkadan bağlanırken sessiz kaldı. Meclis Üyesi Gimir ise çılgınca debeleniyordu.

"Raynir ve Tildr bu işin planlayıcılarıydı!" diye ağzından kaçırdı. "Ayrıntıların hiçbirini bilmiyorduk, sadece onların bir sorun olarak gördükleri şeyle uğraştıklarını biliyorduk."

"*Onlar*," diye hırladı Tildr. "*Hepimiz* bunu bir sorun olarak gördük."

"Biz suç ortağı değiliz!" diye çılgınca devam etti. "Kullandıkları yöntemler hakkında hiçbir şey bilmiyorduk, bilmiyorduk! Zehirden haberimiz yoktu!"

"Bildiğiniz her şeyi bize anlatmak için bolca fırsatınız olacak." Askerler, çoğu şoktan sersemlemiş görünen bağlı meclis üyeleriyle birlikte dışarı çıkmaya başlarken Lyri kenara çekildi. "Iorn ve ben kısa süre içinde sizi şehir hapishanesinde ziyaret edeceğiz."

"Bizi şehrin içinde böyle mi gezdireceksin?" Tildr tükürdü, öfkeli bakışları tamamen sessizleşen Raynir'e kaydı. Ama gözleri bana kaydığında, bu işten sıyrılmak için bir yol bulmaya çalışırken arkasındaki çılgınca hesaplamayı görebiliyordum.

Sessizce baktım, bana takmayı öğrettiği maske sıkıca yerinde duruyordu. Ama içimde kederden beslenen bir öfke kaynıyordu. Onu *öldürmek* istiyordum.

"Evet," dedi Lyri geniş bir sırtısla. "Çeneler yukarı, meclis üyeleri. Yoksa oldukça suçlu görüneceksiniz."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Takip eden günlerde tüm meclis üyeleri suçu Raynir'e, Tildr'e ve birbirlerine attılar ama hepsi de annemizin öldürülmesi ve "gizemli yoldaşımın" zehirlenmesiyle ilgili bazı detayları biliyordu.

Seis'in tahmin ettiği gibi olmuştu. Annemi çok mücadeleci ve kendi görüşlerine çok karşı olduğu için öldürmüşler ve benim meşru bir şekilde tahta geçebileceğim yaşa gelmemi beklemişler ama sorumluluklarımı tam olarak kavrayamayacak kadar da gençmişim.

Sonunda onlara karşı gelmeye başladığımda ve Raynir'in casusu geceleri yatağımyı benimle paylaşan birinin ayrıntılarını aktardığında, kendilerine karşı komplo kurduğuna inandıkları kişiden kurtulmaya karar v e r m i ş l e r d i .

Hiçbiri Jugs'ı gerçekten bilmiyordu. Hatta bazıları Lyri ve Iorn'a eş olarak aldığım kişinin kim olduğunu sormaya bile cüret etti. Belli ki onlara hiçbir şey söylememişler.

Şimdi, tüm konseyim -ve Jakir ve babası- şehir hapisanesinde oturuyordu. Jugs'a söylediğimde, bana zayıf bir gülümseme verdi ve benimle gurur duyduğunu söyledi, ama bundan daha fazla coşku toplayamadı. Bu hiçbir şeyi değıştirmed i . Gerçekten yardım etmemiştim.

Raynir ve diğer meclis üyelerinin hayatlarının geri kalanında hapisanede çürüyeceklerini bilmek beni hiç tatmin etmedi. Thinir'de mahkûmlarımızı idam etmedik ve birbirleri aleyhine verdikleri ifadeler onları orada tutmak için yeterliydi. Ama bu hiçbir şeyi tam olarak başaramamıştı. Jugs hala ölecekti.

Lilimar'ı her gün ziyaret ediyor, kaydettiği ilerlemeyi öğrenmek istiyordum. Talimuth'un atasının ona zehrin etkilerini yavaşlatmanın bir yolundan bahsettiğini ve bir tedavi bulmaya çalışmanın yanı sıra bunun üzerinde çalıştığını söyledi. Halka açık bahçelerin bir kısmı Lyri'nin askerlerinin topladığı zehirli bitkilerin sergilendiği bir alana dönüştürülmüştü. Böylesine geniş bir koleksiyonu koyacak başka bir yer yoktu ve Lilimar da bariz nedenlerden ötürü şifalı bahçesinin yakınında bir yerde olmasını istemiyordu. Ziyaret eden vatandaşlar bunun yeni ve heyecan verici bir sergi olduğunu düşündü.

-Dünyanın her köşesinden egzotik bitkilerden oluşan böylesine anlamsız bir koleksiyona sahip olmak Thinir'in kudretinin ve zenginliğinin bir göstergesiydi. Hiçbiri gerçekten neden orada olduklarını bilmiyordu.

Günler beni dehşete düşüren bir hızla geçti. Jugs'ın cildindeki kızarıklık sırtından aşağıya ve göğsüne doğru yayıldı. Elleri neredeyse titriyordu.

Sürekli. Geceleri çok sıcak oluyor, ateşli bir uykuda yorganı tekmeliyor, nefesleri sık pantolonlarla kaçıyor. Çoğu gece yanında uyanık yatıyordum, uyursam sabaha kadar gitmiş olacağından korkuyordum.

Bitkin düşmüştüm ve sürekli gözyaşlarının eşiğindeydim. Tımarımın geleceğini, yeni bir konsey kurmayı, salyıkların koşullarını iyileştirme sözümü yerine getirmeyi düşünmem gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. Olduğum yerde donup kalmıştım, sadece bekliyordum. Bekliyordum. Mümkün olan her anı Jugs'la geçiriyordum çünkü o gittikçe zayıflıyor, hastalanıyor ve gözlerindeki ışığın her geçen gün daha da azaldığını fark ediyordu, her ne kadar bunu görmezden gelmeye çalışsa da.

Geceleri bana uzandığında, umutsuzluğunun bir ipucunun ortaya çıkmasına izin verdiği tek zamandı. Tüm vücudunun titremesi. Beni çaresizce öpüşünde ve kendini içime gömüşünde. Bedenlerimiz sakinleşmeye başladığında boğazıma doğru verdiği kesik kesik nefeslerde, sanki kendini zar zor bir arada tutuyormuş gibi.

Ben de daha iyi değildim. Birkaç kez, o ateşli bir uykuya daldıktan sonra, gizli geçide süzıldüm, soğuk taşın üzerinde bir top gibi kıvrıldım ve ağladım. Kendimi çaresiz, işe yaramaz ve her şeyi yanlış yapıyormuşum ya da yeterince yapmıyormuşum gibi hissediyordum ama konuşacak kimsem yoktu. Bunların hiçbirini Jugs'a söyleyemezdim. Lyri'ye söylememe de izin vermiyordum. Annemizi bizden alan şeyin hastalık değil de cinayet olduğunu öğrendiğimizden beri annemizin ölümüyle ilgili kendi taze kederiyle uğraşıyordu.

Ve hepsi benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Başından beri daha dikkatli olsaydım, *deneseydim*, belki de Raynir'in hilesini daha erken fark edebilirdim. Belki de konseyin ne kadar yozlaşmış olduğunu fark ederdim. Bunun yerine hiçbir şey yapmadım ve hiçbir şey yapmayarak Jugs'ın ölümüne sebep oldum.

Onca zaman önce Jugs'ı zindandaki hücrelerinden kurtardığımda, onun benim bir canavar olduğumu düşünmesini istemediğimi düşündüğümü hatırladım. Ama öyleydim. Jugs'ı benim hayatıma, benim dünyama, benim yatağıma sokan ve onu Raynir ve konseyin ellerine teslim eden bencil, tembel, cahil bir canavardım.

Jugs geldikten ve hiç gitmedikten on gün sonra nihayet her şey yolundaymış gibi davranmayı bıraktı. Yatakta uzanıyorduk, başı göğsümdeydi, koca bedeni yanıma kıvrılmıştı, o sırada bir damla gözyaşının sıcak bir şekilde tenime damladığını hissettim.

"Acaba ailem gittiğimin farkında mı?" diye fısıldadı. "Babam aramaya çalışır mıydı bilmiyorum ama şimdiye kadar birileri onlara söylemiştir. Polis ya da... Şimdiye kadar arabamı bulmuşlardır."

Titreyen dudaklarımı büzdüm, sonra saçlarını öpmek için başımı eğdim.

"Bir daha asla geri dönmeyeceğim gerçeğini hiç düşünmedim." Sesi dalgalandı, karanlık yatak odasında sessizlik vardı, sessizliği dolduran sadece kötü yapılmış ateşimin çıtırtılarıydı. "Hiçbirini bir daha göremeyeceğimi. Annemi ve babamı ya da Jenny'yi, Anton'u ya da April'ı..."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda, göğsüm çatlayacakmış gibi hissederek fısıldadım, "Hâlâ geri dönebilirsin. Eğer onlarla birlikte olmak istiyorsan. Ama -Ama sonra Lilimar..."

"Hayır." Islak ıslak burnunu çekti, daha fazla gözyaşı tenime damladı. "Lilimar'ın bir şey bulacağını sanmıyorum ama ben... Zaten fiziksel olarak geri dönecek kadar güçlü olduğumu da sanmıyorum. Dinlenmeye ihtiyaç duymadan tuvalete bile gidemiyorum artık."

Çenem sallanırken, gözyaşlarım sessizce şakaklarımdan aşağı süzülüp altımdaki yastığı ıslatıyordu.

"Bir şeyler bulacaktır," diye söze girdim, buna ben de inanmasam da. "Bulacak, Jugs."

Kısık bir sesle hıçkırdı ama başını kaldırıp gözleri dolu dolu bana baktı. "Yapamayacak. Zamanla olmaz. Hissedebiliyorum... Bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum." Ağzı titrerken bir damla gözyaşı kızarmış yanağından aşağı yuvarlandı. "Korkuyorum Lor."

"Hayır," diye boğuldum, yüzüne sarıldım. "Bir şeyler bulacaktır. Bulacak. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Lütfen korkma, Jugs." Sözcükler, kontrol edemediğim zayıf bir hıçkırıkla ağzımdan kaçtı. "Lütfen. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ben-"

"Bunu durduramazsın, Lor." Yanağındaki elimi kendi eliyle kapattı. "Bu senin suçun değil."

"Evet öyle," diye ağladım ve yüzümü örtmek için onu bıraktım. "Evet, öyle."

"Hayır, değil." Ellerimi çekti, kristal mavisî gözlerine kararlılık yerleşirken burnunu çekti. "Ben gittiğimde, bunun için kendini suçlamayı istemiyorum. Bu *senin suçun değil*. Lütfen kendini suçlu hissetme. Lütfen kendini

-Sadece mutlu olduğundan emin ol, tamam mı? Hayatının tadını çıkar. Boşa harcama."

Ağlıyordu, kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordu ama eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," dedi ağlamaklı bir sesle. "Bundan sonra mutlu olmanı istiyorum."

"Sensiz mutlu olamayacağım," diye hıçkırdım. "Buna dayanamayacağım."

"Evet yapacaksın." Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya devam ederken bile ağzı titrek bir gülümsemeye dönüştü. "Bundan daha kötülerini de atlattın."

Çok daha kötüsü. Ben sadece... bir gün büyük sarayınıza düşen, başka bir dünyadan gelen tuhaf bir adamım."

"Hayır," diye boğuldum, ağzımı avucuna bastırmak için elini tuttum. "Sen benim her şeyimsin. Şu anki halimle hayatta kalamam. Yaşayamam." Elini bırakarak titreyen parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdim. "Kalbim artık burada. Benimle değil. Sensiz bomboş olacağım."

"Öyle deme," diye mırıldandı. "Hâlâ çok şeye sahip olacaksın. Kardeşin ve Seis ve Gryf ve Lilimar... Tüm o değişiklikleri burada yapmak istedin, değil mi? Yapacak işlerin var." Bana zayıf, ağlamaklı bir gülümseme verdi. "Seninle çok gurur duyuyorum. Çok cesursun."

"Ben cesur değilim," diye ağladım.

"Evet, öylesin." Beni kollarının arasına aldı ve bizi yan yatırdı. "Çok cesur ve zekisin ve bana bahsettiğin tüm o insanlara yardım edeceksin, değil mi? Çok iyi şeyler yapacaksın."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye hıçkırdım. "Yeterince güçlü değilim. Yeterince güçlü olamayacağım."

"Evet *yapacaksın*." Bana sert bir öpücük verdi, dudakları tuz tadındaydı. "Ve belki o bira kutusunu raftaki yaşlı kahinin gözbebeklerinin yanına koyabilirsin ve buraya gelip bana her gün ne yaptığını anlatabilirsin."

"Ama gerçekten burada olmayacaksın." O kadar çok ağlıyordum ki artık zar zor konuşabiliyordum.

"Belki de öyle olurum, bir bakıma," diye mırıldandı. "Belki de haklıydı. Belki hâlâ bir şekilde seni izliyor olacağım. Çünkü ben sadece burada olmak istiyorum, Lor." Yanağımı avuçladı, eli titriyordu. "Hasta olmasaydım bile sadece burada olmak isterdim. Seninle birlikte. Keşke biraz daha zamanımız olsaydı."

"Jugs," diye hıçkırdım, hasta olacaktım gibi hissediyordum.

"Ama sorun değil," diye devam etti, kararsız sesine kararlılık karışıyordu. "Hayat her zaman istediğin gibi gitmeyebilir. Ama en azından birlikte biraz zaman geçirdik, değil mi? En azından... en azından her şeye rağmen buluşmayı başardık. Oldukça iyi iş çıkardığımızı söyleyebilirim."

Cevap veremiyordum, kontrolsüzce ağlıyordum, sümük ve gözyaşlarım başımın altındaki yastığı ıslatıyordu. Jugs'ın yaklaşmadan önce ıslak yanağımı h a f i f ç e okşadığını hissettim. Yüzü şimdi daha sakın görünüyordu, sanki sonunda kaderini kabullenmiş gibiydi. Bu beni daha çok ağlattı.

Buna gerek yok. O çok genç. Öleceği gerçeğini kabul etmek zorunda kalmamalı. Bu hiç adil değil.

"Pek bir şey başardığım söylenemez ama buraya dönüp seninle tanışmaya karar vermek hayatımda en çok gurur duyduğum şey," dedi bana sessizce. "Seni seviyorum Lor. Hiçbirinden pişman değilim. Ve bu... bu yardımcı oluyor. Olacakları kabullenmeme yardımcı oluyor" -nefesi titreyerek dışarı çıktı- "olacakları. Her şeye değdi. Seni seviyorum."

Bunlar genelde vintslerin söylediğı sözler değildi, ama arkalarındaki anlamı duyabiliyor ve hissedebiliyordum. Onlar özeldi. Ben de kendimi kontrol ederek "Seni seviyorum, Jugs" diye fısıldadım.

Gülümsedi ve beni öpmek için eğildi. Dudaklarım onunkilere yapıştı, titriyordum, bırakmak istemiyordum.

"Ve hâlâ biraz daha vaktimiz var," dedi geri çekilip nemli yüzümden saçlarımı düzeltirken. "Yarın eğlenceli bir şeyler yapalım. Bu odada olabildiğince eğlenceli." Kıkırdadı.

"Ne istersen yaparız," diye fısıldadım, parmaklarımızı aramızdaki yastığın üzerinde birbirine doladım ve parmak eklemlerini öptüm. "Ne istersen. Bütün günü birlikte geçireceğiz."

Uykulu bir şekilde gülümsedi, gözleri çoktan kapanmıştı, duygusal saldırısından sonra yüzü bitkinlikle kaplanmıştı. "Kulağı hoş geliyor."

Ertesi sabah uyanmadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hyll'de hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum.

Büyük salonda Seis'in yanından geçtiğimi, bana bağırdığını, ben koşarken arkamda ağır ayak seslerinin gümbürdediğini hayal meyal hatırlıyordum.

Lilimar'ın odasına daldığımda, saatin erken olmasına rağmen çoktan masasına oturmuştu. Başını kaldırdı ve bana henüz uyumadığını gösteren gözlerinin etrafındaki solgunluğu gösterdi.

Ama umurumda değildi.

Seis arkamdan kapıyı iterek açarken, "Uyanmayacak," diye **ç ı k t ı m .** "Uyanmayacak."

Lilimar ayağa fırladı, masasından birkaç eşya aldı ve tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü. Onu takip ederken dizlerimin bağı çözüldü ve sadece Seis'in kolumu nazikçe kavraması beni dik tuttu.

Lilimar koşmaya başladığı anda kolumu kurtardım ve onun arkasından koşmaya başladım. Seis'in bir küfür savurup onu takip ettiğini duydum ve yanından geçtiğimiz görevliler hyll'deki çılgınca koşuşturmamıza şaşkınlıkla baktılar.

Yatak odasına vardığımızda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Jugs'ı yatakta, yanında uyandığımda olduğu gibi hareketsiz görünce neredeyse iki büklüm oluyordum. Uykulu bir şekilde ona yaklaştığımda gözlerim hala kapalıydı ve neredeyse tekrar uykuya dalmadan önce omzunu öptüm. Ta ki bir şey kalbimin göğsümde çarpmasına neden olana, derin bir içgüdü bana bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyene kadar. Çok hareketsizdi. Göğsü çok ama çok yavaş yükseliyordu.

Lilimar yatağın üzerine diz çöktü ve göğsünü ortaya çıkarmak için yorganı itti. Ön tarafının tamamını kaplayan solgun kızarıklığı görünce dehşetle ürperdim; derisinin pembemsi tonunu bozan küçük beyaz lekeler vardı.

Kalp atışlarını tespit etmek için kullandığı dar, konik koniyi adamın göğsüne yerleştiren Lilimar, kulağını ucuna bastırdı. "Yavaş ama istikrarlı."

Başını kaldırarak uzun parmaklı elini Jugs'ın ağzı ve burnu üzerinde gezdirdi. "Çok ama çok yavaş nefes alıyor." Elini dikkatle Jugs'ın göğsüne koyarak uzun bir süre durakladı. "Ama ölüm çingırağı yok."

Seis beni tekrar tutuyordu, vücudum o kadar titriyordu ki kendimi destekleyemiyordum. Lilimar bana baktı, gözleri acımasız ama kararlıydı.

"Bu annene de oldu. Önce o bayıldı."

"Bunu biliyorum," diye ağlamaklı bir sesle tersledim. Elbette biliyordum. Başucunda geçirdiğim günleri asla unutmayacaktım, bedeni hareketsizdi, yaşamı yavaş yavaş ondan çekiliyordu.

"Demek ki hâlâ vaktimiz var Lor." Jugs'a baktı. "Onu odama götürmeliyiz."

"Onu taşıyabilirim." Seis dikkatle beni bıraktı ve Lilimar ayağa kalkıp örtüleri geri çekerken yatağa doğru yürüdü.

Jugs'ın çıplak bedeni Seis'in kollarında çok küçük görünüyordu. Onu nazikçe göğsüne bastırdı, Jugs'ın başı cansız bir şekilde omzuna düştü. Boğazımdan boğuk bir ses yırıldı, ellerim geceliğimin altını yumrukladı.

Lilimar Jugs'ın üzerine dikkatlice bir çarşaf örtüp onu gözden gizlerken kendimi işe yaramaz hissettim, sadece gururlu burnunun ucu ve Seis'in önünden görünen altın rengi saçları görünüyordu. Odadan çıktıklarında arkalarından tökezledim, bacaklarım o kadar kötü titriyordu ki zar zor yürüyebildim.

Lilimar önde yürüdü ve kapımda nöbet tutan muhafızlara koridorları boşaltmaları için bağırdı. Emri uygulamak için koşturdular ama bunu başarıp başaramadıklarını bilmiyordum. Seis'in arkasında tökezlerken hiçbir şeyin farkında değildim. Battaniyenin altındaki altın saçların parıltısı ve Seis'in kollarındaki yumrunun cansız hareketsizliği dışında hiçbir şeyin.

Jugs'a son sözlerimi çoktan söylemişim. Bunu fark ettiğimde neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Keder nefes almamı zorlaştırdı, göğsüm sıkılaştı ve kaburgalarım derimden fırlayacakmış gibi hissedene kadar daraldı.

Lilimar'ın odasına vardığımızda, Seis'i Morik'in özel dinlenme odasına, yani bir Morik'in hastalık sırasında ya da ameliyattan sonra dinlenmesi için ayrılan yere çıktığını bildiğim bir kapıya yönlendirdi. Odayı iyi biliyordum çünkü annem son günlerini burada geçirmişti.

Odanın ortasına hâkim olan tuhaf yapıyı zar zor fark ettim. Annemin içinde öldüğü yatak hâlâ şöminenin yanındaki köşede duruyordu. Geniş, parlak pencerelerden içeri giren güneş ışığı, alçak bir taş kaide üzerindeki tuhaf, devasa cam kasadan göz kırpyordu.

Lilimar Seis'e Jugs'ı içine indirmesini söyledi. Tabanı kalın kürkler ve dokuma battaniyelerle kaplıydı ve Lilimar açtığında kutunun üst kısmı geriye doğru sallanarak Seis'in Jugs'ın hareketsiz bedenini nazikçe içine yerleştirmesine izin verdi.

"O da ne?" Korkuyla patladım. "Ona ne yapıyorsunuz?"

"Ben bir tedavi aramaya devam ederken onu hayatta tutacak olan şey bu." Kapağı indirirken Lilimar'ın sesi konsantrasyondan dolayı gergin ve hızlıydı

ve iki ağır metal menteşeyi yukarı çekerek hava geçirmez hale gelene kadar mühürledi.

"Hayır, hayır, bekle." Aceleyle ileri atıldım. Ona son bir kez bile dokunamamıştım. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı, teni hâlâ sıcakken, kalbi hâlâ atarken, ne kadar yavaş olursa olsun. İhtiyacım olan-

"Bir saniye bile beklemek riske değmez Lor. Özür dilerim." Lilimar neredeyse bir damıtıcıya benzeyen garip bir aleti kenara çekmekle meşguldü. Soluk yeşil bir sıvıyla dolu büyük bir cam fiçı yanmayan bir alevin üzerinde duruyordu ve kaba bağlı ince bir cam tüp doğrudan Testiler'in şu anda içinde bulunduğu kutuya uzanıyordu.

"Bana ne olduğunu söyle," diye ısırdım, sesim neredeyse histerikti. "Ona ne yaptığını söyle bana."

"Talimor'un bana gösterdiği şey buydu," dedi, Talimuth'un atasına atıfta bulunarak, bir tedavi veya zehrin etkilerini yavaşlatmanın bir yolu hakkında daha fazla şey bilip bilmediklerini görmek için ziyaret ettiği. "Bu onun vücudunu bir tür derin uykuya sokacak. Ama aynı zamanda her şeyi tamamen yavaşlatacak - vücudunun yaşlanmasını, organlarını. Saçlarının ve tırnaklarının uzamasını bile.

Ama en önemlisi, sistemini harap eden zehrin etkilerini yavaşlatacak."

Sonunda etrafta koşuşturmayı bıraktı ve bana dönerek hüzünlü bir gülümseme verdi. "Esasen, Jugs'ı tedavi edene kadar onu muhafaza ediyoruz."

"Onu saklamak mı?" Dehşete kapılmış bakışlarım, o korkunç cam kutunun içinde çok küçük görünen Jugs'a döndü. "Bir... Bir *numune* gibi mi?"

"Hayır," dedi sabırla, damıtıcıya geri döndü ve yeşil sıvı fiçisinin altındaki ateşi yaktı. "Bu bize daha fazla zaman kazandırır. İhtiyacımız olan kadar zaman."

"Bu Jugs'ı *hayatta* tutacak, Lor." Seis yavaşça omuzlarımı sıktı, sanki anlamamı sağlamaya çalışıyordu. "Lilimar bir tedavi ararken o hayatta kalacak."

Cam kutunun içindeki Jugs'a bakarken ağzım titredi. Dokunulmaz. Bilinçsiz.

"Ama o... o gerçekten hayatta değil, değil mi?" diye mırıldandım, bir yanım haksızlık ettiğimi bilse de. Bir velet. Bu umduğumdan daha iyiydi. Ama aynı zamanda... "O gerçekten burada değil. Yapamam... Onunla konuşamam. Ona *dokunamıyorum* bile."

"O burada," dedi Lilimar kararlılıkla. "Zehir onu öldürseydi olacağından çok daha fazla burada."

İrkildim, sonunda farkına vardığım şey mideme ağır bir taş gibi oturdu. İkisi de haklıydı. Bu... bir şeydi. Jugs ölmeyecekti. Henüz ölmeyecekti. Zamanımız vardı.

Hâlâ vaktimiz vardı.

Bacaklarım çılgınca titreyerek cam kutuya doğru yürüdüm. Çarşaf hâlâ Jugs'ın çıplak bedeninin üzerinde, omuzlarına kadar örtülüydü. Gözleri kapalıydı, kristal mavisi gözleri sonsuza dek saklıydı. Pembe dudakları hafifçe aralanmıştı ama çarşaf onun acı verici yavaşlıktaki nefes alış verişleriyle neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Kulağındaki küpem göz kırptı ve boğazımdan zayıf bir hıçkırık yükseldi. Parmak uçlarımı cama bastırdım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. En azından... en azından bir parçam orada onunla birlikteydi. Umarım hatırlıyordur, şu anda akli her neredeyse - eğer düşünecek kadar uyanıksa bile. Umarım benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordur. Beni ne kadar mutlu ettiğini.

Bu korkunç uykuya dalmadan birkaç saat önce bana söylediği gibi, onu ne kadar çok seviyordum.

Ona bakmak acı vericiydi ama kendimi zorladım. Her güzel özelliğini görmek için kendimi zorladım. Gururlu burnu, uzun kirpikleri ve dolgun dudakları. Tatlı kulakları ve yumuşak altın yelesi.

Kederden titreyerek nihayet camekândan döndüğümde Seis ve Lilimar'ın yüzlerinde endişe ve acıma ifadeleriyle beni izlediklerini gördüm.

Sonra Lilimar bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve damıtıcıya başını salladı. "Zaten işe yarıyor. Sana söz veriyorum Lor, bu onu hayatta tutacak. Hatta onu şu anda olduğu kadar sağlıklı tutacak - kasları solmayacak, cildi genç ve taze kalacak. Organları bozulmayacak. Bu annenle olduğundan çok çok daha iyi bir durum."

Baktığımda damıtıcıdaki yeşil sıvının buhara dönüştüğünü ve cam tüpten geçerek Jugs'ın çantasına girdiğini gördüm. İçindeki hava puslu ve yoğun bir hal alarak onu kısmen gözden gizledi. İçindeki nem noktacıklar oluşturmuş ve çiy gibi derisinin üzerine çökmüştü.

Lilimar'a güvenmeyi seçerek derin, titrek bir nefes aldım. Güvenmek zorundaydım. Başka hiçbir şeyim yoktu.

Ona bir adım daha yaklaşarak kuru dudaklarımı araladım ve "Lütfen" diye mırıldandım.

Dizlerimin üzerine çökerek elini tuttum ve alnımı elinin arkasına bastırdım. Bu bir Morik'in asla ama asla yapmaması gereken bir şeydi; yalvarmanın en alçak şekli. "Lütfen onun benden alınmasına izin verme. Lütfen."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım Moric," dedi kalın bir sesle, titreyen parmaklarını sıkarak.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir ay.

Onlarca yıl gibi geldi. Yüzyıllar. Jugs'ın cam kutusunun yanındaki yerimden neredeyse hiç kıpırdamadım, sadece su odasını kullanmak ve odanın köşesindeki yatakta birkaç huzursuz saat uyumak için ayrıldım.

Lilimar bana zar zor tüketebildiğim yiyecek ve su getirdi. Seis kapıda nöbet tutuyor, çoğu zaman sessiz kalıyor, bazen de hiç cevap vermediğim halde benimle konuşmaya çalışıyordu. Lyri bazen Gryf'le, bazen de tek başına beni sık sık ziyaret ediyor, yıkanmamı ya da kendi yatağında uyumamı sağlamaya çalışıyordu. Yürüyüşe çıkmamı, akşam yemeğinde ona katılmamı ya da Jugs'ın dinlenme yerinin yanında nöbet tutmaktan başka bir şey yapmamı sağlamaya çalışıyordu. Ben reddettim.

İlk başta, çantasına pompalanan buharın onu hayatta tutmaya yetmeyeceğine ikna olmuşum. Derisinin grileşmeye ve cansızlaşmaya başladığını, vücudunun solup yok olduğunu göreceğimi sanıyordum. Ama bir şekilde öyle oldu. Gerçekten de derin bir uykudaymış gibi görünüyordu, sakın, huzurlu ve o kadar güzeldi ki göğsüm yarılmış gibi hissettim.

Seis gece için ayrıldığında ve hyll sessizliğe gömüldüğünde, onunla konuşturdum. Zihni her neredeyse beni duyup duymadığını bilmiyordum ama yalnız olmadığını bilmesini istiyordum. Farkında mıydı? Korkmuş muydu? Kendi zihninin içinde sıkışıp kalmış, dehşete düşmüş ve bunu ifade edemiyor muydu? Bu düşünce beni tamamen yok etmekle tehdit ediyordu. Bu yüzden onunla konuştum. Ona yalanlar söyledim. Lilimar'ın neredeyse bir tedavisi olduğunu. Yakında bana döneceğini.

Ben de ona gerçekleri söyledim. Onu çok özlediğimi, kendimi boş, oyulmuş, içinde hiçbir şey kalmamış içi boş bir kabuk gibi hissettiğimi. Ona dokunmak, sıcak tenini parmak uçlarımda hissetmek, sesini duymak, onu içime çekmek, kendimi kollarına gömmek ve asla bırakmamak için her şeyimi verebileceğimi.

Uyandığında yapacağımız her şeyden bahsettim, bunun olacağına inanmasam da. Ona şehri keşfedeceğimizi söyledim - ve eğer isterse daha da ötesini. Bütün derbeyliği mi. Tüm dünyayı. Ona denemesini istediğim tüm yiyeceklerden, ona göstermek istediğim bahçelerden ve bitkilerden, hyll'de görmesini istediğim tüm yerlerden bahsettim.

Bir ay boyunca bundan başka bir şey yapmadıktan sonra, Lyri bir sabah geldi ve başka *bir şey* yapmam için yalvarışlarını görmezden gelsem bile gitmeyi reddetti.

"Lor, bu iş yeterince uzadı."

Hiçbir şey söylemedim, başımı bile kaldırmadım. Gözlerimi Jugs'ın göğsünün acı verici yavaş hareketlerinden ayıramıyordum, ayırdığım anda tamamen duracağından korkuyordum.

"Lor, sonsuza dek burada oturamazsın." Lyri'nin sesi çaresiz bir nota aldı.

"Neden olmasın?" Kendi sesim cansızdı.

"Yönetmen gereken bir derebeyliğin var," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Tutman gereken sözler var. Seni özleyen insanlar var. Seni özlüyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Seni özlüyorum Lor. Lütfen. Lütfen en azından birkaç saatliğine uzaklaş. Bu akşam döndüğünde Jugs hâlâ burada olacak."

"Hayır," diye homurdandım. "Yapamam."

Lyri'nin sertçe nefes verdiğini duydum, sonra elinin üst koluma dolandığını ve beni sandalyemden çektiğini hissettim. "Evet, yapabilirsin ve yapmak zorundasın. Sen Moric'sin Lor. Senin derebeyliğin bir *ayı* aşkın süredir konseyden yoksun. Dünyanın geri kalanı durmadı. Buradaki insanların sana ihtiyacı var. Sorumlulukların var."

"Çekiliyorum," diye mırıldandım, hâlâ Jugs'a bakıyordum. "Moric olabilirsin. Bu işte benden daha iyi olacaksın."

"*Hayır*, Lor." Lyri beni camekândan uzaklaştırdı ve ondan uzaklaşmak istemesem de bedenim ona karşı koyamayacak kadar bitkin ve cansızdı. "Sen benim kardeşimsin ve senin için her şeyi yaparım ama tüm sorunlarını senden alırsam ikimiz de bundan fayda görmeyiz. Bununla *başla çıkmalsın*."

Beni yüzüne çevirdi, ellerini omuzlarıma koydu, gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Planların vardı. Bir fark yaratmak istiyordun. Hâlâ yapabilirsin. Jugs bunu yapmanı isterdi. Bu şekilde harcanmanı istemezdi."

İrkildim, başka tarafa baktım. "Yapma."

"Jugs seninle gurur duyuyordu." Sesi daha sert, daha katıydı. "Bana söyledi. Seninle çok gurur duyuyordu ve o gittikten sonra çabalamayı bırakmadığından emin olmamı istedi."

"Yapma," diye tekrar mırıldandım, çenem sallanırken kederden titriyordum.

"Özür dilerim," dedi Lyri nazikçe, omuzlarımı sıkarak. "Acıdığını biliyorum ama o hâlâ burada. Hâlâ umut var. Ve bu arada sen de işini yapmalısın. Gerçekten *yaşamak zorundasın* Lor."

Uzanıp kolunu tuttum ve yanağımdan bir damla yaş süzülürken başımı salladım. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirsin. Düşündüğünden daha güçlüsün." Döndü ve beni Seis'in sessizce izlediği kapıya götürdü, gözleri ciddiye. "Yıkanman ve düzgün bir yemek yemen gerekiyor, sonra işe başlayacağız. Yapacak çok şey var."

Umutsuzca Jugs'a baktım ama cam kutusunu dolduran buhar sayesinde bu mesafeden zar zor görülebiliyordu. "Onu bırakmak istemiyorum."

"O güvende. Daha sonra da burada olacak. Lilimar ona göz kulak olacak," dedi Lyri, Lilimar'ın ana odasına girdiğimizde. Başını tezgâhından kaldırdı, kitaplar ve cam kaplar içindeki zehirli bitki örnekleri tezgâhın üzerine yayılmıştı. Yüzü yorgunluktan çizilmişti, gözleri derin gölgeler içindeydi ama bize küçük bir gülümseme ve başıyla onay verdi.

"Buhar işe yarıyor, Lor," dedi bana, sesi cızırtılıydı. "Durumu stabil. O iyi."

Sık sık gelip onu kontrol ediyor ve ateşin üzerindeki devasa yeşil sıvı fiçisini değiştirerek Jugs'ın çantasına akan buharı sürekli besliyordu.

"Gel ve beni al," dedim ona kısık sesle, Lyri'nin beni kapıya doğru götürmesine izin verirken Seis de onu takip etti. "Eğer herhangi bir değişiklik olursa, hemen gelip beni bul."

"Elbette, Moric."

Onu düzeltecek enerjim bile yoktu. Lyri beni hyll'den kamarama ve su odama götürürken transa geçmiş gibi yürüyordum. Yanından geçerken yatağımı görünce ürperdim ama çarşafın değiştirildiğini görebiliyordum. Kemerden geçip soyunma odasına girdiğimizde Jugs'ın bavulu düzgünce duvara yaslanmıştı.

Lyri bana banyo yaptırdı, sonra dışarıda bekleyeceğini söyleyip odadan çıktı. Mekanik bir şekilde yıkandım, cildim bakımsızlıktan pürüzlü ve kuru hissediyordu, saçlarım ise kafa derimi yakacak kadar sert bir şekilde keselenene kadar cansız ve yağlıydı.

Banyodan **ç ı k t ı k t a n** sonra kurulanırken aynada kendime baktım. Yüzüm boş bir maskeydi. Derin ve huzurlu bir uykudaymış gibi görünen Jugs'inkinden bile daha cansızdı.

Bakışlarım kulağıma göz kırpan altın halkanın üzerinde, sonra da saçıma örülmüş saçma Morik boncukların üzerinde gezindi. Ellerim kurutma bezinin etrafında sıkıştı. Onlardan nefret ediyordum. Benden alınan her şeyi sembolize ediyorlardı. Hayatımı. Özgürlüğümü. Annemi. Testiler.

Bezi bırakıp titreyen ellerimle çekmeceyi açtım. Sadece uzun saçlarımla n uçlarını düzeltmek için kullanılan keskin bir makas bulup aynada kendime baktım ve derin bir nefes aldım. Sonra makası başımın yan tarafına doğru kaldırdım ve kulağımın önündeki boncuklu örgünün üzerinde gezinirken baktım. Ellerim titredi. Annemin saçında parıltıyan boncukları hatırladım. Bana daha önce onlarla ne kadar güzel görüneceğimi söylediğini, bunu görebilmeyi nasıl dilediğini hatırladım.

Bunu yapamazdım. Bunun yerine elim kaydı ve saç örgüsünün hemen arkasından kalın bir saç parçasını keserken boş boş izledim.

Bir kez başladım mı, duramazdım. Başımın yanlarını kesmeye başladım ve kafa derimin yanlarında çirkin, düzensiz gri saç tutamlarından başka bir şey kalmayana kadar durmadım, geri kalanı hala uzundu ve sırtımdan aşağıya doğru iniyordu. Makası tezgâhın üzerine bırakarak keskin bir tıraş bıçağı buldum ve tüm saçlar gidene kadar kulaklarımın arkasından dikkatlice sıyırdım.

Her tarafım titreyerek sonunda durdum ve aynada kendime baktım. Saç örgülerimin hepsi hâlâ yerindeydi, başımın tepesinde karmaşık bir şekilde duruyordu ve iki tanesi hâlâ kulaklarımın önünde asılıydı. Ama başımın yan tarafları artık çıplaktı. Bu bana Jugs'ın vahşi yeleli ve kısa kenarları olan saçlarını hatırlattı.

Bu beni ona daha yakın hissettirdi.

Arkadan hiç almadım, başımın ortasından omurgama doğru inen uzun bir yele gibi tuttum. Biraz bareghlerin yelelerine de benziyordu. Eğer Raynir bunu görseydi, öfkeden ölürdü.

Çenem sıkıştı, gözlerim ilk duygu belirtisiyle parladı - saf, her şeyi kapsayan bir öfke. Beni görmesini *istiyordum*. Artık beni kontrol edemediğini görmesini istiyordum. Güçsüz olduğunu, tüm planlarının sonunda bozulduğunu bilmesini istedim, gerçekten önemli olması için çok geç olsa bile.

Omuzlarımdaki ve göğsümdeki gevşek saç tellerini bezle ovuşturdum, sonra sessizce yerdeki uzun saç tutamlarını süpürdüm. Lyri benim için birkaç kıyafet bırakmıştı ve yeniden giyindiğimde içimde yeni bir ateş yandı.

Eğer durgunlaşmama izin verseydim, her şey boşa giderdi. Konsey bu derebeyliği kontrol altında tutmak için Mama'yı zehirlemişti. Jugs'ı da aynı şey için zehirlemişlerdi. Eğer hiçbir şey yapmazsam, Thinir'de hiçbir şey değişmeyecekti. Beni tutmak için çok uğraştıkları o zayıf, işe yaramaz Morik olmaya devam edecektim.

Kapıyı açtığımda Lyri bana döndü, yüzündeki gülümseme kaybolup yerini büyük bir şaşkınlığa bırakana kadar bana küçük bir gülümseme verdi. Hiçbir şey söylemedim, yanından geçip ceketimi almak için soyunma odama girdim. Tuniğimin üzerine silkelerken içeri girdi ve boğazını temizledi.

"Güzel görünüyor," dedi sessizce. "Jugs'ın saçına benziyor."

Kısa bir süre başımı salladım ve ceketimin manşetleriyle oynayarak yapacak bir şeyler aradım. Lyri nazikçe koluma girdi ve beni yatak odasından çıkarıp koridoru geçerek yemek odasına götürdü. Seis bizi takip etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Seis, lütfen bize katıl," dedi Lyri, önünde bir kâse bulunan üçüncü koltuğu başıyla işaret ederek.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, Lyri beni yerime yönlendirirken oturdu ve kendi yerine çekildi.

"Aç mısın?" diye sordu

hafifçe. "Hayır."

"Sadece biraz yemeyi dene." Önümdeki büyük kase ude'ye başıyla işaret etti. "Aşçıdan yapmasını istedim. Lütfen. Sadece birazcık. Benim için."

Sessizce nefes vererek kaşığımı aldım ve kalın çamurun içinde sürükledim. Çamurdan buhar yükseliyor, ude'nin yavan kokusu ile haşlanmış wanuk etinin kokusu karışımı burnuma çarpıyordu. Ne Lyri ne de Seis kıpırdamadı, ikisi de ben sessizce bir lokma yerken dikkatle beni izliyordu.

Ben birkaç tane daha yedikten sonra kendi kaşıklarını aldılar. Yemek yerken hiçbirimiz konuşmadık ve Seis bana bir fincan melt çayı doldurduğunda ona başımı sallayarak teşekkür ettim ve yudumladım.

Kaseyi sıyrıp temizlediğimde midemdeki çukur biraz daha iyi hissettirdi. Ne Lyri ne de Seis hepsini yemeyi başardığım konusunda yorum yapmadı. Onlar kendi yemeklerini sessizce yerken Seis bana biraz daha çay doldurdu.

"Pekâlâ," dedi Lyri birkaç dakika sonra neşeyle, kâsesini iterek. "Temel işleri hallettiğimize göre, bugün başka bir şeyle uğraşmaya ne dersiniz? Sonra da yarın başka bir şey?"

İçimi çektim. "Pekala."

"Yapılması gereken en önemli şey yeni bir konsey oluşturmak. Konsey olmadan daha fazla devam edemeyiz. Vatandaşlardan gelen sorular birikiyor, kararlar bekliyor. Şehirdeki herkes eski konseyinizin hapishane hücrelerinde oturduğunu biliyor. Hyll'in zayıf görünmemesi için hızlı bir şekilde yeni bir konsey oluşturmalıyız."

Hyll'in zayıf görünmesi umurunda değil, demek istedim ama sonra Raynir'in kendini beğenmiş, bilge yüzünü tekrar hayal ettim. Karnımdaki ateş geri döndü,

Şimdi kendimi biraz daha canlı hissettiğim için daha sıcak yanıyordum.

Doğrulup başımı salladım ve biraz daha çay yudumladım. "Pekâlâ."

"Zaten bazı fikirlerin vardı, değil mi Lor?" Seis nazik bir gülümsemeyle, büfeden bir şey almak için ayağa kalkmadan önce söyledi. Bu sabah orada bekleyen su sürahilerinin olmadığını fark ettim boş boş.

Tekrar yerine oturdu ve defterimi bana doğru kaydırды - tüm notlarımın ve salyık nüfusunun koşullarını iyileştirme planlarımın olduğu defteri. Orada başka notlar da vardı, o zamanlar ele almaya kalkışmanın bile imkânsız olduğu notlar - konseyi genişletme, Thinir'deki vint nüfusundan daha fazlasını temsil eden başka üyeler getirme fikri.

"Yaptın mı? Bu iyi bir şey." Lyri bana gülümsedi, sonra başıyla defteri işaret etti. "Duyalım bakalım, eski dostum."

Nefes vererek defteri açtım ve doğru sayfaya geldim. Konuşurken sesim hâlâ odun gibiydi ama artık istediğim şeyi gerçekten başarabileceğimi yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştım. Hareketlerimi kontrol eden Raynir ya da kızgın yaşlı vints konseyi yoktu. *Tımarımı* kontrol eden.

"Thinir'deki her bir nüfusu temsil eden yeni meclis üyeleri atamak gibi bir fikrim vardı," dedim sessizce. "Konseyde her zaman sadece Vintler vardı, bu adil değil. Burada yaşayanlar sadece Vintler değil."

Lyri çayını yudumlarken başını salladı. "Evet, çok doğru. İhtiyaçlarımız buradaki diğer vatandaşlarla aynı değil. Hepsi masada bir koltuğu hak ediyor."

Lyri'nin desteğiyle kendime biraz daha güvenerek dudaklarımı yaladım. "Talimuth'la tanıştıktan sonra, salyık için bir meclis üyesi olmak isteyip istemeyeceklerini merak ettim."

"Bence bu iyi bir seçim olur Lor," dedi Seis. "Onlar zaten halklarının temsilcisi olarak seçildiler, bu da salyıkların kendi çıkarları doğrultusunda hareket edeceklerine güvendikleri anlamına geliyor. Ve toplantı için geldiklerinde burada olanlarla ilgili anlayışları ve sağduyuları... Çok güvenilir görünüyorlar. Jugs ve zehirlenme olayını sadece ataları biliyor ve bunun nedeni de Talimor'un Lilimar'a yardım ediyor olması."

"Pekâlâ, Talimuth'a yaklaşıyoruz." Lyri başını salladı. "Yeni meclis üyeleri için başka bir fikrin var mı Lor?"

"Bence sen ve Iorn masada oturmalısınız," dedim sessizce, sesim hâlâ kısıktı ama güç kazanıyordu. "Ve Seis, baregh nüfusunu temsil etmek için."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Onur duyarım."

"Ve liman başkanı," diye devam ettim, "Thinir'in deniz ithalat ve ihracatını herkesten daha iyi bilir."

Lyri başıyla onayladı. "Mükemmel bir fikir."

"Şehirdeki farklı işletmelerden bazı temsilciler," diye ekledim, şimdi daha cesaretliydim. "Turizm ticaretinden ve tüm işletmelerimizden anlayan birileri. Tiyatroları, tavernaları, yiyecek ve giyecek dükkanlarını yönetme konusunda uzman olan diğerleri. Bu şekilde doğrudan onlardan haber alabiliriz - bu işletmelerin gelişmek için neye ihtiyaç duyduklarını bize söyleyebilirler."

Lyri bana sırtıttı ve gözlerindeki gururu gördüğümde göğsüm sıkışmaya başladı. "Mükemmel."

"Korkarım ki Thinir'deki Uşo nüfusunu temsil etmeye uygun birini şahsen tanımıyorum..." İtiraf ettim ama Lyri başını salladı.

"Bunun için endişelenmeyin. Gryf ve ben bazı fikirler üretebiliriz. Şehirdeki işletmelerin çoğunu Usho'lar yönetiyor, dolayısıyla masada zaten düzgün bir şekilde temsil edilecekler. Ama kendi halkının çıkarları doğrultusunda hareket edebilecek birkaç girişimci genç Uşo aklıma geliyor."

"Pekâlâ." Sayfanın köşesiyle oynadım, Lyri ve Seis'e tereddütle baktım. "Yani siz... sizce bunlar iyi fikirler mi?"

"Bunlar mükemmel fikirler Lor," diye açıkladı Lyri. "Raynir'in ve son konseyin lekesini temizlemek için bu şehrin tam da ihtiyacı olan şey bu. Yeni bir başlangıç. *Herkesin* temsil edildiği bir konsey. Tüm seslerin duyulabileceği bir forum."

"Ama ya..." Kızardım. "Ya katılmak istemezlerse? Ya ilgilenmezlerse?"

"Öyle olacaklar," dedi Seis. "Ama içlerinden biri değilse, diğerlerini buluruz."

"Gryf ve benim kasabaya gidip hepsine teklifi?" Lyri son çayını da bitirirken sordu.

Defterime baktım. Bir yanım evet demek istiyordu, böylece Jugs'ın yatağının yanına geri çekilebilecektim. Ama... bu kendi başıma yapmam gereken bir şeymiş gibi geldi. Bu önemli hissettirdi.

Ve eğer Jugs burada olsaydı, bunu kendim yaptığım için benimle ne kadar gurur duyduğunu söyleyeceğini biliyordum.

"Gideceğiz." Daha dik oturdum ve defterimi dikkatle kapattım. "Dördümüz."

Seis bana küçük bir sırtış attı ama "Dörtten fazla olacak Lor. Kasabaya kendin gideksen düzgün bir muhafız birliğine ihtiyacın olacak."

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardım. "Pekala, Seis."

Koltuğunu geriye itti ve uzun boyuna doğru yükseldi. "Gidip Gryfi ve diğer birkaç muhafızı getireceğim."

"Şerefe, eski dostum." Seis odadan çıkarken Lyri hevesle öne doğru eğildi. "Biz de bir şeyler içmeye gitmeliyiz. Ya da sadece yürümek için rıhtımı ziyaret etmeliyiz. Bakalım Haknir'de bizim için kızarmış posk var mı?"

Gülümsemeye çalıştım ama kederin zonklaması omuzlarımın tekrar çökmesine neden oldu. Kendimi görevlerimi yapmaya zorlamak bir şeydi, ama her şey yolundaymış gibi davranmak başka bir şeydi. Kendimi *eğlendirmeye* çalışmak.

Ama Lyri'nin yüz ifadesi öylesine kırılğan bir umutla doluydu ki hayır demeye dilim varmadı. Bana beni özlediğini söylemişti. Aramızdaki bağ o kadar yakındı ki, yıllar içinde bazen birbirimizin duygularını bile hissedebilir hale gelmiştik. Birbirimizin üzgün olduğunu ya da bir şeylerin ters gittiğini her zaman içgüdüsel olarak anlardık.

Jugs'ın sözlerini hatırladım, bana söylediği son sözlerden bazılarını, o öldükten sonra hala neye sahip olacağıma dair. Kardeşim. Seis, Gryf ve Lilimar. Vücudu onu yüzüstü bırakırken bile suçluluk duygumu ortadan kaldırmak için çok uğraşmıştı. Ve benden o içki kabını rafa koymamı ve onunla sanki kendisiymiş gibi konuşmamı, ona her gün neler başardığımı anlatmamı istemişti.

Yine de söyleyebilirdim. *Ona* söyleyebilirdim, onun yerine boş bir içki kabı değil. Beni hâlâ duyabiliyorsa, benimle gurur duymasını istedim. Ona iyi şeyler yaptığımı, Raynir ve eski konseyin kazanmasına izin vermediğimi söylemek *istiyordum*.

Ve eğer bir gün uyanırsa, daha iyi bir dünyada uyanmasını istiyordum. Ona çok zalimce davranan, genç hayatını elinden alan ve onu halledilmesi gereken bir sorundan başka bir şey olarak görmeyen yaşlı kocakarılarından daha iyi bir dünyada.

Defterimi tutarak ayağa kalktım ve Lyri'ye başımı salladım. Yıllardır, çocukluğumdan beri, boncuklar saçlarıma sarılmadan önce hissetmediğim ateşli bir dürtü karnımda alev alev parlıyordu.

Jugs'ın benimle gurur duymasını sağlayacaktım, bunu görmek için burada olmasa bile.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Önce Salyık bölgesini ziyaret ettik, Talimuth'a bir ay önce verdiğim, halkının refahı hakkında onlarla tekrar konuşma sözü kafamda yankılanıyordu.

Salyık nüfusu şehrin en alt kısmında, limana en yakın yerde yaşıyordu; burada her şey gürültülü, yoğun ve aşırı kalabalıktı, hava denizden taze yakalanan balıkların keskin, tuzlu kokuları ve çoğu liman işçisinin pipolarda ve yaprak sarmalarında içtiği otun tiksindirici bulanıklığıyla renkleniyordu.

Tedirgindim ve inanılmaz derecede gergindim. Tüm şehir boyunca yaptığımız yürüyüş sinir bozucuydu, her ne kadar yanımdan geçenler beni gördüklerinde sadece derin bir selam verip geçit törenimizi izlerken kendi aralarında fısıldaşsalar da. Lyri yanımda yürüyordu, Seis ve Gryf hemen arkamdaydı ve altı muhafız daha etrafımıza yayılmış, dikkatle bizi izliyordu.

Ama aynı zamanda göğsümdeki ağrı da biraz olsun hafiflemişti. Gün çok güzeldi, gökyüzü kesintisiz soluk pembe, hava ılık ve sıcaktı. Çocukken ziyaret ettiğime dair sadece belli belirsiz anılarım olan fırınların ve eczanelerin ve hiç gitmediğim diğer tüm yerlerin önünden geçtim - müstehcen gösterilere ev sahipliği yapan küçük tiyatrolar, müşterileri zaten dışarıda oturan tavernalar. Dar sokaklarda üst üste dizilmiş küçük küçük binalar, önlerindeki dar kaldırımlara dizilmiş güzel metal sandalyeleri ve masaları olan lokantalar.

Evler cadde seviyesindeki işyerlerinin üzerinde uzanıyordu, hepsi birbirine yakındı, yıkanmış çamaşırlar karşılıklı pencereler arasına gerilmiş iplerde kuruyordu. Usho ve Vints üst pencerelerinden bakıp beni izliyordu, bazıları ciyaklayan bebeklerini kucaklarına alıp heyecanla kalçalarında zıplatıyor, diğerleri pipolarını tüttürürken gözlerini kısıyor ve zenginliğin şatafatlı gösterisi hakkında mırıldanıyorlardı.

Thinir'i her zaman sevmiştim ve burada, dünyanın bu sakın ama müreffeh köşesinde yaşadığım için her zaman minnettar olmuştum. Ama burada yaşayan *diğer* insanları hiçbir zaman gerçekten düşünmemiştim. Benim tebaamı. Konseyin almasına izin verdiğim kararlardan doğrudan etkilenen insanları.

Ve hiçbiri, mahallesi şehrin geri kalanından belirgin bir şekilde farklı olan salyık kadar değildi. Şehrin kalbine yaklaştıkça evler küçüldü ve daha perişan hale geldi. Hala pencerelerden sarkan çamaşırlar vardı ama

Giysiler ve arşıflar daha eski görünüyordu, bazıları o kadar yamalıydı ki orijinal deseninin ne olduğunu bile anlayamıyordum.

Hava ağırlaştı ve daha kasvetli bir hal aldı. Salyikler uzun boylu ve söğüt gibi insanlardı, ama beni gördüklerinde başlarını eğdiler ve gözlerini kaçırdılar. Birçoğu yaklaştığımızı görünce evlerine ve dükkanlarına kaçtı ve biz geçerken tüm sessiz konuşmalar kesildi.

Buradaki taş sokaklar çatlamış ve yabani otlarla doluydu. Binaların çoğunda büyük çatlaklar vardı, bazıları o kadar genişti ki soğuğu dışarıda tutmak için içeride tutturulmuş kumaşları **g ö r e b i l i y o r d u m**. Pencereler parçalanmış ama tertemizdi. Yıkık dökük eski evlerin önlerinde saksılar dolusu bitki ve çiçek, tüm bu yoksulluk ve korkunç koşulların ortasında küçük renkli neşe kırıntıları sıralanıyordu.

Salyiklerin kendileri de temiz ve bakımlı kıyafetler giymişlerdi; yamalı ya da uzun bedenlerine küçük gelen cüppeleri bile. Yakındaki rıhtımlardan ve şehrin altındaki kanalizasyon sistemine giden açık ızgaralardan gelen nahoş kokuların bir karışımı havayı çok sıcak ve nemli yapıyordu. Ancak yanından geçtiğimiz dükkânların önlerinden gelen diğer kokular, dumanlı tütsüler ve kalın demetler halinde yanan çiçekli bitkiler, daha kötü olanları gizlemeye çalışıyordu.

Her bir dükkân küçücüktü; tıka basa dolu mallar için çok küçüktü. Yürüme yolları dardı ve ahşap raflar malların ağırlığı altında sarkıyordu. Bölge meydanındaki küçük pazar tezgâhlarının yarısı yıkılmış, gelişigüzel çiviler ve tahta parçalarıyla bir arada tutuluyor ve sergiledikleri ürünleri çok daha az çekici hale getiriyordu.

Gerçi kendi komşuları dışında müşterileri de yoktu. Buraya başka hiçbir Thindir vatandaşı gelmiyordu ve salyiklerin şehrin ana kısmında dükkân ya da pazar yeri kiralamasına izin verilmemişti. Bazen şehrin kapılarında ve pazarın kenarlarında gezinip turistlere bir şeyler satmaya çalışıyorlardı ama her seferinde konseyin emriyle şehir muhafızları tarafından uzaklaştırılıyorlardı.

Öfkeyle çenemi sıktım, sonra yanımdan geçenlere gülümseyebilmek için kendimi **g e v ş e t m e y e** zorladım. Hiçbiri bana gülümsemedi, bazıları temkinli görünüyordu, bazıları ise buradaki varlığımdan dehşete düşmüştü. Sanki hepsi korkunç bir şey yapmak, hayatlarını daha da kötüleştirmek için burada olduğunu düşünüyordu.

Seis bizi Talimuth'un adresine götürdü ve küçük evin çatlamış ön cephesini gördüğümde ve açık pencerelerden gelen seslerin kakofonisini duyduğumda kalbim sıkıştı. Burada kaç kişi yaşıyordu? Ev uzun ve çok büyüktü.

dar, köhne bir eczane ile deniz kokan çürümüş eski kasalarla dolu kirli bir ara sokak arasında yer alıyordu.

Talimuth'u şatafatlı yemek odamda otururken hatırladım, çok dengeli ve sessiz bir şekilde rafine edilmişlerdi, beyaz saçları düzgünce arkaya tutturulmuş ve cüppeleri lekesizdi. Şımarık, ayrıcalıklı bir velet olsaydım, o günkü korkunç toplantımızdan sonra döndükleri evin bu olduğunu asla hayal edemezdim.

Muhafızlar etrafımızda yerlerini alıp hareketsizleşirken, Seis ben önde olacak şekilde geri adım atmadan önce çarpık kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra uzun boylu bir salyık kapıyı açtı. Beni görünce gözleri bir an için parladı ama bunun dışında hafifçe eğilirken hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

"Moric." Mor gözleri Lyri'ye kaydı. "Verin."

Boğazımı temizledim ve sinirlerimi sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Günaydın. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Talimuth'un benimle konuşma onurunu bana bahşedeceğini umuyordum."

Sessizce beni izlediler, "onur" kelimesini duyunca başlarını hafifçe eğdiler. Sonra bir kez başlarını sallamadan önce dar dudaklarını büzdüler. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Teşekkür ederim." Başımı eğdim ve bir adım öne çıktım, Lyri de arkamdan geldi. "Kardeşimin de bana katılması sorun olur mu?"

"Evet, ama korkarım fazla yer yok."

"Sorun değil," dedim hemen. "Diğerleri dışarıda bekleyecek."

"Moric-" diye tedirgin bir şekilde başladı Seis ama ben döndüm ve hızlı bir gülümsemeyle sözünü kestim.

"Lütfen burada bekler misiniz, Seis?"

Dudaklarını büzdü ama başını salladı, kapının iki yanına yerleşirken Gryf ile bakiştılar.

Lyri ve ben sessizce salyığı içeri kadar takip ettik. Buranın havası sıcaktı ve çok sayıda beden birbiri yakın durmasından dolayı hafif küflüydü. Ön kapı dar bir koridora açılıyordu, hemen önünde bir merdiven ve sağda salyık'ın bizi geçirdiği bir kapı vardı.

Bu katta sadece iki oda olduğunu görebiliyordum. Evin ana odası gibi görünen bir yerdeydik, bir tarafta ateş ve yemek alanı, diğer köşede de büyük bir masa vardı. Ama burada da yataklar vardı, hayır, yatak değil. Yerde ince uyku hasırları vardı, bazıları dürülüp düzgünce bir kenara kaldırılmıştı, diğerleri ise sessizce oturup konuşan ama bizi görünce susan salyık tarafından kullanılıyordu.

Kapısız bir kemerden geçerek ikinci odaya girdim ve şişeler ve kavanozlarla dolup taşan bir dolap, başka bir ocak ve ahşap çerçeveli düzgün bir yatağın kenarını görebiliyordum.

Bizi içeri alan salyık boğazını temizledi. "Talimuth'u getireyim."

Merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldular. Lyri ve ben sessizce durduk, diğer salyıkların gözlerinin ağırlığı yüzümdeydi. Tek kelime etmediler, görünmez olmak istercesine başlarını eğdiler.

Sonunda Lyri boğazını temizledi ve konuştu. "Evinizi işgal ettiğim için özür dilerim." Kıkırdadı, sonra tereddütle ekledi, "Siz... Talimuth'un ailesi misiniz?"

Hiçbiri cevap vermedi, ikisi ihtiyatlı bir bakış attı. Merdivende sakın, sabit ayak sesleri duyulmadan bir saniye önce Lyri'nin sessizce nefes verdiğini duydum. Bir an sonra Talimuth göründü.

"Moric." Önce bana sonra da Lyri'ye başlarını salladılar. "Verin."

Onlara gülümsedim. "Günaydın Talimuth. Ben... Sizinle konuşmaya gelmekte geciktiğim için özür dilerim-"

"Önemli değil." Hem sesi hem de yüzü her zamanki gibi duygusuzdu. "İşlerin... zor olduğunu anlıyorum."

Bu hatırlatma göğsüme acı sapladı ama yüzümdeki küçük gülümsemeyi korudum. "Evet. Bugün buraya bir tür teklifle geldim. Belki de konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Sorarken utançtan yüzüm kızardı, kulaklarım seğirdi. Bu evde en az bir ya da iki salyığın bulunmadığı tek bir oda olduğundan bile şüpheliydim.

Talimuth durakladı, gözleri yataklarında oturan üç salyığe kayd. Tek kelime etmeden kalkıp sessizce gittiler; biri üst kata çıkarken diğer ikisi ön kapıdan çıktı.

"Özür dilerim," dedim telaşla. "Gitmelerini sağlamak istememiştim-"

"Sorun değil, Moric." Talimuth çukurlu yemek masasına doğru süzüldü ve bir sandalye çekti. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, hayır, teşekkür ederim." Lyri yanımdaki koltuğa yerleşirken ben de oturdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim. Talimuth, omurgası dik ve duruşu dengeli bir şekilde karşıma oturduğunda, endişeyle dudaklarımı yaladım. "Talimuth, muhtemelen bir ay önce meydana gelen olayları duymuşsundur."

Bir kez başlarını salladılar. "Tüm konseyinizin hapse atılmasını kastediyorsunuz."

"Evet," dedim sıkıca. "Bu. Yemek odamda tespit ettiğiniz zehirli suyun arkasında onların -özellikle de Konsey Üyesi Raynir'in- olduğu ortaya çıktı."

Sözlerime tepki göstermeyerek bir kez daha başlarını salladılar. "Sizin... Testileriniz için tasarlandı."

"Evet," diye mırıldandım ve Lyri'nin kısa süreliğine dirseğimi sıktığını hissettim. "Ona ne yapıldığını bulma konusundaki tüm yardımların için sana teşekkür etmek istiyorum. Ve atanızın Lilimar'a yardımı için."

Bir anlık sessizliğin ardından, "Jugs'a ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordular.

Acı nefes almamı zorlaştırdı. Beni sessizleştirdi ve göğsümdeki ağrıyı hafifletmek için sonuçsuz bir çabayla omuzlarımın öne doğru eğilmesine neden oldu.

Lyri onun yerine cevap verdi. "Atanızın Lilimar'a gösterdiği ilaç, o bir tedavi aramaya devam ederken onu hayatta tutuyor."

"En azından bu da bir şeydir," dedi Talimuth, ama "Daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüm," diye eklediğinde sesi biraz yumuşadı.

"Hayır." Başımı salladım ve tekrar dik oturdum. "Gereğinden fazla sını yaptın. O... Senin yardımın olmasaydı onu tamamen kaybedebilirdim."

"Annemizi kaybettiğimiz gibi," diye ekledi Lyri dişlerini sıkarak.

Talimuth'un gözleri parladı. "Aynısı ona da mı yapıldı? Son Morik'i de bu mu aldı?"

"Evet." Lyri'nin yumruğu masanın üzerinde yavaşça sıkılıp açıldı. "Yine Raynir."

Kederim beni boğmadan önce boğazımı temizledim ve şöyle dedim: "İşte seninle bunu konuşmak için buradayız Talimuth. Bildiğin gibi, eski konseyimin hepsi şu anda hapiste, bu da yeni bir konsey kurma zamanının geldiği anlamına geliyor. Ve sizin de bu masada yer alacağınızı umuyorum."

Neredeyse hiç tepki vermemelerine rağmen onları şok ettiğimi söyleyebilirim. Ama dudakları bir parça aralandı ve oturdukları yerde kıpırdamadan durdular. "Konseye... katılmak mı?"

"Yeni bir konseye katılın. Salyik nüfusumuz da dâhil olmak üzere Thinir'in tüm vatandaşlarını gerçekten temsil eden bir konseye." Onlara gergin bir gülümseme verdim. "Halkınız daha önceki toplantımızda kendilerini temsil etmeniz için sizi seçti. Bunun, meclis üyelerimden biri olarak daha kalıcı bir rol üstlenmeye açık olduğunuz anlamına geldiğini umuyorum."

Çok uzun bir süre hiçbir şey söylemediler, gözlerini benden ayırmadan sessizce bana baktılar. Endişeyle kıpırdanma, saçlarımdaki örgülerle oynama dürtüsüyle savaştım. Başımın yanları garip bir şekilde hafif ve serin hissediyordu. Bir süredir oradaki saçları tamamen kestiğimi unutmuştum.

"Evet," dedi Talimuth sonunda, sesi sakinleşmişti. "Söyleyeceğim. Teşekkür ederim, Moric."

Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ilk kez ağzım düzgün bir gülümsemeye dönüştü. Başımı eğdim. "Teşekkür ederim, Talimuth."

Ben yerimden kalkarken Lyri de onu takip etti. Talimuth da hızla ayağa kalkarken cübbelerinin üzerinde hafifçe tökezledi, hâlâ işlem yapıyormuş gibi şaşkın görünüyorlardı.

"Yeni meclis üyelerimin geri kalanıyla birlikte sizi birkaç gün içinde öğle yemeğinde bana katılmaya davet ediyorum." Diğerlerinin evet dediğini varsayarsak. "Thinir için bu yeni başlangıcı sembolize etmek üzere hep birlikte bir yemeği paylaşmamızın iyi olacağını düşünüyorum. Konsey olarak nasıl ilerleyeceğimizi o zaman tartışabiliriz."

"Evet, tamam." Gözlerini kırptırdılar, sonra tekrar kırptırdılar. "Ben... Ben davetiyeyi almak için bekleyeceğim."

"O zamana kadar..." Döndüm ve Lyri bana defterimi uzattı. Talimuth'a uzattım. "Bunlar bir önceki toplantımızda sizinle tartışmayı umduğum teklifler. Salyık nüfusu için değişiklikler. Eğer bunları okumak ve belki de en iyi neyin işe yarayacağı konusunda başkalarına danışmak isterseniz, size minnettar olurum."

"Evet," diye tekrarladılar belli belirsiz, defteri alarak. "Alacağım."

"Teşekkür ederim. Şimdi sizi kendi gününüzle baş başa bırakalım." Lyri ve ben kapıya doğru ilerlerken sıkışık ve dağınık odaya bakmamaya çalıştım. "Bizi evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Talimuth."

"Evet." Bizi küçük koridora kadar takip ettiler ve merdivenlerin tepesindeki korkuluğun üzerinden bakan bir grup salyık gördüm. "Yakında konuşacağız, Moric."

"Lor," diye düzelttim ve Lyri kapıyı açarken onlara küçük bir gülümseme verdim. "Seninle bir yemek paylaşmak için sabırsızlanıyorum Talimuth."

Dışarı çıktığımızda Seis gergin görünüyor, Gryf'in gözleri Lyri'ye bakarken onunkiler de benimkileri tarıyordu.

"Bana öyle bakma, Gryf." Lyri onun koluna bir tokat attı. "Worrywart."

Gözlerini devirdi. "Seni güvende tutmak benim işim falan değil."

"Tamamen güvendedeyiz," dedi Lyri neşeyle, sonra bana döndü. "Şimdi nereye gidiyoruz Moric?"

"Liman başkanını görmeye, sanırım." Talimuth konseye katılmayı kabul ettiği için artık daha iyimser hissederek ona küçük bir gülümseme verdim.

"Çok iyi." Yürümeye başlamadan önce Lyri kolumu okşadı. Muhafızlar sessizce etrafımızda dolanıyor, hâlâ herkesi dikkatle izliyorlardı.

Tekrar ilçe meydanına yaklaştığımızda, toplananlardan gelen seslerin gürültüsü arttı. Ama sonra bir sesi diğerlerinden çok daha belirgin bir şekilde duyabildiğimi fark ettim. Hararetle değildi ama daha yüksek ve sabitti.

"Duydun mu?" Lyri mırıldandı, tam meydan dar bir geçitten görüldüğü sırada çenesini önümüze doğru salladı. "Vaiz."

Bir telaş göğsümü sıktı. Salyık vaizi unutmuştum.

Bölge meydanına girdiğimizde sessiz kaldık ve bakışlarım hemen ortadaki ters dönmüş bir sandığın üzerinde duran uzun boylu, pembe pullu salyıklara kaydı. Türünün diğer pek çok örneği gibi uzun, dökümlü cübbeler giymişlerdi ve beyaz saçları narin örgüler halinde geriye doğru toplanmıştı.

"Sayımız çok fazla," diye sesleniyorlardı, sesleri gür ama duygudan yoksundu. "Ve kanımız şimdiden bu toprakları besliyor. Bu topraklar bizim. Thinir'in, bu derebeyliğin gerçek sahipleri bizleriz. İktidarda olan biz olmalıyız."

Tedirginlik mideme kramplar girmesine neden oldu. Vaiz henüz bizi fark etmemişti, sırtları bize dönüktü ama meydandaki diğer salyangozlar fark etmişti. Gözlerini bize diktiler, hafif bir dehşetle doluydular, şüphesiz Morik'in bunları duyduktan sonra ne yapacağını merak ediyorlardı.

"Çok uzun zamandır sefalet içinde yaşadık, yozlaşmış hyll'ın kudretli ağırlığı altında ezildik," diye devam ettiler. "O gösterişli kulede oturup diğerlerine tepeden bakma ve salyıkların Thinir'in gücünün gerçek habercileri olduğunu bilme zamanı geldi."

Lyri kollarını kavuşturarak yanımda sessizce homurdandı. "Sanırım hyll'de oturmak istediklerini *kastediyorlar*. Belli ki kendilerini bir tür hükümdar olarak görüyorlar."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Siz... sizce bunu salyıkların hayatlarını iyileştirmek umuduyla söylemiyorlar mı?"

"Hayır," dedi Lyri açıkça. "Bence bunu güce olan açlıkları yüzünden söylüyorlar. Gryf ve ben onları daha önce de dinledik. Asla konuşmazlar

bir bütün olarak salyık için işleri iyileştirmek. *Kendilerini* tahta oturtacak bir takipçi kitlesi kazanmaktan bahsediyorlar."

"Ne... ne yapmalıyım?" Fısıldadım, vaiz dönüp nihayet bizi gördüğünde göğsüm zayıf bir korkuyla sıkıştı ve sustu.

Gözlerimiz karşılaştı. Onları soluk pembemsi griydi ve yüzleri Talimuth'un ki kadar boş ve maskemsi olsa da -tüm salyıklar gibi- bir şey beni geri çekilip başka tarafa bakmaya itti.

Talimuth duygularını saklıyordu ama yüzü hala nazikti. Tehditkâr değildi. Bu salyikin yüzü... yanıştı. Boşluk daha çok duygudan, merhametten, *herhangi bir şeyden* yoksun gibi görünüyordu. Gözleri neredeyse ölüydü.

Onlarda korkutucu bir şey vardı.

"Başını dik tut," diye fısıldadı Lyri. "Onlara hiçbir şey gösterme."

Yutkundum ama kendimi çenemi kaldırmaya ve bakışlarını tutmaya zorladım. Beni tahtımdan indirmek için bir devrim başlatmaya çalıştıklarına şahit olduğum için hiç şaşırmamış görünüyordlardı. Teknik olarak onları vatana ihanetten tutuklatabilirdim ama bunun iyi bir fikir olacağını düşünmedim. Bunu yapmanın onları şehit edeceğinden ve diğer salyıkların da onların peşinden gitmesini teşvik edeceğinden endişelendim.

Tekrar yürümeye başladığımızda, başka bir salyık vaize yaklaştı ve onu ters dönmüş sandıktan zorla aşağı çekti. Meydan sessizliğe bürünmüştü ve diğer tüm salyıklar hâlâ korkmuş görünüyordu. Ama sonra bazılarının vaize sertçe baktığını fark ettim, dudakları incelmış ve gözleri kararlılıkla asılmıştı.

Belki de Lyri daha önce haklıydı. Belki de vaizi kendileri halledeceklerdi.

"Burada daha uzun süre vaaz vereceklerini sanmıyorum," diye mırıldandı Lyri, salyık bölgesinden ayrılırken, düşüncelerimi yankılayarak. "Artık hepsi Morik'in buna şahit olduğunu bildiğine göre..."

"Onlara ne yapacaklar?" Salyık mahallesini geride bırakırken tüneli düzelterek ve sakın görünmeye çalışarak kısık sesle sordum.

"Muhtemelen onları dışlarız," dedi. "Onları bölgeden atarız." Utanç verici bir şekilde, bu ihtimal beni rahatlattı. Deniyordum-

Daha iyisini yapmaya, gerçek bir Morik olmaya çalışıyordum ama vaizle nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve eğer salyık sorunu kendi başına hallederse, bu benim için bir sorun olmaktan çıkacaktı.

Ama yapmazlarsa, bir şeyler yapmamız gerekecekti. Ya dinlemeye başlarsa? Ya gerçekten bir devrim başlatıp Hyll'e saldırırlarsa? Ya

Lyri ve bana ne olacaktı? Seis'e, Gryfe, Lilimar'a ve Hyll'de çalışan herkese?

Mabs, *Jugs*'a ne olacak? Hyll'den çıkarılırsak, onu yanımda götüremezdim - o devasa cam kutuyu ve onu hayatta tutan damıtıcıyı nasıl taşıyabilirdim ve Lilimar onun ölmesini engelleyen ilacı yapmaya nasıl devam edecekti?

Limana doğru yol alırken, Jugs hastalanmadan önce çok umutlu olduğum işi yapmak için daha da kararlı hale geldim. Jugs'ı güvende tutmaktan başka hiçbir sebep olmasa bile bu işi başarmak zorundaydım.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmam.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Bir yıl ve üç ay.

Kederin bıçak gibi saplanan acıları hafifçe yumuşamıştı, sanki göğsüme defalarca saplanan görünmez bıçağın kenarları körelmişti.

Ama hala oradaydılar. Her zaman oradaydılar. Ve Jugs'ı her ziyaret ettiğimde bir kez daha keskinleşiyorlardı, sanki bıçak bükülüyor, yarayı biraz daha büyütüyor, biraz daha derinleştiriyordu.

Tamamen aynı görünüyordu. Pembe yanaklı, yumuşak dudaklı ve pürüzsüz tenliydi. Üzerindeki çarşaf, göğsünü ve sırtını hâlâ kapladığını bildiğim korkunç kızarıklığı gizliyordu. Eğer iyi bir gün geçiriyorsam, kendimi onun sadece huzur içinde uyuduğuna ve yakında uyanıp kristal gözleriyle bana bakacağına, gülümseyip güleceğine ve beni tekrar sevdiğini söyleyeceğine neredeyse inandırabilirdim.

Çok iyi günlerim olmadı ama vardı. Yeni konseyim kusursuz bir şekilde çalışıyordu ve nihayet salyık nüfusu için yaptığım bazı değişiklikleri görmeye başlamıştık. Bu yavaş bir süreçti, çözülmesi gereken yasalar ve mücadele edilmesi gereken uzun süreli önyargılar vardı. Diğer yeni meclis üyelerinden bazıları ilk başta Talimuth'a karşı temkinli davrandılar, ancak bu benim Talimuth'a daha fazla yönelmeme neden oldu. Diğerlerine masada eşit bir üye olduklarını, fikirlerinin ve görüşlerinin de aynı derecede önemli olduğunu göstermek için.

Yavaş yavaş güvensizlik azaldı. Tüm meclis üyeleri birbirlerine ve bana karşı dostça davranmaya başladı. Lyri'nin masada olması çok yardımcı oldu, çünkü havayı hafif tutmakta iyiydi, ancak askerlerine karşı kullandığı sert ve korkutucu sesiyle yükselen herhangi bir muhalefeti bastırmakta da aynı derecede iyiydi.

Lyri ile yakın çalışan baregh generali Iorn metanetliydi ve fazla konuşmazdı ama konsey salonunda söylenen her şeyi dikkatle dinlerdi. Seis, hem hyll'i hem de baregh halkını savunmak için konuşan sakin ve otoriter bir sestti. Ciffir adında yaşlı bir vint olan liman şefi, sözlerini sakınmayan ve Lyri'den bile daha fazla "siktir" diyen, kaba saba biriydi. Ama onu severdim.

-Dürüst, hevesli ve çok çalışkandı.

Ayrıca şehrin en büyük tiyatrolarından birine sahip olan Kimil adında bir vint; birkaç inne işleten Ganigor adında bir usho; ve Polgog adında bir başka usho daha vardı.

Lyri'nin sık sık gittiği büyük bir meyhanenin sahibiydi ama aynı zamanda Usho halkını bir bütün olarak temsil etmek için oradaydı. Bir noktada ikinci bir salyık meclis üyesi atamak istiyordum ama şimdilik Talimuth muhteşem bir iş çıkarıyordu. İlk başlarda, toplantılarda konuşmak konusunda temkinli ve tereddütlüydüler - bize salyıkların karşılaştığı sorunları ve bölgelerinin koşullarının nasıl iyileştirilebileceğini gerçekten anlatıyorlardı. Ancak zamanla kendilerine daha fazla güvenmeye ve hatta bazı konularda diğer meclis üyeleriyle aynı fikirde olmamaya başladılar, yine de her zaman kibarlıklarını korudular.

Lyri'nin, Salyık halkının vaizle nasıl başa çıkacağına dair zekice değerlendirmesi doğru çıkmıştı. Onları ilçe meydanında gördükten birkaç hafta sonra, şehir kapısında görevli muhafızlar Lyri'ye vaizin -Malomar in'ya Konikt- ağır bir kumaş ve giysi çantasından başka bir şey almadan şehri terk ettiğini bildirdi.

Lyri onları aylarca takip etmişti. Thinir'den uzaklaşıp derebeyliğin güneyine doğru ilerlediler ve Zoli Havzası'ndan bir günlük yürüyüş mesafesinde, tek başına duran eski bir taş kulübede bir süre durdular. Daha sonra batıya doğru devam ederek düz arazilerdeki mağaramsı bir yarık olan Çorak Vadi'ye indiler. Aslında çorak değildi - orada bol miktarda bitki yaşamı yetişiyordu - ama çoğu yaratık ve tüm insanlar, yuvası kayanın derinliklerine gömülü olan, çağlar boyunca orada yaşayan yaşlı telyth yüzünden oradan uzak duruyordu.

O zamandan beri görülmediler ve asla geri dönmeye teşebbüs etmediler, bu yüzden yavaş yavaş zihnimizden itildiler. Düşünecek başka şeylerimiz vardı ve günlerim meşgul geçtiği için minnettardım. Yeni meclis üyelerim saatlerini -tüm toplantılarını- törensel etkinliklerin küçük ayrıntılarına ya da muhafızların hyll'e gelen ziyaretçileri nasıl karşılaması gerektiğine odaklanarak geçirmiyorlardı. Önemli şeylere odaklandılar -işlemleri daha hızlı hale getirmek için limana gelen sevkیاتların nasıl daha iyi idare edileceğine. Şehre daha fazla turist gelmesini sağlayacak teşvikler ve dolayısıyla inlerimizdeki, tavernalarımızdaki ve tiyatrolarımızdaki ticareti artıracak teşvikler. Özellikle Salyık bölgesindeki hasarlı binaların onarılması ve terk edilmiş, harap dükkânların yenilenerek yeni ticaret alanları yaratılması için fon sağlanması.

Bir keresinde Konsey Üyesi Kimil, yurdu dışındaki zehirli bitki bahçesinin yok edilmesini önermişti; çünkü bitkilerin farklı iklimlerden kaynaklanan farklı ihtiyaçları nedeniyle bahçeyi denetlemek için çok sayıda bahçıvan gerekiyordu ve bu da bahçeyi pahalı bir uğraş haline getiriyordu. Hiçbir açıklama yapmadan açıkça hayır demiştim. Böylesine şatafatlı bir zenginlik gösterisinin gerekliliğini sorguladığımda, ben ona ters ters bakmıştım, daha sonra benim için çok

utanç. Lyri ve Seis sessizce beni desteklediler ve Lyri tartışmanın masada olmadığını söyledi. O zamandan beri de sormadı.

Sadece birkaç kişi Jugs'ı biliyordu. Böylesi daha güvenliydi. Elbette Talimuth ve tedavi araştırmalarına yardım etmek için Lilimar'ı sık sık ziyaret eden ataları. Iorn onun varlığını biliyordu ama başka bir şey bilmiyordu çünkü Lyri ile birlikte eski konseyin sorgulanmasında rol oynamıştı ama ben ona güveniyordum. Seis ve Gryf de biliyordu elbette ama bunun dışında Jugs, Thinir'in geri kalanı için hâlâ bir sırdı. Tüm dünyanın geri kalanı için.

Ancak herkes benim *bir sevgilim* olduğunu biliyordu. Çünkü Jugs derin uykusuna daldıktan bir yıl sonra Lilimar'dan dudağımı delmesini istedim. Dünyaya benim olan, hakkında asla kötü konuşmayacağım, ağzımın dokunuşunu hissedecek tek bir kişi olduğunu göstermek için.

Kuyumcudan bana içinde Jugs'ın gözlerinin renginde küçük mavi bir mücevher olan bir yüzük yapmasını istemiştım. Onu kendim seçmişim. Derin düşüncelere daldığımda sık sık yüzüğü çevirir, o küçük mücevheri alt dudağıma ya da ağzımın içine bastırır, Jugs'ın sıcak ağzının benimkine değdiği anı hatırlardım.

Saçlarımı kırdığım şekilde tutmaya devam etmişim. Aynaya baktığımda kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu. Başka hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi paylaşıyorduk, bu belki de aptalca ya da anlamsızdı - sadece saçtı -Ama ağrıya iyi geldi.

Liman reisi Ciffir, dudağımı deldirdikten sonra buluşmaya geldiğimde bana neşeyle kimi eş olarak aldığımı sormuştu. Talimuth hiçbir şey söylemeden hareketsiz kalmıştı. Lilimar'ın odalarını atalarıyla birlikte birkaç kez ziyaret etmişlerdi ve Jugs'ı görmeleri için Moric'in dinlenme odasına girmelerine izin vermişim. Gözlerini hafifçe karartan hüznü, buğulu cam kutuda uyuyan formuna bakarken dudaklarını sıkıca bastırışlarını hâlâ hatırlayabiliyorum.

O gün Ciffir'e sıkı bir gülümseme vermiş ve bunun paylaşmak istediğim bir şey olmadığını söylemişim. Sadece gülmüş ve alaycı bir şekilde birkaç içkiden sonra bunu benden çıkaracağını söylemişti.

Bu yeni ve oldukça rahatsız edici olan başka bir şeydi. Aslında yeni meclis üyelerimi *seviyordum*. Toplantılarla geçen uzun bir günün ardından onlarla iş dışında her şeyi konuştuğumuz akşam yemeklerini seviyordum, ancak ben kibarca gülümseyip doğrudan hitap edildiğinde konuşurken gecenin canı ve ruhu olmayı genellikle Lyri'ye bırakıyordum.

Neredeyse arkadaş gibi hissettim. Lyri, Seis ve belki de Gryf dışında çocukluğumdan beri sahip olmadığım bir şey. Ama hep birlikte resmi yemek salonunda oturup yemek ve şarap paylaşırken, Jugs'ı daha da çok özledim. Bundan keyif alırdı. Ciffir'in şakalarına gülerdi. Kimil'in Lyri'ninkine benzer küstah ve zorba doğasından hoşlanırdı. Seis, Lyri ve Iorn ile oturup konuşur, şakalaşır ve çekingen Talimuth ile kibarca sohbet ederdi. Eşim olarak orada bizimle olmalıydı. Ortağım olarak. Benim diğer yarım.

Ama değildi. Olup olmayacağını da bilmiyordum.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Beş yıl.

"Bugün Moriklerin Yiğitliği vardı," diye fısıldadım uyuyan Jugs'ıma, gece karanlığından sonra hyll hareketsiz ve sessiz kaldığında. "Ondan sonraki gecemizi hatırlıyor musun? Odamda beni beklediğin geceyi?"

Parmağımın ucunu cama götürüp yüz hatlarını inceledim. Pembe dudakları, tatlı kulakları ve asil burnu. Kirpiklerinin pembe yanaklarının üzerinde süzülüşünü. Cam kutu bugün daha da pusluydu, Lilimar ateşin üzerine yeşil sıvıdan yeni bir fıçı koymuştu, buharı Jugs'ın teninin üzerine sabah sisi gibi çöküyordu.

"Kıyafetimi çok beğendiniz." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme hayaleti oynayıyordu ama aslında orada değildi. Artık pek gülümsemiyordum. "Son beş yıldır aynı kıyafeti giyiyorum. Her yıl yeni bir tane giymeme gerek yok, değil mi? Hem zaten bu... bana seni hatırlatıyor."

Bunu takip eden sessizlikte, uyanık olsaydı bana neler söyleyebileceğini hayal ettim. İçimi acıtan sesini hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu. Bazen kasetçalardaki kasetleri sırf onun dilini duymak, o donuk kelimeleri söylediğini hayal etmek için dinliyordum.

Artık burada uyumuyordum. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, onunla aynı odada uyumayı o kadar korkunç buluyordum ki, sanki gerçekten yanımda değilmiş gibi hissediyordum - sadece bedeni, hareketsiz, cansız ve camın arkasına hapsedilmiş. Ama yine de her sabah başka bir şey yapmadan önce onu ziyaret ediyor ve her gece gelip saatlerce yanında oturuyordum, ta ki yorgunluk beni sonunda soğuk, yalnız odama çekilmeye zorlayana kadar.

Hâlâ onunla konuşuyor, yeni konseyin başardığı her şeyi, Thinir'de yaptığımız değişiklikleri anlatıyordum. Ona Lyri ve Gryfin sadece keşfetmek için birkaç kez boşluğa geri döndüklerini anlattım. Son seferinde ormandaki bir insan elindeki tuhaf küçük topla onlara ateş etmiş, dehşet içinde bağırırken arkasına saklandıkları ağaçların üzerine sert metal toplar püskürtmüştü. O zamandan beri geri dönmemişlerdi.

Misafir odasının kapısı hâlâ sıkıca kilitliydi, arkasında sessizce uğuldayan boşluk artık kullanılmıyor ve hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Oradan başka hiçbir insan geçmemişti. Lyri yakınlardaki yerleşimin -kampın- boş olduğunu söylemişti.

Her geçtiklerinde, belki de çocuklar hiç geri dönmemişti.

Jugs'ın bavulu hala soyunma odanın köşesinde duruyordu. Kısa tişrtlerinden birini çıkarıp her gece onunla uyuyor, rahatlamaya muhtaç bir ocuk gibi ona sarılıyordum. Yatağında yalnız uyumaktan nefret ederdim ama Jugs'ın cansız bedeniyle o odada uyumaktan daha da çok nefret ederdim.

Zaman geçtikçe Lilimar'ın bir tedavi bulacağına olan inancım azaldı. Ve ne yapacağımı merak ettim. Ne kadar bekleyeceğimi. O son zayıf umut kırıntısına, bir gün Jugs'ın uyanacağına, iyileşeceğine ve hayatımızı birlikte geirebileceğimize dair acı verici inanca daha ne kadar tutunacaktım.

Daha ne kadar böyle kalabilirdim - sadece bekleyen, gerçekten yaşamayan bir kabuk gibi? Duygularım kalın, ağır battaniyelerle boğuluyormuş gibi, sadece yarım hissetmeye daha ne kadar dayanabilirdim? Mutluluk hissetmeme izin vermedim. Yaptığım işten gurur, memnuniyet ya da tatmin duymama izin vermedim. Artık bunu yapabileceğimi bile düşünmüyordum. Bazı sabahlar yataktan zar zor kalkabiliyordum. Yüzüm, kalıcı olarak yerleştirildiğı boş maske yüzünden kaskatı kesilmişti.

Ben Moric'tim, şimdi gerçekten ilk kez t ı m a r ı m d a k i insanlar için doğru olanı yapıyor ve eski konseyin yönetimi altında yaygın olan eşitsizliğı yavaş yavaş ortadan kaldırıyordum.

Ama bu bana başka her şeye mal oldu.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Sekiz yıl.

En kötü günlerimden birini yaşadım.

Jugs'ın yanından ayrılmayı reddettim. Seis'e konsey toplantımı birkaç dakika kala iptal etmesini söyledim. Ağladım, ağladım, Jugs'a onu ne kadar özlediğimi söyledim, beni duyabildiğine dair herhangi bir işaret vermesi için yalvardım - herhangi bir şey. Kapalı göz kapaklarının altından gözlerinin titremesi. Çarşafın altındaki parmaklarında bir seğirme.

Her zamanki gibi hareketsiz kaldı.

Lilimar odaya girdiğinde ona bağırdım, neden ve nasıl hâlâ bir tedavi bulamadığını sordum. *Sekiz yıl* olmuştu. Sekiz yıl boyunca yarım bir insan gibi hissetmiş, bazı günler h i ç b i r şey hissedememiştim. Çoğu gün.

Sekiz yıl boyunca Jugs'ın sesini, kahkahasını, tenini, içimde hissettiklerini yavaş yavaş unuttum.

Beni dehşete düşürdü, sanki orada olmasına rağmen ölüyormuş gibiydi. Çantayı açmasını istedim, böylece ona dokunabilecektim - sadece parmak uçlarımı saçlarında ve yanağında gezdirecektim, sadece bana hatırlatmak için. Riske girmeye değmeyeceğini söyleyerek reddetti. Ben de **O n a** tekrar bağırdım, beceriksiz olduğunu söyledim ve tıpkı annemin ölmesine izin verdiği gibi Jugs'ın da ölmesine izin vereceğini söyledim. Kelimeler iğrenç, aşağılık ve zehirliydi, ama dökülmeye başladıklarında onları durduramadım.

Lyri beni sakinleştirmek için odaya girdiğinde ona bağırdım, kolumu tuttuğu yerden kopardım ve beni rahat bırakmasını söyledim. Seis'e bir kez olsun işe yarar bir şey yapması ve gidip Talimor'u getirmesi için bağırdım, böylece Lilimar'ın gerçekten bir şeyler *başarmasına* yardımcı olabilirlerdi. Sonra Talimor ve Talimuth geldiklerinde onlara bağırdım ve bildikleri, tanıdıkları bir şey için nasıl bu kadar kolay bir tedaviye sahip olamadıklarını sordum.

Duramadım. Uzak bir yanımlı yaptıklarımın, s ö y l e d i k l e r i m d e n dehşete düşüyor, Jugs'ın derin uykusundan tüm bunları duyup duymadığını, benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordu. Ama duramadım. Sekiz yıldır kendime hiçbir şey hissettirmemiştim, gerçekten hissetmemiştim ve nedense o gün beni kırmıştı. Çok önemli bir gün bile değildi. Sadece o gün beni kırdı.

Sonunda boğazım ağrıyıp sesim kısılınca koltuğuma yığıldım ve Jugs'ın başucunda hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Kimse konuşmadı, ama ben

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, acınası çığlıklarım dışında oda gergin ve sessizdi.

Gerçekten yas tutamazdım çünkü o ölmemişti. Ama umutlanmama da izin veremezdim, çünkü hala bir tedavisi yoktu. Sıkışıp kalmıştım. Bekliyordum. Bekliyordum.

Lilimar'ın bana elinden gelen her şeyi yaptığını, gerçekten de tedavisinin olmadığını söyleyeceği günü bekliyordum. Sonra ne olacaktı? Jugs'ın çantasını onu hayatta tutan buharla doldurmayı bırakacaktık ve annemin yaptığı gibi onun da yavaş yavaş ölmesini izlemek zorunda kalacaktım.

İçimdeki derin, umutsuz bir parça o günün geleceğini biliyordu ve hiçbir şey olmadan geçen zaman arttıkça o gün daha da yaklaşıyordu. Lilimar eninde sonunda pes edecekti. Çok yakında. Fikirleri tükenecek, araştırmaları cevap vermeyecek, deneyecek başka bitki kalmayacaktı.

Yaptığımız tek şey kaçınılmaz olanı ertelemektir.

Titremeye başladığımda Lyri yatağa kadar bana yardım etmek zorunda kaldı, zayıf ve bitkin düşmüştüm, gözyaşlarım nihayet kurumuştur. Bomboştum. Ben bir top gibi kıvrılıp hiçbir şeye bakmazken o yatağın kenarında yanıma oturdu. Lilimar, Talimor ve Talimuth tek kelime etmeden odadan çıktılar ve Seis kapının yanındaki sadık görevinde sessiz kaldı.

Bayılmadan önce Lyri ve Seis'e fısıldayarak özür diledim ama sesim donuk ve odun gibiydi. Kendimi tekrar böyle hissetmeme izin vermeyecektim.

Hiçbir şey hissetmeme izin vermeyecektim.

BÖLÜM ELLİ ALTI

On yıl.

Konsej toplantısında oturmuş, Lyri ve Kimil'in bir şey üzerine kıkırdamalarını ve Talimuth'un kuru bir yorumla araya girmesini yarı yarıya dinliyordum.

On yıl.

Derisinin tadı neye benziyordu? Kokusunu hâlâ hatırlayabiliyordum - son on yılda hayatımın önceki kırk yılından daha fazla lokum yemiştim. Ama tam olarak doğru değildi - onun kokusu gibi sıcak ve yumuşaktı ama yine de bir şeyler eksikti. Ona özgü olan bir şey.

Gözleri gerçekten dudağımdaki mücevher kadar mavi miydi, yoksa ben mi yanlış hatırlıyordum? Hâlâ onun gülümsediği, güldüğü ve yatakta bana baktığı rüyalar görüyordum ama o rüyalarındaki gözlerinin rengi artık yanlıştı, bundan emindim. Yeterince parlak değildi.

On yıl.

Gülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Onunla birlikte güldüğümü hatırlıyordum, ilk başta, misafir odasındaki buluşmalarımız sırasında hâlâ utangaç ve kararsız olduğum zamanlarda. Sonra tüm karnımla, daha önce hiç gülmediğim kadar sert bir şekilde, birlikte yatağa kıvrılıp saatlerce konuşurken güldüğümü.

Konsej odasında otururken göğsümün nefeslerimle birlikte inip kalktığını hissedebiliyordum ama bunun dışında sanki gerçekten yokmuşum gibiydi.

Biri bir şey söyledi, diye düşündüm, sesi derin ve gürliyordu.

Lyri kıkırdayarak cevap verdi ve bir bardak su almak için öne doğru uzandı.

Masaya baktım, nefeslerim dışında neredeyse hiç hareket etmiyordum. Nefes al, nefes ver.

Bazı günler, yapabileceğimi hissettiğim tek şey buydu.

Odanın kapısı aniden açıldığında bile, başımı yavaşça kaldırıp ölü gözlerle orada duran, sanki şehrin dibinden buraya kadar koşmuş gibi nefes nefese kalmış vint askerine bakmaktan başka bir şey yapmadım.

"M-Moric," diye soluk soluğa kaldı, Lyri ve Iorn masadan kalkarken nefes almak için iki büklüm oldu. "Bir şey-bir şey var-"

"Biraz soluklan, delikanlı." Lyri onun sırtına vurdu, sonra da onu doğrultmak için omzunu kavradı. "Nanimir, değil mi?"

Asker başını salladı ve kalp atışlarını sakinleştirmek için uzun, yavaş bir nefes verdi. Terli alnını sildi, sonra başıyla selam vererek bana döndü.

"Çorak Vadi'de bir şey ortaya çıktı Moric. Devriye geziyorduk ve o yöne doğru akın eden yaratıklar gördük, biz de onları takip ettik."

"Ne ortaya çıktı?" Ben bir şey söylemeyince Lyri sertçe sordu.

"Bir-" Nanimir başını salladı, gözleri iri, şaşkın ve kan çanağı gibiydi. "Havada kocaman, siyah bir şey var Verin. Ve yaratıklar... Onun içinde yok oluyorlar."

Sonunda oturduğum yerden kalkıp dikkat kesildim. İri gözlerim Lyri'nin bana bakan sert bakışlarıyla buluştu. Seis oturduğu yerde kaskatı kesildi ve Gryf kapının yanındaki yerinden bakışlarını üçümüzün arasında gezdirdi.

"Neye benziyor?" Lyri sert bir sesle sordu. "Bana tam olarak neye benzediğini söyle."

Nanimir hâlâ inanamıyormuş gibi başını tekrar salladı. "Sanki havada kocaman bir yırtık varmış gibi. Sanki gökyüzü yırtılıp açılmış gibi. Kenarları kor gibi kıvılcım çıkarıyor ve... ondan gelen ses... Mab'ların yankısı gibi."

Başka bir boşluk. Başka bir boşluktu.

"İçinden kim ve ne geçiyor? Lyri, Nanimir'i dik tutmak için omzunu kavrayarak sordu. Sanki vadiden buraya kadar koşmuş gibi bitkin görünüyordu.

"Her çeşit. Myrms, behamots, bahyks, borolesh, kolebs. Biraz wanuk ve copicens."

Yalnız bırakıldıklarında çoğunlukla zararsız olan tüm vahşi hayvanlar ve bazı izole türler. Kolebler yeraltındaki tünellerde yaşar ve diğerleriyle temastan kaçınırlardı.

Ama...

"Behamotlar?" Yavaşça söyledim. "Ama onlar vadinin çok güneyindeki sahilde yaşarlar. Oradan yürüyerek birkaç hafta uzaklıkta."

"Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyoruz. Buraya dönmemiz bir haftamızı aldı ve bu sürede morke'umuzu son sürat kullanıyorduk," dedi Nanimir ama sonra yutkundü, bakışları korkuyla doldu. "Ama sadece o değil... Oradan geçen başkaları da var. Forileun'lar. Typildler. Mortikler. Karik'ler. Ve... ve rycke." Kelimeyi fısıldadı. "Rycke oradaydı. İzliyordu."

Lyri kaskatı kesilirken Iorn oturduğu yerden fırladı. "Rycke derebeylikte mi?"

"Evet."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Rycke korkunç bir efsaneydi, unutulmuş bir çağdan kalma korkunç bir kâbustu. Nanimir'in adını verdiği diğer yaratıklardan bazıları da neredeyse onun kadar kötüydü. Karanlık köşelerde gizlenen korkunç şeyler.

avlarını avlıyor, kayıp yolcuları takip ediyor, küçük yerleşim yerlerine ve köylere dehşet saçıyorlar.

Ve hepsi boşluğa doğru gidiyorlardı. Jugs'ın dünyasına.

"Ama... hepsinin yok olduğunu mu söylediniz? İçine girdiklerinde mi?" Ciffir şaşkın bir sesle sordu. "Nereye kayboluyorlar?"

"Belki de sadece ölüyorlardır," diye önerdi Kimil, ilk kez emin değilmiş gibi. "Bu yaratıkların çoğu pek akıllı değil. İçgüdülerıyla hareket ederler. Belki de içgüdülerini onlara ona doğru koşmalarını söylüyor ve o da... sadece onları öldürüyor."

Hayır. Değildi. Olmadığını biliyordum. Seis, Gryf ve Lyri de öyle olmadığını biliyordu.

Jugs'ın dünyasına akın ediyorlardı. Var olan en korkunç yaratıklardan bazıları o boşluktan geçip Jugs'ın dünyasına akıyordu. Beş *milyar* insanın yaşadığı yere.

Hangisinin daha korkutucu olduğuna karar veremiyordum - buradan o dünyaya akın eden korkunç yaratıklar mı, yoksa bu dünyaya akın eden bir insan ordusu mu? İnsanlar kendi başlarına mı geleceklerdi? Eğer boşluk Nanimir'in söylediği kadar büyükse, kesinlikle gelirlerdi. Kesinlikle gelirlerdi. Elbette kendilerini savunmaya çalışacaklardı.

Sonra ne olacak?

Aniden ayağa kalktım ve diğer tüm meclis üyeleri de ayağa kalktı. Ama ben sadece Lyri'ye baktım ve o da bana bakarken ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Misafir odasındaki boşluğa ne oluyordu?

"Sayın Konsey Üyeleri, sanırım bugünkü toplantımızı bitirmeliyiz," d i y e b i l d i m , hâlâ kardeşime bakıyordum. "Iorn ve Verin bu konuyu derhal görüşmeli. Thinir'in güvenliği için."

"Elbette." Ciffir başını salladı ve Iorn'a acımasız bir gülümseme verdi. "Seni kıskanmıyorum dostum."

Diğerleri odadan çıkmaya başlarken Ganigor, "Anlamıyorum," dedi, Talimuth gözlerinde düşünceli bir bakışla beni hafifçe selamladı. "Eğer hepsi yok oluyorsa, bu iyi bir şey değil mi? Eğer rycke içine girip yok olursa, bu rycke'nin sonsuza dek yok olduğu anlamına gelir."

Onlar gittikten sonra, Lyri iç çekip Iorn'a dönmeden önce beşimiz bir süre sessizlik içinde durduk. "Sana söylemem gereken birkaç şey var, eski dostum."

Iorn Jugs'ı biliyordu ama tek bildiği Jugs'ın buradan çok çok uzakta bir yerden gelen bir varlık olduğuydu. Başka bir dünyadan değil. Boşluğu bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

"Pekâlâ," dedi sakince, sonra Lyri ona her şeyi anlatırken hiçbir tepki göstermedi. On yıldan uzun bir süre önce lekeyi bulması. Takip eden aylar boyunca kademeli olarak büyümesi. Sonra başka bir dünyadan gelen Jugs'ın yuvarlanması.

Lyri konuşmasını bitirdiğinde Iorn yavaş bir nefes verdi ve bir elini dişlek ağzının üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ," diye tekrarladı. "Yani boşluk büyüdü. Bu vadideki yeni boşluğun da büyüdüğü anlamına mı geliyor? Belki de aynı anda ortaya çıkmıştır."

"Belki de," dedi Lyri kuşkuyla, sonra bana sert bir bakış attı. "Salyik vaiz o vadiye gitti ve bir daha geri dönmedi."

"Ama neden birdenbire kocaman oldu?" Gryf kaşlarını çatarak sordu. "Büyümelerine ne sebep oluyor? Ya da ortaya çıkmalarına?"

"Sanki... dünyalar arasındaki boşluk parçalanıyor," dedim boş boş, başımı kaldırıp tekrar Lyri'ye bakmadan önce masaya bakarak. "Misafir odasına en son ne zaman gittin?"

Lyri yüzünü buruşturdu. "Birkaç ay boyunca değil."

Seis tek kelime etmeden kapıya yöneldi. Geri kalanımız da onu takip etti; Iorn kaşlarını çatarak arkadan geliyordu.

Misafir odasına doğru yürürken Seis bana, "O yaratıklar diğer boşluktan o dünyaya girebiliyorlarsa, buradan da geri dönebilirler," diye mırıldandı. "Hyll canavarlarla dolup taşabilir."

Hyll'in koridorlarında dolaşan karık'leri, forileun'ları ve ürkütücü küçük typild sürülerini hayal ederek ürperdim. Rycke'in gerçek formu boşlukta sıkışarak herkesi paramparça ediyordu. Ortalık kan gölüne dönecekti. Kaos.

Şu anda Jugs'ın dünyasında olan şey bu muydu?

Seis misafir odasının kapısını açıp içeri bakmak için kapıyı araladığında, omuzlarının rahatlamayla çöktüğünü gördüm. Kapıyı daha da açarak hepimizin boşluğu görmesine izin verdi, her zaman olduğu gibi.

"Yani bu... daha istikrarlı mı?" Lyri belirsiz bir şekilde sordu. "Büyümemiş." Iorn şok içinde ona bakıyordu, ağzı sözsüzce açılıp kapanıyordu.

"O... Orada gerçekten... başka bir dünya mı var?"

"Evet," diye mırıldandım. "Şu anda korkunç canavarların akınına uğrayan bir yer." Seis'e dönerek korkuyla ona baktım. "İnsanlar savunmasızdır. Derileri yumuşaktır, dişleri kördür. Pençeleri ya da kuyrukları yok... Seis, *katledilecekler*."

Ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü ve Iorn'la bakıştı. "Moric, gerçekten yok... Onları boşluktan uzak tutmayı deneyebiliriz."

ama... görünüşe göre birçoğu çoktan geçmiş. Zaten oradalar."

"Orada neler oluyor?" Tekrar boşluğa döndüm. "İnsanlar ne yapacak?"

"Akılları varsa savaşsınlar," dedi Lyri acımasızca. "Eğer yapabilirlerse. O yaratıklardan bazıları... Pek umutlu değilim."

"Öyle söyleme," diye mırıldandım. Jugs'ın dünyası. Onun *dünyası*. Onun insanları. Hepsi katledilecek miydi?

Eğer Jugs uyanırsa, geri dönebilecek miydi?

"Ne olacak şimdi?" Kollarımı göbeğime sararak fısıldadım. Bir anda kendimi yeniden çocuk gibi hissettim. Tahta yeni oturmuş, eğitimsiz bir Morik gibi, her şeyi Raynir'e havale etmişim çünkü kendimi son derece yetersiz hissediyordum.

Ama Raynir hâlâ şehir hapisanesinde, işlediği suçlar yüzünden çürümeye devam ediyordu. Burada bana yardımcı olamazdı, zaten bir daha onun rehberliğini de istemedim.

Her şeyi bilen, her zaman sakın, kendinden emin ve her türlü tehlike karşısında kendinden emin olan Lyri sessizce, "Bilmiyorum," dedi.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Takip eden haftalarda, dünyanın dört bir yanındaki Moriklerden, kendi topraklarında ortaya çıkan boşlukları detaylandıran mesajlar aldık. Bazıları vadidekinden daha küçüktü, bazıları kıyı şeridine yakındı, bazıları havaya doğru o kadar yükseliyordu ki kanatlı hayvanlar farkına bile varmadan içinden uçuyordu.

Lyri vadinin etrafındaki topraklarda devriye gezmeleri için askerler gönderdi. Orada yaşayan yaşlı telyth hiçbir yerde görünmüyordu ve sonunda boşluktan geçen yaratık seli yavaşlayarak bir damlaya dönüştü.

Özellikle de bazıları ağır yaralanmalarla geri dönmeye başladığında.

Myrm'ler kanlar içinde topallayarak ilerledikten sonra yere yığıldılar ve yırtıcılar tarafından sürüklenerek götürüldüler. Karik'ler yeniden ortaya çıktı, parlak ıslak bedenlerinde dumanlı delikler açılmış ve birkaç dokunaçları koparılmış halde acı ve öfke içinde çığlık atıyorlardı. Koleb sürüleri, birbirlerine çılgınca cıvıdayarak ölümlerini geri taşıdı.

İnsanlar karşılık veriyordu. Bir şekilde. Lyri'nin bana bahsettiği garip küçük kanonu hatırladım - yıllar önce misafir odası boşluğundan geçtiklerinde bir insanın onu ve Gryfi incitmeye çalıştığını. Bunları mı kullanıyorlardı? Yoksa daha büyük silahları, cagin, forileun ve mortik gibi silahlarla savaşılabilecek kadar güçlü silahları mı vardı? Rycke?

Askerlerin raporlarına göre birçok yaratık asla geri dönmedi ve dönenler de ağır yaralı ya da ölmek üzereyken geri döndü. Lyri neler olduğunu görmek için büyük boşluktan kendisi geçmek istedi ama ben kesinlikle reddettim. Bunun yerine Gryf, Iorn ve birkaç askerle birlikte Jugs'ın dünyasında neler olduğunu görmek için misafir odası boşluğuna gitti. İlk gittiklerinde, vadideki boşluğun haberini aldıktan sadece bir gün kadar sonra, hiçbir şeyin farklı olmadığını söyledi.

Bir hafta sonra, daha da ileriye, ormanın dışına, pürüzsüz ve gri olan geniş bir yola doğru yürüdüklerini söyledi. Yolda garip metal kutularda oturan çok sayıda insan olduğunu ve hepsinin Lyri ve diğerlerini gördüklerinde çığlık atmaya başladıklarını, kutulardan yüksek korna sesleri geldiğini, ileri doğru sarsılmaya başladıklarını ama gidecek hiçbir yerleri olmadığını söyledi.

Bana anlattığında, neyi tarif ettiğini anladım. Jugs bana *arabalardan* bahsetmiş, insanların onları bir yerden başka bir yere gitmek için kullandığını söylemişti. Ve

tüm bu insanlar gitmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Kaçmak için.

Hepsi nereye gidiyordu? Eğer Jugs uyanırsa, evine döndüğünde onu boş, terk edilmiş ve herkesin gitmiş olduğunu mu görecekti?

Şehirde, derebeylikte -tüm dünyada- boşluklar hakkında söylentiler yayıldı. Bazı insanlar kendi gözleriyle görmek için vadiye gitti. Hatta bazıları askerlerin tehlikeli olduğu yönündeki uyarılarına rağmen vadiden geçti. Çok azı geri döndü ama dönenler de mavi gökyüzünden, yeşil ve kahverengi giysili garip yaratıkların bilinmeyen silahlarla kendilerine ateş ettiklerinden, uzuvlarını havaya uçurduklarından, vücutlarını delik deşik ettiklerinden bahsettiler.

Birçoğu döndükten kısa bir süre sonra öldü, ancak birkaçı hayatta kaldı ve onların hikayeleri vahşi teoriler ve korkutucu söylentiler doğurdu. Boşluktaki yer, tıpkı yıllar önce bizim adlandırdığımız gibi *öteki dünya olarak* adlandırılmaya başlandı ve garip yaratıkların istila edeceği, yaşam biçimimizi yok edeceği fısıltıları yayıldı.

Ama hiç geçmediler. Her iki boşluktan da tek bir insan bile geçmedi. Lyri ve diğerleri misafir odasındakine geri döndüler, her seferinde daha da uzun süre ayrıldılar ve büyük bir köye rastladıklarını söylediler

-Ya da tamamen terk edilmiş çok küçük bir şehir.

Bütün insanlar gitmişti.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

"Bir şeyler oluyor Jugs," diye fısıldadım uyuyan bedenine. "Senin dünyanda."

Vadideki boşluk beni tedirgin etmeye devam ediyor, Lilimar'ın odasına çekilip onunla her zamankinden daha fazla birlikte olmamı sağlıyordu. Elimi camın üzerinde gezdirdim, parmak uçlarım kıvrıldı ve sanki ona dokunabileceklerini düşünmüşler gibi içeri doğru bastırdı. Ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Bizim boşluğumuz güvende," dedim ona. "Ama yenisi... Pek çok yaratık onun içinden sizin dünyanıza geçti. İnsanlar onlarla başa çıkmaya hazır olacak mı? Sizden o kadar çok var ki, eminim... savunmalarını toparlayacaklardır, değil mi? İyi olacaklardır."

Sessizlik. İçimi çektim, elimi bıraktım ve uyuyan yüzüne bakarken kalçamı yumrukladım.

"Belki buradan daha medeni insanlar geçerse, sizin parlak renkli yiyeceklerinizden bazılarını geri getirirler," dedim titrek bir gülümsemeyle. "Belki iki dünya arasında barış sağlayabiliriz. Ve sonra... ve sonra uyandığında, bir sır olmak zorunda kalmazsın."

Titreyen bir nefes vererek elimi tekrar cama bastırdım. "Sana buradaki her şeyi göstermek istiyorum," diye fısıldadım. "Şehirde yarattığım farkı görmeni istiyorum. Benimle gurur duymanı istiyorum, Jugs."

Daha fazla sessizlik. Her zaman sadece sessizlik. Yeşil sıvı fiçisi usulca fokurduyor, buharı cam borudan Jugs'ın çantasına süzülüyor ve bana puslu havada onun güzel yüzüne kısa bir bakış atma fırsatı veriyordu.

"Moric."

Döndüğümde Talimuth'un kapıda durduğunu gördüm, kollarını kollarının içine sokmuşlardı. Onlara bir kez başımı salladım. "Talimuth."

"Lilimar'ın çabalarına yardım etmek için atamla birlikte geldim." Odaya doğru tek bir adım attılar, duygusuz gözleri Jugs'ın çantasına sabitlenmişti. Sonra sessiz bir sesle, "O oradan, değil mi? Diğer yerden. Yaratıkların vadide seyahat ettiği yer."

Gerçeği onlardan saklamanın pek bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Ve herkes içinde Talimuth en çok güvendiklerimden biriydi. Tekrar başımı salladım ve Jugs'a baktım.

Bir süre durakladıktan sonra yanıma kadar yaklaştılar, ikimiz de çantanın içine bakıyorduk.

"Tarihimiz hakkında ne kadar bilginiz var bilmiyorum ama Salyik halkının dışlanması, yaşlı bir reisin bilinmeyen bir yaratıkla çiftleşmesiyle başladı."

Başımı salladım. Yıllar önce Raynir'in tımarın geçmişi hakkında bilgisiz olduğum için bana çocukmuşum gibi davrandığı o utanç verici konsey toplantısından beri Salyik tarihi hakkında çok şey okumuştum.

"Elimizde sadece o döneme ait eski, kaba çizimler var," diye devam etti Talimuth. "Ama biraz ona benziyorlardı. Jugs gibi."

"Onlar insan mıydı?" Bu haber karşısında daha fazla şok olmam gerektiğini biliyordum. Ama artık pek bir şey hissetmiyordum.

"Şimdi söylemek imkânsız ama belki de. Dünyanın geri kalanının bize sırtını dönmesine neden olacak kadar tuhaflardı."

İçime zayıf bir korku saplandı. Eğer Jugs iyileşir ve uyanırsa, dünyanın geri kalanı onu keşfederse ne olacaktı? Hyll'den atılır mıydım? Vint halkı dışlanır mıydı?

Talimuth sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi, "Ama bu çok uzun zaman önceydi. Dünya, çoğunlukla, daha kabullenici hale geldi. Daha hoşgörülü."

"Sana karşı hariç," dedim odun gibi bir sesle, sonra kelimelerin ne kadar duygusuz olduğunu fark ettiğimde kulaklarımın seğirdiğini hissettim.

"Evet," dedi Talimuth. "Ama sen bunu değiştiriyorsun. Yavaş ama oluyor, Moric."

"Lor."

"Lor," diye düzelttiler bir aradan sonra. "Artık ne kadar az şey hissettiğini görebiliyorum. Gözlerinde ne kadar boş olduğunu görebiliyorum. Ama hâlâ deniyorsun. Ve başarıyorsun. Bunun için sana teşekkür ediyoruz."

"Sorun ben değilim. Konsey. Değişiklikleri yapan sensin Talimuth."

"Hepimiz öyleyiz," dediler. "Kendi katkılarını küçümseme Lor."

Sessiz kaldım, utanç verici bir şekilde bunların hiçbirini umursayacak enerjim yoktu. Konseyin çalışmaları. Vadideki boşluğu. Başka herhangi biri. Talimuth haklıydı. İçim bomboştu.

Bir dakika sonra tekrar konuştular. "Atalarım kendi araştırmalarını yapıyorlardı. Bölgemizde küçük bir kütüphanemiz var ve bu topraklarda başka yerlerde yaşarken salyiklerden kalma pek çok eski kitap ve hesap var. Crepis Düzlükleri de dahil."

Sonunda onlara bakmak için döndüm. Bana baktılar, yüzleri her zamanki gibi maske gibiydi ama Talimuth'la o kadar çok zaman geçirmiştik ki, yüz ifadelerinde ne hissettiklerini ele veren küçük değişiklikleri görebiliyordum. Ve şu anda, gözlerinin etrafındaki deriyi sıkılaştıran ihtiyatlı bir kararlılık gibi bir şey vardı.

"Geçen gün onlarla kitap okuyordum ve bir salyık çocuğun yanlışlıkla safin yuttuğuna dair kısa bir hikayeye rastladım."

İrkildim, başka tarafa baktım. "Ne kadar korkunç."

"Evet." Talimuth durakladı. "Ama bir şeyden bahsediyordu. Çocuğun ataları ve diğer bir grup insan, Düzlükler'in altındaki mağara sistemlerinde yetişen bir mantar bulmak için yeraltının derinliklerine inmişler. Bunu neden ya da nasıl bildiklerinden emin değilim ama bunun çocuğu safin zehirlenmesinden kurtaracağına inanıyorlardı."

Kalbim göğsümde durdu. Talimuth'a bakmak için geri döndüm. Zorlukla nefes alabiliyordum, fısıldadım, "Yaptı mı?"

Talimuth'un dudakları inceldi. "Hayır ama zehrin etkilerinin kötüleşmesini engelledi. Çocuk hayatının geri kalanında mantarı tüketmek zorunda kaldı ama bu onu hayatta tuttu. Acı içinde, semptomları devam ediyor ama hayatta."

Nefesim sık kesiklerle beni terk etmeye başladı, nabzım boğazımda gümbürdüyordu. "Yani... Jugs uyanabilir mi? Yaşayabilir mi?"

"Acı içinde yaşa," dedi Talimuth, sesi biraz da acımasızdı. "Zehir hâlâ vücudunu harap ederken. Ve... şart değil, Lor. Özür dilerim. Anlatılanlara göre mantarı, çocuk safini tükettikten sadece birkaç gün sonra bulmuşlar. Erkenden. Haftalar sonra değil ve Jugs'ınızın haftalarca zehirlendiğini biliyorum."

Acı, irkilmeme ve başka tarafa bakmama neden oldu. "Yani onun için işe yaramazdı."

"Olabilir," dediler ciddiyetle. "En azından Lilimar'ın üzerinde çalışabileceği bir şey olabilir. Ancak, mantarı buldukları yer, Crepis Düzlükleri'nin altı... O mağara sistemleri eyriadların sürgün edildiği yerler."

Ürperdim. Korkunç, savaşçı Eyriadlar. Bir tanesini bile canlı olarak görmemiştik, sadece büyük savaşlardan kalma eski çizimlerden, topraklara bir veba gibi yayıldıkları, öldürdükleri ve fethettikleri zamanlardan.

Talimuth, "Halkımın Crepis Düzlüklerini terk etmek zorunda kalmasının nedenlerinden biri de buydu," dedi. "Risk çok büyüktü. Sanırım bu da salyığı hayatta tutmak için ihtiyaç duydukları mantarı artık alamayacakları anlamına geliyordu."

Gözlerim onlara kaydı. "Aynı zamanda mı oldu?"

Talimuth başını salladı. "Hesap kısa ama daha sonraki bir kayıta, Düzlükleri terk etmek zorunda kaldıktan sonra mantar stoklarının tükendiği belirtiliyor. Çocuk o zamanlar çok daha büyüktü -bazı açılardan çok dolu bir hayat yaşamıştı- ama yine de olması gerekenden daha kısa kesilmişti."

Ürperdim. Hakaretlerin listesi - hayır, hakaret değil, zulümden başka bir şey değil

-Salyık'e karşı dünyanın geri kalanı h e r yeni şey öğrendiğimde daha da uzadı. Eyriadlara karşı verilen savaşların onları bu kadar doğrudan etkilediğini fark etmemiştim. Onları evlerinden etmek, çok iyi bildikleri ve çok verimli kullandıkları topraklardan, bitki örtüsünden ve hayvanlardan uzaklaştırmak. Kimsenin umurunda değildi. Onlar sadece savaşın bir başka zayıyatıydı, ama savaşta acımasız ama hızlı bir ölüm anlamında değil. Daha çok, açıldıktan yıllar sonra bile tedavi edilmeden iltihaplanmaya devam eden açık bir yara gibiydiler.

"Özür dilerim," dedim sessizce.

"Bunların hiçbirini seni suçlu hissettirmek için söylemiyorum Lor." Talimuth kıpırdandı, kolları hâlâ kollarının içine sokulmuştu. "Eğer bu mantardan bir miktar almamızın bir yolu varsa, o zaman Jugs için bir tedavi bulmamıza yardımcı olabilir."

"Ama eğer Eyriadlar tarafından işgal edilmiş mağaralardaysa onu nasıl geri alacağız?" Dudağımı çiğnedim, parmaklarım Jugs'ın kulağındaki altın halkasını çekiştiriyordu. "Ve neye benzediğini ya da nerede yetiştiğini nasıl bilebiliriz ki?"

"Hesapta mantarın resimleri ve mağaralarda nerede yetiştiğine dair ayrıntılar var." Talimuth tereddüt etti. "Ama diğer sorunuza gelince, acaba Verin ve baregh generali cevap vermek için daha iyi bir konumda olabilir mi?"

Kalbim hızlı ve sert bir şekilde çarpmaya başladı. Cevap bu muydu? Jugs sonunda iyileşecek ve uyanacak mıydı?

"Boşluk hakkında bir toplantıdalar." Talimuth'a baktım, hiçbir umut hissetmeme izin vermedim. Henüz değil. "Hesap yanınızda mı?"

"Lilimar dili anlamayacağı için onun için kopyaladım. Ben de çizimleri kopyaladım." Bir sonraki odaya açılan kapıyı başlarıyla işaret ettiler. "Artık onda."

"Lyri ile konuşmak için benimle gelir misin, Talimuth?" Bir adım daha yaklaşarak sordum.

Başlarını öne eğdiler. "Elbette, Lor."

Jugs'a son bir kez baktıktan sonra odadan çıktık, Lilimar'dan tercüme edilmiş hesabı ve illüstrasyonları aldık ve Seis'le birlikte, Lyri ve Iorn'un haftalar önce vadideki boşluğu öğrendikten sonra zamanlarının çoğunu geçirdikleri savaş stratejisi odasına doğru yola koyulduk.

İçeri girdiğimizde, her ikisi de alçak sesle konuşurken gergin görünüyordu, başları masanın üzerinde uzanan geniş bir dünya haritasına eğilmişti.

Lyri başını kaldırdı, gözleri yüzümden ellerimde tuttuğum parşömen kâğıtlarına kaydı. "Tamam mı?"

Bakışlarım haritaya kayarken biraz gergin hissederek dudaklarımı yaladım. Üzerine saplanmış, topraklara yayılmış tüm boşlukların yerlerini gösteren birçok iğne görebiliyordum.

"Meşgul olduğumu biliyorum ama..." Sessiz Talimuth'a baktım. "Jugs için yeni bir tedavi imkânımız var."

Lyri'nin dudakları bana bakarken inceldi, yüzü hâlâ çizgili ve gergindi. Bana bekleyip bekleyemeyeceğini sorup sormama konusunda kendisiyle savaştığını görebiliyordum. Vadideki büyük boşluğu daha birkaç hafta önce öğrenmiştik ve bencillik edip etmediğimi düşünürken içimde bir suçluluk duygusu belirdi. Lyri'nin endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı ama benim için hiçbir şey Jugs'tan daha önemli değildi.

Sonunda nefesini verdi, doğruldu ve bir elini ağzına götürdü. "Pekâlâ. Bilinmeyen bir düşmana karşı olası bir savaşı tartışmaya biraz ara verebilirim zaten. Hadi oturalım."

Seis, Talimuth ve ben sessizce oturduk ve Iorn ve Lyri sessiz iç çekişlerle sandalyelerine yerleştikten sonra Talimuth'un bana anlattıkları her şeyi hızlıca açıklamasına izin verdim.

Lyri kaşlarını çattı, parşömeni ona yaklaştırmak için öne doğru eğildi, böylece bakabilecekti. "Yani bu mantar potansiyel olarak bir tedavi için gereken özelliklere sahip olabilir, ama gözlülerin yaşadığı yerde yetişiyor."

"Evet," dedim gergin bir şekilde, masanın altında ceketimin manşetleriyle oynarken. "Nasıl... onu geri almak nasıl mümkün olabilir?"

"Eğer herhangi birimiz o mağaralara inersek, bir daha geri çıkmayız," dedi Iorn acımasızca. "Eyriadların bu toprakları ve diğerlerini harap etmesinin bir sebebi var. Neredeyse durdurulamazlar ve savaş arzuları hiç şüphesiz çağlar boyunca çıkışsız bir şekilde büyüyor."

"Ya kimse aşağı inmek zorunda kalmasaydı?" Talimuth sordu. "Ya onlarla bir anlaşma yapsaydık?"

Lyri homurdandı. "Yapmaya istekli olacakları tek anlaşma özgürlükleridir."

"Bu da bir seçenek değil," diye ekledi Iorn.

"İstedikleri başka bir şey olmalı," diye umutsuzca mırıldandım.

Lyri kaşlarını çatarak, "Öyle olsa bile, bu onlara güvenmek anlamına gelir," dedi. "Mağaraların girişini açmamız, bir mağara kapısı indirmemiz

Birinin gelip mantarı istediği şeyle takas etmesi için bir merdiven. Bu son derece riskli."

Geri kalan eyriadlar, isdernuclara karşı son savaşlarını kaybettiklerinde Crepis Düzlükleri'nin altındaki mağaralara sürülmüşlerdi. Mağaraların tek girişi başlarının üzerinde, yüksek bir yerdeydi ve tırmanıp kaçmaları için hiçbir yol yoktu. İçeri girip çıkmanın tek yolu bir ip merdiveni indirmektir. Bu kadar uzun süre bu şekilde hapsedilmişlerdi.

"Bunun yerine bir sepet indirsek nasıl olur? Mantarı içine koymalarını istesek?" Ben sordum.

Lyri bana boş bir bakış attı. "Neden karşılığında bir şey almadan bize yardım etmek istesinler ki?"

"O kadar da kötü olmayabilirler." Seis, Lyri ve Iorn bana kuşkuyla bakınca kulaklarım çınladı. "Makul olabilirler."

"Onlar savaş kışkırtıcıları," dedi Iorn açıkça. "Stratejistler. Sinsi ve kurnazlar. O kadar kötüler Moric."

Mantar çizimine bakarken ağızım titredi. Uzun, ince bir mantar kümesini gösteriyordu, neredeyse ölü bir yaratığın çaresizlik içinde toprağı yaran parmaklarını andırıyordu. Çok uygun gelmişti. *On yıldır* hiçbir şey olmamıştı - ne bir tedavi, ne de bir ipucu. Jugs'ın son umudu gibi hissettiriyordu.

Yalvarmamak, daha da bencil olmamak için dudaklarımı büzdüm. Mağaraların girişini açmak, bir sebepten ö t ü r ü yeraltına sürgün edilmiş savaşçı kadim bir halkla pazarlık yapmak büyük bir riskti.

Bunu yapmaya istekliydim. Jugs için *her şeyi* riske atmaya hazırdım. Ama ben Moric'tim, bencil olamazdım. Kendi ihtiyaçlarımı başkalarınınkinden üstün tutamazdım. Kardeşimi riske atamazdım, onu Eyriad'larla pazarlık yapması için oraya gönderemezdim. Bu adil değildi.

Lyri içini çekti ve masanın üzerinden uzanıp kolumu tuttu. "Bize düşünmemiz ve bir plan yapmamız için biraz zaman ver. Ve vadiyi izlemeye devam etmek için. Iorn ve ben şu anda Thinir'den ayrılamayız." Bir elini yüzünde gezdirdi, aniden yorgun görünüyordu. "Bir şeyler düşüneceğiz Lor. Jugs hâlâ stabil, değil mi? Peki... bunu düşünmemiz için bize zaman vermeye istekli misin? Hiçbir şeyi aceleyle getiremeyiz."

Bir gün bile bekleme düşüncesi mideme kramplar girmesine neden oldu. Ama kendimi başımı sallamaya zorladım ve hatta Lyri'ye minnettar bir gülümseme vermek için başımı kaldırmayı bile başardım. "Teşekkür ederim."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Crepis Düzlükleri tımarımın daha önce hiç ziyaret etmediğim ürkütücü bir parçasıydı. Buna hiç gerek yoktu, bomboştu ve Eyriad'ların ayaklarımızın altında gizlendiğini bilmek her yeri bir mezarlık gibi hissettiriyordu.

Fırtınalı bir sahile yakın olan Düzlükler göz alabildiğine uzanıyordu; boş, ıssız, kuru topraklar garip sesler çıkaran yarıklarla doluydu. Neredeyse dehşet verici bir müzik gibiydi; aynı anda hem alçak hem de içi boş.

Pelerinimi kendime doğru çekerek titredim. Denizden kopup gelen ve düz ovalarda rahatsız edilmeden esen sert rüzgârlar havayı soğutuyor, saçlarımı birbirine doluyordu. Talimuth yanımda sessizce yürüyordu, beyaz saçlarını sıkıca geriye doğru örmüşlerdi. Önde, Lyri ve Iorn bize eşlik eden elli kişilik - vints ve baregh karışımı - asker grubuna liderlik ediyordu; hepsi de bize yardım etmeyi kabul eden yalnız eyriad ile buluşmamıza hazırlanmak için tepeden tırnağa silahlanmıştı.

Lyri ve Iorn, aşağıdaki mağaraların tek girişini kapatan büyük taşı kaldırmak için çoktan buraya gelmiş ve bir liderle konuşmak istediklerini **s ö y l e y e r e k** Eyriad'lara seslenmişlerdi. Sürüler, her biri bir savaş lordu tarafından yönetilen sürüler halinde örgütlenmişti. Çağrılarına cevap veren Strife Horde'un lideri Marikhai olmuştu.

Lyri, mantarı bildiğini ve mağaralarda bolca yetiştiğini söyleyerek hemen kabul ettiğini söyledi, bu da bana gerçekten efsanelerde anlatıldığı kadar kötü olmadıkları konusunda umut verdi ve aynı zamanda hala yeraltında sürgünde oldukları için kendimi çok suçlu hissetmeme neden oldu.

Ama bir seferde ancak bu kadarıyla başa çıkabilirdim. Evet, vadideki boşluk sessizleşmişti, artık bu dünyadan pek fazla yaratık geçmiyordu ve diğer taraftan da insanlar görünmüyordu. Ama bu hâlâ ortadan kalkmayan bir sorundu ve Lyri'nin bu konuda hâlâ endişeli olduğunu biliyordum. Mağaralardan mantar elde etmeye çalışmak için buraya gelmemizi nihayet kabul etmesi haftalar almıştı. Sabırlı olmaya çalıştım, onu çok fazla sıkıştırmamaya çalıştım ama geçen her gün, bir şekilde bu potansiyel tedaviyi bilmenin kaderi ya da Mab'ları, onu elde etmedeki hareketsizliğimizin cezası olarak Jugs'ı benden almaya teşvik edeceğinden korkmaya başlamıştım.

Ama hiçbir şey değişmemişti. Jugs derin uykusunda, cam kutusunu dolduran buharla hayatta kalmaya devam ediyordu. Lilimar uzun zaman önce bir salyık çocuğunu hayatta tutan mantarın tercüme edilmiş öyküsünü inceliyordu ve onu alıp işe başlamak için sabırsızlanıyordu.

Koyu renkli taşlar kümeler halinde düz zemine yayılmıştı ve aralarında filizlenen bitkileri görebiliyordum. Yavruya benzeyen bir öbek gördüğümde ürperdim ve hızla başka tarafa baktım. Onun ne olduğunu biliyordum. Raynir'i bu ıssız yerde, eğilmiş ve Thinir'e geri götürmek için ölümcül saffini dikkatle seçerken hayal ettim. Annemi öldürmek için. Jugs'ı öldürmek için.

"Raynir'in saffin'i nereden bildiğini düşünüyorsun?" Yürürken Talimuth'a s e s i z c e sordum, sesim uğuldayan rüzgârda neredeyse kayboluyordu.

Başlarını eğdiler, gözleri boş bir şekilde dairelere bakıyorlardı. "Bu bir sır değil. Sadece burada yetiştiği için az bilinen bir bitki. Eğer Raynir annenden kurtulmak için göze çarpmayan bir yol arıyorsa, muhtemelen çok araştırma yapmıştır. Saffin, kandaki diğer zehirlerle aynı etkiyi göstermemesi bakımından benzersizdir. Çok daha yavaş etki eder, ilk başta çok daha hafiftir. Bir yetişkinde, birkaç doz onları öldürmek için yeterli olmaz. Ancak uzun süreli maruz kalma..."

Başımı salladım, saçlarım yüzümün etrafında uçuşurken çenemi aşağı doğru eğdim. Konuyu değiştirmek isteyerek, "Bize burada eşlik ettiğin için teşekkür ederim Talimuth. Senin için garip mi? Burada olmak?"

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevap verdiler. "Açıkçası ben burada hiç yaşamadım. Benim atam da yaşamadı. Salyık burayı terk edeli çok ama çok uzun yüzyıllar oldu. Dürüst olmak gerekirse, burada yaşamak istemezdim. Çok kasvetli bir yer."

Sessizce kabul ettim. Gökyüzü parlak ve solgundu ama sağımızda, kayalıkların ötesindeki deniz çalkantılıydı. Morklarımızı Düzlüklerin kenarında bırakmıştık, zemin onları mağara girişine kadar güvenle süremeyecek kadar yarıklarla doluydu. On asker daha onları korumak için geride kalmıştı ve geriye dönüp baktığımda, uzaklarda küçük lekelerden başka bir şey değillerdi.

"Bak." Talimuth'un düz sesi yüzümü tekrar öne çevirmemi sağladı. Lyri ve Iorn'un ve önden giden askerlerin ötesinde, çok ilerimizde bir şeyi işaret ediyorlardı. "İşte eski Salyık yerleşiminin kalıntıları."

Uzakta, etrafımızdaki zemini kaplayan aynı koyu renkli taştan yapılmış yıkıntıları görebiliyordum. Eskiden bodur binalarmış gibi görünüyordardı ama belki de şiddetli rüzgârlar daha önce var olan üst katları aşındırmıştı. Yerleşim genişti, kayalıklar ile büyük, heybetli höyük arasındaki bir alana yayılmıştı.

Yöneldiğimiz kayalar -buradan görebildiğim kadarıyla sivri uçlarla dolu olanlar-taşların arasındaki dar bir vadiyi işaret ediyordu.

Eski salyık yerleşiminin çok ötesinde, Crepis Düzlükleri'nin kenarını geçtikten sonra, birbirine daha yakın, daha uzun ve daha az aşınmış binalar vardı. Neredeyse kıyıda yer alan küçük bir şehir gibi görünüyordu, ilginç ve arkaik, ama bu mesafeden bile... boş hissediyordu.

"Bu da ne?" Talimuth'a işaret ederek sordum ama hemen arkamızda yürüyen Seis cevap verdi.

"Eski Honra şehri. Sizin derebeyliğinizin sınırında yer alıyor ama teknik olarak Moric Oril'in Ayivis derebeyliğinin bir parçası. Eyriadlar mağaralara sürüldüğünde terk edildi. Konfor için çok yakın."

"Anlıyorum," dedim sessizce, kulaklarım seğirerek Talimuth'a baktım, yüzü boş bir şekilde ileriye bakıyordu. Salyık harabelerine mi yoksa Honra'ya mı baktıklarını anlayamadım.

Partimiz çivili kayalardan oluşan tepeciğe yaklaştıkça dikkatim başka yöne kaydı. Ortada, belli belirsiz işaretlerle kaplı, disk gibi devasa düz bir kaya parçası görebiliyordum.

"Dikenler mi?" diye sordum, karnım önseziyle sıkıştı. "Onlar-" "Eyriadlar yeraltına sürüldükten sonra oraya yerleştirildiler," dedi Seis. dedi. "Buradan geçen diğerlerini uyarmak ve Eyriad'ların kaçmayı başarması durumunda caydırıcı olması için."

Crepis Düzlükleri'nin kendisinden bile daha ürkütücüydüler. Bu düz arazide doğal görünmüyorlardı; devasa dikenlerden oluşan ölümcül bir orman gibi, güneşte parıltıyan büyük, çıkıntılı sivri uçlar.

Lyri yaklaştığımızda bana dönüp baktı, gözleri asıktı ama küçük bir gülümsemeyle midemdeki suçluluk duygusunu ve endişeyi biraz olsun yatıştırdı. Son birkaç haftadır gergindi, sürekli Iorn'la toplantılar yapıyor, boşluktan -her iki boşluktan da- bir insan ordusu çıkarsa derebeyliğin savunmasını güçlendirmek için planlar yapıyorlardı. Kendi hyll'ımızdaki göze çarpan güvenlik açığı konusunda giderek daha fazla endişe duyduğunu biliyordum. Eğer insanlar bu boşlukların var olduğunu, bu dünyanın var olduğunu bilirlerse, başka boşluklar aramaya başlayabilirlerdi. Jugs'ın boşluğunu bulabilirlerdi. Yakındaki büyük köy terk edilmiş olsa da, belli ki hâlâ dışarıda dolaşan yaratıklara saldıran ve onları yaralayan bazı insanlar vardı.

Ve şimdi Lyri dışarıdaydı -benim için, Jugs için- potansiyel olarak üzerimize başka bir korkunç düşman salmak için. Mab'lara hızlı bir dua ettim.

Marikhai görüldüğü kadar yumuşak başlıydı, bize ihanet etmeyecekti.

Tepesi ölümcül sivri uçlarla kaplı büyük kaya kümesine ulaştığımızda askerlerin hepsi sessizliğe gömüldü. İçlerinden biri çantasından sıkı bir ip rulosu çıkarıp sözsüz bir şekilde Iorn'a uzatırken, diğer sekiz asker dikkatlice sivri uçların arasından geçip yerdeki devasa düz kayanın etrafında konumlandı.

Onay işareti için Iorn ve Lyri'ye baktıktan sonra k ü r e k çekmeye başladılar. Diğer herkes sessiz kaldı, tüm askerler mağara girişinin etrafındaki kayalara ve yere yerleşti, mızraklarını, topuzlarını, baltalarını ve kılıçlarını ellerinde sıkıca kavradılar.

İki çıplak asker daha kalın metal çivileri sert zemine çakıyor, ağır tokmakları aşağı doğru sallarken homurdanıyorlardı. Kayaların arasında geniş, yuvarlak bir delikten başka bir şey olmayan mağara girişi ortaya çıktığında ılık bir hava saçlarını geriye savurdu. Lyri öne çıkıp deliğin kenarında diz çökerken sekiz asker dikenlerden sakınarak dikkatlice doğruldu ve silahlarını kavradı.

"Eyriad," diye seslendi aşağıya. Sesi sonsuza kadar yankılanıyor gibiydi ve ne gördüğünü merak ettim - aşağıda neye benzediğini. Herhangi bir ışık kaynakları var mıydı? Bazı yeraltı bitki yaşamı türleri kendi ışıklarını yayarlardı ama bu mağaralar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve yanımdaki Talimuth'a soramayacak kadar gergindim.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Hiçbirimiz konuşmadık, tüm askerler gergin ve hazır. Bekliyorduk.

Sonra, çok çok aşağılardan, derin ve gürleyen bir ses s e s l e n d i . "Vint. Sizi tekrar görmek güzel."

Lyri ellerini ağzının etrafında birleştirip aşağıya doğru seslenmeden önce Iorn'a baktı. "Bize yardım etmenin karşılığında ne istediğine karar verdin mi?"

Gerginlikten titriyordum, eyriad'ın fikrini değiştirdiğini, mantarı bize vermeyeceğini söyleyeceğine ikna olmuştum. Ama bir an sonra derin bir kıkırdama duydum.

"Evet. Sadece temiz hava solumak, gökyüzünü ve denizi görmek bile yeterli bir ödül."

Lyri'nin kaşlarını sertçe çattığını gördüm. "Saçmalık," diye seslendi. "Gerçekten ne istiyorsun?"

Bir kıkırdama daha. Ses o kadar derin ve dumanlıydı ki, hangi yaratıktan geldiğini hayal etmekte zorlandım. "Ben doğruyu söylüyorum. Tek istediğim, ayaklarımı birkaç dakikalığına dünyanın yüzeyine basmak için bir şans."

Lyri bir süre konuşmadı. Aklının çalkalandığını, ne yapacağını, ona inanıp inanmayacağını düşündüğünü görebiliyordum. Ben endişeyle kıpırdanırken bana baktı, sonra yüz hatlarına kararlılık yerleşince nefes verdi.

Delişe dönerek seslendi: "Mantar sende mi? Göster bana." Birkaç dakika sonra başını salladı ve şöyle seslendi: "Silah yok. Ve kimse sizi takip etmeyecek. Arkanızdaki merdivene tek bir eyriad ayak basarsa, onu k e s e r i m ve siz de düşersiniz."

"Kimse beni takip etmeyecek, Vint," diye seslendi havalı bir şekilde. "Hepimiz aynı fikirdeyiz."

Lyri elini yüzüne sürerek ayağa kalktı ve ip merdiven demetiyle öne çıkan Iorn'a başıyla işaret etti. Oldukça kalın bir ruloydu, bu da bana eyriadların yerin ne kadar altında olduğuna dair bir ipucu veriyordu. Lyri ve Iorn birlikte ilmekleri yere çakılmış metal çivilerin etrafına geçirdiler, birbirlerine son bir kez acımasızca baktıktan sonra ipi delişe doğru açtılar.

"Silah yok, eyriad," diye seslendi Lyri, kılıçlarından birini kavrayarak delişe bakarken. Sonra homurdanarak, "Saklayacak bir yeri olduğundan değil," diye mırıldandı.

Telaşla ona baktım. Eyriad... *çıplak mıydı?*

Birkaç saniye sonra ip merdivenin tepesinin yerdeki metal çivilere doğru gerildiğini gördüm. Lyri kalçalarının üzerinde duruyordu, kılıcı ipin üzerindeydi, eğer başka bir eyriad tırmanmaya başlarsa onu kesmeye hazırdı. Ama kıpırdamadı ve birkaç gergin dakika sonra kocaman, karanlık bir elin delikten yukarı uzandığını ve merdivenin tepesini kavradığını gördüm.

Her bir asker silahlarını ortaya çıkan figüre doğrultmuştu. Olduğum yerde donup kalmış, kendini delikten yukarı çeken devasa yaratığa bakıyordum. Eyriadların çizimlerini ve Moriklerin Yiğitliği'ndeki zavallı kostümleri görmüştüm ama bunlar ete kemiğe bürünmüş bir Eyriad'ın yanında hiçbir şeydi.

Lyri ve Iorn aşağıdaki mağaralardan başkaları takip etmesin diye ip merdiveni hızla yukarı çekiyorlardı ama ben bakışlarımı önümüzdeki yaratıktan ayıramıyordum. Dev gibiydi, çıplakların üzerinde yükseliyordu, omuzları geniş, vücudu kalın ve kaslıydı. Derisi herhangi bir vint'inkinden daha siyahtı ve bana içinde bulunduğumuz toprakları hatırlatan parlayan kırmızı çatlakları vardı. Boynuzları tıpkı odamdaki levhaya monte edilmiş olanlara benziyordu.

Geniş alnında her birini delen beş kırmızı halka vardı. Pırıl pırıl kırmızı kelepçeler şişkin pazularını vurguluyordu ve aynı gizemli kırmızı metalden daha fazla piercing vücudunun çeşitli yerlerini süslüyordu - meme uçları, septumu, göbeği, ki bu da ince bir zincire sahipti ve kocaman kalçalarının üstünü zar zor örten minicik bir eteğin bel bandının altında kayboluyordu. Uzun, kıvrımlı bir kuyruk arkasında havada kıvrılıyor, tembelce hareket ediyor ve neredeyse o minik eteği yukarı doğru çırpma ile tehdit ediyordu.

Kulaklarım utançla seğirdi ve başka tarafa bakmaya çalıştım ama yapamadım. O bir *canavardı*. Uzun siyah saçları kaba örgülerle geniş omuzlarına yayılmıştı ve sonunda bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, bana sırttığını gördüğümde her tarafım ateşlendi.

Sonra başını arkaya yatırdı, kendisine birkaç santim öteden doğrultulmuş sayısız silah ve sivri uçtan rahatsız olmamış gibi görünüyordu ve derin bir nefes aldı.

"Temiz hava," diye gürledi, geniş bir sırtışa dönüşen ağzında dişleri parlıyordu. "Ve serin bir esinti. İkisini de hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu."

"Evet, ikisi de çok güzel," dedi Lyri sabırsızca, iki kılıcını da kavrarken gözlerini Strife Horde'un lideri Eyriad-Marikhai'ye dikmişti. "Sende mi?"

Sanki çok vakti varmış gibi yavaşça hareket eden eyriad omzundan bir çuval çıkardı ve Iorn'a uzattı. Bakışlarım o çuvala kilitlendi ve Eyriad'ın yüzüne birkaç santim uzaklıktaki ölümcül silahları görmezden gelerek etrafıma gelişigüzel baktığını gördüğümde bile yerimden kıpırdamayı reddettim.

"Hemen hemen aynı görünüyor." Homurdandı. "Bu hoş sivri uçlar dışında."

"Yanlış bir hareket yaparsan çiviler konusunda endişelenmene gerek kalmaz," diye homurdandı Iorn, çuvalı içine bakan Talimuth'a uzatırken iri vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Yalnız bir eyriad en iyi elli askerimizle boy ölçüşemez."

Talimuth'un omzunun üzerinden çantaya bakarken Marikhai kıkırdadı, uzun ince mantar kümelerine bakıyordum, renkleri güneş ışığı eksikliğinden dolayı hastalıklı bir şekilde soluktu. Ama eyriad sözüne sadık kalmıştı; çantada düzinelerce küme vardı ve taze görünüyorlardı.

"Ne kadar genç bir Moric."

Marikhai tekrar konuştuğunda sıçradım, bakışlarımı bana çevirip sırttığını gördüm - geniş, dişlek, çok rahatsız edici bir sırtış.

"Seninle tanışmak bir onur, Moric," dedi, siyah gözlerini -Tıpkı bir vint'inki gibi, içimi kıpır kıpır edecek şekilde çerçevemi aşağı indirdi. İrisleri parlayan kırmızı ince halkalardan başka bir şey değildi.

"I-" Cesaret bulmak için kardeşime bakarken yutkundum ve dik durmaya çalıştım. "Ve sen, Marikhai. Yardımın için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Mmm." Sırıtarak küçük grubumuza baktı, yanımda duran ve baltasını iki eliyle kavrayan Seis'e kaşlarını çatarak baktı. "Bu özel mantara neden ihtiyaç duyduğunuzu biraz merak ediyorum. Bu özel mağaralardan."

"Fark eder mi?" Lyri açık açık sordu.

"Sanırım hayır." Ama Marikhai, kocaman kollarını aynı büyüklükteki göğsünün üzerinde kavuşturup rahat bir poz verirken bile kurnaz ve hesapçı gözlerle beni izliyordu.

Kulaklarım sinirden titrerken boğazımı temizledim ve "İşbirliğiniz için size verebileceğimiz başka bir şey olmadığına emin misiniz Marikhai?" dedim.

Bu çok kolay geldi. Tabii Eyriadlar gerçekten de efsanelerde anlatıldığı kadar kötü değillerse? Salyık de her zaman haksızlığa uğramıştı. Belki de gerçekten o kadar kana susamış ve güce aç değillerdi-

"Belki de tımarın?" diye sordu kurnaz bir gülümsemeyle. Lyri homurdanırken Iorn homurdandı. "Delğine geri dön, eyriad."

"Ah, sadece bir dakika daha? Lütfen?" Marikhai kardeşime masum, dişli bir gülümseme attı. "Hava tenimde çok iyi hissettiriyor. Ciğerlerimde. Ve senin için bolca mantar topladık."

Iorn Talimuth'a hızlıca bir bakış attı. "Bunlar doğru olanlar mı?"

"Öyleler." Talimuth çantaya tekrar baktı, sonra kıpırdamadan durdu. "Ama burada

-"Burada başka bir şey var."

"Ne?" Lyri kaskatı kesildi, gözleri Talimuth ve Marikhai arasında gidip geldi. Marikhai sadece kaşlarını kaldırdı ve silahlarını hâlâ kendisine doğrultmuş olan askerlere yan gözle baktı.

"Yapamam-" Talimuth uzandı, sonra yumuşak bir ses çıkardı ve çantayı düşürdü. "Bu bir bebek skilosu."

"Ne?" Iorn kükredi, Lyri dişlerini sıkarken gözlerini etrafta gezdirdi, kulakları ayaklarımızın altında bebeğin ebeveyninin çıkardığı gürültüyü duymak için seğiriyordu.

Skilolar yerden fırlayan ve avlarını bütün olarak yutan devasa yuva yapan yaratıklardı. Ve eyriadlar torbaya bir *bebek* koymuşlardı, şüphesiz ebeveynini yüzeye çıkarıp hepimizi öldürmek için.

Lyri hırladı. "Eyriad, seni lanet olası-"

"Tamamen bir kaza," dedi Marikhai hafifçe, dikkatleri dağılan askerlere tekrar yan gözle bakarak, bazıları temkinli bir şekilde yere bakarken. "Çantanın içine sızmış olmalı."

Yavru skilos çuvaldan çıkarken ciyakladım ve geri sıçradım; sayısız minik bacağı kuru zeminde sıçrıyor ve büyük, filmsi gözleri minik tıslama sesleri çıkarırken bize bakıyordu. Vücudu parlak gün ışığında zehirli bir turuncu renkte parlıyordu.

Sonra bir asker bağırdı ve silahını indirerek kaya yığınının ötesindeki bir şeyi işaret etti. Yer ayaklarımızın altında gümbürderken kulaklarım titredi.

"Gözü deliğe geri sok," diye bağırdı Iorn. "Merdiveni indirin. Eyriad, bir santim kımıldarsan-"

Marikhai masumca, "Ben sadece burada duruyorum," dedi.

Talimuth çantayı kaptı ve gümbürtüler artarken bebek skilos'tan uzaklaştı. Lyri askerlerin yarısına onu takip etmeleri için bağırırken Seis beni geri çekmeye başladı, sonra kayaların üzerine atladı ve diğer tarafa geçti. Gryf küfredip peşinden koştu. Iorn merdivenle uğraşan iki askere bağırıyor, gümbürtü gittikçe artarken terliyordu, ta ki k a y a l a r ı n ötesinde kuru topraktan bir sağanak havaya fırlayana ve arkasında korkunç büyüklükte bir şekil belirene kadar.

Ve tüm bunların ortasında Marikhai, sakın ve kendini beğenmiş bir şekilde, kollarını hâlâ kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuş duruyordu. Hâlâ etrafını saran askerlerin dikkati dağılmış, kayalıkların diğer tarafında devam eden savaşa tekrar tekrar bakıyorlardı.

"General, onlar-"

Iorn, "Lanet eyriad'a dikkat et," diye bağırdı, sonra küfredip kayaların üzerine sıçradı. "Cadı taşakları," diye homurdandı, sonra Marikhai'ye baktı. "Şimdi, eyriad. Geri çekil."

Marikhai kocaman ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. "Pekala, ben gidiyorum."

Dönüp mağaranın girişine doğru ilerlerken gözleri sinsice kaydı ve ip merdivenin tepesine tutunmak için çömeldi. Kıpırdamadan dururken başını eğdi. Tam Iorn ona tekrar bağırma ya başlamıştı ki kuyruğu fırladı, en yakındaki askerin -bir vint-bacağına dolandı ve onu deliğe doğru fırlattı. Diğerleri bağırp onu yakalamaya çalışırken, asker merdivenin bir tarafına tutunmayı başardı, gözleri dehşetle açılmıştı. Iorn Marikhai'ye doğru sıçradı ama eyriad çoktan şok edici bir çeviklikle dikenlerin altından fırlamış ve koşarak uzaklaşmıştı. Çok aşağıdaki mağaralardan gürültülü tezahüratlar ve kahkahalar yükseldi, diğer birkaç eyriad kendi dillerinde sesleniyordu, şüphesiz

Marikhai'ye tezahürat yapıyor.

"Siktir," diye homurdandı Iorn ve peşinden gitti.

Ağzım açık bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamadım, Seis'in parmakları kolumda seğiriyordu.

Kalbim küt küt atarken nefes nefese, "Seis, sen-" dedim.

"Seni bırakamam Moric," diye homurdanarak beni kendisinden uzaklaştırdı. "İkiniz de, gitmek zorundayız."

"Ama Lyri-" "Lyri iyi, Lor."

Kalan askerlerin yarısı Iorn ve eyriad'ın peşinden gitmişti. Birkaçı zavallı askeri aceleyle delikten çıkarıyordu, daha fazla eyriad yukarı tırmanamasın diye ip merdiveni çoktan kesmişlerdi. Altı devasa baldırı çıplak, devasa kayayı mağaraların girişine geri taşıırken gerisi skiloslara karşı savaşa katılmak için kayaların üzerinden kayboldu. Tam bir kaos vardı ve ben tüm bunların ortasında, tamamen işe yaramaz ve olduğum yerde donmuş bir halde duruyordum.

"Lor," diye bağırdı Seis, beni şiddetle zıplatarak. "Gitmeliyiz."

Mantar torbasını sımsıkı tutan Talimuth'a dehşet dolu bir bakış attıktan sonra nihayet başımı salladım ve geri çekildim. Kardeşimi bırakmak istemedim ama Seis haklıydı. Eğer bir skilosun karnında ölürsek tüm bunlar boşa gidecekti ve o zaman Jugs - o - olacaktı.

"Şimdi, Moric." Seis beni kuvvetle çekip uzaklaştırdı ve sonunda koşmaya başladığımda kendi ayaklarıma takıldım.

Yavru skilos hâlâ yerde sekiyor, tıslıyor ve kayalara doğru sürünüyor. Ebeveyninin öfke ve acı içinde çığlık attığını duyabiliyordum, askerler onunla savaşırken homurdanıyor ve bağıryorlardı. Uzakta, Iorn küçük bir asker birliğinin başında, arazide koşan, kayaların ve yarıkların üzerinden adımlarını hiç kesmeden atlayan, baregh ve vints'in çok önünde giden heybetli siyah bir figürün arkasında koşturuyordu. İçim dehşetle sıkıştı. Eyriad kaçacaktı. Ne yapacaktı ki? O kayayı kendi başına hareket ettirip sürüsünün geri kalanını serbest bırakabilir miydi?

Endişelenecek vaktim olmadı çünkü önümüzde, derinlerden gelen daha fazla gümbürtü duydum. Kulaklarım Seis ve Talimuth'unkilerden daha iyi duyuyordu, bu yüzden onlardan önce sarsılarak durdum.

"Hayır," diye bağırdım, çılgınca başımı salladım ve önümüzü işaret ettim. "Başka bir tane daha var. Bir başkası geliyor."

Seis küfrederek geri döndü ve beni diğer yöne çekmek için kolumdan tuttu. Talimuth bizi takip etti, tam o sırada toprak arkamızda patladı.

İkinci bir skilosun korkunç çığlığı havayı doldurdu. Toz ve kuru toprak üzerimize yağıyor, başımızı ve sırtımızı dövüyordu.

Kayaların ötesinden gelen sesler kesilmişti ama ayak sesleri bize doğru gelmeden önce Lyri'nin tanıdık bağırışını duydum. Kalbim tekledi. Kardeşim o şeylerden biriyle *daha* savaşmak zorunda kalacaktı. Diğerine karşı hiç asker ölmüş müydü? Kaç kişi kalmıştı?

Koşarken arkama bakamıyordum, şimdi yanlış yöne gidiyorduk. Seis bizi uzakta morklarla birlikte bekleyen askerlere doğru götürüyordu ama şimdi daha kuzeye, eski salyık yerleşimine doğru gidiyorduk. Nefesim kesilmişti, ciğerlerim ağrıyordu. Gençliğimden beri hiç böyle koşmamıştım. Günlerimi hyll'in etrafında uzanarak geçirmiştim ve vücudum yumuşak ve zayıftı.

Ama Seis geride kalmama izin vermiyordu. Ağır botları kuru toprağı dövüyor, Talimuth mantar torbasını kavrarken yanımda hafifçe nefes alıyordu. Arkamızda başka bir savaş devam ediyordu. Arkamızda, ölüm, kan ve kaosla dolu bir çağdan kalma savaşçı bir kalıntı, şüphesiz aynısını tekrar serbest bırakmak için kaçtı.

Ve hepsi benim hatamdı. Koşarken içimden zayıf bir hıçkırık kaçtı. Eğer Lyri bir skilosla savaşırken ölseydi, kendimi asla affetmezdim. Eğer Marikhai eyriad'ın geri kalanını serbest bırakıp tımarımı fethederek önlerine çıkan herkesi öldürürse, kendimi asla affetmeyecektim.

Ama eğer Talimuth o mantarlarla birlikte Thinir'e sağ salım dönemeseydi, ben de kendimi asla affetmezdim.

Ben de koştum. Ciğerlerim yanarken ve kıyafetlerimin altından ter damlarken bile koştum. Savaş sesleri arkamızda kaybolana ve kafamda sadece Crepis Flats'in ürkütücü ıslık müziği yankılanana kadar koştum.

Sonunda durduğumuzda Seis nefes nefese bile kalmamıştı ama Talimuth benden biraz daha iyi durumda görünüyordu. Seis kaşlarını çatarak arkasına bakarken ikimiz de nefes nefese kalmıştık, ciğerlerimizdeki ağrıyı hafifletmek için iki büküm olmuştuk.

Sonra omuzları çöktü. "Onlar yaptı."

Doğrulurken, kalbim küt küt atarak uzaklara bakmak için döndüm. "Lyri?"

"O iyi, Lor."

Rahatlayarak sarktım, titreyen ellerimle yerdeki ince tozu yüzümden sildim. Talimuth alçak sesle, titrek bir nefes verdi, hâlâ çantayı sıkıca tutuyordu.

"Daha fazlası gelecek mi?" Kulaklarım altımızdan başka ses alamasa da korkuyla sordum.

Seis kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dedi.

"Skilos daha önce bu bölgede hiç yaşamadı," diye nefes nefese kaldı Talimuth, yavaşça soluklanırken. "Toprak çok sert. Yuva açmak için daha yumuşak toprakları tercih ederler. Acaba bir çift, eyriadların neden olduğu yankılar tarafından bölgeye mi çekildi?"

"Siktiğimin eyyamcıları," diye homurdandı Seis, sonra elini gözlerine siper etmek için kaldırdı, o sırada rüzgârın üzerinden delici bir ısıklık sesi bize ulaştı. "Lyri bizi geri çağırıyor. Hadi gidelim. Burada ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi."

Düzlükler boyunca geri dönmeye başladığımızda bacaklarım çılgınca titriyordu. Lyri'nin önderliğindeki bir grup askerin bize doğru geldiğini görebiliyordum ve onlara ulaştığımızda kardeşimin zarar görmediğini, sadece nefessiz ve rüzgârla savrulduğunu görünce rahatladım.

"Tamam mı?" Sırtındaki kılıçları kınına sokarak beni hızla kontrol etti. Başımı salladım, çeşitli yaralarından kanlar akan birkaç askeri görünce gözyaşlarına boğulmamaya çalıştım, biri diğerleri onu desteklerken yerde güçsüzce nefes alıyordu. En azından Gryf iyiydi, Lyri'nin yanında duruyordu ve belirgin bir yarası yoktu. Arkalarında, ölü Skilos'un uzun ve şişman gövdesi yapışkan turuncu kan, etrafındaki kuru toprağı ıslatıyor.

Kendimi çok kötü hissettim. "Kimse-"

"Ölüm yok." Lyri nefes verdi ve saçlarını geriye itti. "Hayatı tehdit eden yaralanma yok."

"Eyriad kaçtı," dedi Seis ona sessizce. "Iorn onun peşinden gitti."

Lyri'nin ağzı buruştu. Omzunun üzerinden geriye baktı ama Iorn ve eyriad artık görünürde yoktu. "Lanet olsun."

"Özür dilerim," diye geveledim, tüm askerlerin önünde bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamamaya çalışarak.

Lyri kaşlarını çattı, yanağımı okşamak için öne çıktı. "Bu senin hatan değil. Bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydik. Eyriadlar sinsi piçler."

"Ne yapacak?" Korkuyla fısıldadım. "Iorn onu yakalayamazsa... Buraya geri dönüp diğerlerini serbest bırakabilir mi?"

"O kayayı kendi başına hareket ettiremez. Onu yerinden oynatmak için sekiz baregh gerekti. Eyriadlar güçlüdür ama *o kadar* da değil. Ve sürüler halinde çalışırlar. Birlikler halinde. Yalnız bir eyriad kimsenin işine yaramaz."

"Ama yine de... insanlara zarar verebilir."

Lyri omuz silkti. "Olabilir. Onu aramaya devam edeceğiz. Onu bulacağız.
Ama her neyse, mantarlar hala sizde mi?"

"Evet," dedi Talimuth sessizce, çantayı omzunun üzerinden kaydırarak.

Lyri bana sırttı. "O zaman bu bir başarıydı diyebilirim."

"Başarılı mı?" Ona aval aval baktım. "Biz-Eyriad kaçtı! Neredeyse hepimiz bir skilos tarafından yeniyorduk!"

"Neredeyse, ama olmadı." Lyri sırtıma bir tokat attı. "Dolayısıyla başarılı."

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Mantar kendi başına çalışmadı.

Olmayacağını bilmeliydim. Talimuth bana bunun bir tedavi olmadığını söylemişti. Tek yaptığıının zehrin etkilerini durdurmak, kötüleşmesini engellemek olduğunu ama onları yok etmediğini söylemişlerdi. Zavallı Salyık çocuğun sistemindeki zehri temizlememişti.

Ve Jugs'ın semptomları, Lilimar onu cam kutusuna yerleştirip derin bir uykuya göndermeden önce bile onu bilinçsiz hale getirme noktasına kadar ilerlemişti. Bana nazıkçe mantarın tek başına buharın zaten yaptığıından daha fazlasını yapmayacağını söyledi. Onu uyandırmayacaktı.

Ancak iyimserdi ve bu eşsiz mantarın zehrin etkilerine karşı koyan özelliklere sahip olduğunu söylüyordu. Daha fazla araştırmayla bir tedavi bulabileceğinden emindi.

Ama bir ay hiçbir şey olmadan geçti. Sonra altı ay. Sonra bir yıl.

Lyri ve Iorn mağaralardan kaçan eyriad Marikhai'yi aramaya devam ettiler. Iorn onu Crepis Düzlükleri boyunca ve daha da güneye, Thinir'e korkunç derecede yaklaşına kadar kovalamıştı ki eyriad geri dönüp sınırı geçerek komşu tımar bölgesi Ayivis'e girdi ve kadim Amaranthine Ormanı'nda kayboldu.

O zamandan beri kendisinden haber alınamamıştı. Salyık halkının izniyle Lyri, Crepis Düzlükleri'ndeki eski Salyık yerleşimine yerleşmeleri için küçük bir asker alayı göndermişti, böylece Marikhai'nin sürüsünün geri kalanını serbest bırakmaya çalışmak için geri dönmesi ihtimaline karşı mağara girişini gözetleyebileceklerdi. Hiç dönmedi.

Misafir odasındaki boşluk hareketsiz kaldı, içinden hiçbir şey gelmiyordu. Bazı günler onu neredeyse unutuyordum. Vadideki daha büyük boşluk da sessizleşmişti, birkaç yaratık bilinmeyen diğer tarafa yolculuğa cesaret etti. Bazıları geri döndü ama genellikle çok kötü yaralanmışlardı, zaten ölmek üzereydiler.

Etrafımda hayat normale döndü. İnsanlar öteki dünyadan bu kadar sık bahsetmeyi bıraktı - boşluk Thinir'den o kadar uzaktı ki artık onu umursamıyorlardı, çünkü onları etkilememişti. Hiçbir insan gelmedi ve çoğu için yaşam biçimleri değişmeden, bozulmadan kaldı. Mabed'in gücüne olan inançları yenilenmiş, tapınakları

İnsanlar bizi güvende tuttıkları, hayatlarımızı ölümcül öteki dünyalılardan uzak tuttıkları için onların kudretine ve gücüne övgüler yağdırırken her hafta isimler dolup taşıyordu.

Ama hepsi ölümcül değildi ve bir tanesi hâlâ evimde derin, huzurlu uykusunda yatıyordu. Hiç uyanmadı. Kristal mavisi gözleriyle bana hiç bakmadı, bana hiç gülümsemedi, beşlik çakmak için elini hiç kaldırmadı.

Lyri ve Iorn boşluklar konusunda endişelenmeye devam ediyorlardı ama ben umursamıyordum. Öteki dünyada her ne oluyorsa, bu bizim kontrol edebileceğimiz bir şey değildi. Değer verdiğim tek insan bu dünyada benimle birlikteydi ve bir daha onunla konuşabileceğimden, ona dokunabileceğimden ya da onu yanımda hissedebileceğimden şüpheliydim.

Diğer insanlar umurumda değildi.

Ama Lyri biliyordu. O ve Iorn uzun toplantılarını kaderlerini düşünerek, dünyalarının durumunu merak ederek geçirdiler. Gözcülük yapmak için sık sık misafir odası boşluğuna giderlerdi ama asla çok uzun süre kalmazlardı. Lyri'nin benden uzun süre ayrılamayacak kadar korktuğundan şüpheleniyordum. Sürekli başımda dolanıyor, bana yemek yedirmeye çalışıyor, geceleri Jugs'ın yanından ayrılmayı reddettiğimden beni odama gitmeye zorluyordu. Nadiren konuşmama rağmen saatlerce benimle oturdu. Kendisi ve muhafızlarla birlikte kasabaya gitmemi sağlamaya çalıştı ama ben asla gitmedim.

Belki de şimdiye kadar yoluma devam etmeliydim. Jugs'la geçirdiğim zaman çok yoğundu, ama olayların büyük şemasına göre kısıydı. Ama yapamadım. Bazen denedim - Lilimar'ın odasının önünde durup kapıya bakıyor ve kendime içeri girmemeyi denememi söylüyordum. Kendime bir gün, bir hafta ya da bir ay boyunca ziyaret etmesem bile onun hâlâ orada olacağını söyledim. Ama bunu yapmaya kendimi asla ikna edemiyordum. Onu görmek zorundaydım. Bir daha bundan daha fazlasına sahip olabileceğimize inanmasam bile, onun hala orada olduğunu, kendi tarzında hala hayatta olduğunu görmeliydim.

Sıkışmıştım. Hâlâ bekliyordum. Hâlâ yas tutamıyor ve hâlâ umut hissedemiyordum.

Hiç umudum kalmamıştı.

Hiçbir şeyim kalmamıştı. Ben bir kabuktum. İçi boş ve bomboş. Hareket eden bir beden, konuşan bir ağız, ama başka hiçbir şey.

Lyri bir gece bana geldi ve ağladı - gerçekten ağladı, gençliğimizden beri görmediğim bir manzaraydı - kendime işkence etmeyi bırakmam için yalvardı. Yaşamama ve en azından biraz olsun hissetmeme izin vermem için yalvardı. Ama bana bunun Jugs'ın isteyeceği bir şey olmadığını söylediğinde kendimi tamamen kapattım. Ona bakmayı bıraktım, cevap vermeyi bıraktım, vahşi kardeşimin gözyaşlarını görmek yıllar sonra ilk kez *bir şeyler* hissetmeme neden olsa da.

Ama yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli değildi.
Zaman geçtikçe kendimi daha az canlı
hissediyordum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

On beş yıl.

On beş yıl boyunca Jugs tıpkı uyuyakaldığı ve bir daha uyanamadığı günkü gibi görünüyordu.

On beş yıl geçti ve Lilimar hâlâ bir tedavi bulmak için yorulmadan çalışıyordu. Elde etmek için onca riske girdiğimiz mağara mantarı, artık akıl almaz derecede büyük olan zehir bahçesinin yanında işe yaramaz bir başka örnek haline gelmişti. Dünyanın dört bir yanından gelen, hepsi ölümcül, hepsinin de bilinen tedavileri olan bitkilerden oluşan abartılı bir koleksiyon. Hepsi de işe yaramaz.

Jugs'ı kaybettiğimden beri çok şey değişmişti. Yeni bir konseyim vardı ve Thinir tüm vatandaşları için daha iyi bir yer haline geliyordu. Salyıklar yavaş yavaş kendilerini ana topluma entegre ediyorlardı. Diğerlerinin onları kabul etmesi biraz zaman alıyordu -pazar tezgahları her zaman daha az iş alıyordu, dükkanlarının pek müşterisi yoktu- ama oluyordu. Yavaş yavaş. Hiç yoktan iyiydi.

Tüm dünya Jugs'ın dünyasının varlığını öğrenmişti - garip yaratıklarla dolu bambaşka bir yer - ve şimdi toprakları büyük boşluklar kaplıyordu. Misafir odasındaki bizim ufaklık, bazılarının yanında minicik kalıyordu.

Çağlar sonra ilk kez dünyada yalnız bir eyriad serbest kalmıştı. Amaranthine Ormanı'nda kaybolduğundan beri onu gören olmamıştı. Crepis Düzlükleri'nde askerler görev yapmaya devam ediyordu ama Strife Horde lideri asla geri dönmemiş ya da türünün geri kalanını özgür bırakmaya çalışmamıştı.

Sonunda gerçek bir Moric olmuştum. Tebaamı ve tımarımı daha iyi yönde etkileyecek değişiklikler yapıyordum. Yönetimim altındaki insanlara eşitlik getiriyordum. *Gurur* duymam gereken şeyler yapıyordum ama yine de hiçbir şey hissetmiyordum.

Ben görevimi yaptım. Konsey toplantılarına konsantre oldum. Bana hitap edildiğinde konuştum. Yemek yedim, uyudum ve banyo yaptım. Ama artık kendimi bir insan gibi hissetmiyordum. Sadece var oldum.

Jugs'ı kaybedeli on beş yıl olmuştu. Hayatımın neredeyse üçte biri, hissedemediğim, devam edemediğim ve gerçekten yas tutamadığım bu arada kalmış yerde geçti.

Artık benim bir parçamdı, acı. Boşluk. Suçluluk duygusu. Jugs'a bu halimle hayatta kalamayacağımı söylemiştim ve haklıydım. Ben farklıydım.

Zalim ya da kaba değildim, kendimi ya da başkalarını ihmal etmiyordum. Ben sadece... hiçbir şeydim.

Gryf bir sabah beni bulup Lyri'nin benimle savaş stratejisi odasında konuşmak istediğini söylediğinde, tek kelime etmeden ayağa kalktım ve Seis arkamda onu takip ettim. Odaya girdiğimizde kardeşime ve Iorn'a kısa bir baş selamı verdim, ağzım artık düzgün bir şekilde gülümseyemiyordu. Lyri bana endişeyle baktı ama benimle bu konuda konuşmaya çalışmanın pek bir anlamı olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti.

"Tamam mı?" dedi zoraki bir neşeyle, boş bir koltuğu işaret ederek. "Önemli bir şeyi bölmedik, değil mi?"

"Hayır." Oturdum ve tuniğimi düzelttim, sonra ellerimi kolçaklara dayadım ve sessizce bekledim.

Muhafızım kapının yanında, Gryf'in yanındaki yerini alırken Lyri ve Seis bakiştılar. Iorn kaşlarını çatmış, masanın üzerinde duran ve dünyayı kaplayan boşlukları işaretlemek için iğnelerle süslenmiş devasa haritaya bakıyordu.

"Şey," diye başladı Lyri yavaşça, koltuğuna geri gömülerek. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, boşluklar hakkında pek çok tartışma yaptık."

"Evet." En ufak bir ilgi bile gösteremedim. Artık boşluklar umurumda değildi.

"Biz..." Iorn'a baktı. "İnsanların ne yapabileceği konusunda hâlâ endişeliyiz."

Omuzlarım sert bir omuz silkmeye kalktı. "Neden bir şey yapacaklarını varsayalım ki?" Açıkça sordum. "Beş yıldır bir şey yapmadılar. Jugs'ın boşluğunu da sayarsan on beş yıl."

"Bu yapmayacakları anlamına gelmez," diye araya girdi Iorn, sesi ve yüzü asık. "Belki de plan yapıyorlardı. Savunmalarını güçlendiriyorlardır. Daha fazla silah üretiyorlardır."

Tekrar omuz silkdim. "Belki de. Sanırım bir gün öğrenebiliriz."

"Bak Lor, işte gerçekler." Lyri'nin sesindeki sert ton karşısında sustum. "Misafir odası boşluğundaki gezilerimizden, insanların evlerini terk etmek zorunda kaldıklarını rahatlıkla söyleyebiliriz. Ama dışarıda hâlâ bir kısmı var ve vadideki boşluğu kendi taraflarında savunacak kadar organize olmuş durumdalar. Geri dönen her şey ağır yaralı."

"Demek ki iyi silahları var," diye ekledi Iorn. "Dünyalarını istila eden canavarların bazılarıyla başa çıkabilmek için sayıları çok fazla olmalı."

Dudaklarımı büzdüm. "Pekala, yani kendilerini savunabiliyorlar. Elbette bu, bizim bu işe karışmamamız gerektiği anlamına geliyor-"

"Lor, Jugs'ın bize ne söylediğini hatırlıyorsun." Lyri'nin gözleri acımasızdı. "Orada beş *milyar* öteki dünyalı var. Eğer istila etmeye karar verirlerse, boku yeriz. Bu kadar."

İrkildim. "Jugs insanların işgalle ilgilenmediğini söyledi. Dedi ki-" "O zamanlar bizden başka kimsenin haberi yoktu. Sadece o geri döndüğünde ve misafir odasındaki küçük boşluktan ileri geri. Şimdi dünyanın her yerinde *düzinelerce* Lor var. İnsanların bildiği düzinelerce zayıf nokta. İçinden geçebilecekleri düzinelerce yer. Yeterince organize olurlarsa, dünyanın yarısını aylar içinde yok edebilirler. Hatta belki de *haftalar*."

Korkuyla titreyerek kollarımı karnıma doladım. "Onları nasıl durduracağız?"

"Bunu yapamayız. Morikler tekrar güçlerini birleştirse bile sayımız yeterli değil." Lyri nefes verdi ve Iorn'la bakıştı. "Savaşın alternatiflerini tartışıyorduk."

"Ne gibi alternatifler var?" Kasvetli bir şekilde sordum.

"Diplomasi. Bir ateşkes. Dünyalar arasında bir barış anlaşması."

"Bunu neden kabul etsinler ki?" Mırıldandım. "Onların dünyasına giren yaratıklar..."

"Görünüşe göre, hepsi olmasa da pek çok insan boşlukta seyahat eden yaratıklar tarafından yerlerinden edilmiş," dedi Iorn. "Kasabalar, yerleşim yerleri ve şehirler terk edilmiş. Onlara koruma ve sığınak sunarsak, belki de bu planladıkları herhangi bir istilayı önlemek için yeterli olacaktır."

"Sığınak mı?" Temkinli bir şekilde yankıladım. Iorn ve Lyri birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Derebeyliğin en kuzey sınırında, Crepis Düzlükleri'ni geçince terk edilmiş bir şehir var. Honra," diye başladı Lyri.

Beş yıl önce mağara mantarını tedarik etmeye gittiğimizde onu gördüğümü ve Seis'in bana söylediklerini hatırlayarak yavaşça başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Morik Oril onunla ilgilenmiyor," diye devam etti Lyri. "Çağlar boyunca boş kaldı. Morik toprağı bize vermeye istekliyse, bazı insanlar için bir sığınak olarak işe yarayabilir."

"İnsanlar için bir sığınak mı?" Ona bakakaldım. "İnsanları *yaşamaları* için buraya getirmek mi?" "Neden olmasın?" Lyri omuz silkti. "Bizim dünyamızdan bazı varlıklar

ki boşluktan geri dönmeyi başaran yaratıkların durumuna bakılırsa bu durumdan hiç de memnun değiller. Bu... darbeyi yumuşatabilir. İletişimi açabilir. Potansiyel olarak barış içinde bir arada yaşamamıza izin verir."

"Ben- ben-" Elimi yüzümde gezdirdim. "Nasıl olur da böyle muazzam bir görevi yerine getirmeye *başlayabilir* mi? Ve beş *milyar* insan var.

insanlar, Lyri. Hepsi tek bir şehirde yaşayamaz."

"Hayır, ama birkaç bin kişi olabilir. Ve bu bir başlangıç olur. Jugs bu beş milyarın tüm dünyada olduğunu söyledi ve bu boşlukta birbirinden çok uzaklara yayılmış düzinelerce boşluk var. Belki de hepsi orada farklı yerlere gidiyordur. Diğer Moriklerin de aynısını yapması için bir örnek oluşturabiliriz."

Genellikle barışçıl bir sonuç için pazarlık yapmaktansa yumruklarını ya da kılıçlarını kullanmaya daha hevesli olan kardeşime göz kırptım. "Neden... neden bu kadar önemsiyorsun? Orada neler olduğunu?"

Belki de bu soru duygusuzca gelmişti. Belki de artık pek bir şey hissedemememden kaynaklanıyordu. Ve önemsemişim bir insan *vardı*. Sadece bir tane. Ama Lyri, Jugs'a karşı her şeyi kapsayan duyguları paylaşmıyordu, bu yüzden... Anlamıyordum.

Lyri'nin yüzü yumuşadı. Uzandı ve kolumu sıktı. "Jugs iyileştiğinde ona dünyasının bu canavarlar tarafından yok edildiğini söylemek ister misin? Yoksa halkına yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptığını mı göstermek istiyorsun? O bir insan Lor. Ve şu anda istilacı dünya *biziz*. Başka hiçbir insan buraya gelmedi. Bunu düzeltmek zorunda olan biziz."

"Ama nasıl... Bütün insanların gittiğini söylediniz. Ne zaman misafir odası boşluğuna gitsen, hiç insan görmüyorsun. Onları nasıl bulacağız ki?"

"Hâlâ boşluğu savunacak kadar örgütlüler, yani bir tür hükümdarları olmalı, değil mi?" Iorn kaşlarını çatarak sordu. "Teklifle yaklaşabileceğimiz biri."

Bir anı pırıldadı ve daha dik oturmamı sağladı. "Jugs Moric olduğumu öğrendiğinde bana bir şey dedi-kral. Sanırım onların dünyasında da aynı anlama geliyor. Bir lider ya da hükümdar."

"Pekâlâ, bu da bir şeydir." Lyri başını salladı. "Onların... *kralını* bulup teklifimizi açıklayacağız. Barışçıl bir şekilde ulaşırız."

"Jugs krallarının kim olduğundan bahsetti mi?" Iorn bana sordu.

Yıllar öncesini, Jugs'ın hâlâ benimle birlikte olduğu, sıcak, mutlu ve hayat dolu zamanları düşünmeye çalışırken kaşlarım çatıldı.

Göğsüme saplanan acıyı görmezden gelerek dudaklarımı yaladım ve "Sanırım... Sanırım onlara Ronod Rayan dendiğini söyledi. Bu ismin ne kadar tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Başımı salladım. "Ama aynı zamanda... yakında değişeceklerini de söyledi."

"Değişmek mi?" Lyri'nin kaşları çatıldı. "Yani sıradaki kişi tahta geçmenin eşiğinde miydi? Yaşlı mıydı? Ölmek üzere miydi?"

"Hayır, krallarının seçimle geldiğini söyledi." Iorn ve Lyri bana baktılar.

"Seçilmiş mi?" Lyri gözlerini kısarak Iorn'a baktı. "Ne yani, yönetmek için aralarından seçim yapacakları sonsuz sayıda kraliyet ailesi mi var?"

"Bilmiyorum." Çaresizce omuz silktim.

"Şu anda başka biri olsa bile, kesinlikle aynı yerde yaşıyorlardır. Bir tür hyll." Iorn bana baktı. "Jugs krallarının nerede yaşadığını söyledi mi?"

"O-" Donakaldım, sonra yerimden sıçradım. "Bir keresinde bana yaşadığı yerin haritasını getirmişti. Bana boşluğun nerede olduğunu ve başka birkaç şey daha gösterdi. Sanırım krallarının nerede yaşadığını da gösterdi."

"Harita hâlâ sende mi?" Lyri hızlıca sordu.

"Evet, odamda." Kapıya yöneldim ama Seis bir adım öne çıktı. "Senin için geri getireceğim, Lor."

Cebimden anahtarımı çıkarıp ona uzattım ve Jugs'ın bana getirdiği diğer değerli eşyalarla birlikte odamdaki büfede saklanan haritayı nerede bulacağını söyledim. Seis gittikten sonra Lyri ve Iorn'a döndüm.

"Lyri, sence bu gerçekten işe yarayabilir mi?" Ceketimin manşetleriyle oynadım. "Çok tehlikeli olabilir."

"Olabilir ama oturup insanların potansiyel olarak istila etmesini ve bizimle bir savaş başlatmasını beklemek de öyle." Lyri omuz silkti. "En azından bu şekilde, biraz kontrolümüz var. Boşluklar yok olmayacak. Gitmeyeceklerini biliyoruz."

"Ve siz gerçekten... insanların bizimle yaşamasını mı istiyorsunuz? Bizimle birlikte?"

Lyri kaşlarını çattı. "İnsanlara karşı bir garezin mi var? Tanıştığımız tek insan hâlâ bu hyll'de olan ve o da harika bir insan."

Kulaklarım utançla seğirdi. "Hayır, hayır, elbette insanlara karşı değilim. Ama... *burada* yaşamak isterler mi?"

Lyri omuz silkti. "Eğer yapmazlarsa, en azından denedik. En azından bir barış teklifi sunduk. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Kıpırdandım. "Ya Moric Oril bize Honra'yı vermezse? Onları nereye koyacağız?"

"Yapacaklar," dedi Iorn açıkça. "O şehirle ilgilenmiyorlar. Ve onlarla zaten iyi ilişkilerimiz var. Eminim bir şeyler kolaylıkla

anlaştık."

"Ne... karşılığında ne teklif edeceğiz?"

"Sadece arazinin parasını ödeyebiliriz." Lyri durakladı. "Ya da tımarlarından yaptığımız ithalat için daha yüksek ücret ödemeyi teklif ederiz. Yapabileceğimiz pek çok şey var Lor. Bu işin kolay kısmı."

Nefes verdim, yüzümü sildim ve sandalyeme geri gömüldüm. O haklıydı. Her nasılsa, bu senaryoda, bin yıldır yürürlükte olan derebeylik sınırlarını yeniden müzakere etmek işin kolay kısmı olacaktı.

Bunu takip edecek olan diğer her şey zaten imkânsız geliyordu.

Karnımdaki korku çalkalanırken kardeşime baktım ve "Ve sanırım... Sanırım öteki dünyaya giden diplomatik konvoyu liderlik edecek kişi sen olacaksın?" dedim.

"Evet. Elçi olarak bir kraliyet mensubu göndermek hem saygı gösterir hem de bu konuda ne kadar ciddi olduğumuzu gösterir." Lyri eliyle Iorn'u işaret etti. "Iorn burada Thindir'in generali olarak kalacak elbette. Ve yanıma çok fazla asker almam, bu yanlış bir mesaj olur. Kaynaklarımızı genişletmeyecektir."

Ağzım titredi. "Ama... sen *gitmiş* olurdun."

Lyri'nin yüzü yumuşadı. "Umarım uzun sürmez Lor. Ve eğer bu işe yararsa - eğer krallarıyla bir anlaşmaya varabilirsek, olası bir savaş için endişelenmeyi bırakabiliriz. Vadideki o boşluktan toplallayarak geri dönen, kurtarılamayacak kadar yaralı ve bize insanların neler yapabileceğine dair sadece bir ipucu veren yaratıklar görmeyi bırakırız."

Iorn homurdandı. "Korkarım ki zorlu bir düşman olurlar. Rycke'lerin öteki dünyadan döndüğüne dair hiçbir rapor yok, bu da muhtemelen böylesine korkunç bir canavarı yok edebilecek silahlara sahip oldukları anlamına geliyor. Eğer istila etmeyi seçerlerse, güçsüz kalırız."

İçimi sıkan endişeyi bastırmaya çalışarak endişeyle dudağımı çiğnedim. Belki de insanlar sandığımız kadar savunmasız ve zayıf değillerdi. Belki de... onların dünyasına geçen bazı korkunç yaratıklardan bile daha tehlikeliydiler.

Ama Jugs çok nazikti. Ve nazik. Ve kabulleniciydi. Eminim insanların çoğu onun gibiydi? Onlar da en az bizim kadar savaş değil barış isterdi.

Ve Lyri haklıydı. Eğer Jugs uyanırsa, ona dünyalarımızın birbirine bağlandığı bu garip yeni zamanda halkına yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı göstermek istiyordum. Tıpkı Jugs ve benim çok uzun zaman önce yaptığımız gibi, iç içe geçtiklerinde.

"Evet," diye mırıldandığımı duydum, başımı kaldırıp Lyri ve Iorn'a baktım. "Hadi yapalım şunu. İnsanlara bir sığınak sunalım. Dünyanın geri kalanı için bir örnek oluşturacağız."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Moric Oril ile derebeylik sınırlarımız ve Honra'nın mülkiyeti konusundaki müzakerelerin tamamlanması dört yıl sürdü.

Sonunda, toprak için büyük bir meblağ ödemenin yanı sıra tımarlarından ithal ettiğimiz malların fiyatlarını artırma konusunda anlaştık.

Terk edilmiş Honra şehri resmi olarak tımarımın bir parçası haline geldiğinde Lyri, şehri yeniden yaşanabilir hale getirmek için hazırlıklara başlayacak olan büyük bir tüccar grubuna eşlik edecek bir grup asker organize etti. Planın burayı insanlara bir sığınak olarak sunmak olduğunu kimse bilmiyordu. Kralları kabul ederse bunu halledecektik.

Sonra, kardeşim kendini yolculuğa hazırlamaya başladığında yıllar sonra ilk kez gerçek bir korku hissettim. İnsan dünyası hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edinmek için tüm kasetlerimi dinlemişti. Haritam ondaydı ve ben her gün krallarının yeri için yanlış yeri işaret ettiğimden endişeleniyordum.

Ama en azından ona biraz yardımcı olabiliştim. Yıllar önce Jugs'la yaptığım tüm konuşmaları yeniden yaşamamın acısıyla kendimi zorlamış, Lyri oradayken ona yardımcı olabilecek her türlü ayrıntıyı not etmiştim. Güneşin burada olduğu gibi aynı yönlerde battığı ve doğduğu gerçeğini. Sadece tek bir ay olduğu için geceleri görüş mesafesinin daha düşük olması. Gündüz ve gecelerinin aşağı yukarı bizimkiyle aynı uzunlukta olduğu ve hava karardığında sıcaklığın düşme eğiliminde olduğu gerçeği.

Nihayet gideceği gün geldiğinde, sakın ve kendinden emin görünüyordu, bu da arkasında on askerden oluşan küçük bir ordu ve Gryf ile tepeden tırnağa silahlı bir şekilde karşımda dururken bile göğsümü sıkı korkuyu biraz azaltmaya yardımcı oldu. Elbette Gryf de onunla gidecekti.

Biz vedalaşırken misafir odasındaki boşluk sessizce uğuldadı. İkizime o kadar sıkı sarılmışım ki nefes almakta zorlanıyordum, uzun süre tutunduğum için çeşitli kılıç ve hançer kabzaları beni dürtüyordu.

"İyi olacağım Lor," diye fısıldadı, beni sıkarak. "Üstesinden gelebiliriz. Ve eğer insan kral hayır derse, en azından denemiş oluruz. Jugs seninle gurur duyacak."

"Bir şey yapan ben değilim," diye boğuldum. "Risk altında olan sensin."

Lyri homurdandı ve omuzlarımı kavramak için beni nazikçe üzerinden kaldırdı. "Bize bir şey olmaz. İnsanların iyi silahları varmış gibi görünebilir ama hiçbirinin

baregh kadar büyük ya da vints kadar hızlıdır. Vadide boşluk belirdiğinde hepsinin evlerinden kaçmasının bir nedeni var."

Titreyen bir nefes vererek pelerinin koluna yapıştım ve kendimi başımı sallamaya zorladım. "Sadece dikkatli ol. Lütfen."

"Ben her zaman öyleyim."

Ona ters ters bakmaya bile cesaret edemedim. Yüzüm maskesinin içinde donup kalmıştı ama Lyri gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı çünkü yanağımı hafifçe okşadı.

"Yakında evde olacağım, Lor."

Yutkunarak çenemi kaldırdım. "Öyle olduğunu görüyorum."

Kıkırdadı ve Seis'e veda etmek için döndüğünde ben de aynısını Lyri'yi canı pahasına koruyacağına dair bana güvence veren Gryf'e yaptım. Ona inandım.

Askerlerden ilki boşlukta gözden kaybolurken kendimi Seis'e yaklaşıırken buldum. Gryf bizi takip etmeden önce dişlek bir gülümseme ve küçük bir baş sallama hareketi yaptı. Lyri bize son bir kez sırttı, gözleri kararlılık ve heyecanın karışımıyla doluydu ve sonra diğer dünyaya doğru gözden kayboldu.

O gittiği anda boşluğa bir adım daha yaklaştım. Beni saran duygusuz kabukta ince bir çatlak belirdi ve nefesim kesildi.

"O iyi olacak Lor," diye gürlledi Seis arkamdan. "Lyri tanıdığım en yetenekli insanlardan biri. Ve kararlı biri. Sen farkına bile varmadan geri dönecek."

Çenem titredi ama başımı salladım. "Evet. Haklısın."

Seis'e dönerek ona küçük bir gülümseme vermeye çalıştım ama bunu yaparsam yüzüm çatlayacakmış gibi hissediyordum. Onun yerine kapıyı işaret ettim. "Gidelim mi?"

Misafir odasından çıkarken döndüm ve son bir kez boşluğa baktım. Şimdiden yanlış hissediyordu. Lyri çok uzaktaymış gibi.

Ama yakında dönecekti. Döneceğini biliyordum. Mab'lar zaten ikimizden de çok şey almıştı, bizi birbirimizden alamazlardı. Alamazlar işte.

Hayat o kadar da acımasız değildi. Bunca yıl sonra bile, her şeyden sonra, buna inanmak zorundaydım. Çünkü inanmazsam, paramparça olurum.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Lyri bir daha geri dönmedi.

Bir yıl geçti. Çok uzun gibi geliyordu ama olasılıkların dışında da değildi. İnsan kralın sığınağına yürüyerek gitmeleri, onunla konuşmaya çalışmaları, belki de şartları müzakere etmeleri ve sonra geri dönmeleri gerekiyordu. Bir yıl makul bir süreydi.

Sonra ikinci bir yıl geçti.

Misafir odası boşluğundan hiçbir şey geçmedi. Tek bir asker bile. Benim emrimle Iorn onları bulmaları için on asker daha gönderdi.

Onlar da geri gelmedi.

Daha fazlasını sipariş ettim. Üç yıl geçti, sonra dört. Kardeşimi bulmaları için daha fazla asker gönderdim ama hiçbirini geri dönmedi. Hiçbiri.

Sonunda, Iorn bana daha fazla gönderemeyeceğimizi söyledi.

Daha önce yarı ölü olmanın nasıl bir his olduğunu anladığımı düşünmüş olsam da, bunun yanında hiçbir şeydi. İkizim, diğer yarım gitmişti. Jugs hyll'da hâlâ cansız bir bedendi; kaybettiğim her şeyin anısına dikilmiş korkunç bir canlı heykel.

Mab'ların nasıl bu kadar zalim olabileceğini anlamıyordum. Lyri ve benim tüm bu acıları hak etmek için ne yaptığımızı anlamıyordum. Babamızı bu kadar genç yaşta kaybetmek. Annemizi kaybetmek. Jugs'ı kaybetmek. Ve şimdi de birbirimizi kaybetmek.

Ona ne olduğunu düşünmek için kendimi zor tutuyordum. Acı tecrübelerimden biliyordum ki öldüğünü ve geri gelmeyeceğini varsaymak daha sağlıklıydı, böylece yas tutabilirdim. Ama tıpkı Jugs'ta olduğu gibi, yapamadım. Bazen onu hala *hissedebildiğime* yemin ediyordum. Beynimde bana ait olmayan o karıncalanmalar - Lyri'nin üzgün, sıkıntılı ya da öfkeli olduğunu söyleyen garip, doğuştan gelen bir içgüdü. Hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu.

Ama bir daha geri dönmedi.

Bir hortlak gibi cehennemde dolaştım. Personel benden kaçındı. Muhafızlar yaklaştığımda eğilirken gözlerini kaçırdılar. Konsey toplantılarında neredeyse hiç konuşmuyordum ve tüm meclis üyeleri bunun nedenini biliyordu, masadaki boş koltuk açık bir yara gibiydi. Diğer Moriklerden gelen ziyaret davetlerini geri çevirdim. Her yıl Moriklerin Yiğitlik Töreni'ni iptal ettim; kendimi içten içe ölü hissederken şatafatlı kıyafetlerimle şehrin önünde durup onlara hitap etmeyi kendime yediremedim.

Her gece Jugs'ın cam kutusunun yanında sessizce oturuyordum. Artık onunla konuşmaya, akli her neredeyse beni duyabileceğini ummaya bile cesaret edemiyordum. Söyleyecek sadece korkunç şeylerim vardı. Ona söyleyecek iyi bir şeyim yoktu. İnsanlara sığınma teklif etme planımız başarısız olmuştu. Kardeşim gitmişti. Gryf gitmişti. Lilimar bir tedavi bulmaya yirmi lanet yıl önce olduğundan daha yakın görünmüyordu.

Fırtınalı bir sabah, Jugs'ın yanında sessizce otururken, onun yan odada, uzun ve anlamsız bir test ve araştırma gününe daha başlamaya hazırlandığını duyduğumda nihayet yerimden kalktım. Bacaklarım ağrıyordu, uzun süre hareketsiz oturmaktan kaskatı kesilmiştim. Dışarıda deniz öfkeyle köpürüyordu ve gökyüzü koyu pembemsi griydi, yağmur pencereleri dövüyordu.

Tam parmaklarımı cama bastırıp vedalaşırken, yan odadan yükselen sesler duydum. Kapı pat diye açıldı, Seis kapı aralığını dolduruyordu, tüm vücudu gergindi.

"Lor, boşluğa bir şey oldu."

Kalbim durdu. Camekândan uzaklaştım. "Hangisi?"

"Misafir odasındaki." Seis'in dudakları inceldi. "Personel oradan yüksek bir ses geldiğini duymuş. Çok yüksek bir ses."

"Lyri?" Boğuldum, kapıya doğru koştum.

"Hayır, insan sesi gibi gelmedi." Lilimar'ın odasından geçip salona daldığımda Seis beni takip etti. "Lor, bu Lyri değil-"

"Gidip baktın mı?"

"Hayır, doğrudan seni bulmaya geldim, ama Lor-"

"Lyri olabilir. Geri dönmüş olabilir." Bana bakan personeli ve Seis'in ardından seslenip neler olduğunu soran muhafızları görmezden gelerek koşmayı bırakmadım.

Misafir odasına daldım ve koridorda koşmaya başladım, Seis de hemen arkamdaydı. Ama köşeyi dönüp misafir odasının kapısı görüldüğünde öyle ani durdum ki neredeyse sırtıma çarpacaktı.

"Ne... bu da ne?" Dehşete düşmüş bir halde fısıldadım.

Misafir odasının kapısı menteşelerinden sökülüştü ve şimdi yarısı yavaş hareket eden gri bir çamur nehrine gömülmüştü. Boşluğun içinden aktığını, yatak odasını doldurduğunu ve koridora taşıdığını görebiliyordum. Boşluktan akan şey daha hızlı akıyordu ama ilerledikçe yavaşlıyor gibiydi ve koridorun yarısında kalın gri su birikintilerinde duruyordu.

"Ne oldu?" Düşünmeden bir adım daha yaklaşarak tekrarlardım. Seis'in güçlü tutuşu beni yerimde kilitledi.

"Neredeyse... bazı dağlardan akan erimiş kayaya benziyor," dedi, sesi alçak ve temkinliydi. "Sıvı taş gibi."

"Ama bu... bu sertleşiyor." Akıntının sonunu işaret ettim. Boşluktan hâlâ daha fazla gri çamur akıyordu ama su gibi akmak yerine kendi üzerine katmanlar oluşturunuyordu.

Ağırlığı altında ahşap gıcırdadı. Seis ve ben sessizce durmuş, çamurun yavaşlayıp sertleşerek daha fazla akmamasını izliyorduk. Boşluk artık tamamen gömülmüştü, misafir odasını dolduran ve koridorun yarısına kadar hafif bir eğim oluşturan gri dağın altında sadece kıvılcım saçan kenarının en tepesi hâlâ görünüyordu.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Seis'e döndüm, ellerimi yumruk yaptım. "Bunu neden yapsınlar? Neden boşluğu kapatsınlar ki?"

"Bilmiyorum Lor." Seis'in dişleri havaya kalkarken ağzı sert bir çizgi halinde inceldi. "Ama öyle değil... Lyri ve Gryf hâlâ geri dönebilir. Başka boşluklar da var."

Nefesim kesildi. "Vadiden geri dönen her şey zaten ölüme yakındır! Bu şekilde geri dönmeye çalışamazlar. Yapamazlar-"

"Lor." Seis omuzlarımı kavradı. "Lyri ve Gryf geri dönüş yolunu bulacaklar. Yapacaklar."

"O zaman neden yapmadılar?" Mırıldandım.

"Bilmiyorum," dedi Seis kısık sesle. "Özür dilerim."

Onun nazik, tanıdık yüzüne baktım, sonra boşluğu kaplayan gri taş nehrine döndüm. Mabetlerden ya da belki de insanlar üzerinde hüküm süren tanrılardan gelen sinsi bir mesaj gibiydi.

Bu senin cezan. Öteki dünyadan kendine bir insan aldığın için. Kardeşinin oradan geçmesine izin verdiğin için. Her şey için.

Zihnim çatlamak üzereydi. Bu çok fazlaydı. En azından boşluk hâlâ sağlam olduğu için Lyri ve Gryf'in geri döneceğine dair zayıf bir umut kırıntısı kalmıştı. Ama bu... son gibiydi. Bu bir son gibi hissettiriyordu.

Yıllar önce boşluğun ilk ortaya çıkışından bu yana çok şey değişmişti. Ve şimdi gitmişti.

Sessizce döndüm ve uzaklaştım. Seis peşimden geldi, ben odama doğru ilerlerken ve yatak odama adım atarken hiçbir şey söylemedi. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Eğer kendime bir şey hissetme, düşünme izni verirsem, çatlayacaktım.

"Lor."

Pencereden aşağıdaki şehre bakarken arkamdan gelen Seis'in tereddütlü sesiyle irkildim. Normal bir şekilde devam eden, mutluluk, aile, sevgililer ve amaçlarla dolu tüm hayatlara.

Bu benim cezam mıydı? Böyle bir ayrıcalığın içinde doğduğum için, hükümdarlığımın ilk yirmi yılında bu kadar zayıf olduğum için mi? Bu acı ve kayıp sadece bu hayatın b i r parçası mıydı? Annem de bunu yaşamıştı; babamızı çok genç yaşta kaybetmiş, kendi hayatı elinden alınmıştı. Belki de Mab'ların bu kadar lüks içinde yaşamak için talep ettikleri bedel buydu. Diğerlerinin yaşadığı günlük zorlukları hiç yaşamadıkları için.

Ya da belki de sadece bendim. Belki de onları bir şekilde kızdırmıştım ve lanetlenmişim ve etrafımdaki herkes -önemsediğim herkes- benim hatalarım ve günahlarım yüzünden acı çekmeye mahkûmdu.

"Lor, lütfen." Seis'in sesi kısıktı, daha önce duymadığım bir şekilde savunmasızdı. "Benim. Hâlâ burada olan herkes arasında konuşabileceğın kişi benim."

Hala burada olan herkesi. Çünkü diğer herkes gitmişti. Jugs. Lyri. Gryf. Annem.

Çenem titredi. Kendimi ona bakmaya ikna edemedim. "Bakamam."

"Neden?" diye mırıldandı.

"Çünkü bir şey hissetmeme izin verirsem ölecekmişim gibi geliyor." Yavaş, titreyen bir nefes verdim ve titreyen bir elimle saçlarımı düzelttim, daha dik durmaya çalıştım. "Yani yapamam."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Otuz yıl.

Bu mümkün görünmüyordu.

Otuz yıl önce her şeyin ne kadar farklı olduğunu kavrayamıyordum bile. Ne kadar mutluydum, geceleri Jugs'la gizli anlarımı kaçıırıyordum. Eski konseye karşı kendimi savunmayı öğreniyor, Moric olarak bir fark yaratabileceğime d a i r yavaş yavaş umutlanıyordum. Lyri ile gülmek ve şakalaşmak, onun çılgın hikayelerini dinlemek, onunla yemek paylaşmak. Günlük görevlerimizi yerine getirirken Seis ile sessiz sohbetler yapmak.

"Moric."

Uzakta parıldayan denize bakarken adımı çağıran çılgın sesi zar zor duydum. Aşağıdan rıhtım sesleri yükseliyor, özel bahçemde gölgede tek başıma otururken başımın üzerindeki bolska çiçekleri hışırıyordu.

Ben burada oturup yavaş yavaş ölürken, şehir -hayat- hyll'ın altında normal şekilde devam ediyordu.

"Lor."

Bağırış sonunda başımı kaldırmamı sağladı, Lilimar'ın kapıda nefes nefese kaldığını ve Seis'in de hemen arkasında olduğunu gördüğümde içimi bir korku kapladı. Ayağa fırladığımda sandalyem geriye doğru devrildi, bir yanım kulaklarımı kapatıp kaçmak istiyordu. Jugs'ın gerçekten öldüğünü söylediğini duymak istemiyordum. Bunu duymaya hazır değildim. Asla da hazır olamayacaktım.

Ama sonra bana gülümsedi - kocaman, nefessiz bir sırıtış. "Başardım."

Dizlerimin bağı çözülüyordu. Destek için masanın kenarına tutundum, çarpan dalgaların sesi kulaklarımda çınliyordu. "Ne-ne?"

Sesim zayıftı, zar zor duyuluyordu ama Lilimar başını salladı. "Tedavi bende. İşe yarıyor."

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, sanki her yere kusacakmışım gibi hissediyordum. "BEN-BEN

-"Emin misin?"

"Eminim." Ona ulaştığımda elimi kavradı. "Jugs için hazır."

İleri doğru bir adım atmaya çalıştım ve tökezledim. Seis, Lilimar'ın etrafından dolanarak omuzlarımı hafifçe kavradı ve beni içeri yönlendirdi. Hyll'den Lilimar'ın odasına doğru hızla yürürken hiçbir şeyin farkında değildim. Kanım

Kulaklarıma sertçe pompalıyor, tüm sesleri engelliyor, Seis beni koridorlarda yönlendirirken bacaklarım ezbere hareket ediyordu.

Gözlerimi kırptığımda Jugs'ın çantasının yanında duruyordum. Lilimar odanın içinde koşuştururken ve Seis cam kutunun kapağını açarken şaşkınlıkla onun güzel yüzüne baktım. Bir tıslamayla açıldı, buhar havaya yükseldi.

Ellerim kenarını kavramak için yukarı fırladı. Ona dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... o kadar uzun zaman olmuştu ki... ve tam oradaydı, tıpkı onu bu sonsuz uykuda kaybetmeden önce olduğu gibi görünüyordu.

Lilimar kasanın diğer tarafında belirdi ve sarımsı yeşil bir sıvıyla dolu küçük bir cam şişeyi Jugs'ın yanına koydu. Kolunu nazıkçe hareket ettirerek avuç içi yukarı bakacak şekilde yan tarafına yatırdı.

"Kana karışması gerekiyor," dedi, Jugs'ın dirseğini sıkarken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Soluk iç kolundaki damarlar daha da belirginleşti, kan dolaşımı kesildiği için deriden dışarı fırladı. Lilimar en kalın olanın üzerine, bir ucu huni şeklinde genişleyen ince, içi boş bir iğne yerleştirdi. İğneyi hızla neredeyse düz bir şekilde koluna batırdığında irkildim ve damarın derisinin altında kaydığını gördüm.

"Seis," dedi, iğneyi yerinde tutarken sesi titriyordu.

Sakince şişeyi aldı ve açtı, ardından ince sıvıyı huniye döktü. Birkaç uzun saniye sonra Lilimar Jugs'ın dirseğini serbest bıraktı ve iğneyi yavaşça kaydırıldı. Kalın bir gazlı bezi bastırmadan önce bir damla koyu bordo kan aktı.

Sonra ben orada titreyerek durup çantanın kenarına tutunurken başını kaldırıp bana gülümsedi. "Bitti. Şimdi sadece buharın etkisinin geçmesini bekleyeceğiz, böylece uyanacak."

Kendim görene kadar buna inanmaya kendimi ikna edemedim. Ta ki Jugs uyanıp otuz yıl sonra ilk kez onun kristal mavisi gözlerine bakana kadar.

"Ne oldu?" Fısıldadım. "Bunun için ne kullandın?"

"Crepis Düzlükleri'nden gelen mağara mantarının yanı sıra bahçedeki zehirli bitkilerin tedavisini oluşturan malzemelerin çoğu da dahil olmak üzere pek çok şeyin son derece karmaşık bir karışımı." Lilimar başını salladı ve çizgili alnını sildi. Son otuz yılda hızla yaşlanmıştı. "Yıllardır farklı kombinasyonlar deniyorum. Bazıları hiçbir işe yaramadı. Bazıları zehrin etkilerini azalttı ama tamamen yok etmedi. Saffin

tamamen benzersizdir; bilinen diğer zehirler gibi etki etmez. Daha yavaş ve kanı benzersiz bir şekilde etkiliyor."

Otuz yıl boyunca hiç uyumamış gibi bitkin görünüyordu, omuz silkti. "En azından artık dünyada bilinen neredeyse tüm zehirli bitkiler için tedavilerimiz var. Ve safin zehirlenmesinin neye benzediğini, nasıl etki ettiğini ve nasıl durdurulacağını biliyoruz. Bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlayabiliriz."

Kalın kalın yutkunarak, "İşe yarayacağını nereden biliyorsun?" diye mırıldandım.

Lilimar beceriksizce boğazını temizledi. "Seis birkaç hafta önce onu zehirlememi istedi. Böylece emin olabilirdik."

Başımı kaldırdım, bakışlarım bana küçük bir gülümseme veren Seis'e kaydı. Bir duygu girdabı beni boğmakla tehdit ederken bayılacağımı sandım. Şok. İnançsızlık. Öfke.

"Bu ne cüret, Seis?" Sesim titriyordu. "Ya işe yaramasaydı? Ya ölseydin?"

"Emin olmamız gerekiyordu Moric," dedi sessizce. "Bunu ikiniz için de yapmak istedim."

"Ölebilirdin," diye bağırdım, suçluluk duygusu beni boğmakla tehdit ederken sıcak gözyaşları dökülmeye başladı. Bunu benim için, Jugs için yaptığına inanamıyordum.

"Ama ben yapmadım," dedi kararlı bir şekilde, sonra bana geniş bir gülümseme attı. "Ve bu da tedavinin işe yaradığını bildiğimiz anlamına geliyor. Lilimar seni almaya gelmeden hemen önce kanımı test etti. Zehrin tüm izleri yok oldu."

"Bunu yapmana asla izin vermezdim," diye ağlamaklı bir şekilde tersledim, bu kadar kısa sürede olan her şeyden dolayı sersemlemiş hissediyordum. "Sana inanamıyorum-sen-"

"Hayır diyeceğini biliyordum, bu yüzden sana söylemedik." Omuz silkti.

"Bunu yapmak istemedim," dedi Lilimar, Jugs'ın kolundaki gazlı bezi kaldırıp onu ve iğneyi su kabına koymak için uzaklaşırken. "Kendimi zehirlemeye hazırdım ama Seis tedavi işe yaramazsa burada üzerinde çalışmaya devam edecek kimse olmayacağını söyledi."

Seis'e yaklaşmak için davadan isteksizce uzaklaşırken çenem titriyordu. "Sana çok kızgınım Seis," dedim titreyerek.

Kıkırdadı. "Sorun değil, Moric."

"Lor," diye düzelttim otomatik olarak. Sonra hıçkırıklara boğuldum ve kendimi onun göğsüne attım. "Teşekkür ederim. Bunun karşılığını size asla ödeyemem. İkinize de."

"Gerek yok." Bana nazikçe sarıldı, sırtımı ovdu ve ben onun yeleğine sarılıp ağlarken sabırla bekledi.

Kendimi geri çekecek kadar toparlayabildim, burnumu çektim ve bilinçli bir şekilde yanaklarımı sildim. "Bağırdığım için özür dilerim."

Tekrar kıkırdadı. "Özür dilemene gerek yok. Ve bu... senin gerçekten bir şeyler hissettiğini görmek güzel. Bu bana karşı öfke olsa bile."

"Sana gerçekten kızgın değilim," diye mırıldandım. "Sen benim arkadaşısın, Seis. Eğer seni de kaybedersem..."

Yüzü yumuşadı. Yavaşça beni tekrar kucakladı. Yanağımı onun sıcak göğsüne bastırırken ürperdim. Uzun zamandır başka birine neredeyse hiç dokunmamıştım. Kendime izin vermemiştim, özellikle de kardeşimle son vedalaşmamdan sonra.

"Beni kaybetmedin," diye gürledi Seis, bana gülümsemek için geri çekildi. "Ve sen de Jugs'ı kaybetmedin. Tedavi işe yarıyor, Lor. Uyanacak."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Uyuyamadım.

Seis, Jugs'ı dikkatlice çantasından çıkarıp yatağa yatırdıktan sonra Lilimar'la birlikte odadan ayrıldı. O akşam ateşi yakmak ve bana biraz yiyecek ve melt çayı getirmek için geri döndü. Yiyeceklere dokunamadım ama yatağın yanında otururken kendimi uyanık tutmak için çayı yudumladım.

Ertesi sabah Jugs'ı kontrol etmek için geri geldi ve kalbini dinledikten sonra bana memnun bir gülümseme verdi. O içerideyken su odasını kullanmak için kısa süreliğine odadan çıktım ve geri döndüğümde bana buharın etkisinin gün içinde bir noktada geçeceğini söyledi.

Sadece kısa bir baş sallama hareketi yapabildim ve onun sözleri karşısında bir şey hissetmeyi reddettim. Eğer uyanmazsa, tamamen parçalanacağımı biliyordum. Hiçbir şeye dönüşmeyeceğimi.

Gün acı verici bir şekilde yavaş geçti. Midem boş ve bomboş hissediyordum ama kendimi yemek yemeye ikna edemiyordum. Bacaklarım ve sırtım uzun süre hareketsiz oturmaktan sertleşmiş ve ağrıyordu ama yatağın yanındaki nöbetimden kalkmayı reddettim.

Ateş söndü ve Lilimar güneş batarken ocağı temizlemek ve yeni bir ateş yakmak için geri döndü. Jugs yatakta hiç kıpırdamamıştı ama göğsünün artık daha hızlı yükseldiğini fark ettim - görmeye alıştığım o korkunç yavaş hareketler değil.

Pencereden gökyüzü karardıkça gözlerim kapanmaya devam etti, ama sandalyemde kaskatı ve dik durdum, parmaklarım kolçakları sıktı. Kendimi camdan yapılmış gibi hissediyordum ve bir santim bile hareket etsem milyonlarca parçaya ayrılacaktım.

Sonunda, Lilimar yatağa girdiğinde diğer odadan gelen tüm sesler kesildi. Hyll sessizdi, tek ses ateşin çıtırtısı ve Jugs'ın yavaş, sabit nefesleriydi.

Ta ki onlar değişene kadar.

Sertçe nefes aldığımı duyduğumda sandalyeden fırladım. Bacaklarım titreyerek yatağın üzerinde yanına diz çöktüğümde kolu karnının üzerinden kaydı. Göz kapakları titreyerek açıldığında bayılacağımı sandım, görüşümde beyaz noktalar dans ediyordu.

"J-J-Jugs," diye fısıldadım, ona dokunamayacak kadar korkmuştum.

Hızla gözlerini kırıştırdı, yutkunurken boğazı tıkırdadı. Mavi gözleri loş ışıktaki karanlık görünüyordu ve bana döndüklerinde acı dolu bir hıçkırık çıkardım.

"Jugs," diye tekrar boğuldum, elimi göğsüne koyarken çılginca titriyordu.

"Merhaba." Sesi kaba ve boğuktu ama titreyen elini kaldırırken pembe ağzı minik bir gülümsemeye kıvrıldı. "Çak bir beşlik."

Ağlamaya başlamadan önce boğazımdan çirkin bir ses koptu. Ona beşlik çakmak yerine elini kavradım ve dudaklarıma götürerek avucunu defalarca öptüm. "Jugs. Jugs."

"Lütfen ağlama," diye mırıldandı, zayıf parmakları yanağımı okşamak için kıvrıldı. "Ben iyiyim Lor. İyi hissediyorum."

Ona cevap veremeyecek kadar çok ağlıyordum, boğazım ağrıyor ve burnumdan sümük damlıyordu. O kadar çok ağladım ki hasta olacağımı sandım, eline yapıştım ve titreyen ağzımı avucuna gömdüm.

"Lor, lütfen ağlama," diye tekrarladı, çaresiz gözyaşlarımla karşımda çenesi titriyordu.

"Özür dilerim." Otuz yıllık duygular içimden dökülüyordu ve durduracak gücü kendimde bulamıyordum. "Ben sadece yapamam."

"Hayır, üzülme." Kaşları çatılmış bir halde odaya göz gezdirdi. "Neredeyiz biz? Lilimar bir tedavi buldu mu o zaman? Kendimi harika hissediyorum. Biraz zayıfım ve ralph olacakmışım gibi ama... haftalardır olmadığım kadar iyiyim."

Derin, ürpertici bir nefes aldım ve kendimi ona cevap verecek kadar sakinleştirmeye çalıştım. Sonunda elini ağzımdan indirerek, nazikçe iki elimin arasına aldım. Sıcak tenini hissetmek, uzun zaman sonra solgun elinin benimkiyle sarmaş dolaş olduğunu görmek yanaklarımdan taze gözyaşları damlattı. Çok, çok uzun zaman sonra.

"Bir tedavi buldu," diye fısıldadım. "Ama uzun zaman aldı. Sen... uzun zamandır uyuyordun."

"Uyuyor musun?" diye huzursuzca yankılandı.

Kendimi ona anlatmaya hazırlayarak tekrar yavaşça nefes verdim. "Hastalık kötüleştiğinde ve sen uyanamadığında, Lilimar seni derin bir uykuya soktu... vücudunu yavaşlattı. O bir tedavi ararken seni hayatta tuttu."

"Ah." Gergin bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "*Koh-muh* gibi mi? Ne kadar... ne kadar süre?"

Titreyen dudaklarımı büzdüm ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Otuz yıl."

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Sürahiler

Lor'un sözlerini anlaması uzun zaman aldı. Hatta belki birkaç dakika. Kendimi çok dinç hissediyordum, vücudum zayıftı ama aynı zamanda huzursuzdu, sanki beni sersemleten ama dinçleştiren ağır bir uykudan çıkıyordum.

Bir gece önce ona ağladığımı hatırlıyordum - sonunda kendime neler olduğu hakkında konuşma izni vermişti. Sonunda öleceğimi kabul etmeme izin vermişti. Sonumun geldiğini hissedebiliyordum. Fazla zamanımın kalmadığını söyleyebilmişim.

Ben ona bakarken ikimiz de konuşmadık, doğrulmak istiyordum ama bunu yaparsam kesinlikle üzerine kusacağımı biliyordum. İçinde bulunduğumuz oda tanıdık değildi; Lor'un yatak odasından daha küçüktü ama yatağın yanında neşeyle yanan ateş sayesinde sıcak ve rahattı. Ateşten çıkan dumanla birlikte havayı klinik ama bitkisel bir koku dolduruyordu ve Lor'un arkasında, taş bir kaidenin üzerinde, duvarlarından yoğunlaşma damlayan tuhaf bir cam kasa görebiliyordum.

Onu yanlış duymuş olmalıyım, değil mi? Biraz kendimde değildim, o yüzden belki de... Belki de otuz *gün* demişti. Bunu düşünmek hâlâ *çok* tuhaftı ama bir ay komada kalmak *o kadar* da kötü değildi.

Ya da belki otuz ay demişti. İki buçuk yıl - bunu düşünmek biraz ürkütücüydü ama yine de çok kötü değildi.

Ama otuz *yıl*? Olmaz. İmkânı yok. İnsanlar komadan bu kadar uzun süre kurtulamazlar, değil mi?

Bu da *ellili* yaşlarımda olduğum anlamına geliyor. "Ha?" Uzun dakikalar sonra Lor'a mırıldandım.

Yutkundu, titreyen parmaklarıyla elimi tutarken kulakları çılgınca seğiriyordu. "Özür dilerim. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Lilimar yorulmadan çalıştı ve biz de denedik-denedik-"

"*Gerçekten* otuz yıl mı dedin?" Dudaklarımı yaladım. Susamış hissediyordum ama korkunç derecede susuz kalmamıştım ve dilimin arkasını kaplayan garip bir toprak tadı vardı. "Çünkü dün gece uyuyakaldığımı hatırlıyorum. Konuştuk ve ben biraz üzuldüm ama-"

"Dün gece değildi, Jugs." Lor'un yüzü buruştu. Kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Elim daha sıkı kavrayıp dudaklarına götürürken nefesi kesildi ve gözlerinden yaşlar süzülürken elimi orada tuttu. "Seni çok özledim."

Ona bakarken farklı göründüğünü fark ettim. O kadar da yaşlı değildi ama... yüzü biraz daha ince, biraz daha keskindi. Çizilmiş ve bitkin. Ve saçları... saçlarını punk tarzı bir kefal şeklinde kestirmişti, boncuklar ve örgüler hâlâ yerindeydi ama yanları tıraş edilmişti.

Alt dudağını delen sert, ince bir halkanın elimin arkasına baskı yaptığını hissedebiliyordum. Daha önce böyle bir şeyi olmamıştı.

Bakışlarım kolumdan aşağıya inmeden önce kendi elime kaydı. Eğer gerçekten *otuz yıl geçmişse*, cildimin daha yaşlı görünmesi gerekmez miydi? Ve kaslarımın körelmiş olması gerekmez miydi? Sesimin daha derin, daha sert olması gerekmez mi? "Nasıl..." Diğer elimi yüzüme doğru kaldırdım. Kolum çılgınca titriyordu, kullanmadığım için zayıflamıştı ama yine de oradaki gücü hissedebiliyordum.

Pazum kaslarla şişmişti ve göğsüm ince çarşafın altında hâlâ geniş görünüyordu. örtbas etmek.

Yüzüm kırışık ya da ince değildi. Saçlarım otuz yıldır uzuyormuş gibi uzun, tel tel dağınık değildi. Sakalım ya da kirli sakalım bile yoktu.

Çarşafı çekiştirerek ağırlaşmış başımı kaldırdım ve vücuduma baktım. Her zamanki gibi görünüyordu. Güçlüydü. Zinde. Genç.

"Nasıl," diye tekrarladım, sesim titriyordu. Titremeler beni sarsmaya başladı, boğazım sarsılarak titriyor, zehrin hâlâ sistemimde dolaşıyor olması beni dehşete düşürüyordu. Hâlâ beni öldürecekti. "Olamaz, hâlâ aynı görünüyorum. O kadar uzun sürmüş olamaz. Nasıl?"

Eğer gerçekten otuz yıl olduysa, bu annemle babamın öldüğü anlamına mı geliyordu? Şimdiye kadar yaşlanmış olmalıydı. Ve tüm arkadaşlarım - April, Anton, herkes - hepsi beni unutmuş muydu? Hâlâ Linden Falls'ta yaşıyor, otuz yıl önce bir gün ortadan kaybolan adamı ara sıra hatırlıyor, belki çocuklarına Wynsome Kampı'ndan kaybolduğum ve hiçbir açıklama yapmadan ipeksi siyah bir bornozla döndüğüm o tuhaf geceyi anlatıyorlar mıydı?

"Lilimar seni hayatta tutmak için her ne kullandıysa... seni bu halde tuttu," diye fısıldadı Lor, sonunda elimi indirdim ama hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Acı verecek kadar sıkı. "Sanki derin bir uykudaymışsın gibi. Ama o kadar uzun zaman oldu, Jugs. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Anlamıyorum," diye mırıldandım, gözlerim sıcak yaşlarla doldu ve şakaklarımdan aşağı damladı.

Lor hıçkırıklara boğuldu ve başını eğerek parmak uçlarımı alnına bastırdı. "Özür dilerim."

Onun sıkıntısı zaten bulanık olan beynimdeki şokun biraz olsun dağılmasına yardımcı oldu. Gözlerimi kırıştırarak doğrulmaya çalıştım ama başaramadım. Elini zayıf bir şekilde sıkarak, "Neden üzgünsün?" diye fısıldadım.

"Çünkü bu benim hatam." Sesi kırıldı. "Benim hatam. Raynir'in ne yaptığını bilmeliydim. Daha çok çabalamalıyım. Buraya gelmen için sana yalvarırken, benimle kalman için uğraşırken asla bu kadar bencil olmamalıyım. Hayatını elinden alan bir canavar gibi hissediyorum."

Başını salladı, tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. "Özür dilerim, bunu kendimle ilgili hale getiriyorum. Bu benimle ilgili değil. Bu... Jugs, ben..." Ağzı çılgınca titriyordu. Parçalanmasına saniyeler kalmış gibiydi. "Sensiz kendimi ölü gibi hissettim ve şimdi duramıyorum... Üzgünüm."

Ama yanılıyordu. Bu onunla da ilgiliydi. Eğer gerçekten otuz yıldır bu tuhaf, gençliği koruyan komadaysam... bu Lor'un da o kadar uzun süredir bensiz olduğu anlamına geliyordu. Uyanık ve farkında.

Bu kez farklı bir nedenden dolayı gözlerimin kenarlarından yeni yaşlar damlıyordu. Korku, panik ya da şaşkınlık, ezici şok değil.

"Bunca zamandır beni mi bekliyordun?" Fısıldadım. Kederin, ıstırabın - *yalnızlığın- yüz hatlarını hâlâ sıkıttığını*, onu normalden daha kırılgan ve hassas gösterdiğini görebiliyordum. Uzun, zarif parmakları eskisinden daha ince ve kemikliydi. Saçları bile daha düz ve dağınık görünüyordu, sanki saçlarıyla uğraşmayı bırakmış gibiydi.

Sanki hiçbir şeyle uğraşmayı bırakmış gibiydi.

"Senin için hayatım boyunca bekleyebilirim," dedi sessizce, gözyaşları yanaklarından özgürce akmaya devam ederken bile sesini sabitlemeye çalışarak. Dudaklarını tekrar elime bastırdı. "Senin için sonsuza dek beklerim, Jugs."

Çenem sallanıyordu. Doğrulamak, onu kollarımın arasına almak istedim ama başımı kaldırdığımda yüzüyordu ve bedenim hareket edemeyecek kadar ağırdı. Islak ıslak koklayarak elini yaklaştırdım. "Buraya gelir misin?"

Benimle birlikte yabancı yatağa girebilmesi için inleyerek yer değiştirmeyi başardım. Tüm vücudu titriyordu ve yanıma kıvrılıp yüzünü boynuma gömdüğünde tekrar ağlamaya başladı. Kocaman, boğucu hıçkırıklar, sanki boğazını parçalıyormuş gibi acı verici geliyordu. Kolumu omuzlarına dolayacak gücü buldum ve parmaklarım saçlarının arasında gezinirken kolum ağır bir şekilde orada durdu.

Bir parçam bana söylediği şeyi kabul etmişti - otuz lanet yıl olduğunu. Bu konuda bana yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini tam olarak anlayamayacak kadar şoktaydım. Sonuçlar. Nasıl

Dünya ne kadar değişmişti? Ailem hâlâ hayatta mıydı? Linden Falls'ta otuz yıl önceki halimle yeniden ortaya çıkarsam ne olurdu?

Burnumu ve ağzımı Lor'un şakağına bastırırken sakın kalmaya çalışarak nefeslerimi yuttum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, biraz sersemlemiş hissetmeme neden oluyordu. Gözlerimi kapatıp açgözlülükle kokusunu içime çektim, içimden bir ses çok uzun zamandır bunu -onu- yaşamadığımı söylüyordu. Onun yanında uykuya daldığımı hatırlayabiliyordum ve sanki bir gece önceymiş gibi hissediyordum. Ama bedenim içgüdüsel olarak bunun sadece saatler önce olmadığını biliyordu. Kolum onu daha yakın tuttu, bacaklarım onunkilere dolanmak için kaydı, içim arzuyla sızladı.

Uyuyordum, bilincim yerinde değildi, hiçbir şeyin farkında değildim ama yine de bir parçam onu *özlemişti*.

"Lor," diye mırıldandım, onu daha sıkı sıkıyor, onu olabildiğince yakın tutmak için duyduğum çaresizlikle gücümün bir kısmının geri geldiğini hissediyordum.

Beni kurtarmaya çalışmak için bu kadar uzun süre hayatta tuttuklarına inanamıyordum. İnsanlar hiç bu kadar uzun süre komada tutulur muydu? Ben öyle düşünmüyordum. Hayatta kalabileceklerini sanmıyordum. Doktorların ya da ailelerin bu kadar uzun süre dayanacaklarını, bir şeyler yapılabileceğini umacaklarını sanmıyordum.

Ama Lor yapmıştı. Lor pes etmemişti ve son otuz yılını uyanacağımı umarak bekleyerek geçirmişti.

Hiç kimse beni bu kadar önemsememişti.

"Seni seviyorum," diye hıçkırdım ve kendimi ona gömmek için bedenimi yana doğru kaldırmayı başardım. "Teşekkür ederim. Beni beklediğin için teşekkür ederim."

Başını kaldırdı, burnu neredeyse benimkine çarpacaktı. Ve zihnim o gümüş ve siyah gözleri çok uzun zamandır görmediğimi, yıllardır ona bu kadar yakın olmadığını biliyordu. Hâlâ gözyaşları akıyor, ateş ışığında parlıyorlardı ama o kadar güzel, o kadar tanıdık, o kadar sevgi ve keder doluydular ki bedenim beni saran duyguların gücüyle genişliyor gibi hissediyordu.

Bunca zaman beni beklemiş.

O anda, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Seni seviyorum," diye tekrar fısıldadım. Onu bu kadar çok sevmem beni neredeyse korkutuyordu ve daha önce hiç kimsenin bana onun bana baktığı gibi baktığını görmemiştim, sanki gerçekten burada, uyanık olduğuma inanamıyordu. Sanki hareket ederse kaybolacağımdan korkuyordu.

Sanki o kadar uzun süre beklemiş olması umurunda değilmış gibi, daha da uzun süre bekleyebilirdi, çünkü sonunda her şeye değmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve titreyen elini aramızdan kaldırıp parmak uçlarını çıplak göğsüme bastırdı. "Sensiz çok boştum, Jugs. Ama sen kalbimi burada güvende tuttun."

Tanrım, böyle romantik şeyler söylediğinde bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamak istiyordum. *Zaten* bir bebek gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum, hıçkırıklar boğazımı düğümlüyordu, dudaklarımı dudaklarına bastırana kadar yaklaştığımda ağzım titriyordu, burunlarımız birbirine değiyordu.

Yeni piercing sert ve sıcaktı ve Lor yanağımı kavrayıp üst dudağımı o kadar şefkatle öptüğünde ürperdim ki göğsüm ağrıdı.

Sonunda ayrıldığımızda "Bu gerçek değilmış gibi geliyor," diye fısıldadı.

Ağzım buruştu. Onu görmek için ilk kez geri döndüğümde bunu söylediğimi hatırladım - gerçek olup olmadığını görmek, onu hayal etmediğimden emin olmak için. Bana sadece aylar önceymiş gibi gelmişti ama yıllar geçmişti. On yıllar.

Panik tekrar kabarmak ve beni ezmekle tehdit ediyordu. *Yıllardır* uyuyordum. Onu geri çekilmeye zorladım ve tekrar öptüm. Lor buradaydı. Buradaydı. Beni terk etmemişti. Benden vazgeçmemişti.

Diğer her şey bekleyebilirdi. Yeterince bekledi.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

Sürahiler

Gözyaşlarımız kurduğunda, uzun bir süre hiçbir şey söylemeden yatakta birbirimize sarılmış halde kaldık. Bedenim hareket etmek istiyordu ama uzuvlarım ve başım çok ağırdı. Ayrıca olmak istediğim başka bir yer de yoktu. Birlikte olmak istediğim başka kimse yoktu.

Lor başımı göğsüne yasladı, uzun parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, dokunuşu o kadar rahatlatıcıydı ki neredeyse uykuya dalıyordum - son otuz yıldır uyumamış olmama rağmen.

Alnımdaki kalp atışlarına odaklandım. Katı, şimdi daha sakin, sabit ama bir insaninkinden daha hızlıydı - her zaman benimkinden daha hızlı olmuştu. Hâlâ tüm kıyafetlerini giyyordu -çizmelerini ve ceketini bile- ve yatağı ısıtan ateşin sıcaklığıyla çarşafların altında sıcak olması gerektiğini biliyordum ama bir saniye bile uzaklaşmadı.

Tenini hissetmek için parmaklarımı tuniğinin altına soktum. Sıcak, pürüzsüz ve çok tanıdıktı. Kendimi ona olabildiğince yaklaştırmaya çalıştım ve o da bana izin verdi, bacaklarımızı birbirine doladı, başımın arkasını kavradı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı.

Kendimi teselliye ihtiyacı olan bir çocuk gibi hissediyordum ama işe yarıyordu. Paniği uzakta tutuyordu. Hâlâ tedirgindim, bedenim hâlâ hafifçe titriyordu ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. O yeterliydi.

Saatler gibi gelen tek ses ateşin sessiz çıtırtısıydı. Ama sonra konuştu, sesi kısık, boğuk bir mırıltıydı. "Sanki rüya görüyormuşum gibi geliyor."

Panik beni yakaladı, ona daha sıkı sarılmamı sağladı. Ya bu bir rüyaysa? Ya hala uyuyor olsaydım?

"Değilsin," dedim hemen, ikimizin de yararına olsun diye. "İkimiz de uyanığız."

Yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde aşağı doğru kaydı. Parmakları benimkilere dolandı, göğsüne bastırdı. "Rüya mı gördün?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

Gözlerini indirdi, birbirine bağlı ellerimize odaklandı. "Beni duydun mu?"

Düşünmeye çalıştım; beynimi uykumun sadece birkaç saat değil, daha uzun sürmesi için zorlamaya çalıştım. Lor'un sesini hatırlıyordum ama daha önceki anılarımı mı düşünüyordum, bilmiyordum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım sonunda, başımı eğip delikli parmak eklemlerini öptüm. "Özür dilerim."

"Hayır, üzülme." Bana baktı, gözleri hala çok büyük ve ciddiye, ama şimdi daha az acı çekiyordu. Sanki yavaş yavaş uyanık olmama alışmaya başlamıştı.

"Benimle konuştun mu?"

Başını salladı. "Her gün."

Bakışlarım omzunun üzerinden odanın ortasındaki rahatsız edici cam kasa ya kaydı. Bir tür röntgenci tabutu gibi. "Ben... orada mıydım?"

"Evet." Lor elimi öptü. "Sana dokunamadım. Beni duyup duymadığını bilmiyordum. Ama bu..." Titreyerek bir nefes verdi. "Seni güvende tuttu. Seni hayatta tuttu."

Kalbim güçlü bir gümbürtüyle çarptı. Gözlerimi cam tabuttan ayıramadan dudaklarımı yaladım ve "Gerçekten otuz yıl oldu mu?" diye mırıldandım.

"Evet." Bakışlarım tekrar Lor'a kaydı, gözleri yine hüzün doluydu. "Üzgünüm, Jugs."

"Bu senin hatan değil." Yüzünü avuçladım. "Ve daha önce söylediğin şey... Sen bir canavar değilsin. Hayatımı elimden almadın. İstedğim için geri gelmeye devam ettim Lor. Çünkü seninle olmak istiyorum. Çünkü seni seviyorum. İkimiz de bunun olacağını bilemezdik."

"Bilmem gerekirdi," dedi sesi kısık bir şekilde. "Daha dikkatli olmalıydım. Daha iyi olmalıydım."

"Hayır." Daha yakına kaydım ve alnımı onunkine yasladım. "Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Elinden gelen her şeyi yaptın. Şuna bak."

"Beni hayatta tutmak için yaptığın şeylere bak. Hiç kimse beni senin kadar önemsememişti."

Lor'un nefesi kesildi. "Sen benim için her şeyden daha önemlisin. Senin için her şeyi yaparım, Jugs." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırarak parmak uçlarımı ağzına, alt dudağını delen yüzüğe bastırdı. "Bu, asla başka birini istemeyeceğim anlamına geliyor. Ağzım asla bir başkasına değmeyecek. Senin hakkında asla kötü konuşmayacağım. Adın her sabah dudaklarımdan geçmesini istediğim ilk şey ve her gece söylediğim son şey olacak."

Kalın bir şekilde yutkundum ve yüzüğün üzerindeki küçük mavi taş a hafifçe dokundum. "Sen... iyileşip iyileşmeyeceğimi bilmediğin halde bunu yaptırdın mı?"

"Eğer hiç iyileşmemiş olsaydın, hayatımın geri kalanını yine senin yanında geçirirdim." Parmak uçlarımı öptü. "Benim için başka kimse yok, Jugs."

"Gerçekten mi?" Sesim kısıktı. Hiç kimse beni bu kadar çok istememişti. Kendi ailem bile. "Hatta... bunca zaman sonra bile mi?" "Sonsuza kadar bekleyebilirdim," dedi bana.

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Sesimi çıkarmadım ama... Nedenini anlamakta zorlandım. Beni neden bu kadar çok sevdiğini. Neden benim için bu kadar uzun süre beklemişti. Ben özel biri değildim. Ben sadece o boşluktan onun sarayına düşen bir aptaldım. Çok zeki değildim ve çok yakışıklı olduğumu da düşünmüyordum.

Ama Lor söyledi. Lor bana zeki olduğumu söyledi. Ve şimdiye kadar gördüğü en güzel şey olduğumu söyledi.

Benimle geçirdiği her ana değerliymiş gibi davranırdı.

Yüzümü boynuna gömüp mırıldandım: "Geri dönmek istemiyorum. Burada seninle kalmak istiyorum. Bu... bu mümkün mü? Burada birlikte olabilir miyiz?"

Bana karşı sertleştiğini hissettim ve reddedilme düşüncesi beni dehşete düşürerek geri çekilmek istememe neden oldu. Ben bunu yapamadan, sesi alçak ve temkinli bir şekilde konuştu. "Sana söylemem gereken şeyler var, Jugs."

Nefesimi içime çektim ve yavaşça başımı kaldırdım. Gözleri yine kasvetliydi. Endişelendim.

"Ne... bana ne söylemen gerekiyor?"

Dudaklarını büzerek küçük mavi mücevherin ateş ışığında göz kırpmasını sağladı. "Pek çok şey var. Ama önce biz... Biraz su içmeye çalışmalısın."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Güvenli mi?"

"Evet," dedi sakince, yanağını okşayarak. "Lilimar'ın odasından geliyor, tıpkı daha önce içtiğin su gibi - zehiri öğrendikten sonra. Güvenlidir. Söz veriyorum."

"Tamam," dedim küçük bir sesle, ona güvenerek.

Kıpırdamadı, büyük kederli gözlerle bana bakıyordu. "Sana dokunmayı bir saniye bile bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı parmaklarını saçlarımin arasına sokarak. "Çok uzun zaman oldu."

"O zaman yapma." Gözlerimi kapattım, ona daha da yaklaşmaya çalıştım. "Suya ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

Otuz yıl sonra suya *nasıl* ihtiyaç duymadığımdan pek emin değildim ama doğruyu söylüyordum. Kendimi susuz hissetmiyordum. Ne kadar uzun süre uyanık kalırsam o kadar iyi hissediyordum. Sersemlik kayboluyor, uzuvlarıma güç geri geliyordu. Ama hâlâ burada Lor'la yatmak istiyordum.

Kararsız bir nefes verdi, sonra konuşmaya başladı. "Sen derin uykuna daldıktan yaklaşık on yıl sonra, başka bir boşluk ortaya çıktı. Aslında çok sayıda. Dünyanın her yerinde."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Bazıları... çok büyük. Ve bu dünyadan pek çok yaratık onların içinden geçti. Sizinkine."

Aval aval ona baktım, ağzım sözsüzce açılıp kapandı. *İnsanların* dünyasında... bu dünyadan yaratıklar mı vardı? Bir sürü mü?

"Yani onlar... hepsi bu dünyayı biliyor mu?" Gerildim. "İstila mı ettiler? Saldırı mı?"

İnsanların genelde yaptığı şey buydu. Savaş başlatmak. "Hayır. Hiç insan gelmedi."

Kaşlarım çatıldı. "Yani onlar... O zaman onları bilmiyorlar mı? Onlar da bizimkiler gibi gizli mi?"

"Hayır, onları biliyorlar." Lor tereddüt etti. "Buraya geri dönmeyi başaran yaratıklar... ağır yaralı. İnsanların kendilerini savunduğunu düşünüyoruz. Kendi taraflarındaki boşlukları savunuyorlar."

Bu doğru gibi geldi.

"Ne..." Dudaklarımı yaladım. "Ne tür yaratıklar geçti?" Lor ciddiyetle bana baktı. "Kötü olanlar, Jugs."

Nefesim kesildi. "Yani... *gerçekten* kötü olanlar gibi mi? Sen ya da Seis gibi olanlar değil mi?"

"Bazıları bizim gibi," dedi yavaşça. "Ama diğerleri. Vahşi olanlar. Tehlikeli olanlar. Onlar... Lyri neler olduğunu görmek için birkaç kez boşluğumuzdan geçti."

"Orada neler oluyor?" Çabucak sordum. "Herkes ne yaptı?" "Onlar-" Lor rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve gözlerini kaçırdı. "Gittiler."

Ona baktım. "Gitti mi?"

"Bütün insanlar gitti."

Yüzüm bembeyaz oldu. "Gittiler... Yani öldüler mi? Öldürüldüler mi?"

"Hayır, bilmiyoruz. Ve belli ki hâlâ boşluğu savunanlar var. Ama... Lyri sizin yaşadığınız köye gittiğinde köy boştu."

Vay... Vay anasını. Bütün kasaba terk edilmiş miydi?

"Hepsi nereye gitti?" Mırıldandım.

Ya hepsi ölmüş olsaydı? Ya dünyadaki herkes ölmüşse? Ya ben son insan olsaydım?

"Lyri ne gördü?" Kısık sesle sordum. "Onunla konuşabilir miyim? Bana orada neler olduğunu anlatabilir mi?"

Lor irkildi, kaşları acıyla çatıldı. "Lyri... Lyri on yıldan uzun bir süre önce boşluktan geçti ve bir daha geri dönmedi."

Donup kaldım, sadece gözlerim Lor'un yüzünde gezinirken hareket ediyordu. Acı çekiyor gibiydi, sanki bu sözleri söylemek bile ona acı veriyordu.

"Oh Lor, çok üzgünüm," diye mırıldandım.

Onun ikizi. Dünyadaki tek ailesi. Ve eğer Lyri on yıl önce gitmiş olsaydı.

Genelde kötümser biri değildim, ama kandırılmış da değildim. İnsanlar bilinmeyenden korkarlar ve anlamadıkları şeyleri yok ederler.

Ve insanların silahları vardı. El bombaları. Bombalar. Tanrım, *nükleer bombalar*. Eğer boşluklar ortaya çıkmaya başlasaydı ve bilinmeyen korkunç yaratıklar bu boşluklardan dünyaya akın etseydi, en azından birkaç ülkenin bu sorunu nükleer bombayla ortadan kaldıracığını düşünürdüm.

"Hâlâ geri dönebilir," dedi Lor odun gibi bir sesle ama buna gerçekten inanmadığını duyabiliyordum.

"Yapacak," diye ısrar ettim, eğilip yanağını, burnunu, kaş kemiğini öptüm. "Lyri bir savaşçıdır. Ve sana geri dönmek için her şeyi yapar."

Lor'un gülümsemesi küçük ve umuttan yoksundu. Keskin bir nefes verdi ve daha yakına sokularak burnunu yanağıma dayayıp rahatladı.

"Gryf onunla gitti," dedi sessizce. "Ama Seis hâlâ burada bizimle. Seis senin daha iyi olmanın nedenlerinden biri. Lilimar'la birlikte tabii ki."

"Öyle mi?"

"Lilimar'a onu zehirletti, böylece tedavinin işe yaradığını anlayacaklardı."

"Aman Tanrım." Şok içinde gözlerimi kırpıttım, sonra Lor'a bakmak için geri çekildim. "Zam alması lazım."

Sonunda ağzının bir köşesi kıvrıldı ve minik de olsa gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Bir ne?"

"Daha fazla para. Daha fazla maaş alması gerekiyor. Ya da bir terfi."

Lor küçük bir kahkaha attı ve bu hayatımda duyduğum en güzel sestti. "Zaten buradaki en iyi pozisyona sahip, benim kişisel korumam olarak."

Hüznün gümüş gözlerini terk etmesine sevinerek sııttım. "Çok mu kibirlisin?"

"Hayır, hayır, öyle demek istemedim." Yanakları kızarak koyulaştı ve başparmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirerek sıcaklığını hissetmekten kendimi alamadım. "Sadece o... Ama evet. Ona ne isterse ödeyeceğim. Ona ne isterse vereceğim."

istiyor. Sonsuza dek ona ve Lilimar'a borçluyum. Kendileri Morik olmak isterlerse, tımarımı onlar için parçalayacağım."

"Peki ya ben?" Burnumla yanağını dürttüğümde hâlâ sırtıyordum. "Benim için yeni bir derebeylik kursak nasıl olur? Jugslandia?"

Güldü, sesi hâlâ biraz kırılıyordu. "Bütün derebeyliğim senin olabilir. Ya da adını değiştiririz. Jugslandia. Thinir de..."

"Testiler Şehri."

Gerçek kahkahası o zaman patladı, homurdanarak ve biraz da tıslayarak. Dünyadaki en mükemmel ses. "Her şeye Jugs adını mı veriyoruz? Ve sen *bana* kibirli mi dedin?"

Tabii ki onun tımarını ya da benim adımları taşıyan bir şey olmasını istemiyordum. Sadece onu gülerken ve gülümserken görmek istiyordum. Derin uykuma dalmadan önce bile, uzun zamandır onun bu iki şeyi de yaptığını görmemiştim.

"Tamam, derebeyliğe Lilimar'ın, şehre de Seis'in adını vermeye ne dersiniz? İkisi de bunu hak ediyor." Ayıldım, kalın kalın yutkundum. "Onlara inanamıyorum... Lilimar'ın bunca zamanı bana yardım etmek için harcadığına inanamıyorum."

"Asla pes etmedi," dedi Lor sessizce. "O kadar çok çalıştı ki. Her şeyimi ona borçluyum."

"Ona teşekkür etmeliyim." Ona gülümsedim. "Daha önce bana karşı çok nazikti... Hasta olduğumda. Daha az korkmama yardımcı oldu."

Şafak yaklaşırken gökyüzünün bakırımsı bir pembeye dönüştüğünü görebildiğim pencereye baktı. "Seni kontrol etmek için yakında burada olacak."

Bana döndüğünde, ağzında umutlu, neredeyse heyecanlı bir gülümseme belirdi; sanki yeni bir günün başlangıcı, uyandığımı, o aşağılık konseyin bizi ayırma girişimlerinden sonra yeniden birlikte olduğumuzu ve önümüzde koca bir hayat olduğunu gerçekten anlamamı sağlamıştı.

"Sonra da seni kaldırıp yıkayacağız." Parmaklarını alnıma dökülen saçlarımda hafifçe gezdirip geriye doğru itti. "Aşçı sana ne yemek istersen hazırlayacak. Biraz temiz hava almak için dışarı çıkıp oturacağız ve..." Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Sonunda sana Thinir'i gösterebileceğim."

Gergin bir şekilde kıkırdadım, gözlerim pencereye kaydı. "Orası... güvenli mi? Ya biri beni fark ederse?"

"Artık tüm dünya öteki dünyayı biliyor. Ve ben seni sonsuza kadar saklamayacağım." Kaşları kararlılıkla birbirine yaklaştı. "Hayatını bu cehennemde kilitli olarak geçirmeyeceksin. Sana her şeyi göstermek istiyorum."

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Bu dünyada o kadar çok zaman geçirmiştım ki, şimdiye kadar tek gördüğüm misafir odaları, Lor'un odaları ve geceleri onun odasındayken pencereden dışarı baktığımda Thinir'in birkaç görüntüsüydü. Bu dünyanın gerçekte neye *benzediği* hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şehirde vints ve baregh dışında başka yaratıklar da yaşıyor muydu?

"Tamam." Ona sııttım. "Kulağa harika geliyor. Hepsini görmek istiyorum."

"Ve yapacaksın." Beni doyasıya öptü, sonra geri çekti. "Lilimar'ın kalktığını duyabiliyorum. Oturmana yardım etmemi ister misin?"

"Um, tamam. Teşekkürler."

Yataktan kalktıktan sonra birkaç yastığı yatak başlığına dayadı, sonra narin vücudundaki şaşırtıcı güçle nazikçe doğrulmama yardım etti. Başım birkaç dakikalığına döndü. *Çok uzun* bir süredir yatıyordum. Ama bana bir bardak su uzattığında - berrak ve bitkisiz - yudumlamak yardımcı oldu.

Bir dakika kadar sonra kapı hafifçe çalındı. "Lor?"

"İçeri gel Lilimar." Lor yatağın yanında kıpırdandı ama kapı açılıp nazik şifacı Vint odaya girdiğinde sivri dişleri kocaman bir gülümsemeyle parladı ve yüzüne yayıldı.

Yorgun görünüyordu ama beni uyanık ve oturur halde görünce gözleri büyüdü. "Mabs adına."

Ona sııttım ve küçük bir el salladım. "Merhaba, Lilimar."

Rahatlamayla yere yığılacakmış gibi görünüyordu ama Lor ona doğru atılmadan önce odaya sadece birkaç adım atmayı başarmıştı.

"Teşekkür ederim." Onu ne kadar sıkıldığını görebiliyordum, ince bedenini kendine doğru çekiyordu. "Teşekkür ederim, Lilimar. Teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden, yorgun yüzü bir gülümsemeye dönüştü. Ona sıkıca sarıldı ve neredeyse bir anne edasıyla dağınık saçlarını düzeltti. "Bana teşekkür etmene gerek yok Lor."

"Evet biliyorum." Sonunda onu serbest bıraktı, sesi kalınlaşırken ve kelepçelerini kurcalarken kulakları utançtan seğiriyordu. "Sana borcumu asla ödeyemem. Ama ödemeye çalışacağım. İstedğin her şey -her ne olursa olsun- senindir."

"Jugs'ın uyandığını görmek ve senin içinde yeniden hayat olduğunu görmek, bunların ikisi de yeterli."

"Hayır." Ben sııtırken ikisi de dönüp bana baktı. "Bundan daha iyi bir şey istemelisin Lilimar. O büyük, güçlü bir Morik. Sana istediğin her şeyi verebilir."

Güldü ve kulakları seğiren Lor'un yanağını okşadıktan sonra tıbbi çantasıyla yatağa doğru yürüdü. "Seni uyanık görmek harika, Jugs." "Evet, uyanık olmak oldukça iyi hissettiriyor." O yatağın üzerine tünerken ben de ona gülümsedim. yatağın kenarına oturdu ve çantasını açtı. "Çok teşekkür ederim Lilimar. Her şey için."

Uzanıp uzun, cılız parmaklarıyla kolumu kavrarken gözleri bir gülümsemeye dönüştü. "Senin sayende Jugs, sanırım bu dünyadaki her tür zehir konusunda uzman olabilirim."

"Bir kitap yazmalısın" dedim, göğsümü daha fazla ortaya çıkarmak için çarşafı dikkatlice aşağı çekerken.

Başını eğdi. "Evet, belki de yaparım."

Bakışlarını göğsüme kadar takip ettim ve o korkunç beyaz kızarıklığın tamamen yok olduğunu fark ettiğimde keskin bir nefes aldım. Lor'un yatağın yanındaki sandalyeye yerleşirken titrek ve rahatlamış bir nefes aldığını duydum ve hemen elimi tutmak için uzandı. Ben de ona sırtarak elini sıktım. Sonunda gerçek gibi hissetmeye başlamıştım - zehir gitmişti. Ölmeyecektim.

"Boğaz spazmı ya da ellerde titreme yok mu?" Lilimar, her zaman kalbimi dinlemek için kullandığı konisini eline aldığı anda yüzü bir kez daha konsantrasyonla gerilmiş bir halde sordu.

"Hayır, hiç yok." Ben sırtımdan duramıyordum, Lor da duramıyordu ama ikimiz de sabırla bekledik, o kontrollerini yaparken, kalp atışlarımı dinlerken, sırtımı kontrol etmek için doğrulmama yardım ederken, dikkatli elleriyle boynumu ve karnımı yoklarken.

Onun önünde çıplak olmak biraz garip hissettirdi - Tanrım, otuz yıldır o cam kutunun içinde *çıplak mıydım?* Seis aletlerimi görmüş müydü? Ama elleri ve bakışları canlı, nazik ama kişisel değildi.

Son bir kontrol için kanımdan küçük bir örnek aldıktan sonra çantasını kapattı ve bana gülümsedi. "Kasların sağlıklı ama ilk başta yürümek sana garip ve doğal gelmeyecek. Ve karnın sana çok ama çok aç olduğunu söylemek üzere ama başlangıçta çok fazla yememelisin. Sanırım önce biraz et suyu ve ekmek, sonra da daha doyurucu bir şeyler."

"Tamam." Sanki onun sözleri tetiklemiş gibi midem sıkıştı ve kocaman bir hırıltı çıkardı. Kıkırdadım ve elimi karnıma bastırdım. "Tanrım."

Lilimar yataktan kalktı. "Sana bir şeyler hazırlayacağım. Ve sana uygun kıyafetler bulmaya çalışacağım."

"Oh, evet, bu harika olurdu." Garip bir şekilde kıkırdadım ve ellerimi ince çarşafın altında utanç verici bir şekilde belirginleşen aletimin üzerinde tutma dürtüsüne direndim.

"Bavulun hâlâ odamda." Lor bana sırtı tarak baktı, Lilimar odayı boşalttığı için yatağa geri dönmüştü. "Tüm o harika şortların ve yırtık gömleklerin."

"Harika." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim, sonra iç çekerek başımı omzuna yasladım. Vücudumun uyandığını, hafiflediğini, uzuvlarımın ve karnımın *hareket etme* isteğiyle biraz karıncalandığını hissedebiliyordum. Ama olduğum yerde kaldım, Lor'un yanına sokuldum.

Kapıda Lilimar durakladı ve diğer odadaki birine gülümsedi, sonra bize baktı. "Seis burada."

Aletimi tekrar avuçlama dürtüsüne direndim. Tamam, Lor'a bir noktada büyük baldırın sikimi ve taşaklarımı görüp görmediğini sormam *gerekiyordu*. Çıplak *kıçımı*. Tanrım, bu çok utanç verici olurdu.

Bir saniye sonra kapı aralığını doldurdu, canavar gibi ama yakışıklı yüzüne kocaman bir sırıtış yayılırken dişleri havaya kalktı. "Bakın sonunda kim uyanmaya karar vermiş."

Güldüm, odanın karşısına geçip omzumu kavramak için uzandığında biraz daha dikleştim. "Seni tekrar görmek güzel, Seis."

"Ve sen, Jugs." Omzumu sıktı, gözleri çıplak kollarımda ve göğsümde geziniyordu. "Hâlâ savaşılabilecek durumdasın." Bana sırtıttı. "Hâlâ neredeyse benim kadar büyüksün."

Homurdandım, çünkü bu saçmalıktı. Lor'dan daha iriydim ama bir baldırı çıplak kadar bile büyük *değildim*. Yine de sözleri beni zevkten kızarttı.

"Yakında seni muhafızlarla birlikte eğitime alacağız." Pencereyi işaret etti. "Gücünü tekrar topla."

"Tamam." Kıkırdadım, sonra Lor'a bakınca ayıldım. "Seis, Lor bana senin ne... Çok teşekkür ederim."

"Bah." Elini sallayarak Lor'un boşalttığı sandalyeye yerleşti, tahta ağırlığının altında gıcırıyordu. "Önemli bir şey değildi."

"Hiçbir şey *değildi*, Seis," dedi Lor sertçe.

Büyük baldırı çıplak kızardı, yanakları al al oldu. "Evet, artık bitti. Ve her şey yolunda gitti."

"Evet, öyle oldu." Lor'a sırtıttım, o da bana sırtıtarak karşılık verdi, keskin dişleri bembeyaz parlıyordu ve gümüş rengi gözleri sabah güneşinde parlıyordu.

O kadar mutlu görünüyordu ki -o kadar rahatlamıştı ki- seyircilerimizi umursamadan onu öpmek için eğildim. Ama kısa tuttum, çünkü Seis'i rahatsız etmek istemiyordum. Ayrıca, muhtemelen dişlerimi fırçalamam gerekiyordu. Ve düş almam. Vücut kokum yoktu ama tenime yapışan tuhaf, küflü, bitkisel bir koku vardı.

Lor'un umurunda değil gibiydi. Beni tekrar öpmek için yaklaştı, ağzıma gülümsedi ve sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi elimi sıkıca kavradı.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremezdi.

Sabahın pembe ışıltısı yatak odamdaki ince perdelerin arasından süzülüyor, üzerlerine örtülmüş boncuklardan zemine renk kırıntıları gönderiyordu. Şehrin ötesinde kulaklarım sadece en cılız sesleri duyuyordu. Sakin denizde avlarını yakalamak için süzülen uçan yaratıkların gaklamaları. Aşağıda güne başlayan liman işçilerinin ve deniz avcılarının ilk uzak bağırışları.

Yanımda, Jugs'ın nazik, sabit nefesleri boynumu gıdıklıyordu. İri bedeninin sıcaklığı yan tarafıma bastırıyordu; teni pürüzsüz ve çıplaktı, ağır bir kolu karnımın üzerine sarkıyordu ve altın rengi saçları yanağımı okşuyordu.

Gözlerim yorgunluktan düşmüştü ama uyumama izin vermemiştim. Jugs'ın tekrar yanımda, yatağımda, ait olduğu yerde olduğu ilk gecemin tek bir anını bile kaçırmak istemiyordum. Parmaklarım ensesine dökülen saçlarıyla hafifçe oynadı. Kalbim sanki Jugs'ın göğsümün yan tarafındaki hızına ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi düzenli ve sakin bir şekilde çarpıyordu. Tüm vücudum hatırlayamadığım bir şekilde sıcak ve mutlu hissediyordu. Çok uzun zamandır ilk kez hayattaydım.

Hiç bitmesini istemedim. Sonsuza dek burada onunla böyle uzanmak istedim. Sadece ikimiz, saklanmıştık, her şeyden sonra nihayet birlikteydik.

Bir önceki gün bunaltıcıydı, ama tam da olması gerektiği gibi -otuz yıldır beklediğim gibi- Jugs ve benim yatağımıza girmemizle, mümkün olduğunca yakın olabilmek için tenimizin çıplak olmasıyla, birbirimizin etrafında kıvrılıp sadece birlikte olmanın sessiz mutluluğunun tadını çıkarmamızla sona ermişti. Çabucak uykuya dalmıştı, her şeyden sonra bitkin düşmüştü ve bir daha uyanmayacağına dair korkunç düşünceyi geri itmiştim. Kendimi sakin ve rahat olmaya, onu kendime yakın tutmaya, onun düzenli nefeslerinin endişelerimi yatıştırmasına izin vermeye zorladım.

O iyi. İyileşti. Sağlıklı.

Ve öyleydi. Bunu hissedebiliyordum. Kalbi güçlü ve sabitti, nefes alış veriş i boğazının arkasından gelen o tanıdık törpüydü ki uzun, derin uykusuna dalmadan önce pek çok geceyi bu sesi dinleyerek geçirmiştim. Gece horlamaya başladığında, içimden kopmak üzere olan ağlamaklı kahkahayı bastırmak için bir elimi ağzıma götürmek zorunda kalmıştım. O sesi çok özlemiştim.

Bir gün önce yemeğini bitirdikten sonra Lilimar ve Seis cam kutuyu odadan dışarı taşı mış, Seis de taş kaidesini kaldırmıştı. Sonra yerine büyük bir küvet koymuşlardı ve ben de Jugs'ın yeşil sıvının buharının kalıntılarını cildinden temizlemesine yardım etmiştim. Yataktan küvete doğru yürürken dizleri bklmştı, bacakları çılgınca titriyordu ama onu destekleyerek küvete girmesine yardım ettim.

Sıcak suyun buharı yanaklarını pembeleştirip onu hastalanmadan önce olduğu gibi gösterdiğinde gözlerim yaşlarla dolmuştu. Vücudunu temizledim ve saçlarını saygıyla ovaladım, ulaşabildiğim her yerinden öpücükler aldım.

Isınmak ve kurulanmak için kalın bir beze sarındıktan sonra Seis elinde düzgün bir giysi yığınıyla geri döndü ve Jugs'a alaycı bir tavırla bunları hyll'deki en küçük baregh muhafızlarından birinden aldığını söyledi. Bol gömlek ve pantolon onu hâlâ bunaltıyordu ama Seis'e sırttı ve omzuna hafifçe vurdu, banyonun sıcaklığından sonra kaslarındaki ince titreme nihayet geçmişti.

Hyll'den kamarama doğru yürüyüşümüz... garip olmuştu. Jugs önce odada volta attı, sonra benim yardımım olmadan yürüyebilecek hale gelene kadar ayakları üzerinde daha dengeli durmaya başladı. Sonra ıslak saçlarını geriye iterek alnının üzerinde çılgınca kabarmasını sağladı ve bana temkinli ama kararlı bir şekilde başını salladı.

Iorn ve birkaç asker bize eşlik etmek için Lilimar'ın odasının kapısında bizi karşılamıştı. Hyll personelinden herhangi birinin Jugs'a zarar vermeye kalkışacağını sanmıyordum ama riske girmiyordum ve onu gördüklerinde tamamen şok olacaklarını biliyordum. Herkes teki dünyayı biliyordu ama hiçbiri orada yaşayan yaratıklardan herhangi birini görmemişti. Hiçbiri daha önce bir insan görmemişti.

Jugs koridora çıktığında askerlerin hepsi ona bakakaldı ama Iorn yaşadığı şoku gizlemeyi başardı. Diğer dünyalılar hakkında diğerlerinden daha çok şey biliyordu ama yine de Jugs'ı kendi gözleriyle hiç görmemişti.

Jugs'ı kibarca selamlamıştı ama bizi güvenli bir şekilde odama götürmeye hevesli görünüyordu. Jugs'ın eli benimkini sıkıca kavramış, Seis de diğer yanında yakın dururken, biz hyll'den geçerken çalışanlar ve muhafızlar donup kalmış ve bize bakıyorlardı. ılgınca fıslıdaşmalar olmuştu ve bu haberin tüm şehre yayılmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ama Jugs'ın başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyecektim. Salyık'te olduğu gibi dünyanın geri kalanının bizi dışlamasına izin vermeyecektim.

Hayatımda ilk defa kendimi gerçekten güçlü hissettim.

Günün geri kalanı hızla geçti ve büyük bir kısmında yerimde duramadım, tüm vücudum mutluluktan patlayacakmış gibi hissediyordu. Jugs hyll'daki yürüyüşten sonra yorgun düşmüştü, bu yüzden onu yatağıma yerleştirdim ve üzerine titredim, banyodan sonra karışan saçlarını saygıyla taradım, kendi kıyafetlerini giyebilmesi için bavulundan eşofmanını ve birkaç şort getirdim. Onu sıcak tutmak için ateşi yakmıştım. Lilimar öğleden sonra bize daha fazla yemek getirdi ve ben Jugs'ın iki katı kadar yedim, yıllardır ilk kez gerçekten aç hissediyordum.

Ona Thinir'de meydana gelen tüm olumlu değişikliklerden bahsettim - yeni konseyim, Talimuth ve dostluğumuz, Salyik halkı için işlerin ne kadar daha iyi hale geldiğini anlattım - ve bana sırtarak benimle ne kadar gurur duyduğunu söylediğinde, sonunda bunu *hissettim*.

Lyri'den, Jugs'ın dünyasında olanlardan ya da yalnız bir eyriad'ın serbest kaldığından bahsetmedim. Kötü şeylere odaklanmadım çünkü o geri döndüğüne göre bu keyifli zamanı mahvetmek istemiyordum. Eninde sonunda bunları konuşmak zorunda kalacağımızı biliyordum ama şimdi değil.

Gece çöktüğünde, Jugs göz kapakları sarkmış bir şekilde esnemeye başlamıştı. Yatmak için soyunduğumuzda, uykulu bir şekilde bana gölgelikteki pembe kristalleri "açıp açmayacağımı" sordu. Gülümseyerek yatağın üzerinde durdum ve elimi şafak kristali yağmurunun üzerinde gezdirdim, dokunuşum hepsinin yumuşak bir pus içinde titreşerek canlanmasını sağladı. Benden bunu yapmamı istediğinde her zaman yaptığı gibi zevkle gülmüştü.

Uykuya dalmadan önce, yanıma kıvrılırken beni sevdiğini mırıldanmıştı. Sıcak yanağının altında göğsüm sıkışırken ben de onu sevdiğimi fısıldamıştım.

Ona karşı hissettiklerimin bu insani ifadesini sevmişim; göğsümde kaynaşan duygu selini ne kadar basit bir şekilde özetliyordu. Nasıl da her şeyi birkaç kelimeyle anlatıyordu.

O zamandan beri hareket etmemiştik ve o uyanmadan önce, zihnimin bir gün önce birlikte geçirdiğimiz zamanı bozmasına izin vermediğim düşüncelere dalmasına izin verdim. Lyri'nin Jugs'ın uyanmasına nasıl tepki vereceğini merak ettim. Kutlamak için eline ne kadar çabuk bir içki sıkıştırmaya çalışırdı. Bana ne kadar sıkı sarılır, benim adıma ne kadar mutlu olduğunu fısıldardı.

O iyi miydi? İyi olmalıydı. Başka bir şeye inanmama izin veremezdim. Artık Jugs'a kavuşmuştum, kalbim yeniden bütün hissetmeye başlamıştı, ama hala

İ ç i m d e bir uçurum, sanki bir parçam hâlâ kayıpmış gibi hiç geçmeyen derin, acı verici bir sızı vardı.

İnsanlar ona zarar verir miydi? Dünyalarında Rycke kadar korkunç yaratıklar var mıydı? Olsaydı, Jugs bundan mutlaka bahsedirdi.

Kardeşime ne olmuştu? Gryfe? Onları aramaya giden tüm askerlere?

Hiç öğrenebilecek miyiz?

Jugs yanımda kıpırdandığında tüm endişelerimi bir kenara ittim. Yüzüm ona dönük olacak şekilde dikkatlice yer değiştirdim ve güzel kristal mavisi gözleri uykulu bir şekilde açılmadan önce göz kapaklarının titremesini nefes nefese izledim.

"Çak bir beşlik," dedim, elimi aramızdaki yetersiz boşluğa doğru kaldırırken yanaklarım acıyacak kadar geniş sırtarak. "Merhaba."

Jugs homurdandı ve gözlerini ovuşturmadan önce avucuma vurdu. "Merhaba."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Bana uykulu uykulu sırıttı. "Uyumaya ihtiyacım varmış gibi, ki bu biraz aptalca görünüyor."

"Hayır." Elini tutarak parmak eklemlerini tekrar tekrar öptüm. "Zihninin sonunda uyandı ve çok çalışıyor. Bu çok yorucu."

Kıkırdadı. "Zihnimin hiç bu kadar çok çalıştığını sanmıyorum."

"Evet öyle," dedim sertçe, ne kadar zeki olduğunu göremediği için kendini savunmaya geçmiş hissederek. "Ve vücudun çok uzun bir aradan sonra uyanıyor ve hareket ediyor. Yorulacaksın."

"Mm." Jugs kıpırdandı, sonra yüzünü buruşturdu. "Bedenimin uyanmasından bahsetmişken, ben *gerçekten* işemem lazım."

"Su odasına gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Ayağa kalkıp ona yardım ettim ama Jugs gülümseyerek başını salladı.

"Ben iyiyim. Hemen döneceğim."

Yataktan kayarak çıkışını endişeyle izledim, su odasına girerken adımları sabitleşmeden önce biraz sallanıyordu. Dikkatle dinlerken kulaklarım titredi, düşmediğinden ya da kendini incitmediğinden emin olmak istedim. Bir saniye sonra, suya çarpan bir akıntının sesini ve ardından coşkulu bir inilti duydum.

Bir kıkırdamayı bastırmak için dudağımı ısırarak, yatakta sabırsızlıkla o yeniden ortaya çıkana kadar bekledim, memnun bir iç çekişle bir elimi vahşi yelesinin üzerinde gezdirdim.

"İşemenin bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum."

Cevap vermedim, ona bakarken göğsüm ağrıyordu. Pencereden solgun tenine renk sıçramaları dans ediyordu, vücudu hala çok büyük, güçlü ve mükemmeldi. Benimle birlikte tekrar yatağa girdiğinde, onu yere yatırdım ve güzel yüzünün her santimini öpmeye başladım.

Jugs güldü, ben kulaklarına, yanaklarına, kaş kemiğine ve burnuna öpücükler kondururken kollarını sırtıma doladı. Ağzına ulaştığımda yavaşladım, orada uzun süre kaldım, yüzünü kavrarken gözlerim mutluluktan kapandı.

Onu boğmak *istemedim* -tamam, onu boğmak istedim- bu yüzden geri çekildim ve başparmağımı ağzının köşesinde gezdirerek ona gülümsedim. "Bugün ne yapmak istersin?"

"Senin önemli Morik görevlerin yok mu?" diye sordu küçük bir sırıtışla, beni önüne bastırarak.

"Görevlerimin canı cehenneme," deyince bana göz kırptı.

"Vay canına, tanrım, tamam." Kıkırdadı ve yanağımı öpmek için başını kaldırdı. "Bugün sadece seninle takılmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Tamamdan da öte," diye mırıldandım, eğilip onu tekrar öptüm. Sonra yanağımı göğsüne koyarak tekrar sırttım. "Bazı şeyler için kullandığın tuhaf ifadeleri özlemişim. *Takılalım*."

Kıkırdadı ve beni daha sıkı sıkı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet." Gözlerimi kapattım ve yanağımı daha da yaklaştırdım. "Bütün gün burada böyle kalmaktan mutlu olurum."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğini hissettim, başparmağı traşlı tarafımı okşadı ve beni ürpertti. "Ben de," diye mırıldandı, ama sonra karnı altımda o kadar sert guruldadı ki, bunu kendi içimde hissettim.

Gülerek kulağımı karnına bastırmak için aşağı kaydım. "Bana ne istediğini söylüyor."

"Öyle mi?" Kıkırdarak parmaklarını kulağımın sivri ucunda gezdirdi. "Eminim orada olup biten her şeyi duyabiliyorsundur."

Duyabiliyordum. Kalbinin düzenli atışını, midesinin sürekli guruldamasını, damarlarında dolaşan kanının vızıltısını duyabiliyordum. Sıcak kalçaları yanlarımı kavıyor, rahatlamış siki köprücük kemiğime bastırıyordu. Başımı çevirerek göbeğini öptüm, kokusunu içime çektim, sonra çenemi karnına dayayıp ona sırttım.

"Lokum istiyor. Ve çay." Durakladım. "Ve kurabiye."

"Artık gidip bize kurabiye alamayacakmışım gibi geliyor," dedi suratsızca, kaşları çatılmıştı, ben de hemen her yerine öpücükler kondurmaya başladım

mide, olan kötü şeylerden herhangi birini düşünmesine izin vermek istemiyordu.

Kıpırdandı, içinden kahkahalar yükseldi. "Gıdıklanıyorum."

"Sadece her şeyin çalışır durumda olup olmadığını kontrol ediyorum." Göğsüne, sonra omzuna ve boynuna doğru öpücükler kondurdum, kahkahalar atıp altımda kıvrana kadar hafifçe ısırdım.

"Her şey çalışır durumda, söz veriyorum," diye gülüşmeler arasında soludu. Sonra inledi, bir elini karnına bastırmak için aramızda kıvırdı. "Ah, gülmek mekik çekiyormuşum gibi hissettiriyor."

"*Mekik çekiyorum*," diye homurdanarak yineledim, sonunda kendimi onun üzerinden kaldırdım. "Sadece bir kez oturman gerekiyor, Jugs. Ben de sana yardım edeceğim."

"Hayır, boş ver demek istedim." Yardım almadan oturdu ve kollarının üzerine yaslandı. "Kahvaltı edebilir miyiz? Şu anda çok açım."

"Evet, tabii ki." Yataktan fırladım ve bornozuma uzandım. "Lilimar'ın sana bir şeyler getirebileceğini düşünüyorum-"

Sanki çağrılmış gibi, ön odadan kapı çalındı. Ben bornozumu kuşanıp odanın diğer tarafına geçerken Jugs yataktan kayarak çıkmaya başladı. Geçmişte olsa, Jugs'tan başka biriyle *sadece* bornozumla konuşmaktan korkunç derecede utanırdım ama hiçbir şey etrafımı saran mutluluk balonunu delemeydi. Ön odayı geçtim ve kapının kilidini açtım, orada duran Lilimar'a sırtımdan baktım.

O da sırtımdan karşılık verdi. "Yüzüne bakılırsa Jugs'ın durumu hâlâ iyi sanırım?"

"Mükemmel." Ayak parmaklarımda üzerinde zıplayarak uzanıp elini sıkmaktan kendimi alamadım. "İyi uyudu ve şimdi uyandı. Dün ona getirdiklerinin çoğunu yedi ve yine çok aç."

"Şey, bu iyi." Arkasındaki yemek odasının kapısını işaret etti. "Kahvaltınızı getirdim. Ama sanırım yakında ne isterse yemeye başlayabilir. Vücudunun düzgün çalıştığından emin olana kadar sadece birkaç gün daha hafif yemekler yiyebilir."

"O-" Neredeyse ona Jugs'ın bu sabah işediğini söyleyecektim ama bu biraz kişisel görünüyordu. Muhtemelen yine de ona soracaktı. "Evet, kulağa akıllıca geliyor."

Loklumuzu beklememiz gerekecekti ama bunun bir önemi yoktu. Seis'in koridorda bize doğru geldiğini ve gülümsediğini gördüğümde sırtışımda daha da genişledi.

"Günaydın, Seis."

"Günaydın, Lor." Arkamdaki kapıya baktı. "Jugs nasıl?" "Çok iyi, o-" Durdum ve onun karşıdan karşıya geçtiğini duyunca döndüm.

Arkamdaki antreye girdiğimde, onu gördüğümde göğsüm daraldı. Dün gecedен kalma şortunu ve eşofmanını giymiş, her zamanki gibi görünüyordu. Testilerim.

"Günaydın." Seis ve Lilimar'a sırtıttı. Lilimar öne atıldı ve annemin Lyri ve bana her zaman yaptığı gibi onun yüzünü kavrayıp yanaklarını biraz sıktı.

"Şu haline bak." Lilimar'ın gözleri parlıyordu. "Haftalarca yatalak kalacağından endişelenmişim ama işte buradasın. İnsanlar güçlüdür, değil mi?"

Jugs kıkırdadı, "Sanırım öyle" derken yanaklarındaki elleri sayesinde sesi biraz boğuk çıkıyordu.

"Yemeğini yedikten sonra seni kontrol etmek istiyorum," dedi ve sonunda onu bırakıp geri çekildi. "Ama bunu burada yapabiliriz. Odama geri dönmeye gerek yok."

Seis'e baktım, dudağımı çiğnememe neden olan küçük bir endişe bıçağı. "Hyll personeli ne diyor?"

Kolayca omuz silkti. "Hyll'de bir öteki dünyalı varmış. Ama korkmaktan çok ilgilerini çekmiş gibi görünüyorlar. Merak etme Lor. Muhafızlar herkesi sakın tutacaktır. Sen sadece Jugs'la geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

"Muhtemelen konseye söylemeliyim," diye düşündüm, bir elim örgülerimi karıştırmak için kalktı. "Seis, Talimuth'a bir mesaj gönderir misin? Jugs'ın iyi olduğunu bilmelerini isterim."

"Onlara söyleyebilirim," dedi Lilimar, Jugs'ı yemek odasına doğru götürürken. "Kahvaltıdan sonra onları ve Talimor'u ziyaret edeceğim. Söylediklerini düşünüyordum, Jugs," diye ekledi hepimiz yemek odasına doğru ilerlerken. "Sanırım bir kitap yazacağım ama bunu Talimor'la birlikte yapmak istiyorum."

"Talimor... Talimuth'un ebeveyni, değil mi?" Jugs bana baktı. "Sana yardım mı ettiler?"

"Evet. Onlar olmadan bunu başaramazdık."

"Onlarla tanışmak isterim," dedi Jugs bana gülümseyerek. "Onlara teşekkür et."

"Evet, Talimuth'la tanışmanı istiyorum," dedim hevesle, Jugs'ı benimkinin sağındaki koltuğa yönlendirerek. "Seis, Lilimar, kahvaltıda bize katılır mısınız?"

"Bir şeyler atıştırmak için size katılacağım." Seis bir sandalye çekerken kıkırdadı. "Ama sonra gidip aşçıyı bana başka bir şey yapması için ikna etmem gerekecek."

Baregh'in iştahı yerindeydi ve Lilimar bize et suyu, ekmek ve büyük, dumanı tüten bir kâse ude içeren hafif bir kahvaltı hazırlamıştı.

"Bu... *oht-mil* mi?" Jugs öne doğru eğilip bakarak sordu.

"Uzun süre pişirilen bir tahıldan yapılan ve istediğiniz şeyle baharatlandırılan bir yemek." Ona sırtarak küçük bir kâse uzattım. "Lilimar'ın versiyonu çok güzel."

Lilimar kıkırdadı ve herkese bir fincan melt çayı doldurdu. "Annen de benim ude yorumumu beğendi."

Hepimiz yemeğe başladığımızda, elimi uzatıp parmaklarımı Jugs'inkilere doladım, birkaç dakika bile ona dokunmaktan vazgeçmek istemiyordum. Sonunda elimi sıkıp ekmeğini ikiye bölmek için bıraktığında, elimi masanın altından kaydırıp dizini avuçladım, parmaklarım kalçasına kadar uzanan hafif tüylerin arasında gezindi.

Yemek yerken birkaç saniyede bir ona baktım, bir gün öncesine göre daha fazla yediğini görünce karnım rahatladı. Erimiş çayı sevdi, ona sıcak *syn-uh- muhn* ile *kahfee* denilen bir şeyi hatırlattığını söyledi. Ude'yi pek sevmediği belliydi, ama önündekini itaatkâr bir şekilde yedi ve Lilimar'a lezzetli olduğunu söyleyerek kulaklarının zevkle seğirmesine neden oldu.

Yemekten sonra Lilimar ve Jugs, Lilimar'ın onu kontrol edebilmesi için oturma odasına geçtiler. Seis ve ben yemek odasında kaldık, çayımızı bitirdik ve bu hafta gerçekleşecek konsey toplantılarını yeniden planlamak için planlar yaptık. Önce Jugs'la geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Sonunda kendime son otuz yıldır çok çalıştığımı itiraf edebilirdim. Bunu hissetmem gereken tutku ya da gururdan yoksun olarak yapmıştım ama yine de yapmıştım. Jugs bu yeni zamana alışırken ben de kendime bir hafta kadar zaman ayırabilirdim. Bu yeni dünyaya.

Lilimar ve Jugs tekrar ortaya çıktığında, Jugs'ın sağlığının mükemmel olduğunu, vücudunun tam da olması gerektiği gibi uyandığını söyledi. Seyircilerimize rağmen, kollarımı boynuna dolamaktan ve derin bir öpücük için onu aşağı çekmekten kendimi alamadım, ayrıldığımızda o kadar geniş sırttım ki durabileceğimi hiç düşünmedim.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

Sürahiler

"Vay anasını."

Lor'un odasındaki küçük pencere koltuğunda dizlerimin üzerine     t  m ve ellerimi cama bastırarak saray-k  llyenin   n tarafına yayılmış süslü, bakımlı bahçelere baktım.

Lor bana buraların halka açık bahçeler olduğunu, Thinir sakinlerinin buralarda dolaşmakta ve şehrin geri kalanında çok nadir bulunan bitki yaşamının tadını çıkarmakta   zg  r olduğunu söylemişti. Buraya hep karanlıkta geldiğim için daha önce hiç iyice bakmamıştım.

Tüm o tuhaf, parlak renkli bitkilere ve onların arasında dolaşan yaratıklara hayranlıkla bakıyordum. Lor gibi Vints'lerdi ama hiçbiri onun ve Lyri'nin koyu mavi ten rengine sahip değildi. Aralıklarla yerleştirilmiş birkaç çıplak muhafız herkese göz kulak oluyordu. Soğanlı gözleri ve dal gibi saçları olan bazı bodur yaratıklar.

Sonra Lor'un bana zehirli bitki bahçesi olduğunu s  ylediğ i yerin kenarındaki hareket dikkatimi çekti ve uzun boylu, korkunç görünümlü, kıvrık siyah boynuzları olan kapüşonlu bir adamın yanında yürüyen ucube bir *insan* gördüğümde tam bir şok içinde bakakaldım.

"Sorun nedir?" Burnumu cama dayadığ  mda Lor koşarak yanıma geldi ve çiftin dağın dik yamacını çevreleyen kalın taş parmaklıklara doğru ilerleyişini izledi.

"Orada bir insan var."   ılgınca işaret ettim, parmak ucum cama çarpıyordu. "Bak, başka bir *insan*."

Adam dönüp ürkütücü arkadaşına sırtımdan önce korkulukların üzerinden bakıyorlardı. Detayları seçemeyecek kadar y  ksekteydik ama adamın koyu renk saçları ve soluk bir teni vardı. Uzun boylu ve zayıftı, tamamen siyah giyinmişti ve tamamen rahat görünüyordu.

"Ne?" Lor, kulağı saçlarıma değecek şekilde yanıma bakarak sıçradı. "Hag'in taşakları."

Bu tuhaf ifadeye bir kahkaha attım ama gözlerimi insan adamdan alamadım. Yani insanların hepsi ölmemiş miydi? İyiler miydi? Bu adam formda ve sağlıklı görünüyordu. Ve *mutlu*. Siyah parmaklı elini ensesine dayamış olan kapüşonlu yaratığı samimi bir dokunuşla sırtıyordu.

"Ara aşkına, bir insanın burada ne işi var?" Lor mırıldandı. "Ve *telyth*?"

"Telyth nedir?" Dalgınca sordum, çiftin birbirlerine dönmelerini izliyordum. Adam b i r şey söylerken yüz ifadesi değişti ve sonra... *telyth* yüzünü ellerinin arasına aldı. Tamam, onlar kesinlikle bir çiftti.

Karnım garip bir şekilde ısındı... arkadaşlık ya da öyle bir şey. Onu burada görmek -özellikle de benim gibi insan olmayan biriyle- Lor'un bana açılan tüm boşluklardan bahsetmesinden beri içimde çalkalanan korkuyu biraz olsun hafifletmişti.

Belki... belki de tüm korkunç yaratıklara rağmen insan dünyasında durum o kadar da kötü değildi. Belki herkes iyiydi. Belki Lyri geri dönecekti.

"Çok yaşlı bir yaratık," diye yanıtladı Lor beni, *telyth* parmağından bir yüzük çıkarıp insaninkine takarken hâlâ ikiliye bakıyordu. Tanrım, neredeyse... *evleniyorlarmış* gibi görünüyordu.

"Burada ne halt ediyorlar?" Ben sordum. "Burada başka insan yok, değil mi?"

"Hayır, hiç yok. Hiçbir fikrim yok." Lor'un keskin dişleri alt dudağını yokladı ve oradaki piercingi itti. "Onlar... birlikte mi?"

Telyth'in kapüşonunu insanın yüzüne yaklaştırıp açıkça öpüşmesini izledik.

"Evet mi diyeceğim?" Dudaklarımı büzdüm ve zarif burnu neredeyse cama yapışmış olan Lor'a yan gözle baktım. "Yani... belki de tüm vatandaşlarınız beni o kadar tuhaf bulmaz? Hiçbiri o adama gerçekten tepki göstermiyor gibi görünüyor."

Lor'un ağzı buruştu. "Şey, o bir *telyth* ile birlikte. Kimse bir *telyth*'in yoldaşına hakaret etmeye cüret edemez. Oldukça gaddar olabilirler."

"Tamam ama yine de hepsi artık bir insan gördü, değil mi? Bu da bir şeydir."

Telyth ve insan adam e l e l e bahçeden geçerek şehre doğru yürümeye başladılar. Gözden kaybolduklarında, pencere kenarındaki koltuğa kayarak Lor'un yüzüne baktım ve elini tuttum.

"Buraya bir insan gelebildiyse, orası da o kadar kötü olamaz, değil mi?" Artık onları göremiyor olsak da başımla pencereyi işaret ettim. "O adam benden o kadar da yaşlı görünmüyordu - benim görüldüğüm yaştan sanırım?" Kahretsin, bir an için ellili yaşlarımda olduğumu unuttum. "Ve sen de büyük

Boşluklar yirmi yıl önce açıldı, değil mi? Yani o... belli ki çocukken olanlardan kurtulmuş."

"Evet, bu doğru," diye mırıldandı Lor, yanımdaki koltuğa otururken.

Parmaklarımın Lor'un eklem piercingleriyle oynamasını izlemek için aşağıya baktım. Orada neler olduğunu görmek için boşluğumuza girip giremeyeceğimi sormak istedim. Sadece... görmek için. Ama buna iyi tepki vereceğini sanmıyordum -Lyri geçmiş ve bir daha geri dönmemişti. Geri döndüğüm için çok mutlu olduğu belliyken Lor'u korkutmak istemedim.

Son otuz yıldır bensiz ölü gibi hissettiğini söyledi. Ya Lyri gibi bir sebepten dolayı geri dönemezsem? Bunu ona yapamazdım. Zaten çok şey kaybetmişti.

Konuyu başka bir zaman açmaya karar vererek, "Belki o adamı bulup insan dünyasında neler olduğunu sorabiliriz?" dedim.

Lor kuşkulu görünüyordu. "Deneyebiliriz. Telyth'ler pek sosyal değildir. Açıkçası onu burada gördüğüme çok şaşırdım. Ama ben... Seis'ten onları şehirde bulmaya çalışmasını isteyebilirim. Onları buraya davet edebilirim."

Çabucak başımı salladım, çünkü dünyamda neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Benim... eski dünyamda. Lor'a burada onunla kalmak istediğimi söylemiştim ve öyle de yaptım. Sürekli gidip gelmek istemiyordum ve bu artık mümkün bile olmayabilirdi.

Ama öyle olsa bile, Lor'la yarım bir hayat yaşamak istemiyordum. Onunla birlikte *olmak*, her şeyi paylaşmak istiyordum. Her gece onun yanında uyumak. Her sabah onun yanında uyanmak. Yemeklerimizi birlikte yemek, Seis ve Lilimar ile **t a k ı l m a k**.

Diğer boşluklar açılmamış olsa bile, kendi dünyamda beni gerçekten ne bekliyordu? Beni gerçekten umursamayan ebeveynler. Çok fazla takılmadığım arkadaşlarım, çünkü sahip olduğum her boş anı Lor ile geçirmek istiyordum. Sadece bir iş olan bir iş.

Ve gerçekçi olmak gerekirse, otuz yıl önceki halimle nasıl geri dönebilirdim ki? Herkes çıldırırdı. Muhtemelen götürülüp üzerimde deneyler yapılır, gözlem altında tutulurdum.

Ama o adamı bulursak, en azından ne olduğunu öğrenebilirim. En azından bilirdim. En azından bu bize Lyri'nin geri dönme ihtimalinin ne kadar olduğunu söyleyebilirdi.

"Pekâlâ." Lor yüzümü kavradı ve eğilerek beni tatlı bir şekilde öptü. "Seis'i bulacağım ve onu Thinir'e göndereceğim. İtiraf etmeliyim ki başka bir insanla tanışmak... ilgimi çekiyor."

Sırıttım ve burnumla yanağını dürttüm. "Ya onu benden daha çok seviyorsan? Buradan gerçekten yakışıklı görünüyordu."

"İmkânsız," dedi Lor ciddiyle, hâlâ yüzümü ellerinin arasında tutuyordu. "Hiç kimse senden daha güzel değil."

Kızardım, kulak mememi çekiştirmek için uzandım. "Teşekkürler."

Bunu söylediğinde gerçekten inanmıştım. Çirkin olmadığımı biliyordum -Greg belli ki görünüşümü beğenmişti ve kızlardan her zaman ilgi görmüştüm, bu da beni her şeyden çok korkutmuştu. Ama bunun yüzümden çok boyum ve vücudumla ilgili olduğundan emindim. Greg o karanlık malzeme dolabında yüzüme bakmak zorunda kalmamıştı.

"Ben gidip Seis'i bulurken sen burada iyi olacak mısın?" Lor bana sordu. "Uzun sürm e z . Ve her ihtimale karşı ona senden Telyth'e bahsetmemesini söyleyeceğim. Sadece onları Hyll'e davet ettiğimizi söyleyeceğim. Hiç şüphesiz bunun sadece öteki dünyalıya ilgi duyduğum için olduğunu düşüneceklerdir."

Başımı salladım. "Tamam. Ve evet, iyi olacağım."

Beni birkaç dakikalığına bile bırakmaya isteksiz görünüyordu, bana bakarken hâlâ yüzümü sıkıyordu. Sonra eğildi ve beni tekrar öptü, ayağa kalkıp tuniğini düzeltmeden önce uzun süre oyalandı.

"Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu endişeyle. "Acıktın mı? Biraz daha çay ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim." Kıkırdadım, sonra pencere kenarındaki koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdandım çünkü vücudum o anda başka, çok acil bir dürtüye sahip olduğuna karar verdi. Otuz yıldır ilk kez uyandığımdan beri hissetmediğim bir dürtü.

"Pekâlâ," dedi Lor usulca, geri çekilirken hâlâ özlemle bana bakıyordu, iç çekip kapıya yönelmeden önce.

O gider gitmez ayağa kalktım ve aceleyle banyoya -ya da Lor'un deyimiyle su odasına- gittim. Yüzüme bir sırtma **y a y ı l ı y o r d u** , ki bu muhtemelen garip bir tepkiydi - daha önce sıçmak için hiç heyecanlanmamıştım. Ama vücudumun nihayet tamamen uyandığını ve olması gerektiği gibi çalıştığını hissediyordum. Diğer her şey kesinlikle *normal değilken*, bu bana kendimi normal hissettirdi.

Banyodan çıktığımda kendimi **u ç u y o r** ve tüm dünyayla barışık hissediyordum. Lor odaya geri dönüyordu, ben de ona hayatımın en iyi kakasını yaptığımı söyledim, bu da onu güldürdü.

"Az önce Lilimar'ı gördüm," dedi, botlarını çıkarıp yatağa sürünerek. "Talimor'u ziyaretten dönüyordu ve telyth ile insanın yanından geçti."

"Asla olmaz." Onunla birlikte yatağa tırmandım. "Onlarla konuştu mu?" "Hayır, dedi ki" -kulakları seğirdi ve sesini alçalttı- "o *sikişmekten* bahsettiklerini söyledi."

Bir kahkaha patlattım. "Onları gördüğümüzde oldukça aşık görünüyorlardı."

"Telyth'in insan Danny'yi çağırdığını duyduğunu söyledi."

"Oh, tamam." Ona gülümsedim. Buradaki onca sıra dışı isim arasında bu kadar normal bir isim duymak biraz tuhaftı.

"Seis dışarıda onları arıyor," dedi Lor beni aşağı çekip yanıma kıvrılırken.

"Davetimizi kabul edip etmeyeceklerini göreceğiz."

"Telythler neye benzer?" Yanağını göğsüme yaslariken parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirerek sordum.

Omuz silkti. "Sadece... çok yaşlı."

Homurdandım. "Hepsi bu mu?"

"Şey, sanırım... Neredeyse soyları tükendi. Geçmiş bir çağın kalıntıları. Coğunlukla kendi içlerine kapanırlar, medeniyetten uzak yuvalarında saklanırlar. Gördüğümüz kişi, benim tımarımdaki Çorak Vadi'de... çağlardır yaşıyor."

"Peki nasıl oldu da bir insan erkek arkadaşı oldu?"

"Boşluk Çorak Vadi'de ortaya çıktı. Belki de merak etti ve içinden geçti."

"Ve oradayken ateşli bir insan erkek arkadaş edinmiş."

Lor başını kaldırıp bana muzip bir sırıtışla baktı. "Bu gerçekten *senin* yaptığından çok mu farklı, Jugs?"

Kulağının önünden sarkan örgüyle oynayarak güldüm. "Sanırım değil. Ve erkek arkadaşım çok daha ateşli. En seksisi."

Lor'un kulakları seğirirken bana utangaç bir gülümseme attı. "Ama o insanın yakışıklı olduğunu söylemiştin."

"Objektif olarak, elbette." Ona sırttım ve ellerimi eğik sırtından aşağı kaydırarak kışını sıktım. "Ama sen mükemmelsin. Ve sen benimsin. Senden başkasını asla istemem."

Lor'un gümüş gözleri dudaklarını yalarken ateşle parlıyordu ama beni öpmek için eğildiğinde biraz tereddütlü görünüyordu. Ben de onu öpüp dudaklarımı ayırarak dilimi onunkine değdirdiğimde, küçük bir zevk sesi çıkardı ve belime oturana kadar üstümde kaydı.

Kışını kavradım, karnımda bir sıcaklık hissettim ama sikim kıpırdamadı bile. Bu da, evet, tamam, beni biraz endişelendirdi. Dünyanın en güzel

Üstümde bir yaratık vardı, dili ağzımın içindeydi ve tek bir kıpırtı bile yoktu. Ama bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım. Bedenim hâlâ uyanıyor, normale dönüyordu. Belki biraz daha zaman alacaktı, her ne kadar Lor'a karşı her zaman tetikte olsam da.

Bu öpüşme seansından son derece zevk almadığım anlamına gelmiyordu, çünkü alıyordum. Lor dilini açgözlülükle ağzıma soktu ve kalçalarını salladığında, aletin karnımda sertleşmeye başladığını hissedebiliyordum. İnledim, ellerim pantolonunun küçük düğmelerini karıştırmak için kayıyordu. Henüz sertleşemesem bile onun için bir şeyler yapabilirdim. Otuz yılını seks yapmadan geçirmişti - yani ben de öyle, ama ben bunun için uyuyordum. Ona kendini iyi hissettirmek istiyordum. Sikin dilimin üzerinde kaydığını hissetmek, her zaman avucuyla boğmaya çalıştığı çaresiz çığlıkları duymak istedim. İstiyordum ki-

Kapının çalınması ikimizin de donup kalmasına neden oldu. Lor ağzını benimkinden ayırdı, zor nefes alıyordu ki Seis'in boğuk sesinin kapıdan ona seslendiğini duyduk.

Lor derin bir nefes aldı ve yataktan kalkmadan önce başını eğerek bana kısa bir öpücük daha verdi. Tuniğinin eteklerini çekiştirip kapıya cevap vermek için antreye doğru gözden kaybolurken hızla ayağa fırladım.

Yatak odasına geri dönerlerken Seis'in, "Telyth'i buldum," dediğini duydum. "İnsan onunla birlikte değildi. Onun şehirde fazla dolaşmasına pek hevesli olduğunu sanmıyorum."

"Nerede kalıyorlar?" Lor kolunu belime dolayarak sordu.

"Şehrin girişine yakın bir inne." Seis homurdanarak bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "Onları bulmak o kadar da zor olmadı. Görünüşe göre dün gece insan komikliğine baktığı için tüm inne'yi tehdit etmiş."

Kaşlarım havaya kalkarken Lor iç çekti. "Tehdit mi edildi?" Endişeyle sordum.

Lor, "Sana telythlerin pek sosyal olmadığını söylemiştim," deyince ona yan gözle baktım. "Davetime ne dedi?" diye sordu Seis.

Çıplak adam oflayıp pufladı ve yeleğinin cebinden küçük bir not defteri çıkardı. "Bana yazdırdı. Dedi ki..." Seis defteri çevirip açtı ve gözlerini kısarak baktı. "Dedi ki, 'Hayır, Moric'le görüşmekle ilgilenmiyorum. Onu ya da muhafızlarından birini Danny'nin yakınında görürsem omurgalarını sökerim. Sırf derisi mavi diye o vint'i umursayacağımı mı sanıyorsun?'"

Seis durakladı ve bize baktı. "O noktada ona reddettiği mesajı iletceğimi söyledim ama o devam etti." Boğazını temizledi. "'Burada olmamızın tek nedeni Danny'nin bir şehir görmek istemesi. Onunla konuşmaya çalışmayın, yanına bile yaklaşmayın. Şimdi siktir git, baregh, böylece insanıma geri dönebilirim ve lanet Moric'ine ondan uzak durmasını söyle."

Seis konuşmasını bitirdikten sonra, Lor boğazını temizleyene kadar not defterini dikkatle boş bir ifadeyle bir kenara koyarak sessizlik oldu. "Pekâlâ. Pekâlâ o zaman."

"O... tutkulu görünüyor," dedim ihtiyatla.

Seis kıkırdadı, hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Telyth'ler huysuz yaşlı heriflerdir."

"Yani, yanındaki adam... oldukça neşeli görünüyordu?" Lor'a baktım, o da şaşırılmış görünmüyordu. "Yani bazı iyi özellikleri olmalı."

"Mm." Lor'un sesi kuşkuluydu. Hüzünlü bir gülümsemeyle bana döndü. "İnsanla konuşamayacağın için üzgünüm, Jugs."

"Sorun değil." Ben de gülümsedim ve buradaki diğer tek insanla tanışamayacağım için yaşadığım hayal kırıklığını bir kenara ittim. "En azından onu görmek, iyi olan bazı insanlar olduğunu bildiğimiz anlamına geliyor, değil mi? Bu iyi bir şey."

Dudağımı çiğneyerek gergin bir şekilde ikisine baktım. "Um... o zaman boşluğumuzdan başka kimse geçmedi mi? Misafir odasındaki mi? Başka insanlar onu hiç keşfetmedi mi?"

Lor ve Seis birbirlerine ihtiyatlı bir bakış attılar.

"Birkaç yıl önce boşluğumuza... bir şey oldu," diye yavaşça başladı Lor. "İnsanlar... orayı kapattılar."

"Engelledi... engelledi mi?" Ona bakakaldım.

Başını salladı, beni soyunma odasına doğru çekmeden önce tekrar Seis'e baktı. "Sana göstereceğiz."

Gizli tünelden geçip misafir odasına doğru ilerlerken Seis de onu takip etti. Yaklaştıkça Lor'un omuzları kamburlaştı ama kapıyı açıp beni koridora götürürken sessiz kaldı.

Önümdeki manzara karşısında donup kaldım. Betondan bir dağ koridorun yarısını doldurmuş, misafir odasının kapısı menteşelerinden sökülmüş ve onun tarafından yutulmuştu. Boşluğun sadece küçük bir kısmı hâlâ görülebiliyordu, kenarı onu tamamen kaplayan katı kütleye karşı kıvılcım saçıyordu.

"Üzerine beton mu dökmüşler?" İnanamayarak sordum. "Yani bunu öğrendiler mi? Yoksa... farkına varmadan ormanı yerle bir edip üzerini mi kapattılar?"

"Bilmiyoruz," diye mırıldandı Lor, kollarını ortasına sarmış, koridora dökülen sertleşmiş beton yamacına bakarken.

Ona bakarken ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yani geri dönmek istesem bile bu yoldan gidemezdin. Lor, insanların vadideki büyük boşluğu kendi taraflarında savunuyor gibi göründüklerini söylemişti. Ordu ya da onun gibi bir şey olmalıydı ve boşlukta beliren yaratıklar söz konusu olduğunda politikalarının "gördüğün yerde vur" olacağından emindim. O tarafa geri dönmeye çalışsam birkaç adım bile ilerleyebileceğimden şüpheliydim.

Yüzüme titrek bir gülümseme yerleştirerek Lor'a döndüm. "En azından bu, içinden hiçbir şey geçemeyeceği anlamına geliyor."

Ama sonra irkildim ve tekrar baktım. Bu aynı zamanda, eğer hâlâ hayattaysa, *Lyr*'nin buradan geri dönemeyeceği anlamına geliyordu. Lor'un sefil yüzüne bakarken tam olarak bunu düşündüğünü biliyordum ve onu buradan uzaklaştırmak istiyordum - *ikimizin* de buradan uzaklaşmasını istiyordum. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum. İkimiz için de.

"Hadi gel." Elini çektişirdim ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Hadi odana geri dönelim. Ben biraz susadım."

Değildim ama bunun Lor'u harekete geçireceğini biliyordum. Öyle de yaptı, hızla başını salladı ve beni misafir odasına geri götürdü. Tünelde sessizce yürürken Seis omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıktı ve ben de boştaki elimi kaldırıp parmaklarını kısaca kavrayarak sakın bir nefes aldım.

Artık burada bir ailem vardı. Lor, Seis, Lilimar ve eğer dönerlerse *Lyri* ve *Gryf*. Belki de bazı açılardan zihnim otuz yıl boyunca uykuda olduğumu hatırlıyordu, çünkü kendimi neredeyse her şeyden uzak hissediyordum. Çok fazla zaman geçmişti. Annemle babam çoktan ölmemiş olsalardı yaşlanmış olacaktı ve zaten... beni hiç bu kadar önemsememişlerdi. Ebeveynlerin olması gerektiği gibi değil.

Lor'un başının arkasına, büyük, tatlı kulaklarına ve uzun gri saçlarına, dar omuzlarına ve güzel tenine bakarken içimi bir huzur kapladı. Seis bırakmadan önce omzumu bir kez daha sıktı ve bizi yatak odasına götürürken Lor'un elini daha sıkı tuttum.

Hayatım artık buradaydı. Onunla birlikte. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Sürahiler

Yanağımı yastığa bastırıp tek gözümü kırpıştırarak açtığımda ilk başta beni neyin uyandırdığını anlayamadım. Lor, beni rahatlattığını bildiği için gölgelikteki parlayan pembe kristallerden birkaçını yanık bırakmıştı ve zayıf ışık, karanlık odadaki mobilyaların ana hatlarını görmem için yeterliydi.

Lor son birkaç gecedir uyumadığını itiraf ettikten sonra erkenden yatmıştık. Çok yorgun görünüyordu, bu yüzden banyodan sonra ben çıplak bir şekilde yorganın altına girdim, Lor ise süslü pijamalarını giydi ve o y a n ı m d a m ışıl m ışıl uyurken, bir bacağını kalçalarımın arkasına koymuş ve sıcak elini sırtıma koymuş bir şekilde tenimin üzerinde kaydığını hissedebiliyordum.

Karnımın  zerindeydim ve biraz kımıldadığımda beni neyin uyandırdığını fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aletim *acı verici* bir şekilde sertleşmiş, yatağa doğru zonkluyordu, nemli ısı alttaki çarşafa sızmaya başlamıştı bile. Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırırken, kalçalarımı sallamaktan ve aletim yatağın üzerinde sürüklenirken sertçe titremekten kendimi alamadım.

Tekrar sallandılar. Lor'u uyandırmak istemediğim için bir iniltiyi bastırırken sa   izgimde terler birikti. Çok yorulmuştu. Ama aman Tanrım, hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Neredeyse *acı veriyordu*. Taşaklarım karıncalanıyor, sanki boşalmanın eşiğindeymişim gibi geriliyordu. Meme uçları yatağa saplanıyordu ve hızlanan nefeslerimden dolayı sürüklenmeleri karnımdan aşağıya ve a l e t i m e doğru zevk kıvılcımları gönderiyordu.

Lanet olsun, karnımın ve bacaklarımın çarşafın üzerinde kayması bile harika hissettiriyordu. Tüm vücudum hassasiyetten titriyordu ve Lor bana doğru kayarak elini uykuda sırtımdan aşağıya doğru kaydırdığında, teninin tenime değme hissini görmezden gelmeye çalışmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Belki de onu uyandırmadan yataktan sıvışıp banyoya gider ve öfkeyle otuz bir çekerdim. Aman Tanrım, 31 çekmeye çok ihtiya ım vardı. Boşalmaya ihtiya ım vardı. O anda boşalmaya her şeyden çok ihtiya ım vardı, zihnim korkutucu bir yoğunlukla buna odaklanmıştı.

Kalçalarımı birkaç kez daha sallarsam yatağın her yerine boşalacağımdan emindim. Lor yanımda huzur içinde uyurken bunu yapmak biraz tuhaf hissettirdi ama yataktan kaymaya başlamak için kalçamı **d ı ř a r ı** kaydırdığım anda, vücudunun kıpırdanmasıyla bir nefes aldığını duydum.

"Jugs?" Uykudan sesi kısılmıştı ama kürek kemiğimi öpmek için yaklaştı. Dokunuşundan ürperdim. "İyi misin?"

"Um..." Sesim titriyordu ama artık uyanık olduğu için yerimde çakılıp kalmıştım. Bana dokunmasını istiyordum. Lor'un ellerinin, ağzının ve vücudunun üzerimde o l m a s ı n ı istiyordum.

"Sorun ne?" diye nefes aldı, sesi artık uyanık ve tetikte geliyordu. Elleri omurgamdan aşağı kayarak beni tekrar ürpertti ve omzuma uzanarak beni nazikçe sırtüstü yatırdı.

Sikim havada açlıkla sallanıyor, bakışlarını hemen üzerime çekiyordu. Kıpırdamadan durdu, parmakları göğsümde seğiriyordu.

"Oh... oh my."

"Özür dilerim," diye homurdandım, şişmiş sikime bakarken nefes nefese kalmıştım. Tanrım, *kocaman* görünüyordu. Ve müstehcen. Kızardı ve karnıma akıttı. "Tuvalete gidebilirim ve-"

"*Hayır*," diye bağırды Lor, çoktan bedenimden aşağı kaymaya başlamıştı. İnledim, titreyen ellerim kafasına uzandı ve ona hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama tek bir kelime bile söyleyemeden aşağı indi ve sıcak emme ve umutsuz bir inilti ile horozumun başını sardı.

Acı veren zevkin şokuyla haykırdım, kalçalarım onun kıvrak bedenini aralarına hapsetmek için yukarı doğru kalktı. Başka bir iniltiyle geri çekilip sikimin bir tarafını yaladı, diğer t a r a f ı n ı tekrar yaladı, uzun parmakları taşaklarımı kavrayıp kalçalarımın gerilmesine neden olacak şekilde yuvarlarken zaten zor nefes alıyordu.

Dili *her yerdeydi*, ben çaresizlik içinde nefes nefese kalırken, titrerken ve hemen boşalmamaya çalışırken yetişemeyeceğim kadar hararetli bir şekilde hareket ediyordu. Vücudum bunu *uzun* zamandır hissetmediğimi biliyordu ve bu imkânsız olsa da devam etmesini istiyordum.

"Çok fazla sızıntı yapıyorsun." Lor'un fısıltısı sessiz odada samimiydi, sesi alçak ve boğazlıydı ve çaresiz bir uyarılma ile doluydu. Yumuşak bir iniltiyle sikimin başını yaladı, dili dönüyordu, o hafif çıkıntılar beni ürpertiyordu.

Çok fazla sızıntı yapmama şaşırmadım. *Otuz yıldır* ilk kez patlamama saniyeler kalmıştı.

"Bunu çok özlemişim," diye devam etti yalamanın tadını çıkarırken. "Senin tadını. Dilimin üzerinde hissettiklerini. Burada benimle olmanı."

"Lor," diye mırıldandım, ona bakmak için başımı kaldırdığımda tüm vücudum titriyordu. Puslu pembe ışık bana sadece ne yaptığının ipuçlarını veriyordu. Piercinglerinin parıltısı, sikimin başını saran dilinin soluk kayganlığı. Uçlarımı piercingli alt dudağına sürterken benimkilerle buluşmak için yukarı fırlayan ağır kapaklı gümüş gözleri.

Nefeslerim içimden yüksek sesle ve sertçe çıkıyordu. Ayak parmaklarım büküldü, aletim onun diline karşı zıplarken uzuvlarım titriyordu. Taşaklarım ağrıyordu, gülünç derecede dolu ve ağır hissediyordum.

"Lor," diye tekrar nefes aldım, sonra dudaklarını şaftımın bir tarafında gezdirdiğinde haykırdım, dili kayıyordu. Kalçalarım kontrolsüzce yukarı kalkarak sikimi onlara doğru savurdu ve boynum kemerli bir şekilde başımı yastıklara yasladı. Duramıyordum, ağzına karşı çılgınca itiyordum, parmaklarının kesemi sıkıttığını hissediyordum, sonra bir tanesi aşağıya inip kıcımı okşadı. Göt deliğime sürtündüğünde, tüm vücudum gerilirken boğazımdan utanç verici bir ses çıktı.

"*Kahretsin,*" diye bağırdım, çünkü dölleri horozumdan fişkırmaya başladı, inanılmaz derecede sert ve hızlı, boğazımı ve göğsümü kırbaçladı. Görüşüm grileşti, beyaz gürültü kulaklarımı doldurdu.

Lor inledi ve başımı ağzına aldı, taşaklarımı ritmik bir şekilde sıkarak daha da sert bir şekilde titrememi sağladı. İçime zayıf bir sızı saplanırken bile durmadı. Lor ağzına ne kadar çok döl dolduğuna şaşırarak boğuk bir ses çıkardı ama yutkunurken boğazının titrediğini, yumuşak parmaklarının şaftımın etrafında kıvrıldığını ve benden her damlayı sağmak ister gibi sıkıttığını hissedebiliyordum.

Nefesim kesilip kıcım yatağa gömülürken, karnımı ve göğsümü yaladı, bacakları üstüme çıkmak için çabaladı. Titreyen ellerimle gevşek, ipeksi pijama gömleğinin altına uzanıp yanlarını avuçladım ve başparmaklarım delikli meme uçlarına değene kadar yukarı kaydurdım.

Lor inledi, ağzını ağzıma bastırdı, ben meme uçlarıyla oynarken dili hararetle sokuldu. Öpüşmeyi kesmeden gömleğinin düğmelerini karıştırmaya başladı, ben de ellerimi serbest bırakarak gömleğini çıkarmasına yardım ettim. İkimiz de durmaya istekli ya da muktedir değildik, otuz yıllık bastırılmış özlem, şehvet ve birbirimizi özlemek bizi başka hiçbir şeye aldırılmaz hale getirmişti.

Bir şekilde pantolonunu parçalanmadan çıkarmayı başardık ve sonra ellerimi uyluklarının üzerinde, kıkında, bacaklarının arasında kaydırarak dar kesesini okşuyor ve sikini avuçluyordum. Lor ağzıma doğru soludu, kalçaları sarsılıyordu.

Dokunuşa doğru ilerledim. Parmak eklemlerim şaftın üzerinde gezindiğinde kendi aletimin hâlâ kaya gibi sert olduğunu fark ettim, bu yüzden bir inilti ile boylarımızı birbirine sabitledim ve kalçalarımı salladım.

Ama bu Lor için yeterli değildi. Elimi çekip kurtardı ve daha yukarı kayd, hâlâ beni umutsuzca öpüyordu, titreyen parmakları aletimin etrafında kıvrılıyor ve onu hedefliyordu. Zor nefes alarak ağzımı serbest bırakacak kadar aklım kalmıştı.

"Hayır, bekle." Sesim çakıltılıydı. "Canını yakacak. Önce seni germem gerek."

Lor sabırsızlıkla inledi, ama bıraktı ve yatağın ucuna bakacak şekilde orta göbeğime oturmak için çabaladı. Bacaklarımın arasındaki ön kollarının üzerinde öne doğru eğilip kalçalarını iki yana açmasını şaşkınlık ve tahrik içinde izledim.

"Acele et," diye nefes nefese bağırdı, ben tamamen açıkta duran kıkına bakarken. Sıkım sarsıldı, göbeğimden kalktı ve tekrar aşağı indi. "Jugs, *acele et*."

Vay anasını. Şehvetle titreyerek iki parmağımı ağzıma aldım ve deliğini okşamak için uzandım. Vücudunun üst kısmını şiltenin daha derinlerine gömerken inlediğinde seğirdi. Sıcak karnı gerilen sikime baskı yapıyor, kalçalarımın sarsılmasına neden oluyordu.

Bir parmağımı içeri soktuğumda vücudu beni içine çekti ve Lor gırtlaktan, rahatlamış bir inilti çıkardı. İçi zaten kaygandı ve parmağımı yavaşça sokup çıkarırken vücudunun çıkardığı sesler dişlerimi gıcırdatmama neden oldu, kalçaları sallanmaya başladı.

Bir parmağım iki oldu, diğer elim kıkının üzerinde yayıldı, sıkıca kavradı ve izleyebilmem için onu iyice açtı. Üçüncüyü sokup onu hazır hale getirmek için hafifçe araladığım anda Lor tısladı ve kalçalarını oynattı.

"İyi misin?" Parmaklarımı sabitleyerek hemen mırıldandım.

Onları yerinden çıkarmak için öne doğru kaymadan ve benimle yüzleşmek için çabalamadan önce inledi, kıkı izinsiz girişin etrafında sıkıştı. Gözleri alçak pembe ışıktaki vahşiydi, gümüş irisleri parlıyor ve sert nefes alırken dudakları titriyordu.

O kıpırdandıkça ellerim kalçalarına düştü ve ben daha ne olduğunu anlamadan uzun, titrek bir iniltiyle sikime gömüldü, başı geriye eğildi ve ellerini omuzlarıma koyarak beni yere sabitledi. Aletim içinde seğiriyor, beynim yoğun, sıkı baskıdan neredeyse kısa devre yapıyordu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım, kıcı kalçalarımın buluşurken ve deliği etrafımda kenetlenirken gözlerim kamaşarak aşağı baktım.

Lor tekrar aşağı inmek için ayağa kalkmadan önce kendini ayarlaması için sadece birkaç saniye verdi. Parmaklarım yumuşak kalçalarına gömülürken haykırdım ama Lor vahşi, evcilleşmemiş bir yaratık gibi sikime binmeye başladığında sadece hayretle bakabildim. Elleri omuzlarımı yatağa sabitledi ve çılgınca hareket eden kalçaları devasa yatağın gıcırdamasına ve kaymasına neden oldu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, sikini okşamak istiyordum ama kesinlikle adımlarını bozmak istemiyordum. Adımları *harikaydı*.

Ayrıca buna ihtiyacı olduğunu da düşünmüyordum. Aleti acı verecek kadar sert görünüyordu, çılgınca hızına rağmen zar zor hareket ediyordu ve göbeğime ön sperm damlatıyordu. Her soluk alışında sızlanıyordu, parmakları omuzlarıma sertçe gömülüyordu, sevişmemizin ıslak sesi, kıcının kalçalarımın **ç a r p m a s ı y l a** birleştiğinde, en iyi şekilde müstehcenleşiyordu.

Ağızma saldırmak için eğildiğinde, homurdanarak dilini içeri soktuğunda, kollarımı ince beline doladığımda kalçalarımın yukarı kalkmasına engel olamadım. Topuklarımı kaldıraç olarak şilteye yerleştirdim ve dizlerimi iyice açtım. Kalçalarım her çılgınca hamlede kıcına sertçe çarpıyor, tüm vücudunu sarsıyordu.

Artık öpüşemeyecek kadar sert ve hızlı sikişiyorduk ve Lor benim ona soktuğum kadar güçlü bir şekilde kalçalarını aşağı indirirken ağızma karşı nefes nefese kalmıştı. Bir an için bunun ona nasıl zarar vermediğini merak ettim. Çok narin görünüyordu -ince kemikli, zarif ve yumuşak- ama ne kadar güçlü olduğunu biliyordum.

Ve sertçe sikilmeyi ne kadar çok sevdiğini.

Başımın iki yanındaki yastığı yumruklayıp sikime daha sert bastırmak için ayağa kalktığımda, bir meme ucuna yapışmak için hamle yaptım, minik tepe noktasını ve sıcak metal halkasını dilledim. Lor haykırdı, bir elim saçımı sıkıca kavradı, önce başımı yerinde tuttu, sonra diğer meme ucuna yönlendirdi. İnleyerek emdim, parmaklarım kıcının üzerinde geziniyor ve bana karşı hareket etmeye devam etmesi için onu teşvik ediyordu.

Çıglıkları gittikçe yükseldiğinde, boşalmaya yakın olduğunu anladım. Meme ucunu serbest bırakarak başımı kaldırıp ağızını yakaladım, ikimiz de düzgün öpüşemeyecek kadar sert ve hızlı nefes alıyorduk. Lor sertleşip üzerimde titremeye başlayana kadar daha çok birbirimizin dudaklarına karşı nefes nefese kaldık, dillerimiz hararetle dans etti.

"Jugs," diye nefes aldı, saçları bir perde gibi etrafımıza düşüyor, sıcak hapsediyor ve nemin aşırı ısınmış tenimizi noktalamasına neden oluyordu.

Dürüst olmak gerekirse, midem ve uyluk kaslarım, uzun süre hiçbir şekilde kullanılmadan bu kadar güçlü bir şekilde kullanıldıkları için protesto çığlıkları atmaya başlamıştı, ancak durmayı reddettim. Kelimenin tam anlamıyla duramadım. Vücudum acıyı umursamıyordu, sadece Lor'u boşaltmaya ve sonra da muhteşem bir orgazm yaşamaya odaklanmıştı.

Aramızda el yordamıyla sikini buldum ve ne kadar sert olduğunu görünce inledim. Okşamaya başladığım an, yumruğum uzunluğunun üzerinde uçarken, Lor sırtı kemerli ve ekstrüzyonu dışarı fırladı, parmaklarımın etrafında sanki avucumun içinde olmak istiyormuş gibi dolanıyordu.

Ama ben daha elimi açıp onu yakalayamadan Lor boşalmaya başladı. Kalçaları tekrar tekrar sertçe sarsılırken dudaklarından gergin, boğuk çığlıklar döküldü, siki ve ekstrüzyonu elimin ve karnımın her tarafına boşaldı. Sikinden hızlı fişkırımlar halinde fişkırırken, ekstrüzyonundan gelen sütümsü sıvı, uzantı titrerken tek bir uzun akış halinde salındı. Bu çok insanlık dışıydı, başka hiçbir şeye benzemiyordu ama buna bayılmıştım. Onu seviyordum, onunla ilgili her şeyi. O benim kişiliğimdi. Farklı dünyalardan olsak da her zaman birlikte olmam gereken kişiydi. Uzun zamandır ayrı olsak da.

Beni beklemişti.

Boşalmaya başladığımda gergin çığlığım neredeyse bir hıçkırığa dönüştü, sikimi olabildiğince içinde tutuyor ve onu kendime sıkıca sararken şiddetle titriyordum. Yüzümü terli omzuna gömerek, sikimin her bükülüşünde boğuk homurtular çıkarıyor, onun hâlâ etrafımda kenetlendiğini hissediyordum. Gözlerimi kapatıp kalçalarımı son bir kez daha salladıktan sonra boşaltan orgazm nihayet sona erdiğinde, gölgelikteki pembe kristallerin ışığı göz kırparak yanıp sönüyordu.

Kulaklarımdaki bulanık çınlama nihayet durduğunda ikimiz de zor nefes alıyorduk. Lor üstümde titriyordu, nemli yanağı yanağıma bastırmıştı ama kalçaları hareket edip hassas aletime geri döndüğünde sessiz bir iniltinin onu terk ettiğini duydum. Tısladım, aşırı uyarılmaktan titriyordum, bu da onun aceleyle yukarı kalkmasına neden oldu, böylece kayarak kurtulabildim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, başını kaldırıp bana puslu bir gülümseme verdi. "Seni çok özledim."

Boğazım kuruduğu için yutkundum ve terden ıslanmış saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim. "Ben de seni özledim."

"Uyuyordun," dedi alaycı bir tavırla, ama gözlerindeki özlemi görebiliyordum. Onun benim için hissettiği kadar benim de onun için hissettiğimi onaylama ihtiyacı. Belki de bu kulağa küstahça geliyordu - onun benim hakkımda ne hissettiğini varsaymam

-Ama ben öyle düşünmüyordum. Sadakatini hiç bozmamıştı. Beni tam otuz yıl beklemişti. Vazgeçmemişti.

"Seni hâlâ özlüyorum," diye mırıldandım, kocaman kulağının sivri ucunu hafifçe parmaklayarak. "Seni seviyorum."

Lor'un gülümsemesi yumuşak ve son derece hoşnuttu. Dudaklarını yanağıma bastırıp "Ben de seni seviyorum, Jugs" diye fısıldarken gözlerini kapattı.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

O sabah ikinci kez yıkanmak için tökezleyerek banyoya girdim. İlk kez şafak vakti denediğimde, bacaklarım zayıf ve titriyordu ve beni zar zor ayakta tutabiliyordu, Jugs arkamdan sinsice yaklaşmış ve ağzını ağızıma sıkıştırmak için beni döndürmüştü. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve o gece yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde sikimi ağzına aldı, parmakları içimde tünel açmak için geri kayarken hararetle emdi.

O doyumsuzdu, ben de öyleydim. Ama şimdi yatakta sızmış, tamamen bitkin bir haldeydi. Ben de ter ve sıvı içindeydim ama uyumadan önce yıkanmaya çok ihtiyacım vardı. Vücudum hala doyumlukla uğulduyordu, bir banyo yaptım ve göz kapaklarım ağır ve uzuvlarım zayıf bir şekilde kendimi temizledim. Ama son derece memnundum.

Yan odada horlayan Jugs'ın sesini duyunca gülümsedim. Kıkırdarak kaslarının çok ağrıdığından şikayet ettiğinde bile durmak istememişti. Aletlerimizin yeniden sertleşmesini beklediğimiz her seferinde beni önüne yapıştırıyor ve uzun uzun öpüyordu. Her santimimi öpüp yalıyor, boynumdan ayak parmaklarıma kadar önümde ilerliyor, sonra beni çevirip aynı şeyi sırtıma yapıyordu. Dişlerini nazikçe arkama batırmadan önce dilini içime soktu, sonra titreyene ve yatağa karşı kıvranana kadar arayan öpücüklerle omurgama doğru ilerledi.

Bedenlerimiz açlıktan ölmüştü ve Jugs son kez **ö p ü ş t ü k t e n** sonra altımda gevşeyip uykuya daldığını mırıldanana kadar duramamıştık. Güldüm, ona son bir öpücük verdim ama daha bitmeden dudakları benimkilere yapışmıştı.

Yıkanmayı bitirdikten sonra temiz geceliklerimi giydim ve onunla birlikte yatağa girdim. Sırtına kıvrılıp neredeyse anında uykuya daldım ve uyandığımda sabahın geç olduğunu hemen anladım. Güneş perdelerin arasından pırıl pırıl parlıyordu, boncuklardan döşeme tahtalarına renk sıçramaları gönderemeyecek kadar yüksekti. Hyll'in altında şehir cıvıl c ı v ı l d ı , deniz Thinir'in kayalarına çarpıyor, uzaktan hafif dalgalar kırılıyordu.

Vücudum tamamen tükenmişti, ama Jugs inlediğinde, aletim sese anında tepki verdi ve ipeksi pantolonumun içinde seğirdi. Ama sonra inledi

Yine boğuk ve acılı bir sesle... Korku puslu havayı dağıttı ve doğrulmamı sağladı.

"Jugs?"

Başka bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandı ve "Tüm vücudum ağrıyor" diye mırıldandığında sesi uykudan kısılmıştı.

"Ne?" Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi işe yaramaz bir şekilde göğsünün üzerinde gezdirdim, bir şeylerin ters gitmesi ve canının daha çok yanması ihtimaline karşı ona dokunmak istemiyordum. "Lilimar'ı getireceğim-"

"Hayır, hayır." Kıkırdadı, gözlerini ovuşturduktan sonra kolunu yatağın üzerine bıraktı. "Sadece *dohmz*. Ama çok yoğun."

"Bu... ne?" Şaşkınlıkla geri çekildim.

"DOMS. Gecikmiş başlangıçlı kas ağrısı." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Genelde egzersiz yaptıktan sonra olur ama... Sanırım dün gece uzun zamandır kullanmadığım kaslarımı kullandım. Temelde hepsini."

Kıkırdayınca panik hafıfledi. "Bu sadece normal bir ağrı mı?" Tereddütle sordum.

"Evet." Jugs bana uykulu bir şekilde sırtarak kalbimin sıkışmasına neden oldu ve yanağımı okşamak için uzandı. "İyi olacağım. Sadece vücudumu yeniden kullanmaya alışmam gerek."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Dudağımı çiğneyerek endişeyle sordum. Jugs'ın acı çektiği düşüncesinden nefret ediyordum.

"Hiçbir şey. Tamamen iyi olacağım." Yüzünü buruşturarak doğrulmaya çalıştı ve bir elini gergin karnının üzerine koyarak inledi. "Belki ılık bir banyo iyi gelir."

"Senin yerine ben bakarım," dedim hemen ve yataktan fırladım.

Banyoya girmesine yardım ettikten sonra, Jugs gülüp bana iyi olduğunu söyleyene kadar endişeyle başında bekledim. Saçları ellerimden dolayı dağılmıştı ama kollarını başının üzerine kaldırmanın çok acı verdiğini söyleyerek saçlarını yıkamadı.

Banyodan çıktığında yüzü acıdan buruşmuştu ve bacaklarına şiddetli kramplar girdiğinden şikayet ediyordu. Normal olduğu konusunda ısrar etse de paniğe kapıldım ve yatağına dönmesine yardım ettikten sonra Lilimar'ı almaya gittim.

Kadın geldiğinde, Jugs'ın *hareketli* bir gece geçirdiğini ve kas ağrılarından şikayet ettiğini -kulaklarım deli gibi seğiriyordu- açıkladım. Bana bilmiş bir bakış fırlattı, ama itaatkâr bir şekilde onu kontrol etti ve bunun normal olduğunu ve tamamen iyi olduğunu söyledi.

Yine de saatlerce yatakta onun yanında endişeyle kıpırdandım, oturup yemesine ve içmesine yardım ettim, uyuyakaldığında ve bir süre huzur içinde uyuduğunda onu izledim.

bir süre. Tekrar uyandığında biraz daha iyi olduğunu söyledi, ama ben hemen biraz yağ getirip masaj yaptım ve onu rahatlatmayı umdum.

Ne yazık ki, kalın kalçalarına basıp ellerimi geniş sırtında gezdirirken tüm bunlar beni tekrar onun için çaresiz hale getirdi. Gerilen sikimi hissetmediğinden emin olmaya çalıştım çünkü canı yanıyordu ve bu tamamen uygunsuzdu. Ama elimde olmadan bacaklarının arasına geri döndüm ve ellerimi saygılı bir şekilde arka tarafındaki küreciklerin üzerinde gezdirdim, başparmaklarım yanaklarının altından geçip onları hafifçe ayırarak bana esmer deliğini ve onu çevreleyen altın rengi tüylerin hafif kıvrımını kısa bir an için görme fırsatı sunarken şaşkınlıkla baktım.

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm, sikim sızmaya başlarken ve Jugs altımda zevk-acı içinde inerken sessiz kaldım. Başparmaklarım tekrar kaydırarak yaklaştı, parmaklarım kısa bir süreliğine sert tümseklere girdi.

Jugs'ın nefesi kesildi. Aleti rahatlamıştı, açılmış kalçalarının arasından aşağı bakıyordu ama kalınlaştığını ve uzadığını görebiliyordum. Kalçalarını biraz kaldırarak kıpırdandığında güçlü sırtında gerginlik oluştu.

Sessiz odada nefeslerim kesik kesikti. Hareket etmeyi bıraktığımı fark ettim, o küçük deliğe bakarken yanaklarını açık tutuyordum. Kıpırdadığında aceleyle nefesimi verdim.

"Lor," diye mırıldandı Jugs, bu da beni suçlulukla sarsmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sıkı kavrayışımı bırakarak ellerimi sırtının alt kısmına doğru yumuşattım.

"Hayır," diye ağzından kaçırды, tekrar yer değiştirdi ve yanağını yastığa dayayarak bana baktı. Yüzü tatlı bir pembeyle kızarmıştı. "Sen-um... Devam edermisin," diye fısıldadı.

Kalın bir şekilde yutkunarak ellerimin tekrar aşağı kaymasına izin verdim. Sonra kendimi eğilirken buldum, sikim ipeksi pantolonumun içinde zorlanıyor ve sızıyordu, dudaklarımı bir yanağın iç kısmına bastırmak için.

Jugs bir nefesle seğirdi, kalçaları tekrar yukarı itti. Öpücüğü diğer tarafta tekrarladım, zor nefes alıyordum, sonra çekingen bir şekilde dilimi deliğinin üzerinde gezdirdim. Nefesi kesildi, parmakları yastıklara kıvrıldı. Cesaretleterek tekrar yaladım, gözlerini kapattığını ve dudaklarını ayırdığını görmek için yukarı baktım, zevkle nefes alırken kaşları çekildi.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum. Jugs geçmişte bunu bana birçok kez yapmıştı. Dizleri dışarı kaydı, kalçaları yukarı kalktı ve siki yatağa süründüğünde nefesi kesildi. Gözlerimi kapatarak deliğini yalamaya başladım, dilimin altında seğirdiğini hissederek sessizce inledim. Kalçaları

Her iki yanımda da titriyordu, ben onu genişçe açarken arka tarafındaki kaslar parmaklarımın altında geriliyordu.

Ucunu deliğine dayamadan önce dilimi gezdirdiğimde titredi ve gırtlaktan bir inilti çıkardı. Geri çekilerek, homurdanana ve geri itip içine sokmam için beni zorlayana kadar parmak ucumu üzerinde gezdirirken huşu içinde baktım.

Parmaklarım masajdan dolayı hâlâ yağlıydı, bu yüzden ortadakini kolaylıkla içine sokabildim. Jugs başını geriye atarken boğuk bir nefes aldı ama kalçaları çoktan kıvranmaya başlamıştı ve beni parmağımı hafifçe içeri ve dışarı itmeye teşvik ediyordu.

"Siktir." Yastıklara tutunarak başını eğdi ve bana baktı, yanakları pembeleşmiş, dudakları telaşlı nefes alış verişlerinin etrafında ayrılmıştı. "Sik beni, Lor."

Nefesim kesildi. Parmaklarım kıpırdamadan fısıldadım, "Emin misin? Canın yanıyordu-"

"Eminim," diye nefes aldı, kalçaları yeniden hareketlendi. "Çok eminim. Beni becermeni istiyorum. Lütfen."

Ürpertici bir nefes vererek dudaklarımı yaladım ve başımı salladım, sonra aşağı bakarak ikinci parmağımı dikkatlice içeri soktum. Jugs artan basınçtan dolayı inledi, ama nefes nefese geri sallanmaya devam etti, horozu sert ve kızardı, hala yayılmış uyluklarının arasında aşağı eğildi.

Deliği tünel açan parmaklarımla daha rahatlamış hissettiğinde, onları serbest bıraktım ve horozunun alt tarafındaki ıslak bir şeridi yalamak için eğildim. Jugs bir solukla sarsıldı, sonra inledi ve deliğine kadar yalamadan önce sıkı kesesini dillediğimde yüzünü yastığa gömdü.

"Şimdi," diye mırıldandı. "İşte böyle."

Oh Mabs, ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Gömleğimi yırtıp pantolonumu aşağı çekerken ellerim titredi ve şimdiden ağrıyan ve sızan sikimi ortaya çıkardı. Kasık tümseğimin altında kıpırdayan çıkıntıları, çözülmekle tehdit ediyordu.

Yağı karıştırdım, kendimi kapladım ve elimin sikimin üzerindeki kaygan sesinden başım dönmeye başladı. Jugs arkasına dönüp baktı, zor nefes alıyordu, mavi gözleri şehvetten çok daha koyuydu. Kendini bana açmak için geri uzandığında, nefesim kesildi ve boşalmadan önce elimi sikimden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Bir elimi geniş sırtına koyarak öne doğru eğildim ve sikimi deliğiyle aynı hizaya getirmek için kavradım, boşalmamak için kendimi zor tuttum. Sikimin dar ucu kolayca içeri girdiğinde çaresiz bir inilti beni terk etti. Mabs, o kadar

Sıkı. Jugs'ın vücudunun beni içine çektiğini hissedebiliyordum ve sikim yavaş, kademeli bir hamleyle sonuna kadar içeri girdi.

"Ah," diye kekeledim, zor nefes alıyordum ve kendimi hareketsiz tutuyordum. Jugs tekrar yastıkları yumruklamak için kışını serbest bıraktı, kalçalar kayıyor ve delik uzunluğumun etrafında seğiriyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı, kalçalarını daha geniş açtı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. "Beni şimdi sikebilir misin? Lütfen?"

İnanılmaz bir kakhaha attım ve eğilip kürek kemiklerinin arasını öptüm. "Evet. Ama ben... Ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

"Bunun bir önemi yok." Bana gülümsemek için yanağını çevirdi ve ben de elimde olmadan öne doğru eğilip dağınık, garip bir öpücükle ağzını yakaladım.

Geri çekildiğimde kalçalarım sallanmaya başladı, ilk başta yavaşça ve tereddütle. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve onu incitme riskini almak istemiyordum. Onun sikinin benimkinden çok daha büyük olduğunu biliyordum ve kolaylıkla alıyordum ama neredeyse imkânsız derecede dolu hissetmek *hoşuma* gidiyordu. Almaktan başka bir şey yapamayana kadar sert ve hızlı bir şekilde içime girmesi hoşuma gidiyordu.

"Bana nasıl olduğunu anlat..." Yutkundum, kalçalarımı sallarken nefes nefese kaldım. "Bana ne istediğini söyle."

"Daha hızlı," diye mırıldandı Jugs, hızımı artırdığımda sırt kasları nefes kesici bir gösteriyle gerildi. Uzun bir inilti çıkardı. "Evet, aynen öyle."

Keskin dişlerimi alt dudağıma batırarak aletimden akan hayal edilemez zevki engellemeye çalıştım. O kadar sıkı ve ateşliydi ki yağ, doğru miktarda sürtünmeyle itişlerimi pürüzsüz hale getirdi. Dudaklarımı kapamadan önce bir inilti benden kaçtı, daha hızlı itmeye başladığımda burnumdan sert nefes aldım. Ve daha sert, durduramıyorum.

"Siktir. Evet." Jugs'ın sesi gergindi ama zevkten sırlıklam olmuştu. Her itişte geri itmeye başlamadan önce bir inilti ile kendini dizlerinin ve ön kollarının üzerine kaldırdı.

Sıcak zevkten nefesim kesildi, ellerimi aşağı kaydırarak yanlarını kavradım. "Jugs."

"Devam et." Ön kollarını yastığın üzerinde kavuşturdu ve alnını onlara dayadı, vücudunun üst kısmı yatağa gömüldü. "Çok iyi hissediyorsun Lor."

"Sen de öyle." Bakışlarım açgözlülükle geniş sırtında ve şişkin kollarında gezindi. Arkası o kadar yuvarlak ve *sıkıydı* ki gözlerimi alamıyordum.

Kalçalarım ona her çarptığında ritmik hareketinden uzaklaşıyordu. Her yönden benden çok daha büyüktü ve ben buna bayılıyordum.

Jugs inledi, sesi zevkten sarhoş olmuş gibiydi. "Sikime ulaşabilir misin? Hareket etmek istemiyorum ama boşalmak istiyorum."

Bunu onun için mümkün olduğunca iyi hale getirmek isteyerek ona uyum sağlamak için acele ettim. Kendimi sırtının alt kısmına atarak, etrafına uzandım ve sikini bulmaya çalıştım. Parmaklarımı etrafına doladığımda Jugs yüksek sesle inledi, kalçaları öne doğru sarsıldı ve kanalı etrafımda sıkıca kenetlenerek beni nefessiz bıraktı.

"Siktir, Lor." Kalçaları hararetle hareket ediyor, sikini yumruğumun arasından geçiriyor ve itişlerimin derinliğini artırıyor.

Bacaklarım çılgınca titremeye başladı ve biraz daha dayanmak için dişlerimi sıktım, ama kendimi yavaşlatmaya ya da uzun sürmesi için itişlerimi yumuşatmaya getiremedim. Kalçalarım şimdi ona çarpıyordu, dudaklarımdan bir dizi hayvani homurtu uçarken yüksek sesle ona çarpıyordu. Mabs, çıkardığım *sesler*. Ama Jugs bu seslerden hoşlanıyor gibiydi, şimdi sikimin üzerinde kendini becerirken sürekli inliyor ve elimde acı verici bir şekilde sertleşiyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmıştı. "Geleceğim-geleceğim-"

Lütfen, diye yalvarmak istedim, çünkü zar zor dayanıyordum. Onu daha hızlı okşadım, boştaki elimle kendimi sabitlemek için omzunu kavradım. Terliyordum, her yerim titriyordu, kalçalarım, kığım ve belim gittikçe güçlenen zevkin sıcak hücumuyla geriliyordu.

Jugs etrafımda sıkılaşıp haykırdığında, yumruğumda zonklayan sikiyle başını arkaya çevirdiğinde, rahatlamış, çaresiz bir inilti çıkardım. Her boşalışında kalçaları sarsılıyor, sırt kasları kasılıyor ve kalçaları iki yanımda titriyordu.

Orgazmı sona erdiğinde, onu okşamaya devam edersem çok hassaslaşacağını biliyordum, bu yüzden arkama yaslandım ve ona vururken kalçalarını kavradım, kendi serbest bırakmamı kovaladım. Dışarı fırlamam sadece birkaç saniye sürdü ve uzunluğumun etrafına sarılıp içinde kıvrınmasını şaşkınlıkla izledim. Jugs kırılmış bir inilti ile seğirdi, boşalmaya başladığımda **e t r a f ı m d a** tekrar sıkıştı, vücudum her yerde zayıfladı.

Umutsuz bir inilti çıkardım, salıverilmemi onun bedenine boşaltırken üzerine eğildim. Uzun süre durmadı, ama orgazmım nihayet sona erip beni tamamen **b i t k i n** bıraktığında hala seğirerek sırtının üzerine yığıldım.

Jugs'ın kalçaları yavaşça yatağa geri gömüldü ve beni de kendisiyle birlikte götürdü. Sırtına sarılmışım, terli kürek kemiğine doğru soluyordum, bedenlerimiz hâlâ birleşmişti.

"Tanrım, bu çok iyiydi," diye mırıldandı, bir eli beceriksizce yanıma okşamak için uzandı. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Dudaklarım uykulu bir gülümsemeye dönüştü, bu hissin tadını biraz daha çıkarabilmek için gözlerim kapandı. "Biliyorum," diye mırıldandım, sonra omurgasını öptüm. "Ben de öyle."

"Beğendin mi?" diye sordu. "Özür dilerim, ilgilenip ilgilenmediğini daha önce sormalıydım... Herkes topping sevmez-"

"Bayıldım." Vücudundan dikkatlice sıyrıldım ve tüm ağırlığımı rahatlıkla kaldırayabileceğini bildiğim için sırtında daha yükseğe kayarak ağzının köşesini öptüm. "Ben de *seni* seviyorum."

Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de seni seviyorum."

Sonunda doğrulup titreyen bacaklarımla üzerinden kalkmadan önce yanağından öpüp kulağını okşadım. "Hala... *domzundan* dolayı canın yanıyor mu?"

Jugs kıkırdadı, tembelce sırt üstü döndü ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, o kadar da kötü değil. Seks çok yardımcı oldu," diye ekledi sırtarak. "Ve masajın da."

Gözlerimi devirerek onu öpmek için eğildim. "Masaj çok kısa sürdü. Eminim pek yardımcı olmamıştır."

"Belki de bana bir tane daha vermen gerekecek," dedi sinsice, parmaklarını benimkilere dolayarak. "Ve biliyorsun, aynı şey tekrarlanırsa hayal kırıklığına uğramam."

Güldüm, sıcaklık her santimetrekaremi doldurdu ve mutluluktan patlayacakmışım gibi hissettirdi.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Sürahiler

Komadan uyandıktan yaklaşık bir buçuk hafta sonra - Lilimar'ın beni soktuğu şey için doğru kelime bu muydu bilmiyordum ama kullandığım kelime buydu - tuhaf bir gün geçirdim.

Rüyamda April, Mike, Mindy, Stan ve diğerleriyle birlikte Wynsome Kampı'nda çalışıyordum ama nedense Anton da oradaydı. Hava çok güneşliydi, çimenler ve gökyüzü neredeyse şiddetle canlıydı, çocukların mutlu gülüşme ve oyun sesleri bilinmeyen bir yerden geliyordu. Sonra annemle babam geldiler, arabalarından inip bana gülümseyerek ve neşeyle el salladılar. Bu, evet, gerçek hayatta *hiç olmamıştı*.

Ama ikisi de daha yaklaşımadan arkamdaki ormandan bir ses geldi. Rüyamda arkamı döndüğümde ağaçların arasından ayırt edilemeyen şekillerin aktığını görmüştüm - beyaz dişleri ve parlayan gözleri olan siyah topaklar, bir boz ayıdan daha büyük pençeleri ve açık, kanlı ağızları olan dev, kıllı canavarlar, April çığlık atıp bana doğru uzanırken ona ulaşip tüm vücudunu kaplayana kadar yere üşüşen küçük böcekler.

Rüyamda, etrafımdaki herkesin canavarlar tarafından parçalanmasını, yenmesini ya da boynuzlanmasını izlemiştim. April, Anton, ailem. Uzaklardan gelen çocuk çığlıklarını duymuştum ama seslere doğru koşmaya çalıştığımda hareket edememişim. Gökyüzü kararmış, orman daha da büyümüş, canavarlar her yönden bana çarpmış ama bana ellerini bile sürmemişlerdi.

Ayakta kalan tek kişi ben olana kadar, tüm dünya sessizliğe gömüldü.

Kalbim gümbür gümbür atarak uyanmışım, ter içinde kalmışım ve çoktan ağlamaya başlamışım. Lor nazik ama telaşlı elleriyle bana dokunuyor, gözlerindeki uykuyu kırıştırarak bana neyin yanlış olduğunu soruyordu. Ona cevap verememiş, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ellerimle yüzümü kapatmışım.

Sonunda sakinleştim ve kabusu anlatmayı başardım, Lor'un yüzü suçluluk ve üzüntüyle kıvrıldı, ama ona iyi olduğumu söyledim ve yanıma yuvarlandım, böylece beni arkadan küçük bedeniyle kucaklayabildi.

Ama gözyaşlarım durmadı. Lor yatıştırıcı sesler çıkarıp elini önümde bir aşağı bir yukarı gezdirirken ben gözlerim açık, sessizce yatıyordum. Sonunda o tekrar uyudu ama ben u y u m a d ı m . Ağlamayı durduramadım,

ve entelektüel olarak nedenini biliyordum, rüyanın ne anlama geldiğini biliyordum, ama yine de garip hissediyordum. Sanki kontrol bende değilmiş gibi. Sanki artık ağlamama bile *gerek* yoktu ama bedenim durmuyordu.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım ve uyandığımda gözlerim şişmiş, boğazım kurumuş ve ağrıyordu. Lor inanılmaz derecede endişeli görünüyordu ama ona gülümsemeye bile cesaret edemiyordum. Kendime bir banyo hazırladım ve dizlerimi göğsüme çekerek küvette otururken tekrar ağlamaya başladım. Çıkıp temiz kıyafetlerimi giydiğimde hala ağlıyordum. Bir ara banyodan çıkmam gerektiğini fark ettiğimde hala ağlıyordum ve Lor beni gördü, üzerime titremek için yanıma koştu. Ona iyi olduğumu söyleyerek kekeleyerek bir özür dilemeyi başardım ama beni yatağa çekti ve başımı uzun süre göğsüne yasladı.

Ve ağlamaya devam ettim.

Bazıları keder gibi geliyordu. Kaybettiğim her şey için keder -hayatım, arkadaşlarım. Ailem. İyi insanlar değillerdi ama yine de onları seviyordum. Tabii ki seviyordum. Belki onlar da beni kendi yöntemleriyle sevmişlerdir diye düşündüm - en azından babamı. Belki de. Bazen umursuyor gibi görünüyordu. Annemin kendinden başka kimseyi sevebileceğini sanmıyordum.

Ve büyük ihtimalle gitmişlerdi. Ölmüşlerdi. Belki de bu dünyadan gelen canavarlar tarafından öldürülmüşlerdi. Belki de hayatta kalmış ve yaşlılıktan ölmüşlerdi. Ama hâlâ hayatta olsalar bile, onları bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Kendi dünyama geri dönebileceğimi sanmıyordum ve dönebilsem bile onları nasıl bulacaktım? Lor bana büyük boşluklar açıldığında herkesin kaçtığını söylemişti.

Hepsi nereye gitmişti?

Kontrol edemediğim ağlama krizimin bir kısmının da beynimin sonunda olanların şokunu atlatmasından kaynaklandığından şüpheleniyordum. Ne kadar uzun süredir bilinçsiz olduğumu ve etrafımdaki her şeyin farkında olmadığımı. Hayatımın otuz yılının geçip gittiği gerçeğini -sadece benim değil, Lor'un da. Herkesin. Çok yaşlı görünmüyordu ve aynı tatlı, nazik haliydi ama eskisinden daha özgüvenli görünüyordu. Sanki artık kimsenin saçmalıklarıyla uğraşmayı reddediyordu. Bu da onun iyiliği için iyi bir şeydi, bir daha kimsenin onu manipüle etmesini ve kullanmasını istemiyordum.

Gözlerimden akan yaşlar nihayet durduğunda hava kararıyordu. Bir süre önce aktif olarak ağlamayı bırakmıştım ama gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı akmaya devam ediyordu, sanki içimde bir şeyler kırılmış ve kendini düzeltmeye çalışıyordu. Sonunda uyuyakaldığımda Lor hala bana sarılıyordu ve uyandığımda oda karanlık ve soğuktu ve başım hala

Lor'un göğsü. Tuniği yanağımın altında saatlerdir akan gözyaşlarından dolayı nemliydi.

Ama beni bırakmamıştı. Acıkmış, rahatsız olmuş ve muhtemelen sıkılmış olması gerektiği halde, ben bıraktıktan sonra yataktan çıkmamıştı. Titreyen bir nefes verdim ve ona daha sıkı sarıldım, kokusunu içime çekmek için burnumu tuniğine sürttüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sesim gırtlaktan geliyordu.

Yer değiştirdi, nazik parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Üzülme."

Ne düşündüğünü merak ederek kuru dudaklarımı yaladım. Ne varsaydığını. "Burada olduğum için üzgün değilim," diye fısıldadım, onu rahatlatmak istiyordum. "Seninle olmayı her şeyden çok istiyorum. Ama... ama ne olduğunu bilmemek... Ailemin hayatta olup olmadığını bilmemek..."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Lor, başımın üstünü öperek. Sesi kederle karıştı ve nedenini anlamam bir saniye sürdü.

O anladı. Tamamen anlıyordu. Diğer dünyada Lyri ve Gryfe ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - eğer hâlâ hayattalarsa. Ve eğer hayatta değillerse... muhtemelen bunu hiçbir zaman kesin olarak öğrenemeyecektik.

İkimiz de bir şeyler kaybetmiştik.

Ayağa kalkmaya çalışarak dirseğimi yatağa dayadım ve Lor'a titrek bir gülümseme verdim. Gözlerim gergin ve huysuzdu; yüzümün lekeli, burnumun parlak kırmızı olduğunu ve daha da büyük göründüğünü biliyordum. Ama Lor bana hayranlıkla baktı, uzun parmaklı eli kızarmış yanağımı kavradı.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedim ona, ciddiye. "Sanırım buna ihtiyacım vardı. Sanki... katartik bir rahatlama gibi."

Kaşları çatıldı ama bilmediğim kelimeyi tekrarlamamı istemedi. Bunun yerine başını salladı ve başparmağını ağzımın kenarında gezdirerek "Anlıyorum" diye tekrarladı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, onun hakkında hissettiklerimden şüphe duymamasını istiyordum. "Burada seninle olmak istiyorum. İstiyorum..." Titrek bir nefes alarak elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine dolayarak göğsüne yasladım. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Lor'un ağzı titredi. Yatak başlığına yaslanmak için yana kaydı ve birbirine bağlı ellerimizi ağzına götürerek parmak eklemlerimi öptü. "Ben de bunu istiyorum. Her şeyden çok. Ama... ama burada kalmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum, Jugs. Benimle birlikte. Başka seçeneğin olmadığını düşünmeni istemiyorum. Eğer dünyanıza geri dönmek istiyorsanız, bir yolunu bulacağız. Ben-Biz parçalayacağız

İnsanlar boşluğu neyle kapatmışlarsa onun içinden geçerek. Iorn'a size eşlik etmeleri için bin asker göndermesini emredeceğim, sizi güvende tutmak için-"

"Lor." Başımı salladım ve onun yanında bağdaş kurarak oturdum. "Bunu istemiyorum. Burada seninle kalmak istiyorum."

"Emin misin?" diye fısıldadı, dudaklarını tekrar parmak eklemlerime bastırdı ve gözlerini indirdi. "Sadece mutlu olmanı istiyorum, Jugs."

Bir yanım, otuz yıl boyunca beni bekledikten sonra -eğer istediğim buysa- geri dönmeme izin vermesine neredeyse inanamıyordu. Ama bunun gerçek olduğunu biliyordum. Ona gitmek istediğimi söylersem geri dönmem için bir yol bulacağını biliyordum. Ve bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

"Seninle mutluyum," diye mırıldandım, elini daha sıkı sıkarak. "Hiç seninle olduğum kadar mutlu olmamıştım Lor. Sonsuza kadar birlikte olmamızı istiyorum."

Bana baktı, kaşları acıyla çatılmıştı. Sonra ağzından kaçırıldı, "Benimle birleşin."

Gözlerimi kırpıttım, ağzım sözsüz bir şekilde açılıp kapanmadan önce... "Ah."

Sanki... Sanki benden onunla birlikte epik bir fantezi macerasına çıkmamı istiyor gibiydi. Onunla birleşmemi... Savaşta mı? Yatakta mı? Bu fikir sikimi kaldırdı ama kastettiğinin bu olmadığından emindim.

Çabucak ayağa kalkıp karşımda diz çöktü, hâlâ elimi tutuyordu. "Benimle birleş," diye tekrarladı, yalvaran bir ses tonuyla. "Yasal olarak, şahitlerle, böylece herkes sadece birbirimizi istediğimizi bilsin. Sen benimsin, ben de senin. Böylece tüm derebeylik bilsin."

Sinirden midem alt üst oldu, ağzım bir anda çöl kadar kurudu. "Yani... evlenmek gibi mi?" Kekeledim, nefesimi tam olarak tutamadım. Beni kıpır kıpır yapan şeyin korku mu yoksa saf sevinç mi olduğundan emin değildim. Belki ikisi de.

"Evet, evet, aynen böyle." Lor çılginca başını salladı ve diz çökerek yaklaştı, elimin arkasını tekrar tekrar öptü. "Bana insanların yaptığını söylediğin gibi. Vints için de aynı şey geçerli. Bunu istiyorum, Jugs. Her zaman yanımda olmanı istiyorum."

"Tanrım." Yutkundum, sonra gergin, hafif histerik bir kahkaha attım. *Evlenmek* mi? Ama daha yirmi bir yaşındaydım.

Oh. Bekle. Hayır. Hayır, değildim.

Ne kadar zaman geçtiğini düşündüğümde içime dolan o tanıdık panik yine başını kaldırdı. Lor'un az önce bana evlenme teklif etmesinin şokuyla ve... mutlulukla karıştı.

Evet, mutluydum. Kahretsin, evet mutluydum. Buraya canımı dişime takarak gelmişim ve her zaman hayata dört elle sarılmaya ve onunla birlikte gitmeye meyilli olmuşumdur. Yani, başka bir dünyaya açılan o tuhaf geçidin gerçekten var olduğundan emin olmak için ormana geri dönme kararı almasaydım şu anda burada olamazdım.

"Tamam," dedim, Lor'a gülümserken garip bir şekilde utangaç hissediyordum. Nefesi kesildi, elimi daha sıkı kavrarken gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Evet?" diye fısıldadı korkuyla, beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi bir sesle.

"Evet." Ona derin bir öpücük vermek için eğildim. "Seninle evlenmek istiyorum. Seninle birleşmek."

Lor boğuk bir ses çıkardı ve kollarını boynuma dolayarak yüzünü boğazıma gömdü. "Jugs."

Güldüm ve ona tekrar sarıldım. Gözlerim karıncalandı ama neyse ki daha fazla yaş gelmedi. Eminim gözyaşı kanallarım o noktaya kadar büzüşmüştü ve eğer gerçekten ağlamaya başlarsam sadece toz pufları çıkacaktı.

"Bu senin gibi süslü bir unvan alacağım anlamına mı geliyor?" Kulağının kabuğuna sokularak alay ettim.

Boğazıma doğru ağlamaklı bir kahkaha attı, sonra geri çekilip bana baktı, keskin beyaz dişleri karanlıkta parlıyordu. "Sana istediğin unvanı veririm ama resmi olarak evet. Sen Meriv olacaksın."

"Meriv Jugs." Yüzümü buruşturdum. "Belki de Michael'ı kullanmalıyım. Kulağa daha hoş geliyor."

Lor inatla, "Hayır," diye araya girdi. "Sen Jugs'sın. Benim Jugs'ım." Yüzümü kavrayarak beni öpmek için eğildi ve ağzıma gülümsedi. "Seis'e benimle birleşmeyi kabul ettiğini söylemek için sabırsızlanıyorum. Sensizken lanetlendiğimi düşünüyordum. Her şey-" Durdu ve bir nefes aldı. "Ama sana sahipken nasıl olabilir ki? Ben bu dünyadaki en şanslı yaratığım. Her iki dünyada da."

Dudağımı ısırdım, ona daha sıkı sarıldım. "Lor."

"Sana başka hiçbir şeye vermediğim kadar değer veriyorum, Jugs. Seninle geçirdiğim her ana değer veriyorum. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Senin için *her şeyi* yaparım."

Bana baktı, gözleri yalvarırcasına bakıyordu, sanki hâlâ beni ikna etmesi gerektiğini düşünüyordu - *ben*, liseyi zar zor bitirmiş bir hiçtim ve beni umursamayan bir ailem vardı, oysa o çok güzel, nazik, sevgi dolu ve istediği herkese sahip olabilen büyük, güçlü bir hükümdardı. Gerçekten. I

insanların Lor'la evlenme şansı için birbirleriyle ölesiye dövüşeceklerinden emindi, üstelik sadece unvanı yüzünden değil.

"Benim için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım, bunalmış hissediyordum. "Sadece seni istiyorum."

"Bana sahipsin," diye nefes aldı, kollarını tekrar boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Tanıştığımız andan itibaren bana sahip oldun" derken dudaklarının tenime değdiğini hissettim.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

Bundan sonra işler, tamamen benim sabırsız emirlerim nedeniyle hızla ilerledi.

Genellikle bir Morik'in birleşmesi tüm şehri kapsayan muazzam bir olaydı; Moriklerin Yiğitlik Günü'ne benzer bir gündü; yeni birleşen çifti ilk kez görmek için Mabel'in tapınağının dışında büyük kalabalıklar oluşur, ardından şehirde bir tur atılır ve son olarak da hyll'de ileri gelenlerin ve yakın derebeyliklerden Moriklerin katıldığı özenle hazırlanmış bir ziyafet verilirdi.

Biz bunların hiçbirini istemedik. Birleşmemiz küçük ve samimi olacaktı, gece geç saatlerde şehrin en sakin olduğu zamanda gerçekleşecekti, böylece tapınağa en az kesintiyle ulaşabilecektik. Sadece bir avuç insan katılacaktı ve sonrasında benim ve Jugs'ın birlikteliğini kutlamak için basit bir yemeği paylaşacaktık.

Sabırsızlanıyordum. Jugs ile birleşmeye bir gün daha yaklaştığımı bildiğim için her sabah heyecandan titreyerek uyanıyordum. Sevincimin azaldığı tek an Lyri'nin buna tanıklık etmek için yanımda olmayacağını hatırladığım andı. O zaman kendimi toparlayana ve Lyri'nin hayatımı yaşamayı bırakmamı istemeyeceğini fark edene kadar keder beni boğuyordu. Hâlâ buradayken bana çok şey söylemişti. Yaşamaya devam etmem için bana yalvarmıştı.

Ben de öyle yaptım. Ama son on yıldır yaptığım gibi, o boşluktan geçip gittiğinden ve bir daha geri dönmediğinden beri, bazen onunla kafamın içinde konuşuyordum. Aramızda hiç böyle bir bağ olmamıştı ama yine de denedim. Onu hissetmeye çalıştım ve bazen hissedebildiğimi sandım - benim duygularım olmayan öfke veya umutsuzluk anları.

Ne mutluluk ne de neşe. Bunları ondan hiç hissetmedim.

Ama bu kısa süreli yabancı duygu parlamaları beni onun hâlâ hayatta olduğuna ikna etmeye yetti. Hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi, bu da bir gün geri dönebileceği anlamına geliyordu. Dönebilirdi. Buna inanmak zorundaydım.

Birleşmemiz için hazırlıklar devam ederken, Jugs kamaramızın dışındaki hyll'de vakit geçirmeye başladı. Konseyle tanıştı ve hepsi onu görünce şok olmuş bir sessizliğe büründü -Talimuth hariç tabii ki. Jugs'ın Talimuth'a sırtmasını ve neşeyle onlarla tanışmanın ne kadar harika olduğunu söylemesini izlerken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Ve

Talimuth bile gülümsedi -küçük, zar zor bir gülümseme, sadece ağzının hafif bir kıvrımı, ama yine de bir gülümseme.

Ben görevlerimle meşgulken, Jugs Lilimar ya da Seis ile vakit geçiriyordu. Lilimar, kasetçalarda dinlediği ve hakkında daha fazla bilgi edinmek istediği insan dünyasıyla ilgili sorularla onu oyalarken, Seis daha çok onunla itişip kakışmak ve onu dışarı çıkarmakla ilgileniyor gibiydi. Çıplak muhafızların hepsi Jugs'a *bayılıyor*, ağır silahlarını kullanmaya çalıştığında ya da devasa zırhlarını denediğinde iyi huylu bir mizahla gülüyorlardı. Ama aynı zamanda onu eğittiler ve vücudunu daha da güçlendirdiler, etkileyici boyutu ve dayanıklılığı hakkında yorum yaptılar ve kendilerinden çok daha büyük olmalarına rağmen onlara ayak uydurma kararlılığı için onu övdüler.

Ayrıca onu birkaç kez - beni endişelendirecek şekilde - kendileriyle sarhoş olması için teşvik ettiler ama Seis her zaman ne kadar bira içtiğine dikkat **e d e r d i** ve sadece bir kez düşüp sarhoş olmuş bir Jugs'ı odamıza getirmişti. Diğer zamanlarda, insanım sadece çakırkeyifti ve bu da onu çok... eli açık biri haline getiriyordu.

Daha önce Seis ve Gryf ile çok fazla konuştuğu için beyninin baregh dilini tamamen özümsemişini hemen fark ettik. İlk başta fark etmediğini söyledi, ta ki diğer muhafızlarla konuştuğunu ve hiçbirini nami otu tüketmemesine rağmen onu mükemmel bir şekilde anlayabildiklerini fark edene kadar. Artık vint dilinde de aynı derecede akıcı konuşuyor, meclis üyeleri ve hyll personeliyle kolaylıkla sohbet edebiliyordu. Bu durum beni gururdan havalara uçuruyor, ona ne kadar zeki olduğunu tekrar tekrar söylememe neden oluyor, bu da onun her zaman yüzünün kızarmasına yol açıyordu.

Bekleneceği üzere, Jugs'ın varlığı haberi tüm şehre hızla yayıldı. Her sabah, halka açık bahçeler saatlerce bitkilerin arasında yürüyen ve hyll'de Moric'leriyle birlikte yaşayan öteki dünyalıya kaçamak bakışlar atmaya çalışan insanlarla dolup taşıyordu. Jugs'ın bir tür öteki dünya kralı olduğu ve barış görüşmeleri için burada bulunduğu dair fısıltılı söylentiler kulağımıza çalındı.

Birkaç kez onu şehre götürmeyi ve Thindir'in tamamını göstermeyi teklif etmiştim ama kabul etmesi yaklaşık bir ay sürdü. "Çok" gergin olduğunu söylemişti ama sonunda kendini hazır hissetmişti. Böylece aydınlık bir sabah, Iorn'un önderliğinde otuz askerle birlikte hyll'den ayrıldık ve şehre doğru yol aldık.

İnsanlar durdu ve şok içinde bakakaldı. Hepsi Jugs'ın varlığını biliyordu ama onu daha önce hiç görmemişlerdi. Telyth'in insanıyla birlikte yaptığı ziyaretin bize büyük fayda sağladığını, darbeyi biraz yumuşattığını düşündüm, çünkü yanından geçtiğimiz insanların çoğu birbirlerine çılgınca fısıldadı ama yavaş yavaş işlerine geri döndüler. Birkaç genç vints Jugs'a koşup neden sadece yarı giyinik olduğunu sordu - şortu ve eşofman üstüydü - bu da yüzünün parlak pembe alev almasına neden olurken gülmesine neden oldu. Onlar annelerine geri döndükten sonra, bana belki de daha iyi uyum sağlayabilmesi için benimki gibi kıyafetlere ihtiyacı olduğunu fısıldadı.

Ona tam olarak istediği gibi giyinmesi gerektiğini söyledim. Etrafıma göz gezdirdikten sonra eğildim ve her zamanki kıyafetleri içinde uzun bacaklarına ve çıplak karnına bakmaktan ne kadar keyif aldığımı fısıldadım ve o gece benim için pembe şortu giyip giymeyeceğini sordum. Dudağını ısırıp bana sırtıttığında yüzü yine pembeleşmişti ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Gezinti iyi geçmişti ve Jugs Thinir'in büyüüne kapılmış görünüyordu, bu da beni gururlandırıyor. Şehrin girişine yakın ana pazarda dolaştık, sürekli hediye ve bedava mal tekliflerini kibarca reddettim. Jugs'a bir şeyler almak istedim ama yanağımdan öptü ve sadece bakmaktan mutlu olduğunu söyledi.

Talimuth'u ve onun öncülü olan Salyık bölgesini ziyaret etmiştik; evler ve dükkanlar onarılmış, sokaklar temiz ve düzgün, pazar tezgahları yeni inşa edilmiş ve sağlamdı. Yıllar önce Talimuth'a yaptığım ilk ziyarete kıyasla atmosfer oldukça farklıydı ve salyık halkı -hâlâ çekingen ve büyük ölçüde duygusuz olsalar da- daha mutlu görünüyordu. Onları şehrin geri kalanına entegre etme çabaları yavaş sonuç verse de kesinlikle daha az yoksullaşmışlardı.

Rıhtımı ziyaret ettiğimizde, Jugs denize ve üzerimizde yükselen Thinir dağına hayranlıkla baktı. Lyri'ye ve bana çocukken hep nazik davranmış olan yaşlı liman işçisi Haknir'i bulmayı başardım ve Jugs'a tatlı bir çörek içinde taze kızarmış posk verdi, ardından neşeli bir elini omzuma vurarak bunca yıldan sonra beni görmenin güzel olduğunu söyledi. Lyri'yi sormamıştı. Herkes Verin'in gittiğini biliyordu ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ama varlığının eksikliği Thinir'de hâlâ şiddetle hissediliyordu.

Zamanım olduğunda Jugs'a vint dilini okumayı ve yazmayı öğretmeye başladım ve Lilimar ben meşgul olduğumda derslerine devam etti. O bana öğretti

Onun dilini -İngilizce- de okuyup yazabiliyordum, ancak bana gösterdiği, vint yazısını oluşturan uzun ve kıvrımlı çizgilerden çok farklı olan bodur, yuvarlak harfleri kopyalayabilmem biraz zaman aldı.

Kamaramızda birlikte uzun, harika akşamlar geçirdik, genellikle yalnız yiyorduk ama bazen Lilimar, Seis ve Talimuth ile birlikte. Ona konsey toplantılarımdan bahsettim ve masada oturup oturamayacağını sormama neden olan fikirler sunmaya başladı. Böyle bir şey için hiçbir şekilde nitelikli olmadığını söyleyerek hafif bir korku ifadesiyle reddetti, ancak ona tekrar sormayı planlamıştım. Jugs'ın bakış açısının çok değerli olacağını düşündüm, özellikle de Lyri geri dönerse ve insanlara sığınak sağlama görevinde başarılı olursa, bazılarının Honra'da yaşamasını sağlamak için.

Bu artık pek olası görünmüyordu.

Jugs'ın birlikteliği kabul etmesinden yaklaşık iki ay sonra, gece yarısı tapınakta sessiz ve sade bir törenle birleştik -onun deyiimiyle evlendik-. Törene katılanlar sadece Seis, Lilimar, Talimuth ve Talimor'un yanı sıra töreni gerçekleştiren Mabs tapınağının baş ibadetçisiydi.

Jugs, kraliyet terzisi tarafından kendisi için özel olarak dikilen ve iri vücuduna mükemmel bir şekilde oturan koyu mavi tuniği ve pantolonuyla çok yakışıklı görünüyordu. Ben de Moriklerin Yiğitliği'ndeki kıyafetimi, parmak piercinglerimi bağlayan narin zincirleri olan tuniğimi giymiştim. Jugs'ın bundan hoşlandığını biliyordum ama bunun ikinci bir amacı daha vardı: Kıyafetlerimin altındaki zincirlerin sürekli çınlayan sesini örtmek. Jugs için özenle süslenmişim ve o gece beni soyduğunda onu neyin beklediğini bildiğini bana gönderdiği ateşli bakışlardan anlayabiliyordum.

Birlikteliğimiz için insan ve vint geleneklerini karıştırmaya karar vermiştik. Yeminlerimizi halkımın geleneksel yöntemiyle ettik - seslerimiz alçaktı ve tapınağın, Mabs'ın devasa boyutuna saygı göstermek için inanılmaz derecede yüksek tavanı olan kavernöz ana odasında yankılanıyordu - ve töreni onun yöntemiyle bir öpücükle bitirdik. Yüzük takmadık, Jugs bana bunun geleneksel olduğunu söyledi.

-Birbirimizin küpeleri hala kulağımızdaydı.

Yeminimiz sırasında sadece biraz hüngür hüngür ağladım. Ellerim Jugs'ın e l l e r i n d e sımsıkı kenetlenmişti ve bakışları bir an bile beni terk etmedi, sözlerinde tökezlediğinde ve pembe kızardığında bile. Sulu bir gülümsemeye parmaklarını sıkarak ona bunun hiç önemli olmadığını söyledim.

Yüksek tapınma görevlisi töreni, bizi gözetmesi ve birlikte mutlu ve müreffeh olmamız için Mabel'e geleneksel bir dua ile bitirdiğinde, ben de Jugs da gülümsemeyi bırakamadık. Döndüğümüzde

Gözlerim otomatik olarak ikiz kardeşimin sırttan yüzünü aramaya çalışırken, keder bir kez daha içime saplandı. Acıyı geri ittim, hızla gözlerimi kırıştırdım ve her neredeyse, belki mutluluğumu hissedebileceğini umdum. Belki de bu onu biraz rahatlatırdı, yeniden gerçekten yaşadığımı, sadece bir hiçlik boşluğunda var olmadığımı bilmek. Belki de bu ona, nerede olursa olsun, onu uzak tutan her neyse, bize geri dönmenin yolunu bulmak için yenilenmiş bir güç verirdi.

İri yarı muhafızımın bizi tebrik ederken biraz ağlamaklı olduğunu görünce şok oldum, derin sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. Jugs ona sıkıca sarıldığında güldü, sırtına bir tokat attı ve yeni *kocamın* -çok sevdiğim bir insan kelimesi- boğuk bir sesle öne doğru sıçramasına neden oldu.

Lilimar açıkça ağlıyordu ve anneme o kadar çok benzeyen bir hareketle ikimizin de yanaklarını okşadı ki boğazım düğümlendi. Uzun, çok uzun dakikalar boyunca ona sıkıca sarıldım ve bana verdiği her şey için ona ne kadar minnettar olduğumu tekrar tekrar fısıldadım. Benden umut kesilmeye başladığında bile Jugs'tan asla vazgeçmediği için.

Talimuth ve ataları Talimor elbette tepkilerinde çok daha çekingен davrandılar ama her ikisi de ellerimizi sıkarak bizim adımıza ne kadar sevindiklerini söylediler. Talimor her birimize, üzerinde iyi şans ve uzun ve mutlu bir birlikteliği simgelediğini söyledikleri yabancı bir sembolün damgalandığı küçük yassı bir metal disk bulunan bir kolye hediye etti.

Sessiz, samimi akşam yemeğimiz sırasında Lilimar, Jugs'ın alt dudağını delmeyi teklif etti, bu da onun utangaç bir şekilde kıkırdamasına ve herhangi bir yüz piercingi isteyip istemediğinden emin olmadığını itiraf etmesine neden oldu. Yanağını öptüm ve gerek olmadığını söyledim, bu da bana minnettar bir gülümseme vermesine neden oldu.

Yemeğimizi yedikten sonra kıkırdamaları ve sinsi yorumları duymazdan gelerek, kulaklarım deli gibi seğirerek kamaramıza döndük. Saat çok geç olmuştu -ya da belki de erkendi, gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı bile- ama uyumamıştık. Jugs vücudumu süsleyen zincirleri ortaya çıkarmak için kıyafetlerimi soydu ve sonunda gölgelikteki parlayan pembe kristallerin altında, ateşli eller, umutsuz ağızlar ve nefes nefese bir araya gelmeden önce her santimimi öpmeye başladı.

Gülümseyerek uykuya daldım, dudaklarımdan geçen son şey onun adı oldu.

LOR

Aylar sonra

Son otuz yıl boyunca sayısız kez Raynir'i şehir hapishanesinde görmeyi düşünmüştüm. Öğüt almak ya da yaptıklarını neden yaptığını sormak için değil. Sadece ona kazanmadığını göstermek için. Ona Jugs'ın hâlâ benimle olduğunu, sağlıklı ve mutlu olduğunu, yasal olarak birleştığımızı söylemek için. Ona, uzun zamandır çamura batırdığı ve aşağılık muamelesi yaptığı Salyık halkının nihayet geliştiğini ve yoksulluktan kurtulduğunu söylemek için.

Ona artık güçlü olduğumu, kendim olduğumu, yönetimim altındaki insanlar için doğru olanı yapmak için çok çalışan gerçek bir Morik olduğumu söylemek için. Artık onun kuklası olmadığımı, akılsızca onunla aynı fikirde olmadığımı, yaldızlı kafesimde tünemiş boş ve boş olmadığımı.

Ama gitmedim. Onu ziyarete hiç gitmedim. Her şeye rağmen Raynir'i *tanıyordum* ve onun tamamen güçten yoksun olmasının başlı başına bir ceza olduğunu biliyordum. Gözümün önünden kaybolduğu anda onu tamamen unuttuğumu, aklımdan çıkardığımı düşünmesini istedim çünkü hiçbir şey olmama, güçsüz olma ve artık beni ya da bir başkasını etkileyememe fikrinin ona, onun yokluğunda başardıklarım hakkında yapabileceğim her türlü ifşaattan daha fazla işkence ettiğinden emindim.

En iyi niyetime rağmen, soğukkanlılığımı bozmadan ve yaptıkları için ona bağırmadan onun korkunç, pörsümüş yüzünü göremeyeceğimden de oldukça emindim. Annemizi öldürmek, Jugs'ı neredeyse öldürmek, kendi çıkarı için ve sadece şeytani bir nefretle bütün bir grup insanın yoksulluğunu ve kötü muamelesini düzenlemek.

Onu ziyaret edip geri dönmek için harcayacağım bir saate bile değmezdi.

O hiçbir şeye değmezdi.

Hapishanede görevli gardiyanlardan, hapiste geçirdiği otuz yıl içinde oldukça yaşlandığına dair raporlar aldık. Sağlığı kötüye gidiyordu ve zihni parçalanmaya başlamıştı. Günlerini sesi kısılana kadar küfürler savurarak geçiriyordu. Diğer hücrelerdeki meclis üyelerine fısıldıyor, sanki **h a p i s h a n e d e n** bir şey yapabilecekmiş gibi komplolar kuruyor, sanki birkaç adım ötedeki gardiyanların onu duyabileceğini düşünmüyordu.

Artık onu pek sık düşünmüyordum. Çoğunlukla Jugs'ın yatakta yanımda ya da yemekte karşımda duran güzel yüzüne baktığımda ve şiddetli bir

içimde yanan bir memnuniyet dalgası yükselirdi. Raynir benden çok şey almıştı ama Jugs'ı almayı başaramamıştı.

Her sabah uyandığımda onu yanımda gördüğümde hâlâ gülümsüyordum. Ne zaman onun odamızda rahatça hareket etmesini izlesem, buranın artık onun evi olduğunu bildiğim için hâlâ gizli bir heyecan hissediyordum. Ayağa kalkıp su odasına doğru yürürken esnemek ve karnını kaşımak gibi aptalca şeyler yapmasını ya da gün için giyinmek üzere gardıroptan kıyafetlerini çekiştirmesini ya da kitap okurken ayaklarını pencere kenarına vurmasını izlerken bu kadar etkilenmemin normal olup olmadığını merak ettim.

Bu kadar aşık olmanın normal olmaması umurumda değildi. Onunla geçirdiğim her anın değerini biliyordum, birbirimizin alanında var olduğumuz, kayda değer bir şey yapmadığımız anların bile. Belki de en çok o anlara değer veriyordum.

Ona ne kadar yalvarsam da hala konseye katılmayı kabul etmemişti. Kıkırdar ve bana sert bir öpücük vererek zaten gayet iyi olduğumu söylerdi. Ama hep birlikte akşam yemeği yediğimizde bize katıldı ve tıpkı yıllar önce umutsuzca arzuladığım gibi, hepsi ona hayran kaldı.

Yaşlı liman ustası Ciffir, Jugs'ın şakalarına kahkahalarla gülüyor, sırtını sıvazlıyor ve diğer liman işçileriyle tanışmak için limana gelmesini söylüyordu. Vint tiyatrosunun sahibi Kimil onunla konuşmayı büyüleyici buluyor, ona insan dünyası hakkında her şeyi soruyordu. Şehirde büyük bir tavernanın sahibi olan usho Polgog, Jugs'tan sürekli içki içmek ve hayat hikâyelerini paylaşmak için kendisine katılmasını isterdi. Iorn, Jugs ile konuşmaktan hoşlanıyordu, ancak Seis veya ben ona sert bir bakış atana kadar sohbeti sık sık insan savaşlarına ve silahlarına yönlendirmeye başladı.

Ancak Jugs hala Seis'e özellikle yakındı ve Talimuth'la da çok yakınlaşmıştı, bu da beni mutlu ediyordu. Sık sık akşam yemeklerinde ya da bahçede yürüyüşlerde bize katılırlardı ve ben konsey toplantıları dışında meşgul olduğumda, Talimuth'un Jugs'a dükkanları ve binaları göstermesi ve Thinir'in tarihini anlatması için bazen ikisi birlikte şehre giderlerdi.

Jugs da Lilimar'la çok zaman geçirirdi ve bana Lilimar'ın ona kendi annesinden daha çok anne gibi geldiğini söylemişti. Gülümseyip onu öptüm ve Lilimar'ın bana da biraz anne gibi geldiğini, ancak asla kendi annemin yerini tutamayacağını itiraf ettim. Ama onun sakın ve nazik varlığı, ruhumda asla tam olarak iyileşmeyeceğini bildiğim yaranın sivri uçlarını yatıştırdı.

Birleşmemizden bu yana geçen aylar harika geçmişti. Jugs sağlıklı ve güçlüydü, korkunç çilesinden tamamen kurtulmuştu ve baregh muhafızlarıyla vakit geçirdikçe daha da güçleniyordu. Çoğu gece, büyük ve güzel göğsünü ortaya çıkarmak için tişörtünü ya da tuniğini çıkardığında ellerimi kendime zor tutuyordum.

Dudaklarını deldirmemişti ama birkaç ay önce yüzünde mahcup bir sırıtışla kamamıza dönmüş ve yırtık gömleğini yukarı çekerek meme uçlarındaki iki yeni piercingi ortaya çıkarmıştı. Lilimar'ın çabuk iyileşen merhemiyle bile iyileşmelerini beklemek işkence gibiydi ve bana artık acımadıklarını söylediği an, uzun, çok *uzun* bir süreyi minik, cılalı gümüş taşlarla kaplı küçük halkalarla oynayarak geçirmiştim. Bana utangaç bir şekilde onları benim gözlerimi hatırlattıkları için seçtiğini söylemişti.

O gece pek uyuyamamıştık.

Eğer şehre incekse ya da meclis üyeleriyle akşam yemeği yiyeceksek, Jugs kraliyet tarzı Fadmir tarafından kendisi için özel olarak dikilen vint tarzında bir tunik ve pantolon giyme eğilimindeydi. Ama eğer bizim odamızdaysa ya da gününü Hyll'de geçiriyorsa, her zaman küçük şortunu ve yırtık gömleğini giyerdi ki bunu çok takdir ederdim. Ve hala çıplak uyurdu - takdir ettiğim başka bir şey daha - ama bana uzun, ipeksi geceliklerimi sevdiğini söyledi. Özellikle yatağa girdikten sonra soğuk ellerini geceliğimin altına gömüp beni ciyaklatmayı, sonra da dikkatim iyice dağılana kadar beni öpmeyi çok severdi.

Derin uykusundan uyanmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve bu günü kutlamak isteyip istemeyeceğinden ya da tamamen görmezden gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Yıldönümü yaklaştıkça gerginleşiyor ve endişeleniyordum, her anımı onunla geçirmek istiyordum. Bir öğleden sonra, bir konsey toplantısında otururken, onu görme arzusu gittikçe daha da alevlendi ve sonunda ayağa kalkıp toplantıyı erken bitirdikten sonra onu bulmak için aceleyle yola koyuldum, peşimden gelip aşk acısı çeken bir aptal olduğum için benimle dalga geçtiğinde Seis'e alaycı bir bakış attım.

Jugs'ı özel bahçede, ayaklarını karşıdaki sandalyeye uzatmış kitap okurken bulduk. Beni görünce gözleri parladı, göğsüm ağrıdı ve sırtarak kitabını masaya bıraktı, tam ben ona ulaşıp kucağına yanlamasına çöktüğümde.

"Hey." Kıkırdadı ve elimi kaldırdığımda bana bir beşlik çaktı. "Toplantının daha uzun süreceğini sanıyordum."

"Erken bitirdim," dedim yanağına ve kulağına kondurduğum öpücükler arasında, Seis'in boş bir sandalyeye çökerken kıkırdamasına aldırmadan. "Seni görmek istedim."

"Oh." Zevkle kızardı ve bana sert bir öpücük verdi. "Yani günün geri kalanı boş mu?"

Başımı salladım, öne eğilip Seis'e bir fincan melt çayı doldurdum, sonra da Jugs'inkini çalıp yudumladım. "Evet. Ne istersen yapabiliriz."

"Rad." Yüzü aydınlandı. "Sahile gidebilir miyiz?"

Gülümsedim ve çayını uzatırken tekrar başımı salladım. Jugs rıhtımları ziyaret etmeyi severdi ama Thinir kayalıklarının hemen ötesindeki ince kumlu ve sakin sulara sahip sahile gitmeye bayılırdı. Hatta soğuk aylarda, gökyüzünün fırtınalı ve havanın ısıracı derecede soğuk olduğu zamanlarda bile bizi oraya sürüklerdi. Yalnızca Seis soğuktan etkilenmemiş, kıyı boyunca yürürken kalın paltolara sarınmış ve titreyen bizleri görünce kıkırdamıştı.

En azından bugün ılık ve güneşliydi ve öğleden sonrayı Jugs ve Seis ile sessiz, huzurlu sahil boyunca yürüyerek geçirme fikri beni gülümsetti. Jugs'ın yanağına son bir öpücük kondurdum ve ayağa kalkarak o ve Seis'in beni takip etmeden önce fincanlarını boşaltmalarını bekledim.

"Sahilde biraz bulursak eski deniz yosunu topunu etrafa atmak ister misin?" Hyll'in içine geri dönerken Jugs Seis'e sordu. Seis kıkırdarken ağzım seğirdi.

Bazen yüzeye çıkan bir tür deniz yosunu vardı ve yüzer halde kalması için top şeklinde kabarırdı. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama sorarsam Lilimar'ın bana söyleyebileceğinden emindim. Jugs bir gün sahile sürüklenen bir tanesine rastlamış ve ne olduğunu sorduktan sonra onu eline alıp ağırlığıyla ilgili yorum yapmıştı.

Sonra o ve Seis topu birbirlerine atmaya başladılar, ne kadar uzağa atabileceklerini görmek için giderek birbirlerinden uzaklaştılar ve gözlerimi devirmeme neden oldular.

Benden de katılmamı istemişlerdi ve ilk yakalama girişimimde Jugs nazikçe bana fırlattığında kulaklarım çılgınca seğirmişti. Yavaş yavaş daha iyi olsam da bu konuda çok kötüydüm, ama atışlarım her zaman Seis ya da Jugs'inkinden daha zayıftı ve çoğu zaman yakalamak için beceriksizdim, ama ikisi de umursamadı. Yapması bu kadar garip bir şey olmasına rağmen aslında oldukça eğlenceliydi.

Ve lanet olası topu yakalamak için defalarca kaçırduğım girişimlerden dolayı her zaman tuniğimin önü kumla kaplanmış olarak hyll'e geri döndüğüm gerçeğine rağmen.

Ön salona doğru ilerlerken Jugs parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, yanından geçtiğimiz tüm personel ve muhafızlar bizi eğilerek ve gülümseyerek selamladı. Hyll personeli de en az herkes kadar Jugs'a hayrandı, çünkü o her zaman çok arkadaş canlısıydı ve herkesle neşeyle konuşurdu. Dürüst olmak gerekirse, konseyde oturmaya uygun olmadığı konusunda ısrar etmesine rağmen, Jugs'ın sadece nazik ve tatlı doğasıyla iki dünya arasında barış getirebileceğinden oldukça emindim. Buradaki insanların öteki dünyalılara karşı daha az temkinli olmalarına kesinlikle yardımcı olmuştu. Thinir'in vatandaşları şehre girdiğinde onu karşılamaya koşuyor, ona övgüler yağıdırıyor ve hediyeler vermeye çalışıyorlardı. Birçok insan -beni utandıracak kadar- bizimkine benzer saç stilleri benimsemişti. İnsanların en son moda ve stil için Moric'lerine bakmaları yaygındı, ancak hepsinin benden çok Jugs'a benzemeye çalıştıklarından oldukça emindim.

Tam ön salona ulaştığımızda büyük kapılar pat diye açıldı. Seis hemen gerildi ve bir eli baltasının kabzasında, önümüze geçti. İri gövdesinin etrafından bakınca tanıdığım bir askerin iki büklüm olmuş, elleri dizlerinin üzerinde nefes nefese kaldığını gördüm. Bu Nanimir'di, yıllar önce Çorak Vadi'de açılan boşluğun haberini getiren asker. Görünüşe bakılırsa zavallı adam, bacakları neredeyse pes edene kadar sürekli koşuyordu.

Bu sefer ne olduğunu merak ettiğimde panik göğsümü sıktı. Belki de insanlar sonunda gelmişlerdi - belki de bir savaş başlatmak için buradaydılar. İri gözlerim Jugs'a kaydı ama o sadece hafif endişeli bir ifadeyle Nanimir'i izliyordu, ben ise içimde çılgınca, eğer insanlar şehre akın edip hepimizi keserlerse onu en iyi nasıl koruyabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Ama sonra Nanimir bir öksürük tutturdu, bizi görünce doğruldu ve hareketsiz kaldı.

"Moric." Tökezleyerek öne doğru yürüdü, hâlâ nefes nefeseydi ve üniforması buruşmuştu. "Verin-"

Nefes almayı bıraktım. Kalbim göğsümde güçlü, hastalıklı bir gümbürtü attı, sonra da hızla çarpmaya başladı. Hareket edemiyordum, olduğum yerde donmuştum, Jugs'ın elini sıkıca tutarken "Ne?" diye mırıldandım.

Askerlerden biri haberlerle mi dönmüştü? Lyri mi-O muydu-

"O-" Nanimir bir başka zayıf öksürükle sözünü kesti, bu da cevabı ondan silkeleyerek almak istememe neden oldu. "O dışarıda."

"Ne?" Ben Nanimir'e boş boş bakarken Jugs ciyakladı, sözlerini algılamam uzun zaman aldı.

"O ne?"

"Dışarıda, başka bir yabancı ile birlikte. Yola çıktı-"

Elimi Jugs'tan çektim ve koşmaya başladım, kapıya doğru koşarken neredeyse pürüzsüz zeminlerde kayıyordum. Jugs ve Seis'in peşimden koştuğunu duyabiliyordum ama kulaklarıma dolan kan diğer her şeyi bastırıyordu.

O burada mı? Ama onu hissetmedim. Onu hissetmez miydin-

Kapılardan içeri daldım ve parlak güneş ışığı gözlerimi delip geçerken gözlerimi kısıtım. Ama hızla gözlerimi kırıştırıp, çılgınca görüşümü netleştirmeye çalışırken, hyll'in her iki yanındaki halka açık bahçeleri ikiye bölen uzun yürüyüş yolunda ilerleyen iki figürü **s e ç e b i l d i m**.

Odaklandıklarında acı dolu bir ses beni terk etti ve bana sırtıp selamlamak için elini kaldıran ikiz kardeşimin dişlerinin güneşte parladığını gördüm.

"Mabs," diye boğuldum, tekrar koşmaya başladım, son birkaç adımda tökezledim ve kollarımı kardeşime o kadar sert doladım ki neredeyse devriliyordu. "Lyri. Lyri."

O da beni sıktı ve titrek bir kıkırdama çıkardı. "Seni görmek güzel Lor. Seni özlemişim."

Zaten hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve Lyri acı veren sıkı sarılmamdan kendini nazikçe kurtarıp bana gülümsediğinde gözleri parlıyordu. Gözü yok. Gözlerinden birinin üzerinde siyah bir leke vardı ama bunu tam olarak algılayamayacak kadar sarhoştum.

"Geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi kısık sesle. "Oyalandım. Uzun bir süre."

Kendimi toparlamaya çalışarak hızlıca başımı salladım ve yanaklarımı sildim, sonra sonunda sessizce yanında duran Gryf'e baktım.

Gryf olmaması dışında.

O da başka bir insandı. Teni ve gözleri koyu kahverengiydi; kafasındaki sık kesilmiş saçları ve yüzündeki gür sakalı neredeyse siyahtı. Jugs'tan bile daha uzun boyluydu ve yanındaki Lyri'nin üzerinde yükseliyordu.

Ağzım sözsüz bir şok ve bu yabancıнын beni bu halde görmesinden duyduğum utançla açılıp kapandı. Titreyen ellerimle saçlarımı gergin bir şekilde düzelterek kendimi toparlamaya ve ona gülümsemeye çalıştım ama hâlâ ağlarken ne kadar hoş görüldüğümden emin değildim. Yine de bana nazikçe gülümsedi, sonra yanındaki Lyri'ye baktı.

"Bu Cat," dedi Lyri gururla, insanın elini tutup arkasına şapırtılı bir öpücük kondurarak. "Ve sen sormadan söyleyeyim, Gryf iyi."

"Oh. Oh." Görgü kurallarımı hatırlayıp Jugs'ın bana çok uzun zaman önce öğrettiği insan selamı için elimi uzatmadan önce saçlarımla tekrar oynadım. "Merhaba Kedi," derken sesim çılgınca titriyordu. Sizinle tanışmak harika. Duygusal gösterim için çok özür dilerim-"

"Hey, sorun değil." Kıkırdadı ve elimi sıktı. "Anlıyorum. Senin hakkında her şeyi duydum Lor. Lyri-" Tekrar kardeşime baktı, koyu renk gözleri yumuşadı. "Lyri seni çok özledi."

"Ve burada olmamız bile tamamen Cat sayesinde." Lyri döndü ve Cat'in çenesini aşağı doğru çekerek ona sağlam bir öpücük verdi. "Öpüşme konusunda daha iyi oldum," diye mırıldandı sinsi bir sırıtışla, ben boğuk bir nefes verince de kıs kıs güldü.

Cat kıkırdadı ve bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Aslında benim sayemde değil. O iki adam sayesinde-"

"Lor'a her şeyi sonra anlatacağız." Lyri bir el salladı, sonra bakışları arkama kayarken ve ağzı geniş, parlak bir sırıtışa dönüşürken hareketsiz kaldı. "Sık beni. Jugs, seni sinsi piç, buraya gel."

O ve Seis koşarak bize katılırken Jugs'ın tanıdık kahkahasını duydum. Lyri hemen Jugs'ı sertçe kucakladı ve o kadar sessiz bir şeyler mırıldandı ki ben bile anlayamadım. Sonra gülerek Seis'e sarıldı ve sırtına sertçe vurarak Gryfin iyi olduğunu tekrarladı çünkü Seis'in endişeleneceğini biliyordu.

Cat'i Jugs ve Seis ile tanıştırdığında, şaşkınlık içinde kardeşime bakakalmıştım. Şokun etkisi geçmeye başladığında ne kadar farklı görüldüğünü fark ettim. Tabii ki göz bandı vardı ve ona ne olduğu konusunda şiddetle endişelenmeme neden oluyordu. Daha yaşlı ve yıpranmış görünüyordu, sanki yaşadığı şeyler parlaklığını biraz kaybettirmişti. Ve kulaklarındaki tüm piercingler gitmişti - sanki bazıları doğrudan etinden koparılmış, derisinde yara izleri ve perçinler bırakmış gibi görünüyordu.

Onu tekrar görmenin verdiği rahatlamayla dehşet birbirine karıştı. Bana neler yaşadığını, onu bu kadar uzun süre neden uzak tuttuğunu anlatmasına ihtiyacım vardı ama... ama henüz değil. Şu anda sadece ihtiyacım vardı.

Bir hıçkırıkla kendimi tekrar Lyri'ye attım ve onu sıkıca kavradım. "İyi misin?" Gitmesine izin veremeyerek omzuna doğru ağladım.

"Ben iyiyim, Lor." O da beni sıktı. "Söz veriyorum."

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," diye hıçkırdım. "Boşluk-"

"Evet, misafir odası boşluğunun kapatıldığını biliyoruz," dedi suratsızca, sonunda geri çekilip yüzümü silerken.

"Ona ne yapmışlar?" Jugs hızlıca sordu. "Betonu gördük..." Cat ona "Üzerine inşaat yapmışlar," dedi. Jugs ona baktı.

"Yani insanlar hala-"

"Pek çok insan hâlâ hayatta." Jugs'a nazik bir gülümseme verdi. "Artık çoğunlukla kıyı şeridinde yaşıyorlar, bu yüzden ordu hepsini sığdırmak için şehrin çevresini genişletmeye devam etmek zorunda kaldı. Bir noktada üzerine inşa etmek için ormanı ve kasabayı buldozerle yıktılar."

"Aman Tanrım," dedi Jugs titreyerek.

"Sana anlatacak çok şey var." Lyri omzunu kavradı ve yüzünü buruşturarak döndürdü, bu da içimde yeniden bir panik dalgası yarattı. Ama sonra parmaklarını Cat'in parmaklarının arasından geçirirken bana sıırttı. "Ama önce içeri girip bir şeyler içebilir miyiz? Hag'in taşakları, bir içkiye ihtiyacım var."

Jugs'ın homurdandığını duydum ve elimi nazikçe tutup beni Lyri ve Cat'in arkasından içeri götürdüğünü hayal meyal fark ettim, Seis hemen yanımdaydı.

"İyi misin?" Jugs parmaklarımı sıkarak fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye boş boş cevap verdim, sonra sertçe göz kırptım. "Hayır. Yani, evet. Evet, ben... Ben harikayım. İnanamıyorum-"

Tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladığımda Jugs beni durdurdu ve yüzümü kavrayarak derin bir öpücük verdi. Bana sıkıca sarılıp yanağımı büyük göğsüne bastırırken Cat'in ileride Lyri'ye "Bebeğim, muhtemelen çok uzun sürmemeliyiz..." diye mırıldandığını duydum.

Lyri inledi. "Evet, haklısın. Yine de bir içki."

"Nereye gidiyorsunuz?" Sarsılarak ayağa kalktım ve korkuyla ikisine baktım. "Yine mi gidiyorsun? Gidemezsin, geri dönemezsin."

"Hayır, Lor, geri dönmüyoruz." Lyri bana gülümsedi. "Biz sadece..."

Cat'e kararsızca baktı, sonra bana başka bir gülümseme verdi; bu gülümseme korkunun bir kısmını yok edip yerine şüpheyi getirdi. Bu, onaylamayacağımız bir şey yaptığında bana ve anneme her zaman verdiği gülümsemeydi.

"Lyri?" Jugs'ın elini sıkıca tutarak mırıldandım.

Öfkelendi ve kollarını kavuşturdu. "Bazı insanları geri getirdik. Şehirden kısa bir mesafede kamp kuruyorlar. Ama muhtemelen onları Honra'ya götürmek için geri dönmeliyiz."

Göz kırptım. Tekrar göz kırptım.

"Ne yaptın?" Belli belirsiz sordum.

"Plan buydu, değil mi?" Lyri kollarını havaya kaldırdı. "Ve o kadar çok bile değiller! Artı, iyi korunuyorlar -yarısının bu dünyadan eşleri var, lanet olası rycke de dahil-"

Nefesim kesildi ve bir elimi alınma götürerek geri çekildim. "*Ne* oldu?"

"O iyi," dedi Lyri huysuzca. "Oldukça çekingen aslında. Ama her neyse, bir içki içip onları Honra'ya götürmek için geri döneceğiz-"

"*Daha fazla* insan mı var?" Jugs inanamayarak sordu. "Burada mı? Şu anda mı? Yani... gerçekten yakın mı?"

"Evet." Lyri, Jugs'a kocaman, hınzırca bir sırıtış atmadan önce bana baktı.

"Onlarla tanışmak ister misin, eski dostum?"

Jugs'ın güldüğünü ve "Evet, biliyorum" dediğini duyduğumda hâlâ onların
a n l a m a y a çalışıyordum.

Oh Mabs.

Yazarın Notu

Lor ve Jugs'ın hikâyesini okuduğunuz için teşekkürler! Seksenlerde geçen bir kitabı (en azından başlangıçta) sırf minik şortlar ve crop toplar giyen, muhteşem bir kefali **o l a n** bir MC'ye sahip olabilmek için mi yazdım? Büyük ihtimalle.

Lor ve Jugs fikri *Wyn* romanını yazdığımdan beri aklımdaydı. Bir uyuyan güzel himbo istiyordum. İnsanlığın geri kalanı tarafından keşfedilmeden çok önce canavar dünyasına gelen bir insan olmasını istedim. Wyn'in Lor hakkındaki yanılgıları, derebeyliğini nasıl yönettiği ve neden o dev zehirli bitki bahçesine sahip olduğu konusunda tam bir aptal gibi görünmesini istedim. Bu sadece gösterişli bir zenginlik gösterisi *değil*, Wyn! JUGS'UN HAYATINI KURTARMAK için.

Ve evet, seksenlerin estetiğini ve havasını istedim. Çok fazla "rad" diyen ve Lor'u çılgına çeviren minik kıyafetler giyen bir erkek. Elektrik pambesi kristaller. Kaset çalar. Yaz kampı. Seksenlerin slasher-korku filmi havası. Şeytani panik. April ve onun ne kadar sevimli olduğu. Umarım canavarlar geldiğinde iyi olmuştur.

Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi ve serinin diğer kitaplarından oldukça farklı olmasına rağmen umarım beğenmişsinizdir - birincisi, çoğunlukla Lor'un bakış açısından, ancak hikayenin çoğunun arkadaşlarına, ailesine ve tımarına neler olduğu etrafında döndüğü göz önüne alındığında bu gerekliydi. Ayrıca Jugs'ın otuz yıldır uyuyor olması da cabası.

Ve biliyorsunuz ki Wyn ve Danny'nin bir araya gelmesini sağlamak zorundaydım, Wyn her zamanki gibi tam bir piçti. Yine de Danny ve Jugs'ın tanışması harika olurdu. Ve tanışacaklar! Sadece henüz değil.

Umarım canavar dünyasını daha fazla görmekten, günlük hayatlarını yaşayan daha fazla canavarla tanışmaktan keyif almışsınızdır (bak, Güve, salyık kötü değil! Atan her zaman tam bir pislik olmuştur) ve her yerde gözyaşları açılmaya başladığında orada neler olduğunu görmek. Ne oldu, ha? Hâlâ büyüyorlar mı? Dünyalar arasındaki doku tam anlamıyla parçalanıyor mu?

Tam **Canavar İndeksi** ve **İnsan İndeksi** web sitem lily-mayne.com'da görülebilir. Bu kitap için sadece ilgili canavarları ve insanları arka tarafa ekledim.

Sırada ne var?

Lor'un sonundan tahmin edebileceğiniz gibi, Monstrous serisinde sırada Lyri ve Cat'in hikayesi var. Lor'un hedonist ikiz kardeşi, barış görüşmeleri yapmak için insan dünyasına hızlı bir yolculuk yapıyor ama sonra... o kadar da hızlı değil. Yine de yapmak için yola çıktığı şeyi yapıyor! Bir anlamda. Çok kararlı biri.

Ayrıca bir m/m fae romantizm üçlemesi olan Folk serimin üçüncü kitabı *King of Death'i* de yayınlıyacağım. Bu, Ash ve Lonan'ın acı tatlı aşk hikâyesinin sonu olacak. Elbette bir HEA'ları olacak -tabii ki olacak

-Ama o zamana kadar onları biraz daha zorlayacağım.

Ve 2023 yılında yepyeni bir evrende geçen bir kitabım çıkacak! Bu, bir Domme / sub dinamiği ile kabarık, çağdaş bir MF canavar romantizmi olacak ve son derece düşük angst, çok ilginç bir buluşma ve çok sevdiğim değerli, aptal bir canavar MMC ile tamamen tatlı, rahat bir romantizm odaklı bir hikaye olacak, o benim bebeğim.

Canavar Dizini

Vint: Canavar dünyası şehri Thinir'de baskın olan insansı tür. Koyu tenli. Delinmiş ve yaşlandıkça büyüyen büyük, sivri kulaklar - kulakları o kadar büyüyebilir ki devrilebilirler. Uzun parmaklar, keskin dişler ve elf özellikleri. Keskin dilli ve kavgacıdırlar. Keskin botanikçiler.

Moric Lor, canavar dünyasının Caen an Sin'e yakın bir köşesinde, Thinir şehrini ve Wyn'in ikamet ettiği ve ABD'ye giden ana yırtığın bulunduğu Çorak Vadi'yi içeren müreffeh bir derebeyliğin hükümdarıdır. Lor, Thinir'in tepesindeki bir hyll'de -bir saray gibi- yaşıyor ve konseyi ve generali olan ikiz kardeşi Lyri ile derebeyliği yönetiyor.

Bir Morik için çok gençtir ve kendisini bu rol için hazırlıksız ve niteliksiz hissetmektedir. Oldukça endişeli ve çekingendir ve vatandaşları tarafından nasıl algılandığı konusunda endişelendiği için dış görünüşe çok önem verir. İkiz kardeşini çok seviyor ve tımarındaki herkes için adil bir hükümdar olmayı çok önemsiyor.

Görünüş: Güzel, narin ve elf yüz hatları, çok sayıda piercing ile çok büyük sivri kulaklar. "Kraliyet" vintlerinin bir özelliği olan koyu mavi ten. Siyah sklera ve gümüş irisli gözler. Küçük, keskin yüz hatları. Uzun, koyu gri saçlar ve bu saçlara sarılmış çok sayıda boncuk ve mücevher - bunlar Morik'in boncuklarıdır ve bir Morik ölene ve boncuklar halefine geçene kadar çıkarılmasına izin verilmez. İnce yapılı.

Verin Lyri, Lor'un ikiz kardeşidir. Kendisi trans. Thinir'in generalidir ve çıplak Iorn ile birlikte derebeyliğin ordusunu denetler. Kendinden emin, küstah ve biraz zorba, ama bu sevgiden kaynaklanıyor. İçki içmek, sevişmek, kumar oynamak, kavga etmek ve genel olarak biraz baş belası olmak gibi tüm dünyevi zevklerden çok hoşlanıyor ve bunların kararlı bir destekçisi. Ancak işini, kardeşinin ve derebeyliğinin güvenliğini çok ciddiye alır. Acımasız ama zalim değil. Kararlı.

Görünüş: Narin elf özellikleri. Birçok piercingi olan büyük sivri kulaklar, koyu mavi ten, siyah sklera ve gümüş irisli gözler. Uzun gri saçlar genellikle sade bir tarzda tutulur. Lor ve Lyri neredeyse aynıdır, ancak Lyri'nin yüz hatları biraz daha serttir. Sıkı, sıırım gibi bir yapıya sahip; çok enerjik.

Lilimar, Moric Lor'un hyll'ının vint sağlık bekçisidir. Lor ve Lyri'ye karşı çok korumacıdır, doğumlarına nezaret etmiş ve çok yakın olduğu anneleri hastalandığında onu kurtarmaya çalışmıştır. Hak ediyor

Yedinci Kitap'ta ne kadar çok çalıştığı göz önüne alındığında, onun adını taşıyan bir derebeyliği var. Jugs onu hayatında bir anne figürü olarak görüyor ve çok seviyor.

Meclis Üyesi Raynir, Moric Lor'un Thinir'deki konseyinin başkanıydı. Sinsi, işbirlikçi ve çok uzun bir süre konseyde oturdu. Salyik'e karşı derin ve haksız bir nefreti var ve güç konumunu onları yoksulluk içinde tutmak için kullandı. Lor'u manipülasyon, gaslighting ve daha sinsi yöntemlerle parmağının altında tutmak için çok uğraştı. Şimdi şehir hapishanesinde kilit altında. Pislik.

Ashara: Ordunun Nebraska üssündeki 007 numaralı numune. Uzun, ince insansı tür. Cinsiyete özgü değil. Soluk gri. Uzaylı benzeri özelliklere ve büyük koyu renk gözlere sahip köşeli ama düz bir yüz.

Birinci Kitap'ta Danny tarafından hücrelerinin ortasında kıpırdamadan dururken gözlemlendi. DNA'ları Seraph üzerinde kullanıldı.

Moric Oril, Moric Lor'un komşu derebeyliği olan Ayivis derebeyliğinin hükümdarıdır.

Baregh [barr-egg]: İri ve hantal olmaları nedeniyle canavar dünyasında tipik olarak muhafız olarak kullanılan türler. İri ve kaslı; soluk gri tenli ve sırtından aşağı uzanan kalın, koyu renkli bir saç yelesi vardır.

Wyn'in romanındaki canavar dünyasında Danny ve Wyn tarafından gözlemlenmiştir. Moric Lor'un hyll'i ve halka açık bahçeler de dahil olmak üzere Thinir şehrini korurlar. Ayrıca Hunter tarafından İkinci Kitap'ta dövüş yarışmasında kısa bir süreliğine görülmüştür. Bu canavar kalın yaralar almış, zincirlenmiş ve altı kollu, küçük, sırim gibi başka bir canavar türü tarafından dövüşmeye zorlanmaktadır.

Seis [sayz] Moric Lor'un kişisel korumasıdır. Sessiz ve ciddi, ancak Lor ile arkadaş canlısı ve çok destekleyici. Jugs'a bayılır.

Gryf [griff] Verin Lyri'nin kişisel korumasıdır. Lyri'den kolayca etkilenir, yani şehir dışındayken içki içmeyi sever, ancak işini çok ciddiye alır. O ve Lyri arasında sıradan bir cinsel ilişki var ama birbirlerine karşı romantik bir ilgi duymuyorlar - çok iyi arkadaşlar.

Chilt: Canavarlar dünyasında bulunan kabuklu balık türü bir yaratık. Etleri tipik olarak jölelenir ve özellikle liman şehri Thinir'de vints'in favori yemeği olarak yenir.

Eyriad [err-ee-yad]: Yüzyıllar önce birkaç derebeyliğı yerle bir ettikten sonra yeraltına sürülen ve tahtlarını gasp etmek için Morikleri öldüren eski bir savaşçı tür. Fethetmeye ve gücü ele geçirmeye güdülenmişlerdir. Sinsi ve kurnazdırlar, strateji kurmaktan ve savaş oyunlarından hoşlanırlar. Eyriadlar, her biri bir savaş lordu tarafından yönetilen ordular halinde örgütlenirler.

Geri kalan eyriadlar Moric Lor'un tımarındaki Crepis Düzlükleri'nin altındaki mağara sistemlerinde yaşamaktadır. Kaçan biri hariç.

Görünüşleri: Çok uzun boylu ve kaslı, simsiyah tenli, derilerinin altında lav bulunan parlayan kırmızı çatlaklarla kaplı. Başları boyunca geriye doğru uzanan ve genellikle kırmızı metal halkalarla delinmiş büyük siyah boynuzlar. Uzun, kıvrımlı kuyruk. Kabaca örülmüş uzun siyah saçlar. İris yerine parlayan kırmızı halkaları olan simsiyah gözler. Güçlerinin ve savaşdaki hünelerinin bir göstergesi olarak çok az şey giyme eğilimindedirler; vücutlarını zırhla kaplamamalarını bir gurur işareti olarak görürler. Genellikle ağır piercinglidirler ve pazu kelepçeleri ve diğer vücut takılarıyla süslenmişlerdir.

Marikhai, Strife Horde'un lideridir. Lyri ve Iorn ile mağara sistemlerinde ihtiyaç duydukları mantarları dünyanın yüzeyinde birkaç dakika temiz hava ile takas etmek için pazarlık yapar. Ama tam olarak değil. O sinsi küçük bir pislik. Şu anda nerede olduğu bilinmiyor.

Folna [fol-nuh]: Evcil hayvan olarak beslenebilen köpek benzeri bir canavar dünya türü. Yedinci Kitap'ta Lor tarafından bahsedilmiştir.

Mablar: Mablar, Ara ve Hag, canavar dünyasındaki Caen an Sin'de yaşayan ve aşıklar arasındaki zaman paylaşımına tanıklık eden iki kadim (Wyn'den daha kadim), devasa varlıktır. Onların "savaşları" ülkeyi sarsar. Canavar dünyasındaki çoğu kişi tarafından tanrı olarak tapınılır, ancak Wyn tarafından tapınılmaz.

Ara'nın saf siyah bir teni vardır ve ya beyaz bir maske takar ya da devasa boynuzları olan bir geyik kafatasına benzeyen bir yüzü vardır. Pazularında ve dizlerinin üstünde mavi altın bantlar ve beyaz deriden yapılmış kısa, kolsuz bir tunik giyer.

Hag anemik beyaz bir tene sahiptir ve ya saf siyah bir maske takar ya da yaban domuzu kafatasına benzeyen, yanlara doğru çıkıntı yapan devasa keskin dişleri olan bir yüzü vardır. Kısa siyah deri bir etek giyer ve inciklerinde ve göğsünün ortasında garip işaretler vardır.

Wyn'in romanında Danny ve Wyn tarafından canavar dünyasında karşılaşıldı.

Morke: Ulaşım için kullanılan bir canavar dünyası yaratığı - ya at arabalarına ya da vagonlara bağlanır ya da doğrudan binilir. Yedinci Kitap'ta Lor tarafından bahsedilmiştir.

Pama: Canavar dünyasının daha sıcak bölgelerindeki kaya havuzlarında yaşayan küçük deniz yaratıkları. Çiftleşip yavrulamak için suya çekildiklerinde, arkalarında Lor'un sevdiği türden pahalı yüz kremlerinin yapımında kullanılan kalın sütlü bir jöle bırakırlar.

Posk: Tipik olarak kızartılıp yenen bir canavar dünyası deniz yaratığı. Liman şehri Thinir'de çokça yenir.

Salyık [*sal-yick*]: Canavar dünyası şehri Thinir'de yaşayan, ancak azınlık oldukları için şehrin limanlarına yakın yoksul bölgelere sürülen insansı türler. Diğer vatandaşlar tarafından kötü muamele görürler. Sessiz ve uzun boyludurlar.

Wyn'in romanında canavar dünyasında Wyn ve Danny tarafından gözlemlenmiştir. Yedinci Kitap'ta da sık sık karşılaşılır.

Moth (tam adı: Malimoth) yarı insan, yarı salyiktir. Çorak Topraklar'da yamyam bir tarikat yöneten, güce aç bir salyık olan Haberci'nin oğludur. Hayatı boyunca yalnız kaldığı için çok huysuz, içine kapanık ve kibirli bir insandır; küçük bir çocukken şehirlerden birinde sokaklarda yaşamış, on iki yaşındayken tek başına Çorak Topraklar'a gitmiştir. Daha sonra on üç yaşındayken Herald'ın misyonerlerinden biri tarafından bulundu ve canavar yarısı hakkındaki gerçeği bu şekilde keşfetti. Çorak Toprakları gezen, Nebraska kampına yakın duran ve çok uzak bir güvenli evi olan bir göçebedir. Eskiden Hayalet'e aşıktı - o zamandan beri bunun aşk olmadığını, sadece kendisinden anında nefret etmeyen birine sahip olma çaresizliği olduğunu fark etti. Charlie onu çok kızdırsa da *aslında* Charlie'ye aşıktır.

Görünüş: Güve'nin uzun, gümüşü beyaz saçları vardır ve bu saçları örgü şeklinde ya da arkadan yarım bağlanmış olarak kullanma eğilimindedir. Koyu renk kaşları ve kirpikleri, filmsi gözbebekleri olan çok soluk mavi gözleri vardır. Birkaç piercing ile konik kulaklar. Doğal olmayan bir güzelliğe sahip, çoğu insanın içgüdüsel olarak onu "yanlış" ya da biraz itici bulmasına neden olan bir "havası" var. Uzun boylu ve zayıf kaslı. Gövdesi, boynu, elleri ve kolları, salyık dilinde diğer salyıklara ona yaklaşmamalarını söyleyen siyah dövmelemlerle kaplı çünkü o bir

"melez". Ayrıca omurgasına kazınmış ve Haberci'nin onu çağırmasını sağlayan bir dizi sembol vardır. Gövdesinin her yerinde pembe, kahverengi ve mor pullardan oluşan yamalar vardır ve bacakları tamamen pullarla kaplıdır ve kemerli topukları ve kalın, siyah pençeli üç parmağı olan tamamen insanlık dışı ayakları ile tam olarak insan değildir. Ayrıca nasıl hissettiğini belli eden çok sevimli bir kuyruğu var. Ve bir kılıcı var. Çaldığı.

Haberci -Malomar in'ya Konikt- Güve'nin atasıydı ve gözyaşı boyunca seyahat eden ve kuzey batıdaki bir alışveriş merkezinde faaliyet gösteren yamyam bir tarikat oluşturmak için bir takipçi toplamaya başlayan güce aç bir salyikti. Gloam'un iki kardeşi Metelimus ve Neminos tarafından korunuyorlardı ve Gloam kardeşlerin yardımıyla onları takip etmeyi reddedince onu köleleştirdiler. Gloam'u, ordudaki misyonerlik çalışmalarını yürütürken koruyucusu olarak hareket etmesi için Mary'ye verdiler. Bir devrim başlatmaya ve mevcut vint monarşisini devirmeye çalıştıkları için Thinir'deki salyık topluluğunun geri kalanı tarafından dışlandıktan sonra insan dünyasına doğru yol aldılar.

Görünüş: Herald'ın uzun, beyaz saçları karmaşık örgülerle arkadan bağlanmıştı. Rig tarafından "yaşayan hiç kimseye ve aynı anda milyonlarca başka insana benzeyen, unutulacak kadar boş" olarak tanımlanan androjen, insanlık dışı mükemmel bir yüz. Soluk pembe pullarla kaplı hayalet gibi soluk bir cilt ve yoğun, soluk pembemsi gri gözler. Uhrevi bir kumaştan yapılmış uzun beyaz cübbeler giyyiyorlardı.

Dördüncü Kitap'ta Rig ve Gloam, Mary onları Rig'in kömür olması için tarikata götürdüğünde karşılaşırlar. Beşinci Kitapta Güve ve Charlie tarafından da karşılaşırlar. Güve tarafından yok edilir. Yedinci Kitapta Lor tarafından karşılaşıldı.

Talimuth [*tal-ih-mooth*], Lor Thinir'deki salyık nüfusunun yaşamlarını ve refahını iyileştirme çabalarına başladığında halkının temsilcisi olarak hareket eden bir salyiktir. Daha sonra konseyde bir koltuk alır ve Lor'un çok yakın bir arkadaşı olur. Ataları Talimor, Lilimar'ın Jugs'ı kurtarma çabalarına yardım eder. Çok sessiz ve ciddidirler, duygularını sık sık göstermezler, ancak yakın oldukları kişilere ve halklarının refahına derinden önem verirler.

Görünüşü: Uzun boylu ve ince yapılı, uzun beyaz saçlı, soluk mor gözlü ve pullu.

Scurig [*skoor-ig*]: Çok bacaklı ve karanlık gölgeli köşelerde yaşamayı seven canavar dünyası yaratıkları. Ağ eğiriciler. Lor onlardan nefret eder.

Skilos [*skee-loss*]: Yeraltına gömülen ve yakındaki avından gelen titreşimleri algıladığında yerden fırlayan mamut solucanı-kırkayak-kırkayak yaratık. Avının dikkatini dağıtmak için vücudunu havada sallar.

Görünüü: Rig tarafından "streç bir limuzin uzunluğunda, bir at kadar uzun ve tehlike çığlığı atan zehirli turuncu-kırmızı bir renk" olarak tanımlanmıştır. Hızlı hareket etmesini sağlayan yüzlerce küçük keskin bacağı vardır. Büyük beyaz gözleri ve son derece geniş açılabilen geniş, ince bir ağız, güdük keskin dişleri vardır. Kuyruk ucunda geri çekilebilir bir diken vardır. Yapışkan turuncu kan.

Dördüncü Kitap'ta Gloam ve Rig, Çorak Topraklar üzerinden Mary'nin evine giderken onlara saldıran bir tanesiyle karşılaşır. Gloam tarafından yok edildi. Ayrıca Lor, Lyri ve gruplarının geri kalanı Crepis Düzlekleri'nde, kurnaz Marikhai'nin onlara vermeyi kabul ettiğı mantar torbasına gizlice bir bebek skilos sokmasının ardından karşılaşır.

Soliri [*soh-leer-ee*]: Lor'un derebeyliğinin kuzeyindeki bir adada sadece küçük bir sıcak kumsalda yaşayan nadir yaratıklar. Güneşlenmek için kıyıya gelirler ve doğal olarak yanardöner pullarını dökerler, bu pullar daha sonra toplanır ve pullarının gençlik veren özelliklere sahip olduğı inancından dolayı pahalı güzellik ürünlerinin yapımında kullanılır.

Telyth [*tell-ith*]: Ruh Yiyenler olarak bilinen eski ırklardan biri. Wyn ve Orlith de dahil olmak üzere sadece yedi kişi kaldı. Yumurtadan doğan insansı, tek cinsiyetli tür. Kalın siyah duman halinde dağılma yeteneğine sahiptir; bu şekilde büyük mesafeler kat edebilir. Bu yetenek, kayaya benzeyen derileri dağılmayı engelleyen titreşimler gönderen behamotlar tarafından engellenir. Yemeye, içmeye ya da uyumaya ihtiyaç duymayan bir türdür.

Görünüü: Uzun boylu, kaslı yapılı. Soluk, grimsi beyaz ten. Pürüzlü kenarları olan siyah, kıvrık boynuzlar. Belirgin kaş kemiğı ve düz, köprüsüz burun; keskin elmacık kemikleri. Alnın ve elmacık kemiklerinin kıvrımları boyunca ince, kabarık **Ç ı k ı n t ı l a r** . Çok keskin dişler.

Wyn tepeden tırnağı yara izleriyle kaplı. Ölümü görebilen saf siyah bir gözü ve sadece küçük bir iğne ucu kadar gözbebeğı olan beyaz bir gözü var. Uzun siyah saçları. Siyah lekeli parmak uçları. Genellikle ağır siyah botlar, siyah pantolon, bol siyah bir gömlek ve uzun, gri bir palto giyer; paçaları yırtıktır ve yüzünü gizleyen bir kapüşonu vardır. Numune 015, ordunun Nebraska üssünde.

Orlith'in ölümü görebilen saf siyah bir gözü ve gümüş rengi bir gözü vardır. Uzun beyaz saçları var. Bileklerine kadar uzanan siyah işaretler. Boynuzları Wyn'inkilerden daha yumuşaktır ama ikinci bir sivri ucu vardır. Çeşitli paltolar giyer; onları insan dünyasından çalmayı sever, ayrıca canavar dünyasındaki yuvasında istiflediği diğer insan eşyalarını da. Wyn ve Danny tarafından Wyn'in romanında tanışıldı. Daha önce Wyn ile sıradan bir ilişkisi vardı; Wyn'in kendisinden bebek sahibi olmak isteyeceğini umuyordu. Danny'yi kıskanıyor.

Usho [*ooh-show*]: Wyn tarafından "sıkıcı ve mantık odaklı" olarak tanımlanan bir canavar dünyası türüdür, bu da onları iyi iş sahipleri yapar (iş sahipleri alınmasın - bu sadece Wyn'in görüşüdür). Şehirlerde ikamet etme eğilimindedirler ve canavar dünyasındaki Thinir şehrinde baskın bir türdürler. Kendi içlerine kapanıktırlar ve çok kötü bir tada sahip oldukları için doğal avcıları yoktur. Biraz kibirlidirler.

Görünüşü: Yumrulu, gri-yeşil deri. Soğanlı gözler. Kalın boyunlar ve çok sayıda küt, kalabalık dişlere sahip çok geniş ağızlar.

Wyn'in romanında canavar dünyasında Wyn ve Danny tarafından birkaç kez karşılaşıldı. Hepsi Danny'ye çok kaba davranıyor, bu yüzden Wyn biraz korumacı davranıyor. Yedinci Kitap'ta da sık sık karşılaşılır.

Canavar Dizini'nin tamamını web sitem lily-mayne.com'da bulabilirsiniz.

İnsan Endeksi

Cat (gerçek adı: bilinmiyor): Nebraska akıncı kampının eş lideri (ancak şu anda MIA). Cat, henüz gençken Anchor tarafından Wastes'ta tek başına bulundu ve birlikte akıncı kampını kurdular. Akıncıların çoğunun örnek aldığı sakini ve koruyucu bir lider. Okumayı çok seviyor; kamptaki odası arakladığı kitaplarla dolu. Afro-Amerikan.

Şu anda Cat, kuzeydeki savaş hapishanesinde tutulduktan sonra New York'ta "bilinmeyen" (artık o kadar da bilinmeyen değil) bir canavarla birlikte saklanıyor. Hunter ve Charlie ile birlikte hapishaneden kaçma şansını, orada geride bırakamayacağı biri olduğunu iddia ederek reddetti. Hapishanede terk edilmesine neden olan bir şey oldu.

Görünüşü: Koyu renk saçlar, çok koyu renk gözler ve sakal. Uzun boylu ve sağlam yapılı.

Sol şakağında bir yara izi var.

Danny: Wyn'in insanı ve eski (korkunç) asker. Çok tatlı biri. Danny annesi öldükten sonra orduya katıldı, çünkü başka hiçbir şeyi yoktu, ancak kısa sürede bir asker olmak için uygun olmadığını fark etti. Neyse ki Wyn ile tanıştı. Oldukça güvensiz ama yumuşak başlı. Biraz sakar ama bunu asla kabul etmez. Wyn'i kızdırmayı seviyor. Wyn'i tamamen seviyor. İrlandalı Amerikalı.

Görünüşü: Koyu renk saçlar, parlak mavi gözler ve altın rengi ten. Oldukça uzun boylu, ince ama kaslı bir yapıya sahip. Mallory tarafından kırıldığı için burnu eğri ve çenesinde çocukken sakarlık yaparken aldığı küçük bir yara izi var. Sol ayağının küçük parmağı eksik. O çok güzel küçük bir şeker çöreği.

Michael "Jugs" Pyne: Ana yırtık genişlemeden yaklaşık on yıl önce Moric Lor'un hyll'indeki bir misafir odasında oluşan ikinci, bilinmeyen bir yırtıktan yuvarlanan tatlı, farkında olmayan insan. Arkadaş canlısı, maceracı ve çok uzak ebeveynleri sayesinde başlangıçta sevgiye aç. Şort ve bluz giymeye meyilli. Amerikalı.

Görünüşü: Güzel bir koyu sarı kefal ve parlak mavi gözler. Büyük bir burun, dışarıya doğru uzanan kulaklar ve sol lobunda bir çember. Büyük, güçlü bir yapı. Yaklaşık 1.80 boyunda.

İnsan Endeksi'nin tamamını web sitem lily-mayne.com adresinde bulabilirsiniz.

Lily Mayne tarafından yazılan kitaplar

Canavarca (MM Canavar/İnsan Distopik Romantizm)

Ruh Yiyici (Birinci Kitap)
Edin (İkinci Kitap)
Rycke (Üçüncü Kitap) Wyn
(Novella)
Gloam (Dördüncü
Kitap) Moth (Beşinci
Kitap) Seraph (Altıncı
Kitap) Lor (Yedinci
Kitap)
2023'te geliyor: Lyri (Sekizinci Kitap)

Folk (MM Fae Fantastik Romantizm)

Ölümlü Deri (Birinci Kitap)
Unutulmuş Yeminler (İkinci Kitap)
Çok yakında: Ölüm Kralı (Üçüncü Kitap)

Canavarlar ve Kargaşa Koleksiyonu (MM Karanlık Korku Romantizm)

Ölümün Çiçeği

Yazar Hakkında

Lily Mayne okumayı sevdiği şeyleri yazıyor: acıtıcı derecede tatlı ama cesur Karanlık, fütüristik, distopik ve daha fazlası gibi alışılmadık arka planlara karşı romanlar.

Okumaktan ve yazmaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, korkunç korku filmleri izlemekten ve onu ideal bir Viktorya dönemi hizmetçisi yapabilecek diğer birçok hobiden hoşlanıyor. Sadece gerçekten tembel biri.

Şu anda kocası ve yazarken çok fazla gürültü çıkarmayı seven birkaç tüy yumağıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor.

Lily ile iletişime geçin authorlilymayne@gmail.com

Lily'nin çalışmalarından haberdar olmak için Facebook'taki yazar sayfasını takip edin: facebook.com/authorlilymayne

Tanıtımları almak, yeni çıkanlardan haberdar olmak ve diğer şeyler için haber bültenine kaydolun!
lily-mayne.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Onaltı Yedinci](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Onbirinci Oniki](#)
[Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[YirmiOnyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz Yirmi](#)
[Üçüncü Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Dördüncü Beşinci](#)
[Altıncı Yedi Sekizinci](#)
[Otuzuncu Bölümİkinci](#)
[ÜçüncüDördüncü](#)
[Bölüm](#)

Fasıl Otuz Beş Fasıl
Dört Fasıl Otuz Otuz
Otuz Otuz Dokuz Altı
Fasıl Fasıl Fasıl Fasıl
Fasıl Fasıl Fasıl Fasıl
Fasıl Fasıl Fasıl Bir
Fasıl Elli Yedi Sekiz
~~Kırk~~ Kırk Kırk Kırk
~~Kırk~~ Kırk Kırk Kırk
~~Kırk~~ Kırk Bir İki Üç
Beş Fasıl Fasıl Fasıl
Elli Elli Altı Yedi
Sekiz Dokuz İki Fasıl
Elli Üç Bölüm Elli Beş
Elli Elli Elli Dört
Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bir Altmış Altmış
Altmış Altmış Altmış
Altmış Altmış Altmış
Bir Altı Yedi Elli Elli
Dokuz Sekiz Bölüm
Bölüm Altı Altmış
Altmış Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yedi Bölüm İki
Dört Beş Sekiz Bölüm
Yetmiş Dokuz Bölüm
Bölüm Yetmiş

—
—
—
—
—
—
—
—
—
—

[Yetmiş İkinci Bölüm](#)
[Yetmiş Üçüncü Bölüm Lor](#)
[Yazarın Notu](#)
[Canavar Dizini](#)
[İnsan Dizini](#)
[Lily Maynein Kitapları](#)
['Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

